Bertrice Small
LOVE'S MAGIC
Senzuala Skye O'Malley se întoarce în
DULCILE DIMINEȚI ALE IUBIRII

EDITURA ELIS

Fiind un simplu pion în confruntarea dintre regina Elisabeth Tudor a Angliei şi regina Mary a Scoţiei, Skye se vede nevoită încă o dată să lupte singură şi cu toate mijloacele pentru siguranţa copiilor ei. Elisabeth Tudor îi porunceşte să se căsătorească cu ducele Beaumont de Jaspre, în schimbul accesului flotei engleze în porturile mediteraneene.

Noul univers, care se dovedeşte extrem de crud la început, este transformat radical de personalitatea plină de vitalitate a lui Skye — numai pentru a fi zdruncinat la scurt timp de vestea că iubitul ei soţ, Niall Burke, trăieşte în Alger. Implicarea ei într-o aventură plină de erotism şi de schimbări periculoase de situaţii o vor purta totuşi către împlinirea fericită a adevăratului ei destin — la fel de zdruncinat ca şi personalitatea lui Skye.

PREŢ 98.000 + 1.960 T.L. = 99.960 Lei

ISBN 973-9199-81-X

Bertrice Small

Dulcile dimineți ale iubirii

Bertrice Small

Dulcile dimineți ale iubirii

Traducere de Ana Maria Moisin

Editura ELIS
București
2003

Grafică copertă: Adriana Ioniță
Tehnoredactare: Claudia Dobrițoiu

© 1984 by Bertrice Small
© 2000 by Editura ELIS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SMALL, BERTRICE
Dulcile dimineţi ale iubirii / Bertrice Small, - Bucureşti: Elis, 2003
ISBN 973-9199-81-X

821.111-31=135.1

ISBN: 973-9199-81-X

Tipărit la C.N.I. „Coresi" S.A.

PROLOG

— Este numai greşeala ta, bătrân băgăcios! ţipa Skye O'Malley Burke la socrul ei, MacWilliam din Mid-Connaught. Nu a fost destul că maşinaţiile tale m-au ţinut departe de Niall? Acum m-ai făcut văduvă! Să te răsplătească Domnul pentru toate astea! Nu te voi ierta niciodată!

Apoi izbucni în lacrimi, căzând pe un scaun de lângă cămin. Sub atacul ei dur, faţa bătrânului părea că se micşorează, încercând să scape de adevărul cuvintelor ei teribile.

— Cum puteam să-l opresc, Skye, fetiţo? Niall era un bărbat matur, rosti el cu vocea tremurată. Nu m-ar fi ascultat.

Ea îl privi cu dispreţ, iar ochii ei aruncară flăcări când spuse:

— Ştiai, bătrâne, că Darragh O'Neil era nebună, cu toată chemarea ei religioasă. *Ştiai!* (Închise ochii o clipă şi lacrimile îi invadară obrajii.) O, Niall, murmură ea distrusă.

Bătrânul oftă şi-şi şterse nasul de mânecă, apoi zise:

— Avem măcar copiii lui, fetiţo.

— *Tu nu ai nimic*, replică ea rece. Îmi voi lua copiii şi mă voi duce acasă la Innisfana. Am urât întotdeauna castelul Burke, dar am trăit aici de dragul lui Niall. Acum soţul meu a murit şi eu nu mai rămân!

MacWilliam se îngrijoră brusc, un strop din spiritul lui de odinioară reîncepând să-i curgă prin vene.

— Nu vei lua copiii lui Niall de lângă mine! tună el. Sunt moştenitorii *mei*, în special băiatul. Nu poţi să-i iei!

— Crezi că ţi-i voi lăsa pe micuţii *mei?* şuieră furioasă. Mai întâi să te văd în iad!

— N-ai ce să faci, Skye, fetiţo. Padraic este moştenitorul meu acum, că tatăl lui a murit, iar după el, Deirdre. Nu te voi lăsa să-i iei!

— Bătrâne, nu mă vei opri din ceea ce vreau să fac! declară Skye.

Apoi se ridică de pe scaun şi ieşi ca o furtună din cameră, fără să vadă umerii lui gârboviţi, înfrânţi de faptul că ea îl va părăsi, luându-i cu ea singurii nepoţi. El tuşi şi, întorcându-se, scuipă puţin sânge negru într-un vas de pe masă. Scuipa sânge deja de câteva săptămâni. Instinctul îi spunea că nu mai avea mult de trăit. Până acum, asta nu-l deranjase în mod deosebit, pentru că fiul lui era un bărbat puternic şi înţelept. Dar acum, Niall murise şi singurul său urmaş de sex masculin avea şase luni.

Bebeluşul era viguros, dar orice era posibil. Dacă micuţul murea înainte să atingă majoratul, englezii i-ar fi înghiţit proprietăţile, aşa cum o făcuseră de multe ori în ultimii ani. Oricum puteau s-o facă.

Cum a trecut timpul? se minuna MacWilliam. I se părea că numai cu puţin timp în urmă fusese un bărbat tânăr şi în putere, gata să aibă în pat o ţărancă focoasă. Acum era un bătrân bolnav, trăind din amintiri palide şi vise smintite; iar părul alb şi subţire îi cădea peste umerii osoşi.

MacWilliam oftă trist. *Dumnezeu să ajute Irlanda pentru că, în mod sigur, nimeni altcineva n-o va face. Irlandezul e singur – de-o parte Anglia, de cealaltă parte marea nemărginită.* Era greşeala lor că nu aveau un conducător care să-i unească, ci o mie de căpetenii mărunte, puse pe ciorovăială, păzindu-şi cu gelozie proprietatea şi făcând alianţe pentru propriul interes, nu pentru cel al Irlandei. Nu era de mirare că englezii, cu legile lor stricte, îi învinseseră. Irlandezii nu ar fi putut fi cuceriţi prin război, ci mai degrabă prin propria lor slăbiciune.

Totuşi, frumoasa şi ambiţioasa lui noră era o femeie puternică. În Irlanda, Skye era şefa bogaţilor navigatori O'Malley din Innisfana. Cu toate că fraţii O'Malley erau adulţi, ei nu se grăbeau să preia responsabilităţile familiei, preferând să stea pe corăbiile lor. Skye avea cap pentru afaceri. În Anglia, era contesă de Lynmouth, ca şi fiul ei din această căsătorie. Este adevărat că puştiul blond nu avea decât şase ani, dar era finul reginei Angliei şi se afla în graţiile ei. Chiar acum era la Curte, fiind pajul lui Bess Tudor. *Da*, cugeta MacWilliam cu amărăciune, *orice s-ar întâmpla, Skye O'Malley va supravieţui. Are mai multe vieţi decât o blestemată de pisică!*

O lacrimă se prelinse pe faţa lui ridată. Dacă fiul său ar fi avut norocul ei, ar fi putut să trăiască. *Darragh O'Neil!* Blestemă ziua în care-şi forţase fiul să se căsătorească cu acea fiinţă rece, clătinând trist din cap. Totul mergea aşa de bine. Cei din clanul Burke juraseră loialitate reginei Angliei cu speranţa păcii, a supravieţuirii. Multe clanuri făcuseră la fel pentru a-şi salva pământurile şi oamenii. Cei mai mulţi fuseseră trădaţi, deoarece englezii erau foarte lacomi după câmpiile Irlandei. Totuşi, până acum îi lăsaseră în pace pe cei din clanul Burke. Moştenirea lui Padraic era neatinsă şi MacWilliam ştia că nora sa o va păstra aşa. Nu se bătuse ea cu atâta curaj pentru pământul şi titlul fiului ei englez? Ştia că se va bate la fel de curajos pentru fiul ei irlandez. Îşi făcea datoria mai bine decât un bărbat.

Skye O'Malley – vom face vreodată pace? Blestemată fie Darragh O'Neil! Blestemat fie sufletul ei nebun! Începu să tuşească din nou. Sângele, fierbinte şi purpuriu, ţâşnea în vasul de cositor în timp ce inima obosită îi spărgea pieptul. Fiul lui, frumosul lui băiat era mort şi nemurirea lor depindea de un sugar care încă nu putea să stea în şezut.

Un alt acces de tuse îl aduse la realitate, slăbindu-l atât de tare încât nu auzi uşa deschizându-se. Se auzi un suspin adânc şi apoi vocea lui Skye care spunea resemnată:

— Bătrâne, ai de gând să faci orice ca să mă forţezi să rămân? Chiar vrei să mori acum?

El rânji.

— Am avut şi eu un drum în viaţă, la fel ca şi tine, Skye, fetiţo.

Ea ar fi râs, dar vederea sângelui din vas o înspăimântă. Îl luă de după umeri.

— Ah, Rory, oftă ea. De ce nu mi-ai zis de sânge?

— Dacă trebuie să mor acum, voi muri, concluzionă el fatalist.

— Trimit după Eibhlin, zise ea liniştit şi apoi îl ajută să se ridice şi să meargă până la pat.

Era atât de grijulie, încât el nu mai putea să-i rânjească răutăcios. Soarta îl ajutase ca să-i ţină aici pe ea şi pe copii. Nu ar fi părăsit un muribund, orice ar fi spus.

Eibhlin O'Malley, călugăriţă la mănăstirea *St. Bride of Cliffs*, era renumită în Connaught pentru calităţile ei de vindecătoare şi traversă repede marea rece la chemarea surorii ei mai mici.

— Mă mir că mai trăieşte, îi spuse lui Skye după ce îl examină cu atenţie pe bătrân.

— Nu putem face nimic?

Skye era tulburată. Era încă supărată pe Rory, dar îl iubea aşa cum îşi iubise propriul tată.

— Poţi să-l faci să se simtă confortabil, răspunse Eibhlin, şi poţi să-i promiţi ca n-o să iei copiii la Innisfana.

— Şi-a spus el că vreau să-i iau? pară Skye.

— Ei bine, nu cu asta l-ai ameninţat?

Faţa drăguţă a lui Eibhlin scrută faţa surorii ei mai mici de sub acoperământul de călugăriţă.

— Nu suport acest castel fără Niall. Nu mi-a plăcut niciodată, dar fără Niall este imposibil! se tângui Skye.

— Este moştenirea lui Padraic, surioară.

— Nu trebuie să-mi aminteşti, replică Skye înţepat. O va avea! Nu am protejat eu Lynmouth pentru Robin? Crezi că am să fac mai puţin pentru fiul lui Niall?

— Ai plâns?

Eibhlin îşi privea atent sora, dar faţa lui Skye era o mască de nepătruns.

— Am plâns pentru tot ce mi se întâmplă. Trebuia să mă fi obişnuit deja, Eibhlin. Câţi soţi am înmormântat? Patru. Nu, greşesc. Am înmormântat numai trei. Corpul lui Niall s-a pierdut în mare, aceeaşi mare care a adus atâta avere clanului O'Malley, adăugă, râzând aspru. Cumplitul zeu al mării, Mannanan MacLir, m-a făcut să plătesc, dar este un preţ prea mare, Eibhlin!

— Skye!

Eibhlin o îmbrăţişă cu dragoste, dar se simţea neajutorată. Cum putea să-şi aline sora? Niall Burke fusese prima mare iubire a lui Skye şi când, în sfârşit, se căsătoriseră, toţi se aşteptau să fie şi ultima.

— L-a omorât fără milă, Eibhlin, spuse Skye. Darragh O'Neil mi-a omorât soţul. Şi ştii de ce?

— Nu, Skye, răspunse Eibhlin cu blândeţe. Nu ştiu decât că lord Burke a murit în mod tragic, de mâna Pioasei Mary.

— *Pioasa Mary!* Darragh O'Neil a fost cea care l-a omorât pe soţul meu! Darragh O'Neil, cu toată chemarea ei religioasă! Ea l-a atras, spunându-i că este pe moarte şi că vrea să se împace cu el. În loc de asta, l-a ucis – şi şi-a condamnat sufletul pe vecie. Dintr-un capriciu, m-a făcut văduvă şi mi-a lăsat orfani cei doi copii. Mi-ar plăcea s-o omor cu propriile mele mâini, Eibhlin, dar mănăstirea o protejează, spunând că e nebună! *Eu nu cred asta!* Iar ei nu mă lasă să stau de vorbă cu ea, spunând că numele meu o scoate din minţi. Căţeaua ştie foarte bine ce-a făcut! Nu este decât o manevră ca să-mi scape. Pe Dumnezeu! Mi-ar plăcea să-i întărât pe englezi asupra mănăstirii!

— *Skye!*

Eibhlin era şocată. Englezii oricum erau porniţi să distrugă orice aşezământ religios, aşa cum ultimul lor suveran, Henric al VIII-lea, le distrusese pe cele din Anglia. În Irlanda nu era la fel de uşor, însă. Irlandezii nu îşi iubeau stăpânii englezi şi acest atac împotriva Bisericii lor le dădea un motiv ca să se unească, ţărani şi nobili.

— Oh, n-o voi face, Eibhlin, zise Skye plină de căință. Unchiul Seamus m-ar omorî dacă aș face-o, dar mi-ar plăcea!

— Îi voi cere unchiului Seamus să ne ajute, spuse Eibhlin. Ca episcop de Connaught, trebuie să ordone o cercetare privind moartea lordului Burke. Îl voi ruga să mă trimită pe mine să anchetez, Skye.

— Ordinul călugăresc de care aparține Darragh este izolat, rosti Skye. Nu va ajunge la nici un rezultat cu maica superioară. A fost Aigneis O'Brien și este mai mândră decât toți membrii familiei O'Neil la un loc. Nu va spune nimic altceva decât că Pioasa Mary este nebună, că a fost încarcerată și că toate călugărițele se vor ruga zilnic pentru sufletul lordului Burke.

Ochii cenușii ai lui Eibhlin se întunecară de furie și tonul vocii ei semăna mai mult cu al unui O'Malley decât cu al unei umile călugărițe:

— Cu sau fără unchiul Seamus, voi afla adevărul, Skye. Nu înțeleg de ce, după toți acești ani, Darragh s-a gândit să-l caute și să-l omoare pe Niall. El nu i-a făcut nimic rău. Căsătoria i-a afectat la fel de mult pe amândoi și, oricum, el a ajutat-o să revină în mănăstire. Nu înțeleg de ce a simțit nevoia să-l omoare, dar voi afla, Skye. Voi afla!

Surorile se îmbrățișară și, deodată, Skye începu să suspine cu o asemenea intensitate, încât Eibhlin, își simți și ea obrajii umezi de lacrimi. Au stat mult timp lipite una de alta dar, deodată, a năvălit în cameră Daisy, camerista lui Skye, strigând:

— MacWilliam moare, doamnă! Grăbiți-vă, vrea să vă vadă!

Se întoarse repede și ieși fugind din cameră. Skye și Eibhlin o urmară pe Daisy trecând prin coridoarele înghețate ale castelului spre camera încălzită în care zăcea Rory Burke, în ultimele momente pe care le petrecea pe pământ. Preotul se afla deja îngenuncheat alături, murmurând rugăciuni. Ochii bătrânului străluciră la vederea lui Skye; o trase lângă el, fluturând nervos mâna spre clericul de lângă el.

— Acum nu te vei duce acasă la Innisfana, Skye fetițo, îi murmură el, încercând să glumească.

— Așa e, Rory, nu mă voi duce, rosti ea blând.

Te rog nu muri, bătrâne, își spuse în gând. *Ești ultimul lucru care mi-a rămas de la Niall. Îl am pe fiul lui, dar este un bebeluș și nu avem amintiri comune. Nu muri, bătrâne! Rămâi cu mine!*

— Prima oară când te-am văzut, îți amintești prima oară când te-am văzut? întrebă el.

— Da, răspunse ea. Eram căsătorită de câteva luni cu Dom şi-i purtam deja primul copil. Ah, Rory, ce-ai mai regretat aranjamentele cu O'Neill

— Aşa este, recunoscu el, dar apoi, Skye, fetiţo, ai devenit soţia lui Niall şi mama unicilor mei moştenitori. Ai grijă de ei, Skye! Nu-i lăsa pe englezi să ia moştenirea lui Padraic! Începând de mâine, el va fi MacWilliam şi tu trebuie să-i păstrezi moştenirea până când ajunge la maturitate. Promite-mi, Skye, fetiţo!

— Voi face tot ce pot, Rory, rosti ea obosită. Voi face tot ce pot.

O crezu, îi zâmbi mulţumit şi apoi, închizând ochii, muri liniştit. Ea ieşi extenuată din cameră, în timp ce sora ei şi preotul, cu mătăniile în mâini, începură să se roage. Daisy mergea cu un pas în urmă, grăbindu-se numai să-i deschidă uşa, atunci când ajunseră la apartamentul lui Skye.

— Adu-mi nişte vin, zise Skye, lăsându-se să cadă într-un scaun.

Privea flăcările ce pâlpâiau în cămin şi se gândea ce va face. Cât timp avea până când englezii vor veni să confişte proprietăţile fiului ei minor.

— Ei bine, nu-l vor avea! zise ea, când Daisy îi dădu cupa.

— Ce, doamnă? Cine nu va avea ce?

— Blestemaţii de englezi din Dublin, Daisy, şi vecinii noştri irlandezi nu-l vor avea! Nu vor avea castelul sau pământurile Burke! Sunt ale lui Padraic şi vreau să rămână aşa.

— Dar ce puteţi face, doamnă? Dacă am fi în Anglia, aţi putea apela la regină, dar Anglia este departe şi Londra şi mai departe.

— Plec în Anglia, Daisy!

— Dar vi s-a interzis, doamnă! Vă vor închide iar în Turnul Londrei! Nu vă puteţi duce!

Ochii lui Daisy exprimau îngrijorarea sinceră. Era de şapte ani cu stăpâna ei şi o iubea din toată inima. O şi cunoştea foarte bine. Dacă Skye îşi punea ceva în gând, nimic n-o putea opri.

— Am fost îndepărtată de la Curte, Daisy, dar nu şi din Anglia, zise Skye cu şiretenie. Mă voi duce la Lynmouth şi de acolo mă voi adresa secretarului reginei, lordului Burghley. Dacă Elizabeth Tudor vrea să mă ajute, mi se va permite să călătoresc la Londra. Dacă nu, voi încerca să fac cererea de la Devon. Nu pot să stau cu mâinile în sân, Daisy. Când a murit Southwood, i-am apărat fiul. Trebuie să-l protejez şi pe fiul lui Niall. El nu poate avea nimic de la clanul O'Malley pentru că, deşi eu port titlul şi responsabilităţile, totul le aparţine fraţilor mei şi

moştenitorilor acestora. Dacă nu voi putea să-i salvez moştenirea, stafiile a sute de generaţii Burke mă vor bântui pe veci, Daisy.

— Când pleci?

Nici Daisy, nici stăpâna ei nu auziseră deschizându-se şi închizându-se uşa, dar Eibhlin era în mijlocul camerei.

— Acum, rosti Skye, nu pot să pierd nici un minut, surioară. Vestea morţii lui Rory va ajunge destul de repede la Dublin. Nu pot să stau nici măcar cât să-l înmormântez, dar el ar înţelege graba mea.

Eibhlin dădu aprobator din cap.

— Voi pleca la mănăstire ca să aflu tot ce pot despre moartea lui Niall. Unchiul Seamus va fi de acord, ştiu sigur. Pe cine vei lăsa în locul tău?

— Pe Connor Fitz Burke, răspunse Skye.

— Bastardul lui MacWilliam? E un lucru înţelept, Skye?

— Connor este cel mai loial bărbat pe care-l cunosc, Eibhlin. Este un om simplu şi fără ambiţii, care îi va apăra cu propria lui viaţă pe copii şi moştenirea lor. Nu pot să iau copiii cu mine, deoarece trebuie să călătoresc în mare grabă. Daisy?

— Într-o oră, doamnă? întrebă ea zâmbind.

— Da, Daisy. Ei, tocmai când credeam că s-au terminat aventurile noastre, o luăm iar de la început!

— Nu pot să spun că mă deranjează asta, doamnă. Aici a fost cam prea multă linişte.

— Dumnezeu să ne aibă în pază! strigă Eibhlin veselă, după ce Daisy ieşi grăbită. A devenit una de-a noastră.

— Şi nu e rău, observă Skye. O cameristă care poate să călărească ca mine este o achiziţie bună, surioară. Acum să lăsăm gluma – vrei să ai grijă de servitori, te rog? Am nevoie de timp ca să-mi adun gândurile înainte să vorbesc cu Connor.

— O să am grijă, aprobă repede Eibhlin.

Skye rămase iar singură. Se sculă şi se duse la fereastră ca să se uite jos la peisajul întunecat. Luna palidă îşi arunca lumina slabă peste dealurile umbrite. *Într-un fel*, se gândea ea, *noaptea în care Rory Burke şi-a luat adio putea să fi fost sălbatică şi furtunoasă, nu atât de calmă şi liniştită.* Nu fusese nici un semn şi nu se auzise venind dricul care lua sufletul lui Rory Burke, aşa cum spuneau miturile irlandeze. Nu se auzise nici cel mai slab bocet. Deschise fereastra şi auzi ţipătul unui iepure vânat de o bufniţă, apoi se lăsă iar liniştea. *Viaţa continuă*, observă ea, oftând adânc. *Nu mai este timp de doliu.*

Partea întâi

Irlanda

1

Spiritul familiei O'Malley era cel ce îl adusese pe Seamus O'Malley la nepoata lui, înainte de plecarea ei grăbită spre Anglia. În frumoasa casă episcopală, aflată la câteva mile de drumul spre castelul Burke, se trezise brusc în miezul nopţii şi ştiuse că avea nevoie de el. Bătrânul părăsise patul cald, se îmbrăcase şi se dusese s-o ajute.

Seamus O'Malley aprobă călătoria nepoatei sale în Anglia pentru a obţine ajutorul reginei. Episcopul era realist. Nu-i iubea pe englezi, dar ei aveau cravaşa în mână. Sugeră ca MacWilliam să fie înmormântat în ascuns. Era destul de uşor de făcut asta deoarece tot castelul dormea şi paznicii de pe ziduri nu puteau vedea ce se întâmplă în interiorul clădirii. Cu ajutorul preotului familiei şi al valetului lui Rory Burke, corpul a fost pus în cripta familiei; slujba finală a fost citită în zori, după ce Skye plecase deja.

Apoi Seamus se instală în castelul Burke şi căzu de acord cu preotul, servitorii şi Connor Fitz Burke să nu se afle în Irlanda de moartea lui Rory Burke, în timp ce Skye galopa spre portul Waterford, unde erau câteva dintre corăbiile ei.

La Waterford, Skye urcă pe corabia mamei sale vitrege, *Ban-Righ A'Ceo* (Regina Ceţii) şi, după ce părăsi portul, îi porunci căpitanului:

— Kelly! Fă o cursă la Lundy Island.

Apoi dispăru în cabină cu camerista. Daisy oftă uşurată acum, simţind marea şi vântul rece de iarnă care umfla pânzele.

— Am crezut că englezii din Dublin sunt pe urmele noastre, doamnă.

Skye râdea şi ea, uşurată. Pe uscat se simţea totdeauna vulnerabilă, dar pe mare nu avea egal.

— Daisy, vorbeşti de parcă ai fi irlandeză, îşi necăji ea camerista.

— Sunt englezoaică, doamnă, dar sunt din Devon. Şi acolo sunt oameni buni, nu ca englezii din Dublin, lupi de cea mai proastă speţă!

Skye aprobă cu o înclinare a capului şi spuse:

— Avem vânt bun. Cu puţin noroc, ajungem la Lundy în două zile.

— Va fi fericit să vă vadă, observă Daisy liniştit.

Ca cei mai mulţi servitori credincioşi, ea cunoştea toate detaliile intime din viaţa stăpânei. Erau împreună de mult timp şi, dacă Skye se făcuse mai frumoasă cu timpul, Daisy nu se schimbase deloc. Mică şi cu obrajii ca merele, blânzii ei ochi căprui erau iubitori pentru Skye şi atenţi faţă de alţii. Nu era o frumuseţe şi nu fusese niciodată, fiind pistruiată ca un ou de sturz; dar zâmbetul ei ştirb era sincer şi cald.

— Trebuie să-l văd, replică Skye. Este singurul prieten care mi-a rămas, Daisy, în afară de Robert Small, dar el nu se întoarce decât peste o lună. Trebuie să vorbesc cu Adam. (Se ghemui pe pat, trăgând o pătură peste ea.) Pe Dumnezeu, Daisy, sunt obosită! Ia-ţi şi tu o pătură şi să dormim!

Daisy n-avea nevoie de prea multe îndemnuri ca să scoată pătura de sub pat, să-şi lege părul castaniu, să se bage în pat şi să adoarmă în câteva clipe; dar stăpâna ei, cu toată oboseala, stătea trează şi se gândea. În timp ce Daisy sforăia, Skye se gândea la ultimii ani şi la întâlnirea ei cu Adam de Marisco, stăpânul de la Lundy Island. *Am atâta nevoie de el! Am nevoie să aud vocea lui profundă, ca de tunet, atunci când mă strigă „fetiţo", să-i simt îmbrăţişarea puternică. Dacă aş putea să-l iubesc aşa cum mă iubeşte el... dar nu. Mai bine nu!* Rămăsese văduvă de patru ori. Purta ghinion bărbaţilor care se căsătoreau cu ea.

— Nu mă voi mai căsători niciodată, declară ea somnoroasă.

Nu-şi dăduse seama cât de obosită era. Naşterea lui Padraic, urmată de omorârea lui Niall; moartea lui MacWilliam; cursa ei primejdioasă prin Irlanda, până la mare. Totul avusese un preţ. Căzu într-un somn adânc. Înainte să adoarmă, se întrebă dacă Eibhlin putuse să treacă de zidurile de la „St. Mary".

Eibhlin reuşise şi acum stătea liniştită în faţa maicii superioare Aidan, născută Aigneis O'Brien. Maica superioară era o femeie mignonă dar greoaie, cu o faţă plată, lipsită de expresie.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să mă primiţi, maică superioară, rosti Eibhlin dulce.

— Cu greu l-am putea refuza pe episcop, veni răspunsul rece.

Mâinile netede şi albe ale maicii superioare, împodobite cu inelul bogat al rangului ei, se mişcau neîncetat.

— Ştiţi de ce am venit?

— Știu, dar nu înțeleg, soră. Moartea lordului Burke a fost o tragedie teribilă, dar cercetarea dumneavoastră nu-l poate aduce înapoi.

Mâinile i se loviră una de alta, într-un efort de a sta liniștite. *Bun*, gândi Eibhlin, *dacă este nervoasă, înseamnă că ascunde ceva.*

— Episcopul vrea să știe de ce l-a atras Pioasa Mary pe lordul Burke în această mănăstire ca să-l omoare, maică superioară, atacă Eibhlin.

— Nu l-a atras! veni replica scurtă. Bunule Doamne, faci ca sora să pară o uşuratică!

— Poate „a atrage" nu este cuvântul potrivit, maică superioară. Oricum, l-a adus aici sub o motivație falsă.

— Asta nu s-a dovedit!

— Ba da. Episcopul are scrisoarea pe care Pioasa Mary i-a trimis-o lordului Burke. În ea, sora scrie că este pe moarte și că dorește să se împace cu el înainte de a se întoarce la Dumnezeu. Maică superioară, fiți rezonabilă. Lordul Burke n-a mai văzut-o de când a plecat de la castelul Burke și s-a întors aici. Dar nu-i purta pică, ceea ce, evident, nu se poate afirma în cazul ei, altfel nu l-ar fi omorât. Asta nu este nebunie. Este răzbunare.

— *Este* nebună, afirmă maica superioară cu vocea tremurată. Și, ceea ce este mai rău, e blestemată.

Superioara era acum palidă și respira agitat.

— Vă rog, explicați-vă, maică superioară. Episcopul este interesat. Și eu la fel.

— Ia loc, ia loc, sora mea, o invită în sfârșit maica superioară pe Eibhlin.

Apoi, începu să povestească:

— Din adolescență, Pioasa Mary a fost întotdeauna mai devotată decât celelalte. Devoțiunea ei se asemăna adesea cu nebunia. Totuși, era ascultătoare și amabilă, o fiică perfectă a Bisericii. Noi am primit-o cu bucurie când s-a întors, după ce a fost anulată căsătoria ei; și, cu toate că era mai nervoasă decât în trecut, părea să se readapteze ușor. N-a fost nimic anormal până acum câteva luni, când a venit sora Mary Claire. Părea că o îndepărta pe Pioasa Mary dintre noi și era cu ea mereu. Dintr-o dată, biata fată a început să tresară la orice sunet și să plângă fără motiv. Noi ne-am străduit să aflăm ce o neliniștea, dar ea pretindea că nu este nimic. După omorârea lordului Burke, sora Mary Claire a dispărut și, de atunci, n-am mai auzit de ea. Ne e teamă ca Pioasa Mary să n-o fi... omorât-o și pe ea, Dumnezeu să le miluiască sufletele.

Instinctele lui Eibhlin intraseră în alertă.

— Această soră Mary Claire, maică superioară, de unde venea? În mod sigur că nu permiteţi unui străin să intre aici.

— Spunea că vine de la mănăstirea din Ballycarrick, care a fost distrusă acum câteva luni de către englezi. Noi nu ştiam dacă a supravieţuit cineva dintre surori, pentru că se zvonea că s-au baricadat în biserică şi englezii le-au dat foc. Sora Mary Claire pretindea că fusese atunci în satul vecin, să aibă grijă de o bătrână şi că oamenii au ascuns-o până când a reuşit să vină încoace. Nu era de necrezut, sora mea. S-a întâmplat de sute de ori în acest an.

Bătăile inimii lui Eibhlin se accelerau pe măsură ce starea povestea. *Sora Mary Claire! S-ar putea să fie! S-ar putea!* Era o şmecherie pe care ar fi folosit-o Claire, sora lui Dom O'Flaherty, în scopul unei dulci răzbunări.

— Puteţi să mi-o descrieţi, maică superioară?

— Avea ochii albaştri, ten deschis şi păr blond. Spunea că nu a depus încă jurământul, că mai are un an.

Claire O'Flaherty! Sigur a fost Claire O'Flaherty, care şi-a întins din nou mâna diabolică şi i-a lovit pe Skye şi pe Niall.

— Maică superioară, trebuie să vorbesc acum cu Pioasa Mary. Nu am de ales! rosti Eibhlin repede.

Maica superioară oftă resemnată şi întinse mâna după clopoţelul de argint.

— Te rog condu-o pe sora Eibhlin, reprezentanta episcopului, în chilia Pioasei Mary, îi spuse ea călugăriţei care se prezentă.

Eibhlin se ridică şi o urmă pe călugăriţă pe holurile mănăstirii. Ghidul ei se opri în sfârşit în faţa unei chilii şi indică:

— Aici, soră.

Eibhlin ridică încet perdeaua care atârna la intrare şi păşi în cameră. Era la fel ca şi chiliile din mănăstirea ei — pereţii albi, fără nici o podoabă în afara unui crucifix şi o saltea de paie pe podea. Darragh O'Neil era adâncită în rugăciune. Eibhlin aşteptă politicos câteva minute, apoi vorbi blând:

— Soră, eu sunt sora Eibhlin, reprezentanta episcopului. Am venit să vorbesc cu tine despre moartea lordului Burke.

Eibhlin se gândi mai întâi că Darragh nu a auzit, dar apoi femeia îngenuncheată şi-a făcut cruce şi s-a ridicat din rugăciune. Eibhlin n-o

mai văzuse niciodată. Nu semăna cu mătuşa ei, care era superioara lui Eibhlin din mănăstirea *Sf. Bride* de pe insulă. Ethna O'Neil era o femeie frumoasă şi senină, dar faţa nepoatei ei era torturată şi chinuită. Era evident că suferă şi, îmbrăţişând-o, Eibhlin se aşeză împreună cu ea pe saltea.

— Soră, repetă ea, sunt sora Eibhlin, reprezentanta episcopului.

— Eşti o O'Malley, se auzi răspunsul disperat şi excelenţa sa episcopul este alt O'Malley. Ai venit să te răzbuni?

Lui Eibhlin i se făcu milă de ea.

— Nu este rolul nostru să te pedepsim, rosti ea. Numai Domnul ştie cu adevărat ce e în inima şi în sufletul tău; dar episcopul trebuie să ştie de ce ai făcut această faptă teribilă. De ce l-ai omorât pe lordul Burke, soră? De ce i-ai aruncat corpul în mare?

Darragh O'Neil îşi ridică ochii şi-o privi pe Eibhlin O'Malley. Ochii îi erau plini de durere şi vinovăţie şi total lipsiţi de speranţă.

— Nu am vrut să-l omor, răspunse ea încet, dar sora Mary Claire mi-a spus că, dacă n-o voi face, el m-ar trage încă o dată într-o sclavie carnală, sub puterea sa desfrânată. Trebuia să-l omor! Dacă n-aş fi facut-o, el m-ar fi luat înapoi!

— Dar de ce ai crezut aşa ceva, soră? întrebă Eibhlin blând. Nu l-ai văzut şi nici nu ai comunicat cu lordul Burke de atâta timp. Cea mai mare parte a căsătoriei voastre nu aţi trăit ca bărbat şi femeie. De ce ai crezut minciunile acestei femei pe care abia o cunoşteai?

— Ea ştia adevărul! declară Darragh O'Neil. Venea de la mănăstirea din Ballycarrick. Lordul Burke stăpânea aceste pământuri ca paznic regal şi era cunoscut faptul că era un bărbat obraznic şi desfrânat. Sora Mary Claire mi-a spus că el a violat două novice din mănăstirea ei! Le-a violat şi subjugat într-atât încât maica superioară din Ballycarrick a fost obligată să gonească din mănăstire cele două suflete condamnate, deoarece lordul Burke le trezise cele mai joase instincte şi nu se mai controlau şi-şi făceau în faţa surorilor cele mai teribile şi ruşinoase lucruri. Când au părăsit mănăstirea, cele două strigau că lordul Burke are înclinaţie pentru călugăriţe, pentru că prima lui soţie a fost o călugăriţă! Nu puteam să-l las să-mi facă aşa ceva! Nu puteam! În mod sigur o femeie cu chemare către Dumnezeu, ca şi mine, înţelege asta. (Darragh îşi coborî vocea.) De câteva ori a venit la mijlocul nopţii în chilia mea şi mi-a arătat ce le-a făcut lordul Burke celor două novice, ce voia să-mi facă şi

mie. Mi-a supt şi muşcat sânii până la durere şi şi-a băgat degetele ei lungi în mine, mişcându-le aşa cum obişnuia *el* să-şi împingă bărbăţia mare în mine atunci când am fost forţată să fiu soţia lui. Doamne, cât îl uram când se urca pe mine! Nu puteam să-l las să mi-o facă din nou! *Nu o voiam iar!*

Darragh tremura de repulsie, iar Eibhlin, deşi era supărată, îşi ascundea furia, de teamă să nu sperie nefericita creatură şi mai mult.

— Cum ai putut s-o crezi, soră? întrebă ea. Lordul Burke avea o soţie frumoasă şi doi copii. De ce şi-ar fi dorit alte femei? Cât timp ai locuit la castel, s-a purtat el urât cu vreo servitoare sau cu ţăranii? N-a fost niciodată bărbatul care să facă abuz de femei. Ce te-a făcut s-o crezi pe femeia care îşi spunea sora Mary Claire?

— Sora Mary Claire mi-a spus că Skye a murit când a născut.

— Sora mea este chiar foarte vie, replică Eibhlin.

— Nu, negă Darragh ferm. Skye O'Malley a murit şi lordul Burke a fost un om rău şi desfrânat. Nu puteam să-l las să mă ducă cu forţa înapoi în sclavia carnală. Nu puteam!

Darragh O'Neil aluneca încet în lumea ei nebună.

— De ce i-ai aruncat corpul în mare? întrebă repede Eibhlin. Ce s-a întâmplat cu sora Mary Claire? Te rog, spune-mi.

— Am culcat corpul pe plajă pentru mareea care urma. N-a fost mult sânge. Marea îi spăla picioarele ultima oară când m-am uitat la el. Acest bărbat destrăbălat n-o să se mai întoarcă să mă ia.

— Sora Mary Claire? insistă Eibhlin.

— Nu mai este aici? Ne-am întors împreună de pe plajă.

Ochii lui Darragh deveniră inexpresivi şi se ridică de pe pat, îngenunchiind în faţa crucifixului de pe perete cu rozariul strâns în mână.

— Trebuie să mă rog ca diavolul să nu fie prea dur cu lordul Burke, rosti ea cu o voce nefirească. Este datoria mea să mă rog pentru el, cu toate păcatele lui.

Eibhlin văzu că a pierdut atenţia nefericitei femei. Se ridică de pe saltea şi ieşi din chilie. Ştia acum tot ce o interesase. Darragh O'Neil, pe jumătate nebună, fusese folosită de răzbunătoarea Claire O'Flaherty ca să-l omoare pe Niall Burke. Era păcat că Niall nu o omorâse el, ultima dată când fusese la Londra. Primise pentru aceasta binecuvântarea reginei, dar el nu făcuse decât s-o scoată din oraş şi, crezuse el, din viaţa lui. Nu se gândise niciodată că ea ar fi putut să-l lovească din nou.

Claire O'Flaherty! Cumnata lui Skye din prima căsătorie, a cărei legătură incestuoasă cu fratele ei Dom o făcuse pe Skye să-şi părăsească soţul. *Claire O'Flaherty!* Cea mai diabolică femeie pe care Eibhlin o cunoscuse vreodată. Dacă diavolul ar fi avut o fiică, atunci aceasta ar fi fost Claire O'Flaherty.

— Doamnă! Doamnă, treziţi-vă.

Skye deschise încet minunaţii ei ochi albaştri-verzi şi, întorcându-se pe spate, îşi fixă servitoarea.

— Cât timp am dormit?

— Aproape două zile, *my lady*, şi căpitanul Kelly spune că vom ajunge la Lundy cu puţin înainte de apusul soarelui. M-am gândit că veţi dori să vă împrospătaţi.

Privindu-şi hainele, Skye se strâmbă. Îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi se ridică. Bluza ei de mătase era pătată sub braţ şi vesta era şifonată.

— O, Daisy, sunt un dezastru, spuse ea dând din cap.

— O baie v-ar reface, *my lady*. Voi căuta un bărbat să aducă apa şi o cadă, *my lady*.

— Să-mi dai şi ceva de mâncare, Daisy. Sunt înfometată!

În timp ce Daisy se ocupa de masa şi de baia ei, Skye se plimba pe punte salutându-şi oamenii. Briza era rece, proaspătă şi curată în aceste zile de primăvară. Uitându-se cu atenţie, abia reuşi să distingă stânca întunecată care era Lundy Island. În mai puţin de două ceasuri va fi acolo; şi el o va alinta aşa cum o făcuse de atâtea ori. Skye se întoarse în cabină, de unde tocmai ieşea un marinar care adusese o cadă mică şi apă fierbinte.

Skye îi întinse veşmintele murdare lui Daisy şi intră în cadă.

— Ah! oftă ea mulţumită. E aşa de bine, Daisy!

Întinzându-se, luă săpunul de trandafiri şi începu să-şi săpunească mâinile. Daisy îi prinse cu ace în vârful capului minunatul păr negru apoi, luând săpunul de la Skye, o spălă pe spate comentând în timp ce o clătea:

— Este prea rece în această cabină ca să vă îmbăiaţi, *my lady*. Nu trebuie să vă îmbolnăviţi acum, nu-i aşa?

O înfăşură în prosopul mare şi o şterse cu mişcări viguroase.

— Băgaţi-vă în pat, *my lady*, să vă încălziţi. Am adus bere neagră, pâine proaspătă şi brânză.

Skye începu să mănânce cu poftă, oftând:

— Ei bine, sunt curată, dar din păcate trebuie să îmbrac aceste veşminte murdare!

— Am avut eu o presimţire că nu veţi merge la Devon fără să vă opriţi la Lundy. Am în bagaje o cămaşă curată şi nişte obiecte de lenjerie pentru dumneavoastră şi am dat hainele să fie periate de noroi.

Skye aruncă spre camerista şi vechea ei prietenă o privire recunoscătoare. După ce termină de mâncat şi strânse firimiturile de pe patul căpitanului Kelly, se ridică şi începu să se îmbrace, aşezându-se apoi din nou pe pat, pentru ca Daisy să-i poată descurca şi peria părul, împletindu-l într-o coadă lungă şi bogată.

O bătaie scurtă în uşă, urmată de permisiunea dată de Skye, îl aduse pe căpitanul Kelly în cabină. Era cel mai tânăr dintre căpitanii ei; un marinar îndrăzneţ cu păr roşu şi ochi calzi căprui, suplu şi cu un spirit viu.

— Intrăm în portul Lundy, *my lady*. Aveţi instrucţiuni?

— Vreau să mă duc imediat la Lynmouth, spuse ea. Daisy, să pregăteşti castelul pentru sosirea mea — poimâine. Trimite la Wren Court după mama Cecily şi după Willow.

— Voi aştepta până când veţi debarca cu bine, *my lady*, şi voi şti că aţi luat legătura cu de Marisco.

— MacGuire va schimba direcţia până la Giant Causeway în lipsa mea, spuse căpitanul Kelly.

— MacGuire se comportă în aceste zile ca un om bătrân, bodogăni Skye, dar nu putea să nu fie încântată că Sean MacGuire, căpitanul-şef al flotei ei, încă mai împărţea asemenea sarcini cu ceilalţi marinari.

MacGuire fusese vocea ei în multe ocazii şi îl preţuia în mod deosebit.

— Sunteţi sigură că nu vreţi să vin şi eu? întrebă Daisy.

— Da, Daisy. Lundy nu este un loc pentru o fată respectabilă ca tine.

Căpitanul Kelly chicoti.

— Nu, spuse el cu un ton vesel, nu este nici o fată respectabilă pe insulă, slavă Domnului!

— Kelly, îl necăji Skye, mă surprinzi.

— Ei bine, pe mine nu, replică Daisy. Arată ca un desfrânat!

— Domnişoară Daisy, protestă Kelly, căindu-se deodată.

Skye înţelese brusc că lui Kelly îi păsa de părerea lui Daisy şi era evident că acesteia îi păsa de tânărul prezentabil.

— Daisy, o potoli ea, unui marinar care nu are o dragoste adevărată îi umblă ochii şi, din câte ştiu, căpitanul Kelly nu a cucerit încă inima nici unei fete.

— Şi nici una nu poate să-l accepte, dacă este nestatornic, ameninţă Daisy.

Skye îşi ascunse un zâmbet şi spuse:

— Daisy, du şaua pe punte, te rog. Vin şi eu imediat.

Daisy îi făcu o reverenţă lui Skye, apoi îşi întoarse faţa a dojană spre căpitan şi se grăbi să iasă din cabină, în timp ce Kelly o privea admirativ.

— Încearcă numai să-i suceşti capul, spuse Skye, şi vei răspunde în faţa mea, Kelly. Nu este uşuratică, este sub protecţia mea şi îmi este foarte dragă.

— Mă gândesc să mă aşez şi eu la casa mea, *my lady*, răspunse Kelly. Am împlinit treizeci de ani şi este timpul.

— După ce te hotărăşti, îţi voi da permisiunea s-o curtezi pe Daisy, dacă-ţi face plăcere. Până atunci, păstrează distanţa, Kelly!

Brian Kelly privea în serioşii ochii albaştri tipici clanului O'Malley din Innisfana, şi clătină din cap roşind.

— E mai bine să mă duc sus, zise el, ca să supraveghez debarcarea. Portul Lundy este periculos, după cum ştiţi.

Skye îi zâmbi.

— Voi veni cu tine şi mulţumesc că mi-ai oferit cabina.

Urcară împreună pe punte şi, în timp ce căpitanul Kelly supraveghea coborârea ancorei, Skye privea portul pe care nu-l mai văzuse de peste un an — stâncile uriaşe de granit ce se ridicau deasupra apei, farul de la capătul insulei, castelul pe jumătate ruinat al lui de Marisco din faţa ei. Nu se aşteptase să mai vadă Lundy vreodată sau să se sprijine cu atâta lipsă de ruşine pe Adam de Marisco, dar avea nevoie de cineva care s-o mângâie şi numai Adam ar fi înţeles-o.

— Barca este pregătită să fie coborâtă, *my lady*, i se adresă Kelly.

— Mulţumesc, Kelly, pentru călătoria plăcută, îi strigă ea în timp ce se căţăra în barca mică.

— Şaua dumneavoastră, *my lady*, spuse Daisy, aplecându-se peste balustradă şi întinzându-i-o.

— Acum n-o să am nevoie de ea, Daisy, răspunse Skye zâmbind uşor. Hai, băiete, să plecăm! îi ordonă ea tânărului care începu să vâslească.

Bărcuţa părea să treacă razant peste crestele valurilor şi ajunse repede la docul lung de piatră exact când soarele, cu raze de aur şi purpură începea să se scufunde în mare. Din cârciuma de la parterul vechiului castel ieşi o siluetă uriaşă care înaintă cu paşi mari, iar Skye sări grăbită din barcă.

— Adam! strigă ea, alergând. Adam!

— Fată mică, tu eşti?! bubui vocea lui gravă în liniştea serii.

O cuprinse într-o îmbrăţişare ca de urs, îngropându-şi îndelung faţa în dulceaţa gâtului ei.

— O, Adam, suspină ea simţindu-i trupul familiar şi fiind sigură că acum totul va fi bine.

— Îmi pare rău pentru Niall, fată mică.

Ea se retrase un pas şi-i privi faţa frumoasă.

— Ai ştiut? Cum?

— A venit o corabie acum câteva zile şi mi-a povestit căpitanul, care se întâlnise cu o corabie O'Malley.

O îmbrăţişă şi apoi începură să coboare cheiul de piatră.

— Ultimul tău născut a fost un băiat?

— Da, slavă Domnului! răspunse ea.

— Atunci, cel puţin, bătrânul MacWilliam are un moştenitor.

Intrară în castel şi traversară taverna murdară, Skye salutându-i pe corsarii lui de Marisco, care arătau ca dracu', şi pe omniprezenta Glynnis, ale cărei farmece erau binecunoscute de bărbaţii care treceau prin Lundy. Urcară împreună scările spre apartamentul lui de Marisco din singurul turn pe care-l mai avea castelul şi, la căldura focul din căminul mare, Skye se întoarse spre Adam de Marisco şi rosti tristă:

— MacWilliam a murit. Fiul meu, Padraic, este acum moştenitorul lui Burke.

El trase aer în piept.

— Nu s-a anunţat încă public, nu-i aşa?

— Încă nu. Englezii din Dublin şi-au aţintit deja privirile spre domeniile Burke, Adam, dar atâta timp cât au fost în viaţă bătrânul şi

Niall, n-au avut nici o şansă. Am avut noroc, pentru că Elizabeth Tudor a avut nevoie de corăbiile O'Malley şi nu a îndrăznit să mă ofenseze. Vreau ca de la Lynmouth să-i trimit vorbă lordului Burghley. Dacă vreau să apăr domeniul de jefuitori, trebuie să am aprobarea reginei. Cu fiecare zi ce trece, flota Angliei devine tot mai mare şi mai puternică. Dacă eu şi flota mea nu vom mai fi de folos reginei, va împărţi domeniile Burke şi Padraic va rămâne fără pământ şi fără nume. Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva, Adam. *Nu pot!*

Adam se duse la bufetul de stejar şi turnă în două cupe vin de Burgundia, lichidul purpuriu curgând în cascade în cupele scumpe de argint. Întorcându-se, îi întinse o cupă şi concluzionă:

— Deci, fată mică, eşti la fel de lipsită de apărare ca acum trei ani, când a murit Geoffrey. Acum însă, Elizabeth Tudor are nişte poliţe mai vechi de plătit şi tu eşti şi mai vulnerabilă, cu doi copii mici, de care trebuie să ai grijă.

Ea aprobă din cap şi ochii ei de culoarea safirului se umplură de lacrimi.

— La naiba! suspină ea. Sunt pusă pe plâns zilele astea. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, Adam.

— Skye, scumpa mea! Este normal ceea ce ţi se întâmplă. Cu toate că eşti puternică, eşti o fiinţă umană! În ultimii zece ani ai înmormântat patru soţi, dintre care pe trei i-ai iubit foarte mult. Ai adus pe lume şapte copii, iar pe unul l-ai pierdut într-o epidemie îngrozitoare. Te-ai luptat cu regina Angliei şi, cu toate că te-a închis în Turnul Londrei, ai învins-o. Toate acestea nu te-au ajutat, ci te-au prins în cursă. Acum trebuie ca din nou, singură şi fără protecţie, să te lupţi pentru copiii tăi. Te miri de ce plângi? Eu nu mă mir. Eu te admir, fată mică. Sunt uluit că toate astea nu te-au făcut să-ţi pierzi minţile!

Ea îl privi cu lacrimile curgându-i pe obraji:

— Am nevoie de tine, Adam, murmură ea. Nu am nici un drept să ţi-o cer, dar am mare nevoie de tine!

— Sunt la dispoziţia ta, zise el calm. Am fost şi voi fi întotdeauna la dispoziţia ta.

O privi tandru şi aplecându-se, îi atinse gura cu gura lui.

— Eşti epuizată, fată mică. Pot să te alint aşa cum te alintam odată? Parcă a trecut o veşnicie, scumpa mea, de când ne-am dăruit unul altuia.

— O, Adam, ce fel de femeie sunt? oftă ea. Soţul mi-a murit abia de o lună — şi l-am iubit pe Niall! Doamne, cât l-am iubit! — şi am deja nevoie de tine.

El putea să vadă că ea tremura de emoţie şi de epuizare. *Nu este pregătită să facă dragoste şi,* se gândi el, *poate n-o va mai face niciodată.* O iubea; o iubise întotdeauna, dar Adam de Marisco era realist. Cândva, ea îi ceruse să se căsătorească dar, cu toate că o dorea cu disperare, o refuzase, deoarece ştia că nu avea nici puterea, nici numele important de care avea nevoie Skye O'Malley. Se întinse şi o luă în braţele lui puternice, ducând-o în dormitor. În timp ce o lăsa pe patul uriaş, spuse blând:

— Vreau să dormi puţin, fată mică. Te vei odihni şi apoi vom discuta despre problemele tale.

Ea acceptă şi, într-un mod ciudat, îi rămase recunoscătoare, dar era sigură că nu va putea dormi. El o veghe până când adormi, dorind-o cu fiecare fibră a fiinţei lui. Vinul din cupă se terminase şi se ridică s-o umple, dar se întoarse imediat la post.

Terminând iar vinul, puse cupa pe masă şi, îmbrăcat, se culcă lângă ea. În cursul nopţii Skye tresări deseori din cauza coşmarurilor şi el o luă protector în braţe, şoptindu-i la ureche vorbe de alinare până când se liniştea şi adormea din nou. Apoi adormea şi el învăluit în parfumul ei de trandafiri, fericit că o ţinea iar în braţe.

Adam de Marisco visa un vis minunat. Se făcea că era gol şi era atacat de un stol de fluturi mici, viu colorați, care zburau pe deasupra coapselor şi pieptului, încurcându-se în părul des. Simţi o durere în vintre şi, gemând uşor, deschise ochii. Observă capul lui Skye aplecat pe pieptul lui şi înţelese că fluturii era buzele ei care îl sărutau uşor.

— Vrăjitoare mică, murmură el, apucând-o de păr şi ridicând-o brusc ca să-i poată vedea faţa.

Ochii albaştri îl priviră aproape cu jenă şi apoi ea spuse, roşind:

— Adam, te vreau!

Inima i se opri în piept — era goală, cu sînii obraznici excitaţi, cu sfârcurile întărite aşteptând să fie sărutate. Skye îşi plimbă un deget pe coapsa lui şi realiză şocat că era aproape dezbrăcat.

Văzându-i privirea ea rosti zâmbind:

— Dormi mult prea adânc, de Marisco. Dacă aş fi fost un duşman, castelul ar fi fost de mult al meu. În timp ce sforăiai fericit, ţi-am scos pantalonii, dar cămaşa am putut numai s-o desfac.

El se ridică şi scoase cămaşa care o supărase.

— Eşti o căţea fără ruşine, Skye O'Malley, rosti el printre dinţi, dar vreau să te am. Pe Dumnezeul meu că vreau!

Ea se aşeză pe spate şi-l trase spre ea, iar Adam de Marisco o sărută flămând. Îi strivea buzele cu ale lui, în timp ce limba ei îi lingea buzele. Simţea rotunjimile dulci ale sânilor ei presate de pieptul lui păros şi mormăia vinovat. Îşi jurase, când înţelesese că Skye nu va putea fi a lui, că nu va mai face niciodată dragoste cu ea, dar în noaptea aceasta înţelegea că fusese o promisiune pe care nu putea s-o ţină. *Ea a spus că are nevoie de mine şi, pe Dumnezeu, eu am nevoie de ea!*

Limba ei dulce o ispitea pe a lui, până când el preluă iniţiativa şi începu s-o chinuie şi s-o necăjească până când ea îşi retrase capul, cu trupul cuprins de un fior puternic şi cu sfârcurile mărite de dorinţă. Adam zâmbea gândindu-se că era cea mai minunat de senzuală femeie pe care o cunoscuse vreodată. I se dăruia total, având încredere în el aşa cum nici o altă femeie nu avusese vreodată.

— Eşti aşa de frumoasă, fată mică, rosti el blând. Când mă gândesc la toate plăcerile pe care mi le oferi nu ştiu cu ce să încep.

Ea îi zâmbi, ascunzându-şi chipul la pieptul lui şi gemând de plăcere. El contemplă îndelung rotunjimile perfecte ale sânilor cu delicate sfârcuri rozalii şi muşcă uşor unul în timp ce mâinile lui mari îl frământau înfometate pe celălalt, apoi se lăsă în jos, plimbându-şi limba pe corpul ei, acoperindu-i pântecele cu sărutări arzătoare.

— Ah, Adam, murmură ea. Ah, da!

— Adu-ţi aminte ce ţi-am spus odată, fată mică. Este o mare artă să faci dragoste şi nu voi grăbi plăcerea noastră, în special pentru că nu voi lăsa ca asta să se mai întâmple între noi.

— *Adam!*

Încercă să se ridice, dar el o împinse uşor la loc şi-i căută privirea.

— Nu vreau să fiu amantul tău, Skye O'Malley şi, cum ţi-am mai spus odată, nu am nici numele nici puterea ca să fiu soţul tău. Îmi eşti mult prea dragă, mai dragă decât orice persoană de pe lumea asta şi aş omorî pentru tine, dar nu vreau să fiu amantul tău!

Ea nu trebuia să-l întrebe de ce, pentru că ştia. El o iubea şi ea îl iubea, dar nu era dragostea statornică pe care o femeie i-o dă soţului ei. Amândoi ştiau asta. Împreună cu partenerul ei de afaceri, Robert Small,

el era cel mai bun prieten pe care-l avea şi îl tratase josnic venind la el şi cerându-i, practic, ce se cere unui armăsar. Simţi cum roşeşte la acest gând şi spuse:

— Adam, iartă-mă. Şi lasă-mă să plec pentru că nu am avut nici un drept să vin.

— Să crezi tu că după ce ai trezit fiara din mine, mă părăseşti! Ziceai că ai nevoie de mine, fată mică. Ei bine, acum am eu nevoie de tine şi m-am săturat să vorbesc!

Gura lui se mişcă pe trup în jos, ca un atac dulce, surprinzând-o şi lăsând-o fără respiraţie.

— *Adam*, suspină ea.

— Stai liniştită, draga mea! şopti el şi apoi limba lui ca un foc sălbatic dezmierdă secretul ei catifelat.

Trupul ei frumos răspundea înfometat şi ea gemu când focul fluid îi invadă atât corpul, cât şi sufletul.

Adam de Marisco găsea o plăcere imensă în reacţia lui Skye şi atunci când ea se zvârcoli de dorinţă, se culcă pe spate, o trase pe Skye în sus şi o aşeză cu grijă peste bărbăţia lui ce pulsa dureros. Era atent pentru că ea era îngustă din cauza abstinenţei, dar în momentul în care o umplu, ea strigă de încântare. Se mişcară împreună până când Skye se cutremură violent şi, scâncind, deveni moale. Satisfăcut că ea atinsese orgasmul, o întinse pe perne şi se aşeză peste ea penetrând adânc vaginul ei fierbinte care palpita. Apoi, satisfăcut, se rostogoli de pe ea ca să-şi recapete suflarea înainte de a o strânge iar protector în braţe.

Se treziră câteva ceasuri mai târziu, când prima rază de soare apăru la fereastra dormitorului din turn. Ea ştia, după răsuflarea lui, că nici el nu mai dormea, dar rămase liniştită câteva minute, neştiind ce ar putea să-i spună. El rezolvă problema, rostind calm:

— Cum poate o muritoare să dea asemenea plăceri, fată mică? Cât mi-aş fi dorit să fiu soţul tău, Skye O'Malley.

— Aş fi dorit, Adam, să te fi căsătorit cu mine, pentru că eşti cel mai puternic bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Cu tine m-am simţit mereu în siguranţă şi doar tu mi-ai spus întotdeauna că, fără un bărbat, bogăţia şi frumuseţea mea mă fac vulnerabilă. Mi-e ruşine că te-am folosit aşa, dar am avut nevoie de tine. *Am avut nevoie de tine!*

— Skye, nu este nimic rău în faptul că o femeie doreşte un bărbat, dar acesta nu este un motiv ca să ne căsătorim şi ştii bine asta. Sper să înţelegi de ce nu-ţi iau propunerea în serios.

— Înţeleg, Adam.

— Suntem prieteni, îi zâmbi el, şi ar trebui să te urăsc dacă ai găsi un bărbat pe care ai putea să-l iubeşti cu adevărat şi să-l respingi din loialitate pentru mine.

— Nu va mai fi altul, declară ea ferm. Pe Dumnezeu, Adam! Am pierdut patru bărbaţi în cincisprezece ani. Dom, desigur, nu a fost o pierdere, dar Khalid, Geoffrey şi Niall... i-am iubit, Adam, şi nu aş mai putea suporta moartea altui bărbat pe care să-l iubesc. Încep să cred că port ghinion bărbaţilor care mă iubesc şi, oricum, mi-a ajuns câţi bărbaţi am avut! Cei şase copiii ai mei sunt suficienţi pentru orice femeie. De acum înainte voi fi liberă! Liberă să-mi duc viaţa cum vreau şi să-mi aleg singură...

— ...amanţii, încheie el calm.

— Da, aprobă ea încet şi apoi roşi. Nu sunt o femeie care să poată rezista fără bărbat. Este aşa de îngrozitor, Adam?

— Ai putea să stai fără bărbat dacă vrei, fată mică, spuse el. Noaptea trecută a fost ceva diferit. Ai avut nevoie să fii cu un prieten, cu cineva care te iubeşte, cu cineva care să te alinte.

— Ah, Adam, îl împunse ea. Nimeni niciodată n-a putut să mă alinte mai bine decât tine.

Ochii li s-au întâlnit şi amândoi şi-au adus aminte prima lor întâlnire atunci când el i-a oferit ajutorul, de care ea avea mare nevoie, dacă petrece o noapte în patul lui. Şi atunci era într-un moment de cumpănă, suferind după pierderea lui Geoffrey şi a celui mai mic fiu al ei. „Lasă-mă să te alint, fată mică", îi spusese el. De atunci fusese un joc între ei şi acum amândoi râdeau amintindu-şi.

— Cât timp stai la Lynmouth? întrebă el, după ce se opriră din râs.

— Asta depinde de Cecil. Mai întâi trebuie să-i trimit un mesaj şi apoi trebuie să aştept decizia lui dacă îmi este permis să merg la Curte, ca să cer reginei pământurile lui Padraic.

— Şi dacă nu ţi se permite să te duci la Curte, Skye?

— Atunci îi adresez reginei cererea de la Lynmouth. Robbie se va întoarce repede şi va putea vorbi el pentru mine.

— Unde sunt acum copiii? Sper că nu sunt toţi împreună.

— Nu, Adam. Sunt prea deşteaptă pentru asta. Fiul meu cel mare, Ewan O'Flaherty este pe moşia lui la Ballyhennessey. Unchiul meu l-a trimis pe fratele meu, Michael, să-l supravegheze. Peste trei ani vom celebra căsătoria lui cu Gwyneth Southwood, fata lui Geoffrey. Fratele mai mic al lui Ewan, Murrough O'Flaherty, este cu contele Lincoln, deoarece va avea nevoie de relaţii fiindcă nu are pământ. Eu pot să-i dau avere, dar nu şi pământ. Pe acesta trebuie să-l câştige singur. Willow este cu mama Cecily, fiindcă nu-i place Irlanda şi, oricum, Robbie şi sora lui au adoptat-o legal, numind-o moştenitoarea lor. Pe plan social nu poate să-i dăuneze să aibă un tată spaniol, dar dacă s-ar afla că tatăl ei a fost „Stăpînul Curvelor" din Alger... (Skye se cutremură.) Pentru că l-am iubit atât de mult pe Khalid, fata lui nu va afla asta niciodată. (Apoi chicoti.) Pe Khalid l-ar amuza să ştie că fiica lui este cea mai perfectă domnişoară engleză. Dar fără numele lui Robbie, care s-o apere, ar fi pierdută. Cei mai mulţi chiar cred că este înrudită cu el. Micul meu conte Lynmouth este paj la Curte. Vezi, Adam, eu nu sunt dorită la Curte, dar Robin al meu este favoritul reginei. Mi se spune că el seamănă din ce în ce mai mult cu Geoffrey. Pe Geoffrey îl numeau „Contele Înger", iar fiul nostru este cunoscut sub numele de „Cherub". Ce mândru ar fi Geoffrey de el, oftă ea. Iar copiii mei cu Burke sunt în fortăreaţa din Irlanda. Nu, Cecil nu-mi poate folosi copiii împotriva mea. Numai Robin este accesibil şi, ca unul din primii nobili ai Angliei, el este de neatins. În afară de asta, Cecil este prea bun la inimă ca să se războiască cu copiii, slavă Domnului! O inimă bună este un blestem pentru un om onorabil, Adam, şi lordul Burghley este onorabil cu toate că este omul lui Elizabeth Tudor.

— Nu ai iertat-o, nu-i aşa, Skye?

— Nu, Adam, n-o s-o iert niciodată pentru ce mi-a făcut. N-o s-o iert nici pentru timpul pe care ni l-a furat lui Niall şi mie, în special acum că Niall... e mort.

— Skye, dulce Skye. (O luă în braţe şi o ţinu strâns la piept.) Nu te mai războ cu Bess Tudor, fată mică. Promite-mi!

— Îţi promit, Adam. Sunt mai deşteaptă decât ea. Faptul că regina nu a putut să mă dovedească a fost o victorie destul de mare.

— Am fost fericiţi pe vremea aceea, Skye, aminti el amabil.

— Regret numai pierderea smaraldelor, spuse ea.

Izbucniră amândoi în râs şi apoi ea declară încruntată:

— La naiba, Adam, mi-e foame! Eşti o gazdă cam săracă.

— M-am gândit că ţi-am dat tot ce ai vrut, o înţepă el, prinzând perna pe care ea o aruncase spre el.

— Nu am mâncat ca lumea de câteva zile. Glynnis găteşte?

— Este cel mai mare talent al ei, remarcă el.

Skye deveni serioasă.

— Ei, Adam, trebuie să mă duc. Mesagerul meu trebuie să plece spre Cecil în dimineaţa asta.

Într-o oră, Glynnis urcă în camera din turn, picioarele ei robuste îndoindu-se sub greutatea tăvii pe care o purta.

— Am adus câte puţin din fiecare, spuse ea cu un zâmbet prietenos. Azi n-o să vă fie foame, *my lady*.

Apoi Glynnis făcu o reverenţă şi îi lăsă să contemple tot ce pregătise pentru ei. Erau două boluri cu budincă de ovăz cu pere înăbuşite; ouă fierte cu sos de smântână groasă, vin alb, şi mărar; un platou cu şuncă rozalie tăiată în felii groase; pâine proaspăt coaptă; bucăţi mari de unt dulce şi miere groasă. Un ulcior cu bere brună completa masa.

— Pe Dumnezeul meu, exclamă Skye, pe Glynnis o pot oricând angaja în bucătăria mea, Adam!

Apoi devoră budinca, ouăle şi şunca, goli dintr-o sorbitură jumătate de cupă cu bere şi se întinse după pâine. Îşi tăie o felie groasă, o unse mai întâi cu unt şi apoi cu miere, şi începu s-o mănânce satisfăcută.

Adam o privea cu amuzament şi indulgenţă, admirându-i pofta cu care mânca. Femeile care ciuguleau din mâncare, crezând că este o dovadă de bună creştere, îl plictiseau.

— Te duc eu la Lynmouth, zise el, şi ea încuviinţă din cap, pentru că avea gura plină. Vrei să stau cu tine până afli veşti de la Cecil?

Ea înghiţi.

— Nu. Poate va trebui să fug şi Lundy este un loc sigur pentru mine.

— Întotdeauna, fată mică! încuviinţă el cu un zâmbet care îi încălzi inima.

Părăsiră insula când soarele apuse şi cu un vânt bun de sud-vest ajunseră repede la Lynmouth. El aduse corabia într-un mic golf retras de sub stâncile castelului, unde peştera servise timp de secole lorzilor de Lynmouth ca loc de scăpare.

— Vântul va dispărea şi voi fi obligat să rămân aici dacă nu plec imediat, fată mică. N-am nici un chef să mă întorc acum acasă, dar trebuie. (O trase în braţele sale şi o sărută tandru.) Ai grijă de tine. Dacă ai nevoie de mine foloseşte vechile semnale.

Apoi, în timp ce ea îl privea, cu ochii în lacrimi, el ieşi din golf spre marea albastră.

Îşi uscă ochii şi, urcând treptele de piatră ale peşterii, se grăbi nevăzută spre propriile ei apartamente.

— Bună dimineaţa, *my lady*, ciripi Daisy vesel când intră pe uşă. Să vă aduc ceva de mâncare?

— Nu, răspunse Skye. Am mâncat deja. Wat Mason este aici, Daisy?

— Da, *my lady*.

— Trimite-l la mine, Daisy. Trebuie să plece călare la Whitehall cu un mesaj pentru lordul Burghley.

— Lordul Burghley este în Devon, *my lady*, în casa lui de Grenville.

— Este aici?! Bătrânul păianjen părăseşte rar Curtea. De ce-o fi venit?

— Este vorba despre o rebeliune, *my lady*, explică Daisy cu vocea plină de importanţă. Tot timpul de când regina Scoţiei a plecat în Anglia au fost nemulţumiri. Există pericolul unei rebeliuni în nord, printre nobilii de la frontieră care vor să aducă vechea religie, scuzaţi-mă, *my lady*.

— E-n regulă, Daisy. Eu m-am născut romano-catolică şi nu văd nici un motiv să-mi schimb confesiunea, dar nici nu văd vreun motiv ca să mă implic într-o rebeliune religioasă. Religia ar trebui să fie un lucru personal şi particular între suflet şi Dumnezeu. Lorzii din nord sunt nebuni dacă cred că o vor putea îndepărta pe Elizabeth Tudor şi s-o înlocuiască cu verişoara ei, Mary Stewart; dar ei n-o cunosc aşa de bine cum o cunosc eu. Vor pierde totul, idioţii! E mai bine să separi credinţa de proprietăţi. Acum du-te şi adu-l pe Wat Mason. Va trebui să ducă la de Grenville un mesaj.

Daisy ieşi repede din cameră, iar Skye se aşeză să scrie mesajul către secretarul de stat şi cel mai puternic susţinător al ei, William Cecil, lord Burghley. Nu se îndoia că bătrâna vulpe va veni să o vadă, dar dacă îi va ţine partea sau nu, asta era altă problemă. Totuşi lui Cecil nu-i trebuia nici o tulburare în Irlanda, în special dacă fierbea o rebeliune în Scoţia. *Slavă Domnului cu Mary Stewart*, se gândi Skye.

Nota era scurtă, salutându-l pe lord Burghley şi expunând dorinţa contesei de Lynmouth de a obţine o audienţă la Curte.

Daisy se întoarse cu Wat Mason, care-şi salută plin de respect stăpâna. Skye sigilă mesajul cu un inel greu de aur, presând dragonul de apă al familiei O'Malley în ceara verde şi fierbinte. Îi înmână scrisoarea lui Wat şi spuse:

— Du-i asta lordului Burghley, care se află în casa lui de Grenville. Dă-i-o personal şi apoi aşteaptă răspunsul. M-ai înţeles, Wat? Nu vei da mesajul meu nimănui ci doar lui William Cecil în persoană.

— Da, *my lady*, înţeleg, aprobă Wat şi ieşi repede din cameră.

Şi acum, se gândi Skye, *începe jocul*. Spre surprinderea ei, nu aşteptă mult. La sfârşitul zilei, Wat se întoarse la Lynmouth, aducând răspunsul lui William Cecil. Skye rupse nerăbdătoare sigiliul şi scoase un suspin de uşurare. Cecil sosea la Lynmouth peste două zile şi rămânea o noapte înainte să se întoarcă la Londra. Se întrebă ce va cere în schimb. Ajutorul lui nu va fi dezinteresat, dar moştenirea şi numele lui Padraic puteau fi salvate.

— *My lady*, năvăli Daisy în cameră. Sunt aici!

Skye ridică privirea surprinsă şi, pentru moment, nu înţelese la cine se referea Daisy. Dar Willow năvăli în cameră şi se aruncă în braţele lui Skye.

— Mamă!

— Ah, mica mea iubire, cât mi-ai lipsit! exclamă Skye cu ochii în lacrimi la vederea fetei lui Khalid, care îi semăna acestuia leit, cu părul negru şi ochii de ambră, împodobiţi cu gene dese şi întunecate.

— O să fii aici de ziua mea de naştere, mamă?

— Suntem deja în aprilie? întrebă Skye cu viclenie.

— O, mamă! Desigur că este aprilie şi ziua mea de naştere este peste cinci zile! Voi împlini nouă ani!

— Deci va trebui cât de curând să găsesc un soţ pentru tine.

— Mulţumesc, îmi voi găsi singură un soţ!

Willow răspunse cu îndrăzneală, amintindu-i lui Skye de ea însăşi. Willow semăna fizic cu tatăl ei, dar era clar fata mamei.

— O strici, interveni o voce familiară şi Skye zâmbi peste capul lui Willow către mama Cecily care tocmai intra în cameră.

— Şi tu, chicoti ea.

— Nu te aşteptam în Anglia, spuse mama Cecily, aşezându-se într-un scaun confortabil lângă foc.

Skye se aşează într-un scaun din faţa bătrânei şi, luând-o pe Willow în braţe, răspunse:

— A trebuit să vin. Bătrânul MacWilliam a murit şi, în lipsa unui urmaş adult, moştenirea lui Padraic este în pericol. Lordul Burghley este la de Grenville şi va veni aici în două zile ca să discutăm.

— Ştie despre moartea bătrânului?

— Nimeni nu ştie. L-am îngropat în secret şi unchiul meu Seamus veghează acum la castelul Burke. Am venit să prezint o petiţie reginei, dacă Burghley îmi va permite accesul la Curte. Dacă nu, poate va vorbi pentru mine Dickon de Grenville şi luna viitoare când se va întoarce Robbie, va interveni şi el.

— Draga mea Skye, suspină mama Cecily adânc. Mă duc eu însămi la regină dacă este nevoie.

Apoi luă mâna lui Skye în mâna ei butucănoasă şi rosti cu afecţiune:

— Îmi pare tare rău de Niall.

Ochii ei albaştri şi cinstiţi se umplură de lacrimi de simpatie.

Înainte ca Skye să-i poată răspunde, interveni Willow:

— Vrei să-mi aduci alt tată? întrebă ea. Nu l-am cunoscut niciodată pe adevăratul mea tată, dar i-am iubit atât de mult pe Geoffrey şi pe Niall.

— Nu cred că mă voi mai căsători, dragostea mea, răspunse Skye. Patru soţi au fost prea de ajuns şi am toţi copiii la care aş fi visat vreodată. Încă nu l-ai văzut pe noul tău frate, Padraic. Este un băieţel drăguţ, aşa ca Niall. Vrei să vii în vara asta cu mine acasă, în Irlanda, ca să-l vezi?

Willow aprobă somnoroasă deoarece fusese un drum lung pentru ea. Skye îi făcu semn lui Daisy care se apropie, spunând:

— Hai, domnişoară Willow şi îţi voi da o plăcintă bună cu brânză şi cidru dulce de Devon şi apoi te voi instala în patul tău.

Willow se desprinse din braţele mamei şi, luând-o pe Daisy de mână, plecă din cameră.

— Ştii ceva de Robbie? o întrebă Skye pe mama Cecily.

— Au ajuns la Plymouth săptămâna trecută. Încărcătura este plină de cuişoare, boabe de piper şi scorţişoară. Şi mi-a spus să te anunţ că are nişte pietre preţioase deosebit de frumoase pentru tine.

— Va mai aduna o mică avere cu această călătorie, observă Skye. Chiar după ce-i va da reginei partea, tot va avea un profit gras. (Zâmbi

cu răutate.) Asta-i tot ce mi-a mai rămas, mamă Cecily. Copiii şi să fac avere.

— Te vei îndrăgosti din nou, draga mea.

— De această dată, nu, declară Skye. Dacă voi recâştiga favorurile reginei, nu voi mai avea nevoie de un bărbat ca să mă protejeze.

— Adu-ţi aminte, Skye, că ultima oară din cauza reginei a trebuit să-ţi cauţi un bărbat ca să te protejeze, îi aminti mama Cecily.

— Dar regina ştie că dacă-mi va face iar ce mi-a făcut ultima dată, mă voi răzbuna mai rău. Chiar dacă nu a putu dovedi că eu i-am prădat corăbiile, a ştiut-o.

— Nu lua decizii pripite, copila mea, spuse mama Cecily. Aşteaptă să vorbeşti cu lordul Burghley. Este el omul reginei, dar este cinstit.

— Da, aprobă Skye. Este un om de onoare.

Skye se gândea la asta pe când aranja castelul pentru vizita lordului Burghley. Cu tânărul conte plecat la Curte şi cu ea în Irlanda, Lynmouth arăta ca un castel părăsit. Servitorii începură să lustruiască, să perie, să şteargă de praf şi să mătură fiecare colţ al castelului. În holul principal apărură vase mari de poţelan cu flori de primăvară şi în dormitoare, pe paturi, cearşafuri apretate şi pături de lână. Când William Cecil şi Richard de Grenville cu suita lor sosiră două zile mai târziu, parcurseră încet drumul cu pietriş greblat, admirând pajiştile verzi bine întreţinute şi grădinile înflorite.

Skye îşi salută oaspeţii în marele hol, observând admiraţia bărbaţilor. Se îmbrăcase cu o rochie neagră de catifea, decolteul generos expunând o bună parte din pieptul de culoarea fildeşului pe care se odihnea un colier de argint şi lapislazuri persane. Făcând o reverenţă graţioasă, ea spuse:

— Bine aţi venit, domnii mei! Bine aţi venit la Lynmouth!

— La dracu', Skye! exclamă de Grenville, arăţi ca atunci când ne-am întâlnit prima oară şi aflu că, în sfârşit, i-ai dat lui MacWilliam moştenitorul atât de îndelung aşteptat. (O sărută zgomotos pe amândoi obrajii şi apoi se întristă.) Îmi pare rău pentru Niall, încheie el stângaci.

— A fost un sfârşit rău pentru un om bun, observă şi William Cecil. Ziua bună, *my lady*. Mă bucur să te văd în Anglia.

— Dacă sunt în Anglia nu pot să aţâţ o rebeliune în Irlanda, chicoti Skye.

Consilierul reginei râse forţat.

— Ca de obicei, *lady* Burke, noi ne înţelegem, remarcă el. Cum pot să vă fiu de ajutor?

— Putem discuta separat, sir?

El încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Dickon, îi spuse ea lui de Grenville, vrei să-i conduci pe domni în salon şi să vă bucuraţi de băuturile pregătite de servitorii mei? Ştiu că a fost o călătorie obositoare pentru toţi.

Ea se întoarse spre William Cecil.

— Am nişte vin de Burgundia în bibliotecă, *my lord*.

El o urmă pe coridor şi intrară în biblioteca spaţioasă, cu vitralii prin care răzbătea soarele. Skye îl invită:

— Vreţi să luaţi loc, *my lord?*

El se aşeză într-un jilţ confortabil şi acceptă cu plăcere cupa cu vin. Skye ridică cupa ei şi toastă:

— Pentru regină!

— Pentru regină! răspunse Cecil.

Amândoi băură şi apoi Skye se aşeză în faţa lui, deschizând subiectul:

— Bătrânul MacWilliam a murit şi fiul meu este noul conte Burke.

— Nu am primit această informaţie, răspunse el, admirând modul direct de abordare. *Cele mai multe femei ar fi ezitat să vorbească despre asemenea lucruri. Ce se întâmplă cu spionii mei din Irlanda?*

— Nu e nimic în neregulă cu spionajul din Irlanda, *my lord*, zise Skye amuzată, citindu-i gândurile. L-am înmormântat pe socrul meu în secret, iar unchiul meu are acum grijă de castel şi de pământuri. Englezii dumneavoastră din Dublin şi bunii mei vecini cred că Rory Burke este pe moarte şi chiar acum aşteaptă să-i fure pământul. Fără protecţia reginei, micul Padraic Burke va rămâne nu numai fără pământuri, dar şi fără nume. Trebuie să apelez la ajutorul dumneavoastră, *my lord*. Permiteţi-mi să mă întorc la Curte, ca să pot pleda cauza mea Majestăţii Sale. Corăbiile O'Malley îi jefuiesc pe spanioli pentru Anglia, şi flota mea îşi împarte prada cu coroana. Nu cer nimic pentru mine, *my lord*. Cer numai protecţie pentru moştenitorul de drept al pământurilor şi titlului Burke.

William Cecil privea în cupă. La nord, nobilii de la graniţă ridicau deja dificultăţi din cauza Mariei Stewart, regina blestemaţilor de scoţieni. El ştia că din cauza religiei o presau să pretindă tronul Angliei, deoarece regina fusese mai mult decât indulgentă cu lorzii catolici. Elizabeth Tudor

prefera propriul ei mod de catolicism în relaţia cu Papa, fără a-i ponegri pe adepţii lui, cu condiţia ca aceştia să fie loiali întâi Angliei şi apoi Romei.

Era deja o certitudine că vor fi tulburări în Anglia înainte de sfârşitul verii şi el ştia că Skye avea temeri justificate, dacă regina nu proteja moştenirea micului Padraic. Englezii din Dublin şi vecinii irlandezi vor năvăli asupra pământurilor Burke, luptându-se pentru orice fărâmă. Bineînţeles că irlandezii îi vor bate pe englezi, iar aceştia vor cere bani şi oameni pentru a se lupta cu clanurile Burke şi O'Malley şi regina va trebui să le trimită. *Irlanda este o groapă fără fund care înghite soldaţi şi aur,* cugetă William Cecil. *Coroana nu mai are nevoie în acest moment şi de alţi duşmani sau de tulburări în Irlanda. În special de duşmani care comandă o flotă ce poate fi folosită împotriva Angliei.* Corăbiile lui Skye patrulau canalul englezesc şi golful Biscaya pentru coroană, capturând vase spaniole ale căror averi îmbogăţeau vistieria reginei. Ei aveau nevoie de corăbiile O'Malley, ceea ce însemna că aveau nevoie şi de prietenia lui Skye.

— Hm! pufni William Cecil.

Nu avea intenţia să-i dea lui *lady* Burke pe degeaba ceea ce dorea şi se gândi să o folosească într-un mod minunat.

— *Lady* Burke, pot să fac astfel ca drepturile fiului dumneavoastră să fie susţinute de coroană, dar vom cere o favoare din partea dumneavoastră.

— Nu am de ales, răspunse scurt Skye. Ce se doreşte de la mine?

— Există un ducat mic, independent, între Provence şi Languedoc în Franţa — Beaumont de Jaspre. Ducele a făcut recent declaraţii de prietenie reginei şi ne-a oferit un acord comercial şi ospitalitate pentru vasele noastre. Noi am vrea să-i acceptăm oferta, pentru că vom obţine un port sigur în Mediterană şi un cap de pod în Franţa. Ducele caută o soţie englezoaică şi are un copil — un băiat despre care se spune că este debil mintal. Regina nu a reuşit să se decidă pe cine să trimită la Beaumont de Jaspre. O fată fără experienţă nu ne-ar fi de ajutor, deoarece mintea ei ar fi plină de poveşti de dragoste. Dumneavoastră, *my lady*, nu veţi avea asemenea iluzii şi vă veţi face datoria pentru Anglia. Dacă vă veţi duce ca mireasa ducelui, atunci eu personal voi avea grijă ca drepturile fiului dumneavoastră să fie pe deplin protejate. Băiatul va creşte ca protejatul personal al majestăţii sale şi...

— Sunteţi nebun?! Nu pot părăsi Irlanda şi Anglia! Pământurile, averea şi copiii mei sunt aici! În afară de asta am jurat să nu mă mai căsătoresc, *my lord*. Nu îmi puteţi cere asta!

— *My lady*, nici nu l-aţi întâlnit vreodată pe ducele de Beaumont. Se spune că este într-o stare proastă cu sănătatea, cu toate că-şi doreşte să devină tată. Este foarte posibil să deveniţi văduvă într-un an sau doi, dar în acest interval vom avea un post de informaţii din dormitoarele Franţei.

— Sunteţi fără inimă, domnule! ţipă Skye. Cereţi-mi orice şi voi fi fericită să îndeplinesc, dar nu puteţi să-mi cereţi asta!

— Pot, *my lady*, şi o fac! Singura condiţie ca să sprijin drepturile fiului vostru este să plecaţi la Beaumont de Jaspre în calitate de mireasă.

— Voi apela direct la regină!

— Vă este interzis accesul la Curte. Dacă apăreţi fără permisiunea reginei, veţi fi închisă în Turn, de unde nu vă puteţi ajuta fiul. În afară de asta, îmi va accepta sfatul în această problemă. Moştenirea unui copil este atât de vulnerabilă, *my lady*, fără o protecţie puternică. Şi ce protecţie este mai puternică decât a unei regine recunoscătoare? Gândiţi-vă, *my lady!*

Skye ştia că era învinsă. Dacă refuza propunerea infamă a lui William Cecil şi se întorcea în Irlanda, era obligată să lupte următorii cincisprezece ani cu englezii din Dublin şi vecinii irlandezi până când fiul ei ar fi fost destul de mare ca să lupte singur; sau putea să accepte să devină soţia unui străin. Nu avea altă soluţie, dar nu va ceda fără a avea anumite garanţii.

— Vreau acelaşi tip de contract de căsătorie ca cele pe care le-am avut cu Southwood şi cu Burke, rosti ea ferm. Femeile sunt destul de nenorocite în această lume a bărbaţilor şi nu vreau să fiu dependentă de cineva pentru fiecare bănuţ pe care-l cheltuiesc. Dacă ducele nu va fi de acord, atunci nimic, *my lord*, nici măcar ameninţările dumneavoastră, nu mă vor determina să accept.

— Nu va fi uşor, declară el, dar dacă zestrea dumneavoastră va fi suficient de generoasă, nu vom avea dificultăţi cu ducele. Va fi simplu să-l convingem că averea dumneavoastră este lăsată moştenire copiilor. Cât despre copiii dumneavoastră, ei vor rămâne aici.

Ea aprobă cu o înclinare scurtă a capului. I se va sfâşia inima să-şi părăsească copiii, în special pe micuţii Burke, dar va fi mai sigur pentru ei. Padraic şi Deirdre vor trebui să rămână pe pământurile lor ca un simbol al clanului.

— Unchiului meu, episcopul de Connaught, va trebui să i se permită să guverneze pământurile în numele fiului meu, ceru ea.

— De acord, aprobă William Cecil. Cu toate că bătrânul Seamus O'Malley este papistaş, el este cinstit şi popular şi nu va crea dificultăţi coroanei. În afară de asta, siguranţa copiilor Burke intră, oricum, în grija unchiului lor.

— Ceilalţi copii ai mei vor rămâne acolo unde sunt acum, zise Skye.

— Atunci vă veţi pregăti destul de repede. Mâine mă voi întoarce la regină. Mă veţi urma peste şapte zile, îmi veţi anunţa sosirea la Londra, iar eu vă voi aranja primirea la Curte. Unde veţi locui?

— La Greenwood, spuse Skye. Lynmouth House este prea mare, ca să fie deschisă pentru o persoană ce va sta o perioadă aşa de scurtă.

El zâmbi fin, încântat de cumpătarea ei. Ca şi amanta lui, *lady* Burke era generoasă, dar şi aplecată spre economie, înţelegând că bogăţia trebuia gospodărită şi mărită, nu risipită în mod inutil. Şi aproba pe deplin insistenţa ei de a-şi păstra averea în propriile mâini. Era un administrator mult mai bun decât mulţi dintre bărbaţii pe care-i cunoştea.

— Deci, doamnă, ne-am înţeles asupra afacerii noastre, concluzionă el. Aştept să ne vedem la Curte.

Îl conduse spre apartamentele în care urma să-şi petreacă noaptea şi apoi se grăbi spre propriile ei camere. Nu-i venea să creadă ce i se întâmplă. Jurase să nu se mai căsătorească niciodată şi acum fusese promisă unui duce străin şi expediată din Anglia şi Irlanda. Acest bărbat voia copii. Se înfioră. *Cum să las un bărbat pe care nu-l cunosc să mă atingă? Să fac dragoste cu el?* Lordul Burghley spusese că ducele nu era prea sănătos. *Poate că până voi ajunge acolo sănătatea ducelui se va deteriora până la un punct care nu-i va permite să-şi îndeplinească datoriile de soţ.* Se putea spera.

Mama Cecily intră grăbită pe uşă, întrebând:

— Ei bine? William Cecil te sprijină?

— Da, răspunse Skye, dar preţul este ridicat. Trebuie să plec într-un mic ducat independent situat între Provence şi Languedoc unde mă voi căsători cu stăpânul acestuia.

— Ce!? Desigur că lordul Burghley glumeşte cu tine, Skye! Nu-ţi poate cere aşa ceva!

— Dar a făcut-o şi eu a trebuit să accept deoarece a ştiut că n-am altă soluţie. Ducele a oferit Angliei atât un port în Mediterană cât şi un

post de observaţie spre Franţa şi, bănuiesc, regatele din Italia, cu toate că lordul Burghley n-a menţionat asta. Se presupune că ducele are sănătatea şubredă şi Cecil presupune că mă voi întoarce în doi ani sau chiar mai repede.

— Şi după aceea vor folosi din nou copiii Burke pentru a te obliga să-i ajuţi? izbucni mama Cecily ofensată. Ce naiba! A devenit Cecil codoşul coroanei?

— Nu ştiu, răspunse Skye obosită. Nu pot decât să sper ca acest sacrificiu pe care-l fac să fie de ajuns.

— Trebuia să-i fi dat lui William Cecil o bucată din mintea mea! Nu pot să-mi imaginez cum te poate despărţi de copiii tăi!

Skye izbucni în râs văzând furia tot mai aprinsă a bătrânei. Draga mamă Cecily. De când venise în Anglia, cu câţiva ani în urmă, sora văduvă şi robustă a lui Robert Small o luase sub aripa ei protectoare ca o a doua mamă; o iubise pe ea, pe Willow şi pe toţi copiii ei. Fusese bunică pentru Willow şi Robin şi, mai mult, fusese o prietenă sinceră.

— Nu te certa cu lordul Burghley, o mustră Skye. Asta nu va schimba nimic. Oricum nu voi pleca până nu-l văd pe Robbie.

— Şi copiii tăi de la Burke, Skye?

— Dacă m-aş duce în Irlanda ca să-mi iau la revedere de la ei n-aş mai putea să-i părăsesc şi nu pot să-i iau cu mine. Nu ştiu absolut nimic despre bărbatul cu care trebuie să mă căsătoresc. În afară de asta, Deirdre şi Padraic sunt nişte bebeluşi. Nu le voi lipsi atâta timp cât unchiul Seamus va avea grijă de ei. Şi poate, dacă această căsătorie va funcţiona, voi putea să trimit după ei. Trebuie să te rog să ai grijă de Willow. Băieţii O'Flaherty sunt în siguranţă acolo unde se află.

Suspină gândindu-se la copiii lui Niall, atât de mici şi de lipsiţi de apărare. Cât va dura până când îi voi vedea din nou? Padraic nici n-o s-o cunoască, fiindcă nu avea nici trei luni. Deirdre avea aproape şaisprezece luni. *Îşi va reaminti de mama ei?* Skye se îndoia şi începu să plîngă.

Lord Burghley şi suita lui plecă de la Lynmouth în a doua zi de dimineaţă şi în următoarele zile Skye le scrise unchiului ei, mamei ei vitrege şi altora de care depindea să-şi aranjeze situaţia, despre planurile de călătorie la Beaumont de Jaspre. Aceste scrisori le trimise cu cei mai rapizi cai din Lynmouth deoarece voia să afle despre familia ei înainte de plecare. Se hotărâse să plece cu o corabie O'Malley şi ceruse

ca *Pescăruşul* să o aştepte la sfârşitul lunii în portul Londrei. Va insista să i se dea o escortă pentru a ajunge în siguranţă la destinaţie. Amintindu-şi de diabolicul căpitan Jamil din Algeria, se temea că va putea ajunge în condiţii bune la Beaumont de Jaspre; totuşi simţea că în aceste vremuri tulburi va ajunge în ducat mai uşor pe mare decât dacă ar fi călătorit prin Franţa pentru că aceasta era traversată de o perioadă de criză.

Chiar înaintea plecării ei spre Londra, Skye primi o scrisoare detaliată de la Eibhlin, care-i scria despre vizita ei la „St. Mary" şi despre ce aflase în legătură cu moartea tragică a lui Niall Burke. „Darragh este cu adevărat nebună", scria Eibhlin. „Cât despre diabolica Claire, a dispărut la fel de misterios precum a apărut." Skye rupse furioasă pergamentul. *Claire O'Flaherty! Blestemat să-ţi fie sufletul! Jur pe Sf. Patrick că, dacă drumurile noastre se vor încrucişa, te voi omorî cu mâinile mele!*

Skye hotărâse s-o ia pe Willow cu ea la Londra pentru a petrece mai mult timp cu fiica ei şi ca aceasta să-şi poată vedea fratele, pe Robin. Îi explicase cu grijă situaţia dificilă şi Willow înţelesese. Era cu adevărat fiica mamei ei în ceea ce privea finanţele şi ştia că, fără proprietate şi aur, o persoană era neajutorată; chiar şi cu acestea, ca mama ei, erai lipsit de apărare faţă de autoritatea supremă.

— Nu pot să vin cu tine, mamă?

— Nu înainte să ştiu dacă această căsătorie va funcţiona, dragostea mea, răspunse Skye. Nu-l ştiu pe duce nici măcar din auzite, Willow. S-ar putea dovedi un om drăguţ de care va trebui să învăţ să am grijă şi care va fi bun cu copiii mei; dar s-ar putea să nu fie atât de drăguţ, caz în care aş prefera să-mi ştiu copiii protejaţi în Anglia sau Irlanda. Înţelegi?

— Cred, spuse Willow calmă. Dacă nu este un om drăguţ şi noi suntem cu tine s-ar putea să ne folosească împotriva ta ca să te oblige să faci lucruri pe care nu le-ai face altfel, ca lordul Burghley.

— Doamne ajută-mă! strigă mama Cecily. Are abia nouă ani şi înţelege deja cum este lumea!

— Mai bine să ştie, remarcă Skye, şi atunci nu va avea deziluzii. Ai dreptate, iubirea mea.

— Atunci este mai bine să rămân aici cu mama Cecily, concluzionă Willow calm.

— Da, iubirea mea. Cel puţin pentru moment.

2

La exact o săptămână după plecarea lui William Cecil, contesa îl urmă. Trăsura mare înainta cu greu spre capitală pe drumurile noroioase de primăvară. Înăuntru, totuşi, Skye, mama Cecily, Willow şi Daisy se simţeau bine. Arcurile erau bune, canapelele erau confortabile şi la picioarele lor erau cărămizi fierbinţi acoperite în flanel care, împreună cu învelitorile din blană de vulpe, făceau interiorul călduros. Skye mângâia absentă blana moale, amintindu-şi de alte zile mai fericite, petrecute alături de Geoffrey.

Vizitiul caleştii şi ajutorul său erau aşezaţi deasupra, controlând cei patru cai puternici care trăgeau vehiculul. Şase călăreţi înarmaţi precedau caleaşca şi şase o urmau. Caii erau schimbaţi regulat, permiţând să se păstreze o viteză constantă şi un călăreţ fusese trimis înainte pentru a aranja cazarea noaptea şi opririle din cursul zilei în cele mai bune hanuri.

Ajunseră la Londra după patru zile şi, traversând oraşul agitat, intrară în micul satul liniştit numit Chiswick unde se afla casa lui Skye, Greenwood, pe malul Tamisei. Lângă Greenwood, se afla Lynmouth House, care acum aparţinea lui Robin.

După ce caleaşca intră prin porţile de fier deschise şi trecu pe lângă portarul zâmbitor şi nevasta acestuia care se înclina până la pământ, ea îşi aminti cât de sărăcăcioasă fusese casa cu şapte ani în urmă, la prima ei vizită şi zâmbi fericită.

— Bine aţi venit acasă, *my lady*, rosti majordomul când intră în casă. Aveţi un mesaj de la lordul Burghley. Unde să vă fie adus?

— În bibliotecă, spuse ea repede. Willow, dragostea mea, du-te cu Daisy şi mama Cecily.

Ea intră în bibliotecă scoţându-şi mănuşile parfumate şi aruncându-le pe un scrin. Desfăcu pelerina împingând spre spate gluga verde de catifea cu margini de hermină, iar valetul care aştepta prinse repede pelerina şi ieşi în timp ce majordomul venea în grabă aducând mesajul pe o tavă de argint.

— Vreau să rămân singură.

Îndată ce uşa s-a închis, ea deschise repede scrisoarea lui Cecil.

„Salutări, my lady, şi bine aţi venit la Londra. Regina vă va primi în seara aceasta la ora opt la Whitehall. Să nu purtaţi haine de doliu, deoarece va fi prezent nepotul ducelui de Beaumont — veniţi îmbrăcată potrivit cu rangul şi averea dumneavoastră."

Un zâmbet îi apăru pe buze. Va purta în inimă doliul pentru Niall, deoarece regina nu-i permitea o perioadă decentă de doliu. Ea va fi expusă chiar în seara aceasta în faţa reprezentantului ducelui; doar i se ordonase să poarte cel mai frumos penaj. Cu eficienţa lui obişnuită, Cecil fusese convins că ea va sosi azi şi trimisese acest mesaj.

Skye izbucni în râs şi părăsi biblioteca ca să urce în apartamentele ei, unde o instrui pe Daisy ce rochie să-i pregătească.

Cu câteva minute înainte de ora opt, Skye sosi la Whitehall. În timp ce valetul o ajuta să coboare, vreo jumătate de duzină de curioşi se opriseră şi priveau cu gurile căscate rochia magnifică de catifea roşie cu un decolteu pătrat, generos. Sânii ei, ridicaţi de corset, erau umflaţi în mod periculos la marginea rochiei. Atât mânecile care erau crestate până la cot pentru a lăsa să se vadă inserţiile de mătase de culoarea lavandei, cât şi manşetele răsfrânte erau brodate cu fir de aur, perle, mărgele mici de aur şi de sticlă, la fel ca şi juponul de mătase, tot de culoarea lavandei. Picioarele ei suple erau acoperite de ciorapi roşii brodaţi cu fir de aur şi încălţate cu pantofi cu tocuri înalte din mătase purpurie.

Părul era aranjat după moda franceză pe care o prefera, într-un coc lejer pe ceafă, împodobit cu violete şi crini roşii din mătase.

În jurul gâtului Skye purta un colier bogat de diamante şi ametiste, iar în urechi avea faimoasele ei diamante de forma perelor, în timp ce unicul inel era un rubin în formă de inimă.

Învăluită într-un nor discret de parfum, ea intră în palat.

Unul dintre admiratorii tineri îi tăie calea, scoţându-şi capa împlănită şi aplecându-se adânc.

— Numai un cuvânt, fiinţă desăvârşită, şi voi muri fericit! bâigui el.

— Dă-te la o parte, maimuţoi prost! îl repezi Skye iritată.

Admiratorul aproape căzu pe jos la tonul tăios al vocii ei şi ea trecu pe lângă el, găsind drumul cu familiaritate, în timp ce amintirile o asaltau.

Se ciocni de un bărbat şi, făcând un pas înapoi ca să se scuze, se sufocă de furie când acesta îi apucă mâinile, ţinându-le prizoniere.

— *Dudley!* şuieră ea către contele de Leicester care rânjea prosteşte.

— *Dulce Skye,* murmură el. Nu mi-a venit să cred când Bess a spus că te vei întoarce la noi, din nou văduvă.

Mesajul lui era limpede şi ea se înfioră de dezgust. Robert Dudley îi înlănţui talia cu braţul şi o trase mai aproape de el. Mustaţa lui îi gâdilă urechea atunci când o sărută şoptindu-i:

— Faci risipă de soţi, dulce Skye. Căsătoreşte-te cu mine şi nu te voi părăsi niciodată!

Se retrase de lângă el furioasă, privindu-l cu dispreţ. Robert Dudley, conte de Leicester, era la fel de frumos şi elegant ca întotdeauna, dar ea îl găsea la fel de arogant şi libidinos.

— Dă-mi drumul în clipa asta, Dudley! Am venit pentru că regina are nişte planuri speciale cu mine şi dacă vei îndrăzni să mă ataci din nou, voi face cea mai violentă scenă care s-a văzut la Curte! De această dată voi fi protejată de lordul Burghley, porcule! (Se smulse de lângă el.) Îmi vei distruge rochia!

— Şi ce planuri *speciale* are Bess cu tine, dulce Skye?

— Vei afla curând, domnule. Şi acum scuză-mă, te rog. Sunt aşteptată în camerele reginei.

— Te voi escorta, replică el, luând-o de braţ.

Ea nu-i refuză gestul de curtoazie, pentru că ştia că Dudley va fi obligat s-o părăsească deîndată ce logodna ei va fi anunţată oficial. Îşi continuară în tăcere drumul spre camerele reginei unde, la apropierea lor, garda deschise larg uşile. Intrând, Skye nu recunoscu decât două dintre doamnele de onoare, pe Lettice Knollys şi pe *lady* Elizabeth Clinton, născută FitzGerald. *Lady* Clinton era contesa de Lincoln în casa căreia cel de-al doilea fiu al lui Skye, Murrough, era paj.

Deodată un băieţel blond, îmbrăcat în catifea bleu şi dantelă argintie se îndreptă spre ea.

— Bună seara, mamă, ciripi el încântat.

— Bună seara, Robin, răspunse Skye, privindu-l cu dragoste.

Dorea să-l îmbrăţişeze, dar ştia că nu putea s-o facă în public.

— Skye! (Lettice Knollys se apropia zâmbind.) Mă bucur să te văd iar!

Ochii ei se uitară brusc spre Dudley.

Deci asta este, gândi Skye amuzată.

— Dragă Lettice, îmi pare bine şi mie să te revăd. Ce faci Beth?

— Sunt bine şi Murrough al tău este o plăcere, Skye. Nu am avut niciodată un paj atât de graţios şi manierat. Sper să mi-l laşi mai mult timp.

— Îmi scrie că este fericit, răspunse Skye. Nu văd nici un motiv să-l iau din grija ta, Beth. Este un băieţel norocos să fie într-o casă aşa de bună. Sper, totuşi, să-l pot vedea cât sunt la Curte. Vizita mea nu este prea lungă.

— Spune-mi când vrei să-l vezi, răspunse cu graţie Elizabeth Clinton.

— *Iubită Skye!* (Toate capetele din cameră se întoarseră la auzul vocii reginei, căreia Skye îi făcu o reverenţă graţioasă.) Îţi dorim bun venit din nou la Curte, dragă Skye.

— Sunt recunoscătoare că mi-aţi permis să vin, Majestate, răspunse Skye ridicându-se şi gândindu-se că Bess Tudor era încă o femeie tânără, frumoasă şi elegantă.

— Vino în cabinetul meu, Skye, ceru Elizabeth.

Cele două femei intrară în mica bibliotecă şi Elizabeth Tudor se aşeză, indicându-i lui Skye un scaun din faţa ei.

— Ştiţi de ce am venit, Majestate...

— Da, o întrerupse regina. Vreau să ştiu dacă mă ajuţi în schimb.

— Am fost mereu cea mai loială slujitoare a Majestăţii voastre.

— Chiar şi când îmi jefuiai corăbiile?

— Asta nu s-a dovedit niciodată, răspunse Skye repede.

— Ha, ha, ha! chicoti regina. Acea brută arătoasă de Marisco ţi-a salvat atunci frumosul gât, Skye, dar eu ştiu că ai fost tu! (O fixă pe Skye cu o privire pătrunzătoare.) Doreşti să te duci la Beaumont de Jaspre în calitate de mireasă?

— Nu doresc, Majestate, dar mă voi duce. Numai dacă veţi garanta drepturile fiului meu.

— Înţelegi că noi ne aşteptăm ca tu să afli şi să ne comunici orice veste interesantă şi pertinentă pe care o afli privind Franţa, Spania, Statele Papale şi Sfântul Imperiu Roman?

— Înţeleg, Majestate.

— Atunci voi confirma drepturile fiului tău, *my lady* Burke. Cecil mi-a spus că vrei ca unchiul tău să fie tutorele băiatului.

— Da, Majestate. Este un om bun şi înţelept.

— Foarte bine, spuse regina. Nu găsesc nici un motiv să nu fiu de acord. Ducele de Beaumont va fi destul de surprins de frumuseţea pe care i-o trimit. Multe mirese din raţiuni de stat sunt o dezamăgire pentru miri.

— Mulţi miri sunt o dezamăgire pentru mirese, veni răspunsul prompt.

Regina chicoti din nou.

— Îmi amintesc când săraca Anne de Cleves a sosit ca cea de-a patra soţie a tatălui meu. Anne era cu mult mai greoaie decât ai fi crezut văzându-i portretul, iar nervozitatea îi pătase pielea deschisă a feţei. A fost o antipatie instantanee de ambele părţi, iar tatăl meu a fost furios pe artistul lui, Hans Holbein, care o pictase pe prinţesa de Cleves. Desigur că nici tatăl meu nu era o frumuseţe, fiind de vârstă mijlocie şi gras, dar el nu vedea asta. Guta îi chinuia piciorul drept şi era foarte nervos când avea crize, ceea ce s-a întâmplat din nefericire şi la sosirea ei. Ei, dar este timpul să deschidem dansul, dragă Skye. Te vom prezenta în această seară nepotului ducelui, lui Edmond de Beaumont. El a venit să te conducă la Beaumont de Jaspre. Îl vei găsi un bărbat interesant.

— Nu pot părăsi Londra până când nu se întoarce Robbie, Majestate. Prima dintre navele sale este deja la Lynmouth şi mi s-a transmis că mirodeniile pe care le aduce vor îmbogăţi cuferele Majestăţii Voastre.

Elizabeth Tudor zâmbi fin.

— Nu trebuie să pleci până când nu se întoarce Sir Robert şi vei avea timp să-ţi faci aranjamentele cu el. Ştiu ce femeie de afaceri eşti. (O luă de braţ şi ieşiră din bibliotecă în cameră.) Veniţi, doamnelor! Vino, Dudley! Picioarele mele au o poftă nebună să danseze şi se face târziu.

Anturajul reginei parcurse coridoarele palatului spre o sală mare cu pereţii tapisaţi cu mătase şi un minunat parchet. Muzicanţii erau deja instalaţi într-un colţ al camerei pe o platformă mică. Elizabeth şi grupul ei au trecut printr-un şir de curteni care se înclinau şi ajunseră la un tron aşezat la capătul încăperii. Regina se aşează cu graţie pe tron şi o împinse pe Skye spre unul dintre scaunele de lângă ea. Celelalte femei îşi găsiră repede scaunele, una fiind obligată să stea în picioare în spatele tronului şi curtenii se apropiară să-şi prezinte omagiile reginei.

Unele chipuri îi erau cunoscute lui Skye, altele nu, şi simţea deja cum o cuprinde plictiseala. Interesul îi reveni doar în momentul în care majordomul anunţă: „Edmond, marchiz de Beaumont".

Îşi ridică privirea şi, cu toate că ochii ei albaştri se măriră puţin, Skye nu lăsa să se vadă cât era de surprinsă şi de şocată, deoarece bărbatul care se apropia era unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată. Însă era pitic. Nu era diform; avea un corp proporţionat şi era îmbrăcat după ultima modă. Haina era din ţesătură de aur, brodată cu mici briliante, pantalonii scurţi şi bufanţi erau din catifea aurie, ciorapii asortaţi din mătase aurie, erau brodaţi cu briliante şi cu minuscule mărgele negre, iar pantofii fără toc erau din piele aurie cu catarame negre. Pelerina scurtă era din catifea neagră căptuşită cu ţesătură de aur şi împodobită cu blană de vulpe argintie. La şold îi atârna o sabie micuţă, potrivită cu înălţimea lui, care scânteia de rubine şi diamante.

Ajungând la tronul reginei, schiţă o reverenţă plină de eleganţă.

— Majestate, rosti el cu o voce profundă, parcă prea puternică pentru o persoană atât de mică.

— Bine ai venit, Edmond de Beaumont, spuse Elizabeth. Sper că te-ai simţit bine în Anglia.

— Ospitalitatea englezească este renumită, Majestate, replică el.

— *Lady* Burke, apropie-te, comandă regina.

Skye se ridică de pe locul ei şi se apropie de tron.

— *My lord* de Beaumont ţi-o prezint pe *lady* Skye Burke, care a acceptat să meargă la Beaumont de Jaspre ca mireasă a unchiului tău.

În jurul lor se auzi un murmur de surpriză.

Skye făcu o reverenţă lui Edmond de Beaumont care observă stingherit că, în timp ce ea se apleca îi arăta o vedere aproape indecentă a sânilor ei. Atunci când ea se îndreptă, el rosti calm:

— Unchiul meu este un om *foarte, foarte* norocos, Majestate.

Skye roşi până la rădăcina părului, iar când întâlni privirea lui Edmond de Beaumont, observă că ochii acestuia râdeau, cu toate că faţa era politicoasă şi serioasă.

— Nu pot decât să sper că unchiul este la fel de fermecător ca nepotul, *my lord* de Beaumont, răspunse ea.

— Nu cred că „fermecător" este cuvântul cel mai potrivit pentru unchiul Fabron, replică el, cu aceiaşi ochi care râdeau.

— O, Doamne! exclamă Skye fără să se gândească şi îşi muşcă buzele evident îngrijorată.

Edmond de Beaumont izbucni în râs.

— Sunteţi întotdeauna atât de sinceră, *lady* Burke? întrebă el.

— Draga noastră Skye este foarte candidă, observă regina.

— *Lady* Burke spune întotdeauna ce gândeşte, interveni Dudley. O trăsătură foarte proaspătă şi adesea excitantă, lord de Beaumont.

Skye îi aruncă lui Dudley o privire veninoasă pe care Edmond de Beaumont o observă. *De ce oare lady Burke nu-l place pe contele de Leicester? A respins-o el oare? Nu,* se gândi de Beaumont. *Ea nu arată ca o femeie care să alerge după un prostănac cum este lordul Dudley.*

— Vei merge cu domnul de Beaumont, dragă Skye, pentru că sunt sigură că vei dori să-i pui multe întrebări despre viitorul tău cămin, se fandosi regina.

Skye acceptă mâna întinsă de Edmond de Beaumont, se înclinară în faţa reginei şi, întorcându-se, părăsiră încăperea aglomerată. Aveau un aspect comic deoarece mărunţelul nobil avea doar un metru înălţime, iar Skye un metru şi şaptezeci de centimetri fără tocuri. Totuşi nimeni nu îndrăznea să râdă deoarece regina era tiranică în ceea ce privea bunele maniere, iar acest pitic era oaspetele ei de onoare.

— Şi ai multe întrebări să-mi pui, *lady* Burke?

Skye făcu o pauză înainte de a răspunde:

— Cred că da. Abia mă obişnuiesc cu ideea căsătoriei cu unchiul dumneavoastră.

Edmond de Beaumont o conduse spre un alcov liniştit cu un scaun în faţa ferestrei. Ea se aşeză şi el luă două cupe de vin alb şi rece de pe tava unui servitor. Înmânându-i una, se aşeză în faţa ei.

— Nu vrei să te căsătoreşti cu unchiul meu?

— Nu pot să aleg, domnule. Trebuie să dau ascultare reginei.

— Există alt domn pe care să-l preferi unchiului meu?

— Nu, domnule de Beaumont, nu există. Soţul meu a murit de două luni şi voi purta doliu după Niall tot restul vieţii mele.

El bău o înghiţitură de vin. Se simţea liniştit că nu exista nimeni altcineva. Era posibil ca ea să înveţe să-l iubească pe unchiul lui şi să fie fericiţi. Numai Dumnezeu ştia că aceasta îl va salva de o serie de

dificultăți. Vărul său, Garnier de Beaumont, singurul copil în viață al unchiului său era idiot; de aceea Edmond fusese desemnat moștenitor. Dar, dacă ar fi devenit duce de Beaumont, trebuia să se căsătorească și ce fată l-ar fi acceptat? Prezenta numeroase avantaje, dar era foarte scund. De câte ori nu fusese subiect de batjocură atât pentru bărbați cât și pentru femei din cauza înălțimii sale. Statura nu-i afectase inteligența, dar nimeni nu se deranjase s-o constate la Edmond de Beaumont deoarece avea doar nouăzeci de centimetri.

Această femeie frumoasă și extravagantă, totuși, nu părea nici amuzată dar nici îngrozită de înălțimea sa. Ea îi vorbea cu sinceritate și fără tertipuri. El își ridică din nou privirea spre ea și spuse blând:

— Vă repect durerea, *lady* Burke. Aveți copii?

Zâmbetul îi lumină chipul când răspunse mândră:

— Am patru fii și două fiice.

— Le va plăcea Beaumont de Jaspre, o asigură el. Clima este blândă și plăcută cea mai mare parte a anului și vor putea să facă baie în mare.

— Copiii mei nu vor veni cu mine, domnule.

— Dar de ce?

El era surprins și abia acum înțelegea motivul tristeții care răzbătea din minunații ei ochi de safir.

— Băiatul meu cel mare, Ewan, trebuie să rămână pe moșiile lui. Fratele lui, Murrough, este paj la contele de Lincoln și trebuie să rămână la Curte dacă vrea să obțină moșii și un titlu. Cel de-al treilea fiu este conte de Lynmouth, pajul favorit al reginei — băiețelul care stă în dreapta Majestății Sale. Cât despre cel mai tânăr fiu al meu, lordul Burke, nu are decât două luni și jumătate. Și el trebuie să rămână pe pământurile lui și, oricum, este mult prea fraged pentru o călătorie. Willow are nouă ani și este moștenitoarea partenerului meu de afaceri, Sir Robert Small, iar Deirdre abia a împlinit șaisprezece luni.

— Nu înțeleg, *lady* Burke, de ce ați acceptat această căsătorie? Mi s-a spus că sunteți foarte bogată și acum aflu că aveți copii mult prea mici pentru a-i părăsi. Și în mod sigur nu vă doriți un titlu.

— Dacă ar fi fost cu adevărat alegerea mea, *my lord*, și chiar dacă unchiul dumneavoastră ar fi fost împăratul Sfântului Imperiu Roman, tot nu m-aș fi căsătorit cu el; dar alegerea nu îmi aparține. Este voința reginei și trebuie să mă supun.

— De ce?

El era sincer mâhnit pentru ea.

— Pentru că sunt irlandeză, *my lord*, şi englezii ne vânează ţara de câteva secole. Am fost de acord să mă căsătoresc cu unchiul dumneavoastră deoarece, dacă n-o fac, pământul fiului meu va fi împărţit între englezii-irlandezi, linguşitorii coroanei. Sunt realistă, *my lord*, continuă Skye. Eu nu pot spera să-i bat pe englezi într-o bătălie cinstită pentru că, din nefericire, irlandezii nu sunt o naţiune capabilă să se unească sub un singur conducător. Dacă am fi fost, englezii nu s-ar afla în patria noastră. Eu am o datorie faţă de copiii mei şi faţă de memoria soţilor mei. Duc pe umerii mei responsabilitatea pentru moşiile a patru familii, pentru o afacere comercială uriaşă şi pentru o flotă numeroasă. Să mă aduc pe mine şi pe copiii mei în sapă de lemn pentru un ideal? Nu voi face asta niciodată.

— *Lady* Burke, nu cred că sunteţi soţia potrivită pentru unchiul meu.

— De ce? Pentru că am fost sinceră, *my lord?*

— Unchiul meu este obişnuit cu tipul politicos de femeie, răspunse el zâmbindu-i, şi ea se gândi că are un zâmbet frumos.

— Dacă vă veţi plânge reginei că nu sunt potrivită, zise ea cu un ton mai serios, Elizabeth se va întreba ce am făcut ca să vă atrag nemulţumirea, *my lord*. Şi asta îl va pune în pericol pe fiul meu cel mic, lordul Burke. Vă promit că voi fi exact tipul de soţie pe care şi-l doreşte unchiul dumneavoastră. Mi s-a spus că este bătrân şi nu prea sănătos. Promit să am grijă de el.

— Cine va spus că unchiul meu este bătrân, *lady* Burke? întrebă şocat Edmond de Beaumont. Unchiul Fabron nu are decât patruzeci şi cinci de ani şi are o sănătate excelentă. Doamne, v-au minţit ca să vă facă să cooperaţi!

Ea era foarte palidă şi el puse o mână surprinzător de caldă pe mâinile ei încleştate, care tremurau.

— Lordul Burghley a spus că mă voi putea întoarce într-un an sau doi. Dragă Doamne, bebeluşii mei! Nu-mi voi revedea niciodată bebeluşii!

— Asta este infamie! (Edmond de Beaumont putea accepta căsătoriile aranjate, dar detesta manipularea deliberată.) Voi vorbi personal cu regina. Nu te pot despărţi de copiii tăi în modul acesta!

— Nu! *My lord*, nu trebuie să vorbiţi cu nimeni despre asta! Nu-mi veţi face un bine, iar eu voi pierde totul. Mi-am acceptat soarta şi la fel trebuie să faceţi şi dumneavoastră. *Vă rog, my lord!*

— *My lady*, sunt deja servitorul dumneavoastră devotat. Va fi aşa cum doriţi. Voi fi prietenul dumneavoastră.

— Sunteţi deja, *my lord* de Beaumont şi sper să-mi spuneţi Skye.

Ea se linişti, văzând amabilitatea şi grija lui.

— Cu plăcere, Skye, dacă-mi vei spune Edmond.

În cealaltă parte a încăperii, Dudley rânjea spre regină.

— Priveşte cum se fandoseşte în faţa piticului. Mă îmbolnăveşte! Este şi ducele un pitic? Ce amuzant va fi, Bess! Va fi nevoie de doi ca să valoreze cât Geoffrey Southwood sau Niall Burke! exclamă el cu răutate.

— Eşti gelos? insinuă regina. Credeam că ţi-a trecut pasiunea pentru Skye. Nu-mi pune răbdarea la încercare, Robert. Am fost foarte generoasă cu tine şi trebuie să-mi răsplăteşti amabilitatea.

— Te ador, Bess! O ştii bine, dar nu te vei căsători cu mine, iar eu sunt doar un bărbat!

— Pfui, Rob, vorbeşte mai încet! îl dojeni regina. Se uită lumea la noi şi, ca răspuns la întrebarea ta, ducele de Beaumont nu este un pitic. Nepotul lui mi-a arătat miniatura care a fost trimisă pentru viitoarea mireasă. Este un bărbat bine. *Lady* Burke nu va fi deloc nefericită în Beaumont de Jaspre.

— Va fi îndepărtată, replică Dudley. Nu mă prosti, Bess. Te cunosc mult prea bine. În mintea ta, *lady* Burke este un duşman pe care-l trimiţi la Beaumont de Jaspre ca să scapi de el.

— Şi câştig un spion împotriva Franţei, Spaniei şi Statelor Papale, observă calm regina. Nu mă îndoiesc că *lady* Burke va auzi multe lucruri interesante pe care ni le poate transmite.

— Pentru Dumnezeu, Bess! exclamă lordul Dudley cu admiraţie. Nu ai milă deloc!

— Dansează cu mine, Rob, zise regina zâmbind viclean, şi vom decide ce cadou de nuntă să-i dăruim.

Skye şi Edmond de Beaumont priveau cum regina şi Dudley se zbenguiau fericiţi pe o melodie săltăreaţă, când William Cecil se apropie.

— Deci v-aţi împrietenit cu lordul de Beaumont, *lady* Burke, şi, dumneavoastră, *my lord*, vedeţi cadoul deosebit pe care-l trimitem unchiului dumneavoastră. Credeţi că va fi mulţumit?

— Cum să nu fie, lord Burghley?

— Regina a hotărât că veţi pleca la sfârşitul lunii aprilie, *lady* Burke. Lordul de Beaumont vă va conduce la Beaumont de Jaspre.

— Regina mi-a promis că pot rămâne în Anglia până se întoarce Sir Robert, *my lord*. *Nu vreau să plec până atunci!* De ce graba aceasta indecentă? Voi pleca la jumătatea lunii mai. Trebuie să-mi pregătesc mai întâi un trusou pentru că îmbrăcămintea pe care o port aici şi în Irlanda este total nepotrivită pentru o climă mai caldă. Vreţi să mă căsătoresc cu ducele îmbrăcată ca o servitoare?

Edmond de Beaumont chicoti văzând neplăcerea de pe faţa secretarului de stat şi lordului trezorier al reginei.

— Nu trebuie să ne grăbim, lord Burghley, spuse el. Dacă vom pleca la mijlocul lunii mai aşa cum sugerează Skye, vom ajunge în Beaumont de Jaspre în iunie, o vreme minunată pentru o nuntă, în special acolo. Unchiul meu este sănătos, poate aştepta, şi se va mulţumi, pentru moment, cu miniatura lui Skye pe care i-o voi trimite.

— Ah... da, bine! aprobă nervos William Cecil.

— Sunteţi amabil, *my lord*, rosti Skye dulce, dar ochii îi exprimau mânie. Ce norocoasă sunt că viitorul meu soţ este atât de sănătos!

— Într-adevăr, într-adevăr, doamnă! murmură lordul Burghley, în timp ce se îndepărtă grăbit prin mulţime.

— Eşti un opozant de temut, râse Edmond de Beaumont.

— Ce miniatură? întrebă Skye.

— A ta? Intenţionez s-o pictez la noapte, îi răspunse el.

— Eşti pictor?

— Fac portrete, răspunse el. Dacă îmi vei acorda câteva minute voi face rapid o schiţă.

— Nu ar fi mai uşor dacă aş poza, Edmond?

— Ai fi de acord? întrebă el încântat.

— Sunt de acord. În afară de asta, compania ta este preferabilă celei a paraziţilor de aici. Sunt sigură că regina ne va scuza dacă o rugăm.

Elizabeth Tudor era încântată, cu toate că în acelaşi timp se simţea iritată. Era mulţumită că Skye acceptase atât de uşor această căsătorie cu ducele de Beaumont, dar se întreba de ce. *Care sunt gândurile lui*

Skye? S-a împrietenit foarte repede cu nepotul pitic al ducelui. Plănuieşte ceva rău? Regina le zâmbea însă, fără a-şi dezvălui temerile.

— Desigur că vă scuz. Sper că lordul de Beaumont a răspuns la mulţumitor la numeroasele tale întrebări.

— Într-adevăr, Majestate, răspunse Skye dulce. Este un real izvor de cunoştinţe şi m-a făcut nerăbdătoare să ajung la Beaumont de Jaspre.

Regina murmură ceva politicos şi îi întinse mâna lui Edmond de Beaumont ca să i-o sărute. El o făcu cu graţie şi eleganţă şi Elizabeth remarcă:

— *My lord*, observ că manierele dumneavoastră nu sunt deloc stânjenite de înălţimea mică. Atâta delicateţe şi stil!

— Dumneavoastră aţi remarcat odată, *madame*, că fizicul unei persoane nu îl determină în nici un fel.

— Sunteţi oricând binevenit la Curtea mea, *my lord* de Beaumont. Îmi plac bărbaţii frumoşi şi spirituali şi, cu toate că frumuseţea dumneavoastră este mică, spiritul este mare!

Skye schiţă o reverenţă politicoasă şi părăsi încăperea împreună cu Edmond de Beaumont.

— Unde mergem, *my lord?* întrebă Skye calm.

— Locuiesc aici la Whitehall. Apartamentele mele sunt aproape.

El se mişca iute, picioarele lui scurte parcă făcând paşi mai mari decât picioarele ei lungi. În sfârşit, el coti pe un coridor şi intră într-un apartament. Skye recunoscu aripa palatului în care erau găzduiţi vizitatorii oficiali.

Un bărbat negricios îi întâmpină când intrară în salon.

— Bună seara, *my lord*, salută el.

— Guy, aceasta este *lady* Burke care se va mărita cu unchiul meu. Îi voi face miniatura ca mâine s-o trimit unchiului. Adu-mi vopselele!

— Felicitările mele, *madame*, spuse Guy politicos. Aduc imediat vopselele, *m'lord!*

— Este cu mine din copilărie, explică Edmond de Beaumont. Aşează-te acolo, Skye, pe scaunul tapisat. Dumnezeule, draga mea, eşti frumoasă! Ce piele! Nu cred că am atâta talent ca să-i surprind luminozitatea. Când vom merge la Beaumont de Jaspre vreau să-ţi fac portretul.

El vorbea într-una în timp ce Guy îi aduse şevaletul, o pânză, vopselele şi pensulele. Se mişca repede şi era total absorbit de ce făcea.

— Să vă aduc un pahar de vin rece? întrebă Guy serviabil.

— Da, mulţumesc, Guy.

Servitorul se întoarse repede cu o cupă delicată de cristal veneţian plină cu un vin roze.

— Este vinul preferat al ducelui, explică el. Cred că o să vă placă, doamnă ducesă.

Doamnă ducesă! Pe Dumnezeu! Voi fi ducesă! Apoi se gândi cum o minţise Cecil despre sănătatea ducelui. Ei bine, nu putea să mai facă nimic, dar dacă se va dovedi că ducele este un om amabil, va încerca să-şi aducă la Beaumont bebeluşii. Ewan şi Murrough erau destul de mari ca să supravieţuiască fără ea. *Săracii mei fii O'Flaherty — mă au atât de puţin.* Suspină. *Pe ceilalţi, totuşi, trebuie să-i am lângă mine. E adevărat că Robin şi Willow sunt departe de casă, dar întotdeauna ne-am văzut. Şi este complet altceva să locuieşti în altă ţară.*

Posesiunile Lynmouth erau asigurate de jaf pentru că micul lor conte era englez, iar Richard de Grenville şi Adam de Marisco vor veghea în locul ei. Unchiul Seamus va trebui să supravegheze pământurile Burke şi o va ruga pe Elizabeth FitzGerald Clinton, contesa de Lincoln, să-l ajute. Beth era irlandeză şi va înţelege situaţia. Era un prilej care trebuia folosit, pentru că Skye nu putea să-şi părăsească bebeluşii. Cu sprijinul reginei şi cu relaţiile ei puternice de familie, ea simţea că va putea să protejeze bogăţia copiilor chiar din îndepărtatul ducat Beaumont de Jaspre.

Cât de lipsit de inimă fusese Cecil! Stia că ducele era relativ tânăr şi sănătos şi o făcuse în mod deliberat să creadă altfel pentru a accepta să plece ca, prin sacrificiul ei, să-şi ajute regina. Pentru Cecil nu conta nici cât negru sub unghie că Padraic era un nou-născut, iar Deirdre încă mică. O smulsese în mod crud şi egoist de lângă copiii ei pentru a realiza scopurile politice ale reginei. *Nu voi mai avea niciodată încredere în englezi*, se gândi ea. Dar mai era iubitul ei Geoffrey care n-o rănise niciodată şi Adam de Marisco şi Robbie şi mama Cecily.

— La dracu'! înjură ea încet.

— Nu te încrunta, dragă Skye. Zâmbeşte puţin cum ai făcut-o mai devreme.

Ea îi zâmbi, mulţumită că intervenţia lui o abătea de la gândurile ei.

— Povesteşte-mi despre Beaumont de Jaspre, spuse ea.

— Este o ţară de vis, spuse el. Nu are mai mult de cinci mile lăţime, fiind ca un sandviş între Provence şi Languedoc. Se întinde de la Mediterană peste zece mile spre interiorul continentului. Suntem norocoşi că mai sus de oraşul nostru, Villerose, zona este plată până la munţii care sunt graniţa ducatului. Platoul este fertil şi suntem destul de mulţumiţi cu recoltele noastre. Aşa am reuşit să rămânem independenţi faţă de Franţa cu toate că tare i-ar plăcea să ne înghită. Regina Franţei, Catherine de Medici, şi-a oferit fata, pe Marguerite, ca soţie ducelui nostru.

— Şi ducele a cerut în schimb o soţie reginei Angliei? Îmi vine greu să cred, Edmond. O prinţesă franceză ar fi fost un cadou pentru duce.

— Oferta nu a fost cinstită şi unchiul Fabron a ştiut. Prinţesa de Valois era destinată lui Henri de Navarra.

— Cum este unchiul tău?

— Este un om serios, Skye. Studios şi învăţat. Voi fi cinstit cu tine; eu cred că ar fi fost mai fericit ca om al Bisericii, decât să aibă răspunderea unui ducat ca al nostru. Cu toate acestea, este un om care-şi acceptă obligaţiile. Vei fi a treia lui soţie. Prima, Marie de Breil, a murit după mulţi ani de sarcini nereuşite. Cea de a doua, Blanche de Toulon, a murit la naşterea lui Garnier, fiul ducelui. Este mare păcat că nu a murit pentru că este idiot. Unchiul meu este acum văduv de cinci ani. Până de curând nu s-a putut hotărî să se recăsătorească. De aceea m-a făcut moştenitorul lui, dar eu l-am convins că un băiat sănătos din sângele lui ar servi mai bine ducatul decât nepotul său pitic.

— Nu ai fraţi?

— Am patru surori foarte normale şi foarte înalte faţă de mine, răspunse el râzând. Toate sunt mai în vârstă decât mine şi, după ce m-am născut eu, părinţii mei n-au mai riscat. În consecinţă nu există alt bărbat Beaumont în afară de unchiul meu Fabron, Garnier şi eu. Tatăl meu a murit când aveam doisprezece ani. De aceea este foarte important pentru mine ca unchiul meu să se recăsătorească şi să aibă un fiu. Dacă moştenesc ducatul va trebui să mă căsătoresc şi ce femeie ar vrea să aibă un soţ ca mine? Ce copii vom avea?

Puse jos pensula şi se apropie de ea, ajungându-i până la genunchi.

— Dragă Skye, eşti ultima noastră speranţă! spuse el sincer.

O trecură fiori reci.

— Nu spune asta, Edmond! Mă sperie să fiu ultima speranţă de supravieţuire a unui ducat ca Beaumont de Jaspre.

El îi zâmbea cu zâmbetul lui incredibil de blând şi Skye se gândea ce păcat că nu putea să fie el cel cu care urma să se căsătorească. Edmond era mic de statură, dar era amabil şi amuzant şi, evident, inteligent.

— La ce te gândeşti? o întrebă el.

— Cinstit?

El dădu afirmativ din cap.

— Că aş vrea să fii tu cel cu care mă voi căsători.

El o privi o clipă uluit şi apoi murmură emoţionat:

— A fost cel mai minunat compliment pe care l-am primit vreodată! (Apoi îi luă mâinile într-ale lui şi le sărută cu pasiune.) Mulţi ani nu mi-am regretat înălţimea, Skye, dar în seara asta o regret.

— Atunci ţi-am făcut un deserviciu, Edmond, pentru că nu am vrut să te rănesc pentru nimic în lume.

— Nu m-ai rănit, răspunse el, privind-o cu căldură cu ochii lui albaştri-violet şi ea sesiză că o dorea.

Apoi el schimbă repede subiectul:

— Ce ai vrea să mai ştii despre duce, Skye?

— Cum arată, răspunse ea cu o curiozitate feminină.

— Este cu aproape douăzeci de centimetri mai înalt decât tine, are ochii negri şi părul la fel.

— Nu are ochii de culoarea ta frumoasă? întrebă ea dezamăgită.

— Nu. Mama lui a fost florentină, a mea castiliană. Eu am moştenit părul ei de culoarea mierii şi ochii violeţi. Unchiul Fabron este mai impozant decât mine pentru că trăsăturile lui sunt regale, iar ale mele, blânde.

Se întoarse la şevaletul lui.

— Avem destul timp să discutăm, Skye, dar lasă-mă să termin miniatura în timp ce vorbim. Acum trebuie să suporţi şi curiozitatea mea. Cine este acest Sir Robert Small pe care vrei să-l vezi înainte de a părăsi Anglia?

— Robbie? Robbie este unul dintre cei doi buni prieteni pe care-i am pe lumea asta! Este partenerul meu de afaceri, un om minunat şi îl ador! N-a fost niciodată căsătorit şi sora lui, mama Cecily, este o văduvă fără copii. Cel de al doilea soţ al meu a fost spaniol şi a murit înainte ca fata mea cea mare, Willow, singurul nostru copil, să se fi

născut. Robbie şi sora lui au adoptat-o şi au făcut-o moştenitoarea lor. Cu toate aceste resentimente între Anglia şi Spania, este mai bine pentru fiica mea să fie englezoaică. Cu toate că descendenţa ei nu este secretă, puţini se gândesc la asta pentru că ea este cunoscută ca Willow Mary Small.

— Acest Sir Robert, se întoarce curând din călătorie?

— Da. Prima lui corabie a ajuns deja la Plymouth şi Robbie trebuie să apară de la o zi la alta, răspunse ea bucuroasă.

Spre surpriza şi încântarea lui Skye, Robbie apăru chiar a doua zi de dimineaţă strigând-o pe când intra în sala de recepţie de la Greenwood.

— Skye, fetiţo! La naiba, Skye, unde eşti?

Secretarul lui Skye, Jean Morlaix, coborî treptele în grabă din biblioteca unde lucra, cu un zâmbet larg pe chipul lui serios.

— Bună ziua, Jean. Ce face Marie şi copiii?

— Foarte bine, căpitane, îi răspunse Jean. Sper că a fost o călătorie bună.

— Splendidă, veni răspunsul entuziast.

— Robbie!

Skye stătea în capul scării cu părul ei negru şi lung ciufulit de somn, în picioarele goale, cu capotul din mătase albastră încheiat anapoda la nasturi. Cu un strigăt de fericire ea zbură în jos pe scări în braţele lui.

— Oh, Robbie! Te-ai întors sănătos acasă!

El o îmbrăţişă cu dragoste, ca pe propria-i fiică. Apoi o sărută pe ambii obraji întrebând-o:

— Niall este cu tine, fetiţo?

Jean Morlaix deveni rigid, iar faţa lui Skye se crispă.

— Niall a murit, Robbie. A fost omorât în februarie de fosta sa soţie, călugăriţa. Căţeaua de Claire O'Flaherty, s-a strecurat în mănăstirea "St. Mary", s-a lipit ca o lipitoare de biata Darragh şi apoi a torturat-o cu ideea că Niall va veni s-o ia. Claire a terorizat-o pe Darragh într-atâta încât a fost în stare să ucidă ca să se salveze. L-a înjunghiat pe Niall de câteva ori şi ultimul lucru de care-şi aminteşte sunt valurile care spălau corpul lui Niall. Atunci când maica superioară şi celelalte călugăriţe au fugit pe plajă, corpul lui Niall dispăruse.

— Doamne, Dumnezeule! spuse Robbie blând şi braţele lui se strânseră în jurul ei. Ah, fetiţo, fetiţo, acum Robbie este aici şi totul se va rezolva!

— S-a dus şi MacWilliam, spuse ea încet. Am păstrat secret moartea lui şi am venit în Anglia ca să obţin protecţia reginei pentru Padraic. Ea îi va confirma titlul şi pământurile, dar numai dacă devin soţia ducelui de Beaumont de Jaspre. Trebuie să părăsesc Anglia la jumătatea lunii mai.

— Ce dracu' spui!? izbucni el. Acesta este un complot al lui William Cecil, pot să jur. Ce faci cu copiii tăi? S-a gândit acest păianjen bătrân la copiii tăi? Mă îndoiesc! Separă o mamă de bebeluşii ei, ca s-o servească pe regină?

— Beaumont de Jaspre este în acest moment de importanţă vitală pentru Anglia, Robbie, şi ducele i-a cerut reginei să-i trimită o soţie. Eu sunt mireasa pe care au ales-o şi trebuie să mă duc, oftă Skye.

— Este indecent! se înfurie Robbie. Nu ai avut nici timpul necesar ca să ţii doliu după Niall. Nu-mi place asta. Nu-mi place deloc! Spune-mi ce este cu acest duce? Regina ştie ce fel de om este cel la care te trimite ca să te căsătoreşti? Este atât de grăbită...

— Robbie, seara trecută la Whitehall l-am întâlnit pe nepotul ducelui. (Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui protectoare şi îl luă de mână.) Hai sus cu mine să mâncăm ceva!

— Şi eu sunt înfometat. Am venit direct de pe mare pentru că eram nerăbdător să te văd. N-am avut timp să mănânc nimic.

— Carne de vită? îl tentă ea. O pulpă frumoasă şi suculentă de vită?

Ochii albaştri ai lui Robert Small se măriră de poftă.

— Ştii de când nu am mai gustat carne de vită?

— Da, Robbie, ştiu. A trebuit să mănânci în aceste ultime luni carne sărată şi biscuiţi.

Ajunseră în apartamentul ei şi, când intrară, Daisy îi întâmpină zâmbind.

— Bine aţi venit acasă, căpitane Small, ciripi ea.

Petrecându-i un braţ în jurul taliei, Robbie o sărută pe obrazul rozaliu.

— Daisy, fata mea, eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna!

Daisy chicoti.

— Mulţumesc, domnule, spuse ea evitându-i mâna care se pregătea s-o lovească peste fund. *Domnule!*

Robbie chicoti.

— Am ratat-o şi pe asta, Skye fetiţo, concluzionă el.

Skye râse, deloc şocată, pentru că Robbie avea o poftă nesăţioasă de femei. Poate că acesta era motivul pentru care nu se căsătorise. Nici o femeie nu putea să-l satisfacă mult timp. Ceea ce era valabil pentru înalte şi mignone; blonde, brunete sau roşcate. Robbie le adora pe toate.

— Căpitanul Small şi cu mine am vrea să luăm masa, Daisy. Vezi ca bucătarul să frigă nişte carne de vită pentru căpitan.

— Da, doamnă.

Daisy făcu o plecăciune şi se grăbi să iasă din cameră.

— Aşează-te lângă foc, Robbie, îl invită Skye, aşezându-se într-un balansoar tapisat. Dimineţile sunt încă reci.

— Cum este nepotul ducelui? întrebă el, fără să piardă din vedere subiectul, în timp ce se aşeza în scaunul din faţa ei.

— Edmond de Beaumont este un pitic, spuse ea.

— Şi ducele la fel?

— Nu. Edmond spune că unchiul său este cu cel puţin douăzeci de centimetri mai înalt decât mine. Îţi va plăcea Edmond, Robbie, când îl vei întâlni la cină în seara asta. Este un bărbat amuzant şi inteligent.

— Îţi place.

— Da, îmi place. Este la fel de supărat ca şi tine că sunt forţată să-mi părăsesc copiii. S-a oferit să vorbească pentru mine cu regina.

— Cred că i-ai interzis.

— Desigur, răspunse Skye. Spune că unchiul său este un om studios.

— Ducele nu are copii? întrebă Robbie.

— Un băiat de cinci ani, dar copilul este idiot şi ducele l-a făcut pe Edmond moştenitorul său până când va avea alt copil.

— Deci tu eşti trimisă să joci rolul găinii care să clocească ouăle pentru acest cocoş de duce în speranţa că-i vei da moştenitori. La dracu'!

— De fapt nu cred că reginei îi pasă dacă îi dau sau nu copii ducelui. Ea este mai interesată de informaţiile pe care le pot culege despre Franţa, Spania şi Statele Papale. Voi fi urechile reginei.

— Acum înţeleg de ce te trimit pe tine. O fată tânără ar fi putut să se îndrăgostească de soţul ei şi ar fi devenit o mamă absorbită de

creşterea copiilor. N-ar fi fost de nici un folos pentru regină şi Cecil. Tu însă eşti mult mai matură şi-ţi vei păstra raţiunea pentru afacerile reginei.

— Da, Robbie, şopti ea. De curând am sărbătorit cea de-a douăzeci şi noua aniversare. Sunt foarte matură.

— Ştii ce vreau să spun, remarcă el. Ai avut parte de iubire în viaţă, nu o dată, ci de trei ori. Eşti văduvă de curând şi nu eşti pregătită să te îndrăgosteşti din nou. Ducele nu pare a fi tipul de bărbat care să facă eforturi să-ţi fure inima. El se căsătoreşte ca să facă urmaşi. Vei avea deci timp să-ţi serveşti regina, ceea ce este exact ce gândesc Elizabeth Tudor şi William Cecil. Dar tocmai asta nu-mi place, Skye. Poate fi foarte periculos, fetiţo!

— Nu am de gând să mă abat de la drumul meu pentru regină, Robbie. Mi-a trădat încă o dată loialitatea şi prietenia şi sunt încolţită ca un animal, aşa cum a ştiut că va fi, atunci când a aprobat planul lordului Burghley. Dar nu am avut posibilitatea să aleg. Sunt o femeie singură şi am ales cel mai puternic aliat, chiar dacă nu pot să am încredere totală în ea.

Robert Small aprobă din cap. Skye făcuse ce era mai bine într-o situaţie foarte dificilă. Ştia că nici chiar un bărbat nu ar fi procedat mai bine.

— Vin cu tine, decise el calm.

— Ce?!

— Vin cu tine, repetă el. Ascultă-mă, fetiţo. Voi face din Beaumont de Jaspre portul de bază în Mediterană aşa cum am făcut în Alger. Se poate face un comerţ serios de-a lungul coastelor, în Spania şi chiar în Istanbul! Nu vreau să te rupi de cei pe care-i iubeşti — cel puţin nu până când vei afla ce fel de om este şi dacă vei fi fericită.

— Robbie, îţi mulţumesc, spuse Skye cu ochii în lacrimi. Am fost aşa de speriată şi până acum nici nu am îndrăznit să recunosc.

— Nu eşti decât o fetiţă, şopti răguşit şi ea îşi ascunse un zâmbet.

— L-am văzut pe de Marisco înainte de a veni la Londra, zise Skye.

— I-ai spus de căsătoria ta?

— Nu.

— Spune-i. Poate că vrea să te vadă înainte de a părăsi Anglia. Fii cinstită, Skye.

— Nu pot să-l mai necăjesc, Robbie. Nu putem să ne întâlnim fără să ajungem în pat. Îl iubesc şi aş fi fericită să fiu soţia lui, dar Adam refuză. Spune că nu este destul pentru mine şi că nu vrea să fie amantul meu.

— Îi vei sfâşia inima, Skye, dacă nu-i vei spune. Lasă-l pe el să decidă dacă vine sau nu la Londra, dar cel puţin spune-i. Nu poţi pleca în nu-ştiu-ce ducat mediteranean pentru Dumnezeu-ştie-cât timp, fără să-i spui!

— Îi voi scrie în acestă dimineaţă şi am să trimit scrisoarea cu un mesager la Lynmouth. I-o vor transmite de acolo.

Uşa se deschise şi Daisy intră urmată de câteva servitoare încărcate cu tăvi cu mâncare şi ulcioare cu băutură, pe care le aranjară pe un bufet.

— Puneţi masa aceea rotundă între scaune, comandă Daisy şi o acoperi cu o faţă de masă fină de pânză.

Apoi aduse farfuriile şi cupele de argint, urmate de şervetele de pânză. Dintr-o casetă lungă de piele neagră Daisy scoase două furculiţe de aur cu doi dinţi, cea mai recentă inovaţie din Florenţa, şi le aşeză lângă cele două farfurii.

— Am mai folosit aşa ceva, observă Robbie. Le înfigi în mâncare.

— Da, îi răspunse Skye. Sunt foarte uşor de mânuit şi te ajută să-ţi păstrezi degetele curate.

— Vin sau bere, căpitane? întrebă Daisy.

— O bere neagră? întrebă el cu ochii strălucitori.

— Da, domnule.

— N-am mai avut bere de luni de zile, dragă Daisy. Toarnă!

Daisy turnă berea într-o cupă, apoi se duse la bufet de unde aduse un platou pe care era o bucată groasă de carne de vită friptă.

— Bucătarul spune că veţi savura fiecare bucăţică, căpitane.

Cu o privire rapidă spre Skye prin care-şi cerea scuze, Robbie îşi făcu cruce şi se repezi la carnea de vită, tăind o bucată, aruncând-o în gură şi mestecând-o cu un zâmbet fericit care-i lumină faţa.

Daisy aşeză în mijlocul mesei vase cu unt şi miere şi un fund mic de lemn pe care era o pâine proaspătă, aburindă, apoi o servi pe stăpâna ei cu omletă cu şuncă şi ceapă verde.

— Vin, *my lady?*

— Alb, te rog, ceru Skye, făcându-şi şi ea cruce.

După ce o serviră pe stăpâna lor şi pe căpitan, servitorii se retraseră. Skye şi Robbie au mâncat în linişte câteva minute. Apoi, când Robbie îşi şterse farfuria cu o bucată de pâine, ea afirmă:

— Edmond mi-a dat o miniatură a ducelui. Vrei s-o vezi?

— Da, este urât?

— Dacă ar zâmbi, ar fi frumos. Dar în mod cert nu este neatrăgător.

Ea se ridică de la masă şi se duse în dormitor, de unde reveni aducând un oval mărginit de o ramă de aur bătută cu perle. Robert Small luă miniatura şi o privi. Bărbatul pictat avea pielea bronzată, o frunte înaltă şi un maxilar puternic, nasul lung şi acvilin cu nările uşor umflate. Avea o gură frumos conturată, ochi negri migdalaţi, iar părul negru era tuns scurt şi ondulat. Privirea era directă şi rece.

Lui Robert Small nu-i plăcu. Gura bărbatului avea o notă de cruzime şi un fel de mândrie arogantă în felul cum ţinea capul. Părea un om dificil, deloc genul de om a cărui inimă să se înmoaie de un zâmbet dulce sau de o vorbă binevoitoare; şi în mod sigur nu era tipul de bărbat căruia să-i dai o femeie frumoasă. Mai mult ca sigur că ar fi bolnăvicios de gelos pe orice bărbat care s-ar fi uitat la mireasa sa. *Blestemată să fie Elizabeth Tudor,* gândi Robbie. Era, fără îndoială, unul dintre cei mai buni conducători pe care-i avusese vreodată Anglia, deşi era femeie; dar nu avea inimă. Era cel mai mare defect al ei. Folosea oamenii aşa cum se joacă un copil cu jucăriile, mutându-şi supuşii în fel şi chip după cum îi convenea, fără să se gândească la fericirea sau bunăstarea lor. Asta îl întrista de două ori: o dată pentru regină care, în fond, era o femeie bună şi în al doilea rând pentru Skye, pe care o iubea din toată inima şi nu voia s-o vadă suferind.

— Ei bine?

Îşi ascunse gândurile în timp ce răspunse:

— Ai dreptate. Ducele ar fi atrăgător dacă ar zâmbi. Aşa cum este, pare aspru, dar poate era nervos pozând pentru mireasa sa. Fără îndoială că tu vei aduce un zâmbet pe buzele lui când îl vei întâlni.

— Are în jurul ochilor ceva ce mă sperie, rosti ea calm.

— Fleacuri, fetiţo! Nu-ţi forma nici un fel de părere, până când nu-l întâlneşti.

— N-ar fi nici o diferenţă, replică ea. Trebuie să mă căsătoresc cu el, fie că-mi place sau nu.

Înainte să-şi poată continua conversaţia, uşa apartamentului se trânti de perete şi tânărul conte de Lynmouth năvăli în cameră şi i se aruncă în braţe.

— Mamă!

— Ah, dragul meu Robin! exclamă Skye, şi apoi începu să plângă.

— Mamă! (Vocea lui Robin avea un ton care-i amintea lui Skye de soţul ei şi se puse şi mai tare pe plâns.) Dumnezeule, unchiule Robbie! spuse băiatul. Cred că cel mai bine ar fi să plec.

— Să nu îndrăzneşti! (Skye îşi şterse ochii cu batista scoasă repede din buzunarul rochiei.) Plâng numai pentru că sunt atât de fericită să te văd. Ai crescut mai înalt. Eşti fericit la Curte, Robin? Aseară am fost aşa mândră de tine. Dar eşti prea tânăr ca să fii paj. Eşti sigur că nu ţi ar plăcea mai mult să trăieşti la Lynmouth, dragule? Sau poate vrei să vii cu mine la Beaumont de Jaspre.

— Beaumont de Jaspre? Unde este asta, mamă? De ce te duci într-un loc numit Beumont de Jaspre?

Robin fusese trimis să aducă flaconul de săruri al reginei, atunci când aceasta anunţase scurt logodna lui Skye.

— Constat că bârfa de la Curte nu a ajuns până la tine, Robin. Regina mă trimite la Beaumont de Jaspre, care este un ducat mic între Provence şi Languedoc. Voi fi mireasa ducelui.

— Este exagerat! (Faţa băiatului era ca o mască de furie.) Tatăl meu vitreg încă nu s-a răcit în mormânt şi *ea* îţi cere să te căsătoreşti? În mod sigur nu ai înţeles tu, mamă. Regina nu ţi-ar face aşa ceva. Nu ar face!

Skye nu putea să-i distrugă încrederea în Elizabeth Tudor. El era englez şi, în ciuda tinereţii sale, unul dintre nobilii de frunte ai Angliei. Dar titlul şi toată bogăţia lui n-ar fi însemnat nimic dacă nu ar fi fost pe deplin loial coroanei, iar Skye înţelegea asta.

— Robin, îi explică ea, regina are mare nevoie de ajutorul meu. Trebuie să aibă un port sigur în Mediterană pentru corăbiile englezeşti şi acesta va fi Beaumont de Jaspre. Are nevoie de un post de observaţie pentru Franţa şi Spania, iar Beaumont de Jaspre i-l va oferi. Tot ce doreşte ducele în schimb este o soţie. Regina a hotărât ca eu să fiu aceea şi sunt mândră că are încredere în mine s-o ajut cu toate că sunt irlandeză, spuse Skye denaturând totul. Şi Niall ar fi mândru de mine, cum ar fi fost şi tatăl tău.

— Nu m-am gândit la asta, mamă, spuse el cu ochii lui verzi plini de lacrimi. O să te mai văd vreodată?

— Vai, Robin! Imediat ce mă aranjez, vei veni şi tu. Şi Willow. Deirdre şi noul tău frate, Padraic. Chiar şi Murrough şi Ewan, dacă vor dori!

— Când pleci, mamă?

— Peste o lună, Robin. (Ea îl sărută zgomotos pe fiecare obraz.) Hai, mica mea dragoste, din toamnă am fost în Irlanda şi nu ţi-am lipsit deloc. Este mult prea vesel la Curte, lordul meu Lynmouth!

Un zâmbet slab se observă pe buzele lui. Se uită la ea cu o privire atât de asemănătoare cu a tatălui său încât inima lui Skye se opri în loc.

— Poate, *my lady*, admise el, iar ea izbucni în râs.

— Eşti un ştrengar, şopti ea, şi semeni din ce în ce mai mult cu tatăl tău.

— Robin Southwood! (Willow stătea în uşă, bătând uşor din picior.) De când eşti acasă şi nu ai venit să-mi spui bună ziua?!

Robin se smulse din braţele mamei lui şi, întorcându-se, îi făcu surorii sale o reverenţă deosebit de elegantă, scoţându-şi în acelaşi timp boneta de catifea verde închis de pe creştetul său blond şi rostind dulce.

— Servitorul dumneavoastră, domnişoară Small, rosti el.

— Bună ziua, *my lord* conte, spuse Willow, făcând o reverenţă grăbită.

Apoi, chicotind, cei doi copii se îmbrăţişară, în timp ce mama lor zâmbea la maimuţărelile lor.

— Am şi eu loc? întrebă o voce puţin mai gravă.

Skye se întoarse şi văzu în prag un băiat înalt, brunet.

— Murrough!

— Bună dimineaţa, mamă. (El se apropie şi o sărută.) *Lady* Clinton m-a scutit de toate însărcinările pe perioada în care eşti la Londra. Sper să fie bine, încheie el, privind-o neliniştit.

Slavă Domnului, se gândea ea vinovată, *că nu are nimic din tatăl lui.*

— Murrough, mă bucur şi îi sunt recunoscătoare lui *lady* Clinton că te-a lăsat să vii! (Skye îl îmbrăţişă.) Eşti slăbuţ, mănânci suficient? Ştiu că eşti mereu aşa de ocupat încât nu ai timp să mănânci sau să dormi.

— Da, mănânc, dar am crescut zece centimentri în ultimul an, mamă. Ce face Ewan?

— E bine, răspunse ea. Ţi-e dor de el, nu-i aşa?

— Da, mi-e dor de el şi de Irlanda.

— Înţelegi de ce trebuie să stai aici, Murrough?

— Da, mamă, înţeleg. Nu am pământuri şi chiar dacă îmi dai bani, un bărbat fără pământ este un nimeni.

— Gândeşte-te la Joan Southwood, Murrough. Ea are propria ei casă.

— Ce face? întrebă el.

— Se dezvoltă frumos, Murrough. Părul ei a căpătat o frumoasă culoare blond-aurie şi îi ajunge până la şolduri, iar ochii îi bat în cafeniu-verde. Are aceeaşi fire dulce ca întotdeauna şi lucrează la trusoul ei, pe care crede că-l vei aprecia. Anne spune că este foarte talentată. Îţi pregăteşte o soţie deosebită.

— Ştiu, mamă, şi îţi mulţumesc pentru că mi-ai făcut un aşa aranjament bun. Joan este o fată bună şi ne vom potrivi admirabil. O voi iubi şi copiii pe care îi vom avea se vor afla în serviciul reginei. Să vezi dacă nu!

— Ştiu că aşa vei face, Murrough. Ai aflat despre căsătoria mea?

— Da. Tu asta vrei?_

— Nu, dar nu am de ales. Am avut nevoie de protecţia reginei şi coroana nu dă nimic gratis.

El dădea din cap în semn că înţelegea. Murrough O'Flaherty nu avea decât doisprezece ani dar, de nevoie, se maturizase repede. Avea doi ani atunci când mama lui dispăruse şi şase când o reîntâlnise. La nouă ani, tatăl lui vitreg Geoffrey Southwood, conte de Lynmouth, murise, şi la zece ani fusese trimis ca paj la familia Lincoln. El ştia că pentru a obţine pământuri şi, spera el, un titlu, trebuia să fie în serviciul reginei Angliei. Înţelegea, poate mai bine decât oricare dintre fraţii şi surorile lui, poziţia dificilă a mamei sale.

— Vrei să vin cu tine? întrebă el grijuliu.

Ochii lui Skye se umplură brusc de lacrimi.

— Mulţumesc, Murrough, spuse ea emoţionată. Când mă voi aranja, voi dori să mă vizitezi şi să-l întâlneşti pe noul tău tată vitreg, dar nu vreau să stricăm progresele pe care le-ai făcut la Curte.

Ea îi atinse uşor obrazul într-un gest matern de mulţumire.

— Du-te şi vorbeşte cu fratele şi cu sora ta, cavalerul meu rătăcitor.

El plecă şi Robbie, care în tot acest timp şezuse în faţa ei, trase aer pe nări cu zgomot:

— Copiii tăi sunt deosebiţi, mormăi el.

— Du-te acum s-o vezi pe mama Cecily, îl mustră ea. Pesemne că s-a trezit şi se întreabă unde eşti.

— Când vine Edmond de Beaumont?

— Pe la şapte. Cred că vor fi şi copiii. Nu avem alţi musafiri.

— Nu vom sta târziu, da? Mai am nişte afaceri în seara asta.

— Nu vom sta târziu, răspunse Skye printre hohote de râs, ştiind că „afacerea" lui era cu un bordel.

— Carnea de vită a fost delicioasă, spuse el, mângâind capetele copiilor în timp ce pleca.

— Cine vrea să călărească cu mine? îşi întrebă Skye copiii şi toţi acceptară zgomotos.

— Atunci mergeţi şi vă schimbaţi. Eu voi fi gata într-un sfert de oră şi cine nu este gata rămâne acasă.

Cei doi băieţi şi fetiţa se împrăştiară spre apartamentele lor şi Skye o chemă pe Daisy.

Era una dintre acele zile de aprilie călduroase, atât de rare în Anglia. Nu era nici un nor pe cerul albastru şi soarele strălucea vesel. Copacii erau înfloriţi şi pajiştile înverzite. Skye şi copiii ei călăreau de-a lungul râului, bucurându-se că sunt împreună. Apoi făcură un picnic în grădină privind bărcile de pe râu, copiii mâncând paste cu carne, fragi timpurii şi vin îndoit cu apă. Sătui şi somnoroşi stăteau întinşi pe spate discutând şi gonind albinele şi fluturii care îi deranjau. Cum după-amiaza se prelungea toţi adormiră în aerul cald şi blând. Acolo îi găsi Daisy — Skye, cu braţul întins protector peste cei doi băieţi ai ei, iar Willow dormind cu capul pe picioarele mamei ei.

O lacrimă şi apoi încă una se prelinse pe faţa cinstită a lui Daisy, când se gândi la exilul pe care ea şi Skye îl vor suporta. Nu era cinstit din partea reginei să-i trimită departe, să o smulgă pe stăpâna ei de lângă copii, dar ce ştia stearpa de Elizabeth Tudor despre sentimentele materne. Lacrimile îi curgeau acum lui Daisy şiroaie pe obraji şi ea plângea şi pentru ea. Ce se va întâmpla acum cu ea şi Brian Kelly? El era pregătit să-şi declare intenţiile şi se întreba dacă-l va mai revedea vreodată.

— Nu trebuie să vii cu mine, Daisy, o linişti Skye.

Daisy se lăsă şi ea în iarbă, lângă stăpâna ei.

— Şi cine va avea grijă de dumneavoastră, *my lady*, dacă nu vin?

— Mai sunt câteva săptămâni până când voi pleca. În acest timp poți să instruiești o fată deșteaptă. Nu vreau să fii nefericită. Ai fost atât servitoarea mea, cât și prietena mea.

— Mulțumesc, *my lady*, dar mergeți într-un loc străin, la un bărbat necunoscut și cine știe ce veți mai găsi în acest Beaumont de Jaspre. Nu aș putea să vă părăsesc, *my lady*! Nici gând!

— Te va ajuta, dacă-ți spun că foarte des căpitanul Kelly va fi în Beaumont de Jaspre?

— Da, *my lady*, mult! spuse ea fericită. Ah, *my lady*! Venisem să vă spun că este momentul să vă îmbrăcați pentru cină. Lordul de Beaumont va sosi curând.

Sunetele vocilor adulte îi treziseră pe copii și ei se agitau, ridicându-se și întinzându-se.

— Hai, dragilor, spuse Skye. Musafirul nostru sosește și trebuie să ne pregătim să-l primim. Toată lumea la baie, le comandă Skye.

— Da, mamă, răspunse Willow ascultătoare, dar Murrough și Robin mormăiră, rotindu-și ochii unul către celălalt, prefăcându-se că le era groază.

Skye se făcu că nu-i vede și urcă cu Daisy la etaj spre apartamentele ei, unde cada de stejar era deja umplută cu apă fierbinte, din care se ridicau aburii parfumați cu aromă de trandafiri. Daisy o ajută să se dezbrace și, după ce-i prinse părul cu ace, să intre în cadă.

— Te chem eu, Daisy.

Ea se scufundă până la gât în apă, gândindu-se la scrisoarea redactată de dimineață pentru Adam de Marisco în care-i cerea să vină la Londra, spunându-i de căsătoria aranjată din rațiuni politice și că va părăsi foarte curând Anglia.

Scrisoarea plecase imediat cu unul din valeții de la Lynmouth și acum, Skye se întreba dacă Adam va veni. Robbie avea dreptate — nu putea să părăsească Anglia fără să-l mai vadă o ultimă dată.

Dragul Adam! Adam care nu se căsătorea cu ea de teamă că i-ar putea ruina viața, luând-o de lângă o mare dragoste pe care ar fi putut s-o găsească.

Aproape că-i venea să râdă la gândul acesta. Ce bine ar fi fost dacă Adam s-ar fi căsătorit cu ea înainte să se ducă la Cecil. Fusese

vulnerabilă când apelase la lordul Burghley şi el o folosise. Dar zarurile fuseseră aruncate şi ea era aproape în drum spre Beaumont de Jaspre.

— Daisy! strigă ea, smulgându-se din visare.

— Sunt aici, *my lady*, răspunse aceasta intrând grăbită în cameră. Am pregătit rochia neagră de catifea cu juponul argintiu.

Skye încuviinţă absentă; putea să aibă încredere în Daisy că alegea rochia potrivită. Atunci când îi avusese pe Khalid, pe Geoffrey şi pe Niall, atunci îşi dorea să se gătească, acum însă, era indiferentă. Odată baia terminată ieşi din cadă şi aşteptă liniştită în timp ce Daisy o usca şi o pudra. Skye îşi puse automat lenjeria, bluza de mătase şi ciorapii negri, pe care îi fixă cu jartierele argintii, apoi încălţă pantofii de satin. Urmă juponul şi, în sfârşit, rochia cu mânecile despicate prin care se vedea brocartul argintiu.

— Ce bijuterii? întrebă Daisy.

— Colierul dublu de perle roz, cu garnitura de cercei şi ornamentul pentru păr, răspunse stăpâna ei.

Skye îşi aranjă bijuteriile, în timp ce Daisy îi aranjă părul negru într-un coc franţuzesc în care prinse apoi ornamentul din aur şi perle roz.

— Ce inele?

Skye alese un rubin, o perlă neagră şi un diamant mare şi rotund.

— Acestea, murmură ea, punându-le pe degetele ei subţiri.

Apoi, luând sticluţa de parfum, se parfumă cu esenţa de trandafiri între sâni, la încheieturi şi după urechi.

— Gata, zise ea şi se ridică. Sunt gata şi musafirul nostru n-a apărut încă. Mă duc jos să-l aştept, Daisy. Vrei să te ocupi de copii?

Dar, în timp ce cobora, Edmond de Beaumont intra pe uşă. Era frumos îmbrăcat în catifea verde.

— *My lady* Burke, o salută el, astăzi eşti mai frumoasă, dacă asemenea lucru este posibil!

— Bine ai venit, Edmond! îi întoarse ea salutul şi îl conduse în salon unde, spre surprinderea ei, Robbie aştepta deja.

Căpitanul se întoarse cu privirea îngândurată.

— Robbie, lordul Edmond de Beaumont. *My lord* Beaumont, acesta este cel mai drag prieten şi partenerul meu de afaceri, Sir Robert Small, făcu Skye prezentările.

Cei doi bărbaţi se salutară şi apoi Edmond spuse:

— Când ai menţionat prima dată de acest bărbat, Skye, mi-a fost teamă că este amantul tău...

— *Pentru numele Domnului!* bubui Robbie furios. Ăsta este un gând franţuzesc mai murdar decât am auzit vreodată! *Amantul ei?* (Mâna i se aşeză pe sabie.) Ai fost insultată şi eu la fel!

— Nu, Robbie! îl linişti Skye zâmbind, luându-l de braţ.

Apoi se întoarse spre Edmond.

— Nu mi-am dat seama că aţi înţeles greşit situaţia, *my lord*, observă ea glacial.

— Aţi spus că este al dumneavoastră *cher ami*, *my lady*, se scuză Edmond.

— Am spus că este unul dintre cei doi buni prieteni pe care-i am pe lumea asta, Edmond. (Îşi muşcă buzele ca să nu râdă.) Numai Dumnezeu ştie ce vei crede atunci când îl vei întâlni pe Adam de Marisco, celălalt prieten al meu.

— Mă voi gândi că este un om foarte fericit, doamnă, şi vă rog să mă iertaţi. Şi dumneavoastră la fel, Sir Robert. În Beaumont de Jaspre o femeie nu este o prietenă. Ea este soţie, amantă, mamă sau servitoare. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Robert Small dădu din cap.

— Nu poţi să faci asta, Skye. Nici chiar pentru pământurile Burke nu merită să te măriţi cu acest duce. Îl auzi pe nepotul lui. Ei nu au acolo nici un respect pentru inteligenţa unei femei. Vei fi un obiect pentru aceşti bărbaţi, o iapă de prăsilă, nimic mai mult. Nu pot permite să te distrugi în felul acesta.

— Robbie, trebuie să o ascult pe regină! Preţul ei este mare, dar trebuie să-l plătesc. Dacă mă opun acum, mă va distruge complet. Va fi bine, stai liniştit. Ducele şi cu mine vom ajunge la un aranjament convenabil.

Robert Small se uita întrebător la Edmond de Beaumont.

— Ei bine, *my lord* de Beaumont, va putea ajunge Skye la o înţelegere cu unchiul dumneavoastră sau lucrurile vor sta aşa cum am spus?

— Unchiul meu este un bărbat conservator, Sir Robert, dar inteligent. Şi cu toate că independenţa lui *lady* Burke îl va şoca, va înţelege şi cred că va fi chiar încântat. Prima lui soţie a fost o verişoară timidă şi îndepărtată din Florenţa, iar cea de-a doua a fost fiica unui nobil vecin,

mai degrabă un copil decât o femeie. Tu, Skye, eşti foarte diferită. Ai răbdare cu unchiul Fabron. Îţi va lua ceva timp, dar ştiu că vei câştiga în faţa lui, iar el îţi va aprecia inteligenţa şi frumuseţea. Nu trebuie să fii îngrijorată pentru că eu locuiesc în castel şi voi fi întotdeauna acolo ca prietenul tău.

— Şi eu voi fi acolo, afirmă Robbie. Te avertizez, *my lord*, că-mi voi face un cămin din Beaumont de Jaspre până când mă voi convinge că Skye este în siguranţă şi fericită. Este fiica pe care nu am avut-o niciodată şi nu vreau să sufere!

Edmond de Beaumont nu reuşi să ascundă privirea admirativă ce-i apăru în ochii violeţi. Din clipa în care o văzuse pentru prima oară pe Skye, nu se îndoise că era o femeie pe care bărbaţii o iubeau, dar că putea să se bucure de asemenea loialitate era de-a dreptul impresionant.

— Trebuie să aveţi încredere în mine, Sir Robert, rosti el. Skye va fi fericită în Beaumont de Jaspre. Vă promit!

Uşile salonului se deschiseră şi mama Cecily intră cu copiii. Edmond de Beaumont observă privirea mândră şi plină de dragoste a lui Skye dar, amintindu-şi de protocol, ea îl prezentă bătrânei văduve înainte de a-l prezenta copiilor. Mama Cecily, avertizată de înălţimea lui, îl salută curtenitor, după care se întoarse spre fratele ei, dojenindu-l:

— Robbie, te-am auzind cum urlai. Sper să nu-i laşi lordului de Beaumont o impresie proastă despre Anglia şi despre englezi.

— Dimpotrivă, *madame*, interveni prompt Edmond de Beaumont. Fratele dumneavoastră mi-a lăsat cea mai bună impresie despre englezi.

— Vreau să-ţi prezint copiii mei, Edmond, spuse blând Skye. Acesta este Murrough O'Flaherty.

— *My lord* de Beaumont, sunt încântat să vă salut, rosti acesta politicos.

— Şi eu de asemenea, domnule, răspunse Edmond curtenitor.

— Fiica mea, Willow, adăugă Skye, şi Willow, îmbrăcată în catifea roşie făcu o reverenţă graţioasă.

— Domnişoară Willow, rosti Edmond, înclinându-se elegant.

— Fiul meu, Robin, conte de Lynmouth, continuă Skye.

— *My lord* de Beaumont.

Edmond îl privea pe băiatul îmbrăcat în catifea azurie şi dantelă aurie. Era incredibil de frumos, cu părul blond şi ochii neobişnuiţi de verzi. Era, evident, fiul tatălui său.

— *My lord* conte, zise Edmond de Beaumont politicos. Ai niște copii minunați, Skye, dacă toți sunt ca aceștia și nu doresc decât ca unchiul meu să-i poată vedea.

— Dacă această căsătorie a mamei cu unchiul dumneavoastră se dovedește o legătură fericită, interveni Murrough O'Flaherty, atunci unchiul dumneavoastră ne va întâlni pe toți, *my lord*. Putem să ne dispensăm o perioadă de îndatoririle noastre din Anglia.

Edmond de Beaumont era amuzat. Băiatul mai mare era purtătorul de cuvânt pentru frații mai mici, în ciuda diferenței de rang. Copiii dezaprobau evident căsătoria mamei lor, dar nu puteau fi condamnați.

— Sper să puteți veni curând la Beaumont de Jaspre, îi invită el. Sunt sigur că o să vă placă. Tot timpul anului vremea este ca vara și băile în mare sunt foarte plăcute.

— Nu am făcut niciodată baie în mare, zise emoționată Willow.

— Domnișoară, când vei veni, te voi conduce chiar eu, zise Edmond cu o voce încântată. Marea noastră este albastră cum este cerul în Anglia și limpede cum e cristalul. Apa este caldă iar pe fundul mării nisipul este auriu. Știi să înoți?

Willow negă cu o clătinare a capului.

— Atunci te voi învăța eu, domnișoară! Ți-ar plăcea?

— O, sigur, *my lord!*

Chipul lui Willow se îmbujoră de plăcere și Edmond observă că și ea semăna cu tatăl ei.

— O să mă învățați și pe mine să înot? întrebă Robin interesat.

— Bineînțeles, *my lord* conte, ar fi o plăcere.

— Eu știu să înot, afirmă Murrough cu mândrie. Fratele meu și cu mine am învățat de timpuriu. Suntem o familie de marinari, *my lord*.

— Știi să navighezi? întrebă Edmond de Beaumont.

— Bineînțeles, de mic.

— Atunci și ție îți va plăcea Beaumont de Jaspre. Marea noastră este excelentă pentru navigat.

— Poate, *my lord*, dar mă îndoiesc că apele dumneavoastră pot fi la fel ca marea irlandeză.

— Murrough! (Skye era oarecum șocată de atitudinea neprietenoasă a fiului ei mai mare.) Te rog să prezinți scuze lordului de Beaumont.

— Pentru ce? întrebă băiatul surprins. Marea irlandeză este o provocare pentru navigatorii noştri talentaţi, în timp ce Mediterana este doar un lac turcesc.

Edmond de Beaumont râdea din toată inima.

— Într-adevăr, turcii par să creadă asta, tinere Murrough O'Flaherty; dar nu ţi-ar plăcea să vânezi într-o zi turci, cu corăbiile noastre?

— Într-adevăr, domnule, mi-ar plăcea!

— Atunci pesemne că vei folosi ca bază porturile din Beaumont de Jaspre. La urma urmei, Murrough, mama ta va fi ducesa noastră.

— Este un port cu apă adâncă, *my lord?*

— Da.

— Atunci, pesemne că Beaumont de Jaspre al dumneavoastră nu mi se va părea aşa de monoton, *my lord*.

Skye îl privea îngrijorată pe fiul ei mai mare.

— Nu ştiu ce are, îi spuse ea lui Edmond.

— Toanele vârstei, bănuiesc, plus faptul că nu-i place să te vadă plecând din Anglia, remarcă Edmond.

— Mă protejează, chicoti ea blând. Ce amuzant!

Murrough se îndepărtase de ei alăturându-se fraţilor lui mai mici, iar Robbie şi mama Cecily discutau lângă cămin. Skye se aşeză pe un scaun de stejar cu spătar tapisat şi Edmond de Beaumont se aşeză lângă ea.

— Nu găsesc ciudat că fiul tău este aşa de protector cu tine, afirmă el. Îl găsesc fermecător şi foarte emoţionant.

— Îmi vor lipsi copiii, Edmond. Asta îmi face grea plecarea.

— Va fi numai pentru puţin timp, o asigură el din nou. Ai mai fost despărţită de ei. Unchiul meu iubeşte copiii şi îi va primi bine pe ai tăi. Eşti o femeie sănătoasă şi foarte frumoasă şi sunt sigur că îi vei dărui şi lui copii. Lasă-mă să te duc la Beaumont de Jaspre la un bărbat care te va iubi şi răsfăţa. Unchiul Fabron are nevoie de tine, Skye. Mare nevoie!

Ea oftă şi apoi zise:

— Vom călători cu una din corăbiile mele, decise ea, şi regina trebuie să-mi dea o escortă, ca să trecem cu bine de piraţii berberi.

— Când plecăm?

— Îţi convine începutul lui mai, *my lord?*

— Nu vei regreta decizia de a veni la Beaumont de Jaspre, Skye! răspunse el optimist.

— Sper, Edmond, rosti ea cu strângere de inimă. Sper să nu regret.

3

Adam de Marisco citise mesajul de la Skye şi primul lui gând fusese s-o refuze. Era sigur că o altă întâlnire ar fi dus la momente de pasiune între ei. Nu cunoscuse niciodată o femeie care să fie atât de potrivită sexual cu el. Chiar numai când se gândea la ea o dorea.

La naiba! O iubea atât de mult, dar ştia că nu o poate avea. Mica insulă Lundy era toată averea lui. *Oh, am avut un timp de glorie în alte părţi!* Iubita lui mamă era franţuzoaică şi el petrecuse mulţi ani la eleganta Curte a Franţei, dar până la urmă se întorsese la această stâncă mică, singuratică, ce constituia moştenirea lui.

Ştia de mulţi ani că este steril, ca urmare a unei boli din copilărie, şi din cauza asta nu se căsătorise niciodată. Îi plăceau femeile dar, până când nu o întâlnise pe Skye nu existase niciuna pe care dorise s-o păstreze; dar el nu era suficient pentru ea. Bine, din punct de vedere sexual era la înălţimea aşteptărilor ei şi arborele lui genealogic era la fel de nobil ca şi al ei, dar era simplul stăpân al unei insule, un om lipsit de putere şi influenţă. Avea bogăţia necesară pentru a le obţine pe amândouă, dar el alesese să evite astfel de mijloace. Intrigile de la Curte nu erau genul lui; nu că ar fi fost genul ei, dar era o femeie foarte frumoasă, care avusese bărbaţi bogaţi şi de prestigiu. Şi el nu credea că Skye ar fi fost mai fericită trăind o viaţă liniştită. O iubea prea profund ca să poată gândi limpede.

Totuşi, marea lui dragoste pentru ea câştigase în faţa bunului-simţ. Plecă la Londra, având în vedere că era foarte probabil să nu se mai revadă. El se întorcea la Lundy, iar ea pleca spre un mic ducat unde va trăi ca soţie a unui nobil bogat, bine primit la curţile din Franţa şi Anglia. Inima lui mare tresări în timp ce intră la Greenwood şi ea îi sări în braţe. Cu un mormăit neajutorat îşi ascunse faţa în părul ei, în minunatul ei păr parfumat.

— Adam! Ah, dragul meu Adam! *Am ştiut* că vei veni. I-am spus lui Robbie că vei veni!

— Când pleci? o întrebă el, temându-se de răspuns.

— Peste câteva zile.

Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui ca de urs şi îl privi.

— Nu primesc o sărutare? întrebă ea.

— Ba da, aprobă el încet, simţind cum dispar toate bunele lui intenţii de stăpânire şi aplecându-şi capul, îi căută gura.

Buzele i se înmuiară sub ale lui, desfăcându-se atât cât să-l ispitească.

— Vrăjitoare, şopti el. Cum faci de reverşi atâta fericire asupra mea?

— Sunt aşa de fericită că ai venit, îi răspunse Skye. Nu cred că aş fi putut suporta să plec şi să nu te mai văd. (Ochii i se umplură de lacrimi.) Ah, Adam! De ce eşti aşa de încăpăţânat? Am fost vândută unui străin! Măcar dacă te-ai fi căsătorit tu cu mine! Nu aş fi fost obligată să plec din ţara mea şi de lângă copiii mei!

— Ce puteam să-ţi ofer, Skye? Lundy?! Ţi-am spus că nu vreau să vânez stele, iar tu eşti o stea strălucitoare. Cum pot eu să sechestrez o stea, Skye? Tu ai meritat întotdeauna mai mult decât îţi pot oferi eu.

— Nu am nevoie decât de dragoste, dragul meu.

— Dar tu nu îmi poţi da acelaşi lucru în schimb, Skye, afirmă el grav. Am discutat despre asta de sute de ori şi întotdeauna am ajuns la acelaşi rezultat. Te iubesc cum n-am iubit nici o altă femeie în viaţa mea şi tu mă iubeşti, dar nu aşa cum iubeşte o femeie un bărbat. Mă iubeşti ca pe un prieten şi mă mulţumesc cu atât, fată mică! Am şi eu mândria mea, Skye O'Malley.

— Eşti prea romantic, Adam. Nu voi fi a ta pentru că te iubesc ca pe un prieten, dar vei asista în timp ce eu voi fi trimisă să mă căsătoresc cu un străin care nu a iubit niciodată pe nimeni! Logica ta îmi scapă, Adam.

El chicoti.

— Dacă ducele ăsta se va dovedi a fi marea dragoste a vieţii tale, îmi vei mulţumi, Skye.

— Eu cred că în loc de asta o să te fac să regreţi nebunia ta, rosti ea ameninţător, în timp ce mâinile ei se strecurau pe sub haină, mângâindu-i pieptul. Vrei să fii iubitul meu încă o dată? îi şopti ea cu îndrăzneală, stând pe vârfuri ca să-l poată săruta pe gât.

— Eşti o femeie logodită, protestă el slab, dar mâinile lui o trăgeau deja mai aproape de el.

Ea îl muşcă uşor şi susură ispititor:

— Nu te voi mai vedea niciodată, dragul meu!

— De ce faci asta? întrebă el chinuit.

— Pentru că în patru zile voi pleca către un loc pe care nu-l știu, mă voi căsători cu un bărbat pe care nu-l cunosc și apoi mă voi culca cu el și se va împerechea cu mine ca un animal pentru că asta-i tot ce vrea de la mine, Adam. Moștenitori! Moștenitori pentru ducatul lui! Și pentru trupul meu, pentru sănătatea și fertilitatea pe care am dovedit-o, el va plăti Angliei cu un port sigur în Mediterană și un post de observație la ușa din spate a Franței. Iar eu voi obține promisiunea reginei Angliei că nu va permite nimănui să jefuiască pământurile fiului lui Burke. Asta este doar o afacere, Adam. Și înainte de a părăsi tot ce-mi este drag vreau puțină dragoste și tandrețe de la cineva la care țin, Adam de Marisco.

— Să fii blestemată, Skye, rosti el blând, apoi o ridică în brațe. N-am cunoscut niciodată o femeie atât de cinstită ca tine, draga mea. Și uneori asta mă sperie.

Edmond de Beaumont privea scena din spatele balustradei de la etajul al doilea, dar nu putea auzi cuvintele schimbate de cei doi. Era evident că uriașul era profund îndrăgostit de *lady* Burke și că ei îi păsa de el. Deoarece tânărul conte de Lynmouth tocmai venea spre el, Edmond îl întrebă:

— Cine este bărbatul care este cu mama ta, Robin?

Robin Southwood privi spre holul principal al casei și un zâmbet îi lumină trăsăturile frumoase. Ignorându-l pe lordul de Beaumont el coborî scările în fugă, strigând:

— Unchiule Adam! Ce faci la Londra?

Edmond de Beaumont ajunse lângă ei tocmai la timp ca să audă răspunsul uriașului, în timp ce-l ridica în brațe pe băiat:

— Am venit ca să urez drum bun mamei tale, *my lord* conte. Ți-ai părăsit îndatoririle de la Curte ca să faci același lucru?

— Suntem aici de aproape o lună, unchiule Adam. Willow, Murrogh și eu! Am călărit cu mama, am fost la picnicuri, am făcut cumpărături și am fost la croitor. Mama și-a făcut rochii noi, deoarece clima din Beaumont de Jaspre este caldă aproape tot timpul anului. Edmond așa a spus.

— Și cine este Edmond, Robin?

— Eu sunt Edmond de Beaumont, răspunse o voce și Adam de Marisco rămase șocat. Eu sunt Edmond de Beaumont, repetă acesta.

— Acesta este bărbatul cu care te vei căsători? întrebă el cu o voce strangulată.

— Nu, Adam, el este nepotul său.

— Ducele este la fel?

Lui Adam îi venea să-l sugrume pe William Cecil.

— Nu, vă asigur că unchiul meu este la fel ca ceilalţi oameni.

— Edmond, acesta este Adam de Marisco, lord de Lundy Island. Îţi aminteşti că ţi-am spus că aveam doi prieteni buni? Ei bine, el este celălalt.

Adam de Marisco îl privi pe Edmond de Beaumont, apoi se aplecă şi ridică piticul, aşezându-l în curbura braţului său musculos, astfel încât să se privească ochi în ochi.

— Aşa pot discuta doi bărbaţi, *my lord*, observă el.

— De acord, *my lord* uriaş! Ce înălţime ai?

— Aproape doi metri, răspunse Adam.

— Atunci eşti aproape de două ori mai înalt decât mine.

Skye rămase uluită când îi văzu pe cei doi bărbaţi discutând serios, Adam plimbându-se calm cu Edmond în braţe.

— Ce mod excelent pentru a discuta, observă Robin. Ce deştept a fost unchiul Adam să se gândească la aşa ceva.

Skye zâmbea în sinea ei. Adam avusese întotdeauna darul să-i facă pe ceilalţi să se simtă bine. Curtea reginei Elizabeth Tudor pierduse un curtean valoros, deoarece el prefera Londrei castelul lui de pe insulă şi nu putea să-l acuze pentru asta.

Când Edmond de Beaumont se întoarse la Whitehall, Robbie plecă să bântuie prin bordelurile Londrei, iar mama Cecily şi copiii se pregătiră de culcare, abia atunci Skye şi Adam reuşiră să se regăsească. Ea comandă bucătarului să pregătească o cină pentru două persoane începând cu scoici în sos de vin alb şi felii subţiri de calcan cu lămâie, apoi continuând cu friptură din piept de clapon cu sos de ciuperci, salată de lăptuci cu ridichi, pâine caldă şi unt proaspăt, şi terminând cu fragi cu smântână. Era un meniu simplu, dar Skye ştia sigur că va fi pe placul lui Adam, ca şi felul în care se îmbrăcase — purta unul din caftanele algeriene de mătase roz cu un decolteu mare şi nasturi din perle mici care porneau în jos chiar de sub sâni, iar papucii erau din mătase asortată, fără tocuri şi cu vârful întors în sus.

— Nu ştiu de ce nu v-aţi căsătorit cu de Marisco, îi spuse Daisy stăpânei sale.

— Pentru că el nu mă vrea, răspunse Skye.

— Ei asta-i, *my lady*! se miră Daisy. Glumiţi!

— Nu glumesc, Daisy. El consideră că eu trebuie să am ca soţ un nobil puternic, nu un simplu proprietar al unei insule.

— Atunci este nebun, decise Daisy, tocmai când se auzi o bătaie în uşa dormitorului lui Skye.

— Deschide uşa, Daisy, şi apoi poţi să te retragi. Cina este pe bufet şi nu mai am nevoie de tine în seara asta.

Daisy făcu o reverenţă şi deschise uşa ca să-l lase pe de Marisco să intre.

— Bună seara, *my lord*, zise ea zâmbind în timp ce ieşea, închizând uşa în urma ei.

— Eşti foarte frumoasă, spuse el calm, ochii lui albaştri devorând-o cu dragoste.

Ea îi răspunse cu un zâmbet.

— I-am cerut bucătarului să-ţi pregătească o masă delicioasă.

— Nu te vreau decât pe tine în seara asta, Skye.

El întinse mâna după ea dar Skye se eschivă.

— Vrei să-mi superi bucătarul? Dacă laşi neatinsă această cină minunată vei provoca un scandal pentru că servitorii mei se vor întreba de ce m-am agitat atâta pentru a o pregăti şi apoi n-am mâncat-o.

— O sărutare, vrăjitoare irlandeză, spuse el.

— O sărutare şi sunt pierdută, vicleanule! Văd că trebuie să te tratez ca pe copiii mei. Nu poţi să te joci, Adam, până când nu mănânci.

Ea se prefăcea că priveşte sever şi el râdea.

— Foarte bine, voi mânca.

Aşezându-se într-unul din cele două scaune care erau plasate la fiecare capăt al măsuţei de stejar, el aşteptă până când Skye îi servi platoul cu scoici fierbinţi şi-i umplu o cupă cu vin auriu. Se aşeză şi ea şi amândoi mâncară în tăcere. Când ea îi oferi cel de-al doilea fel, Adam murmură aprobator:

— Bucătarul tău a avut un profesor francez, Skye. Nu am mai mâncat acest fel de mâncare de când am părăsit Parisul. Ciupercile sunt deosebit de proaspete şi sosul de vin la fel de gustos ca cel gustat la Curtea Franţei. Voi prezenta felicitările mele mâine dimineaţă.

Ea zâmbi fericită, dar mâncă puţin. Ştia că în curând vor face dragoste, în ciuda faptului că el jurase să nu mai fie niciodată amantul ei. Muşcând absentă o ridiche, se întrebă de ce nu îl iubea cu aceeaşi pasiune cu care îşi iubise ultimii trei soţi. Şi ei fuseseră prietenii ei. Şi ei fuseseră la fel de pricepuţi şi de tandri când făceau dragoste ca şi Adam. Geoffrey, Niall şi Khalid fuseseră nişte bărbaţi puternici, interesanţi şi ambiţioşi. Şi Adam era puternic şi interesant. Dar nu era ambiţios. El se mulţumea să stea în insula lui şi asta nu era suficient pentru ea. Cu toate că dorea o viaţă liniştită, Skye ştia că nu era niciodată mai fericită ca atunci când se afla în mijlocul evenimentelor. Adam, însă, dorea pace şi dacă preţul acestei păci era să îmbătrânească în Lundy, fără să aibă nici o dragoste statornică, el era de acord să plătească acest preţ. Ea se mira de ce se izolase el. Nu era decizia unui om inteligent şi Adam de Marisco era inteligent.

Deodată ea observă că el o priveşte şi roşi vinovată. Ochii lui albaştri erau foarte serioşi şi, pentru o clipă, ea se întrebă dacă îi putea citi gândurile.

— Mă gândeam, rosti ea slab.

— La mine? La noi?

— Da.

— Şi ai hotărât că nu este o idee bună să fim din nou amanţi, Skye?

— Nu. Am descoperit că este ceva misterios cu tine, Adam. Ştiu acum ce mă reţine să te iubesc. Nu mă iubeşti într-atât încât să lupţi pentru mine.

— Nu-i adevărat, Skye!

— Ba da, Adam, aşa e. Tu spui că mă iubeşti, dar că nu te poţi căsători cu mine pentru că merit un soţ puternic şi tu eşti un simplu proprietar al unei insule. Ei bine, Adam de Marisco, banii cumpără puterea şi noi amândoi avem bani destui. Tu declari că nu te căsătoreşti cu mine pentru că aş putea întâlni într-o zi marea iubire a vieţii mele şi aş rămâne cu tine din loialitate, fiind nefericită, ceea ce tu nu ai putea suporta. Cu excepţia primului soţ, eu i-am iubit total pe ceilalţi soţi ai mei. Nici unul nu a renunţat să mă ia de nevastă de teamă că aş putea întâlni pe altcineva. Ei mă doreau destul ca să depăşească toate obstacolele. Dar tu nu vrei să-ţi asumi un asemenea risc. În câteva zile voi părăsi Anglia pentru ceea ce mi s-a promis a fi o căsătorie scurtă cu un bărbat bolnav. Totuşi, ducele de Beaumont de Jaspre nu

este nici bătrân nici bolnav. Este un bărbat sănătos de vârstă mijlocie. Nu te voi mai vedea niciodată nici pe tine nici Irlanda mea şi, crede-mă, Adam, această căsătorie este doar o afacere.

Ea se ridică şi mergând la bufet, deschise un sertar şi scoase o miniatură.

— Priveşte, spuse ea, dându-i micul portret. Uită-te la chipul logodnicului meu şi spune-mi dacă arată ca un bărbat care va fi marea mea iubire. Are o faţă rece şi ochii lui mă sperie. Asigurările date de nepotul său nu sunt încurajatoare, cu toate că Edmond pare să aibă o mare afecţiune pentru duce. Aşa că trebuie să mă duc la soţul puternic care ţi se pare cel mai potrivit pentru mine, dragul meu, dar înainte să plec vom avea câteva zile minunate. Meritām asta, Adam, şi poate că în acest timp îmi vei spune de ce nu m-ai iubit destul ca să lupţi pentru mine. Îţi lipseşte ambiţia şi mă întreb de ce.

— Şi vrei să mă pedepseşti pentru asta? întrebă el.

— Nu, Adam. Intenţionez să te iubesc aşa cum te-am iubit întotdeauna. Poate nu suficient ca să-ţi satisfac vanitatea, dar nici tu n-ai dat tot. Într-o relaţie primeşti ce ai investit.

— Ia asta de aici, rosti el tăios, întinzându-i miniatura.

Ea o luă şi o puse la loc în sertar, ascunzându-şi zâmbetul. Îl atinsese în cele din urmă. Era, într-adevăr, prea târziu pentru amândoi să mai facă ceva referitor la căsătoria lor. Acest prilej se pierduse şi ea voia să-şi ţină cuvântul dat reginei; dar dacă l-ar fi stârnit destul pe Adam atunci poate că el ar fi găsit pe cineva pe care să iubească cu adevărat. Ura ideea singurătăţii lui cu toate că ştia că numai o fată foarte specială îl va iubi pe Adam de Marisco şi va sta cu el la Lundy.

Întorcându-se la masă Skye aduse coşuleţul cu fragi şi bolurile cu smântână şi zahăr pe o tavă de argint. Aşezându-le pe masă, luă un fruct, îl afundă în zahăr şi în smântână şi îl băgă în gură. El zâmbi şi spuse, ridicându-se:

— Mai târziu!

— Desfrânatule!

Ochii lui albaştri se apropiară şi apoi, întinzând mâna, el începu să-i descheie încet caftanul roz, degetele lui fiind deosebit de abile. Skye începu să-i descheie nasturii de argint ai hainei de catifea, iar el o descheie până la mijloc şi îşi strecură mâinile sub veşmânt ca să-i mângâie sânii, delectându-se cu sfârcurile care se întăreau la cea mai uşoară atingere.

Ea îi scoase haina şi îi desfăcu cămaşa, dezgolindu-l până la talie. Obraznice, degetele ei subţiri se mişcau pe pieptul lui prin cârlionţii întunecaţi, împletindu-i-se apoi în jurul gâtului.

Mâinile lui alunecară în sus ca să-i scoată caftanul de pe umeri, acesta alunecându-i la glezne cu un fâşâit mătăsos, lăsând-o goală. Îi trase capul spre el ca s-o poată săruta, degustându-i tandru buzele, dându-i fiori pe şira spinării. El simţi răspunsul ei şi îi apăsă mai tare gura, forţând-o uşor s-o deschidă. Limba lui o mângâie nebuneşte pe-a ei până când pasiunea lor se aprinse simultan şi atunci îşi smulse gura de pe a ei şi începu să-i sărute ochii închişi, obrajii, colţurile gurii, bărbia voluntară, nasul obraznic, iar ea îşi mişcă mâinile ca să-i desfacă pantalonii.

— Dulce Skye, murmură el cu blândeţe, dulce, dulce Skye. (O ridică în braţe şi o aşeză pe pat.) Nu, iubirea mea, pot să fac asta mai repede şi mult mai uşor decât tine, îi aminti el.

— Atunci, fă-o, la naiba, Adam! Te vreau acum!

El îşi lăsă pe spate capul şi izbucni în hohote de râs.

— Pe Dumnezeu, Skye, eşti o femeie incredibilă! Mă doreşti şi mi-o spui! Ei bine, vrăjitorea mea celtă cu ochi albaştri, şi eu te doresc şi brusc am aflat că te vreau pentru totdeauna, nu numai pentru câteva nopţi! Ce am făcut, Skye, în mândria mea?

— Mai târziu, susură ea, vom discuta despre asta, dragul meu.

Ea se culcă pe spate şi el murmură:

— Nu vreau să faci nimic, doar lasă-mă să te iubesc. Lasă-mă să ador perfecţiunea trupului tău. În această seară îmi aparţii.

El îşi aplecă capul şi începu să-i contureze sfârcurile cu limba lui fierbinte până când ea începu să scâncească şi el luă în gură sfârcul, sugând continuu, săgetându-i tot corpul de extaz. El începu iar, de această dată cu celălalt sfârc, şi atunci când o simţi că tremură sub el, abia atunci opri tortura lăsându-şi trupul mare peste al ei.

Îi linse senzual fiecare picior, apoi o întoarse şi ea simţi o căldură umedă pe umeri, de-a lungul spatelui, pe talie şi pe fese.

— Dumnezeule, Adam, suspină ea, opreşte-te! Mă vei înnebuni!

— Atunci vom fi amândoi nebuni, dulce Skye, spuse el şi-şi aplecă din nou capul strecurându-şi de data asta limba în locul ei cel mai sensibil.

— Ah, da, şopti ea aprinzându-se ca o flacără sub atingerea lui, corpul ei frumos ondulându-se sub gura lui flămândă.

Gustând şi inspirând dulceaţa ei ca de mosc el simţea că va exploda de dorinţă. În sfârşit, nu mai reuşi să-şi controleze pasiunea şi ridicând capul, se trase în sus şi se lăsă peste ea, penetrând-o. Ca o fiinţă supranaturală ea se contorsionă în jurul lui, gemând, împingându-şi şoldurile ca să intre în ritmul lui frenetic. Un ţipăt slab îi spunea că era pe punctul să se elibereze şi el împinse încă o dată, fără milă. Înjură furioasă şi el râse blând, dojenind-o.

— Te grăbeşti prea mult!

— Te urăsc! suspină ea.

— Mă doreşti, replică el, şi eu te doresc pe tine. Am încercat mereu să te învăţ să ai răbdare.

— Lasă-mă în pace! îl rugă ea.

Ca răspuns el intră şi mai adânc în ea, iar Skye îl zgârie cu unghiile pe spate.

— Bestie! murmură el şi apoi o sărută sălbatic, muşcându-i buzele.

Skye credea că va muri când orgasmul ei îi eliberă pe amândoi, culminând cu o zvâcnire a bărbăţiei lui care se golea în aceeaşi clipă. Se înfiorară împreună, pierduţi într-o lume de dorinţă incandescentă care îi secă lăsându-i aproape inconştienţi.

El se rostogoli de pe ea şi, instinctiv, ea căuta siguranţa braţelor lui puternice care se strânseră în jurul ei. Când respiraţia le reveni la normal, el oftă şi rosti trist:

— Copil fiind am avut o boală care mi-a distrus sămînţa. Slavă Domnului că nu mi-a distrus plăcerea de a iubi o femeie, dar nu pot avea copii. Am aflat-o la douăzeci de ani când m-am îndrăgostit de o fată cu care voiam să mă căsătoresc. Puteam să nu-i spun nimic şi s-o las să creadă că ea este de vină, dar am fost cinstit cu ea şi cu familia ei. Tatăl ei a spus că mai degrabă ar închide-o într-o mănăstire decât să nu aibă copii, iar „dragostea mea" a spus că nu mă vrea dacă nu pot fi un adevărat bărbat. (Oftă din nou.) Tatăl ei era un conte francez scăpătat, iar dota ei era aşa de mică încât nici un ordin călugăresc nu a acceptat-o. Am iubit-o, Skye. Acum n-o mai iubesc dar încă îi mai aud vocea, condamnându-mă pentru lipsa de bărbăţie, pentru sterilitatea mea. Atunci am părăsit Franţa şi m-am întors la Lundy. Eram stăpânul insulei de la vârsta de zece ani de când murise tatăl meu. Mama mea a plecat în Franţa cu mine şi cu sora mea mai mică la un an după moartea lui. S-a

recăsătorit când eu aveam doisprezece ani şi i-a dăruit noului ei soţ copii. După ce am rupt logodna, Lundy a fost refugiul meu şi nimeni de acolo nu ştia şi nu se preocupa de incapacitatea mea... Sunt cunoscut ca stăpânul viguros din Lundy din cauza apetitului meu pentru femei. Câteva au revendicat chiar că bastarzii lor sunt ai mei şi eu le-am plătit, fericit să-mi pot dovedi vitejia; dar am râs în sinea mea. Apoi ai intrat tu în viaţa mea, Skye, şi am iubit din nou, dar nu ţi-am mărturisit-o niciodată. Nu mi-am mărturisit-o nici mie cu voce tare până acum. Te-am considerat întotdeauna o stea mare şi strălucitoare, şi aşa eşti, draga mea. Suntem la fel de bogaţi, dar asta nu are importanţă pentru că ştii că nu-mi pasă de asemenea lucruri. Tu le-ai dăruit copii tuturor soţilor tăi, Skye, şi pesemne asta m-a deranjat. Dacă te-ai mărita cu mine nu ai putea să mai ai alţi copii! Nu pot să-ţi fac asta!

— Ţi-era teamă că te-aş dispreţui? întrebă ea blând. De două ori te-am întrebat dacă vrei să te căsătoreşti cu mine, Adam, şi ştiam deja că nu poţi avea copii.

— Dacă te-ai fi căsătorit cu mine după ce a murit Geoffrey, ai fi fost din nou despărţită de Niall Burke. Nu ai fi avut-o pe micuţa Deirdre şi pe Padraic. Cred, draga mea, că nu-i regreţi pe aceşti doi îngeri.

— Nu, nu-i regret, Adam; dar mă întreb dacă a fost cu adevărat sortit să mă căsătoresc cu Niall. Ani de zile soarta a făcut tot posibilul să ne ţină departe unul de altul. Dacă nu m-aş fi căsătorit cu el atunci, Claire O'Flaherty nu s-ar fi răzbunat pe el şi acum n-ar fi fost mort. Şi pentru că trebuie să-i protejez pe cei doi copii Burke am acceptat căsătoria cu un bărbat pe care nici nu-l cunosc. Cât de simplu ar fi fost să te căsătoreşti tu cu mine, dragul meu. Puteam să te iubesc; dacă m-ai fi iubit cu adevărat ai fi luptat pentru mine. Temerile tale au fost mai puternice decât dorinţa de a mă lua de soţie.

— Şi dacă mi-aş schimba părerea, Skye, te-ai căsători cu mine?

— Aş face-o, Adam, dar acum este prea târziu. Am un acord cu regina şi eu îl voi respecta atâta timp cât Elizabeth Tudor este cinstită cu mine. Dacă ar fi fost căsătoria mea cu tine şi m-aş fi dus la Cecil, pământurile Burke ar fi putut fi salvate în virtutea noului şi puternicului meu soţ. M-am dus neajutorată şi a profitat de prilej, ca să mă folosească pentru propriile-i scopuri. Cecil ştie că mă ţin de cuvânt.

— Cât te iubesc, murmură el cu gura în părul ei, şi ce nebun am fost, dulcea mea Skye!

— Mai avem câteva zile, Adam, şi după ce voi pleca vreau să-ţi găseşti o femeie pe care s-o iubeşti. Dacă fata aceea din Franţa te-ar fi iubit cu adevărat, defectul tău nu ar fi deranjat-o. Nu te-a meritat, Adam, dar există undeva cineva care te merită. Cineva care să te iubească pentru omul din tine, nu pentru ce poţi sau nu poţi să-i dai. Să nu-ţi fie teamă s-o cauţi, dragul meu! Când a murit Khalid el Bey eu i-am spus lui Robbie că nu voi mai iubi niciodată. Iubirea producea numai durere. Dar fără durere cum am putea cunoaşte sau preţui dulceaţa? Poate va fi durere în căutarea ta, dar când îţi vei găsi dragostea, va fi minunat.

El o strânse puternic în braţe şi ea se lipi de trupul lui fără să vadă lacrimile din ochii lui albaştri, când îşi întoarse faţa de la ea. Ştia că ea avea dreptate şi, deoarece i se destăinuise, se simţea mai bine. Dar, odată cu destăinuirea înţelese şi cât de profund o iubea — prea profund ca să mai poată iubi vreodată o altă femeie.

Două zile şi două nopţi au stat în camerele ei, vorbind, iubindu-se, şi chiar certându-se din cauza a ceea ce ea numea „firea lui îngrozitor de încăpăţânată" şi el, „încăpăţânarea ei irlandeză". Copiii li se alăturau seara ca să discute şi să se joace, şi numai tânărul Murrough O'Flaherty a înţeles relaţia dintre mama lui şi Adam de Marisco.

— De ce nu te căsătoreşti cu el? a întrebat-o pe mama lui atunci când Robin şi Willow erau total cufundaţi în poveştile pe care le spunea Adam.

— Pentru că nu m-a cerut la vreme, răspunse ea.

Murrough clătină din cap aprobator.

— Presupun că n-o poţi face pe regină să-şi schimbe părerea, mamă. Altfel ai putea să rămâi aici şi nu te-am pierde pentru un bărbat pe care nu-l cunoaştem. Ai putea s-o întrebi pe Majestatea Sa? Ea te admiră foarte mult.

Skye îşi îmbrăţişă fiul.

— Aş vrea să fie posibil, dar nu este. Ducelui i-a fost deja anunţată sosirea mea. Ar fi foarte ofensat dacă i s-ar trimite o altă logodnică.

— Am putea spune că ai murit, sugeră Murrough plin de speranţă.

— Nu cred că Edmond l-ar minţi pe unchiul său. Îmi pare rău că trebuie să mă duc, dar va fi în regulă, dragostea mea. Va fi bine.

A doua zi, deosebit de călduroasă pentru începutul lunii mai, plecară la Curte şi Skye îmbrăcă una din rochiile ei noi, o rochie splendidă pregătită pentru Beaumont de Jaspre. Era verde ca lămâia, pe jupon erau brodate flori şi fluturi cu fir de aur, mânecile erau largi până la cot lăsând antebraţele goale, iar decolteul era extrem de adânc după moda franceză. Câţiva bărbaţi rămaseră cu gâturile întoarse, în timp ce ea alunecă pe lângă ei, flancată de Adam de Marisco şi căpitanul Small.

— Fără îndoială că smaraldele mele îi fascinează, şopti ea însoţitorilor ei şi amândoi chicotiră.

— Şi eu, punctă Robbie, care credeam că trandafirii din părul tău.

Îmbrăcată în catifea roşie brodată cu ţesătură de aur, regina îi aştepta.

— Draga mea Skye! (Privirea ei o evaluă pe Skye.) Ştiu că ducele va aprecia generozitatea de a-i trimite ca soţie pe una dintre cele mai frumoase femei ale acestei naţiuni.

— Majestatea Voastră este foarte amabilă, răspunse Skye, plecându-şi ochii cu modestie.

— Da, sunt, murmură regina. Vei fi încântată să afli că am confirmat drepturile fiului tău şi l-am desemnat pe unchiul său, episcopul de Connaught, ca tutore în lipsa ta. Nu trebuie să-ţi fie teamă, dragă Skye. Englezii din Dublin au fost avertizaţi, că orice încălcare a cuvântului meu va fi considerată drept un afront personal, iar de sălbaticii vecini irlandezi se va ocupa unchiul tău.

— Mulţumesc, Majestate, răspunse ea. Vă sunt recunoscătoare şi voi îndeplini promisiunea mea.

— Iar noi toţi îl invidiem pe duce, murmură lordul Dudley, pentru că pot paria că *lady* Burke ştie să facă fericit un bărbat.

— De ce, lord Dudley, îl întrebă Skye dulce, curajul dumneavoastră iese în evidenţă numai când sunteţi înconjurat de alţii? Pentru că în mod sigur nu v-am plăcut niciodată, nu pot să înţeleg cum de ştiţi când plac unui bărbat.

Robbie şi Adam îşi coborâră mâinile de pe săbii. Nu era nevoie s-o protejeze pe Skye în această situaţie. Ea se lupta cu Dudley mult mai bine prin cuvinte decât o puteau ei face cu săbiile. În timp ce regina şi curtenii chicoteau de înfrângerea înfumuratului conte de Leicester, Skye susură:

— Majestatea Voastră îi cunoaşte pe cei doi fii ai mei, Murrough O'Flaherty şi Robin Southwood, dar am adus-o pe fiica, Willow, să vă salute.

Elizabeth Tudor adresă un zâmbet amabil spre Willow care arăta adorabilă într-o rochie de mătase purpurie. Willow făcu o reverenţă graţioasă, câştigând încă o dată aprobarea reginei.

— Câţi ani ai, copila mea? întrebă ea.

— Tocmai am împlinit nouă ani, Majestatea Voastră, răspunse Willow.

— Şi ce înveţi? Înveţi, nu-i aşa?

— Da, doamnă. Studiez limba franceză, latină şi greacă, dar şi matematica, muzica şi filozofia. Mama spune că anul acesta trebuie să încep italiana şi spaniola; într-o zi va trebui să administrez o avere mare.

Regina era amuzată şi încântată totodată. Dacă ar fi avut o fiică, ar fi fost de acord cu asemenea studii.

— Ştii să dansezi? o întrebă pe Willow.

— Da, răspunse Willow. Profesorul de dans vine la opt dimineaţa, de patru ori pe săptămână.

— Dar artele casnice, Willow? Le înveţi şi pe acestea?

— Da, răspunse Willow, dar cel mai mult îmi place grădinăritul.

— Eşti un copil bun, după câte văd, concluzionă regina. Poate peste un an sau doi mama ta îţi va permite să vii la Curte ca domnişoară de onoare. Ti-ar plăcea?

Ochii aurii ai lui Willow se măriră de plăcere şi ea se uită la mama ei.

— Mamă, îmi dai voie? întrebă ea.

— Peste un an sau doi, răspunse Skye, dacă regina va mai avea nevoie de tine, cu siguranţă. Acum, te rog, mulţumeşte-i Majestăţii Sale pentru amabilitate.

— Vă mulţumesc mult, Majestate, rosti Willow înfocat, făcând o nouă reverenţă elegantă.

— Eşti norocoasă să ai o asemenea fetiţă bună, remarcă Elizabeth.

— Sunt norocoasă cu toţi copiii mei, replică Skye, chiar şi cu bebeluşii pe care trebuie să-i părăsesc.

Regina se făcu că nu aude şi schimbă subiectul:

— Vei transmite ducelui de Beaumont de Jaspre salutul meu personal, dragă Skye, şi îi vei spune că Anglia este recunoscătoare pentru siguranţa porturilor lui. Cât despre rest, ştiu că mă pot baza pe tine.

Skye făcu o plecăciune adâncă şi doi domni din preajma reginei aproape că au căzut, încercând să privească în decolteul ei generos.

— Ai cunoscut-o într-adevăr, Dudley? întrebă un curtean.

— Este atât de fierbinte şi dulce cum nu poţi să-ţi imaginezi nici în cele mai fanteziste vise, răspunse Dudley încet. Am avut-o după ce a murit soţul ei, contele de Southwood.

— Ce păcat că regina o trimite de aici, spuse curteanul.

Dudley chicoti.

— Bess ştie că Skye îl va face pe duce un om fericit, iar un om fericit este un om recunoscător — recunoscător Angliei care-i dă să ronţăie această delicioasă zaharicală.

Între timp, Skye şi escorta ei părăsiseră deja sala de recepţie a reginei.

— Când este următoarea maree? îl întrebă Skye pe Robbie.

— În seara asta pe la şase, răspunse acesta.

— Nu avem prea mult timp, nu-i aşa? La Greenwood, atunci, ca să mă pot schimba.

Se grăbeau prin coridoarele palatului Whitehall spre Old Place Stairs, locul de acostare de pe râu, unde îi aştepta barca lui Skye. Barca alunecă rapid în josul apei spre Greenwood şi Skye zbură în casă ca să-şi schimbe hainele. Cameristele îi împachetară în grabă frumoasa rochie şi ultimul cufăr luă direcţia portului unde *Pescăruşul*, corabia lui Skye, o aştepta, ca şi Edmond de Beaumont.

Skye îmbrăcă grăbită hainele pe care le purta de obicei pe corabie: fusta-pantalon din lână neagră şi o cămaşă crem de mătase, ciorapii de lână şi cizmele de piele. Adam îi împleti părul într-o coadă groasă în locul lui Daisy, pe care o trimiseseră deja.

— Să nu vii cu mine, îi spuse Skye. Nu pot suporta să te văd îndepărtându-te, când pleacă corabia.

El dădu din cap cu înţelegere şi încercă să o liniştească:

— Îi voi duce pe Murrough şi Robin înapoi la Whitehall şi apoi voi avea grijă ca mama Cecily şi Willow să ajungă cu bine la Devon.

— Vrei să veghezi asupra copiilor în locul meu, Adam? Nu numai aici în Anglia, dar şi în Irlanda? Fratele meu, Michael, este un om bun, dar este preot şi unchiul Seamus este mult prea bătrân ca să poată duce responsabilităţile pe care le are. Iar Ewan are nevoie de influenţa unui bărbat adevărat. (Ea se aruncă la pieptul lui.) Bebeluşii mei! Este

greu să-i părăsești pe toți, dar bebelușii mei... Te rog ocupă-te de ei, Adam. Pot să am încredere în tine!

— Îmi vei scrie, spuse el.

Era mai degrabă un ordin decât o întrebare.

— Îți voi scrie, răspunse ea.

— Mă voi ruga pentru tine, rosti el calm, și ea îl privi uimită. Cunosc bărbați care nu cred în Dumnezeu, dar eu cred și mă rog.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Și eu mă voi ruga pentru tine, dragul meu. Mă voi ruga să găsești o femeie pe care s-o iubești și s-o păstrezi!

El îi zâmbi și apoi buzele lor se întâlniră într-o sărutare de o dulceață incredibilă. Ea voia ca sărutarea să dureze veșnic, pentru că atingere lui o transpuneau într-o lume pe care o cunoștea, un ținut de lumină și de dragoste atât de pur, încât știa că nimic nu va mai fi la fel pentru nici unul dintre ei.

Ea protestă când el își dezlipi gura de a ei. Îi atinse ușor obrazul cu degetele.

— Rămas bun, Skye O'Malley. Rămas bun, până ne vom revedea.

Apoi Adam de Marisco se întoarse și ieși din cameră.

O clipă Skye rămase țintuită locului, cu sentimentul unei asemenea pierderi teribile, încât credea că, în mod sigur inima i se va opri.

— Mamă?!

Ea tresări la auzul vocii și privi spre copii.

— Am venit să-ți urăm drum bun, mamă, zise încet Murrough. Lordul de Marisco ne duce înapoi la Whitehall.

Ea se aplecă și-l strânse în brațe pe fiul ei mai mare. Apoi, îndreptându-se, îi luă fața în mâini.

— Sunt mândră de tine, Murrough O'Flaherty. Ești un tânăr bun și te iubesc. Amintește-ți ce am vorbit și acționează în acest sens. Numai tu poți să-ți câștigi proprietăți și știu că o să mă mândresc cu tine.

Apoi îl sărută repede și-i dădu drumul.

Ochii lui Murrough străluceau, dar el se forța bărbătește să-și înghită lacrimile.

— Voi face imposibilul ca să fii mândră de mine, mamă, și mă vei chema la tine atunci când te vei aranja, da?

— Toți veți veni să mă vedeți, promise ea și apoi se întoarse spre fiul ei mai mic.

Robin se aruncă în braţele ei, cu umerii lui mici tresărind de plâns. Skye aşteptă până ce îşi reveni. Robin, la fel ca tatăl lui, era foarte demn. În sfârşit, se uită la ea şi gura îi tremură atunci când reuşi să spună:

— Tatălui meu nu i-ar fi plăcut asta, mamă. Nu ar fi fost de acord cu ce a făcut regina, trimiţându-te departe de copii.

— Nu, Robin, acceptă ea. Lui Geoffrey nu i-ar fi plăcut, dar ar fi acceptat şi s-ar fi supus, pentru că era unul din cei mai credincioşi slujitori ai reginei. Indiferent de sentimentele tale, eu aştept ca tu să faci ce ar fi făcut tatăl tău. Ar fi acceptat decizia reginei.

Netezi buclele blonde.

— Vrei să vii să mă vizitezi, *my lord* conte, după ce mă aranjez?

— Dacă regina îmi va permite, mamă, răspunse el şi ea zâmbi şi îl sărută plină de tandreţe.

— Aşa cum mă mândresc cu fratele tău, aşa mă mândresc şi cu tine, Robin. Eşti cel mai tânăr paj de la Curte şi regina spune că eşti cel mai bun. Să continui să adaugi strălucire numelui Southwood, dragul meu.

Ea îşi luă fiii de mână şi îi conduse până la uşă. Apoi, sărutându-i din nou pe fiecare, îi împinse uşor afară. După ce uşa se închise în urma lor, Skye se sprijini şi îşi băgă pumnul în gură ca să-şi înăbuşe plânsul. Lacrimile îi curgeau nestăvilite pe obraji şi ea nici nu auzi bătaia în uşă.

— Skye, fetiţo!

Cu mâini tremurătoare, reuşi cu greu să deschidă uşa şi când el năvăli în cameră, ea căzu la pieptul lui, suspinând:

— Este prea mult, Robbie! strigă ea. Nu cred că pot s-o fac!

El o ţinu în braţe fără a scoate un cuvânt, pentru că asta era ce voia ea cu adevărat. Se va duce la Beaumont de Jaspre, pentru că îi promisese reginei. Skye O'Malley îşi respectase întotdeauna cuvântul şi aşa va face şi acum, cu toată durerea de a-şi părăsi copiii. Când socoti că a suspinat destul, el spuse ferm:

— Ai uitat-o pe Willow, fetiţo? Vrei să te duci la ea cu ochii plânşi? Ştii că nu o poţi păcăli.

Skye respiră profund şi se retrase.

— Îmi pare rău, Robbie, dar, la naiba, îmi iubesc copiii!

— Ştiu, fetiţo, spuse el şi, luând-o de mână, o duse în dormitor.

Turnând, apă rece dintr-un ulcior de argint într-un lighean, spuse:

— Spală-ți fața, fetițo. Willow și Cecily te așteaptă în bibliotecă. Doamne, ce-i seamănă lui Khalid! Mereu se interesează de mărfuri și despre costurile încărcăturilor. Te moștenește mai mult decât băieții!

— Este și puiul tău, zise Skye, aplecându-se să se spele pe față.

— Așa este, chicoti el cu indulgență și Skye izbucni în râs, ceea ce o făcu să se simtă mai bine.

Își șterse fața și mâinile cu un prosop.

— Sunt gata, spuse ea. Cu Willow nu-mi fac griji, pentru că ea este în siguranță cu mama Cecily dar, când mă gândesc la cei doi băieți de la Curte, care nu au pe nimeni să-i protejeze...

— Adam îi va proteja. Înainte să plece mi-a spus că-și va petrece timpul între Devon, Londra și Irlanda, ca să aibă grijă de copiii tăi cât lipsești. Este un om bun și motivul pentru care nu te-ai căsătorit cu el îmi scapă.

— La naiba, el nu m-a vrut, Robbie! De două ori m-a refuzat, din cauza unor principii greșite. Acum știe că mă iubește și că mă vrea, dar este al dracului de târziu!

El o privi uimit.

— Ce dracu' spui, fetițo!

— Hai să mergem Robbie, spuse ea. Nu este politicos să lași un duce să te aștepte și, aruncând o ultimă privire, ieși din cameră.

Cine știe când își va mai vedea casa din Londra. Acum tot ce-și dorea era să moară de durere, decât să plece.

În bibliotecă, mama Cecily și Willow o așteptau. Willow alergă spre mama ei, îmbrățișând-o puternic și spuse:

— O să-mi lipsești, mamă. Când te voi revedea?

— Îndată ce mă instalez îl voi întreba pe duce dacă tu și frații tăi puteți veni. Ți-ar plăcea, draga mea?

— Voi putea să mă întorc la Londra ca să devin domnișoara de onoare a reginei, nu-i așa, mamă?

Willow o privea nerăbdătoare și Skye înțelese cât de strălucitoare și interesantă i se părea Curtea.

— Dacă vei continua să faci tot ce trebuie, Willow, atunci nu văd nici un motiv ca să nu te duci la Curte peste câțiva ani. Trebuie să am rapoarte bune de la mama Cecily și trebuie să mă pot mândri cu tine, când vei veni la Beaumont de Jaspre.

— O voi face, mamă! Îţi promit că voi fi foarte cuminte şi voi studia foarte serios! Atunci când voi merge la Curte, o voi pune în umbră chiar pe regină!

— Nu este prea înţelept să o pui în umbră pe Elizabeth Tudor, Willow. Eu am învăţat această lecţie.

Se aplecă şi o cuprinse pe fiica ei în braţe. Fiica lui Khalid. În afară de iarna asta şi de iarna când fusese închisă în turn ea nu se despărţise niciodată de fiica lui Khalid. I se părea deodată că-l pierde pentru a doua oară şi simţi din nou că-i dau lacrimile. Îşi recăpătă însă repede controlul asupra emoţiilor şi îşi sărută fiica pe fiecare obraz.

— Rămâi cu bine, draga mea, spuse ea blând.

— La revedere, mamă. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Willow o sărută pe mama ei şi apoi se întoarse repede înainte ca aceasta să-i poată vedea lacrimile. Ea ştia foarte bine ce simţea Skye când îşi părăsea copiii şi înţelegea de ce o făcea. Cu încrederea tinereţii, Willow se gândea că nu va fi niciodată aşa de vulnerabilă când va fi mare.

Mama Cecily şi Skye se îmbrăţişară şi bătrâna nu se ruşină să-şi arate sentimentele. Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji şi ea cotrobăi iritată după batistă.

— Îmi vei lipsi, draga mea, dar voi avea mare grijă de Willow în locul tău, Skye. Asta pot să-ţi promit.

— Ştiu că o vei supraveghea cu dragoste pe Willow, replică Skye. Ce ne-am face noi fără tine? Ai fost de la început ca o mamă pentru mine şi ca o bunică pentru Willow. Îmi vei lipsi şi mie!

O îmbrăţişă pe bătrână, alinând-o cu promisiunea:

— Trebuie să vii cu copiii la Beaumont de Jaspre.

— Aşa am să şi fac, decise prompt mama Cecily. Nu am călătorit prea mult şi n-am părăsit niciodată Anglia. Slavă Domnului, nu am fost decât la Plymouth şi Londra, dar aş putea foarte bine să vin cu Willow. Nu sunt atât de bătrână să mă sperie ceva nou!

Skye o strânse din nou în braţe.

— Skye fetiţo, se face târziu, o atenţionă Robbie.

Cele două femei se îmbrăţişară pentru ultima oară şi apoi Skye o îmbrăţişă din nou pe Willow.

— Să fii cuminte, mica mea iubire, zise ea şi apoi ieşi alergând din cameră.

Traversară în grabă grădina spre doc, unde urcă repede în barcă, abţinându-se să privească înapoi. Erau atât de multe amintiri — legate de prima ei călătorie la Londra, de Geoffrey, de perioada în care se îndrăgostise, de naşterea lui Robin pe râu, chiar în această barcă, de Niall. Nu se simţise aşa de când fugise din Alger. Era ca şi cum o uşă s-ar fi închis şi alta se deschidea invitând-o spre ceva necunoscut. Necunoscutul o speria întotdeauna.

Intrară în portul Londrei şi barcagiul lui Skye îi conduse cu abilitate printre vase comerciale şi de război ancorate sau care aşteptau să plece. Inima începu să-i bată mai tare, atunci când văzu *Pescăruşul* ei ancorată lângă *Mermaid,* a lui Robbie.

— Regina ne-a pus la dispoziţie o escortă, Robbie? întrebă Skye.

— Da, fetiţo! Vom naviga cu zece corăbii. Escorta este condusă de un tânăr căpitan din Devon care se numeşte Francis Drake. Este un marinar priceput şi să-i ferească Dumnezeu pe mauri dacă ne atacă. Este cel mai cumplit luptător pe care l-am cunoscut vreodată. Dacă va avea grijă să nu fie omorât, nu mă îndoiesc că va ajunge mare într-o zi.

Barca săltă pe apă şi se lovi de *Pescăruş,* iar Skye se ridică în picioare şi strigă:

— Ahoy! Unde eşti, MacGuire?

Se agăţă de scara de frânghie şi se căţără până pe puntea principală, de unde-i strigă lui Robbie:

— Du-te la corabia ta, Robbie. Mareea se va schimba curând.

— Da, fetiţo. Te văd mai târziu, spuse el şi barca începu să străbată distanţa dintre cele două corăbii.

— Ai sosit, în sfârşit, Skye O'Malley!

— Bună seara, MacGuire. Mulţumesc că ai adus *Pescăruşul* în bune condiţii.

— Sunteţi aşa de recunoscătoare, încât aţi adus un alt căpitan la bord, se plânse el.

— Brian Kelly este o persoană specială şi l-am luat de la comanda propriei lui corăbii, ca să navigheze cu mine. Plec la Beaumont de Jaspre, MacGuire, într-o situaţie complet necunoscută şi vreau să am oamenii mei aproape. Înţelegi asta.

— Da, acceptă el supus. Nu înţeleg de ce trebuie să plecaţi şi să vă căsătoriţi cu un străin.

— Am făcut o înţelegere cu regina, MacGuire.

— Ea nu este regina noastră.

Skye se enervă şi strigă:

— Irlanda nu are o regină, MacGuire! Nu are un rege. Are vreo mie de lorzi, o mie de cocoşi, fiecare strigând cucurigu pe propriul său morman de bălegar. Ştii cântecele pe care le cântă aceşti cocoşi, MacGuire? Ele vorbesc despre eliberarea de Anglia, dar nici unul dintre aceşti cocoşi n-ar renunţa la drepturile sale pentru un alt bărbat aşa încât Irlanda să poată fi unificată sub un rege irlandez şi să-i alungăm pe englezi. Nu, bunul meu prieten, ei cântă, se îmbată şi oftează după zilele măreţe de altădată. Este de mirare că ne asupresc englezii? Şi dacă aşa stau lucrurile, atunci trebuie să mă gândesc mai întâi la mine. Anglia face legea în Irlanda şi eu nu voi pierde ţinutul Burke din cauza unui vis. Preţul pentru protecţia reginei este să mă căsătoresc cu acest duce şi mă voi căsători cu el! Mă voi căsători cu el de teamă ca să nu se scoale din mormânt şi să mă bântuie Niall şi bătrânul MacWilliam pentru că am pierdut ceea ce, de peste o mie de ani, clanul Burke a apărat cu preţul vieţii. Şi este pentru ultima dată, bătrân năsos, când mai vorbesc despre asta!

El rânji şi scoţându-şi pipa din buzunar, o aprinse.

— Nu trebuie să-ţi sară mustarul, O'Malley. Te ştiu de când purtai rochiţă şi te târai în patru labe pe puntea corăbiei tatălui tău, Dumnezeu să-i odihnească sufletul lui nobil.

— Plecăm cu acest flux sau nu? întrebă ea încercând să-şi recâştige demnitatea.

Trecuse multă vreme de când MacGuire se pensionase, dar ea ştia că el va muri la bordul navei sale.

— Dacă n-ai fi fost aşa prinsă în discuţie, fetiţo, ai fi observat că am ridicat deja ancora şi am pornit la drum, chicoti el. Vei găsi camera aceea drăguţă în care stai de obicei şi pe micuţul lord străin care te aşteaptă în camera de zi.

— Unde este Kelly?

— Doarme. Ne-am înţeles ca eu să comand corabia în timpul zilei şi el, noaptea.

Ea dădu din cap afirmativ.

— O hotărâre înţeleaptă, ţinând cont că va trebui să evităm piraţii francezi, spanioli şi pe cei berberi.

— Vom ajunge sănătoşi, O'Malley, spuse el pufăind din pipă.

Spre seară ocoliseră Capul Margate şi ieşiseră în Canalul Mânecii. În dimineaţa următoare erau în Canalul Englez unde o briză uşoară, dar continuă şi o ploaie de primăvară şi ceaţa îi proteja pe ei şi escorta lor să fie descoperiţi de orice corăbii străine. După câteva zile vremea cenuşie îi părăsi şi ei navigau cu bine prin Golful Biscaia sub un cer albastru. După ce au ocolit Capul Finistere au ajuns în Oceanul Atlantic. Vremea fusese minunată şi Skye îşi amintea de prima ei călătorie în Mediterana. Cu zece ani în urmă. Fusese cu adevărat cu zece ani în urmă? Ea privea peste marea de culoare albastru închis spre stâncile Capului St. Vincent, care se ridicau roşu-brune deasupra apei. Khalid. Geoffrey. Niall. Clătină din cap. Toate trecuseră. Părea sortită să rămână singură. Poate că ducele îi va schimba soarta.

Pescăruşul, Mermaid şi escortele lor navigau prin Canalul Gibraltar spre Marea Mediterană, îndreptându-se în direcţia Beaumont de Jaspre. De câteva ori observaseră alte corăbii, dar mărimea escortei lor descuraja orice întâlniri neprietenoase. Apropindu-se de Beaumont de Jaspre, Skye se gândea că ar fi fost bucuroasă să întâlnească piraţi berberi. Orice ca să întârzie inevitabilul — căsătoria cu un om total străin.

— În mai puţin de o jumătate de oră vom acosta în Villerose, *my lady*, rosti Brian Kelly intrând în camera de zi unde ea îi scria o srisoare lui Willow, descriindu-i călătoria.

— Mulţumesc, Brian, răspunse ea calm şi apoi se întoarse ca să se adreseze bărbatului din cealaltă parte a camerei.

— Ei bine, Edmond, te-am adus cu bine acasă, nu-i aşa?

— Recunosc că nu-mi plac călătoriile pe mare, răspunse el, dar aceasta a fost minunată, Skye! Oricum ar fi fost mai rapidă dacă am fi traversat Canalul Mânecii şi am fi străbătut Franţa.

— Mai rapidă dacă francezii ar fi permis emisarului reginei Angliei acces liber pe drumurile şi în hanurile lor. Crezi că ar fi făcut-o, Edmond?

— Ridică-te, Skye şi lasă-mă să te privesc.

După ce termină scrisoarea, o împinse la o parte şi se ridică. Purta o rochie elegantă de mătase lila, delicat cusută după moda italiană. Fusta era plină, juponul brodat cu fir de argint şi mărgele de sticlă roz prezentând un desen cu flori şi fluturi rafinaţi. Mânecile rochiei erau pline până la jumătatea braţului şi crestate ca să arate un material lila cu dungi

argintii. Decolteul era pătrat şi drapat cu o eşarfă de mătase lila. În jurul gâtului, Skye purta un colier din perle mici şi ametiste prinse în aur şi în urechi cercei din aceeaşi garnitură. Părul pieptănat cu cărare la mijloc era strâns la spate, într-un coc împodobit cu violete de Parma şi boboci albi de trandafir din mătase.

— Eşti incredibil de frumoasă, afirmă calm Edmond. Cum ar putea să nu te iubească unchiul meu, Skye? Eşti personificarea iubirii!

— Eşti extravagant în aprecieri, Edmond. Aminteşte-ţi că ai spus că unchiul tău este un om rezervat. Tocmai din acest motiv nu mi-au plăcut niciodată căsătoriile aranjate. Prima mea căsătorie a fost aranjată când eram în leagăn şi a fost un dezastru de la început. Este mai bine ca oamenii să se cunoască. Cu toate că eu sunt mai în vârstă decât atunci când am fost căsătorită pentru prima oară şi unchiul tău a avut necazuri. Poate ne putem consola unul pe altul şi să fim fericiţi pe deasupra.

— Ştiu că poate fi aşa, spuse el optimist. Ai răbdare cu el, Skye. Dacă cineva poate ajunge la inima lui, atunci tu eşti aceea.

Ce remarcă ciudată, se gândi ea, dar înainte să-l poată întreba ce voia să spună cu adevărat, căpitanul MacGuire intrase în cabină să anunţe:

— Ei bine, am ajuns şi pe chei este o trăsură elegantă care presupun că te aşteaptă.

Ea se nelinişti.

— Unde este Robbie? Trebuie să vorbesc cu Robbie înainte să părăsesc corabia!

— Uşurel, fetiţo, o calmă MacGuire. *Mermaid* soseşte imediat. Eşti aşa de agitată ca o fecioară care se duce în patul nupţial pentru prima oară.

— *MacGuire!* strigă ea furioasă.

Bătrânul marinar chicoti şi, întorcându-se, părăsi camera de zi.

— Să nu-ţi fie teamă, Skye, spuse Edmond de Beaumont. Unchiul meu este cel mai amabil om pe care-l cunosc. Nu trebuie să-ţi fie teamă de el.

Ea trase aer în piept risipind puţin panica.

— Nu ştiu ce-i cu mine, rosti ea. Mă comport ca o fecioară.

— Voi debarca să-l salut pe unchiul meu, spuse Edmond de Beaumont. Apoi îl voi aduce ca să ţi-l prezint. Va fi cu mult mai bine dacă vă veţi întâlni pentru prima oară aici şi nu pe chei sau la palat.

El îi zâmbi şi apoi ieşi grăbit.

Era singură. *Pentru câtă vreme? Peste câteva minute el va intra pe uşa cabinei şi nu voi mai fi liberă.* Ea nu se înşela că aceasta va fi ca oricare dintre căsătoriile ei. Lordul Burghley jurase că ducele va semna contractul de căsătorie prin care rămânea propria ei stăpână, dar lordul Burghley jurase şi că ducele era bătrân şi bolnav, ceea ce nepotul său negase. Edmond semnase în Anglia contractul în numele unchiului său, dar Fabron de Beaumont trebuia să-l ratifice. Ea va insista ca el s-o facă înainte de căsătorie. Era singura cale. După toţi aceşti ani, nu putea să se afle la dispoziţia cuiva.

Uşa de la camera ei de zi se deschise şi intră Robbie.

— Pare un loc minunat, Skye fetiţo, spuse el.

Ea aprobă din cap.

— MacGuire mi-a spus că vrei să mă vezi.

— N-ai să pleci, Robbie, nu-i aşa? întrebă ea neliniştită.

— Nu te voi părăsi, Skye. Eşti fetiţa mea. Voi fi aici.

El îi luă mâinile în ale lui. Erau reci în ciuda zilei călduroase.

— Te va iubi şi, poate, îl vei iubi şi tu.

— Nu ştiu de ce sunt aşa de nervoasă. Sunt o femeie matură care a avut patru căsătorii. Am şase copii! La naiba! Ce se întâmplă cu mine?

— Nimic, spuse el. Nimic ce să nu poată fi rezolvat la întâlnirea ta cu ducele, când îl vei cunoaşte.

— Nu este timp. Ne vom căsători imediat. Edmond mi-a spus că aşa s-a stabilit dar, Robbie, trebuie să fii lângă mine. Nu vreau să mă căsătoresc până când nu ratifică contractul prin care să fie de acord ca averea mea să-mi rămână mie. Nici nu vreau să părăsesc *Pescăruşul* până nu se stabileşte asta. Ai să mă ajuţi?

— Bineînţeles, draga mea.

Răsună o bătaie în uşa cabinei şi Skye îngheţă, dar Robbie spuse cu voce tare:

— Intră!

Uşa se deschise şi intră Edmond de Beaumont urmat de un alt bărbat. Ochii migdalaţi ai lui Fabron de Beaumont sclipiră o secundă, dar în afară de asta chipul lui nu exprima nici un fel de emoţie. Era exact aşa cum îl pictase Edmond — un bărbat serios, aristocratic, de înălţime mijlocie, cu ochi întunecaţi şi pătimaşi şi cu părul negru ondulat tăiat scurt. Pe Skye o neliniştea că nu putea să vadă nici o emoţie în

aceşti ochi, dar poate că era şi el la fel de nervos ca şi ea. Mult timp în cameră domni liniştea şi apoi Edmond vorbi:

— *Lady* Burke, permiteţi-mi să vă prezint pe unchiul meu, ducele de Beaumont de Jaspre.

Skye se înclină graţios.

— Unchiule Fabron, ţi-o prezint pe *lady* Burke, logodnica ta.

— Bine aţi venit la Beaumont de Jaspre, *my lady*, spuse ducele cu o voce profundă, dar muzicală.

— Mulţumesc, *my lord*.

— Unchiule, acesta este Sir Robert Small, partenerul de afaceri al lui *lady* Burke.

Fabron ridică o sprânceană.

— Nepotul meu îmi spune că sunteţi o femeie care vă ocupaţi de comerţ. Aşa este?

— Da, *my lord*.

Skye îl privi rugător pe Robbie şi acesta, dregându-şi glasul, spuse:

— Este problema ratificării contractului de căsătorie, *my lord*.

— Trebuie să-l citesc mai întâi, veni răspunsul.

— Îl voi aduce imediat, spuse Robbie calm. Regina i-a interzis lui *lady* Burke să părăsească corabia, până când contractul nu este semnat de dumneavoastră. Până atunci, corabia este pământ englezesc.

— Dar ceremonia este aranjată pentru această seară, protestă ducele.

— Nu este nimic în neregulă cu contractul, *my lord*. *Lady* Burke vă aduce o zestre foarte generoasă, dar contractul îi permite să-şi păstreze propria avere şi să continue să-şi administreze pământurile ei şi ale copiilor săi.

— Dar este exagerat!

— Aşa spune contractul, *my lord*. Englezoaicele sunt mai independente decât alte femei, dar, desigur, de aceea aţi vrut o femeie de la Curtea lui Bess Tudor. (Robbie îi zâmbi ducelui ca între bărbaţi.) Nepotul dumneavoastră nu a văzut nimic neobişnuit în cererea lui *lady* Burke atunci când i-a explicat-o lordul Burghley. Şi a semnat, crezând că veţi fi de acord cu el. Zestrea lui *lady* Burke este *foarte* generoasă.

— Vă consideraţi capabilă să administraţi o asemenea avere, *my lady?*

Ducele o privea atent pe Skye.

— Am fost propria mea stăpână, *my lord*, de la moartea tatălui meu, care mi-a încredinţat flota şi averea lui până când fraţii mei vor fi destul de mari ca s-o facă. La cererea lor, eu continui să am grijă de vasele familiei şi de banii lor.

— Şi de ce altceva mai aveţi grijă, *my lady*?

— De proprietăţile fiului meu mai mic, ducele de Lynmouth şi ale fiului meu celui mai mare, Ewan O'Flaherty, cu toate că Ewan va fi destul de mare peste doi ani, ca să se ocupe singur. Apoi sunt proprietăţile fiului meu celui mai mic, Padraic, din Irlanda şi averea din partea celui de-al doilea soţ al meu, moştenirea fiicei mele, Willow. Şi averea mea personală, *my lord*, din afacerea în care sunt angajată cu Sir Robert.

— Purtaţi o sarcină foarte grea, pe nişte umeri aşa de frumoşi, *my lady*, observă el.

— Sunt capabilă s-o duc, *my lord*, pară ea.

— Prima îndatorire a unei femei este să-i dăruiască moştenitori soţului şi să crească copii.

— N-o să dau greş în asta, *my lord*. Am dăruit copii tuturor soţilor mei — cinci fii din care trăiesc patru şi două fete.

— Şi chiar veţi refuza să vă căsătoriţi cu mine, dacă nu voi ratifica contractul de căsătorie?

— Da, *my lord*, răspunse Skye şi-şi ridică uşor bărbia în timp ce spunea aceste cuvinte.

— Sunteţi o femeie cu un caracter puternic, după câte văd, replică ducele, dar aceasta poate fi o trăsătură bună a unei femei dacă o transmiteţi fiilor noştri. Cred c-o veţi face, *my lady*.

În vocea lui se simţea o notă de amuzament.

— Voi încerca, îi răspunse ea cu un ton serios.

— Atunci nu-mi rămâne decât să semnez contractul, răspunse el, luându-l de la Robbie.

Edmond de Beaumont îi dădu repede unchiului său un toc cu cerneală de pe biroul lui Skye şi ducele îşi scrise repede numele pe act. Skye semnă şi ea.

— Aţi semnat Skye O'Malley, *my lady*, observă ducele.

— Este mai simplu, *my lord*, să folosesc numele de fată. Am avut patru soţi şi toate numele lor adăugate la al meu, ar constitui un alt document.

Ea îl privea cu minunaţii ei ochi albaştri şi ducele îşi permise să zâmbească.

— Acum că s-au încheiat formalităţile, *my lady*, îmi permiteţi să vă însoţesc la noul dumneavoastră cămin?

El îi întinse mâna şi, după o mică ezitare, ea îşi puse mâna într-a lui. Strânsoarea lui era fermă.

— Am decis să ne căsătorim imediat, îi spuse el şi o conduse la trăsură.

Ea se uită nervoasă să vadă dacă Robbie venea după ei, şi observând, ducele o întrebă:

— Vă este teamă de mine, *my lady*? Privirea voastră îl caută mereu pe Sir Robert.

— Nu m-am căsătorit până acum cu un străin, replică Skye calm.

El clătină aprobator din cap.

— După câte văd este o situaţie dificilă pentru dumneavoastră, dar eu nu m-am căsătorit niciodată cu o femeie pe care s-o cunosc. Ele, ca şi dumneavoastră, au venit la mine cu scopul de a-mi da moştenitori. Regele David a scris în psalmi că „copiii sunt moştenirea lui Dumnezeu şi fructul pântecelui este recompensa Lui. Aşa cum săgeţile sunt în mâna unui bărbat puternic; aşa sunt copiii din tinereţe. Fericit este bărbatul care are tolba plină: lui nu-i va fi ruşine". Totuşi eu sunt ruşinat, doamnă. Nu am decât un copil în viaţă, un prunc idiot care abia-şi poate ţine capul sus la vârsta de cinci ani. Ceilalţi copii ai mei au murit în pântecele mamelor, sau la scurt timp după aceea. Vreau copii! Am nevoie de moştenitori!

— Aveţi în nepotul dumneavoastră un moştenitor deosebit, *my lord*, observă ea.

— Da, Edmond este un om bun, dar el nu se va căsători de frică să nu aibă un copil care să-i semene şi ce fată normală şi-ar permite să fie posedată de un monstru ca nepotul meu? Dacă eu mor fără moştenitori, francezii îmi vor lua ducatul şi Beaumont de Jaspre va înceta să mai existe. De aceea am fost de acord să mă recăsătoresc. Am apelat la regina Angliei pentru o soţie nobilă, deoarece am simţit că am nevoie de sânge proaspăt pentru urmaşii mei. Procrearea este, la urma urmelor, primul motiv într-o căsătorie.

— Aşa spune Biserica, replică Skye.

— Faci parte din Biserica veche? întrebă el. Pentru că vii de la Curtea Tudorilor, m-am gândit că faci parte din noua credință.

— Eu nu sunt englezoaică, *my lord*, sunt irlandeză și fac parte din adevărata Biserică. Regina, totuși, este tolerantă cu toate credințele. Sunt sigură că am fost trimisă, pentru că regina a presupus că faceți parte din Biserica veche.

— M-am născut în vechea credință, aprobă el.

— Nepotul vostru nu mi-a spus nimic despre religia dumneavoastră, replică Skye.

— Când a plecat din Beaumont de Jaspre, *my lady*, eu practicam încă vechea credință, dar am devenit interesat de învățăturile pastorului André Lichault. În timp ce Edmond a fost plecat, m-am convins că pastorul Lichault este corect în învățăturile sale și m-am convertit. Și tu te vei converti când va fi momentul.

— Și poporul s-a convertit la învățăturile pastorului Lichault, *my lord?* El tresări.

— Insistă să aparțină vechii lor credințe, cu toate că i-am îndepărtat pe preoții lor. Ei încă îmi rezistă, dar îi voi învinge pentru că sunt domnul și stăpânul lor!

Echipajul ducelui plecase de pe chei și pe fereastră îi văzu pe Edmond și pe Robbie care-i urmau călare. Ea suspină. Era îngrozită să afle că ducele nu numai că era hughenot, dar era fanatic.

— Nu este mai bine, *my lord*, ca un popor să aibă o credință decât să n-o aibă? Atâta timp cât poporul vostru este cu frica lui Dumnezeu și harnic este oare important în ce fel se roagă lui Dumnezeu? întrebă ea.

— Da! Sunteți foarte frumoasă, *my lady*, dar sunteți femeie. Cum ați putea înțelege?

— Ceilalți soți ai mei au afirmat întotdeauna că sunt o femeie de înțeles, *my lord*. Poate că nu voi înțelege dar cum veți ști, dacă nu-mi veți spune?

El se aplecă înainte și începu să vorbească.

— Biserica catolică a devenit coruptă, *my lady*, și nu mai are grijă de nevoile turmei. Vinde indulgențe și deține pământuri întinse, se implică în comerț și patronează artiști fără valoare! Preoții sunt la fel de venali și păcătoși ca cei mai mari desfrânați și au pierdut harul lui Dumnezeu! Pastorul Lichault a fost unul dintre ei dar, într-un fel, a văzut

lumina şi acum se străduieşte să aducă această lumină celorlalţi. Poporul meu încă nu ascultă, dar o va face. Singurul mod în care vom scăpa de focul iadului este să trăim simplu, să ne rugăm şi să ne eliberăm de capcanele de care suntem înconjuraţi!

Skye era uimită de izbucnirea ducelui.

— *Trebuie* să fiţi alături de mine în strădaniile mele, *my lady*. V-o cer ca soţ! Numai când vom fi amândoi liberi de păcat, bunul Dumnezeu ne va recompensa cu copiii pe care-i doresc cu disperare.

Nu se aşteptase la aşa ceva şi bănuia că nici lordul Burghley, care era un protestant fervent, nu ştia nimic depre convertirea bruscă a ducelui. Omul nu era stabil şi nu putea fi un aliat de nădejde al Angliei. Fusese sacrificată unui nebun!

— Nu spuneţi nimic, *my lady*.

Ea îşi alese cu grijă cuvintele:

— Sunt fiica adevăratei Biserici, *my lord*. Unchiul meu este episcop. Am citit şi am studiat învăţăturile lui Martin Luther şi, deşi prefer să rămân aşa cum am fost botezată, sunt mult mai liberală. Am prieteni care au ales să urmeze noua credinţă şi, dacă ei sunt fericiţi, atunci sunt şi eu pentru ei, dar nu pot să mă convertesc.

— Rochia voastră este prea indecentă, zise el, ignorându-i cuvintele. Toate rochiile sunt atât de decoltate?

— Aşa este moda, *my lord*.

— De mâine nu veţi mai îmbrăca asemenea veşminte. Ele au fost făcute să ademenească bărbaţii. Mâine vă voi trimite croitoreasa castelului şi, după ce vă va lua măsurile, vă va face veşminte mai potrivite.

— Eu îmi aleg singură rochiile, *my lord*, replică Skye tăios. Indiferent de modă, eu sunt şi am fost întotdeauna o femeie credincioasă şi nu mă fălesc cu farmecele mele în faţa altor bărbaţi.

— Nu mă veţi asculta?!

— Nu, *my lord*, v-aş refuza numai într-un domeniu în care nu sunteţi competent să judecaţi.

— Dar este tulburător să vezi atâta frumuseţe, doamnă!

— Eu nu-mi etalez frumuseţea. Dacă vă tulbură, atunci vina este a voastră, *my lord*. Nu a mea.

— Aveţi dreptate, murmură.

Şocat de adevărul vorbelor ei, se închise în sine.

Skye se întoarse ca să se uite pe fereastră la frumosul orășel Villerose. Conversația cu ducele o iritase foarte mult. Evident, nu era un bărbat cu caracter puternic dacă în lipsa nepotului său, se lăsase atras de pastorul Lichault. Poporul însă rezistase. El credea că a izgonit preoții, dar putea să parieze că erau încă aici. *Va trebui să găsesc unul.* Își concentră privirea asupra orașului.

Era un oraș minunat și fiecare clădire era zugrăvită roz și cu acoperișuri de țiglă roșie. Străzile erau pavate și peste tot creșteau flori, în grădini, la ferestre, atârnând din balcoane.

— De ce sunt toate casele roz? îl întrebă ea pe duce.

— Era culoarea preferată a unuia dintre strămoșii mei. Villerose este roz de câteva sute de ani.

El deveni din nou tăcut și Skye se reîntoarse spre fereastră. Orașul părea plin de piețișoare, fiecare cu propria ei fântână care trimitea un jet de apă cristalină în după-amiaza fierbinte. Peste tot erau copii, sănătoși și bine hrăniți, care alergau și se jucau. *Ducatul Beaumont de Jaspre este evident un loc prosper*, decise Skye în timp ce treceau printre magazine bogat aprovizionate și piețe abundente. Era tot ce îi promisese Edmond, cu o singură excepție: ducele. Cum putea să se căsătorească cu acest bărbat fanatic? Știa însă că trebuia s-o facă.

Trăsura își continuă traseul șerpuit până când ajunse la castel, ridicat deasupra orașului, pe creasta unui deal, cu vedere spre mare. Ca și casele, castelul era din piatră vopistă roz, cu acoperișul din țiglă roșie. Un șanț mare, pe care pluteau nuferi roz și albi, înconjura clădirea. Trăsura trecu peste podul coborât și intră în curtea în mijlocul căreia era un bazin de formă pătrată, mărginit de straturi de flori. La un capăt al bazinului, un băiețel din bronz ținea un delfin din gura căruia curgea un șuvoi de apă.

— Ce frumos! exclamă ea, bătând din palme.

— Mă bucur că vă place, răspunse ducele cu o voce mai liniștită.

Lacheul se grăbi să-i ajute să coboare, iar Edmond și Robbie descălecară și se grăbiră spre ei.

— Ei bine, întrebă Edmond, ce părere ai despre Beaumont de Jaspre?

— Este foarte frumos, Edmond, răspunse ea, dar Robbie observă lipsa ei de entuziasm și o conduse mai departe de duce.

— Ce se întâmplă?

— Este hughenot, Robbie. Proaspăt convertit de pastorul Lichault şi fanatic. Pretinde că a alungat preoţii din ducat şi vrea să-mi schimbe garderoba cu ceva mai modest.

Vorbind despre asta, Skye nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Pe dracu'! înjură Robbie, care, deşi era anglican, era un om foarte tolerant.

— Vino, *my lady*.

Ducele era din nou lângă ea.

— Vei putea să te odihneşti înainte de a te căsători. Îţi ajunge o oră?

— Aşa repede?! N-am putea aştepta câteva zile, *my lord*, ca să ne putem cunoaşte?

— Poţi să primeşti acum un bărbat, *my lady?* întrebă el fără ocolişuri.

Skye roşi de nedelicateţea lui şi aprobă cu o înclinare a capului.

— Atunci nu avem nici un motiv să aşteptăm. Acum vino. Îi vei vedea pe Sir Robert şi pe Edmond în timpul ceremoniei.

Nu avea ce face decât să-l urmeze, cu toate că auzi protestul mormăit al lui Robbie. Nu îndrăzni să se întoarcă, ci continuă să meargă, lăsându-l pe duce s-o conducă la castel.

— Servitoarea voastră ar trebui să fie deja aici, *my lady*, zise el traversând holul principal al castelului.

Pereţii erau acoperiţi cu multe steaguri frumoase de mătase roz şi aurii, unele dintre ele, cum putea să vadă Skye, foarte vechi. Ea îl urmă atunci când el urcă în grabă două etaje pe o scară cu o balustradă minunat sculptată şi apoi pe un coridor ale cărui ferestre dădeau spre curtea luminată de razele soarelui. El se opri în faţa unor uşi duble şi bătu. Imediat apăru Daisy.

— Bine aţi venit, *my lady*, *my lord*, spuse Daisy.

— Servitoarea voastră nu vorbeşte franceza? întrebă ducele.

— Este o simplă ţărancă englezoaică, *my lord*, dar este o cameristă bună şi este cu mine de mulţi ani.

Skye se întoarse spre Daisy spunând în engleză:

— Daisy, acesta este ducele.

Apoi o prezentă ducelui, în franceză:

— *My lord*, aceasta este camerista mea, Daisy, pe care puteţi s-o numiţi Marguérite în limba dumneavoastră.

Daisy făcu o plecăciune frumoasă şi zâmbi.

Ducele abia înclină din cap.

— Revin să vă iau în câteva minute. Veţi fi o mireasă foarte frumoasă, *my lady*. Şi pentru că sunteţi aşa de frumoasă şi pentru că nu cred că sunteţi rea, voi avea răbdare cu felul dumneavoastră băieţos şi independent de a fi.

El se înclină scurt şi plecă lăsând-o surprinsă. Daisy o trase în cameră.

— Intraţi, *my lady*! Domnul să mă binecuvânteze, este frumos aici! Nu am mai văzut niciodată asemenea flori! Nu-i aşa că oraşul este adorabil, tot în roz? (Daisy era plină de entuziasm.) Poate că nu va fi chiar aşa de rău să trăim aici.

— Este apă, Daisy? Trebuie să mă împrospătez înainte să se întoarcă ducele. Ne vom căsători imediat.

— Oh! Este aşa de nerăbdător? Adevărul este că-i un bărbat bine, *my lady*. Chiar frumos dacă ar zâmbi, dar îl veţi vedea repede zâmbind, pălăvrăgea Daisy în timp ce pregătea apa.

Skye se uită împrejur. Se afla într-o cameră pătrată cu pereţii albi, pe ale cărei laturi se aflau enorme şemineuri susţinute de lei din marmură cu ochi de jasp verde. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii de mătase care reprezentau poveşti despre regi, fecioare şi dragoni. Fiecare tapiserie era executată foarte frumos şi Skye se întreba dacă fuseseră cusute de ducesele de Beaumont. Ea se întreba şi dacă ultima ducesă care murise de mult îşi iubise soţul.

În mijlocul camerei era o masă lungă de stejar, cu un vas de argint umplut cu trandafiri de culoarea piersicii, a căror aromă parfuma camera. Restul mobilei era format din câteva scaune cu spătare înalte plasate strategic. În faţa ei era o uşă şi o alta, prin care dispăruse Daisy, se afla lângă un şemineu.

Daisy reapăru cu un lighean de aur.

— *My lady*, veniţi în dormitorul dumneavoastră.

Skye traversă camera.

— Îmi pare rău, Daisy. Parcă visez cu ochii deschişi.

— Şi de ce nu? întrebă ea. Sunteţi gata să vă căsătoriţi şi acesta este un loc foarte frumos!

Skye se uită prin dormitor. Era o cameră de turn de formă rotundă, cu ferestre înalte care se deschideau spre un balcon mic cu vedere spre

mare. La stânga era un pat uriaş sculptat, iar de cealaltă parte a patului era un şemineu. Lângă pat era un sfeşnic ce susţinea o lumânare albă din ceară de albine şi lângă şemineu un taburet cu o pernă tapisată.

— Nu este foarte mare pentru o cameră de ducesă, observă ea.

— Cea a ducelui este alături, *my lady*. Vedeţi uşiţa de cealaltă parte a patului care duce în camerele lui?

Daisy aşează ligheanul lângă sfeşnic şi Skye îşi clăti calmă mâinile şi faţa cu apa parfumată.

— N-aş spune că aveţi emoţii de mireasă după toţi aceşti ani, remarcă Daisy.

Skye zâmbi.

— Totul este altfel de data asta. Nu-l cunosc pe duce şi conversaţia avută până aici nu m-a edificat. Este un hughenot fanatic. Vrea cu disperare copii, dar nu ştiu dacă voi putea să-i dau. Mă cam sperie.

Daisy se uită cu înţeles la stăpâna ei.

— Aţi luat poţiunea pe care v-a dat-o sora dumneavoastră, Eibhlin?

Skye negă cu o clătinare a capului.

— Am de gând s-o iau dacă eu şi ducele ajungem la un acord. Nu am de gând să fiu iapa lui de prăsilă, închisă pe viaţă în castelul lui fermecat.

Luă şervetul pe care i-l întinse Daisy şi-şi uscă faţa şi mâinile. Apoi, aducându-şi aminte, îşi smulse eşarfa de la gât cu un gest de sfidare.

Se auzi o bătaie în uşă şi Daisy se grăbi să deschidă. Edmond de Beaumont intră repede cu faţa lui frumoasă îndurerată.

— Nu am ştiut, declară el. Dumnezeu mi-e martor, Skye! Nu am ştiut că s-a convertit. Nici măcar nu am ştiut că ar avea de gând. Acest blestemat Lichault! A aşteptat până am plecat şi atunci, ca şarpele din grădina raiului, s-a strecurat în inima unchiului meu. Doamne, este o creatură diabolică!

— Unchiul tău spune că a gonit preoţii. Adevărat?

— Crede el asta, dar *père* Henri a şi venit să mă vadă. El a fost duhovnicul familiei. Spune că înţelege situaţia dificilă în care te găseşti ca nepoată a unui episcop, dar că nu trebuie să te temi pentru sufletul tău. Îţi dă o dispensă ca să te căsătoreşti cu unchiul meu în noua credinţă, ştiind că poate îl vei învinge pe Lichault şi vei reuşi să-l readuci pe unchiul meu la adevărata Biserică.

Skye dădu aprobator din cap, dar în sinea ei se amuza. Religia ei era un lucru personal, cu toate că fusese botezată catolică. Cu cel de-al doilea soţ se căsătorise în ritul musulman, iar cu al treilea în cel anglican. Foarte important fusese că-i iubise pe amândoi. Dar nu-i plăcea ca ducele să-i spună ce trebuie să facă. Dacă aceasta era religia lui, ea se va întoarce la propria ei credinţă şi îi va lăsa să creadă pe bunii preoţi locali că este credincioasă ferventă. Nu putea să-i afecteze reputaţia şi, dacă îl va putea îndepărta pe duce de la credinţa evident neplăcută, ar putea să înveţe să aibă grijă de el în timp. Sub faţa împietrită ea observase urmele sentimentelor. Se întrebă din nou cum arăta atunci când zâmbea.

Se auzi a doua bătaie în uşă şi de această dată intră în cameră ducele, cu un buchet de flori de portocal, frezii albe şi boboci de trandafir legate cu panglici de mătase lila. Cu o plecăciune elegantă acesta, îi oferi florile.

— Pentru dumneavoastră, *my lady*. Pastorul Lichault spune că asemenea lucruri sunt tentaţii ale diavolului, dar eu cred că femeile apreciază asemenea mici vanităţi, în special în ziua căsătoriei.

El îi oferi braţul şi ea îl luă, întrebându-l dulce:

— Îi veţi permite lui Daisy să vadă ceremonia, *my lord*? Ar însemna mult pentru amândouă.

— Desigur! acceptă el, bucuros că ea îi cerea părerea.

Ducele se îndrepta spre capela familiei unde Robbie, Sean MacGuire şi Brian Kelly îi aşteptau. Edmond de Beaumont intră şi el în urma lor.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă furios. Unde sunt tapiseriile, unchiule? Unde sunt minunatele broderii de pe altar? Lumânările? Crucifixul? Picturile? Unde este tabernaculul?

Capela era într-adevăr goală, numai cu altarul de lemn. Nu era nici o candelă. Singura lumină venea pe fereastră, de la minunatele vitralii roşii, aurii şi verzi.

— Aceste fleacuri nu erau decât capcane ale diavolului, Edmond, şi am decis să le îndepărtez.

— În această capelă erau piese vechi de aproape o mie de ani, care aparţineau familiei acesteia şi Bisericii!

— Pastorul Lichault le-ar fi distrus, Edmond, dar eu le-am depozitat. Acum linişteşte-te, nepoate, altfel ne strici ziua nunţii!

Ducele făcu semn unui om care stătea lângă altar şi imediat servitorul ieşi în fugă, prin sacristie, ca să se întoarcă o clipă mai târziu cu încă un bărbat.

Arată ca un cadavru, se gândi Skye. Era foarte înalt şi foarte slab şi avea o faţă lungă cu buze subţiri, un nas ciudat de mare şi ochi arzători. Era îmbrăcat complet în negru şi părul lui cenuşiu, rar, ieşea în şuviţe de sub pălăria neagră. Pe când se apropiară de el Skye observă că unghiile îi erau murdare şi că mirosea îngrozitor, iar în jurul gâtului avea un cerc de murdărie.

— Iată mireasa! spuse bărbatul cu o voce surprinzător de autoritară, pentru un bărbat atât de neatrăgător.

Zâmbi, arătându-şi dinţii galbeni şi ştirbi.

Ducele îi răspunse la zâmbet.

— Pastore, vreau să-ţi prezint noua ducesă, Skye.

Era prima oară când îi pronunţa numele şi o surprinse că-şi aducea aminte, deoarece i se adresase numai cu *„my lady"*.

Pastorul Lichault jubila.

— Ah, Fabron, fiule, nu este încă ducesa ta; nu înainte de a o face eu să fie!

De data acesta ochii i se fixară pe Skye şi ea îi susţinu privirea cutremurându-se când realiză că bărbatul o dezbrăca în gând, lingându-şi buzele.

— Să începem, zise brusc. Vrei s-o iei de soţie pe femeia asta, Fabron?

— Vreau, răspunse ducele.

— Vrei să-l iei de soţ pe acest bărbat, Skye? Îl vei accepta ca stăpân?

— Îl iau ca soţ, îl corectă Skye şi pastorul se holbă la ea.

— Atunci vă declar soţ şi soţie, încheie pastorul.

Dacă Skye era uluită de acest procedeu atât de scurt, atunci aşa erau şi cei care participaseră alături de ea. Brian Kelly se întoarse spre Robbie şi murmură:

— Dacă asta este o ceremonie de căsătorie atunci eu sunt mahomedan. Crezi că este valabil sau doamna noastră a fost păcălită?

Robbie clătină din cap.

— Nu ştiu, presupun că dacă ducele acceptă, atunci este legal.

— N-ar fi legal în Biserica adevărată, rosti furios Edmond de Beaumont şi Sean MacGuire se arătă de acord cu el.

— Veniţi, *my lady* ducesă. (Ducele îi luase mâna şi o conducea spre ieşire.) Am aranjat o cină în hol, ca să celebrăm nunta.

— Unchiule, nu i-ai dat lui Skye nici un inel. Unde este verigheta?

— Nu este nevoie, Edmond. Am fost uniţi după legea Domnului în prezenţa martorilor. Pastorul Lichault crede că verighetele sunt ceva lumesc şi ostentativ. Aurul pe care l-aş fi folosit pentru un asemenea inel l-am donat săracilor.

— Şi poporul nostru nu va împărtăşi cu noi bucuria aceasta, cum se obişnuieşte, unchiule? Nu vor avea loc serbări şi dansuri în acestă noapte în Beaumont?

— Asemenea extravaganţe sunt o risipă şi nu sunt necesare, Edmond. O căsătorie este o parte din legea Domnului şi nu este un motiv pentru serbări.

— O altă perlă de-a pastorului Lichault? remarcă sarcastic Edmond.

— Îţi vei cere scuze imediat, nepoate!

— *Niciodată!* Omul este un şarlatan!

— *Edmond,* pledă Skye. De dragul meu, te rog.

— Foarte bine, *chérie,* pentru tine, dar numai pentru tine, replică Edmond zâmbindu-i dulce. Regret vorbele mele precipitate, pastore.

— Deja, observă pastorul, noua noastră ducesă îşi exercită o influenţă benefică asupra familiei. Este un semn bun, încheie el zâmbind cu dinţii lui galbeni.

Ducele îi conduse în holul principal al castelului unde două şemineuri enorme erau împodobite cu ramuri înflorite. Daisy dispăruse deja, aşa că numai Skye, ducele, Edmond, Robbie, Sean MacGuire, Brian Kelly şi pastorul se aşezară la masa înaltă. Ducele luă loc la dreapta lui Skye, Robbie la stânga, pastorul se afla la dreapta ducelui şi lângă el era Edmond de Beaumont. Brian Kelly era de cealaltă parte a lui Robbie şi la stânga lui Brian stătea căpitanul MacGuire.

Imediat, servitori îmbrăcaţi în livrele argintii cu roz serviră vinul rozé despre care Edmond îi spusese că era preferat în Beaumont de Jaspre. Un peşte enorm aşezat pe un pat de verdeţuri şi înconjurat de felii de lămâie se aduse ca fel principal. Skye refuză peştele, simţindu-şi stomacul clocotind de nervi la gândul că va trebui să se culce cu un străin, un bărbat pe care abia îl întâlnise.

Privea aproape cu frică la bărbatul sever de lângă ea, care nici măcar nu o sărutase la încheierea scurtei ceremonii.

Acum servitorii serveau clapon în sos de lămâie, miel cu anghinare în ulei de măsline şi oţet, mazăre tânără şi pâine proaspătă.

Skye mesteca absentă.

— Eşti bolnavă? întrebă ducele, punându-şi mâna peste a ei.

Tresări şi-l privi. Ochii îi erau inexpresivi, deşi vocea era amabilă.

— Pesemne că sunt obosită, răspunse ea. A fost o călătorie lungă.

— Du-te şi pregăteşte-te de culcare, *my lady*, spuse calm. Vin şi eu imediat.

Ea aprobă din cap şi, aplecându-se, îi spuse lui Robbie:

— Mă retrag.

— Nu te părăsesc, fetiţo! Mâine îmi voi petrece ziua căutând casă. Trimite după mine când vrei.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

Cu o privire tristă, îi înapoie sărutul şi apoi se ridică, părăsind holul. *Cât de mohorâtă este această căsătorie*, se gândi, amintindu-şi de veselia celorlalte. Găsi uşor drumul la apartamentul nupţial unde Daisy îi pregătise baia.

— Nu pot să întârzii în seara asta, oftă Skye. Şi, deoarece ducele este un bărbat conservator, poate că ar fi mai bine ca îmbrăcămintea mea de noapte ar fi mai modestă. Strânge cămaşa asta roz şi adu-mi-o pe cea albastră închis.

Skye se îmbăie repede, în timp ce Daisy îi aduse cămaşa de noapte mai simplă, apoi luă un prosop mare şi se şterse viguros.

Daisy îşi pudră repede stăpâna şi îi petrecu cămaşa de noapte peste cap. Era simplă, cu mâneci lungi prinse pe încheietură cu panglici de mătase, cu un decolteu mult mai modest decât la cea roz şi îi ascundea în mod discret formele. La comanda iui Daisy, doi servitori intrară în cameră şi scoaseră cada de lemn.

— Cum ai reuşit să-i faci să înţeleagă ce să facă? întrebă Skye amuzată.

— Ei bine, *my lady*, nu sunt atât de importante cuvintele cât tonul vocii şi semnele pe care le faci cu mâinile. Nu vă faceţi griji pentru mine, căci mă voi descurca. Nu este aşa de greu să înveţi nişte cuvinte şi voi trăncăni repede în limba lor.

— Ah, Daisy! (O îmbrăţişă pe fată.) Pesemne că nu trebuia să te iau cu mine. Tu şi Brian aţi fi fost acum căsătoriţi şi aţi fi avut propria familie.

— Este timp şi pentru asta, răspunse Daisy ferm. Veţi avea nevoie de mine, *my lady*. Pot să-mi dau seama de asta.

Uşiţa de lângă pat se deschise şi ducele, într-o cămaşă de noapte albă, intră în cameră, iar Daisy se grăbi să dispară.

— Nu sunteţi în pat, observă el. În Beaumont de Jaspre este obiceiul ca mireasa să-şi aştepte soţul în patul nupţial.

— Am făcut baie până acum, replică Skye.

— Pastorul Lichault spune că baia este o deşertăciune.

— De aceea nu poţi sta în aceeaşi cameră cu el fără să-i simţi mirosul dezgustător. Nu pun niciodată semnul de egalitate între murdărie şi cucernicie.

— Înclin să fiu de acord cu dumneavoastră, *my lady*, spuse el.

Eşti din nou, se gândi ea, sesizând iar nota uşoară de umor din vocea lui.

Se apropie de ea şi începu să-i scoată cu grijă acele din păr, punându-le pe marginea căminului împodobit cu flori. Părul ei lung se desfăcu şi el îşi plimbă mâinile prin el, admirându-l.

— Ai un păr foarte frumos, rosti el. Părul unei femei este gloria ei.

Apoi o întoarse spre el şi, spre mirarea ei, îi trase cămaşa de pe umeri dezvelindu-i corpul până la talie. Cu delicateţe îi cuprinse sânii plini, mângâindu-i.

— Şi pieptul este drăguţ, *my lady*. Mă voi bucura să văd copiii noştri sugând la acest sân frumos, fiindcă pentru aceasta ţi l-a dat Dumnezeu.

Calm, el îi ridică la loc cămaşa şi, luând-o de mână, o duse la pat.

— Acum, doamnă, vreau să te culci pe pat cu faţa în jos, ceru el.

Ea suspină adânc şi se întoarse cu ochii plini de teamă. Începu să-i bată inima, amintindu-şi nişte lucruri teribile.

— *My lord*, vrei să faci dragoste cu mine în manieră turcească?

— De unde ştii despre asemenea lucruri? izbucni el supărat apucând-o atât de puternic de braţ încât ea ştia că va avea vânătăi a doua zi. Ce fel de femeie mi s-a trimis? Nici o femeie respectabilă nu ar şti asemenea lucruri urâte. Răspunde-mi!

— Primului meu soţ, strigă ea, încercând să-şi elibereze braţul, îi plăcea să mă umilească făcându-mi... făcându-mi asta.

— Nu ai făcut-o?

— M-a dezgustat, răspunse ea cinstit.

El îi dădu drumul la strânsoare.

— Deci s-a întâmplat, cu toate că Domnul interzice asemenea lucruri urâte. Nu trebuie să te temi, ca eu să fac asemenea lucruri perverse. Trebuie să ai încredere în mine când îţi spun să te culci pe pat cu faţa în jos şi trebuie să mă asculţi, pentru că sunt stăpânul tău în ochii lui Dumnezeu şi al oamenilor.

Skye era nenorocită. El o asigurase că nu va practica perversiunile lui Dom şi totuşi îi cerea să se culce pe pat cu faţa în jos. Între ei se instală o tăcere apăsătoare. Oftând, Skye se culcă pe pat.

— Mişcă-te pe mijloc, comandă el şi ea se conformă.

El îi luă fiecare încheietură a mâinii şi o legă cu câte o eşarfă de mătase de partea sculptată a patului.

— *My lord*, ce faceţi? strigă ea, cuprinsă de panică.

Se lupta să se controleze, încercând să respire profund. Totuşi ceea ce făcea el nu era deloc liniştitor.

El îi despărţea acum picioarele şi le lega de asemenea de partea de jos a patului.

— Te leg de pat, doamnă.

El terminase şi mişcându-i capul trase pernele de sub el. Apoi o ridică cu o mână surprinzător de puternică şi împinse pernele sub pântecele ei, aşa încât şoldurile să-i stea ridicate.

— De ce faceţi asta? întrebă ea cu o voce aproape isterică.

Doamne, ce perversiune vrea el să facă cu corpul meu lipsit de apărare? Dacă mă omoară, ce se va întâmpla cu copiii mei?

— Pentru că, răspunse el în timp ce-i ridica cu grijă cămaşa de noapte, expunându-i fesele, trebuie să te bat.

— *Ce?!*

— Te voi bate, repetă el calm.

— Dar de ce? Ce am făcut? Nici nu ne cunoaştem! Cum am putut să te supăr în acest scurt timp de când am sosit, încât să faci ceva aşa îngrozitor?

Fabron de Beaumont se aşeză lângă ea şi începu să-i explice cu voce calmă:

— Frumoasa mea mireasă, eşti femeie şi femeile sunt nişte fiinţe slabe care trebuie corectate constant pentru ca să devină cu adevărat puternice. Pastorul Lichault recomandă bătaia zilnică a soţiei până când aceasta se conformează total, instantaneu şi fără întrebări, voinţei soţului. Am discutat îndelung cu el aseară, înainte să te întâlnesc. El crede că eşti mult prea independentă pentru o femeie ca să fii o soţie cu simţul datoriei. Iar acum, că ne-am căsătorit, el a simţit că trebuie să încep din noaptea nunţii un program de corecţie ca să te pot transforma în tipul de femeie care să fie soţia mea. Dacă vei purta copiii mei trebuie să-i creşti aşa cum vreau eu, fără discuţie, şi ascultând prompt. Femeile sunt inferioare bărbaţilor, chiar dacă tu ai îndrăznit să te ridici deasupra situaţiei tale umile, să te pui la acelaşi nivel cu ei. Eşti prea mândră, Skye, dar eu te voi salva. Îţi promit.

Ea era îngrozită.

— Cum poţi să mă judeci aşa de repede, Fabron? Dacă femeile sunt atât de inferioare atunci de ce Domnul a ales o regină în Anglia, o regină care domneşte fără ajutorul unui bărbat? Ce spui despre Catherine de Medici, o regină care a domnit în numele copiilor ei cu binecuvântarea lui Dumnezeu?

— Pui prea multe întrebări, Skye, o întrerupse el. Femeile nu trebuie să pună întrebări pentru că pastorul Lichault spune că ele s-au născut ca să asculte fără să întrebe. Cât despre cele două regine pe care le-ai amintit cine spune că Dumnezeu le ţine la putere? Pare să fie mai degrabă diavolul!

— *My lord*, vă rog, nu mă bateţi!

Skye era extrem de speriată. *Este nebun? Chiar crede inepţiile nebuneşti pe care le rosteşte?* Pastorul Lichault era evident unul dintre acei calvinişti îngrozitori, care credeau că orice bucurie a vieţii era un păcat. Cunoscuse câţiva în Anglia şi erau la fel de periculoşi ca fanaticii catolici. Ea se cutremură de spaimă.

— Skye, fac asta pentru binele tău. În timp, după ce vei fi educată corect şi-ţi vei vedea greşelile atitudinii din trecut, îmi vei fi recunoscătoare.

— Cât timp vei continua să faci asta?

Doamne, se rugă ea, *nu-l lăsa să mă omoare în zelul lui. Lasă-mă să-l câştig spre binele nostru, al amândorura şi al copiilor noştri.*

— Când îţi vei recunoaşte greşelile, draga mea, şi vei admite că o femeie este incapabilă să facă afaceri, când vei admite că nu eşti potrivită să conduci marile proprietăţi pe care pretinzi că le conduci şi-mi vei încredinţa mie asemenea lucruri, atunci voi şti că ai devenit femeia pe care o caut şi o doresc. Până atunci te voi bate în fiecare noapte.

El se ridică şi se îndreptă spre colţul camerei, de unde se întoarse cu o nuia de mesteacăn de grosimea degetului ei. O puse în faţa buzelor ei şi-i comandă:

— Sărută acest obiect de corecţie, Skye. După ce voi termina îl vei săruta din nou şi adu-ţi aminte să-mi mulţumeşti pentru pedeapsă.

Skye îşi întoarse capul, vrând să-l sfideze. Indiferent ce făcea, el o va lovi oricum. Cel puţin nu se va umili.

Vocea lui deveni rece de furie.

— Am vrut să mă port cu grijă cu tine în noaptea asta, spuse el, dar văd că pastorul a avut dreptate. Eşti arogantă fără motiv. Vei primi toată măsura pedepsei.

— Fabron, te rog să nu faci asta. Mă voi plânge reginei mele şi nu va fi încântată să afle că profiţi de mine.

— Nu te vei plânge nimănui, Skye. Este dreptul meu de soţ ca să te pedepsesc şi nici Biserica ta coruptă nu-mi va refuza acest drept! Ai vrut să mă cunoşti mai bine şi-ţi ofer acest privilegiu. Luna aceasta nu vei părăsi acest apartament şi eu o să-l părăsesc numai dacă va fi nevoie. Mă voi culca cu tine cât se poate de des ca să-mi faci cât de repede un copil. *Am nevoie de un moştenitor!* Vom petrece luna următoare culcându-ne împreună şi luptând prin rugăciuni şi pedeapsă să-ţi schimbăm comportarea.

Ridică nuiaua şi o lovi cu putere.

Skye strigă suprinsă. Nu aşteptase lovitura aşa de repede şi el nu-i lăsase timp să-şi revină. Braţul lui se ridica şi cobora, se ridica şi cobora, se ridica şi cobora din nou într-o mişcare neîncetată, iar ea striga într-una de durere când nuiaua îi tăia crud în carne.

— Te rog, plânse ea, te rog, te implor! Opreşte-te! Opreşte-te!

Skye era ruşinată că se ruga, dar nu putea suporta durerea îngrozitoare.

Răspunsul lui era o serie nouă de lovituri, de data aceasta pe picioare. Ea simţea şiroirea caldă a sângelui, pentru că îi crăpase pielea.

— Târfă! şuieră el. Recunoaşte-ţi greşelile! Recunoaşte că bărbatul este stăpânul! Recunoaşte că eşti o creatură fără minte, făcută numai pentru plăcerea bărbatului, un vas ciobit care să-i adune sămânţa! Un animal care să-i poarte puiul! Este legea Domnului şi tu sfidezi această lege!

— Nu! Nu! suspină ea, în timp ce nuiaua lăsa dâre dureroase şi fierbinţi peste alte dâre dureroase şi fierbinţi. Femeile nu sunt animale şi au şi minte!

— Eşti încăpăţânată, şuieră el din nou, fără ca braţul să-i obosească în pedepsirea cărnii ei lipsite de apărare, dar până la urmă voi reuşi şi te voi salva din ghiarele diavolului care îţi stăpâneşte sufletul!

Nu mai putea suporta această tortură şi mintea ei se refugie într-un întuneric liniştitor. Nu mai simţea fierbinţeala nuielii şi nu mai auzea vocea ducelui. *Adam*, strigă în mintea ei şi se forţă să deschidă ochii, dorind să vadă faţa lui dragă, să simtă mângâierile lui.

Pleoapele întunecate îi palpitau pe obrajii palizi şi, în sfârşit, reuşi să le deschidă. Spre oroarea ei, ducele era urcat pe ea, pregătindu-se să-şi introducă organul lung şi umflat în corpul lipsit de apărare.

— *Nu!* ţipă ea, încercând să-l dea jos dar, cu toate că acum era culcată pe spate, braţele îi erau în continuare legate de pat.

Părea să nu observe rezistenţa ei, gemând de dorinţă, împingându-i cămaşa de noapte până la gât şi orbecăind după sânii ei.

— Foarte frumos, murmura el, aşa nişte sfârcuri micuţe şi frumoase!

Îşi coborî capul şi îl supse pe fiecare, pe rând, apoi le luă între degete, ciupindu-le, până când ea crezu că va ţipa. Mâna i se plimba pe pântece, dezmierdându-l, murmurând ceva despre copiii pe care ea îi va da şi apoi, în ciuda protestelor ei, se împinse adânc în ea, mişcându-se ritmic, în timp ce murmura:

— Mori să fii posedată, Skye! Ah, Doamne! Te-ai născut ca să fii posedată!

Ea îl privea cu oroare. Lui nu-i păsa chiar dacă ar fi fost un cadavru! Nu-i păsa dacă era conştientă sau inconştientă, atâta timp cât putea s-o

simtă, s-o atingă şi s-o posede. Ceea ce era cel mai rău pentru ea era faptul că nu simţea nimic. Ea, cea pasională şi senzuală dintre femei, nu simţea nimic în afara unei îngrozitoare invadări a minţii, a sufletului şi a corpului.

Bărbatul de deasupra ei se cutremură de propria eliberare şi apoi se rostogoli de pe ea, adormind instantaneu. Skye se cutremură, şocată şi scârbită. Chiar şi cu Dom nu fusese niciodată atât de groaznic. Dom, cu toată cruzimea lui, o iubise, dorise să-l iubească, fusese mândru de ea şi gelos. Acest bărbat nu voia nimic altceva decât s-o înfrângă, să-i posede şi sufletul, s-o transforme într-o creatură fără minte, bună numai să-i facă urmaşi, până când va muri după câţiva ani de prea multe naşteri. Văzuse femei care păţiseră asta. I s-ar fi putut întâmpla şi ei cu Dom dacă n-ar fi fost Eibhlin, care s-o ajute.

Rămase legată la mâini, cu spatele sfâşiat de durere. Niciodată nu fusese supusă unui asemenea tratament. Mintea ei se împotrivea cuvintelor pe care i le aruncase el. Deci Fabron îl credea pe pastorul viclean. El credea că femeile nu erau decât obiecte fără minte şi fusese şocat atunci când înţelesese că *mireasa lui* era tare ca o stâncă!

Ea se întreba dacă el o va dezlega sau dacă intenţiona să o ţină legată de pat toată luna. *Ere Fabron de Beaumont cu adevărat nebun sau era doar fanatic? Se purtase la fel cu celelalte soţii ale lui? Nu. Nu era posibil.* Ea nu credea că Edmond o minţise, iar acesta vorbise întotdeauna cu afecţiune despre unchiul lui. Ducele nu era un om puternic şi intrase cumva sub influenţa acestei creaturi teribile, pastorul Lichault. Poate că se simţea vinovat de moartea primelor două soţii. Sau poate că dorise să se facă preot, cum sugerase Edmond, şi nu putuse din cauza obligaţiilor de familie.

Pe Dumnezeu, dar nemilos mai era! Ţipetele ei de durere ar fi trebuit să-i frângă inima, dar, în loc de asta, îl făcuseră să lovească şi mai tare. Ea se cutremură amintindu-şi. Apoi, când zăcea aproape inconştientă, să abuzeze de ea fără să-i pese cum se simţea sau dacă îi făcea plăcere! Se cutremură din nou. *Bărbatul acesta este un monstru!*

— Ţi-e frig? o întrebă vocea lui, calmă.

— Nu m-ai dezlegat.

— Iartă-mă. Era îngrijorat şi se întinse să-i desfacă legăturile. (Apoi o trase în braţele lui şi începu să-i dezmierde sânul pe sub cămaşa de noapte.) Mi se pare că nu pot să am destul din tine.

Îi scoase cămaşa de noapte şi se urcă pe ea. Skye se crispă şi el observă.

— Nu-ţi face plăcere? întrebă el.

— Nu, răspunse ea sfidător.

— Nu trebuie ca femeia să simtă plăcere din munca bărbatului. Plăcerea bărbatului este supremă.

El se împinse în ea o dată şi încă o dată, până când îşi elimină sămânţa. Apoi adormi din nou. *Slavă Domnului că am luat poţiunea lui Eibhlin. N-o să-i fac copii acestui animal! Nu sunt sigură că această familie se va perpetua. Ei fac pitici, idioţi şi nebuni. Mai bine să vină francezul şi să ia ducatul. Îi voi scrie reginei,* îşi promise ea. *Nu, îi voi scrie lordului Burghley! Îi voi explica cum este. Această căsătorie nu este valabilă în faţa Bisericii mele şi bănuiesc că nici în faţa Bisericii anglicane. Trebuie să-l fac pe duce să creadă că devin mai înţelegătoare, ca să pot vorbi cu Robbie. Bess Tudor mi-a cerut multe lucruri dificile, dar chiar şi ea va fi şocată să afle plângerea mea, o ştiu. Nu mă va obliga să stau aici. Nu poate!*

Skye se întoarse pe o parte, departe de noul ei soţ care sforăia din nou şi simţi vergelele care-i apăruseră pe piele. *Mă voi răzbuna pentru fiecare în parte!* Asta era promisiunea pe care şi-o făcea. Nu intenţiona să-l mai lase să abuzeze de ea chiar dacă va trebi să-i taie gâtul. Putea să facă şi asta. Chiar acum el zăcea fără apărare lângă ea, convins de superioritatea lui, fără să creadă că o femeie ar putea să aibă putere de viaţă şi de moarte asupra unui bărbat. Ea zâmbi angelic în întuneric. *Fabron de Beaumont o să afle foarte curând, spre dezamăgirea lui, ce însemna s-o aibă pe Skye O'Malley ca duşman. Nu cred că o să-i placă.* Zâmbind, Skye adormi.

Partea a doua

Beaumont de Jaspre

4

Fabron de Beaumont se trezi brusc şi privi în ochii albastri-verzi ai proaspetei lui mirese. Era goală şi aşezată confortabil pe pieptul lui, apăsându-i un mic dar periculos cuţit de fructe în gât. Inima începu să-i bată nebuneşte.

— Să nu te mişti, *my lord*, rosti Skye amabil, altfel îmi alunecă mâna. Şi să nu faci greşeala să crezi că nu te voi omorî; dacă mişti, o voi face.

El înghiţi greu şi ea văzu cu o satisfacţie răutăcioasă, pulsul care bătea repede la gât.

— De ce? întrebă el.

— Ai cerut reginei Angliei o soţie, *my lord*, şi ea, cu amabilitate, ţi-a trimis una. Presupun că ai ştiut că femeile din ţara mea sunt mândre şi independente. Chiar şi femeile din Franţa sunt inteligente în zilele noastre. Nu sunt o creatură ce trebuie bătută ca să asculte. Sunt o femeie, *my lord*. O femeie inteligentă, bogată şi de familie. Dacă mai ridici vreodată mâna asupra mea, te omor fără ezitare. Îţi voi fi o nevastă bună şi, dacă vrea Domnul, îţi voi dărui copii. Nu vreau însă să mă convertesc la credinţa hughenotă. Nu sunt cea mai bună catolică, dar prefer religia mea şi respect dreptul altora la propria lor credinţă. Mă înţelegi, *my lord? Nu vor mai fi bătăi!*

— Şi dacă nu sunt de acord, căţea arogantă, ce se întâmplă? întrebă el, fixând-o plin de mânie.

— Te omor acum, afirmă ea rece. Corpul meu este plin de vânătăi. Nu am decât să le arăt nepotului tău şi lui *père* Henri. Voi susţine, ca o bună fiică a Bisericii, că ştiu că pastorul tău nu are nici o autoritate să ne căsătorească şi că te-am rugat şi am pledat ca să-l aduci pe *père* Henri să ne căsătorească în credinţa adevărată şi că *n-ai vrut*. (Îi zâmbi dulce.) Apoi voi pretinde că nu pot să trăiesc în păcat cu tine, deoarece am fost întotdeauna o femeie respectabilă, cu o reputaţie fără pată. Dar m-ai forţat şi eu am încercat să mă apăr şi m-ai bătut fără milă. Fiind supusă unei nopţi de desfrâu carnal şi de dorinţe anormale, am făcut

singurul lucru pe care o fiică bună a Bisericii putea să-l facă atunci când te-ai apropiat din nou de mine, amenințându-mi sufletul cu perversiunile tale. Te-am omorât. (Îl privi inexpresiv.) Crezi că Biserica sau bunul tău nepot mă vor face responsabilă pentru un act comis într-un moment de teroare?

Acum Skye îl domina și o știa. Stabilise repede că ducele nu era nebun. Prin urmare, el nu ar fi acceptat un scandal.

— Depinde de tine, *my lord*, dacă vrei să trăiești sau să mori. Alege acum! îl somă, cu o privire de gheață.

— De unde știi că poți să ai încredere în mine? o întrebă el, incapabil să-și ia privirea de la minunații ei sâni. Aș putea să fiu de acord și apoi, când lași cuțitul din mână, să nu recunosc înțelegerea. Un acord făcut în asemenea condiții nu poate fi legal.

— Ești, după cum spune și nepotul tău, un om onorabil. Trebuie să presupun că onoarea se extinde la femei, la fel ca și la bărbați.

El dădu din cap aprobator, surprins de logica ei.

— Foarte bine, sunt de acord. Nu te voi mai bate, dar orice copil pe care mi-l vei dărui va fi crescut în credința mea. Nu voi permite să-mi corupi fiii.

— De acord, acceptă ea fără să ezite, știind că, dacă se va hotărî să-i facă copii, va fi capabilă să-i învețe iubirea, în ciuda pastorului Lichault.

Se ridică ușor de pe pieptul lui și puse cuțitul pe sfeșnic. Apoi, sprijinindu-se de perne, își acoperi pieptul cu cearșaful brodat. Această atitudine îl intrigă.

— Ești o femeie formidabilă, *my lady*.

— Mă cheamă Skye, rosti ea calm. Nu mi-ai spus decât o dată pe nume de când ne-am întâlnit. Nu poți să mi te adresezi astfel, cel puțin în intimitatea camerei noastre?

— Și tu mi-ai spus pe nume numai o dată, Skye.

— Este un nume neobișnuit și mă obișnuiesc mai greu cu el, Fabron.

— Este specific acestei regiuni, explică el. Și este un nume des folosit în familia noastră.

— De ce nu-ți plac deloc femeile?

— Presupun că am un oarecare resentiment, deoarece nu am putut deveni preot, așa cum am vrut. Eram moștenitorul tatălui meu. Tatăl lui Edmond a fost singurul meu frate, cu toate că tatăl meu a populat toată

regiunea cu bastarzi. Dar numai fiul cel mare era moştenitor şi doar moartea era acceptată ca scuză pentru a te sustrage de la responsabilităţi. Prima mea nevastă a suferit mulţi ani încercând să-mi dăruiască un copil. Biata Marie. Cu fiecare sarcină pierdută, devenea din ce în ce mai hotărâtă să-mi nască un fiu. A fost o femeie dulce, care a murit încercând şi eu cred că Dumnezeu m-a pedepsit pentru că nu mi-am urmat chemarea. Când cea de-a doua soţie a mea, Blanche, a dat în sfârşit naştere acestui idiot care se cheamă fiul meu, şi apoi a murit, am fost sigur că Dumnezeu mă pedepseşte. Atunci când l-am întâlnit pe pastorul Lichault şi am avut încredere în el, m-a asigurat că pierderea acestor două femei a satisfăcut supărarea lui Dumnezeu. El spune că eşti o femeie sănătoasă şi viguroasă care-mi va dărui cu uşurinţă copii, dacă voi putea să strunesc spiritul tău rău, care este un afront adus lui Dumnezeu.

— Nu pot să fiu de acord cu pastorul, zise Skye sec. O femeie trebuie tratată cu dragoste şi amabilitate. Dragostea bărbatului o va face să crească şi să înflorească ca o floare. Lipsa de amabilitate o va face răzbunătoare şi acră. În afară de asta, dacă vrei un copil care să poată domni peste acest regat, va trebui să aibă ca mamă o femeie puternică.

— I-ai iubit pe ceilalţi bărbaţi cu care ai fost căsătorită, Skye? o întrebă el curios. Nu i-a deranjat voinţa ta puternică?

— I-am iubit pe trei dintre ei, spuse ea. Fiecare era diferit de celălalt şi fiecare avea multă dragoste de oferit. Da, i-am iubit şi ei m-au iubit pe mine. Pe nimeni nu a deranjat felul meu de a fi.

Faţa ei era luminată de amintiri şi el îşi ţinu respiraţia, mirându-se cât de incredibil de frumoasă era.

Se aplecă, îi luă mâna, o întoarse şi o sărută. Ochii ei îl priveau foarte serios. Nu simţea nimic pentru el cu toate că ştia că el încearcă şi asta o făcea să simtă că trebuia să încerce şi ea. Nu era de ales. Ea îşi trase mâna dintr-a lui şi-i atinse obrazul. El o privi la fel de serios şi fără să zâmbească.

— Ştiu că Biblia spune că este rău ca bărbatul şi femeia să se arate unul altuia aşa cum i-a creat Dumnezeu, dar, în acest moment, vreau mai mult decât orice să te văd goală. Vrei să-mi satisfaci dorinţa, Skye?

Dând la o parte cearşaful, ea coborî din pat.

— Sunt sigură că pastorul Lichault ţi-a spus asta, Fabron, dar greşeşte. Biblia spune că am fost creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi, dacă este aşa, cum poate fi greşit să admiri ce a creat Dumnezeu?

Ea se răsuci încet şi el aproape că lăcrimă la vederea frumuseţii ei — sânii mici şi perfecţi, linia graţioasă a fundului şi picioarelor, eleganţa taliei, linia prelungă a spatelui, braţele subţiri. Totul era perfect, în afară de urmele nuielei de pe spate.

— Nu poţi fi o realitate, zise el. Pastorul are dreptate! Femeile sunt o invenţie a diavolului! Acoperă-te, *my lady!*

Ca răspuns, ea se aruncă pe pat lângă el.

— Nu, Fabron, îl contrazise ea ferm. (Se hotărâse să lupte cu ignoranţa şi superstiţia hughenotului. Acum era nevasta ducelui şi nu va permite pastorului Lichault să domine şi să distrugă căsnicia ei.) Biblia spune că femeile au fost create de Dumnezeu din coasta lui Adam, primul bărbat.

— Cum de ştii asta? Cine ţi-a spus-o?

— Nimeni nu mi-a spus-o, Fabron. Biblia a fost tradusă în engleză şi am citit-o cu ochii mei.

— Biserica ta blestemată interzice ca tu să afli ce scrie în Biblie!

— Biserica interzice multe lucruri, Fabron, iar eu nu sunt de acord cu toate. Ţi-am spus deja că nu am fost cea mai bună catolică. Biblia a fost tradusă, am vrut s-o citesc şi am citit-o.

— Faci întotdeauna ce vrei, Skye?

Ochii lui negri erau inerţi, dar în vocea lui se simţea iar o notă de umor.

— Alegerea nu este totdeauna a mea, Fabron, dar când este, atunci da, fac ce-mi place.

Ce bărbat ciudat, se gândea Skye. Se simţea vinovat că fusese crud cu ea şi ei îi părea rău de el.

Ochii lor se întâlniră şi el îşi plimbă mâna pe şoldul ei.

— În mod sigur este un păcat să faci dragoste la lumina zilei, zise el încet, iar ea sesiză dorinţa lui evidentă.

— Pastorul Lichault a spus asta? întrebă ea, privindu-l pe sub pleoape.

— Nu a fost vorba niciodată de acest subiect, Skye. Iar în Biblie nu am citit niciodată despre asta. Tu ai citit?

— Nu, *my lord*, n-am citit.

Mâna i se întinse să-i mângâie sânul.

— Ai făcut vreodată dragoste ziua? întrebă el.

— Da, îi răspunse ea dulce.

Putea să vadă ce excitat era de corpul ei, de conversaţia lor, de imaginile pe care discuţia lor le stârnise. O întinse pe perne şi îi cuprinse nerăbdător sânii ei, murmurând:

— Sigur că astfel de plăceri sunt o greşeală. N-o vom face. Nu trebuie!

Totuşi, o posedă repede, înainte ca ea să fie măcar pregătită, umezindu-şi degetele în gură şi frecându-i apoi despicătura, împingându-se în ea ca să-şi satisfacă propriile dorinţe. Skye închise ochii şi-l lăsă s-o facă aşa cum voia. *Cel puţin*, se gândi, *este capabil să funcţioneze fără cruzime. Cu timpul îl voi învăţa să-mi dea şi mie plăcere, dacă voi putea elibera de aceste temeri. Ce ciudat. Pentru prima dată în viaţă, eu am responsabilitatea actului sexual, nu bărbatul.*

Cu un strigăt sălbatic, ducele se prăbuşi, satisfăcut. Cu toate că nu era gata să-i ierte brutalitatea, simţea o ciudată simpatie pentru el. Era cu adevărat un om trist, slab şi plin de temeri şi prejudecăţi. Era în stare să se întărească doar prin alţii, iar ea era puternică. Până acum nu-l influenţase decât pastorul Lichault, dar ea va învinge această creatură, pentru că dacă n-o făcea, viaţa ei va fi un iad şi nu putea să aducă pe lume copii într-o asemenea atmosferă.

Multe zile, Skye şi Fabron rămaseră împreună în camerele lor. Discutau pe îndelete şi ea află multe despre noul ei soţ. *Nu avusese niciodată*, decise ea, *o dragoste adevărată şi suferea mult din cauza acestei lipse*. Singura persoană care era în mod sincer afectuos cu el era Edmond, nepotul lui.

Mama lui Fabron, o verişoară mai îndepărtată a Catherinei de Medici, fusese o femeie rece care, după ce născuse cei doi copii, îi lăsase în grija altora. Tatăl fusese un om rigid, cu înalte principii şi pofte destrăbălate care nu arătase niciodată un gest de afecţiune nici unuia dintre fiii săi, fiind mult prea ocupat să conducă ducatul şi să alerge după femei — lucruri pe care le făcea la fel de bine.

Singura persoană care-i oferise vreodată lui Fabron căldură şi afecţiune era preotul castelului, *père* Henri, şi poate de aici apăruse dorinţa să se dedice Bisericii, să-l egaleze pe omul pe care-l admira cel mai mult. Tatăl său desigur că nu acceptase şi Fabron de Beaumont crescuse în amărăciune. *Père* Henri a înţeles ambele părţi şi a încercat să aplaneze tensiunile dintre tată şi fiu. Dacă era voinţa lui Dumnezeu ca Fabron de Beaumont să fie preot trebuise să se nască fratele mai mic, insista *père* Henri sperând să-i mulţumească pe amândoi, dar acest argument se subţia cu fiecare sarcină pierdută de nevestele lui Fabron de Beaumont şi cu moartea lor. Apoi tatăl lui murise şi nu mai putuse să mai scape de responsabilităţi. Fratele lui mai mic murise şi singura sa rudă legitimă de sex masculin rămăsese nepotul pitic. Astfel fusese nevoit să-şi ia altă nevastă.

În timp ce Fabron îşi aştepta mireasa, pastorul Lichault începuse să acţioneze diabolic asupra ducelui care era extrem de susceptibil. Bineînţeles că era momentul pentru un nou început. O soţie nouă, o credinţă nouă. Pastorul vorbea cu autoritate şi cita din Biblie cu aparentă ştiinţă. Disperat să nu se întâmple cu noua nevastă ce se întâmplase cu celelalte, ducele a fost rupt de credinţa strămoşilor şi, cu zelul oricărui proaspăt convertit, a îmbrăţişat cu pasiune noua credinţă.

Acum frumoasa lui soţie introdusese în mintea lui un sentiment puternic de îndoială. Ea avea toate lucrurile pe care susţinea pastorul că nu trebuie să le aibă o femeie, fiind total diferită de orice femeie pe care o cunoscuse vreodată. Şi după trei săptămâni de căsătorie cu Skye, se îndrăgostise pentru prima dată în viaţă. Skye — un nume nesăbuit, dar care îi plăcea. Fusese botezată după numele insulei de unde venise mama ei, îi spusese Skye şi, în mod ciudat, i se potrivea. Nu era o Marie sau o Jeanne sau o Renée.

Era frumoasă şi încăpăţânată, amabilă şi independentă, tandră şi inteligentă. Ea avea, cu adevărat, toate acele lucruri pe care nu le luase în considerare la o soţie, poate cu excepţia frumuseţii. Ea nu refuzase să-şi dăruiască corpul, spre deosebire de primele două soţii care căutau întotdeauna scuze ca să evite datoriile de soţie, şi apoi, când el termina, se îndepărtau repede de el. Skye se lipea de el sau îl ţinea în braţe. El realiză că îi plăcea asta în special când îşi punea capul pe pieptul ei,

inspirând minunatul ei parfum de trandafir. Era mai curată şi mai dulce decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Într-o noapte, când el zăcea satisfăcut, Skye îi spuse:

— Ştii, Fabron, că nu m-ai sărutat niciodată?

El se miră, pentru că nu fusese niciodată aşa de apropiat de o femeie. Cu atât mai mult cu cât voia să-i placă, să-i răspundă cu aceeaşi amabilitate pe care i-o acorda ea, în ciuda începutului nenorocit; un început care îl făcea să se crispeze atunci când îşi amintea.

— Ţi-ar face plăcere dacă te-aş săruta, Skye? întrebă el neliniştit.

— Da, răspunse ea blând, mi-ar face mare plăcere, *mon mari*.

Ridicându-se într-un cot el se aplecă şi îi atinse blând buzele, retrăgându-se apoi ca şi cum s-ar fi ars. Râzând, Skye îi trase capul spre ea şi-şi apăsă cu patimă gura pe buzele lui. Fabron de Beaumont simţi o slăbiciune delicioasă trecându-i prin vene şi cum bărbăţia lui renăştea din nou la viaţă.

— *Asta, my lord*, zise ea îndepărtându-şi gura de a lui, asta este o sărutare. Nu este neplăcut, nu-i aşa?

— Îţi baţi joc de mine, *my lady*? întrebă el, dar ochii lui strălucitori contraziceau rigiditatea tonului său.

— Puţin, replică ea. Râsul face casă bună cu dragostea, *mon mari*.

El nu mai spuse nimic, dar începu s-o sărute, strângând-o în braţe, buzele lui căutând dulceaţa buzelor ei. Pentru prima dată de la căsătoria lor, Skye simţea cum apare o înfiorare de dorinţă. *Poate*, se gândi ea, *că există speranţă şi pentru noi doi*. El o ţinea lipită de el şi ea ştia că apropierea corpului ei, căldura şi catifelarea cărnii ei parfumate îi producea o enormă plăcere.

— Îţi place când te mângâi? Când îţi sărut sânii? întrebă el ezitant.

— Da, *mon mari*, îmi place foarte mult, răspunse ea blând.

— Îmi doresc să-ţi placă, declară el timid. Vreau să-ţi placă atunci când te iubesc.

— O, Fabron! exclamă Skye, plăcut impresionată. Când eşti amabil şi tandru, simt şi eu plăcere.

— Pastorul Lichault spune...

Ea îi acoperi gura cu mâna.

— Ce ştie un preot, indiferent de rit, despre pasiunea dintre un bărbat şi soţia lui, Fabron? Cred că Dumnezeu i-a dat bărbatului soţia nu

doar pentru companie şi procrearea copiilor, dar şi pentru plăcere. Şi cred că i-a dat femeii soţul din aceleaşi motive. Iubeşte-mă şi te voi iubi şi eu în schimb! Ce-i rău în asta, *mon mari?*

După ce-i sărută mâna, spuse:

— Skye, tu faci totul să pară atât de simplu.

— Este simplu, Fabron. Iubeşte-mă şi te voi iubi şi eu!

Şi o iubi aşa cum n-o făcuse până atunci. Era tandru şi atent. Încerca, pentru prima oară, să-i facă plăcere şi era surprins că plăcerea ei îl excita şi mai mult. Când ea ajunse la orgasm, înţelese că înainte se prefăcuse numai ca să-i facă lui plăcere. Şi realiză că o iubea pe această femeie frumoasă care, în ciuda tratamentului bestial din prima noapte, încerca să salveze căsătoria lor.

— *Je t'aime*, Skye, îi murmură el la ureche şi ea îl îmbrăţişă strâns, ştiind că acum aveau o şansă să reuşească în căsătoria lor.

Idila se termină totuşi repede. A doua zi dimineaţa stăteau la o măsuţă pe care le-o aranjase Daisy lângă fereastra dormitorului şi mâncau o masă simplă, compusă din piersici, pâine caldă, abia scoasă din cuptor, brânză şi vin îndoit cu apă.

Fereastra înaltă era deschisă şi de-a lungul balustradei de piatră roz creşteau trandafiri roşii ca sângele. Deasupra, cerul era albastru şi fără nori, iar dedesubt marea era albastră-verde în bătaia soarelui. O mică pasăre cântătoare, cu pene negre şi galbene, care dorea să le facă o vizită, se vedea printre trandafiri şi ciripea înainte să zboare spre Skye, care-i dădea firimituri din palmă. Soţul şi soţia îşi zâmbeau.

— Cum poţi să faci asta? întrebă el, intrigat.

— Pasărea ştie că nu are de ce să se teamă de mine, răspunse ea blând. Dacă iubeşti o fiinţă, ea îţi simte dragostea.

— Mai mult ca sigur că sunt farmece! tună o voce din mijlocul camerei.

Speriată, pasărea zbură.

— *My lady, my lord*, am încercat să-l opresc, dar m-a împins, spuse Daisy indignată. (Vorbise în franceză, dar apoi trecu repede la engleză.) Aveţi grijă, *my lady!* Diavolul bătrân fierbe de zile întregi pentru că ducele îl neglijează.

— Cred că te bazezi pe prietenia mea, pastore, de-ţi permiţi să mă deranjezi în intimitate, spuse rigid Fabron de Beaumont.

Pastorul Lichault păşi spre masă. Skye îşi încreţi nasul. *Oare omul acesta nu se îmbăia niciodată?*

— Vin pentru binele sufletului tău nemuritor, Fabron, fiule! Din noaptea când te-am unit cu această femeie nu ai mai venit la mine. Ţi-ai neglijat datoriile spirituale şi Domnul este nemulţumit! Se va răzbuna pe această femeie îţi va avorta urmaşul aşa cum au făcut-o celelalte soţii. În genunchi, amândoi! Rugaţi-vă Domnului să vă ierte până nu este prea târziu!

Deodată privirea ducelui deveni nesigură şi speriată; Skye se înfurie şi se ridică în picioare.

— Om rău! îi strigă ea pastorului. Tu trebuie să cazi în genunchi şi să ceri iertare lui Dumnezeu pentru învăţăturile tale deformate.

— Curvă! (Pastorul întinse un deget osos spre Skye.) Priveşte-o, Fabron, fiule! Iată cum se făleşte cu trupul ei ca o târfă din Babilon!

Ochii i se fixară pe sânii ei şi, inconştient, îşi linse buzele. Skye purta rochia de casă diafană, de mătase roz, pe care refuzase s-o poarte în noaptea nunţii cu ducele.

— Te uiţi cu prea mult interes, îl acuză ea pe pastor, şi văd că gândurile din spatele ochilor tăi diabolici nu sunt ale unui om sfânt!

Devenise deosebit de furioasă.

— Ţi-ai neglijat îndatoririle din cauza acestei femei, ţipa pastorul. Pielea ei nu are nici o urmă. Nu ai bătut-o în fiecare zi aşa cum ţi-am spus că trebuie să faci. Dacă nu vei urma voinţa Domnului, atunci trebuie s-o fac eu pentru tine, pentru binele sufletului tău nemuritor!

Întinzând mâna, pastorul o apucă pe Skye cu nişte degete neaşteptat de puternice şi începu s-o bată cu mâinile peste faţă şi peste cap. Skye ţipă şi încercă să scape din strânsoare.

Fabron de Beaumont sări cu un muget de pe scaun, o trase pe Skye lângă el şi începu să-l lovească cu furie pe pastor, în timp ce Daisy alerga să-şi ajute stăpâna, care se clătina.

— Creatură diabolică, mârâi ducele pastorului, care devenise deodată smiorcăit şi supus. M-ai îndepărtat de credinţa mea şi aproape că mi-ai stricat căsătoria. Dacă ducesa nu ar fi fost o femeie puternică şi de caracter aş fi putut s-o distrug în prima noapte. Doamne, iartă-mă pentru cât am fost de slab, dar *nu voi mai fi!*

Apoi, dintr-o mişcare, Fabron de Beaumont ridică trupul lui Lichault în aer şi-l aruncă peste marginea balconului. Auziră îngroziţi strigătul de moarte al acestuia în timp ce zbura prin aer, apoi totul se linişti. Skye şi Daisy alergară la balcon şi, uitându-se, văzură că era mort pe stânci, cu gâtul întors într-un unghi ciudat, cu sângele curgându-i din nas şi din gură.

Întorcându-se să-şi calmeze soţul furios, Skye îl văzu pe Fabron stând cu picioarele tremurânde, cu ochii ieşiţi din cap, cu mâinile mişcându-se nebuneşte între gât şi cap, încercând să respire, să vorbească. Apoi, cu un strigăt convulsiv, parcă ieşit din minţi, căzu pe podea.

— Aduceţi doctorul! îi comandă Skye lui Daisy, lăsându-se lângă duce. Să vină şi Edmond — grăbeşte-te, Daisy!

Daisy părăsi în fugă camera şi în urma ei, Skye verifică dacă Fabron de Beaumont era încă în viaţă. Era — respiraţia şi pulsul slab erau semnele supravieţuirii.

— O, Fabron, îmi pare atât de rău! Te rog, nu muri, *my lord*. Fă-te bine pentru mine şi vom fi fericiţi!

Skye îi luă capul în poală, dezmierdându-l în timp ce se aşeza să aştepte.

El era atât de liniştit şi de palid şi inima ei era lângă el. Nu ştia dacă-l va iubi vreodată pe acest om ciudat, dar era evident că el o iubea. O iubea într-atât încât să-i sară în apărare împotriva pastorului. Ea nu simţea nici o pierdere prin moartea acestuia. Era un om diabolic care aducea numai teamă şi nefericire celor a căror viaţă o atinsese cu mâna sa zbârcită.

— *Chérie!* (Edmond de Beaumont veni imediat lângă ea.) Ce s-a întâmplat?

— *My lady*, rosti blând doctorul, mă ocup eu acum. Ajută-mă, fetiţo, îi spuse lui Daisy, să-l culcăm pe pat ca să-l pot consulta.

Împreună cei doi îl întinseră pe patul încă deranjat de noaptea trecută.

— Ce s-a întâmplat? repetă Edmond conducând-o pe Skye la un scaun.

Ochii lui se aprinseră când îi admiră sânii de goliciunea cărora ea era complet inconştientă. Apoi ducându-se la pat, el luă un şal croşetat şi i-l puse pe umeri.

— Fabron s-a certat îngrozitor cu pastorul şi s-a înfuriat aşa de tare încât l-a aruncat peste balcon. Nu te deranja să te uiţi. E mort. Iar

unchiul tău a suferit un fel de atac. Adu-l pe *père* Henri, Daisy. Sunt sigură că Edmond ştie unde se ascunde.

— În camera de sus din vechiul turn de nord, spuse Edmond.

Preotul sosi în câteva minute. Era prima dată când Skye îl vedea şi îl simpatiză imediat. *Père* Henri era un om mărunţel şi bătrân, cu capul acoperit de păr alb şi ondulat şi ochi căprui calzi. Cu toate că aspectul lui era foarte aristocratic, vorba era ca a unui om simplu. Era, bănuia ea, progenitura unui lord cu o fată de ţăran. Cu o devoţiune care îl făcuse iubit de lumea din castel, el se grăbi spre duce şi-l binecuvântă. Apoi, uitându-se spre medic, întrebă:

— Ei bine, Mathieu, va trăi?

— Posibil, *mon père*. A suferit un atac de apoplexie. Nu se poate spune cât de puternic decât atunci când va deveni conştient.

Preotul dădu din cap şi apoi traversă camera spre Skye şi Edmond.

— Cum s-a întâmplat lucrul ăsta îngrozitor, Edmond? întrebă el.

Edmond de Beaumont îi povesti repede lui *père* Henri ceea ce ştia şi, atunci când termină, preotul puse o mână pe creştetul lui Skye şi o binecuvântă, încheind cu următoarele cuvinte:

— Şi Sfânta Biserică îţi urează bun venit în Beaumont de Jaspre, *my lady* ducesă. Acum, fiica mea, povesteşte-mi totul, te rog, din noaptea când ai fost unită cu Fabron prin căsătorie.

— Trebuie să ne căsătoreşti, *mon père*, şopti Skye. Această creatură nu avea puterea să facă asta.

— Pentru moment, fiica mea, nu trebuie să te neliniştești. Semnăturile de pe certificatul de căsătorie între tine şi duce fac legală căsătoria după legile ducatului. Când ducele va fi în stare, vom da şi binecuvântarea Bisericii. Acum, povesteşte-mi.

Ea le povesti despre ororile din noaptea nunţii, despre cum încercase în aceste trei săptămâni să facă mai bună căsătoria lor şi încheie cu relatarea evenimentelor de dimineaţă.

— Ducele a regretat greşeala faţă de Biserica adevărată, îl asigură Skye pe *père* Henri.

— Trebuie să fii lăudată, fiica mea, afirmă acesta, Fabron a fost un om confuz, iar tu ai dat dovadă de adevărată răbdare creştinească prin eforturile de a-l câştiga şi de a-l aduce înapoi la Biserica adevărată. Şi, în ciuda acestei tragedii, aceste eforturi au fost răsplătite, slavă

Domnului! Vrei să veghezi cu mine în noaptea aceasta în capelă pentru refacerea soţului tău, fiica mea?

Ea acceptă şi el o mângâie din nou pe creştet. Skye îl privi pe Edmond, ai cărui ochi violeţi erau plini de admiraţie şi îl întrebă:

— Vrei să ai grijă să fie aranjată capela până diseară, Edmond? Şi dumneavoastră, *mon père,* să purificaţi şi să binecuvântaţi din nou capela, înainte să ne începem rugăciunile?

Amândoi o priviră pe Skye cu aprobare totală şi ea se simţi cuprinsă de vinovăţie. *Nu am fost aşa de religioasă în aceşti ani,* se gândi ea nemulţumită. *Dar ducele are nevoie de rugăciunile mele şi sunt sigură că Dumnezeu va asculta şi rugăciunile unei catolice mai puţin bune.*

— Nu sunt aşa de sfântă, domnilor, rosti ea ca să-şi atenueze vinovăţia. Vă rog să nu-mi atribuiţi virtuţi pe care nu le am, ca să nu fiţi dezamăgiţi mai târziu.

Din partea cealaltă a camerei, ducele scoase un geamăt şi Skye alergă lângă soţul ei. Şi, cu toate că se mişca, era încă inconştient.

— Sunt aici, Fabron, murmură ea blând şi el se linişti.

În zilele următoare, ducele era când conştient, când inconştient. Skye se găsi deodată la cârma ducatului şi responsabilitatea o ajută să-şi potolească neliniştea. După moartea pastorului Lichault, poporul se reîntoarse la vechea credinţă catolică.

Apoi ducele îşi reveni, dar era paralizat de la talie în jos şi nu putea să vorbească.

— Cu timpul poate, afirmă medicul, dar trecu o lună fără nici o ameliorare.

Trecu şi a doua lună şi sosi un reprezentant de la Curtea Franţei. Spunea că, evident, ducele nu-şi va reveni. Singurul lui copil nu era capabil să conducă. Era ducesa *însărcinată?* Skye fusese nevoită să recunoască că nu era şi, deoarece Edmond de Beaumont nu putea să moştenească din cauza handicapului său, nu rămânea decât ca Franţa să preia ducatul.

Reprezentantul francez fusese făcut ostatic în apartamentele sale.

— Trebuie să fie şi o altă cale, spuse Skye când se întâlni cu Robbie, Edmond şi *père* Henri. Nu putem lăsa francezii să ia Beaumont de Jaspre. Nu este nici o rudă care ar putea să conducă? Trebuie să fie *cineva*.

— Este Nicolas St. Adrian, rosti Edmond încet.

— Ducele nu va vrea să audă de asta, protestă *père* Henri.

— Nu are de ales. Nicolas St. Adrian sau francezii, *mon père*.

— Cine este Nicolas St. Adrian? întrebă Skye.

— Este nobilul frate bastard al ducelui, replică *père* Henri. Un baron, dacă-mi amintesc bine. Cu mulți ani în urmă tatăl soțului dumneavoastră s-a îndrăgostit de singura fiică a unei vechi și sărăcite familii nobile din Poitou. Emilie St. Adrian a fost dragostea adevărată a lui Giles de Beaumont, iar faptul că avea deja o nevastă nu l-a împiedicat s-o seducă pe fata inocentă. Atunci când i-a spus că așteaptă un copil, așteptându-se ca el să se însoare cu ea, i-a mărturisit totul, spre decepția ei. Ea a refuzat chiar să-l mai vadă — comportare pe care bătrânul ei tată a aprobat-o total. Atunci când a născut un băiat sănătos, Giles de Beaumont a încercat să contribuie financiar la creșterea copilului, dar nimeni din familia St. Adrian nu a vrut să audă. Tot ce trimitea băiatului era returnat nedesfăcut. Bătrânul tată al lui Emilie l-a adoptat legal pe băiat, dându-i numele de St. Adrian, făcându-l moștenitorul lui, cu toate că nu prea avea ce moșteni. Nicolas St. Adrian este cu șase ani mai tânăr decât ducele. Mama și bunicul lui i-au dat o educație aleasă, Dumnezeu știe cum, și ar fi făcut o carieră strălucită la Curte dacă nu ar fi fost așa de sărac. Realitatea este că trăiește singur în castelul lui prăbușit, ajutându-i pe țărani să-și asigure strictul necesar din puținul pământ pe care-l are. Și bunicul și mama lui au murit de mult. Nu are soție, pentru că nu poate să-și permită una, și nu intenționează să meargă la Curte ca să pună mâna pe o văduvă bogată care s-ar căsători cu el pentru frumusețea lui.

— Trebuie trimis după el, spuse Skye calm. Nu avem altă posibilitate. În aceste condiții nu înțeleg de ce Fabron nu l-a desemnat de mult moștenitorul lui.

— *My lady*, ducele este un om rigid. După gândirea lui, fratele vitreg este un bastard, o creatură care nu contează. În plus, ducele Giles a fost adesea auzit deplângând pierderea lui Nicolas despre care primea în mod frecvent, printr-un prieten, rapoarte despre progresele băiatului. Nicolas era cu adevărat așa cum își bătrânul duce. Justiția lui Dumnezeu este de multe ori potrivită, dar ce greu trebuie să-i fi fost lui Fabron să audă toate acestea. Atitudinea lui Giles nu-l deranja pe Gabriel, tatăl lui Edmond,

dar îl deranja pe Fabron. Era un băiat sensibil, cu toate că ascundea aceasta foarte bine.

— Vreau să vorbesc cu soţul meu, spuse Skye. Nu avem de ales, *mon père,* sau Nicolas sau Franţa.

Preotul o aprobă.

— Dar decizia finală trebuie să fie a ducelui.

— Bineînţeles, acceptă Skye, şi plecă împreună cu *père* Henri spre dormitorul ducelui.

Fabron de Beaumont zăcea palid, cu ochii închişi, în patul său drept cu catifea roşie. Cearşaful alb cu marginile brodate era îndoit cu grijă peste cuvertura uşoară de lână, iar el era curat şi proaspăt ras, pentru că Skye insistase să fie astfel îngrijit. Auzindu-i intrând în cameră el deschise ochii, care se umplură de dragoste la vederea lui Skye. De când îşi revenise, îi arăta o devoţiune totală şi ea nu putea să nu-i arate afecţiune, o afecţiune pentru care el îi era recunoscător ca un copil.

Se aplecă şi îl sărută.

— Bună seara, *mon mari.* Am venit împreună cu *père* Henri să discutăm cu tine ceva de cea mai mare importanţă pentru familia ta.

El dădu din cap şi arătă, cu o mână slăbită, ca ea să se aşeze lângă el, iar *père* Henri stătea lângă ea în faţa ducelui.

— Fabron, francezii vor ducatul, spuse Skye calm.

Ochii lui negri se aprinseră şi scoase nişte sunete din fundul gâtului. Ea îi puse o mână pe braţ, liniştindu-l.

— Ştiu, spuse ea. Nu trebuie să se întâmple şi, dacă este posibil, vom preveni asta, dar avem nevoie de permisiunea ta.

El dădu din cap şi ea continuă:

— Eu nu sunt însărcinată şi este foarte clar că tu nu vei mai fi în stare să procreezi. Problema lui Garnier este evidentă şi bietul Edmond nu este potrivit. Nu ai decât o alegere — fratele tău vitreg, Nicolas St. Adrian.

Ochii lui Fabron de Beaumont scăpărară de furie şi îşi mişcă vehement capul opunându-se, dar Skye nu se descurajă.

— Nu ai altă posibilitate, Fabron, îi explică ea. Sau dai ducatul fratelui tău vitreg sau francezilor. Zilele acestea, de când eşti bolnav, am citit istoria familiei tale. Este o istorie glorioasă, nobilă şi foarte lungă.

Beaumont de Jaspre a existat şi a fost condus de familia ta din anul 770. Nicolas St. Adrian, prin toate împrejurările naşterii sale, este un Beaumont. El nu poate fi blamat pentru faptul că tatăl tău, un om căsătorit, a sedus-o pe tânăra lui mamă inocentă. Emilie St. Adrian era de familie bună, la fel ca şi a ta. Nu pot să lupt cu francezii, Fabron. În afara faptului că regina Elizabeth m-a trimis să fiu mireasa ta, nu vom avea nici un ajutor din Anglia. Amândoi ştim că am fost trimisă ca monedă de schimb pentru porturile tale. Dacă aş fi purtat copilul tău, aş fi luptat împotriva francezilor până la ultima suflare, dar dacă tu nu-l vei numi ca moştenitor pe fratele tău vitreg şi nu-l vei chema să vină imediat, francezii vor lua pământurile înainte de sfârşitul anului. Aceasta este realitatea şi *Père* Henri îţi va spune că nu exagerez. El a fost cu mine şi cu Edmond atunci când am fost obligaţi să ascultăm cererile arogante ale trimisului francez, pe care l-am închis până când va putea sosi Nicolas St. Adrian. El este singura noastră speranţă, Fabron. Trebuie să fii de acord! Dacă nu vei fi, ne vei lăsa pe toţi la cheremul Franţei — pe mine, pe nefericitul tău fiu şi pe Edmond. Ce se va întâmpla cu mine când va sosi stăpânul francez? Cine va avea grijă de micuţul Gamier? Edmond va fi obligat să plece? Poate că amândoi vor lucra la un circ ambulant, sau poate că frumuseţea mea îmi va asigura un protector şi astfel voi putea avea grijă de ei. Asta numai dacă protectorul meu nu va fi gelos sau destul de generos ca să-i întreţină şi pe ceilalţi.

— *Fata mea!* strigă *père* Henri şocat. Eşti prea dură.

— *Nu, mon père*, sunt sinceră. Te uiţi la mine şi vezi o femeie frumoasă, dar nu ştii că soarta a fost de multe ori dură cu mine şi am supravieţuit pentru că am fost realistă. Nu m-am amăgit şi nu-l voi amăgi nici pe soţul meu. Suntem pierduţi dacă el nu poate depăşi această mândrie încăpăţânată şi nu-l va numi pe fratele lui vitreg moştenitorul său. (Ea se întinse şi mângâie drăgăstos obrazul palid al ducelui.) Îmi pare rău, Fabron, dar *trebuie* să fii de acord şi, în ciuda slăbiciunii mâinii tale, trebuie să semnezi documentul prin care să-l faci pe baronul de St. Adrian moştenitorul tău.

El oftă adânc şi ea văzu lacrimile strălucind în ochii lui negri, apoi încuviinţă resemnat din cap.

— Sunteţi de acord? Şi veţi permite fratelui dumneavoastră vitreg, Nicolas St. Adrian, să vină la Beaumont de Jaspre ca moştenitor? (Fabron dădu din cap afirmativ.) Foarte bine, fiul meu. Voi trimite după Nicolas, imediat ce scribul întocmeşte documentele. Imediat!

Fabron de Beaumont oftă din nou şi închise ochii. Skye se ridică şi, sărutându-l încă o dată, se furişă din cameră împreună cu *père* Henri.

— Trebuie să trimiteţi pe unul dintre preoţi, rosti ea gânditoare. Nu cred că francezii vor bănui că trimitem la ramura bastardă a familiei după ajutor, dar este înţelept să nu-ţi subestimezi niciodată duşmanul. Dacă ar pleca Edmond, absenţa lui ar fi observată. Şi trebuie să trimitem un emisar şi la papă. Catherine de Medici este o femeie credincioasă cu toate că este ambiţioasă şi fiul ei o va asculta. Francezul are acum prea multe probleme în vest ca să se mai certe şi cu Papa. Dacă Sfântul Părinte va confirma drepturile lui Nicolas St. Adrian asupra ducatului de Beaumont de Jaspre, Franţa nu va îndrăzni să combată decizia. Să fii sigur că mesagerul nostru către Roma va duce daruri bogate. Îl voi trimite cu vasul meu, cu căpitanul Kelly.

— *My lady*, declară *père* Henri cu un ton plin de respect, sunt uluit de precauţia de care daţi dovadă.

— Joc bine acest joc, *mon père,* nu-i aşa? chicoti Skye. Nu poţi să supravieţuieşti la Curtea Tudorilor fără să înveţi să te descurci. Nimeni nu se aşteaptă ca o femeie să fie responsabilă, dar eu am purtat responsabilitatea nu numai pentru mine şi copiii mei, cât şi pentru vastele proprietăţi şi averile importante ale tatălui şi fraţilor mei, de când aveam şaisprezece ani. Este doar o problemă de organizare.

— Nu, o contrazise preotul calm. Nu toate femeile pot face ce faceţi dumneavoastră.

— Nu sunt ca celelalte femei, afirmă ea poznaş.

Înainte de căderea nopţii mesagerul fusese trimis la Roma, navigând pe *Pescăruş* în grija căpitanului Kelly. Ducea cu el o scrisoare din partea ducesei de Beaumont de Jaspre şi alta din partea lui *père* Henri. El avea pregătit pentru Sfântul Părinte o pereche minunată de sfeşnice de aur ornate cu frunze aurite şi cu flori roz şi albe din perle, iar postamentul fiecărui sfeşnic era bătut cu rubine şi diamante. Skye zâmbise când ambalase chiar ea aceste comori în punguţe de catifea roşie şi apoi într-o cutie de fildeş. Regina-mamă a Franţei era cunoscută pentru

zgârcenia ei şi dacă s-ar fi gândit să-şi prezinte cazul Sfântului Părinte, nu ar fi trimis nimic care să se poată compara cu darul lui Skye.

Dimineaţa următoare un alt mesager, un tânăr preot dintr-o familie bogată din Beaumont care ştia să călărească un cal şi să folosească o sabie, dacă era nevoie, părăsea castelul pentru a merge la Nicolas St. Adrian, în Poitou.

Nu le rămânea decât să aştepte.

Spre marea uimire a lui Skye, ambii mesageri reveniră în mai puţin de o lună. Cel care fusese la Roma avusese un noroc incredibil. În timp ce el şi Brian Kelly îl aşteptau pe Papă împreună cu sute de alţi solicitanţi care voiau să atragă atenţia Sfântului Părinte, acesta trecuse prin cameră şi auzise vocea lui Brian. Se oprise, uitându-se la Brian, şi spusese:

— Fiule, vocea ta îmi aminteşte de Irlanda. Am avut odată un secretar din această ţară. Am dreptate?

Uluit că i se adresase însuşi Papa, Brian nu reuşise decât să dea din cap.

— Să-mi fie adus imediat acest tânăr, comandase Papa. Vreau să vorbesc cu el.

Brian şi colegul lui, *père* Claude, fuseseră introduşi în grabă în apartamentele Papei, unde înaltul prelat le întinsese mâna ca să poată săruta inelul papal. După îndeplinirea formalităţilor, el întrebase:

— Şi acum, ce pot face pentru tine, prietenul meu irlandez?

În franceza lui lentă şi grijuliu exprimată, Brian Kelly îi explicase misiunea şi încheiase cu prezentarea cutiei de fildeş, care fusese luată repede de unul din secretarii Papei.

Urmase o tăcere totală şi foarte semnificativă când fusese etalat conţinutul cutiei. Cu un zâmbet pe buze, Papa pipăi lucrătura sfeşnicelor şi se gândi că regina-mamă a Franţei era mult prea sigură de ea. Ea credea că-l avea pe Papă la dispoziţia ei din cauză că aparţineau aceleiaşi naţionalităţi. Se întoarse spre secretarul lui şi-l întrebă încet:

— Unde se află acest Beaumont de Jaspre?

— Este un ţinut foarte mic la Marea Mediterană, între Languedoc şi Provence, explicase secretarul. Familia Beaumont domneşte acolo din timpul lui Charlemagne. Cu toate că recunosc Franţa ca suzerani, au fost întotdeauna un ţinut independent.

Deci Catherine de Medici dorea acest mic ducat şi ducele era într-o situaţie dificilă. Fără aprobarea Papei pentru numirea lui Nicolas St. Adrian, Franţa putea să ia cu forţa aceste pământuri.

Poate că era timpul şi ocazia perfectă să i se amintească Catherinei că papalitatea nu era jucăria ei personală, pe care s-o folosească atunci când dorea.

Papa le zâmbi celor doi bărbaţi, când rosti binevoitor:

— Voi confirma drepturile lui Nicolas St. Adrian asupra ducatului Beaumont de Jaspre. Cavelli! Vei scrie documentele în trei copii: una pentru ducele de Beaumont de Jaspre, una pentru Catherine de Medici şi una pentru noi. Să fie gata astăzi. Aceşti oameni trebuie să se întoarcă la stăpânul lor.

— Cum putem să vă mulţumim, Sfinte Părinte, întrebă *père* Claude. Stăpânul meu şi poporul vă rămân veşnic îndatoraţi.

Papa zâmbi din nou, plimbându-şi mâinile pe minunatele sfeşnice. Făcuse destul de puţin pentru atâta generozitate.

— Am fi fericiţi să luăm cu noi pe mesagerul papal, rosti viclean Brian Kelly, şi-i vom dărui un cal frumos şi o recompensă să-şi poată continua călătoria în Franţa.

Papa era încântat la gândul că va fi scutit de cheltuielile călătoriei mesagerului, care va fi trimis înapoi pe banii francezilor.

— Mulţumesc, fiule, spuse el. Acum să vă binecuvântez.

Brian Kelly îşi plecă fruntea ascunzându-şi un zâmbet. Făcând oferta, se asigurase că mesagerul va pleca spre Franţa astăzi, deoarece timpul era important.

Reveniră în Beaumont de Jaspre la trei săptămâni de la plecare şi a doua zi mesagerul papal plecă spre Catherine de Medici.

Câteva zile mai târziu, cel de-al doilea mesager al lui Skye se întoarse din Poitou însoţit, spre surpriza tuturor, de Nicolas St. Adrian. Ei se aşteptau ca mesagerul să aducă un răspuns de la baron, dar nu chiar pe acesta.

Skye îl privi uluită pe Edmond, când acesta năvăli în camera ei fără să mai bată la uşă:

— Este aici, *chérie!* Pentru Dumnezeu! Nu a pierdut timpul, nu-i aşa? A venit cu mesagerul — fără escortă, fără suită. Constat că moştenitorul este foarte nerăbdător.

— Doamne! Nu a putut acest preot prost să trimită un mesager pentru a ne avertiza? Daisy! Toaleta din mătase verde-cenușie! La naiba, mi s-a răvășit părul! (Îi zâmbi lui Edmond.) Ei bine, prietene, cum arată? Seamănă cu un Beaumont?

— *Chérie,* nu sunt sigură că unchiul Fabron va fi încântat. Bastardul este un bărbat înalt și foarte atrăgător. Are pielea deschisă la culoare, iar ochii... ochii, *chérie,* sunt verzi ca verdele unui lac din pădure. Părul este brun-roșcat, fața ovală, cu fruntea înaltă, iar nasul este tipic pentru familia Beaumont. Una peste alta, vreau să spun că este un bărbat frumos și pare puternic. Nu cred că acest sânge proaspăt va face rău familiei noastre.

— Ai vorbit cu el?

Daisy o ajută să îmbrace corsajul rochiei verzi și Edmond își roti sugestiv ochii, atunci când observă cu coada ochiului îmbrăcămintea sumară, iar Skye îl lovi cu afecțiune pe spate.

— Nu am vorbit cu el, *chérie,* îi răspunse el la întrebare. M-am gândit că este rolul tău să-i urezi prima bun venit în Beaumont. El nu se așteaptă să fie salutat imediat, deoarece a venit neanunțat.

— Grăbește-te, Daisy, nu trebuie să-l lăsăm să aștepte pe baronul St. Adrian.

— Când te va vedea, *chérie,* se va gândi că a meritat să aștepte, murmură Edmond blând, măsurând-o din ochi cu admirație.

Toaleta era frumoasă, cu fusta în falduri și un decolteu adânc, în care sânii i se umflau provocator de fiecare dată când respira. Corsajul ajustat era brodat într-un model cu arabescuri cu mici diamante și perle, iar în jurul gâtului Skye își prinsese câteva șiraguri de perle, identice cu cele din urechi. Daisy îi prinse câteva camelii albe la baza cocului și Skye era gata.

Deschise ușa comună și intră în camera ducelui.

— A sosit fratele tău vitreg, Fabron. Mă duc împreună cu Edmond să-l salut. Vrei să-l vezi în seara asta?

Ducele dădu slab din cap în semn că nu.

— Îl vei vedea? insistă ea.

Fabron de Beaumont stătea liniștit, prefăcându-se deodată că doarme, dar Skye nu se lăsă păcălită.

— Poate ar trebui să-l vezi, *mon mari*, spuse ea blând. (Apoi se aplecă şi-l sărută pe frunte.) Noapte bună, Fabron, spuse ea şi ieşi.

Fabron de Beaumont simţea lacrimile pe faţă. Trupul îl trădase, dar mintea lui era încă activă şi clară.

Skye şi Edmond se grăbeau spre holul principal al castelului, unde ştiau că îi aştepta Nicolas St. Adrian.

Era un bărbat minunat de frumos, în ciuda hainelor simple: purta cizme înalte de piele, pantaloni scurţi care dezveleau picioarele bine formate şi o vestă din piele de căprioară peste o cămaşă albă de mătase desfăcută la gât. Privindu-i când intrau, ochii lui verzi nu trădară nimic din gândurile care-i asaltau mintea.

— Bun venit la Beaumont de Jaspre, *my lord* baron, îl salută Skye cu vocea ei muzicală. Suntem foarte recunoscători că aţi venit.

Întinzându-i mâna, el o ridică şi ochii lor se întâlniră pentru prima oară. Ochii ei albaştri se măriră doar puţin şi el înţelese că ea simţea acelaşi lucru ca şi el. Nu văzuse niciodată în viaţa lui o femeie mai frumoasă decât această fiinţă încântătoare. Recunoscu că o dorea şi realiză că şi ea îl dorea.

— *My lady*, eu vă sunt recunoscător pentru că am înţeles de la *père* Michel că dumneavoastră aţi sugerat să devin moştenitorul fratelui meu vitreg, cu toate că îmi lipseşte, din nefericire, numele de Beaumont.

— Această eroare nu vă aparţine, *my lord* baron, îi răspunse ea. Permiteţi-mi acum să vi-l prezint pe nepotul dumneavoastră, Edmond, care este cunoscut sub numele de „micul lord de Beaumont".

Edmond se înclină graţios şi spuse cu o voce plăcută:

— Dacă Skye este fericită că sunteţi aici, *unchiule*, atunci eu sunt de două ori mai fericit!

— Nu vreţi să fiţi ducele de Beaumont de Jaspre, Edmond?

Nicolas St. Adrian se uită atent la micuţul om.

— Nu, nu! Priveşte-mă, unchiule, sunt un pitic, un accident al naturii. Chiar dacă ar exista o fată care să vrea să se căsătorească cu mine, ce garanţie am că voi avea copii normali? Niciodată în istoria acestei familii nu a existat un pitic, dar am aflat că în familia mamei mele au existat câţiva. Eu nu pot să mă căsătoresc şi nu pot să asigur altă generaţie pentru Beaumont de Jaspre. Dar tu poţi şi, din câte văd, unchiule, nu vor lipsi cererile pentru mâna ta!

Nicolas St. Adrian zâmbi. Nu găsise o femeie cu care ar fi vrut să se căsătorească dar, poate faptul că nu era bogat, îl făcuse să nu se gândească la aşa ceva. Acum i se întâmplase să devină o partidă bună.

— Trebuie să fii obosit după o călătorie aşa de lungă, *my lord*, interveni Skye. Nu te-am aşteptat aşa de repede şi mă tem că vei crede că nu suntem ospitalieri, dar trebuie să te rog să te odihneşti aici cu un vin bun de Beaumont, până când va fi pregătit apartamentul dumneavoastră.

— Stai şi serveşte-l pe noul meu unchi, Skye. Mă voi ocupa eu de tot.

— Vă rog, *my lady*, aş vrea să aflu despre fratele meu vitreg şi despre situaţia cu francezii. La urma urmei eu sunt francez şi am jurat să servesc regele. Nu pot face nimic care să-mi compromită onoarea.

Edmond de Beaumont îşi ascunse un zâmbet când o părăsi pe Skye şi pe noul său unchi. El era cu vreo zece ani mai tânăr decât Nicolas St. Adrian, dar se simţea mai bătrân din multe motive. Cât de inocent era domnul baron. Edmond nu credea nici o clipă că Nicolas va renunţa la această bogăţie neaşteptată numai pentru că ar fi putut să-l ofenseze pe Charles al Franţei.

Skye îi turnă lui Nicolas într-o cupă de argint vin roze de Beaumont de Jaspre şi, oferindu-i-l, îi indică un scaun. Luându-şi cupa ei se aşeză în faţa lui şi toastă:

— Pentru dumneavoastră, Nicolas St. Adrian. Să fii un duce bun pentru Beaumont de Jaspre.

— Voi bea mai degrabă pentru minunaţii tăi ochi albaştri ca marea, *my lady*, veni răspunsul derutant.

Ochii lui verzi o priveau cu îndrăzneală.

— Voiai să ştii despre fratele tău vitreg, remarcă ea rece, dar pulsul îi bătea accelerat.

Nu mai avusese asemenea reacţie faţă de un bărbat de când fusese o fată de cincisprezece ani şi-l întâlnise pe Niall Burke pentru prima dată. Trebuia să-şi recâştige controlul pentru că era o femeie respectabilă, al cărei sărman ei soţ zăcea grav bolnav în acest castel.

El reuşi să-i vadă agitaţia, cu toate că ea încerca din răsputeri s-o ascundă, începând să vorbească ca să depăşească momentul:

— Sunt cea de-a treia soţie a fratelui dumneavoastră vitreg, spuse Skye. Ne-am căsătorit acum trei luni, dar el a suferit un atac de apoplexie acum câteva săptămâni, iar eu nu sunt însărcinată. Regina-mamă a Franţei ar vrea să absoarbă Beaumont de Jaspre şi fără un moştenitor de sex masculin ne-am putea pierde independenţa. Fabron preferă să te numească moştenitor. Dacă eşti de acord, vei fi uns săptămâna vitoare duce de Beaumont de Jaspre în catedrala *St. Paul*. Trebuie să înţelegi că averea soţului meu îi va rămâne atâta timp cât trăieşte, dar ţi se va dărui o alocaţie generoasă. Trebuie să accepţi, de asemenea, să ai grijă de fiul său Garnier şi de nepotul tău, Edmond, după moartea lui Fabron.

— Şi dumneavoastră, *my lady*? Ce se va întâmpla cu dumneavoastră după moartea fratelui meu? (Privirea lui intensă o mângâia cu îndrăzneală, făcând-o să roşească.) Nu va trebui să am grijă şi de dumneavoastră?

Skye respiră adânc ca să-şi limpezească capul care i se învârtea. Dorea să-l sărute, să-l dezmierde, să atingă părul lui castaniu ca să vadă dacă era cu adevărat atât de mătăsos cum părea. *Pe Dumnezeu*, se gândea ea, furioasă pe sine, *ce dracu' se întâmplă cu mine? Mă comport ca o târfă în călduri!*

— Nu este nevoie să te îngrijorezi pentru mine, *my lord*, reuşi ea să spună. Sunt o femeie bogată. Când vor veni acele zile triste şi voi fi din nou văduvă, mă voi întoarce în ţara mea. Căsătoria mea cu fratele dumneavoastră a fost făcută din raţiuni politice. Mi-am părăsit copiii şi mă voi întoarce la ei pentru că le duc dorul.

Dumnezeule! gândi el. *Pielea ei este perfectă. Este oare atât de moale cum pare? Doamne, cât doresc să sărut această gură senzuală!*

— *My lady*, poate că regina va aranja o altă alianţă pentru dumneavoastră, spuse el provocator.

— Pentru Dumnezeu, sper că nu! replică Skye cu patimă.

El izbucni în râs, deoarece ea era aşa de sinceră în sentimentele ei. Ochii lui verzi străluceau de veselie atunci când întrebă:

— Această căsătorie nu a fost pe placul dumneavoastră?

— A fost convenabilă pentru regină şi pentru Fabron, *my lord*. Pentru mine a fost o necesitate pentru că sunt irlandeză şi aveam nevoie de o favoare din partea lui Bess Tudor. Această căsătorie a fost preţul şi am fost de acord să-l plătesc.

— De ce favoare aveaţi nevoie, *my lady*? Pentru un iubit?

— Nu, *my lord*, pentru fiul meu minor care, după omorârea tatălui său, a devenit lord Burke şi moştenitor al pământurilor lui. Fără protecţia reginei, aceste proprietăţi ar fi fost furate.

Cum îndrăzneşte să creadă că aş fi pledat pentru un iubit? se înfurie Skye.

— L-aţi iubit pe ultimul dumneavoastră soţ?

— Da, *my lord*, l-am iubit, răspunse ea ferm.

El se aplecă şi, luându-i mâna, i-o sărută uitându-se în ochii ei.

— Îmi cer scuze, *my lady*, pentru indiscreţia mea.

Skye se forţă să se ridice de pe scaun, sperând ca picioarele ce-i tremurau să n-o trădeze.

— Nu înţeleg ce face Edmond, rosti ea. Ar fi mai bine să mă duc să mă ocup eu de apartamentul dumneavoastră, *my lord*.

Se ridică şi el, gândindu-se că trebuie s-o aibă nu doar pentru o noapte ci pentru totdeauna. *Am găsit femeia cu care să vreau să mă căsătoresc şi nu o voi lăsa să-mi scape!*

— Mulţumesc, *my lady*.

El îi reţinea încă mâna şi nu părea că vrea să-i dea drumul.

— *My lord*, murmură ea, încercând să se elibereze.

— *My lady*, cred că va trebui să-mi spuneţi Nicolas. La urma urmei suntem rude... prin alianţă.

El îi duse încă o dată mâna la gură, buzele lui întârziind mai mult timp decât era politicos, înainte să-i dea drumul.

Skye avea impresia că va leşina. Putea să jure că dinţii lui îi ciupiseră încheietura. Tensiunea sexuală dintre ea şi acest bărbat era de-a dreptul incredibilă şi se găsea în încurcătură. Părăsi holul în grabă, simţind în spate privirea lui.

Skye îşi aminti de dragostea pe care o simţise pentru Niall Burke atunci când îl întâlnise pentru prima oară. Îşi aminti de pasiunea pe care o simţise prima oară pentru Geoffrey şi, când el o cucerise, marea dragoste care înflorise între ei. Ceea ce simţea acum era înrudit cu aceste două sentimente vechi, cu toate că nu semăna cu nici unul dintre ele.

Cu un efort suprem ea îndepărtă acest gând şi intră direct în camera soţului ei, care tocmai fusese hrănit, iar Daisy îi spăla mâinile,

ştergându-le cu o pânză înmuiată în apă de trandafir. În timp ce lucra, ea îi vorbea ducelui şi Skye putea să vadă că el era interesat şi amuzat de ce-i povestea ea. Franceza lui Daisy se îmbunătăţise incredibil în ultimele luni de când erau aici şi acum îi povestea ducelui despre Devon. La intrarea ei, ochii ducelui fugiră de la Daisy spre Skye.

— Bună seara, *mon mari*, îl salută Skye. M-am întors să-ţi povestesc despre fratele tău vitreg.

Fabron de Beaumont se încruntă şi scutură capul că nu voia.

— De ce nu, nul? bombăni ea. Trebuie să mă asculţi, Fabron. Nicolas St. Adrian este un bărbat frumos şi chiar cred că Beaumont de Jaspre va fi fericit avându-l. Îţi va plăcea, Fabron. Mâine dimineaţă îl voi aduce să te întâlnească.

El îşi scutură iar capul, dar Skye spuse cu drăgălăşenie:

— Fabron, dacă nu-l vezi, oamenii vor crede că nu eşti de acord. Ai semnat toate documentele şi, în ciuda faptului că s-a născut neligitim, este fratele tău şi este nobil. Am impresia că este şi inteligent.

Fabron de Beaumont oftă adânc şi se strâmbă la ea, dar apoi, încet, o prinse de mână. Strângerea era slabă, dar ea ştia că era singurul lui mod de a-i arăta că acceptă sfatul ei în această problemă.

— Mulţumesc, *mon mari*. Înţeleg ce greu îţi este, dar va fi bine pentru ducat. Acum trebuie să mă grăbesc, pentru ca oaspetele nostru să fie hrănit. A sosit el pe neaşteptate, dar nu trebuie să-l lăsăm să creadă că ne lipseşte ospitalitatea. De această dată îţi spun cu adevărat noapte bună.

Fabron de Beaumont îşi privi soţia ieşind graţios din cameră. Prizonier al unui trup care nu mai voia să funcţioneze, nu se simţise în toată viaţa lui mai frustrat. Era nedrept să fie doborât tocmai când îşi găsise fericirea.

Daisy se grăbea după stăpâna ei.

— Sper că aceste două fete proaste pe care încerc să le instruiesc v-au pregătit baia, *my lady*.

— Marie şi Violette par serviabile, Daisy. Sunt sigură că vor învăţa sub tutela ta.

— Sunt fluşturatice, doamnă, dar nu am de ales. În Anglia am crezut că nimeni nu poate fi aşa nebunatic ca Agnes şi Jane, dar fetele astea...!

Daisy îşi roti ochii spre cer şi Skye izbucni în râs. Cu toate că era cu câţiva ani mai tânără decât stăpâna ei, Daisy era în serviciul lui Skye de peste şapte ani şi era protectoare şi geloasă.

— Ce veţi îmbrăca în această seară? întrebă ea.

— Rochia aceasta, Daisy... Abia am purtat-o în seara asta. Dar trebuie să fac o baie.

Intrând în dormitorul lui Skye, Marie şi Violette făcură o plecăciune frumoasă, apoi se grăbiră să o ajute pe ducesă să se dezbrace, în timp ce Daisy controlă temperatura apei şi turnă esenţa de trandafiri.

Skye intră în cada de lemn de stejar adusă din Anglia şi se scufundă în apa caldă.

— Lasă-mă să mă bălăcesc puţin, îi spuse lui Daisy care, cunoscând obiceiurile stăpânei sale, părăsi camera cu cele două subalterne.

Fereastra înaltă era deschisă şi putea să vadă culorile apusului care aveau intensitatea toamnei timpurii şi acopereau marea cu aur topit. Mintea lui Skye diseca senzaţia de disconfort creată de întâlnirea cu Nicolas St. Adrian. Nu reuşea deloc să-şi explice sentimentele tulburătoare pe care i le trezea acest bărbat şi decise că de vină erau căldura şi imaginaţia ei sălbatică de celtă. Fusese o zi a dracului de fierbinte şi ea nu dormise bine de când cu accidentul cu Fabron. Era îngrijorată pentru el cum ar fi fost pentru unul din copiii ei, rămânând în alertă chiar şi când dormea şi îi părea extrem de rău pentru sfârşitul tragic al căsătoriei lor.

Medicul îi spusese că el nu va trăi foarte mult, deoarece atacul fusese sever şi starea lui se agrava de la o zi la alta.

Voi fi o soţie bună pentru Fabron de Beaumont atâta timp cât va trăi, decise ea miloasă. *Cât despre Nicolas St. Adrian...*

— Daisy! strigă ea, punând capăt gândurilor. Daisy, vino să mă speli pe spate!

5

Deoarece Nicolas St. Adrian sosise pe neaşteptate la castelul din Beaumont de Jaspre, gazdele se scuzaseră că nu puteau să-i ofere o cină elegantă. Gândindu-se cu amuzament că o pulpă de căprioară şi o bucată de pâine neagră ar fi fost un festin la castelul lui, privea cu plăcere la cina „simplă" care se servea. Deoarece Robbie plecase spre est într-o scurtă călătorie, numai Nicolas, Edmond şi eleganta ducesă erau la masă în această seară. Baronul se gândise că ea ar fi putut să-l evite dar, spre marea lui bucurie, ea venise — rece şi elegantă, fără să-l privească în ochi.

Cupele grele din argint încrustate cu jad verde au fost umplute cu vin roşu şi aromat, iar pentru început s-au servit două feluri de aperitive: scoici cu sos de muştar de Dijon şi ouă umplute decorate cu frunze proaspete de pătrunjel şi piper negru. Ca fel principal s-au servit pulpă de miel umplută cu rozmarin cu garnitură de arpagic şi morcovi, plăcintă cu carne de iepure, ciocârlii mici coapte în aluat şi un clapon fript condimentat cu sos de tarhon. S-au mai adus salată proaspătă de lăptuci, ridichi, măsline negre şi anghinare în ulei şi oţet, iar ca desert, un vas mare cu fructe proaspete.

Toţi mâncară cu poftă, Edmond observând că noul său unchi nu era deloc un gurmand.

— Sunt ultimul din familia St. Adrain, afirmă el sincer. Castelul meu este o ruină şi nu am doar cămara goală, ci şi punga. Masa dumneavoastră „simplă", *my lady*, este un festin pentru mine. Beaumont de Jaspre este un alt dar al soartei.

— De aceea aţi venit aşa repede, remarcă Skye. Ne aşteptam să veniţi mai târziu şi să fiţi mult mai reţinut.

— *My lady*, nu am nici o reţinere pentru că am de plătit onorarii şi nu am bani. Chiar şi ţăranii mei mă consideră un stăpân sărac şi îmi reproşează că nu recâştig onoarea pierdută a familiei St. Adrian. Au insistat să merg la Curte, dar cum să le explic că este nevoie de aur ca

să mergi la Curte, nu doar de numele de baron de St. Adrian. Dar acum sper să pot face din Poitou un alt Beaumont de Jaspre. Ar fi o moştenire bună pentru al doilea fiu.

— Înţeleg că acceptaţi oferta lui Fabron.

— Da, dar în anumite condiţii, *my lady*. În primul rând, nu voi purta război cu Franţa, căruia i-am jurat credinţă ca vasal.

— Nu e nevoie, îl întrerupse Skye. Când am trimis după dumneavoastră, *my lord*, am trimis şi un mesager la Papă, să vă susţină. Acum câteva zile am primit aprobarea Sfântului Părinte, care a trimis un sol la Paris. În ziua investirii, veţi semna o alianţă cu Franţa, la fel ca toţi ducii de Beaumont de Jaspre de până acum. Şi veţi face asta în faţa trimisului reginei Catherine, care a fost reţinut aici de când a sosit.

— Aşa aţi procedat, *my lady?*

Vocea lui trăda amuzamentul şi admiraţia. O femeie îndrăznea să înfrunte cu atâta curaj puterea Franţei!

— Da, Nicolas, aşa am făcut.

Era pentru prima dată când îi folosea numele şi se înfioră.

— Am observat că şi-a îndulcit singur arestul, interveni Edmond amuzat. Era ocupat cu cea mai atrăgătoare cameristă.

— *Edmond, nu se poate!* Doamne, ce ar crede Elizabeth Tudor dacă ar afla că Beaumont codoşeşte pentru un trimis francez!

— *Cherie!* Poţi găsi o metodă mai bună ca să faci un deţinut să se simtă mulţumit şi binevoitor? Eu cred că nu. Mesagerul reginei Catherine nu are nici un motiv să protesteze, când se întoarce la Paris, de tratamentul la care a fost supus.

— Presupun că ospitalitatea din Beaumont de Jaspre va fi lăudată, chicoti Nicolas.

— Sunteţi amândoi obraznici, îi certă, dar ochii ei albaştri străluceau de veselie şi amândoi ştiau că ea nu era supărată.

— Există tratate despre care trebuie să ştiu, *my lady?* întrebă Nicolas.

— Altul decât tratatul pe care l-am încheiat cu Anglia, Edmond.

— Ce tratat cu Anglia?

— Soţul meu a încheiat un tratat cu Anglia, care permite corăbiilor englezeşti să se oprească ca să se aprovizioneze cu hrană şi apă în drumul lor spre Levant şi Istanbul.

— Deci de aceea ai fost trimisă fratelui meu vitreg. Elizabeth Tudor foloseşte femei frumoase, ca şi regina Catherine, ca piese de şah pe marea tablă a puterii, iar piosul meu frate a fost mai mult decât bucuros să accepte frumosul dar al Angliei, concluzionă Nicolas furios.

Ochii albaştri ai lui Skye se înverziseră de mânie şi vorbi pe un ton tăios:

— Îndrăzneşti să mă judeci, *my lord?* Ce poţi să ştii despre jocurile puterii, stând în castelul tău izolat în mijlocul unei mlaştini din Poitou? Ce uşor este să fii îndreptăţit când nu ai nimic de pierdut! Eu am învăţat că pentru a supravieţui, trebuie să-ţi trăieşti viaţa după cum îţi dictează cei care au puterea. Am şase copiii în viaţă şi am înmormântat patru soţi. Sunt bogată mai mult decât poţi să-ţi imaginezi şi nu am avut nevoie de averea unchiului tău! Dar bogăţia, *my lord*, nu te poate apăra de regalitate. Am avut nevoie de un aliat şi Elizabeth Tudor era cel mai puternic din ţara mea. Trebuia să mă încred în francezi sau în spanioli? Francezii şi spaniolii nu îi ajută pe irlandezi şi pe scoţieni decât pentru paguba pe care o produc englezilor. Apoi pleacă, lăsându-ne să facem faţă furiei Tudorilor — care înseamnă de cele mai multe ori că rămânem fără pământ şi aur, poate şi fără viaţă. *Nu vreau să-mi ajungă copiii cerşetori din cauza unui ideal!* Idealurile nu ţin de foame, nu-ţi asigură haine şi nu te protejează de duşmani. Şi acum, *my lord*, vă urez noapte bună. Am avut o zi grea.

Ridicându-se brusc de la masă, ieşi din cameră cu capul sus, lăsându-i fără glas pe bărbaţi.

Într-un final, Nicolas St. Adrian îşi regăsi cuvintele:

— Este minunată! exclamă el, cu ochii verzi, plini încă de imaginea ei, strălucind.

— Nu seamănă cu nici o altă femeie pe care am cunoscut-o, recunoscu Edmond de Beaumont. Nu dorea să vină la Beaumont de Jaspre. Dar pentru că n-ar pune în pericol moştenirea fiului ei, lord de Burke, iar preţul pe care l-a cerut regina pentru protejarea drepturilor copilului a fost această căsătorie, Skye a acceptat.

— A avut copii şi de la ceilalţi soţi?

— De la toţi, răspunse Edmond. Acesta un motiv pentru care unchiul meu a fost atât de încântat s-o aibă. A dat naştere la şapte copii, dar a pierdut unul într-o epidemie.

— Ce s-a întâmplat cu soţii ei?

— Primul a murit din cauza unei căzături, al doilea şi ultimul au fost omorâţi de femei, iar al treilea a murit în timpul aceleeaşi epidemii care l-a omorât pe fiul lor mai mic.

— Îl iubeşte pe unchiul tău ?

Edmond clătină din cap neîncrezător.

— Nu a fost timp ca să apară dragostea între ei, dar ţine la el şi-şi va face datoria. Skye a fost bună cu familia aceasta, chiar în timpul scurt pe care l-a petrecut cu noi.

Un timp se lăsă o tăcere adâncă, Nicolas analizând informaţiile pe care le primise, pentru ca apoi să afirme:

— Nu trebuie să te temi că nu voi avea grijă de tine şi de micul Garnier după ce va muri fratele meu. Voi îndeplini toate îndatoririle unui duce de Beaumont bun.

— Nu m-am îndoit de asta, răspunse Edmond zâmbind, dar prima ta îndatorire, Nicolas, este să te căsătoreşti.

— *Ce?!* Vrei să-i dai lecţii bătrânului tău unchi, nepoţelule?

— Din motive de siguranţă avem nevoie de un alt urmaş, unchiule, răspunse piticul. Iar eu nici nu intru în discuţie.

— De ce nu? Piticii sunt născuţi din părinţi normali. De ce n-ar putea piticii să aibă copii normali?

— Nu vreau să risc, rosti Edmond serios. Descendenţa directă a ducilor de Beaumont de Jaspre trebuie să se păstreze pură şi sănătoasă, unchiule.

— Nu-ţi plac femeile? întrebă Nicolas curios.

Edmond izbucni în hohote de râs.

— Ba cum nu! Chiar intenţionez să mă duc la noapte în oraş să sărbătoresc sosirea ta. Sunt foarte preţuit de femei, pentru că le place să mă aşeze în poală şi să mă răsfeţe ca pe un copil. Apoi, când află că sunt un călăreţ la fel de capabil ca oricare alt bărbat, plăcerea lor nu are limite. Trebuie doar să am grijă să nu-mi las sămânţa unde nu trebuie. (Îi făcu cu ochiul lui Nicolas.) Vrei să vii cu mine, unchiule? Ospitalitatea din bordelurile din Villerose este legendară.

— Nu în noaptea asta, nepoate, răspunse Nicolas amuzat. Sunt obosit de călătorie. Şi, în afară de asta, n-aş vrea să te inhib, glumi el. Cu mine alături, te vei simţi obligat să dai un exemplu bun şi nu te vei distra.

Edmond chicoti.

— Nu te teme, unchiule. Aşa cum îţi va spune bunul *père* Henri, eu sunt în largul meu — spre întristarea lui — indiferent ce aş face. Foarte bine atunci, îţi doresc o seară bună. Nu mă aştepta. Poate că, dacă am o seară bună, nu mă voi întoarce deloc!

Se îndreptă spre ieşire şi Nicolas rămase singur. Rămase mult timp sorbind din vin, iar în fundul cupei îi apărea chipul frumos al lui Skye. Niciodată în viaţa lui nu simţise o asemenea atracţie puternică în faţa unei femei. Abia se întâlniseră, era soţia fratelui lui şi, totuşi, Nicolas St. Adrian ştia că se îndrăgostise de Skye. O iubea şi o dorea. Cu colţul ochilor, observă un servitor care căsca şi se simţi deodată vinovat. Ridicându-se de la masă, părăsi camera astfel încât acesta să-şi poată termina treaba şi să poată să se culce.

Întors în propriul apartament constată încântat că i se pregătise baia. O cadă mare din lemn de stejar era pusă în faţa căminului în care ardea un foc vesel, deoarece începuse să plouă şi atmosfera se răcise. Servitorul, un tânăr subţire cu numele de Paul, lucra în tăcere şi eficient, dornic să-i facă plăcere noului stăpân, care era aşa de important. Îl ajută repede pe Nicolas să se dezbrace şi, după ce acesta intră în cadă, îi strânse hainele, bombănind despre cât erau de prăfuite şi jerpelite.

— Cu permisiunea dumneavoastră, zise el, mâine va veni croitorul.

— Paul, spuse Nicolas amuzat, nu am bani. Cum să-l plătesc pe croitor?

— Doamna ducesă se va îngriji de acest aspect, deoarece veţi fi noul nostru duce şi hainele voastre nu trebuie să dezonoreze Beaumont de Jaspre. Îmi permit să observ că aveţi o siluetă zveltă şi, elegant îmbrăcat, ne veţi face să ne mândrim!

Nicolas acceptă aceste complimente cu o înclinare graţioasă a capului şi Paul începu să-l spele. Cu mâini îndemânatice şi rapide el îl săpuni din cap până în picioare, gândind cu voce tare că era mare păcat că doamna ducesă nu se căsătorise cu un tânăr atât de frumos ca domnul baron. Aşa o doamnă bună şi frumoasă merita mai mult decât pe ducele Fabron, Dumnezeu să aibă milă de bietul său suflet. Ducatul se simţea uşurat că venise domnul baron să moştenească dar acum trebuia doar să-şi găsească o soţie la fel de drăguţă ca doamna ducesă.

— Asta nu va fi uşor, răspunse Nicolas. De fapt, cred că va fi imposibil.

— Bineînţeles că domnul baron are dreptate. În Beaumont de Jaspre nu a fost niciodată nimeni ca doamna ducesă. Este un înger în devotamentul ei pentru ducele Fabron şi exemplul ei blând şi frumos l-a făcut să se întoarcă la Biserică. Ce trist că nu a putut naşte ducelui un fiu sănătos, înainte de a se îmbolnăvi!

Paul îl ajută pe Nicolas să iasă din cadă şi începu să-l şteargă viguros cu un prosop, în timp ce acesta fluieră admirativ.

— Ce fel de săpun foloseşti? a întrebat el.

— A fost preparat de doamna ducesă, domnule baron, şi este parfumat cu esenţă de cuişoare. Doamna ducesă spune că un bărbat nu trebuie să miroasă ca o floare.

Nicolas chicoti şi Paul îndrăzni să zâmbească, începând să usuce părul stăpânului său, folosind mai întâi un prosop de pânză, apoi o perie din păr de porc mistreţ şi, în încheiere, o bucată de mătase. Părul lui Nicolas deveni moale şi lucios, făcându-l pe Paul să remarce că domnul baron are păr frumos, în timp ce-i aducea cămaşa de noapte. Lui Nicolas îi plăcea de acest servitor flecar care îi fusese dat şi pe care-l şocă, declarând:

— Eu dorm dezbrăcat.

Se îndreptă spre dormitor şi Paul se grăbi să desfacă patul, urându-i somn uşor, în timp ce îl acoperea bine pe stăpânul culcat în pat.

Nicolas se întinse fericit, bucurându-se de senzaţia plăcută a cearşafurilor parfumate cu levănţică. Închizând ochii încercă să adoarmă, dar în noaptea asta somnul nu venea. Cu o înjurătură se ridică din pat şi ieşi pe balcon.

Într-o străfulgerare, pe celălalt balcon, o observă pe Skye stând cu spatele spre el şi, cu o imprudenţă pe care nu şi-o cunoscuse niciodată, îşi dădu seama că trebuie s-o aibă.

Intrând din nou în cameră zări uşiţa de lângă pat care lega cele două camere. Desigur că uşa era încuiată dar apăsă, totuşi, clanţa, simţind cum inima începe să-i bată mai repede când uşa se deschise. A lăsat-o deschisă şi a parcurs repede un coridor întunecos, ajungând la o altă uşă care se deschise cu un scârţâit.

Skye auzi scârţâitul, reveni de pe balcon în cameră şi văzu cum se deschide uşa de lângă cămin. Înainte să poată striga, Nicolas St. Adrian intră în cameră. Ochii ei albaştri surprinşi măsurară silueta înaltă, goală, şi inima începu să-i palpite, înţelegând de ce venise.

— Nu! murmură ea înspăimântată.

— *Ba da!* şopti el. (Întinzând mâinile o trase puternic spre el.) *Ba da!* repetă el şi îi mângâie faţa, afundându-şi mâna în părul ei negru şi moale în timp ce-şi apleca faţa pentru a-i atinge buzele reci cu ale lui, care ardeau.

O sărută flămând, ignorând palmele ei care îi împingeau pieptul gol, şi îi înlănţui talia, strângând-o puternic.

Skye simţea cum o cuprinde o bucurie primitivă, în timp ce o săruta. La început delicat, buzele lui cereau acum un răspuns din partea ei, deschizându-i gura ca să-i atingă limba cu a lui.

Ea se cutremură şi, cu un efort de voinţă, îşi îndepărtă faţa, gemând:

— Este rău, *my lord!* Te rog să te opreşti. *Trebuie!*

— Nicolas! rosti el aspru. Vreau să aud numele meu pe buzele tale!

— *Nicolas!* şopti ea. Nicolas, te rog să te opreşti!

El o strânse tandru în braţele lui puternice, privind-o cu ochii lui verzi care ardeau de pasiune.

— *Te doresc,* murmură el şi apoi mâna trase uşor de decolteul cămăşii de noapte dezvelind sânii perfecţi cu sfârcurile întărite. *Doamne, cât sunt de frumoşi!* exclamă el cu veneraţie, cuprinzând un sân în palma lui caldă şi frecând sfârcul cu degetul mare.

Skye oftă, lipsită de apărare, în timp ce conştiinţa se împotrivea cu disperare să se lase iubită de acest străin.

— Nicolas... Nicolas, sunt o femeie căsătorită!

— *Nicolas!*

Vocea el era aspră, dar cea din interior spunea: *Nu te opri! Nu te opri!*

El nu părea s-o audă. Capul lui era aplecat sărutându-i fiecare sfârc, făcând-o să tremure, şi apoi luă o hotărâre pentru amândoi. Ridicând-o în braţe o aşeză pe pat şi apoi se întinse lângă ea, lipind-o de trupul lui musculos.

— Te ador, Skye, spuse el cu o voce tandră şi ştiu că şi tu simţi la fel cu toate că te străduieşti să negi cu curaj, din loialitate pentru fratele meu.

— Nu te cunosc, replică ea, curajoasă acum, când mâinile şi buzele lui nu o mai subjugau. Până în seara asta nu te-am văzut. Cum îndrăzneşti să intri în dormitorul meu şi să mă tratezi ca pe o târfă!? Vei pleca imediat! Îţi amintesc din nou că sunt soţia fratelui tău!

— Mincinoaso, zise el pe un ton cald şi amuzat. Ai simţit aceeaşi pasiune ca şi mine din clipa în care ochii noştri s-au întâlnit! De ce încerci să mă respingi, Skye? Nu-l iubeşti pe fratele meu!

— Este soţul meu, Nicolas. Dacă nu pot să-i fiu credincioasă, atunci nu valorez nimic. Am fost catalogată în multe feluri în viaţa mea, dar nu ca femeie necredincioasă.

— Îşi va reveni sau va muri?

— Va muri, murmură ea. *Nicolas!* Ah, Nicolas, de ce-mi faci asta?

— Pentru că vreau să te leg de mine, Skye! Să te leg atât de puternic ca, atunci când va muri Fabron, să nu fugi înapoi în Anglia sau în Irlanda. Ai fost a mea din clipa în care ne-am privit. Ştiu asta — şi o ştii şi tu!

Apoi, înainte ca ea să poată să mai protesteze, o sărută din nou, murmurând tandru:

— *Te iubesc! Te ador! Eşti dragostea mea frumoasă, viaţa mea!*

Ea rămase paralizată de intensitatea pasiunii lui care creştea şi în ea. O atrăgea la fel cum o atrăsese şi Niall prima dată, trezind în ea aceeaşi foame pe care o trezise odinioară Geoffrey. În camera alăturată, soţul ei muribund zăcea lipsit de apărare. Etica lui Skye se lupta cu emoţiile, în timp ce buzele lui Nicolas se jucau cu sfârcurile ei. Ea se arcui spre el în timp ce dorinţa îi invada trupul, etica fiind alungată când ea îşi trecu degetele prin părul lui castaniu şi ondulat, gemând uşor, presându-şi faţa de a lui.

— *Nicolas! Nicolas!* murmură ea.

Auzindu-i capitularea slabă, el se aşeză peste ea, dezmierdându-i trupul, sărutându-i sânii, mângâind-o pe umeri şi apoi, în jos, pe talie şi pe şolduri. În final, el îi ghidă mâinile spre bărbăţia lui întărită şi ea o exploră timid, mângâind-o avid, bucurându-se de lungimea ei groasă.

— Vreau să o bagi în tine, Skye, îi porunci el blând. Bagă p... mea în dulceaţa ta fierbinte.

Trupul ei tânjea de dragoste pentru el şi îndeplini repede porunca lui, cuprinzând-o un sentiment minunat de uşurare, când făcu să alunece încet în ea organul care pulsa.

— Ah, *ma doucette,* îi murmură el la ureche, începând o mişcare ritmică, scoţându-şi bărbăţia aproape în întregime din ea, pentru ca apoi să o introducă din nou, iar şi iar, până când ea leşină.

El o readuse la realitate cu sărutări şi vorbe blânde şi ea strigă uşor:

— Ah, Doamne, eşti încă cu mine!

— Eşti a mea! afirmă el sălbatic. Tot ce a fost nu mai contează şi nu mai existăm decât noi doi!

Îi trase braţele deasupra capului controlând-o total, aplecându-se s-o sărute, împingându-şi limba în gura ei în acelaşi ritm perfect cu mişcarea bărbăţiei lui, care pătrundea frenetic în ea.

Corpul ei se arcuia tare spre el şi ea scoase un ţipăt când trupul începu să-i fie scuturat de spasme violente. Nu a simţit cum şi-a atins el plăcerea deoarece, satisfăcută, a căzut îndată într-un somn adânc.

Rostogolindu-se de pe ea, Nicolas se culcă pe spate, cu trupul leoarcă de transpiraţie, respirând neregulat. Când reuşi să-şi revină, se sprijini într-un cot şi o privi. Era încă inconştientă şi îi mângâie uşor faţa, murmurând blând:

— *Doucette, doucette, je t'aime!* Deschide ochii, *doucette,* adăugă el blând, dar ea auzi fermitatea din tonul său.

În mod obişnuit s-ar fi revoltat dar acum se simţea slabă şi fără apărare în faţa acestui bărbat. Deschise ochii şi imediat aceştia se umplură de lacrimi, pe care nu şi le putu reţine.

— Plângi, oftă el şi, în braţele lui, Skye îşi vărsă toată tristeţea pe care o acumulase de când Elizabeth Tudor o trimisese din Anglia.

Plânse până când i se umflară ochii şi reuşi să se liniştească. Cu toate acestea, rămase cuibărită în braţele lui, nevrând să-şi ridice ochii ca să-l privească şi el înţelese.

— Nu trebuie să te ruşinezi, *doucette*. Când te-am văzut prima oară, am ştiut că asta se va întâmpla între noi.

Certitudinea lui o irita, dar, înainte să poată răspunde, se auzi o bătaie puternică în uşă şi glasul lui Daisy:

— *My lady*! *My lady*!

Nicolas sări repede din pat, dispărând pe uşa pe care venise, cu o fracţiune de secundă înainte de a apare în cadrul uşii capul cameristei.

— Ce s-a întâmplat, Daisy? murmură Skye, prefăcându-se somnoroasă.

— Ducele, *my lady*! Este rău.

— Du-te și trezește-l pe domnul baron, porunci Skye, și apoi caută-l pe Edmond.

— Da, *my lady*.

Capul lui Daisy dispăru și ușa se închise.

Skye coborî din pat și fugi la cufărul de la capătul patului ca să-și ia alte haine, ascunzând sub pat lucrurile rupte. Își aranjă puțin părul ciufulit în oglindă și deschise ușa de lângă pat, grăbindu-se în picioarele goale spre dormitorul soțului ei.

Medicul era acolo împreună cu *père* Henri, care-i dădea ducelui ultima împărtășanie.

— Doctore Dupont, ce s-a întâmplat?

— Exact ce m-am temut, *my lady*. Un alt atac, fatal de data asta. Nu este nici o îndoială.

Skye se așeză pe pat lângă soțul ei.

— Sunt aici, *mon mari*, șopti ea.

Ochii ducelui se deschiseră și gura i se strâmbă într-un zâmbet. Cu mare efort îi luă mâna într-a lui și, spre uimirea tututor, rosti ezitant:

— Nicolas...

— Unde este domnul baron? întrebă Skye. Aduceți-l imediat.

— Sunt aici, zise Nicolas apropiindu-se, îmbrăcat într-un halat de catifea verde.

Câteva momente Fabron de Beaumont îl privi pe fratele său vitreg și apoi murmură:

— Este bine.

Lui Skye îi dădură lacrimile și soțul ei, privind-o, vorbi pentru ultima oară. Fixându-l pe Nicolas cu o privire rugătoare, spuse cu greutate:

— Ai grijă... băiatul... soția mea... Edmond.

— Voi avea grijă de ei cu aceeași dragoste ca și tine, *mon frère*, jură Nicolas. Ți-o jur pe dragostea Sfintei Fecioare pentru familia ei.

Fabron de Beaumont zâmbi slab și apoi ochii lui se închiseră pentru totdeauna, exact când Edmond intră în cameră cu ochii în lacrimi, iar soarele răsări din mare.

Mathieu Dupont declară decesul ducelui și *père* Henri îngenunche la picioarele lui ca să se roage. Ceilalți i se alăturară și, când terminară de spus rugăciunile, Skye vorbi cu autoritate:

— Trebuie să-l ungeţi imediat pe Nicolas, *mon père*. Nu este timp de pierdut. Cu toate că nu putem ţine nici o petrecere în timpul doliului pentru soţul meu.

Père Henri se ridică, aprobând:

— Doamna ducesă are dreptate. Nu este ca şi cum ar fi fost fiul sau nepotul ducelui Fabron.

— Sau fratele legitim, completă calm Nicolas.

— Aceasta este o realitate, *my lord*, dar aveţi binecuvântarea Sfinţiei Sale. Nimeni nu vă va contesta drepturile. Cu toate acestea sunt de acord cu doamna ducesă. Vă voi unge duce, deîndată ce vă veţi îmbrăca. Nu trebuie să cerem ajutorul francezilor, fiul meu.

Nicolas se întoarse spre Skye, întrebând politicos:

— Vreţi să asistaţi?

— Desigur, răspunse ea. Voi veni cu Edmond să fim martorii dumneavoastră. De fapt, *mon père,* cred că ar trebui să chemăm reprezentanţii celor mai importante familii din Beaumont, chiar în aceste circumstanţe triste.

— Da, aprobă preotul. Cu cât mai mulţi martori, cu atât mai bine.

— Mă voi ocupa imediat de asta, afirmă Edmond. Vor veni peste o oră în capela castelului.

Şi ieşi grăbit din cameră.

— Trebuie să ţinem o liturghie, spuse Skye. Vreţi să veniţi în apartamentul meu, *mon père?* Vreau să mă spovedesc.

— Desigur, acceptă *père* Henri. Pot să te spovedesc, fiul meu? îl întrebă el şi pe Nicolas.

Nicolas o privi pe Skye inexpresiv.

— Da, *mon père,* mă voi spovedi, spuse el după câteva clipe.

Skye se simţea teribil de vinovată şi, totuşi, nu se învinuia. Nu putea să nege că-l dorise pe Nicolas dar, dacă el nu ar fi ispitit-o, ea ar fi putut să-şi controleze emoţiile. Ea îi spuse toate acestea, sincer, preotului, în timp ce lacrimile îi curgeau pe faţă.

— Aşa se întâmplă dacă te căsătoreşti din alte motive decât din dragoste, *mon père,* dar ce puteam să fac? Trebuia să-mi protejez copiii!

Preotul tăcu câteva minute, gândindu-se la mărturisirea ei. Era bătrân şi ca preot auzise lucruri mult mai rele. Oftă şi rosti calm:

— Ai păcătuit, fiica mea. Pot să înțeleg slăbiciunea ta, dar ai încălcat una din legile lui Dumnezeu și, cu toate că te voi ierta, îți voi da o penitență. Următoarele trei nopți vei veghea în capelă, rugându-te pentru odihna sufletului chinuit al ultimului tău soț.

Skye ridică capul, și-l privi pe preot drept în față.

— *Merçi, mon père!*

Se simțea ușurată, deși nu se căia.

În timp ce o binecuvânta, *père* Henri nu se putu opri să nu se întrebe dacă tânărul și frumosul duce de Beaumont de Jaspre semăna cu tatăl lui — și, judecând după modul rapid în care o sedusese pe Skye, așa era — iar asta putea fi o mare problemă.

Sfântă Fecioară! Ar putea fi chiar un scandal!

El oftă îngrozindu-se de zilele care urmau și se îndreptă spre apartamentul lui Nicolas, lăsând-o pe Skye să se îmbrace pentru ceremonie. Acesta era deja îmbrăcat în catifea verde închis și îngenunche în fața preotului. Recunoscu direct că a sedus-o pe Skye, cu o voce care-l făcu pe preot să creadă că nu-i părea rău deloc.

— Nu te simți vinovat, fiul meu, întrebă *père* Henri, pentru că ai făcut-o să păcătuiască pe această femeie virtuoasă?

— Nu cred că este păcat să iubești o femeie, *mon père*, veni răspunsul deconcertant.

— Era soția fratelui tău. Ai comis un adulter!

— Îmi va aparține, replică Nicolas cu încăpățânare. Vom purta doliu după fratele meu așa cum este normal, și apoi, *mon père*, vreau să mă căsătoresc cu Skye.

— Nu poți! exclamă șocat preotul. A fost soția fratelui tău! Biserica interzice asemenea lucruri!

— Fabron de Beaumont a fost fratele meu vitreg, *mon père*. Nu ne-am cunoscut niciodată. Singura noastră legătură a fost tatăl nostru, o legătură de care am aflat în ultima clipă. Papa a susținut cererea mea pentru ducat. Îi voi cere o dispensă, ca să mă căsătoresc cu văduva fratelui meu. Nu este o cerere nepotrivită, și o știți.

Preotul oftă. *Ce-aș putea să spun? Noul duce are cel puțin intenția să facă din Skye o femeie cinstită. Dacă Domnul numără bunele intenții atunci, pesemne, că este în regulă.*

— Fiul meu, îţi voi da dezlegarea, dar îţi voi da şi o penitenţă. Peste trei zile, ducele Fabron va fi înmormântat lângă strămoşii lui. Trei nopţi după înmormântarea lui, vei veghea cu mine în capelă.

— Bine, *mon père*! acceptă Nicolas rapid.

Père Henri îl binecuvântă pe Nicolas şi plecă ca să se pregătească pentru liturghie. El îşi zâmbea gândindu-se ce penitenţă le-a impus celor doi amanţi, în special lui Nicolas. El cunoştea firea omenească destul de bine ca să ştie că nu îi va putea ţine la distanţă, dar ar fi dat orice ca să vadă privirea lui Nicolas, când va descoperi că nu se va culca cu Skye următoarele şase zile.

Doamna ducesă de Beaumont de Jaspre strălucea ca soarele la simpla ceremonie. Era îmbrăcată cu o rochie de satin crem şi pe cap purta pentru prima dată coroana ducatului de Beaumont, o piesă luxoasă de aur bătută cu diamante şi jasper verde, iar la gât avea o cruce simplă de aur.

Când au sosit musafirii care fuseseră invitaţi repede, Skye le explică succint evenimentele şi încheie:

— Trebuie să-l ungem imediat, înainte ca puternicii noştri vecini să încerce să ne anexeze.

Reprezentanţii celor şase familii importante din Beaumont de Jaspre o aprobară pe doamna ducesă. Nicolas St. Adrian trebuia instalat oficial şi cât mai repede, înainte ca vestea despre moartea lui Fabron de Beaumont să se răspândească. Skye îl prezentă şi ei se arătară încântaţi de ce vedeau. Era tânăr şi sănătos — sânge proaspăt pentru ducat. Puteau să-şi păstreze independenţa încă cinci sute de ani cu descendenţii lui care, credeau ei, vor fi sănătoşi.

Père Henri îl declară moştenitorul de drept al ducatului şi citi asistenţei aprobarea dată de Papă. Apoi unse cu mir capul, buzele şi mâinile lui Nicolas, în timp ce Edmond îi aşeză pe creştet coroana ducală de aur, murmurând ironic:

— Mai bine tu decât eu, *mon brave!*

Skye i-a înmânat sceptrul de aur şi noul duce s-a ridicat şi s-a întors cu faţa spre asistenţă.

— *Vive le Duc Nicolas!* au strigat Skye şi Edmond la unison.

— *Vive le Duc Nicolas,* au răspuns toţi cei din capelă. *Vive le Duc!*

A fost citită o liturghie pentru odihna sufletului lui Fabron de Beaumont şi după aceea Skye a invitat toţi musafirii în marele hol, unde s-a închinat câte o cupă pentru sănătatea noului duce şi pentru o domnie lungă. Apoi invitaţii s-au întors la casele lor şi mesageri călări, îmbrăcaţi în livrelele roz cu auriu ale familiei de Beaumont, au străbătut oraşul şi micul ducat pentru a anunţa moartea lui Fabron de Beaumont şi ungerea fratelui său vitreg, baronul St. Adrian, ca nou duce.

Un mesager oficial din Beaumont de Jaspre a fost trimis, împreună cu recent eliberatul sol al Franţei, la regina Catherine de Medici şi la fiul ei, regele Charles, ducând vestea ungerii lui Nicolas şi jurământul de supunere faţă de Franţa, ca duce de Beaumont de Jaspre.

Fusese o zi extrem de încărcată pentru Nicolas St. Adrian. Când toţi mesagerii fuseseră expediaţi şi fratele lui vitreg depus în micuţa catedrală *St. Paul*, se înnopta.

— Unde este Skye? îl întrebă pe Edmond la masă.

— Am văzut-o acum câtva timp, răspunse acesta. I-a cerut lui Daisy să-i ducă ceva de mâncare în cameră. Arăta obosită şi mi-a spus că trebuie să vegheze în capelă următoarele trei nopţi.

Nicolas înjură în gând când înţelese care era adevărata pedeapsă dată de *preot*. De mult nu îi mai refuzase cineva ceea ce dorea. Draga lui mamă şi bătrânul lui bunic arţăgos îl răsfăţaseră teribil, străduindu-se să compenseze lipsa tatălui şi stigmatul social legat de naşterea lui. Ei bine, merita să aştepte, dar ar fi vrut s-o vadă înainte de a se închide pentru toată noaptea în capelă.

Anticipând o asemenea posibilitate, Skye plecase deja la capelă atunci când Nicolas ajunse la camerele ei.

Cum să mă pot concentra în rugăciune şi meditaţie dacă nu mă pot gândi decât la sărutările lui? A fost rău ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută, a fost imoral, a fost cu adevărat un păcat împotriva legilor dumnezeieşti. Era mult prea realistă ca să spună că nu se va mai întâmpla, că nu se va mai afla niciodată în braţele lui; dar îşi promise ca în următoarele trei nopţi să facă tot posibilul ca să scape de vina de a-şi fi trădat soţul muribund. Nu conta că el nu ştiuse şi nu va afla niciodată.

Nicolas înţelese instinctiv starea ei şi păstră distanţa dar, când a ieşit epuizată după trei nopţi lungi de veghe, el o aştepta în faţa capelei.

Se priviră fără să vorbească şi apoi el o prinse în braţe chiar când picioarele ei tremurânde cedară şi o duse în apartamentul ei. Ea adormise până când au ajuns, cu capul lipit de umărul lui, respirând uşor ca un copil.

Scoţând un ţipăt, Daisy se grăbi spre el când intră în cameră. Marie şi Violette rămaseră cu gura căscată, dar porunca aspră a lui Daisy le trezi la realitate:

— Grăbiţi-vă şi desfaceţi patul stăpânei!

Cele două executară imediat şi expediate de îndată ce-şi îndepliniră sarcina. Daisy îl privi pe noul duce şi oftă. Era de prea multă vreme cu Skye, ca să nu recunoască privirea unui bărbat îndrăgostit de stăpâna ei.

— Voi avea eu grijă de ea acum, zise Daisy, dar Nicolas răspunse cu o voce fermă, care nu suferea contrazicere:

— Nu, Daisy, voi avea eu grijă. Va dormi un timp, aşa că scapă-mă de cele două creaturi proaste care te ajută şi te rog să ai grijă de apartament, până când voi avea nevoie de tine.

— Se va odihni mai bine, *my lord*, dacă i se scoate toaleta.

— O voi face eu, răspunse el scurt şi Daisy se retrase.

Nicolas o dezbrăcă cu grijă, îşi scoase repede hainele şi, culcându-se în pat lângă ea, adormi ţinând-o în braţe.

El se trezi după câteva ceasuri şi o găsi trează, privindu-l îngrijorată.

— Cum te simţi? o întrebă el grijuliu.

— Încă obosită, răspunse ea sincer.

— Mai dormi puţin, zise el, trăgând-o în braţele lui.

Îşi culcase capul pe pieptul lui, dar nu dormea şi el simţi asta.

— Ce este, *doucette?*

— Credeam că am scăpat prin rugăciune, dar se pare că nu! oftă Skye.

— De ce? a întrebat el.

— De dorinţa mea pentru tine, Nicolas.

— Mă vei dori întotdeauna, *doucette,* aşa cum nici eu nu voi înceta niciodată să te doresc. Hai dormi, îngerul meu. După-amiază îl vom înmormânta pe Fabron şi apoi trebuie să încep cele trei nopţi de penitenţă.

— Şi tu? întrebă ea amuzată.

El era fericit, văzând-o că are simţul umorului şi că putea să râdă.

Când s-a trezit Skye, el plecase şi Daisy îi aduse un bol cu fructe proaspete.

— Trebuie să vă grăbiţi, *my lady*, rosti Daisy, pentru că în curând va începe procesiunea de înmormântare a fostului duce.

Skye se ridică şi îşi îmbrăcă veşmintele negre. Coborând în curte, ea nimeri în mijlocul unui vacarm. Micul Granier de Beaumont fusese adus de dădaca lui ca să participe la procesiune. Skye nu-l văzuse niciodată pe nefericitul ei fiu vitreg în cele câteva luni de când trăia în Beaumont de Jaspre, dar acum înţelese nevoia disperată şi dorinţa lui Fabron de a avea un moştenitor. Copilul era gras şi nu-şi controla total membrele, cu un cap foarte mare şi ochi oblici, ciudaţi. Nu vorbea, ci scotea nişte sunete animalice, pe care dădaca pretindea că le înţelege.

Acum bătrâna stătea ţeapănă, apărând drepturile copilului *ei*, în timp ce Nicolas şi Edmond strigau furioşi la ea. Skye ascultă un minut şi apoi, împingându-i la o parte pe cei doi bărbaţi, rosti amabil:

— Nu poţi să-l duci pe băiat la înmormântarea tatălui lui. Bietul copil nu înţelege şi toată această agitaţie îl sperie.

Ea mângâie zâmbind obrazul băiatului şi-i vorbi blând:

— *Mon petit*, totul este în regulă.

Se întoarse spre dădacă şi spuse pe un ton ferm:

— Ştii că nu este un copil normal. Deci nu ne putem aştepta ca el să se comporte normal în această situaţie. Ducele Nicolas a promis că va avea grijă de acest copil cu aceeaşi dragoste ca şi tatăl lui. Acum, du-l pe Garnier în camerele lui.

Apoi Skye se aplecă şi-l sărută pe copil cu un gest afectuos.

Bătrâna dădacă aprobă satisfăcută, în timp ce lua copilul de mână.

— Doamna ducesă este amabilă şi înţelegătoare.

— Acum, domnilor, putem pleca? întrebă Skye îndreptându-se spre un cal alb şi încălecând.

Procesiunea se îndreptă spre catedrala *St. Paul*, Skye călărind în frunte în calitate de văduvă a lui Fabron de Beaumont. Când se termină slujba şi ducele coborât în mormântul din cripta familiei, catedrala se goli şi Nicolas St. Adrian, actualul duce, conduse procesiunea înapoi spre castel. O etapă se terminase şi alta începea. Poporul din Beaumont îl vedea pentru prima oară pe noul duce şi, în timp ce Nicolas străbătea străzile înguste şi sinuoase ale oraşului, frumoase languroase, cu buze

roşii şi ochi ispititori, se aplecau de la balcoane ca să-i arunce flori. Dar el nu vedea nimic, fiind mult prea absorbit de femeia care călărea alături.

La un moment dat, Skye murmură:

— Nu mă privi aşa, Nicolas! Mă faci să mă ruşinez.

Privindu-i, Edmond de Beaumont se mira cum de nu observase mai devreme. Unchiul său era îndrăgostit până peste urechi şi abia acum înţelese toate întrebările referitoare la tratatul cu Anglia şi de ce urma să fie trimis de urgenţă la Curtea Tudorilor. Nicolas St. Adrian vroia să se căsătorească cu văduva fratelui său.

O clipă, pe Edmond îl săgetă un sentiment teribil de inutilitate. Dacă s-ar fi născut normal, poate că Skye ar fi fost a lui. De fapt, dacă ea ar fi avut o *asemenea* dragoste pentru el, înălţimea lui nu ar fi contat. Observă cum i se înroşiseră uşor obrajii în timp ce îl certa pe Nicolas. *Sunt oameni mândri, pasionali, care s-ar potrivi foarte bine*, se gândi el, simţindu-se fericit că avea prietenia ei. *N-am cunoscut niciodată pe cineva ca Skye O'Malley. Este unică.*

Festivităţile cu ocazia investirii se amânaseră pentru momentul căsătoriei ducelui şi tot oraşul începu să emită presupuneri referitoare la data şi persoana cu care se va căsători Nicolas. Dar proaspătul duce nu părea dornic să-şi aleagă o soţie.

Edmond de Beaumont plecă în Anglia la câteva zile după înmormântare, la bordul *Pescăruşului*. Când Skye îl întrebă de ce se întorcea la Curtea Tudorilor, el îi răspunse să-l întrebe pe Nicolas.

Skye privea din balconul dormitorului ei cum părăsea *Pescăruşul* portul din Beaumont de Jaspre. Pentru prima dată de când părăsise Anglia era cu adevărat singură, cu excepţia credincioasei Daisy. Robbie, fără să ştie de moartea lui Fabron, străbătea partea de răsărit a Mării Mediterane în călătoria spre Istanbul. Iar acum Brian şi MacGuire plecaseră spre Anglia, ducându-l iar pe Edmond la Curtea lui Bess Tudor.

Nicolas îşi strecură braţul în jurul taliei ei şi o trase spre el.

— Ai vrea să fii cu Edmond? întrebă el.

— Da, răspunse sincer. Copiii mei sunt acolo în Irlanda, adăugă ea, realizând că nu se mai gândise de săptămâni de zile la Adam de Marisco. Când am fost obligată să plec, Padraic abia împlinea două luni,

iar Deirdre nu avea nici doi ani. Şi mi-e dor şi de ceilalţi patru copii. Da, aş fi dorit să fiu în drum spre casă.

— Nu te voi lăsa niciodată să pleci, declară el ferm.

— Nicolas, trebuie! insistă ea cu o notă de disperare în glas.

— Ştii de ce a plecat Edmond în Anglia? L-am trimis la regina ta cu rugămintea să mi te dea de soţie. Ofer Angliei aceleaşi avantaje ca şi fratele meu, porturile din Beaumont de Jaspre.

Skye izbucni într-un râs amar.

— Iar eu i-am trimis o scrisoare lui Cecil, rugându-l să mi se permită să mă întorc acasă acum, că Fabron a murit.

— Cărei cereri crezi că-i va da curs regina, *doucette*?

— Nu fii crud, Nicolas! Amândoi ştim că porturile tale sunt importante pentru Anglia.

— *Tu* eşti valoroasă pentru mine! Skye, dulce Skye! Te iubesc! Te-am iubit din clipa în care te-am întâlnit prima dată. Vreau să fii soţia mea şi mama moştenitorilor mei. Simţi mai mult pentru mine decât pentru fratele meu şi te voi învăţa să mă iubeşti, *doucette!* Am atâta nevoie de tine!

— Nu încerca să te căsătoreşti cu mine, Nicolas, îl rugă ea. Toţi soţii mi-au murit, şi erau bărbaţi tineri! Nici măcar fratele tău vitreg pe care nu l-am iubit n-a scăpat. N-aş vrea ca ghinionul meu să-ţi pună viaţa în pericol. Caută o fată tânără, de familie bună, ca s-o iei de soţie.

— Nu vreau, *doucette*, şi te previn că nu voi accepta un refuz. Aş putea să te fac amanta mea şi să mă căsătoresc cu alta, dar nu vreau asta. Am hotărât şi tu trebuie să te supui. (Îi sărută vârful nasului.) Vei fi soţia mea.

Skye izbucni furioasă:

— Eu trebuie să iau decizia dacă mă căsătoresc sau nu cu tine! Nu te voi lăsa să mă controlezi! Am fost propria-mi stăpână, sunt şi voi fi întotdeauna! Dacă ai să înveţi să mă înţelegi, atunci vom fi prieteni. Nu sunt nebună încât să neg că suntem atraşi unul de altul, dar amanţii trebuie să fie prieteni.

Nicolas chicoti cu indulgenţă şi, ridicând-o în braţele lui puternice, traversă camera şi o aruncă pe pat, rămânând în picioare în faţa ei.

— *Doucette*, cum poate fi cineva înţelept atât de inocent? Nici o femeie nu este propriul ei stăpân, nici chiar regina ta. Totdeauna există cineva care este responsabil, altfel Elizabeth s-ar fi căsătorit cu maestrul

ei de călărie. Trebuie să asculţi de regina Angliei şi ea mi te va da fără să clipească. (Ochii lui verzi străluceau amuzaţi.) Skye, mă aştept la o soţie decentă şi ascultătoare.

— O soţie decentă şi ascultătoare?! explodă Skye, sărind din pat. De ce, francez nenorocit, arogant şi preţios, să ascult de tine? Mai bine ascult de Diavolul în persoană! Regina mă poate da ţie de soţie, adevărat, dar vei ajunge să regreţi asta, Nicolas!

El rânji şi se aruncă pe saltele.

— Vino în pat, *doucette*, rosti el cu o voce decepţionant de amabilă.

— Ahh! strigă ea frustrată. Nu cred că ai auzit un cuvânt din ce am spus, Nicolas! Eşti total imposibil! *Nu vreau să mă căsătoresc cu tine!*

Skye bătu supărată din picior, ca să sublinieze ce a spus.

Întinzându-se, îi prinse braţul într-o strânsoare de fier şi o trase peste el.

— Încăpăţânato, nu ai auzit nici un cuvânt din ce am spus eu! Vreau să mă căsătoresc cu tine. Doamne, femeie, te porţi ca şi cum ţi-aş fi făcut o propunere indecentă!

— Am avut destui soţi! strigă ea. Indiferent dacă sunt îndrăgostită sau nu de ei, mor întotdeauna prea repede!

— Dacă te temi, înseamnă că mă iubeşti! exclamă el, cu faţa luminată de bucurie.

— Te urăsc! Eşti arogant, încăpăţânat, imposibil şi complet incapabil să înţelegi!

— *Mă iubeşti!*

Faţa lui era numai la câţiva centimetri de a ei.

— Nu!

Skye se zbătea să scape din strânsoarea lui.

— *Mă iubeşti!*

Nicolas se rostogoli peste ea.

— *Niciodată!*

Naiba să-l ia de bărbat, se gândea Skye.

— *Mă iubeşti,* spuse el blând şi o sărută cu pasiune.

Ea se luptă o clipă sub el şi apoi, înţelegând poziţia ei imposibilă, rămase nemişcată. Nu-i va oferi nimic. Îl va convinge că este dezinteresată. Şi trebuia să se convingă şi pe ea. *La naiba, îmi place de*

el, dar nu pot, nu trebuie să cedez dorinţei lui! Port ghinion soţilor mei şi trebuie să mă întorc la copii.

— *Doucette, doucette,* murmură el. Iubeşte-mă, Skye, iubeşte-mă!

Skye întoarse faţa, simţind cum îi dau lacrimile.

— Eşti un bărbat rău, murmură ea. Cum poţi să-mi faci una ca asta? Pretinzi că mă iubeşti şi mă supui la acestă teribilă tortură.

— Nu încerc decât să te fac să-ţi asculţi inima, Skye, răspunse el, începând să-i mângâie subtil sânii.

Ea simţea cum încep să i se întărească sfârcurile, crescând odată cu dorinţa arzătoare din ea.

— Nu neg că trezeşti pasiunea în mine, dar asta nu-i dragoste!

— Este un început, *doucette*.

Degetele lui desfăceau cu grijă nasturii din perle şi, dând la o parte materialul, se aplecă să-i sărute sânii.

— Nu!

Doamne Dumnezeule, voi exploda de dorinţă!

— Stai cuminte, iubirea mea. Stai cuminte!

Apoi o sărută din nou, făcând-o să se simtă slăbită şi lipsită de voinţa de a se opune. Îi răspunse la sărutări, capitulând.

Capul lui se aplecă pe sâni, frecându-şi obrazul de pielea lor mătăsoasă şi sugând uşor fiecare sfârc. O senzaţie de plăcere pură o invadă şi ea, avidă, întinse braţul să-i mângâie bărbăţia ce se reliefa prin pantaloni.

Auzindu-i geamătul profund, Skye îşi ridică mâinile pe pieptul lui şi-i desfăcu bluza albă de mătase, strecurându-şi palmele spre umerii largi şi de-a lungul braţelor lungi, îndepărtând-o. Apoi îi încolăci braţele în jurul gâtului şi-l trase spre ea. El gemu când pieptul îi atinse plinătatea minunată a sânilor ei.

— Ah, *doucette,* ai fost creată ca să iubeşti un bărbat şi să fii iubită!

— Pălăvrăgeşti cam mult, îl necăji ea şi el chicoti.

— Te voi face să plăteşti pentru această insultă!

— Da? Şi ce vei face ca să te răzbuni?

— Te voi f..., până când mă vei ruga să te iert.

— Nu cer niciodată iertare, Nicolas, şi m-am obişnuit să câştig bătăliile.

— *Doucette*, eşti femeie, şi femeile nu poartă bătălii. Femeile sunt creaturi tandre, educate cu delicateţe. Femeile trebuie să fie protejate, iubite şi adorate.

Ea îl împinse cu putere şi, luat pe nepregătite, el se rostogoli pe spate. Ea se aşeză peste el şi rosti sfidătoare:

— Cred că ai trăit prea mult timp în mlaştina ta din Poitou, Nicolas. Ideile tale sunt vechi de o sută, ba nu, de două sute de ani. În Anglia domneşte o regină, după bunul său plac. În Franţa regina-mamă conduce din spatele tronului, ea fiind adevărata putere în Franţa. Femeile nu sunt deloc păpuşi fără minte, iar eu, dacă aş fi aşa, nu te-aş interesa nici pentru o zi. Nu ştii nimic despre mine şi, dacă nu poţi să accepţi o femeie independentă, vom fi foarte nefericiţi împreună. Nu ar fi trebuit să trimiţi atât de repede un mesaj în Anglia, pentru a cere permisiunea reginei ca să te căsătoreşti cu mine. Ai putea afla că nu-ţi plac femeile ca mine, iar eu nu mă voi schimba. Ascultă-mă fără să mă întrerupi, Nicolas, şi-ţi voi spune după ce femeie tânjeşti.

Şi Skye începu să-i povestească despre căsătoriile, copiii, averea şi pământurile ei, despre domeniile şi averea copiilor săi. Şi încheie:

— Dacă regina îmi porunceşte să mă căsătoresc cu tine, trebuie s-o fac; dar înţelege că, indiferent de dota cu care voi veni, şi Elizabeth va încerca precis să mă sărăcească căsătorindu-mă de două ori într-un an, eu voi păstra controlul averii mele personale. Poţi să accepţi asta, Nicolas? Nu vreau să mă căsătoresc ca să joc rolul docil al unei iepe pentru un armăsar!

— Ideile mele sunt moştenite de la mama mea, spuse el încet. A fost o fiinţă blândă şi ingenuă de care trebuia să ai grijă. Tatăl meu i-a sfărâmat inima şi ea nu s-a căsătorit niciodată. Cred că bunicul meu a trăit aşa de mult numai pentru că ea avea nevoie de ocrotire şi, fără un soţ, cine putea s-o facă? Aveam şaptesprezece ani când a murit şi, la puţin timp după aceea, a murit şi bunicul meu.

— Nu ai fost niciodată la Curte? îl întrebă Skye.

— Nu au fost bani pentru aşa ceva. Bunele maniere, să scriu, să citesc, să călăresc, să lupt, toate acestea le-am învăţat de la mama mea, de la bunicul şi de la bătrânul scutier al bunicului meu.

— Şi despre femei tinere? Cu toate că erai sărac, presupun că ai întâlnit fete ale nobililor din vecinătate.

— Când eram copil mă jucam cu copiii ţăranilor, iar când am crescut, nu am fost invitat niciodată de vecinii noştri. Peste naşterea

mea ruşinoasă se putea trece, dar nu fără a avea avere sau măcar speranţa că o voi obţine.

— Bunicul tău, oftă Skye, te-a învăţat că femeile sunt creaturi dulci şi fără minte, create doar ca să fie alintate şi să dăruiască plăcere bărbatului. Buna ta mamă nu a contrazis în mod sigur această interpretare şi pariez că avea întotdeauna o servitoare protectoare lângă ea.

— Berthe i-a fost alături până când a murit.

— Nicolas, tu nu ştii nimc despre femei.

— Ştiu cum să le iubesc, replică el. Nu este destul? Poate că nu cunosc femei din actuala mea clasă socială, dar am întâlnit şi am avut de-a face cu ţărănci şi cu femei din burghezie.

— Femeile din nobilime sunt învăţate să fie mai independente, Nicolas. Sigur, nu toate valorifică posibilităţile ca mine, dar marea majoritate o fac. Dacă-ţi doreşti o soţie docilă şi ascultătoare care să nu te întrebe niciodată nimic, trebuie să te căsătoreşti cu o fată tânără şi inocentă, nu cu mine. Eu sunt prea formată ca să mă pot schimba... şi nici nu doresc.

El se ridică şi-şi trecu mâna prin părul ei lung şi bogat.

— Te iubesc, *chérie*, declară el, trăgând-o spre el.

— O, Nicolas, murmură ea, total dezarmată.

Oare m-a ascultat sau este numai orbit de pasiune?

— Ajută-mă să te cunosc, Skye, o rugă el. Nu pot să fiu fericit fără tine şi nu vreau să te pierd. Iubeşte-mă, *doucette*!

— Îmi păstrez propria avere şi vreau să am copiii lângă mine, în special bebeluşii din Irlanda, pentru că unchiul şi fraţii mei pot supraveghea acum pământurile Burke, dar nu pot să-mi las bebeluşii să crească fără să-şi cunoască mama. Ce mult îi va plăcea lui Willow în Beaumont, Nicolas!

Faţa îi radia când vorbea de copiii ei şi el se gândi că ea era o mamă bună, dacă îi păsa atât de mult.

— De acord, *doucette*. Vreau să fii fericită şi, în afară de asta, eu nu am avut niciodată avere. Ce aş face cu ea?

— Edmond te va învăţa, replică Skye, pentru că el se pricepe la cifre şi are o privire de ansamblu atât asupra averii lui Fabron cât şi asupra fondurilor publice. Trebuie să înveţi ca nu cumva alţii, mai puţin cinstiţi, să profite de tine.

— Voi învăţa orice, dacă asta îţi va face plăcere.

— Nu, Nicolas, trebuie să înveţi pentru tine, ca să poţi fi un duce bun! Este important pentru Beaumont de Jaspre. Nicolas, averea este o mare responsabilitate şi trebuie să devii conştient de asta. Să nu fii unul dintre acei nobili proşti, care cred că averea este numai un beneficiu personal. Pe primul loc este familia, dar vor fi momente când ducatul trebuie să aibă prioritate pentru binele tuturor, inclusiv al familiei tale.

— *Doucette*, m-ai convins că am mult de învăţat şi-ţi promit că o voi face, dar nu vreau să încep de azi. Acum vreau să te iubesc pe tine.

— Deci vrei să-mi dai lecţii, rosti ea ştrengăreşte. Dacă vrei asta, Nicolas, atunci trebuie să te ridici din patul meu şi să te dezbraci. Mi s-a părut întotdeauna că e al naibii de greu să faci dragoste îmbrăcat.

Spunând asta, Skye sări din pat şi se dezbrăcă. Nicolas îşi ţinu respiraţia de uimire şi de plăcere privind trupul ei scăldat de lumina lunii, care intra pe ferestrele înalte.

Niciuna dintre ţărăncuţele pe care le cunoscuse, nu avusese forme aşa de minunate ca Skye. Nicolas îşi aruncă hainele de pe el şi întinse mâna spre ea.

Skye îşi plimbă privirea albastră pe trupul lui musculos, aţintind-o apoi asupra bărbăţiei lui întărite, îi atinse mâna şi se urcară în pat.

Îl dezmierdă aţâţător şi el se înfioră de dorinţă. Se simţea frustrat deoarece nu dorea decât să se scufunde în ea, s-o audă rugându-se de el s-o posede, s-o facă să ţipe de pasiune, dar nu reuşea să se mişte. Atingera ei parcă îl hipnotizase şi, când Skye îi cuprinse fesele tari în mâini, şuieră:

— Târfă!

— Ia-mă, Nicolas, murmură ea. Tu ai aprins focul acesta în mine. Regreţi? Te sperie femeile îndrăzneţe?

Era o provocare sfidătoare şi el se aruncă peste ea, strivindu-i buzele. Skye gemu, dar îşi reveni repede şi-l sărută, muşcându-i şi ea buzele. El o întoarse şi începu s-o lingă pe picioare, pe fese, pe şira spinării şi pe umeri. Dându-i la o parte părul lung şi negru, o muşcă uşor de ceafă.

Când a întors-o din nou pe spate ea, încercă să se ridice, murmurând:

— Lasă-mă să te iubesc, Nicolas...

— Nu, *doucette*. Poate că eşti foarte bună în afaceri, dragostea mea, dar eu sunt mai bun la pat. Altă dată te voi lăsa să mă iubeşti, dar în seara asta vei fi iubită, iar şi iar.

Mâinile lui începură să-i mângâie sânii, în timp ce-i muşca uşor sfârcurile rozalii. Apoi îi desfăcu picioarele şi sărutările lui, când îi atinse carnea dulce din interiorul coapselor, o înfiorară. Cu îndemânare, el îşi trecu limba pe carnea roz şi umedă, împingându-se adânc în ea, lovind uşor bijuteria sensibilă a feminităţii ei... Şi trupul lui Skye explodă de plăcere.

Simţind convulsiile ei delicioase, nu mai reuşi să se stăpânească şi, dorind să se descarce, o penetră frenetic, revărsându-şi sămânţa într-un şuvoi fierbinte.

Era prea mult pentru Skye, spre uimirea lui, izbucni în lacrimi. Nicolas o luă în braţe, legănând-o ca pe un copil, iubind-o şi mai mult pentru pasiunea care o făcea să plângă în punctul culminant.

— *Doucette, doucette,* murmură el sărutând-o, *te iubesc!* Nu plânge, dragostea mea! Ah, *doucette,* îmi frângi inima!

— Sunt atât de speriată, suspină ea. Sunt atât de speriată, Nicolas! Nu vreau să ţi se întâmple nimic, dar se va întâmpla dacă ne vom căsători! *Ştiu că aşa se va întâmpla!* Se întâmplă de câte ori iubesc!

— Mă iubeşti! constată el fericit.

— Da — nu — nu ştiu! Ştiu doar că nu vreau să ţi se întâmple ceva!

— Nu ne putem căsători cel puţin un an, *doucette,* o linişti el. Nici măcar nu putem să anunţăm până atunci intenţia noastră. Dacă în acest timp, Skye, nu păţesc nimic, vei crede că nu mi se va întâmpla nici în viitor? Sunt sigur că există un bărbat în viaţa ta de care-ţi pasă şi care nu a fost atins de acest fenomen în care crezi.

Skye încetă să mai plângă. Adam. Lui Adam nu i se întâmplase nimic pentru că o iubea, dar Adam nu fusese niciodată căsătorit cu ea. Dar instinctul îi spunea să nu amintească de Adam, pentru că Nicolas era gelos.

— Nu a fost nimeni, murmură ea.

— Atunci eu voi avea onoarea să omor dragonul, *doucette!* Nu te teme, *ma chérie!* Am fost întotdeauna un om norocos. M-am născut bastard şi, cu toate că tatăl meu m-a renegat, mama şi bunicul m-au iubit şi m-au crescut. Bunicul mi-a cedat titlul de baron, fratele meu vitreg m-a făcut moşteitorul lui, Papa a confirmat şi acum sunt duce. Un duce bogat! Voi avea noroc şi în dragoste! Peste un an mă căsătoresc cu tine şi vom trăi fericiţi alături de copiii noştri frumoşi. Nu mă crezi, frumoasa mea?

Skye privi lung în ochii lui plini de dragoste, încrezători. Era atât de sigur pe el.

— Voi avea încredere în tine, Niculas! răspunse Skye zâmbind. Poate că de data asta va fi totul bine.

Urmară zile liniştite, în care se descoperiră unul pe celălalt.

Nicolas St. Adrian era un bărbat de onoare şi se străduia să înţeleagă ce fel de femeie era Skye, comparând-o cu mama sa. Cu toate că iubise blândeţea mamei lui, găsise iritantă şi plicticoasă neputinţa ei. Pentru ea, era un efort să aleagă între pateul de gâscă sau cel de iepure şi se întreba ce-l atrăsese pe tatăl său la ea. Skye, în schimb, lua deciziile cu o rapiditate uluitoare, ştiind exact ce voia şi cum să-şi atingă scopurile. Era o femeie independentă care ştia ce este puterea şi cum s-o folosească şi care, pur şi simplu, îl fascina.

Skye descoperi că Nicolas era nu doar un amant minunat, dar avea şi o minte sclipitoare şi îi explică noţiunile despre finanţe, comerţ, politică şi manierele de la Curte. Lui Skye îi făcea plăcere să înveţe un elev aşa de capabil şi zilele treceau, adunându-se în săptămâni şi apoi în luni.

Viaţa lui Skye din Beaumont de Jaspre era total diferită de cea trăită până atunci. Ducatul nu avusese niciodată o Curte importantă ca alte oraşe-stat mai mari, dar acum, cu un duce tânăr şi vesel, reprezentanţii tineri ai nobilimii acestui mic ducat începură să se adune la castel. Femeile îşi dăduseră repede seama că Nicolas St. Adrian îşi alesese deja ducesa şi acceptaseră acest fapt cu graţie, ceea ce nu le împiedicase, însă, pe cele mai îndrăzneţe să cocheteze cu ducele. Nicolas era flatat de atenţia lor, dar îi rămânea credincios trup şi suflet lui Skye.

La apropierea Crăciunului, însă, o cuprinse iar tristeţea. Cu un an în urmă fusese însărcinată cu Padraic, Niall trăia şi, împreună cu Deirdre şi bătrânul MacWilliam, sărbătoriseră Crăciunul în holul mare al castelului.

Nicolas sesiză schimbarea ei de atitudine şi simţi intuitiv că Skye se gândea la o perioadă mai fericită din viaţa ei. Spera ca ea să fie însărcinată, pentru că ar fi avut o scuză ca să se căsătorească cu ea; dar Skye spusese, când vorbiseră despre asta, că nu vor avea copii decât după căsătorie. Siguranţa cu care rostise cuvintele îl făcuse să creadă că practica nişte metode anticoncepţionale interzise şi se forţă să înţeleagă şi să accepte această decizie a ei.

Nicolas îi pregătise o surpriză minunată, ceva ce ştia sigur că o va face fericită. În fiecare zi scruta portul după corabia lui Brian Kelly care, spera el, îl va aduce pe Edmond, binecuvântarea reginei Angliei pentru unirea lui cu Skye şi surpriza. Cu trei zile înainte de Crăciun, *Pescăruşul* intră în portul principal din Beaumont de Jaspre.

Nicolas şi Skye se îndreptară călare spre port, admirând balcoanele pline de flori frumos colorate, al căror parfum înmiresma aerul, şi coliviile cu păsări cântătoare care ciripeau în triluri vesele. Era aşa de frumos că lui Skye îi venea să plângă. *De-aş fi avut şi copiii cu mine!... Cât s-ar fi bucurat de soare!* Oftă, hotărâtă să nu fie tristă şi să nu strice buna dispoziţie a lui Nicolas. Încerca aşa de mult s-o facă fericită şi nu era vina lui că nu putea să-i ofere singurul lucru de care avea nevoie. Pe când treceau prin piaţa principală a oraşului, mulţimea de târgoveţi începu să strige încântată:

— *Vive le Duc! Vive Madame la Duchese!*

Era imposibil să nu zâmbeşti şi să nu faci semne cu mâna spre această populaţie prietenoasă.

În port îi întâmpină aroma condimentelor, mirosul puternic de piei netăbăcite şi de peşte, ce plutea peste viermuiala hamalilor şi vacarmul ameţitor al zecilor de limbi ce vorbeau toate în acelaşi timp.

Văzu pe catargul Pescăruşului steagul O'Malley fluturând în briza slabă a după-amiezii, ajunseră lângă corabie şi Nicolas descălecă repede, luând-o apoi în braţe de pe cal. Văzându-l pe Brian Kelly, care apăruse pe punte, Skye îl strigă şi-i făcu semn cu mâna, el răspunzându-i zâmbind.

Skye urcă grăbită la bord, întrebând nerăbdătoare:

— L-ai adus înapoi pe Edmond?

— Bineînţeles, *my lady*, împreună cu o surpriză din partea ducelui. (Brian îl privi întrebător pe Nicolas.) Acum, domnule?

— Acum, răspunse acesta zâmbind.

— Vă rog să veniţi în cabina principală, *my lady*, zise Brian politicos, iar Skye, uimită, îl urmă.

Trecând pragul cabinei, Skye se opri şi izbucni în lacrimi, fiind dintr-o dată înconjurată de toţi copiii ei care râdeau, strigau şi plângeau în acelaşi timp. O fetiţă brunetă o privea cu ochi curioşi, ascunsă după picioarele lui Edmond, iar un băieţel cu ochi albaştri, sugându-şi degetul mare, o privea cu seriozitate din braţele dădacei.

— Nu te bucuri să ne vezi? izbucni Willow.

Skye O'Malley dădu afirmativ din cap, copleşită de o bucurie pură şi totală. Incapabilă să vorbească din cauza emoţiei, întinse braţele spre copii. Trei capete se lipiră de pieptul ei şi Skye sărută cei şase obraji îmbujoraţi.

Se retrase cu un pas şi-şi privi vlăstarele cu încântare, apoi îl privi pe Nicolas. El îi răspunse cu un zâmbet, fără să spună nimic. Nu era nevoie de cuvinte.

— *Chérie*, am aici pe cineva care vrea să te salute, rosti Edmond de Beaumont, aplecându-se şi lăsând-o descoperită pe fetiţă.

Îngenunchind, Skye întinse braţele spre fetiţă, cu un zâmbet cald. Deirdre Burke era copia fidelă a mamei sale, cu tenul de culoarea cameliei, o claie de bucle negre şi ochi albaştri-verzi. Cu degetul mare în gură, făcu un pas spre Skye, apoi se opri, privind-o cu suspiciune.

— Prostuţo, o dojeni Willow pe surioara ei. Este mama noastră.

Deirdre o privi pe Willow, apoi iarăşi pe Skye, mai făcu un pas ezitant, apoi încă unul şi, întinzându-se, Skye o trase pe fiica ei cea mai mică în braţe şi o sărută pe obrajii plini. Fetiţa se cuibări imediat în braţele mamei ei, şi Skye strânse tare din ochi să-şi oprească lacrimile. Deirdre avea doi ani şi în cele câteva luni în care fusese despărţită de mama ei o uitase de tot. *Nu-şi va aminti deloc de Niall*, cugetă Skye şi, când ridică privirea, îl văzu pe Padraic, care era la fel de mult imaginea tatălui său cum Deirdre era copia ei.

— Eşti fericită acum, *doucette?*

Skye se ridică în braţe cu Deirdre.

— Sunt foarte fericită, Nicolas. Cum pot să-ţi mulţumesc?

Deirdre îl privi pe Nicolas.

— Tata, gânguri ea cu o voce clară.

Toată faţa lui Nicolas era un zâmbet.

— Voi fi într-adevăr, afirmă el fericit, dacă regina Angliei a răspuns favorabil la cererea mea. Nepoate Edmond? Voi fi un mire fericit?

— Desigur, unchiule. Ai binecuvântarea reginei pentru această unire.

— Credeam că eşti căsătorită, mamă.

Murrough veni protector lângă mama lui.

Deirdre se răsuci în braţele mamei ei, întinzând mânuţele grăsuţe spre Nicolas şi repetă:

— Tata.

Nicolas o luă încântat în braţe şi fetiţa se lipi imediat de obrazul lui.

— Ducele cu care m-am căsătorit acum şapte luni a murit, Murrough, explică Skye. Nicolas St. Adrian este moştenitorul lui şi actualul duce de Beaumont şi va deveni tatăl vostru vitreg în primăvara următoare, când se încheie anul de doliu.

Murrough aprobă din cap şi apoi, întorcându-se spre Nicolas, se înclină politicos:

— *My lord* duce.

— Încântat să te cunosc... Murrough, da?

— Da, *my lord*. Eu sunt Murrough O'Flaherty.

Skye îi prezentă şi pe ceilalţi copii:

— Nicolas, acesta este Robin, tânărul conte de Lynmouth, şi fata mea cea mare, Willow Small.

— Bine aţi venit la Beaumont de Jaspre, copii.

Willow făcu o reverenţă graţioasă şi Robin îşi plecă capul cu importanţă.

— Toţi aceştia sunt copiii tăi, *doucette*? întrebă Nicolas plin de admiraţie.

— Nu, cel mai mare lipseşte. De ce n-a putut să vină Ewan? îl întrebă Skye pe Murrough.

— A considerat că nu este înţelept să plece acum din Ballyhennessey, mamă.

— Au fost probleme acolo? întrebă Skye îngrijorată.

— Nu. Englezii sunt foarte respectuoşi cu fratele mai mare al contelui de Lynmouth, chicoti Murrough, cu toate că Ewan este furios că trebuie să se ascundă după titlul lui Robin. Totuşi, unchiul Michael insistă să o facă. Au fost probleme cu bătrânul Black Hugh Keneally din Gillydown, care a crezut că, deoarece Ewan abia s-a desprins de fusta mamei, poate să ia din pământurile lui.

— Ce a făcut Ewan?

— A dat foc casei şi câmpurilor şi i-a luat oile. Ultima dată când s-au certat Ewan spunea că Black Hugh îi datora o despăgubire pentru neplăcerile la care fusese supus, iar bătrânul îşi cerea oile înapoi. Pariez că Ewan va păstra pentru el cel puţin jumătate din oi.

— Aşa şi trebuie, spuse Skye. Sunt fericită că fratele vostru nu a ezitat să se răzbune pe Black Hugh. Trebuie să fie dur, altfel ceilalţi vecini vor crede că este o pradă uşoară. Cât despre faptul că se ascunde după numele lui Robin, se supără pentru că este mândru. Dar important este să-şi păstreze pământurile şi să păstreze legătura cu familia.

— Chiar dacă această parte din familie este engleză?

— Dacă mai mulţi irlandezi ar fi învăţat să-i folosească pe englezi, răspunse Skye nemulţumită, nu am fi avut nici pe jumătate din problemele pe care le avem.

Nicolas asculta uimit conversaţia dintre Skye şi Murrough. Îl amuzase aprobarea lui Skye referitoare la răzbunarea lui Ewan. El nu mai văzuse până atunci această latură dură şi sălbatică a ei şi nici nu bănuise că o avea. *Doamne, ce prost sunt! Doar mi-a povestit de imensa ei avere — trebuie să fie dură ca să deţină controlul!*

— Mai eşti sigur că vrei să te căsătoreşti cu o asemenea femeie, Nicolas, îl necăji ea, ghicindu-i gândurile.

— Prima dată când te-am văzut, *doucette*, am ştiut că pentru mine nu există decât o singură femeie, declară el calm, şi tu eşti aceea

— Hai să mergem acasă, Nicolas, zise ea, privindu-şi fericită copiii.

Îl luă pe Padraic din braţele doicii şi, întorcându-se, ieşi pe punte în lumina caldă a după-amiezei de decembrie, urmată de copii şi de Nicolas

6

Iarna fusese blândă, ploile începând abia în februarie şi oprindu-se, la începutul lui martie, când dealurile se acoperiseră de flori. Skye şi copiii se simţiseră iubiţi şi protejaţi, Elizabeth Tudor şi Curtea ei fiind departe, iar ameninţarea Franţei fiind înlăturată de aprobarea papală.

Observă că băieţii ei deveneau, treptat, din nou copii, renunţând la manierele de curteni pe care le aveau la sosire, cu uşurinţa cu care şarpele îşi schimbă pielea. Nicolas îi luă la vânătoare şi pe plaja din dreptul castelului. Băieţii era ca nişte mici delfini, stropindu-se cu apă şi scufundându-se jucăuşi, Willow se plimba fericită cu barca pe lângă mal împreună cu Deirdre şi micuţul Padraic ţipa de fericire atunci când Nicolas îl lua de mâini şi-l făcea să plutească pe marea liniştită, băieţelul mişcând fericit mâinile şi picioarele grăsuţe în apa caldă. Copiii îl plăceau pe Nicolas St. Adrian, Elizabeth Tudor îl acceptase şi Skye începuse să creadă că poate risca să-l iubească.

Numai dacă nu ar fi fost chinuită de îndoiala că, dacă se va căsători cu Nicolas, ar fi fost lovit de nenorocire. Dar nu mai avea de ales. Nicolas stabilise data ceremoniei pentru a doua zi după încheierea perioadei de doliu. Când o înştiinţase, ea protestase înroşindu-se, afirmând că era lipsit de decenţă, dar Nicolas izbucnise în râs, spunând că toţi care o vedeau i-ar fi înţeles graba.

Robin şi Murrough mai stăteau cu mama lor până la mijlocul verii, apoi se reîntorceau la Curte, ceilalţi trei copii urmând să rămână cu Skye şi Nicolas. Brian navigase în primăvară până la Bideford şi o adusese pe mama Cecily, plănuise să se însoare cu Daisy după nunta lui Skye cu Nicolas. Robbie se întorsese pe la mijlocul iernii din călătoria la Istanbul şi aflase surprins evenimentele care o făcuseră pe Skye văduvă şi acum, din nou, mireasă, devenind foarte bun prieten cu viitorul ginere.

Totul era perfect şi ea ar fi trebuit să ştie că nu va dura. Mesagerul sosise cu o lună înainte de data la care era programată căsătoria. Atât

Nicolas cât şi Robbie încercaseră s-o protejeze, lui Nicolas repugnându-i necredinciosul acesta cafeniu, dar Robbie înţelese imediat că venea din Alger.

— Dă-mi mesajul, îi ceru căpitanul în arabă. Voi avea grijă să-l primească.

— Nu pot, *my lord*, veni răspunsul politicos.

— Cine te-a trimis? întrebă Robbie.

— Vreau să vorbesc numai cu Skye Muna el Khalid, replică omul acela slab, îmbrăcat în haine lungi şi albe.

— Îl voi arunca în subteranele castelului, izbucni Nicolas nervos, când Robbie îi traduse ce vorbiseră.

— Nu-ţi va fi de nici un folos, observă Robbie. Ai putea să-i smulgi unghiile şi nu vei afla nimic. Trebuie s-o chemăm pe Skye.

Nicolas oftă. Instinctul îl avertiza că veştile aduse de acest mesager îi vor distruge fericirea. Cu toate acestea, trimise un servitor s-o cheme pe Skye.

Intrând în holul principal şi văzând omul îmbrăcat în alb, se opri pălind. Recunoscuse veşmintele algeriene, pe care nu crezuse că le va mai revedea.

— Cine este acest om? îl întrebă ea pe Robbie.

— Nu ştim, fetiţo. A venit şi a întrebat de tine. Nu vrea să spună nici cine este, nici cine l-a trimis. Se pare că vorbeşte numai araba... tu mai ştii?

Ea încuviinţă şi apoi, inspirând adânc, i se adresă bărbatului:

— Vrei să vorbeşti cu mine?

— Eşti Skye Muna el Khalid?

— Da.

Omul îmbrăcat în alb se aplecă adânc şi cu respect.

— Sunt Haroun, servitorul lui Osman, şi aduc un mesaj din partea stăpânului meu.

— Ţi s-a oferit ceva de băut, Haroun? întrebă Skye. Ai călătorit mult.

— Sunteţi prea bună, stăpână. Lăsaţi-mă să-mi fac datoria şi apoi mă voi bucura de ospitalitatea dumneavoastră.

— Te ascult, Haroun.

— Mesajul pe care vi-l trimite stăpânul meu spune că soţul dumneavoastră nu a murit. El, adevărata dumneavoastră pereche, trăieşte. Trebuie să veniţi imediat în Alger.

„El, care este adevărata dumneavoastră pereche." Cuvintele răsunau înspăimântător în capul ei şi Skye leşină. Mâna lui Nicolas se îndreptă spre sabie, dar Robbie, care înţelesese cuvintele lui Haroun, strigă:

— Nu, tinere! Vestea adusă de mesager nu este rea. Ajută-mă s-o readuc în simţiri pe Skye şi strigă după un servitor să aducă vin!

Nicolas ieşi repede să comande vin şi se întoarse degrabă lângă Skye.

— Nu am vrut să-i fac vreun rău doamnei, îi spuse Haroun îngrijorat lui Robbie.

— Vestea a şocat-o. Aşa ţi-a spus stăpânul tău să spui?

— Da, stăpâne. Nu am făcut decât să repet cuvintele lui.

— Osman s-a prostit, concluzionă Robbie supărat, în timp ce Nicolas o luă în braţe pe Skye şi o aşeză cu grijă pe un scaun din apropiere, începând să-i frece încheieturile mâinilor.

Un servitor venea alergând cu o cupă cu vin şi Nicolas îi strecură câteva picături printre dinţii încleştaţi. Skye tuşi şi deschise ochii.

— *El trăieşte*! strigă ea.

— Cine, *doucette*? Lasă-mă să-l trimit de aici pe necredincios.

— Nu! Mai ai vreun mesaj? murmură în arabă către Haroun.

— Nu, stăpână, răspunse el calm.

— Cum pot fi sigură că eşti cine pretinzi a fi? întrebă Skye.

— Este primul lucru inteligent pe care l-ai spus, mormăi Robbie. Despre ce dracu' vorbeşte?

— Osman îmi transmite că Niall trăieşte.

— Ce?! Te-ai ţicnit, fetiţo? Niall Burke a fost omorât de o călugăriţă nebună şi aruncat în mare. Cum dracu' poate să fie în viaţă şi de unde ştii că asta înseamnă? „El, care este perechea ta"? Ce fel de limbaj este acesta?

— Atunci când a murit Khalid şi eu îl plângeam, Osman mi-a spus că viitorul meu era lângă bărbatul pe care l-am iubit prima oară, un bărbat din ţara mea. Ce dovadă îmi poţi prezenta? îl întrebă ea pe Haroun.

— Stăpânul meu a spus că, dacă îmi ceri o dovadă, să-ţi amintesc că ţi-a spus cândva să-ţi urmezi instinctele fiindcă nu dau greş niciodată, răspunse Haroun. Şi să-ţi urmezi destinul aşa cum l-a prevăzut Allah.

— Vine din partea lui Osman, concluzionă ea, pălind iar.

— Ce fel de dovadă este asta? întrebă Robbie încruntat.

— Sunt cuvintele lui Osman pe care mi le-a spus înainte să plec din Alger şi, deoarece mi le-a spus între patru ochi, trebuie să le accept ca dovadă a cinstei lui Haroun. Nu putea să le afle decât de la stăpânul lui.

— Cum ai ştiut unde s-o găseşti pe Skye? mârâi Robbie.

— O corabie aparţinând stăpânei s-a oprit în Alger acum câteva săptămâni. Stăpânul meu l-a întrebat pe căpitan, un bătrân cu un nume imposibil de pronunţat.

— MacGuire?

— Da, stăpână!

Faţa cafenie a lui Haroun se lumină de un zâmbet.

— Stăpânul meu i-a cerut acestui om să vă aducă mesajul, dar bătrânul a spus că nu eraţi în ţara natală, ci în acest loc. Am fost trimis aici şi stăpânul meu spune că nu trebuie să pierdeţi timpul, pentru că bărbatul care vă este adevărata pereche se află în pericol.

— Putem pleca în seara asta? îl întrebă ea pe Robbie.

— Da, dar cred că eşti nebună, fetiţo. Lasă-mă să mă duc la Osman ca să văd ce are de spus. L-ai uitat pe Jamil? Doamne, ce n-ar da Jamil să se răzbune pe tine, fetiţo!

— Nu, Robbie! *Trebuie să mă duc!*

— Căpitanul Jamil mai trăieşte?

— Trăieşte, stăpâne, dar acum este la Istanbul. Stăpânul meu nu ar fi chemat-o pe stăpâna, dacă nu ar fi fost în siguranţă.

— Plecăm la noapte! decise Skye.

Nicolas St. Adrian privea de la unul la altul în timp ce vorbeau. Nu cunoştea limba pe care o foloseau şi nu înţelegea nimic dar, simţea că era vorba să o piardă pe Skye şi toate energiile lui se concentrau ca să se opună. Nu putea şi nici nu voia s-o lase să plece de lângă el.

— Spune-mi, *doucette,* o rugă el. Spune-mi ce a spus acest om şi de ce simt că eşti pe punctul să pleci?

Doamne, am uitat de el! Îl uitase pe bărbatul amabil şi tandru care o iubea şi voia s-o facă mireasa lui peste o lună. În ultimele câteva minute părea că el nici nu existase deoarece adevărul era că, pentru ea, nu exista decât Niall.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine, îi explică ea blând. Soţul meu trăieşte. Haroun mi-a adus un mesaj de la un vechi prieten din Alger

care-mi transmite că Niall trăieşte. Osman nu m-ar minţi. Trebuie să plec în Alger, Nicolas. Trebuie să-l găsesc pe Niall.

— Nu mă părăsi, o rugă el.

— Nu am de ales, Nicolas. Niall trăieşte. Nu pot să mă căsătoresc cu altcineva, cât timp soţul meu legal trăieşte.

— Lasă-l pe Robbie să se ducă, pledă el. Lasă-l pe el să afle dacă acest om spune adevărul. Rămâi cu mine până când se întoarce.

— Asta i-am spus şi eu, Nicolas, interveni Robbie. Dar este încăpăţânată ca de obicei!

— Niall trăieşte şi Osman spune că este în pericol! Trebuie şi vreau să mă duc la el. Dacă-l trimit pe Robbie pierd un timp preţios, care mă poate costa viaţa lui Niall! Dacă se întâmplă aşa ceva nu vă voi ierta niciodată. *Niciodată!*

— Atunci du-te, îi răspunse el pe acelaşi ton. Du-te dar, dacă se va dovedi că este o fantezie, întoarce-te la mine, *doucette!* Dă-mi cel puţin această speranţă.

— Osman nu m-ar minţi, îl contrazise ea încăpăţânată.

— Promite-mi!

Ea văzu lacrimile în ochii lui verzi.

— Vai, Nicolas, ce ţi-am făcut! Vezi! Nu te-am prevenit, dragul meu? Într-un fel sau altul, distrug bărbaţii care mă iubesc. Aşa a fost dintotdeauna.

Se aplecă şi-l sărută pe obraz.

— Îţi promit că, dacă nu este adevărat, mă voi întoarce la tine, dragul meu Nicolas.

— Măcar lasă copiii să stea cu mine, îi ceru el.

— Nu mă întorc până la mijlocul verii şi, dacă nu primeşti nici o veste de la mine, trebuie să-i trimiţi pe toţi acasă, Nicolas. Padraic trebuie să fie pe pământurile lui, iar Murrough şi Robin au locul lor la Curte. Şi, oricum, trebuie să-ţi alegi o altă soţie.

— *Nu!* Nu, repetă el blând.

— Ba da, se răsti Edmond de Beaumont şi piticul sări de pe scaunul pe care stătuse aproape ascuns.

Auzise totul şi acum se răstea furios la unchiul său:

— Ai uitat de ce ai fost numit duce? Îţi vei căuta o soţie!

— O am pe Skye, replică Nicolas încăpăţânat.

— N-o mai ai, cred eu, remarcă trist Edmond de Beaumont. Şi pe mine mă doare, Nicolas. Niciodată acest castel nu a fost atât de de fericit ca atunci când a venit ea, aducând bucurie de viaţă şi dragoste. Dacă ne-am permite să cădem din nou într-o existenţă tristă, am aduce un mare deserviciu amintirii lui Skye.

Ochii lui violeţi erau plini de simpatie pentru unchiul său, deoarece şi el o iubea pe Skye. Privind-o, spuse blând:

— Ne părăseşti, *chérie*.

— Da, Edmond, trebuie să plec. Dacă Osman spune că Niall trăieşte, atunci aşa este. Cum, sau unde, sau de ce, nu ştiu şi nu voi şti până când nu-l întâlnesc pe Osman.

— Atunci trebuie să te duci. Vei pleca însoţită de rugăciunile noastre.

— Copiii, îşi aminti Skye. Trebuie să le spun copiilor.

Şi ieşi grăbită din hol. Bărbaţii rămaseră pe loc privind-o, fiecare pierdut în propriile sale gânduri.

Robbie se întreba dacă ea făcea din toată inima ceea ce se pregătea să facă. *Cum de trăieşte Niall? Şi dacă trăieşte, cum aflase Osman?* Şi-l amintea pe Osman şi se strâmbă. Era un bărbat onorabil şi fusese un prieten adevărat pentru Khalid el Bey.

Văzând-o pe Skye ieşind din hol, Nicolas crezu că inima lui se va frânge. *Cum se poate s-o pierd acum, chiar înaintea nunţii? Sigur că asta nu se va întâmpla! Este un vis urât din care mă voi trezi curând.* Un oftat uşor îi scăpă de pe buze. Nu era un vis. Era un adevărat coşmar. Era pe punctul să piardă, pentru un mort, pe singura femeie pe care o iubise vreodată.

Edmond de Beaumont înjură în minte soarta care aducea această situaţie teribilă. Unchiul său era distrus de pierderea lui Skye. Va fi dificil, dacă nu imposibil, să găseşti o mireasă care să-l mulţumească acum pe Nicolas St. Adrian; dar trebuia găsită repede, altfel va creşte din nou ameninţarea Franţei. Idila dintre Skye şi Nicolas reţinuse Franţa, care credea că Skye aştepta un copil, un copil care ar fi fost următorul moştenitor al ducatului. Dacă Skye era plecată, atunci Nicolas, fără soţie, va fi principala ţintă a unui asasinat din partea francezilor. Şi dacă va muri, Beaumont de Jaspre va cădea ca un măr copt în mâna reginei Catherine.

În acest timp, Skye alergă spre grădină, de unde se auzeau glasurile copiilor. Cei mari, văzând figura ei desfigurată, se grăbiră spre ea. Skye se lăsă să cadă pe o bancă de marmură şi îşi împreună mâinile, pentru a le opri tremurul. Ajungând la mama lui, Murrough se aşează lângă ea, îmbrăţişând-o.

— Ce s-a întâmplat, mamă? o întrebă el îngrijorat.

— Vă amintiţi când vă povesteam de vechiul meu prieten Osman, astrologul din Alger? Am primit un mesaj de la el, prin care mă roagă să plec în Alger, deoarece Niall trăieşte!

— Este posibil, şopti Murrough gânditor, cu toate că pare aproape incredibil, mamă.

— Cum este posibil, Murrough?! întrebă Skye uluită.

Era prima persoană care nu-i spunea că-şi pierduse minţile.

— Aminteşte-ţi cuvintele acelei călugăriţe nebune, mamă. Ea a lăsat corpul lui Niall pe plajă iar mai târziu, când celelalte s-au dus pe plajă, mareea trecuse şi au presupus că luase şi corpul lui Niall. Ştim că ea l-a înjunghiat, dar murise oare? A fost corpul lui luat cu adevărat de mare? Mannanan MacLir dă de obicei înapoi corpurile celor cărora le-a luat sufletul. Corpul lui Niall nu a fost găsit niciodată, mamă. De aceea este posibil ca el să nu fi fost mort, ci numai grav rănit şi este la fel de posibil ca el să fie astăzi în viaţă şi prietenul tău, Osman, să ştie unde se află, murmură Murrough mândru de logica lui.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Skye total surprinsă de raţionamentul fiului ei. Eşti aproape un savant, Murrough! Ai o minte care judecă bine! (Pentru o clipă îşi uită propriile probleme.) Vrei să devii un savant?

— Da, răspunse el zâmbind, gândindu-se că folosise o logică simplă şi că era un moment ciudat pentru o asemenea conversaţie dar, dacă mama lor se grăbea să plece în Alger, numai Dumnezeu ştia când o va revedea.

— Unde ai vrea să studiezi? îl întrebă.

— La „Merton College" din Oxford, răspunse prompt.

— Tatăl tău a studiat la Paris, zise ea, aceasta fiind una din puţinele ei referiri la Dom O'Flaherty. Când mă voi întoarce, voi avea grijă să mergi la Oxford, Murrough. Asta va însemna, desigur, ca tu şi Joan să amânaţi căsătoria. Nu te deranjează?

— Aranjează asta acum, o rugă el calm. Nu ştii cât va dura până îl vei găsi pe Niall şi eu nu suport să mai joc, încă un an, rolul de paj în casa contelui Lincoln. Pentru Robin, Curtea este o bucurie deoarece el este unul dintre primii nobili ai Angliei. Dar ambii mei părinţi sunt irlandezi şi sunt câţiva englezi care nu pot să-i sufere pe irlandezi.

— Cine a îndrăznit să se poarte urât cu tine? întrebă ea supărată.

— Nimeni n-ar îndrăzni să se poarte urât cu mine, mamă, se grăbi el s-o liniştească. Sunt fiul contesei de Lynmouth şi fratele contelui de Lynmouth şi am destui bani care-mi permit să am prieteni, iar contesa de Lincoln este şi ea irlandeză. Numai un nebun s-ar purta urât cu pajul personal al lui Elizabeth FitzGerald. Dar sunt mici insulte şi aluzii la care trebuie să fac faţă mereu şi, dacă mi-aş pierde cumpătul şi m-aş bate, s-ar afirma că sunt un irlandez violent. Nu-mi place Curtea, mamă. Ştiu că mi-ai explicat că doar de acolo pot obţine pământuri şi titluri pentru Joan, dar Joan este ca şi mine. Nu-şi doreşte decât să devină cândva soţia mea şi să-şi crească copiii într-un loc liniştit. Îmi doresc să studiez la „Merton College". Apoi — şi cred că vei fi uluită de decizia mea — vreau să plec pe mare. Îmi doresc să devin căpitanul uneia dintre corăbiile noastre, mamă. Mi-ai spus că nu voi duce niciodată lipsă de bani şi aceşti bani îmi vor permite să cumpăr o casă bună, cu o grădină frumoasă, unde să pot locui cu familia între călătorii. Nu este nici o grabă să ne căsătorim şi vom aştepta până ce va împlini şaisprezece ani. Aşa că voi avea şase ani în care să-mi croiesc un drum în viaţă.

Murrough-cel-liniştit. Ea nu văzuse niciodată această faţă a lui. Era încă un copil şi, totuşi, acum vorbea ca un bărbat. Skye nu ştia dacă era pregătită să-l trateze ca pe-un bărbat.

— De ce nu mi-ai spus până acum? întrebă ea.

— Nu a fost niciodată destul timp, răspunse el cinstit şi ea recunoscu, în sinea ei, că acesta era adevărul.

— Îi voi scrie imediat lordului Burghley, contesei de Lincoln şi secretarului Jean. Dacă se poate aranja, te vei duce la Oxford.

— Mulţumesc, mamă, rosti Murrough îmbrăţişând-o cu putere.

— Şi noi? întrebă Willow. Ce se va întâmpla cu ceilalţi, dacă tu pleci?

— Veţi rămâne aici până la mijlocul verii, răspunse Skye. Până atunci sper să aflu mai multe detalii în povestea cu Niall. Dacă trăieşte,

cum pretinde Osman, atunci veţi pleca în Anglia şi Irlanda. Dacă se demonstrează că Osman a greşit şi eu am alergat după o stafie, atunci numai Murrough şi Robin se vor întoarce în Anglia. Tu, Deirdre şi Padraic veţi rămâne aici şi eu mă voi întoarce ca să mă căsătoresc cu Nicolas, aşa cum am plănuit.

Willow chicoti, liniştită de explicaţia mamei sale.

— Biata mama Cecily va fi cu siguranţă foarte surprinsă când va sosi. Urăşte călătoriile. Şi mai mult decât orice, călătoriile pe mare.

— Puteţi să vă întoarceţi prin Franţa, sugeră Skye. Veţi vedea Parisul şi nu veţi face decât o călătorie scurtă peste canal.

— Paris! respiră adânc Willow. Ah, mamă, va trebui să-mi dai toată alocaţia pentru un an dacă voi merge la Paris!

— Poftim?! glumi Skye. Ca s-o cheltuieşti pe toată?

— Până la ultimul ban! Voi cumpăra dantele şi mănuşi şi o rochie de mătase.

— Şi unde le vei purta? o necăji Robin. Le vei etala în faţa porcilor şi ţăranilor din Devon?

Skye se pregăti să-l certe, dar Willow era în stare să se apere singură.

— Regina mi-a cerut să fiu una dintre domnişoarele ei de onoare, nobilul meu frate! rosti ea pe un ton sfidător.

— Nu ţi-a cerut-o!

— Ba da, spuse Willow, satisfăcută. Şi dacă vreau să-mi găsesc un soţ nobil trebuie să mă duc la Curte.

— Nu ai un nume important, protestă Robin. Ca să te măriţi cu un bărbat important, trebuie să ai un nume important.

— Am ceva mai bun, replică Willow.

— Ce? întrebă Robin neîncrezător.

— Am bani, răspunse Willow cu înţelepciune. Sunt o moştenitoare bogată şi nu vor lipsi pretendenţii la mâna mea, dacă merg la Curte.

Şocată, Skye rămase cu gura căscată privindu-şi fiica, dar îşi reveni repede.

— Sper că te vei căsători din dragoste cu o persoană cu un nume important, Willow, zise ea.

— Dragostea, replică Willow cu o siguranţă pe care numai o fetiţă de zece ani putea s-o aibă, poate fi extrem de dureroasă. Voi prefera un aranjament.

— Cel mai bine ar fi să iubeşti, remarcă Skye. Odată căsătorită, marea ta bogăţie va aparţine soţului tău şi dacă nu te iubeşte pe tine ci pe altcineva, vei descoperi că ai făcut o afacere proastă. Şi s-ar putea să rămâi cu nimic.

— Îmi voi păstra averea, ca şi tine, mamă, veni prompt răspunsul.

— Nu se întâmplă mereu aşa, Willow. Dacă bărbaţii cu care m-am căsătorit nu m-ar fi iubit, nu ar fi fost niciodată de acord. Cel mai bine este să cauţi dragostea printre tinerii cu nume importante, draga mea. Dar, la zece ani, eşti mult prea tânără ca să discutăm despre căsătorie. Aşteaptă măcar până mă întorc, Willow.

— Nu trebuie să vină la Curte anul acesta, mamă, declară Robin supărat. Domnişoarele de onoare ale reginei sunt întotdeauna distracţii pentru desfrânaţi. Este mult prea tânără!

— Uite cine vorbeşte despre tinereţe, îl zeflemisi Willow. Cel mai tânăr paj al reginei, el care este mai tânăr cu trei ani decât mine, el care este numit Cherubinul!

— Şi care este de doi ani la Curte şi ştie mai multe decât tine, domnişoară Ignoranţă, sosi rapid replica.

— Destul! linişti Skye cearta lor.

— Robin are dreptate, adăugă Murrough şi Willow îi aruncă fratelui ei mai mare o privire furioasă.

— Bineînţeles că are dreptate. Willow nu va merge la Curte până nu va împlini treisprezece ani.

— *Mamă!* protestă Willow.

— *Dacă* îi voi da voie să meargă, continuă Skye cu o privire care o avertiza pe fiica ei.

Willow se linişti imediat.

— Pleci în seara asta? întrebă Murrough.

— Da, îi răspunse Skye. Osman spune că timpul este foarte important şi, dacă amân, îl rănesc şi mai mult pe Nicolas. După cum vă puteţi imagina, are inima frântă.

— Nu crezi că te vei mai întoarce aici, nu-i aşa, mamă?

— Nu, Murrough, nu cred. Osman nu ar fi trimis după mine dacă nu ar fi fost sigur. (Pentru moment, un zâmbet trist îi acoperi faţa.) Voi sta în casa lui, care a fost odată casa tatălui tău, Willow, şi nu am crezut

niciodată că o voi mai vedea. Dragă Doamne, nu ştiu dacă o să pot suporta. Alger! Nu m-am aşteptat niciodată să mă întorc.

— Ce e cu turcul acela rău care a încercat să te facă soţia lui? întrebă Willow temătoare.

— Este la Istanbul, draga mea, o linişti Skye. Nu mă poate răni. (Skye se ridică de pe bancă.) Este târziu, dragii mei, şi trebuie să fac alte pregătiri înainte să plec. (Se uită la cei doi copii Burke care dormeau pe iarbă.) Să aveţi grijă ca cei mici să fie bine îngrijiţi, îi imploră ea şi ei dădură afirmativ din cap.

Când intră în apartamentul ei, Daisy îi împacheta deja lucrurile.

— Nu veţi avea nevoie de toate aceste rochii elegante pe care le aveţi, spuse Daisy cea practică. V-am împachetat veşmintele bizare pe care le-aţi adus acum câţiva ani din Algeria.

— Sper să ajungă, pentru că cea mai mare parte se află la Lynmouth. Dar, dacă voi sta mai mult, voi putea să-mi mai fac.

— Este adevărat că lordul Burke trăieşte?

— Aşa a spus mesagerul lui Osman.

— Şi puteţi avea încredere în Osman? întrebă Daisy suspicioasă.

— Da, Daisy, răspunse Skye râzând.

— Ce poartă o cameristă acolo, *my lady*? Să ştiu ce să iau cu mine.

— Nu poţi să vii cu mine, Daisy, oftă Skye.

— Să nu vin? se scandaliză Daisy. Cine va avea grijă de dumneavoastră, aş vrea să ştiu, dacă nu vin?

— Este mult prea periculos, Daisy. Dacă va trebui să părăsesc Algerul în grabă aşa cum s-a întâmplat data trecută, aş prefera să nu trebuiască să mai am grijă de cineva. Este mai uşor dacă sunt singură. În afară de asta, vreau să rămâi ca s-o primeşti pe mama Cecily şi, când ea şi Brian vor sosi, să te căsătoreşti cu căpitanul Kelly aşa cum aţi stabilit. *Père* Henri îmi spune că i-ai urmat instrucţiunile şi eşti gata să devii o bună catolică şi nu vreau să mai aşteptaţi din cauza mea. Şi, în plus, mă bazez pe voi — dacă nu mă întorc până la jumătatea verii, vei pleca cu mama Cecily şi copiii în Anglia. Padraic şi Deirdre trebuie să se întoarcă în Irlanda, Robin la Curte, Murrough va pleca la Oxford şi Willow la Devon. Voi aranja pentru tine şi Brian totul la Bideford până când mă întorc. Doamne, mai am multe de făcut!

În timp ce Daisy termina de împachetat, Skye se aşeză la mica masă din salon şi scrise repede câteva scrisori. Una pleca către lordul Burghley, explicându-i întreaga situaţie şi că se ducea imediat să afle adevărul. Înţelegerea lor, îi amintea ea lui Cecil, privea căsătoria cu Fabron de Beaumont. Ea îşi îndeplinise partea şi se aştepta ca şi Elizabeth Tudor să şi-o îndeplinească pe a ei. Dacă lordul Burke era în viaţă, se vor întoarce în Anglia şi vor veni la Curte ca să-şi povestească aventurile. Dacă era mort, ea se va întoarce la Beaumont de Jaspre ca să se căsătorească cu Nicolas St. Adrian şi astfel să servească în continuare Coroana. Îi mai cerea ajutorul ca Murrough O'Flaherty să intre la „Merton College" de la Oxford şi încheia, asigurând Coroana de devotamentul ei şi transmiţând urări pentru aniversarea din septembrie a reginei.

Cea de-a doua scrisoare era adresată unchiului său, bătrânul episcop din Connaught. Îi povestea tot ce i se întâmplase, planurile pentru ea şi pentru copii. Îl ruga să aibă grijă de toţi, dacă ea nu s-ar mai întoarce. Apoi îi explica ce ar vrea să se întâmple cu corăbiile O'Malley, cum să fie împărţită averea copiilor ei şi cum să fie crescuţi. Ştia cât de mult îl va întrista pe Seamus O'Malley această scrisoare, dar cunoştea şi pericolele legate de călătorie şi dorea să-i ştie în siguranţă pe cei pe care-i iubea. Încheie scrisoarea rugându-şi unchiul să se roage pentru ea.

Trimise o scrisoare şi mamei ei vitrege, Anne, şi alta fratelui ei, Michael, tutorele fiului ei cel mare, Ewan; ultima misivă o trimise contesei de Lincoln, mulţumindu-i pentru grija pe care o avusese faţă de Murrough în aceşti ultimi ani şi explicându-i dorinţa lui de a se duce la Oxford.

Când se ridică de la masa de scris simţi că i se închidea un capitol al vieţii şi se întrebă ce-i va aduce următorul.

Revenită în dormitor, Skye îşi văzu întinse pe pat hainele cu care călătorea pe mare — fusta-pantalon, bluza de mătase, ciorapii şi, lângă pat, cizmele înalte. Totuşi, Daisy nu era nicăieri. Cu un oftat, Skye începu să-şi pună veşmintele. Era numai în cămaşă când se deschise uşa dinspre camera lui Nicolas şi el intră în dormitor. Îi venea să plângă văzând durerea ce se citea pe faţa lui frumoasă. Întinse braţele spre el, dorind să-l aline în vreun fel.

— O, Nicolas! Îmi pare atât de rău!

El nu se mişcă din loc şi Skye lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Nu vreau să pleci, spuse el blând.

— Ştii că nu am de ales. Cum pot să stau cu tine dacă Niall trăieşte, Nicolas? N-am putea să ne căsătorim şi copiii noştri nu ar avea dreptul să moştenească Beaumont de Jaspre.

— Îl iubeşti pe Niall Burke?

— Mă pui în situaţia să aleg, Nicolas, şi nu eu trebuie să aleg.

— Mă iubeşti?

— Am început să te iubesc, Nicolas. Da! Am început să te iubesc, neştiind că soţul meu trăieşte.

— Dar este o nebunie, îi spuse el. Te duci după un vis, *doucette*!

— Poate, admise ea. Dar, dacă nu mă duc să aflu adevărul, Nicolas, voi regreta veşnic. Dacă Niall trăieşte nu mă pot căsători cu tine, pentru că aş comite un păcat mortal. Caută-ţi o mireasă, dragul meu, adăugă ea blând. Este puţin probabil să mă mai întorc şi nu pot să te rog să mă aştepţi. Cu fiecare zi cu care amâni căsătoria, pui în pericol ducatul. Găseşte-ţi o fată tânără pe care să o iubeşti.

— *Nu!*

Se înfuriase dintr-o dată, frustrat că ceea ce iubise atât de mult urma să se rupă de el.

— Nu vreau să mă căsătoresc decât cu tine, Skye. Dacă nu te pot avea pe tine, atunci nu vreau nici o femeie. Mă voi întoarce la Poitou şi la dracu' cu Beaumont de Jaspre!

Skye se înfurie şi, parcurgând rapid distanţa dintre ei, îi trase o palmă.

— Laşule! strigă ea furioasă. Aşa îţi ţii promisiunea dată lui Fabron? I-ai promis fratelui tău vitreg pe patul de moarte că vei domni peste acest ducat şi că-l vei apăra de francezi. I-ai promis să ai grijă de Edmond şi de Garnier. Crezi că un francez va avea grijă de ei? Vor fi aruncaţi în stradă ca să se descurce singuri, dacă nu cumva vor fi alungaţi din Beaumont!

Lovitura ei lăsase o urmă roşie pe obrazul lui şi, frecându-l, Nicolas încerca să explice:

— Nu am iubit pe nimeni până acum, Skye. Cum să trăiesc fără tine?

— Nu te gândeşti decât la tine, Nicolas, îl certă ea. Ţi-am spus odată că bogăţia şi puterea reprezintă o mare responsabilitate. Şi eu am avut momente când mi-a fost foarte greu să renunţ la dorinţele mele, dar nu am făcut-o şi nici tu n-ai s-o faci! Dacă mă iubeşti mă vei lăsa să plec,

Nicolas, pentru că nici toţi dracii din iad nu ar putea să mă ţină lângă tine acum, când ştiu că Niall trăieşte!

El închise ochii pentru o clipă şi Skye ştiu că se luptă cu lacrimile.

— Nu te voi uita niciodată, *doucette*, murmură el.

— Nici eu pe tine, Nicolas, îi răspunse ea.

— Eşti sigură?

În ochii lui verzi se aprinse pentru o clipă speranţa.

— Trebuie să plec, răspunse ea simplu şi, pentru un moment la fel de scurt, se întrebă dacă nu era nebună. Nicolas, eşti cel mai râvnit bărbat şi poţi alege una din toate fetele drăgălaşe care ţi se vor oferi... dar alege repede, înainte ca francezii să încerce să te ucidă.

El supină adânc, rostind cuvintele cu o tristeţe care-i sfâşie inima:

— Ce fel de fată să aleg, *doucette?* După tine, *dragostea mea*, cum să mai fiu mulţumit de alta?

— Nicolas, alege o tânără inteligentă şi cu simţul umorului, dar nu una care să-ţi amintească de mine. Ai încredere în judecata lui Edmond pentru că este te iubeşte mult şi vrea să fii fericit.

Nicolas se întinse spre ea, dar Skye făcu repede un pas înapoi.

— Nu vrei nici măcar să mă săruţi de rămas-bun, *doucette*? întrebă el trist.

Ea se uită la pânza fină a cămăşii ei şi apoi dădu din cap.

— Nu acum, Nicolas. Du-te acum şi lasă-mă să mă îmbrac, pentru că voi întârzia dacă nu mă grăbesc.

Oftând din nou, el se întoarse şi părăsi camera, iar Skye termină cu îmbrăcatul, stăpânindu-şi cu greu tremurul mâinilor.

— Este timpul, *my lady*.

Când intrase Daisy în cameră?

— Unde sunt copiii?

— Aşteaptă în salon, *my lady*. Sunteţi sigură că nu pot să vin, *my lady*?

Ea o îmbrăţişă afectuos pe cameristă.

— Îţi voi duce teribil dorul, Daisy, rosti ea, dar este mult prea periculos pentru tine. În afară de asta, mă pot baza pe tine că vei avea grijă de copii.

— Vă voi purta grija toată perioada în care veţi fi departe.

— Concentrează-te asupra căsătoriei cu Brian şi cum să-l faci fericit, o sfătui Skye şi apoi, înainte ca Daisy să devină prea sentimentală, o sărută pe obraz şi se grăbi spre salon unde o aşteptau copiii.

— Aş vrea să pot merge cu tine, rosti Murrough entuziast. Algerul pare un loc aşa de interesant, mamă.

— Şi periculos, Murrough, replică Skye.

— Mi-ar plăcea să mă lupt cu necredincioşii, adăugă Robin curajos.

— Necredincioşii ar fi încântaţi de părul tău blond şi ochii tăi verzi, dragul meu. Te-ar castra şi, dacă ai supravieţui operaţiei, ai deveni favoritul unui om bogat cu gusturi pentru băieţi. Nu este un destin potrivit pentru contele de Lynmouth. Staţi acasă, dragii mei, ca să nu trebuiască să mă îngrijorez pentru voi.

— Eu prefer să mă întorc în Anglia, observă Willow.

— Sunt uşurată, Willow, să constat că tu n-ai dori să încerci o aventură ca fraţii tăi. Veţi fi mai în siguranţă în casele voastre, dragii mei. Murrough, i-am scris lordului Burghley şi contesei de Lincoln referitor la Oxford şi sunt sigură că se vor conforma dorinţelor mele.

— Mulţumesc, mamă!

Ochii lui albaştri străluceau de încântare şi o sărută zgomotos pe obraz.

— Ai grijă, mamă, spuse el. De data asta nu sunt trist, pentru că ştiu că pleci ca să te întorci la noi cu Niall.

Ea îl îmbrăţişă puternic.

— Dragul meu Murrough, murmură ea. Te iubesc, dragul meu.

Murrough se retrase, îmbujorat din cauza plăcerii cauzate de vorbele ei.

— Drum bun, mamă, spuse el când se trase din braţele ei.

— Murrough are dreptate, mamă, zise şi Robin, îmbrăţişând-o şi sărutând-o. Nici eu nu sunt trist. Găseşte-l pe Niall şi apoi să vă întoarceţi amândoi sănătoşi acasă.

— Eşti sigură că nu mă pot duce la Curte atâta timp cât lipseşti, mamă? o linguşi Willow.

Skye izbucni în râs.

— Nici o Curte, Willow. Te vei întoarce la Devon cu mama Cecily şi-ţi vei continua educaţia. Nu eşti destul de pregătită să te duci la Curte.

— Nu înţeleg de ce continui să mă tratezi ca pe un copil, mamă, se plânse ea, oftând dramatic.

— Cred că primeşti răspunsul de fiecare dată când te uiţi în oglindă, o necăji Murrough.

— Oricum îşi petrece tot timpul în faţa oglinzii, sări şi Robin.

— Băieţi!

Willow bătu înfuriată din picior şi apoi o sărută pe mama ei.

— Să nu stai mult, mamă. Îmi este dor de tine când eşti departe.

— Mă voi întoarce cât voi putea de repede, draga mea, îi promise Skye, sărutând-o la rândul ei.

Padraic şi Deirdre dormeau în camera alăturată şi Skye se strecură înăuntru. Erau mult prea mici ca să înţeleagă plecarea ei, dar cândva vor înţelege şi, spera ea, o vor binecuvânta pentru ceea ce era pe punctul să facă. Ochii i se umplură de lacrimi privindu-i — Deirdre, copia ei în miniatură, şi Padraic, care semăna tot mai mult cu tatăl său. *Vreau să-şi cunoască tatăl!*

— Sunt frumoşi cum dorm atât de dulce în inocenţa lor, rosti calm Edmond. L-aş fi rugat pe Dumnezeu ca să poţi da ducatului Beaumont asemenea copii.

— Soarta a vrut altceva, prieten drag, replică ea.

El îi luă mâna şi, cu o ultimă privire la micuţii ei, părăsiră camera.

— Ne vei spune situaţia ta înainte să se aleagă o altă mireasă? Dacă poţi să te întorci la noi... continuă el.

— Vă voi trimite imediat un mesaj, afirmă ea fără să-l contrazică.

— Nu te vei întoarce, nu-i aşa? spuse el.

— Am cântărit bine cuvintele mesagerului, Edmond, răspunse ea, şi sunt adevărate. Osman n-ar avea nici un motiv să mă mintă.

— Cine este acest Osman în care ai aşa mare încredere, *chérie*? Aţi fost aşa de buni prieteni?

Skye tăcu un moment, întrebându-se dacă să-i spună adevărul.

— Edmond, începu ea să-i povestească, după moartea primului meu soţ trebuia să mă căsătoresc cu Niall Burke. Înainte de a se celebra căsătoria, a trebuit să fac o călătorie în Alger. Pe drum, însă, am fost atacaţi de piraţi şi, în timpul luptei, eu am fost răpită, iar Niall împuşcat în timp ce încerca să mă salveze. Eu am crezut că a murit şi am avut un şoc în urma căruia mi-am pierdut memoria. Khalid el Bey, cunoscut sub numele de „Stăpânul Târfelor din Alger", m-a cumpărat ca sclavă, vrând să mă pregătească pentru bordelul lui cel mai bun, *House of Felicity*.

Însă s-a îndrăgostit de mine şi ne-am căsătorit. Apoi Khalid a fost omorât într-un complot pus la cale de diabolicul căpitan Jamil din fortăreaţa Casbah şi eu a trebuit să fug, deoarece Jamil râvnea la averea lui Khalid şi plănuia să mă silească să mă căsătoresc cu el. Eram însărcinată cu Willow, Edmond, dar asta nu m-a oprit. Cu ajutorul lui Osman, care fusese cel mai drag prieten al soţului meu, am vândut proprietăţile lui Khalid şi am fugit cu ajutorul lui Robbie. Acum înţelegi de ce am încredere în Osman? Dacă el spune că Niall trăieşte, atunci aşa este şi îl voi găsi! Trebuie să fac asta nu doar pentru mine, ci mai ales pentru Deirdre şi Padraic.

— Doamne! exclamă Edmond. Eşti uluitoare! Eşti mai mult decât uluitoare! *Eşti formidabilă!* (Îi luă mâinile în mâna lui micuţă.) Ceea ce mi-ai spus, *chérie*, va rămâne între noi. Acum înţeleg de ce ai încredere în Osman şi... oftă el trist, acum înţeleg că nu te vei mai întoarce.

— Găseşte repede pe cineva pentru Nicolas, Edmond. Nu-l lăsa să poarte doliu după mine până când mă va idealiza într-atât că nu-l va mai putea mulţumi nici o altă femeie. Găseşte-i pe cineva care să-l înţeleagă şi să aibă răbdare cu durerea lui. Cineva care să vadă ce bărbat bun este şi să fie dispusă să aştepte până se va vindeca. Găseşte-i pe cineva care să-l iubească, Edmond.

— Da, răspunse el resemnat, voi găsi pe cineva care să-l iubească şi pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, să o iubească şi el. Săraca fată, nu-i invidiez destinul — va fi unul dificil. Nu-i uşor să-l mulţumeşti pe Nicolas.

Skye se hotărâse să plece în amurg, când străzile din Villerose erau aproape pustii. Nu se făcuse nici un anunţ despre plecarea ei şi nu se va face până ce nu va fi departe. Era foarte greu să i se explice poporului, dar trebuia oferită o explicaţie. Skye îi sugerase lui Edmond să aştepte cât mai mult, pentru a proteja ducatul de francezi şi pentru a avea posibilitatea să cunoască cât mai multe candidate la mâna lui Nicolas.

Daisy aştepta cu pelerina stăpânei sale şi o înfăşură în jurul lui Skye, trăgând gluga în jos, ca s-o ascundă de ochii curioşilor. Ochii îi erau înlăcrimaţi şi Skye o îmbrăţişă repede, certând-o:

— Daisy, voi veni înainte să îţi dai seama!

— Drum bun, *my lady*! şopti Daisy cu glasul înecat de lacrimi şi apoi ieşi în fugă.

— Sărmana Daisy, oftă Skye tristă. Nu ne-am despărţit niciodată de când a venit în serviciul meu. Chiar şi în Turn m-a însoţit. Ai grijă de ea, Edmond.

El încuviinţă şi Skye îi văzu pe Robbie şi pe Nicolas apropiindu-se. Tânărul duce îmbrăcase costumul de catifea verde care se potrivea de minune cu părul castaniu şi ochii verzi ca pădurea. În jurul gâtului avea lanţul de aur al ducilor de Beaumont, cu pandantivul ce reprezenta leul căzându-i pe piept.

— Ce frumos eşti, zise ea admirativ.

— Tu eşti frumoasă, răspunse el, iar inima lui Skye se strânse de durere.

Mâna lui îi dădu la o parte gluga, îşi aplecă faţa spre ea şi-i atinse buzele cu buzele lui. Un moment în care inimile li se opriră.

— Drum bun, dragostea mea, zise el, şi plecă fără să mai privească înapoi.

— Du-te cu el! îl rugă Skye pe Edmond.

— Drum bun, *chérie,* murmură el, sărutându-i mâna cu înfocare şi grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe tânărul lui unchi.

Un servitor o ajută pe Skye să încalece pe calul ei alb, în timp ce altul îl ajuta pe Robbie. Porniră la trap prin curtea plină de flori, peste podul mobil. Skye rosti cu o voce tristă, resemnată:

— Am stat aici puţin peste un an, Robbie. Unde voi fi oare peste un an? Ne vom întoarce acasă, Niall şi cu mine?

Sesizând starea ei sufletească, Robbie decise să nu o lase să-şi plângă de milă.

— Dumnezeu să mă aibă în pază, fetiţo, cine ştie? chicoti el. Dar oriunde vei fi peste un an, acesta nu va fi un an prost. Pentru Dumnezeu! Îmi place să fiu cu tine, fetiţa mea! Cu tine nu mi se poate întâmpla decât un lucru din două: sau nu voi îmbătrâni niciodată sau voi îmbătrâni înainte de vreme! Parcă văd figura lui Cecily când va afla că am plecat. A spus întotdeauna că exagerez când vorbesc de aventurile tale, Skye, fetiţo. Acum se va convinge singură şi va vedea că nu mint! exclamă el satisfăcut. Va vedea!

Partea a treia

Africa de Nord

7

Algerul strălucea sub căldura amiezii. Soarele lumina apa albastră a portului şi se reflecta pe casele atât de albe ale oraşului. *Pescăruşul* era ancorat, dar Robbie nu voia s-o lase pe Skye să coboare până când nu se asigura că Jamil nu era în oraş.

— Parcă eşti o babă, îl necăji Skye în timp ce el escalada parapetul şi începu să coboare pe scara de frânghie.

— Ai a dracului de multă dreptate! răspunse el sec. Vrei să-ţi petreci restul zilelor ca sclava lui Jamil, fetiţo?

— Mai degrabă mor!

— Atunci mă duc să-l caut pe Osman, rosti Robbie chicotind. În afară de asta, eşti mult prea bătrână să umbli în şalvari diafani.

— *Prea bătrână?!* izbucni Skye jignită. Nu am nici...

— Da, eşti! râse el. Chiar dacă nu-ţi arăţi vârsta, fetiţo. Ai răbdare că nu voi lipsi mult.

Robbie se îndreptă spre fosta casă a lui Khalid, pe care Skye o putea vedea de pe corabie. Îşi ridică încet ochii ca să poată privi casa în care fusese atât de fericită. Se înălţa elegantă pe un deal, dominând oraşul, şi Skye se întrebă dacă grădinile erau tot aşa de frumoase. Va afla curând.

Bătrânul Sean MacGuire o privea cum se plimbă neliniştită de la un capăt la altul al punţii.

— Dacă poate fi găsit, atunci îl vom găsi, spuse blând MacGuire.

Skye dădu din cap, dar nu spuse nimic şi, după un timp MacGuire, scoţând vechea lui pipă şi punând-o între dinţi, vorbi din nou:

— Niall Burke este un tip puternic, asta este sigur. Îmi amintesc lovitura pe care i-am dat-o în cap ca să-l facem mai maleabil în dimineaţa de după prima ta căsătorie. Dacă l-a durut capul, nu a recunoscut niciodată. Prietenul tău Osman trebuie să ştie de el, O'Malley.

— Da, Osman...

Rămase cu privirea aţintită asupra casei albe de pe deal.

Timpul. Timpul se scurge aşa de încet aici, îşi aminti ea, sperând ca Robbie să se grăbească. Devenea din ce în ce mai nerăbdătoare să vorbească cu Osman. *E o capcană a lui Jamil sau Osman a trimis într-adevăr după mine?*

— Mai bine ţi-ai schimba hainele dacă vrei să nu mai pierzi timp atunci când se întoarce, observă MacGuire.

— Este timp, replică ea, fără ca măcar să se oprească din mers.

— Nu e, O'Malley. Priveşte, Sir Robert se întoarce.

Sfântă Fecioară! Skye alergă în cabină şi începu să se dezbrace cu degete devenite deodată neîndemânatice de veşmintele pe care le purta. Dacă voia să producă agitaţie, era suficient să apară pe străzile din Alger fără văl şi îmbrăcată ca un căpitan de corabie.

Deschizând cufărul unde se găseau hainele împachetate de Daisy cu atâta grijă, scoase un caftan elegant din mătase lila, al cărui decolteu modest era brodat cu mărgele mici de sticlă care se întindeau în jos pe o bandă lată de cinci şi lungă de cincisprezece centimetri, aceeaşi bandă găsindu-se şi pe mânecile largi. Îmbrăcă caftanul şi apoi îşi pieptănă părul, fixându-l cu o bandă identică de mătase lila brodată cu mărgele roşii, ca să nu-i cadă în ochi.

Farduri! Skye scotoci în cufăr şi găsi cutia mică de abanos cu sertăraşe de fildeş cu diverse culori şi câteva perii. Îşi sublinie cu îndemânare ochii cu albastru şi pleoapele cu negru. Nici buzele, nici obrajii nu aveau nevoie de culoare pentru că Skye fusese întotdeauna o femeie sănătoasă.

După ce termină, se privi în oglindă şi ochii i se măriră de surpriză văzând-o pe femeia de acum zece ani care fugise de avansurile nedorite ale căpitanului Jamil. Era straniu deoarece, nu arăta deloc mai bătrână decât fata de nouăsprezece ani care fusese atunci. Doar ochii păreau mai înţelepţi şi pometii erau mai aparenţi, dar altă schimbare nu era. Skye îşi scutură capul încercând să alunge senzaţia de *deja vu,* închise cutia cu farduri, punând-o înapoi în cufăr şi ieşi din cabină.

Robbie tocmai se căţăra pe punte şi se opri uimit s-o privească.

— Cum este posibil? întrebă el, fără să-şi dezvăluie restul gândului.

— Şi eu am reacţionat la fel, îi răspunse ea. L-ai văzut pe Osman?

— Da. Avem permisiunea să ducem *Pescăruşul* în docurile lui, deoarece i s-a dat o dană preferenţială. Se pare că reputaţia bătrânului

Osman a crescut mult în aceşti ultimi ani. Jumătate dintre algerieni nu fac nici o mişcare fără el, în frunte cu guvernatorul.

— Ce ţi-a spus? întrebă ea rugător.

— Nimic, fetiţo. Vrea să te vadă pe tine.

În timp ce vasul se îndreptă spre dana lui Osman, Skye îmbrăcă o pelerină neagră care o acoperea din cap până în picioare şi îşi acoperi faţa cu voalul de mătase mov care era prins de glugă. Arăta ca o adevărată femeie musulmană, pregătită să iasă pe stradă.

Lângă ei era ancorată o galeră otomană, iar atunci când briza uşoară ridică pentru o clipă voalul lui Skye dezvelindu-i faţa, se auziră fluieraturi şi strigăte de admiraţie din partea bărbaţilor în lanţuri care trudeau din greu la vâsle. Ea înţelese unele cuvinte, pe altele nu, dar sensul era limpede. Ochii i se întunecară de mâhnire şi rosti cu multă aversiune în voce:

— La naiba, urăsc aceste galere! Este dezgustător să legi bărbaţii de vâsle în loc să foloseşti cu dibăcie vântul şi apa. Află dacă sunt englezi sau irlandezi printre ei, MacGuire. Se pot întoarce acasă cu noi.

— Şi scoţieni?

— Cumpără-i, ordonă ea. Nu-mi pasă din ce parte a insulelor noastre sunt, dar nu pot să-i las să moară într-o bătălie pe mare pentru că nu pot să scape din lanţuri!

— Am înţeles. Cât timp rămâi?

— Nu ştiu, dar Robbie se va întoarce la corabie imediat ce aflăm ceva. Lasă oamenii în oraş, dar spune-le că nu vreau probleme şi nici să se afle că sunt aici.

— Nici un om de pe corabie nu te-ar trăda, O'Malley, afirmă MacGuire cu căldură.

— Ştiu, dar să aibă grijă ce vorbesc la băutură, îl atenţionă Skye.

— Da, O'Malley, aprobă el calm.

Coborî şi se îndreptă spre capătul danei unde o aştepa o lectică şi se aşeză comod, draperiile de mătase aurii fiind imediat trase, în timp ce Robbie încălecă pe un armăsar splendid. Cei opt sclavi negri, cu pieptul gol şi îmbrăcaţi cu şalvari de mătase roşie ridicară lectica şi porniră în pas alert.

Pe când străbăteau oraşul, pe Skye o asaltară amintirile. *Osman.* Îi întorsese viaţa pe dos printr-un simplu mesaj. Nu era un bărbat înalt, avea, mai degrabă, o înălţime şi o constituţie medie, fiind o persoană

care nu atrăgea atenţia până când nu te uitai în ochii lui, deoarece ochii lui Osman vedeau sufletul. Priveau mereu dincolo de prezent, în viitor. Erau căprui-aurii, ciudaţi şi totuşi minunaţi, şi o priviseră întotdeauna cu simpatie. Văzând capul ras al lui Osman şi faţa rotundă ca o lună plină, puţini înţelegeau puterea din ochii lui. Khalid o înţelesese şi fusese întotdeauna prietenul astrologului. Îşi aminti cum, la nunta ei cu Khalid, alesese pentru Osman fata blondă de origine franceză pe care, la scurt timp, astrologul o făcuse soţia lui. Îi făcea plăcere să creadă că Osman şi Alima erau fericiţi şi se întrebă dacă aveau copii.

Deodată sclavii se opriră, aşezând lectica jos, draperiile se traseră la o parte, o mână se întinse ca s-o ajute să coboare şi ea întâlni faţa zâmbitoare a lui Osman.

— Bine ai venit, Skye, spuse el şi, uitându-se în ochii lui, ea înţelese că drumul ei nu era în van.

— Osman, începu ea, dar el ridică braţele, întrerupând-o.

— Ştiu că eşti neliniştită dar mai întâi vreau să te instalezi. Acum, că eşti aici, nu mai contează câteva minute. (Se întoarse spre Robbie, care descălecase.) Bine aţi venit, căpitane. Îmi face plăcere să vă revăd!

Apoi Osman îi conduse pe amândoi în casă — *casa în care eu şi Khalid am fost atât de fericiţi!*

Skye aruncă o privire rapidă prin holul de la intrare, aşteptându-se să-l vadă pe Khalid venind din grădină, cu hainele lui albe fluturând în jurul siluetei înalte. Trecu în minunata grădină şi se opri să privească, simţindu-şi ochii plini de lacrimi la vederea portocalilor şi lămâilor cunoscuţi, mai mari acum, şi a pinilor mai înalţi. Bazinul în formă de T cu fântânile arteziene şi straturile de trandafiri de pe margine, era mai frumos ca oricând. Pe una dintre băncile de marmură stătea o femeie înconjurată de câţiva copii. Văzând-o pe Skye, se ridică şi veni grăbită spre ea.

— Stăpână Skye! exclamă ea bucuroasă.

Alima, soţia lui Osman, văzându-i lacrimile, o îmbrăţişă plină de simpatie.

— Pentru Osman şi pentru mine a fost o casă la fel de fericită cum a fost pentru dumneavoastră şi pentru stăpânul Khalid. Este un loc benefic şi eu sunt bucuroasă să vă urez bun venit.

Skye îşi reveni şi rosti zâmbind trist:

— Când am aflat că trebuie să mă întorc în Alger am fost sigură că-mi va fi greu. Dar acum a trecut, Alima, şi-ţi mulţumesc pentru urarea caldă.

— Lăsaţi-mă să vă arăt camerele pe care vi le-am pregătit.

Alima o conduse pe Skye la două camere care dădeau spre grădină, din altă aripă decât cea în care locuise cu Khalid. Două sclave tăcute despachetau deja veşmintele din cufărul mic, în timp ce a treia se grăbea să aducă un lighean de argint umplut cu apă de trandafiri.

Apoi Alima o conduse din nou jos, în bibliotecă, unde o aşteptau Osman şi Robbie. După ce intră Skye în bibliotecă, Alima se retrase.

Skye ştia că Osman voia ca ea să-şi păstreze calmul aşa că se aşeză pe sofaua joasă şi acceptă o mică ceaşcă cu cafea turcească fierbinte, înainte ca el să înceapă să vorbească.

— Am doi nepoţi în oraşul Fez, fiii ultimei mele surori, Lilitu, care a fost soţia unui neguţător bogat. Cel mai mare dintre nepoţii mei se numeşte Kedar şi a moştenit averea şi afacerea tatălui său atunci când acesta a murit. Kedar era deja bărbat când s-a născut fratele său mai mic, Hamal, sora mea murind la naşterea lui. Kedar a avut întotdeauna grijă de Hamal, dar nu s-a oferit niciodată să împartă cu el averea tatălui lor. Nepotul meu mai mare este un bărbat puternic şi cu opinii stricte. Când Hamal a împlinit cincisprezece ani, prinţesa Turkhan, o fiică a sultanului Selim al II-lea, l-a văzut pe nepotul meu mai tânăr. Prinţesa a venit acum doisprezece ani la Fez ca soţie a unui bărbat foarte bogat şi când acesta a murit, ea a moştenit totul. Tatăl ei a fost încântat că ea are propria ei avere şi nu mai trebuie să o întreţină şi astfel a devenit o femeie foarte independentă pentru o mahomedană. Şi, deoarece este respectată pentru bunătatea şi generozitatea ei faţă de săraci, nimeni nu îndrăzneşte să critice modul ei de trai. Prinţesa Turkhan are un harem de bărbaţi pentru plăcerea ei şi musulmanii credincioşi din Fez sunt îngroziţi, dar nu pot face nimic pentru că este prea puternică. Când l-a văzut pe Hamal, l-a dorit şi, după ce a aflat cine este, a trimis după nepotul meu mai mare. Iar acesta l-a vândut prinţesei pe fratele lui mai tânăr – cu un preţ foarte bun, aş putea spune. M-am supărat foarte tare atunci când mi-a spus dar, aşa cum mi-a explicat Kedar, băiatul este frumos şi fermecător, însă nu prea deştept şi el nu crede că Hamal ar putea vreodată să conducă afacerile familiei, astfel încât a făcut ce a crezut că era mai

bine pentru el. Acum câteva luni, însă, prinţesa şi-a cumpărat un alt sclav, un bărbat care i-a rezistat din prima clipă în care a pus ochii pe el şi care nu poate fi ţinut sub control decât cu droguri. Prinţesa este fascinată şi intrigată de acest bărbat care n-o vrea şi ar face orice să-i posede trupul şi sufletul, dar până acum nu a avut succes. Ar putea să-l forţeze, dar nu ar avea satisfacţia că l-a cucerit. Nepotul meu Hamal spune că ea aproape s-a îmbolnăvit din cauza acestui sclav. Pe mine m-a interesat această poveste şi l-am rugat pe Hamal să afle mai multe despre acest bărbat. La început acesta n-a fost dispus să vorbească deschis cu preferatul prinţesei. Treptat, însă, blândeţea nepotului meu a învins şi el i s-a confesat că îl cheamă Niall Burke.

Ea a suspinat şi a pălit, dar Osman a ridicat mâna ca s-o prevină. Nu-şi terminase povestea. Skye se lupta cu emoţiile în timp ce cuvintele *„El trăieşte"* cântau în sufletul ei.

— Niall Burke i-a spus lui Hamal că este un nobil în ţara lui, Irlanda, şi că avea o soţie foarte frumoasă, Skye, şi copii. Când am auzit asta, fiica mea, am fost sigur că era vorba de tine. Cine altcineva putea să aibă un nume atât de neobişnuit ca al tău? Voiam să trimit după tine în Irlanda, dar Haroun a aflat că erai în Beaumont de Jaspre, căsătorită cu ducele de acolo. De ce te-ai căsătorit cu un alt bărbat dacă soţul tău mai trăia?

— Ştiam că soţul meu a murit, răspunse Skye, recunoscătoare că i se permite să vorbească. S-a crezut că a fost omorât de o călugăriţă nebună şi că trupul lui a fost luat de mare. Eu am fost trimisă ducelui de Beaumont de către regina Elizabeth ca răsplată pentru o alianţă politică.

Osman îşi clătină capul chel.

— Niall Burke îşi aminteşte numai fragmente din ce i s-a întâmplat, fiica mea. Îşi aminteşte că a fost atacat şi apoi că s-a trezit pe o galeră unde îl îngrijeau ca să-şi revină înainte de a fi pus la rame. Câteva luni a vâslit pe galeră, iar când aceasta a poposit la Fez a fost văzut de către un vânzător de sclavi întreprinzător care a crezut că o va interesa pe prinţesă. L-a cumpărat pe Niall Burke şi apoi l-a vândut prinţesei Turkhan. Dar Niall Burke nu s-a dovedit a fi bărbatul cel mai docil. Prinţesa Turkhan a încercat totul ca să-l cucerească, dar el îi rezistă. Şi cu cât i se opune el mai mult, cu atât este Turkhan mai hotărâtă să-l aibă.

— Nu i-a spus prințesei cine era? întrebă Skye. Că-i poate plăti o sumă de răscumpărare uriașă?

— Fiica mea, tu știi că aici suntem în Orient. Când te-a cumpărat Khalid crezi că ar fi acceptat o sumă de răscumpărare pentru tine? Prințesa l-a cumpărat pe soțul tău pentru că-l *dorea,* nu pentru că voia să facă o afacere. Este incredibil de bogată și chiar dacă ai lua legătura cu ea, spunându-i adevărul și oferindu-te să-i plătești pentru Niall Burke, ea te-ar refuza și, prin lege, are toate drepturile să o facă. Nu, trebuie să te duci la Fez și nepotul meu Hamal te va ajuta deoarece vrea ca soțul tău să iasă din viața prințesei înainte ca această obsesie s-o înnebunească. Eu cred că este numai o cale prin care se poate face asta.

Ascultând cuvintele lui Osman, instinctele de luptătoare ale lui Skye reapărură. Nu mai era Skye O'Malley, ci Skye Muna el Khalid, una dintre cele mai faimoase femei din Alger.

— Dacă Hamal o iubește atât de mult pe prințesă, de ce nu se descotorosește de Niall? Există otravă, un cuțit care să lovească în întuneric, o pernă pe față. Într-un harem sunt multe căi de a scăpa de un rival. De ce nu a folosit una dintre acestea?

— Hamal este un băiat sensibil, replică Osman, care știe că moartea lui Niall ar putea s-o distrugă pe prințesă, în special dacă s-ar dovedi că a participat la ea. În afară de asta, nepotul meu o iubește cu adevărat pe prințesă. Însă dacă Niall ar evada, prințesa ar fi furioasă și dragostea ei pentru Niall s-ar transforma în ură. O femeie disprețuită este ceva teribil, fata mea.

Skye aprobă cu o înclinare a capului.

— Poți să aranjezi să ajung la Fez? Vreau, bineînțeles, să mă însoțească oamenii mei. Nu toți, dar, dacă trebuie să reușesc într-o acțiune riscantă, am nevoie de oamenii mei pe care să mă pot baza.

— Există doar un singur mod de a ajunge la Fez, Skye, spuse Osman. Este un oraș sfânt și străinii, în special femeile, nu sunt acceptați. Numai tu poți intra acolo.

— Ai spus că străinii, în special femeile, nu sunt acceptați în Fez, rosti Skye uimită. Atunci, cum dracu' pot să intru *eu* acolo?

— Poți intra în Fez dacă ești membru al unei familii al cărei conducător este născut în oraș. Vei intra în Fez cu celălalt nepot al meu, cu

Kedar. Trebuie să fii foarte curajoasă, Skye. Nu-ţi va plăcea ce-ţi voi propune, dar este singurul mod, îţi jur.

Faţa calmă a lui Osman era tulburată şi Skye avu o presimţire îngrozitoare.

— Cum? întrebă ea încet.

— Peste două zile nepotul meu Kedar soseşte aici, spuse el oftând. Vine o dată pe an să mă viziteze şi să-mi ceară părerea depre cum să-şi organizeze viaţa pentru anul următor. Trebuie să-ţi mărturisesc, Skye, că este un bărbat foarte senzual, fanatic pentru tot ce este voluptuos şi erotic. Când va veni, îi voi prezenta o sclavă foarte frumoasă de care-i voi spune că se numeşte Muna, ceea ce, după cum ştii, în limba voastră înseamnă *dorinţă*.

Robbie, care ascultase în tăcere, explodă:

— Cum te gândeşti că o ajuţi astfel pe Skye, Osman?!

Skye era foarte palidă şi, pentru un moment, Robbie crezu că ea nu mai respiră. În sfârşit, ea spuse:

— Ştii ce-mi ceri să fac? Trebuie să mai existe altă variantă. Nu poţi să-mi ceri asta!

— Ţi-am explicat situaţia, Skye. Dacă vezi o altă cale, spune-mi-o, te rog. Aceasta este *singura* variantă pe care am găsit-o eu. Dacă ştie că eşti în apropiere, lord Burke poate să capete din nou curaj.

— Ce?! strigă isteric Robbie.

Skye zâmbi, văzând furia care înroşea faţa mărunţelului căpitan.

— Trebuie să accept să fiu sclavă, Robbie.

— Înţeleg şi eu araba, nu trebuie să-mi traduci! urlă Robbie. Ştii ce va trebui să faci dacă eşti sclava lui Kedar? Nu eşti femeia pe care s-o cumpere un bărbat ca să-i frece duşumelele şi să-i gătească! Ai înnebunit, fetiţo? În afară de asta, dacă acel bărbat nu este Niall? Dacă cineva ştie că Niall e mort şi îi foloseşte numele?

— Cu ce scop, Robbie? De ce ar folosi cineva numele lui Niall?

— Pentru posibilitatea unei răscumpărări, fetiţo!

— Este foarte rar ca un captiv să poată fi eliberat prin răscumpărare, căpitane Small, spuse calm Osman.

— Poate că el nu ştie asta, i-o trânti repede Robbie, fără să mai caute o explicaţie rezonabilă.

— M-am gândit că va trebui să am o dovadă, spuse Osman, şi Hamal mi l-a descris în amănunţime pe bărbatul care îşi spune Niall Burke — are o înălţime de un metru nouăzeci, părul închis la culoare şi ochi strălucitori ca argintul. Are un trup musculos şi urmele unei răni grave în regiunea pânteceiui.

— Este Niall! strigă Skye şi faţa i se inundă de o bucurie pură. Trăieşte, Robbie! *Trăieşte!*

— În regulă, mârâi Robbie, învins. Aş fi spus că putea fi oricine până când Osman n-a menţionat de rană. Este Niall, în regulă, dar nu va fi deosebit de fericit să afle că ai intrat în haremul unui arab desfrânat doar ca să intri în oraş. Şi ce ai să faci când ajungi la Fez? Cum dracu' ai să faci ca să salvezi un bărbat închis într-un harem când tu vei fi într-altul? Răspunde-mi, fetiţo?

— Planul lui Osman începe abia după ce ajung la Fez, aşa-i, bunul meu prieten?

— Cheia este Hamal, încuviinţă Osman, care se bucură de influenţă ca favorit al ei şi are o mai mare libertate decât ceilalţi sclavi. Are acces în toată casa ei şi asta îi va permite să te ajute.

— Care este cea mai rapidă cale de evadare, Osman? întrebă Skye.

— Râul care trece prin Fez se varsă în Oceanul Atlantic dar nu este navigabil. Va trebui să te întorci pe drumul pe care ai venit. Hamal mai ştie un drum, dar totul depinde dacă reuşeşti să te faci indispensabilă lui Kedar.

— Cum comunici cu Hamal, Osman? întrebă curioasă Skye.

— Prin porumbei, Skye, răspunse acesta vesel. Păsările sunt mesagerii noştri şi folosim un cod pe care l-am învăţat pe Hamal de când era un băieţel. Atunci asta l-a amuzat şi acum ne distrează pe amândoi, pentru că putem comunica fără ca cineva să ştie despre ce vorbim, Skye. Acum câteva luni am fost la Fez să ţin nişte cursuri la universitate. Atunci am discutat mult despre asta cu Hamal, dar nu am putut să te caut înainte de a reveni în Alger. Dacă nu ar fi plecat Jamil la Istanbul, aş fi venit eu însumi la Beaumont de Jaspre.

— Tu ai aranjat plecarea lui Jamil?

Osman chicoti şi-i făcu cu ochiul.

— Este ciudat, zise el fără să recunoască nimic, că la vremea aceea impotenţa lui Jamil s-a accentuat.

Skye zâmbi, dar întrebă serioasă:

— Osman, l-ai văzut vreodată pe Niall?

— Nu. Prinţesa nu mă cunoaşte şi nu ar fi fost posibil să intru în casa ei. Hamal m-a vizitat în casa lui Kedar sau la universitate.

— Eşti hotărâtă să faci asta? întrebă Robbie şi Skye sesiză neliniştea din vocea lui. Este curată nebunie.

— Niall trăieşte, îi explică ea calm. Soţul meu, tatăl copiilor mei, trăieşte. Robbie, tu ştii cel mai bine dintre toţi prin ce-am trecut în aceşti ani. Îl iubesc! L-am iubit dintotdeauna şi el m-a iubit întotdeauna! Când am aflat că Darragh l-a omorât, m-am îmbolnăvit de durere şi de furie pentru că, după tot ce am îndurat, mi-a fost luat din nou. Trebuie să-l eliberez din această robie, la fel cum m-ar elibera şi el pe mine. Nu vreau să fiu învinsă, Robbie! Nu, când miza este Niall!

Robert Small îşi plecă capul. Nu avea nici un argument şi, oricât de dificilă ar fi fost situaţia, ştia că ea are dreptate. Dacă ar fi încercat să parcurgă căi oficiale, ar fi durat veşnic. Mai mult ca sigur că răsfăţata prinţesa Turkhan l-ar fi ascuns pe Niall şi ei ar fi fost obligaţi să accepte că sunt învinşi. Guvernatorul algerian nu putea s-o ofenseze pe bogata şi puternica fiică a suveranului său, sultanul otoman din Istanbul.

— Te voi ajuta cât pot, fetiţo, oftă Robbie, îmbrăţişând-o.

— Mulţumesc, Robbie! Îţi mulţumesc! zise Skye cu ochii în lacrimi.

— Deci s-a hotărât? întrebă Osman.

— Da, veni răspunsul ei. Când va sosi nepotul tău, mă vei prezenta ca sclava Muna. Dar, Osman, nu sunt prea bătrână? Nu mai sunt fata care am fost acum zece ani.

— Dar aşa arăţi, concluzionă Osman. Faţa îţi este proaspătă ca a unei fecioare tinerească şi, bănuiesc că în ciuda copiilor pe care i-ai avut, corpul tău s-a păstrat tânăr.

Skye chicoti.

— Am avut patru copii de când ne-am despărţit, vechiul meu prieten. Cu toate că arăt mult mai bine decât multe alte femei de vârsta mea, nu mai sunt o tânără de nouăsprezece ani.

— Nu te teme, Skye. Îi vom spune lui Kedar că ai avut copii. Asta nu va face decât să crească valoare ta în ochii lui. Un fasi este un bărbat familist.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce este un fasi? întrebă Robbie.

— Un fasi este un om născut la Fez, prietene. Şi eu sunt un fasi, cu toate că am trăit în Alger mai mulţi ani decât am stat vreodată la Fez.

— Câţi ani îi vei spune nepotului tău că am? întrebă Skye.

— Câţi ani ai, draga mea?

— Douăzeci şi nouă, răspunse ea.

— Ai treizeci, o contrazise Robbie.

— Robbie! Unei femei îi este întotdeuna permis să mintă referitor la vârsta ei.

— Nu când are de-a face cu Osman şi când îşi ia viaţa în propriile mâini, o repezi el. Dacă-l cunosc bine pe vechiul meu prieten el îţi va schiţa harta vieţii, ca să-ţi aminteşti tot ce ai trăit.

Faţa lui Osman se acoperi cu un zâmbet.

— Ai dreptate, căpitane. Când Skye a fost cu noi acum zece ani, amnezică, nu am putut să completez harta decât până la un punct şi nu a fost niciodată foarte corectă. Voi putea face un horoscop complet, dacă-mi va spune data de naştere.

— M-am născut pe 5 decembrie 1540, spuse Skye, şi nu voi recunoaşte că am treizeci de ani până în decembrie, Robbie! rosti ea, scoţând limba la el.

Osman se încruntă.

— Am crezut că te-ai născut în zodia Berbecului, zise el şi apoi faţa i se lumină. Acum înţeleg! Ai fost concepută în zodia Berbecului, dar te-ai născut sub semnul Săgetătorului. Amândouă sunt semne de foc, Skye, şi eşti puternic protejată. Ştii ora la care te-ai născut?

— M-am născut la nouă minute după ora nouă seara, răspunse Skye.

— La noapte voi face harta vieţii tale, spuse Osman. Trebuie să ştiu totul înainte de a te trimite la Fez. (Se întoarse spre Robbie.) Te voi ruga să ne despărţim acum, căpitane. Skye va avea nevoie de timp ca să se pregătească pentru rolul ei şi nu mai este mult până la sosirea lui Kedar.

— Cum voi şti când să-i aştept pe Skye şi pe Niall? întrebă Robbie.

— Hamal îţi va trimite un mesaj. Aminteşte-ţi că va dura aproape două luni până când Skye va sosi la Fez. Apoi ea va avea nevoie de timp ca să-l contacteze pe Hamal, ceea ce nu va fi uşor. Asta va dura între

trei şi patru luni, poate mai mult, înainte ca să poată acţiona şi să se întoarcă la Alger. Va trebui să ai foarte multă răbdare, prietene.

— Întoarce-te la Beaumont de Jaspre, spuse Skye. Spune-i lui Nicolas că nu mă voi mai întoarce şi ai grijă să fie copiii trimişi acasă. Copiii vor călători pe uscat şi vor traversa canalul pentru că le-am promis că vor vizita Parisul. Brian îi va duce din Franţa în Anglia. Voiam ca Padraic şi Deirdre să fie duşi direct în Irlanda, dar mai bine du-i la Wren Court, Robbie. Nu vor deranja, pentru că au servitorii lor, şi pariez că mamei Cecily îi va plăcea să-i aibă.

— Lasă-mă să rămân cel puţin până când pleci la Fez, o rugă Robbie.

— Nu, răspunse ea. Dacă va trebui să-l conving pe Kedar că sunt o sclavă, trebuie s-o rup complet cu viaţa mea adevărată. Va fi destul de greu să fiu serviabilă, Robbie!

Ochii ei albaştri luciră scurt şi Robbie izbucni în râs.

— Ei, zise el, presupun că e cel mai bine să te las singură, să te pregăteşti pentru acest rol. Nu cred că ar folosi să-i spui acestui comerciant din Fez cum să-şi conducă afacerea. Nu cred că va aştepta asta din partea ta. (Apoi redeveni serios.) Vei avea grijă de tine, fetiţo? Nu vei risca?

— Nu voi putea evita pericolul, Robbie, dar voi avea grijă de mine şi-l voi depăşi, îl asigură ea, sărutându-l.

Robbie se ridică încet în picioare.

— Este în regulă, rosti el. Îmi voi vedea de treabă. Condu-mă până la uşă şi ne vom lua rămas bun acolo. Osman, prietene, vii şi tu?

— Nu, căpitane. Eu îţi spun drum bun acum. Ştiu că ne vom întâlni din nou şi crede-mă că totul va decurge bine, prietene. Allah să te aibă în pază!

— Nu ştiu să fi greşit vreodată, Osman, aprobă el. Ştiu că pot să am încredere în tine.

Skye şi Robbie se îndreptară împreună spre intrarea principală a casei. Îl îmbrăţişă şi spuse blând:

— Ai grijă, dragul meu prieten.

— Tu trebuie să ai grijă, mârâi el, sărutând-o pe frunte. Mi-aş dori mai mult ca orice să nu fii nevoită să faci asta, dar ştiu că trebuie. Să dea Dumnezeu să te întorci sănătoasă!

Apoi ieşi repede pe uşă, dar ea văzuse lacrimile din ochii lui.

Skye oftă şi se întoarse în bibliotecă unde astrologul o aştepta. Fără un cuvânt, îi oferi o ceaşcă mică cu cafea proaspătă şi ea sorbi încet lichidul fierbinte şi amar, încercând să se calmeze. Simţind că şi-a revenit, Osman începu să vorbească:

— Nici unul dintre sclavii mei nu ştie cine eşti. Le voi spune că eşti Muna, o sclavă pe care am cumpărat-o ca s-o dăruiesc nepotului meu din Fez. Eşti captivă, dar pentru cele atât de frumoase ca tine nu există răscumpărare. Ai rămas văduvă acum un an şi ai fost trimisă de familie ca să te căsătoreşti cu un negustor florentin bogat. Ai doi copii, dar viitorul tău soţ nu a vrut să-ţi aduci copiii în noua căsnicie. Corabia pe care călătoreai a fost capturată când a intrat în Mediterană de către nişte piraţi care te-au adus la Alger, unde ai fost vândută într-un târg particular. Ai sosit azi, odată cu vechiul meu prieten, căpitanul Small. Că veni vorba, ţi-am trimis bagajul pe corabie. Voi avea grijă să fii îmbrăcată astfel încât să-l ademeneşti pe nepotul meu. Am uitat ceva, Muna?

— Nu, stăpâne, răspunse ea cu un ton supus.

El zâmbi, satisfăcut de rapida ei transformare.

— Foarte bine, fata mea! Acum, în următoarele două zile, trebuie să intri în pielea sclavei Muna. Te mulţumeşte povestea mea despre trecutul tău?

— E bună, stăpâne, dar aş vrea să întreb câţi ani trebuie să am.

— Ah! (Osman se lovi cu palma peste frunte.) Arăţi ca şi cum ai avea douăzeci, fata mea. Pielea ta este atât de minunată încât te face să pari mult mai tânără decât eşti. Ca să nu mai uit... trebuie să facem rost de o poţiune, care să te împiedice să rămâi însărcinată.

— Am o asemenea poţiune, Osman, dar ai trimis-o pe corabie cu lucrurile mele, râse ea.

— Atunci o voi aduce imediat, decise el. Întoarce-te acum în camerele tale, fata mea, şi eu îţi voi trimite croitoreasa. Are la dispoziţie două zile, până soseşte Kedar.

Skye se ridică de pe pernele de mătase, făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Osman şi plecă. Următoarele două zile s-au dovedit aglomerate deoarece croitoreasa şi ajutoarele ei au cusut o garderobă bogată pentru frumoasa sclavă Muna.

În casa lui Osman numai soţia sa, Alima, ştia adevărul. Cele două femei îşi petreceau o mare parte din timp împreună în grădină, înconjurate

de copiii lui Osman şi ai Alimei. Erau şapte în total: cinci băieţi cu vârste între nouă şi doi ani şi două fetiţe, una de şapte ani şi cealaltă născută cam la aceeaşi dată cu Padraic. Alima împrospăta memoria lui Skye cu obiceiurile Orientului.

— Cum este Kedar? o întrebă Skye.

— Ştiu puţine despre el, veni răspunsul. Osman este un bărbat foarte gelos şi nu lasă nici măcar rudele bărbăteşti să intre în harem. Dar l-am văzut, bineînţeles. Kedar este un bărbat atrăgător, cu câţiva centimetri mai înalt decât tine şi are o constituţie robustă, fără a fi gras. Am fost curioasă, prima oară când l-am întâlnit, şi mi-am ridicat o clipă privirea spre faţa lui. Are aceeaşi ochi la fel de pătrunzători ca şi soţul meu, de culoarea alunei şi părul castaniu. Trăsăturile sunt plăcute, nasul foarte acvilin şi buzele senzuale.

Skye clătină mulţumit din cap. Cel puţin, bărbatul nu era urât.

— Este inteligent? întrebă ea.

— Da, este foarte deştept. Şi bănuiesc că are ceva din puterea unchiului său, cu toate că Osman nu a spus nimic despre asta. Este foarte posesiv cu ceea ce îi aparţine, Muna, aşa că dacă el decide că-i placi — şi trebuie să-i placi dacă vrei să ajungi la Fez — va vrea să te posede total. Fereşte-te de el, pentru că eu cred că este un om periculos.

— Ce se întâmplă dacă el se hotăreşte să mă vândă, Alima?

— Nu te teme, Muna. Osman intenţionează să-i spună să i te vândă tot lui, dacă Kedar se plictiseşte de tine şi nu va putea refuza această cerere.

Cuvintele Alimei o mai liniştiră pe Skye, mai ales când, târziu în seara aceea, sosi Kedar. Cele două femei priveau din spatele unei ferestre cu gratii de la un etaj superior cum Osman îşi saluta nepotul în grădină. Kedar se mişca cu o graţie ce îi amintea lui Skye de panterele pe care le vânau ea şi Khalid.

Kedar îşi ţinea capul sus şi pasul lui era în acelaşi timp uşor şi foarte sigur. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară şi apoi Osman, ştiind că cele două femei priveau, împinse la o parte gluga hainei albe de călătorie a nepotului său.

— Lasă-mă să te privesc, fiul iubitei mele surori, rosti el şi Skye văzu profilul arogant, ca de şoim arab.

— Îmi pare bine să te revăd, unchiule, răspunse Kedar şi pe Skye o uimi timbrul foarte profund al vocii lui.

Era o voce obişnuită să dea ordine şi să fie ascultată.

— Ai văzut destul, Muna? şopti Alima.

— Da.

— Hai să mergem, pentru că Osman va trimite curând după tine şi vreau să ştiu că îmbrăcămintea ta este perfectă.

Jos, Osman îl conducea pe Kedar în interiorul răcoros al casei, într-un mic salon. Cei doi bărbaţi se instalară comod pe divane şi imediat apăru un sclav cu un vas de argint umplut cu apă de trandafiri şi cu un şervet de pânză. Kedar îşi şterse cu grijă de pe faţă şi de pe mâini praful de pe drum. După ce a terminat şi sclavul a ieşit în grabă, au intrat în cameră alţi doi sclavi. Unul purta un platou cu cornuri curbate făcute din făină, nuci şi miere, iar celălalt începu imediat să macine boabele şi să prepare o cafea concentrată în colţul camerei, unde se găsea sobiţa şi vasul cu nisip. După ce li se servi cafeaua, Osman le făcu semn să plece şi începu să discute amical cu nepotul său. În sfârşit, după ce s-au rostit toate amabilităţile şi călătorul s-a odihnit, Osman a spus:

— Ştii că în fiecare an când m-ai vizitat am avut un cadou pentru tine. Anul acesta este ceva foarte special. Ştiind cât eşti de mândru de haremul tău, nepoate, am cumpărat pentru tine o sclavă elegantă, ştiind că este perfectă pentru colecţia ta de frumuseţi rare. Ştiu că bunele tale maniere te vor obliga să accepţi cadoul meu dar, dacă, ferească Allah, nu-ţi va plăcea, permite-mi s-o cumpăr de la tine când te vei întoarce de la Fez.

— Dacă-ţi place ţie atât de mult, unchiule, de ce mi-o dai mie?

— M-ai înţeles greşit, Kedar. N-o vreau pentru mine, dar ea şi soţia mea s-au împrietenit. Aş vrea-o pentru Alima, dar nu cred că vei vrea să mi-o vinzi. Este una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată.

— Este din Europa?

— Da. Englezoaică.

— Blondă? întrebă interesat Kedar.

— Nu, brunetă. Dar ce brunetă! Pielea ei este ca o petală de camelie. Ai vrea s-o vezi?

— Desigur şi-ţi mulţumesc pentru o asemenea surpriză plăcută, unchiule.

Osman bătu din palme şi îi porunci sclavului care apăru imediat:

— Du-te după sclava Muna!

— *Muna*, zâmbi Kedar. Este chiar aşa de frumoasă?

— Nu cred că un bărbat poate s-o vadă fără s-o dorească, răspunse Osman.

Kedar zâmbea amuzat. El nu ştia că unchiul său era un cunoscător al femeilor. Putea numai să spună că mătuşa lui prin alianţă era o femeie drăguţă, pentru că nu o lăsase niciodată să se arate fără voal, dar îi văzuse copiii şi aceştia erau frumoşi. Kedar bănuia că Alima era franţuzoaică, dar nu întrebase niciodată pentru că ar fi fost considerată o întrebare deplasată. Luă o înghiţitură de cafea şi remarcă amuzat:

— Trebuie să fie formidabilă, dacă te-a impresionat pe tine.

Osman, cu un zâmbet aproape răutăcios, spuse:

— Nu trebuie decât să aştepţi puţin, nepoate.

Abia termină de rostit cuvintele că uşa salonului se deschise şi intră Skye. Îşi ţinea capul plecat şi îngenunche graţios, atingând podeaua cu fruntea, într-o supunere totală. În această poziţie, Kedar nu putea să vadă decât o parte de şold rotund. Osman observă frustrarea nepotului său şi porunci:

— Ridică-te, Muna.

Ea se ridică tăcută, cu capul plecat.

— Ridică-ţi capul, porunci iar Osman şi Skye îşi ridică încet, aproape timid, capul.

Kedar respiră profund, uitându-se în albastrul minunat al ochilor ei şi Osman zâmbi în barbă. Nepotul său fusese prins, la fel de uşor cum se pescuia un peşte prost. Cu adevărat că slăbiciunea lui erau femeile.

— Muna, de-acum stăpânul tău va fi Kedar.

— Stăpânul meu, murmură Skye încet şi el se aplecă spre ea ca să-i audă mai bine vocea.

Făcând asta el inspiră minunatul ei parfum de trandafir care, îşi dădu seama, i se potrivea de minune. Era într-adevăr un trandafir perfect.

— Scoate-ţi hainele, ordonă scurt Osman şi Skye îşi întoarse spre el privirea, cu obrajii roşii.

— Nu, unchiule, nu este necesar, spuse repede Kedar. (Întinse mâna ca să atingă braţul lui Skye, degetele lui mângâind rotunjimea satinată a umerilor.) Femeia este timidă şi nu aş vrea s-o forţez. Mai târziu îmi va dezvălui de bunăvoie farmecele ei generoase. Nu-i aşa, frumoasa mea Muna?

— Da, stăpâne, murmură Skye încet şi apoi începu să tremure, incapabilă să-şi stăpânească teama care o cuprindea. Acesta nu era un negustor gras şi leneş care putea fi condus uşor de o femeie frumoasă prin propria lui slăbiciune.

Ochii lui ca aluna emanau aceeaşi forţă pătrunzătoare ca ai lui Osman. *De ce am acceptat acest plan murdar? Nu va funcţiona şi voi fi prinsă ca într-o plasă dacă voi merge la Fez ca sclava acestui bărbat!* Apoi, cu ochiul minţii, îl văzu pe iubitul ei Niall şi, respirând adânc, îşi calmă tulburarea care o cuprinsese.

— Trimite-o în apartamentele mele, unchiule, îl rugă Kedar. Du-te, frumoasa mea Muna. Cât se poate de repede, voi veni să te vindec de fermecătoarea ta timiditate.

Ea se întoarse şi, înclinându-se adânc, ieşi din cameră.

— Este deosebită, unchiule, afirmă Kedar calm când se închise uşa după Skye. Bănuiesc că prin vorbe nu-mi voi putea exprima recunoştinţa. Spune-mi, te rog, cum de vorbeşte limba noastră.

— Fostul proprietar a fixat un preţ exorbitant pentru ea şi, deoarece au fost mulţi doritori s-o cumpere, nu a renunţat deloc la preţ şi a luat-o în casa lui, decis că poate cheltui o sumă modestă cu întreţinerea ei, pe care şi-o va recupera întreit, atunci când o va vinde. Între timp, sesizând inteligenţa ei, a învăţat-o limba noastră, gândindu-se că astfel va mai majora un pic preţul. Iar eu am descoperit că vorbeşte mai multe limbi europene, fiind evident o femeie educată, cu toate că nu înţeleg de ce s-a străduit. Este numai o femeie.

— Te contrazic, unchiule, a răspuns Kedar, fiindcă o femeie inteligentă este mult mai interesantă decât una care nu ştie decât să desfacă picioarele şi să pălăvrăgească despre nimicuri.

— Am cumpărat-o pentru chipul şi corpul ei frumos, zise Osman.

— De acestea o să mă bucur imediat, unchiule, dar nu înainte de a spăla de pe corpul meu praful de pe lungul drum dintre Fez şi Alger.

— Vrei să cinezi cu mine în seara asta, nepoate?

— Nu, unchiule. Vreau să mă bucur de minunatul cadou pe care mi l-ai dat. O lună întreagă am tânjit după o femeie. Târfele din caravanseraiurile de pe drum nu sunt bune nici pentru conducătorii de cămile şi, în afară de asta, toate sunt bolnave. Nu le ating niciodată.

— Ştii drumul spre băi, nepoate. Alima le-a poruncit sclavelor să fie pregătite şi să aştepte sosirea ta. Simte-te bine! Vom vorbi mâine.

— Ca de obicei, unchiule, ospitalitatea ta este generoasă, remarcă Kedar, şi apoi se retrase grăbindu-se pe coridoarele ce duceau de la salon la băile spaţioase.

Sclavele care aveau grijă de baie erau negresele drăguţe pe care el le cunoştea bine. Îl dezbrăcară repede şi începură să glumească fericite în timp ce-l săpuneau şi-l spălau. Mâinile lor erau peste tot pe corpul lui, mângâind şi frecând cu îndemânare. Pe vremuri Kedar îşi potolise poftele cu ele şi acum aşteptau pline de speranţă, văzând cum bărbăţia lui răspunde la atingerile lor.

Dar astăzi le privi amuzat şi-şi clătină capul.

— Ah, spuse o fată plinuţă care se numea Nigera, stăpânul îşi păstrează puterea pentru noua sclavă, Muna. Ea va fi străpunsă la noapte de această lance puternică.

Celelalte chicotiră, când Kedar aprobă entuziast.

— Ce ştiţi despre femeia asta? întrebă el curios.

— A sosit de curând, spuse Nigera, şi s-a împrietenit cu stăpâna Alima. Muna este o femeie dulce şi curtenitoare din câte am observat aici, în baie. Venea cu stăpâna şi cu copiii.

— Este foarte bună cu copiii, observă alta. A avut şi ea copii în viaţa ei de dinainte şi uneori ofta atunci când era cu fiica cea mai mică a doamnei Alima, privind-o cu o expresie tristă.

După ce-l spălară, Kedar intră în bazinul cu apă fierbinte pentru a se relaxa, iar sclavele îi raseră barba care-i crescuse în câteva săptămâni. Le ceru să tacă, rămânând cu gândurile lui. *Slavă lui Allah că Muna nu este virgină, pentru că am chef de o femeie care să ştie ce e pasiunea. Poate că va fi reticentă, dar tratată cu amabilitate şi ferm se va supune repede.* Avea figura unui animal de pradă, gândindu-se la cadoul plăcut pe care i-l făcuse unchiul său.

Skye fusese îmbrăcată elegant, dar simplu când intrase în salon. Şalvarii ce stăteau pe oasele bazinului erau din mătase roz brodată cu

fir de argint, iar panglicile de la glezne şi de pe şolduri erau brodate cu mărgele roz de sticlă. Boleroul decoltat mult, brodat cu perle roz, abia îi acoperise sânii plini şi el voise foarte mult să-i vadă pieptul, dar roşeaţa care o acoperise atunci când unchiul lui îi poruncise să se dezbrace, îl dezarmase. Ea nu purtase bijuterii, desigur, pentru că nu avusese un stăpân care să i le dăruiască. *Mă vor costa o avere bijuteriile*, se gândi el cu un zâmbet, anticipând încântarea ei când îi va face cadouri minunate, *dar îi vor evidenţia frumuseţea*. Părul ei negru fusese tras pe spate cu o panglică roz brodată cu perle şi el se gândea cum o să-l desfacă ca să-şi plimbe degetele prin el.

O anumită durere îi spunea că se excitase.

Înjurând, începu să recite în gând versete din Coran. Era un mod excelent de a se disciplina. Nici un bărbat nu ar permite unei femei să se insinueze atât de adânc în sufletul său, ca să nu mai poată trăi fără ea.

Ieşi din cada de marmură pe podeaua cu mozaic a băii şi intră în altă cameră unde două sclave începură în tăcere să-i taie unghiile de la mâini şi de la picioare. După ce terminară şi dispărură în grabă, se întinse pe o masă pentru masaj şi se lăsă o oră pe mâinile suple ale Nigerei. Când aceasta termină masajul, îl servi cu o ceaşcă de cafea fierbinte şi dulce şi el savură băutura fierbinte simţindu-se împrospătat, tocmai pregătit pentru un sport de plăcere cu Muna.

În picioare, Kedar întinse braţele ca să i se pună un caftan lejer, îşi băgă picioarele în papuci şi, cu un zâmbet de mulţumire pentru cele care îl ajutaseră la baie, părăsi camera şi se îndreptă spre apartamentele lui. Ajungând la uşă, eunucul o deschise larg şi Kedar intră într-o cameră elegantă cu pereţii zugrăviţi în alb şi cu un brâu de faianţă neagră, roşie şi albă formând un model geometric. În stânga uşii erau trei ferestre, iar pardoseala era din plăci de ceramică roşie, răcoroasă, acoperită parţial cu un covor gros cu roşu, albastru şi auriu. Pe toate laturile erau divane joase, cu perne brodate cu fir de aur. În mijloc era un vas din aramă cu picior pentru jăratec şi din tavan atârna o lampă tot de aramă. Lângă divane erau măsuţe rotunde din abanos, pe care se aflau lămpi mai mici de aramă cu fitile noi.

Dincolo de uşa salonului se găsea, pe o estradă, un divan larg cu draperii de catifea roşie. Pe canapea erau aşternuturi aurii cu dungi late roşii şi perne uriaşe de catifea, umplute cu puf, erau aranjate la

capătul divanului. O pernă lungă de catifea roşie cu ciucuri de mătase fusese pusă în fiecare colţ, pe treptele de faianţă care duceau la divan.

Ea ar fi trebuit să-l aştepte acolo, dar nu o făcuse. Dormea pe marginea largului divan. Kedar se gândea că va fi indulgent în seara asta, dar o va învăţa locul pe care-l avea în viaţa lui. O privi îndelung şi apoi, îngenunchind lângă divan, o studie mai de aproape. Unchiul său avusese dreptate. Era o adevărată frumuseţe. Nu trebuia să-i atingă părul ca să ştie că era moale. Şi pielea... *Allah! Există asemenea piele?!* Întinzând încet mâna, ridică puţin boleroul, dezgolindu-i pieptul. Îi studie conturul perfect al sânilor fără să-i atingă. Aveau cea mai plăcută rotunjime şi îl încânta modul în care sfârcurile rozalii se ridicară în sus.

Atunci Skye deschise ochii şi-l privi o clipă înainte să-şi coboare pleoapele într-un gest de modestie simulată. Kedar zâmbea în colţul buzelor. Ea îl făcuse, pentru o fracţiune de secundă, să se simtă ca un băiat care descoperea cum era să fii neascultător. Faptul că putea să-l întâmpine aşa, îl încânta.

— Nu poţi să mă certi pentru că-ţi admir splendoarea, frumoasă Muna, rosti el cu o voce profundă. M-ai încântat deja cu chipul şi formele tale.

— Nu sunt decât umila ta sclavă, stăpâne.

— Spui perfect aceste cuvinte, răspunse el, dar simt că nu le crezi.

— Nu am fost crescută ca să fiu sclavă, stăpânul meu.

— Totuşi eşti una elegantă şi îi mulţumesc bunului Allah care mi te-a dat, frumoasa mea Muna.

Îi plăcea să vadă că spiritul ei nu fusese alterat de captivitate.

Skye zâmbi în sinea ei — se hotărâse să nu fie deosebit de supusă faţă de acest bărbat, deoarece l-ar fi plictisit repede.

— Dezbracă-te pentru mine acum, Muna. Vreau să văd frumuseţea ta în toată splendoarea ei, nu prin mătasea diafană veşmintelor.

Skye încercă să-şi potolească tremurul care o străbătea. Acesta era momentul care o îngrozea, deoarece acum nu mai era cale de întors şi se întrebă iar dacă nu era nebună. În ciuda a ceea ce spunea Osman, nu avea nici o garanţie că-l va putea elibera pe Niall.

Putea chiar să-l găsească mort până când ajungea la Fez, deoarece nimic nu era mai fioros decât o femeie respinsă de bărbatul pe care-l dorea şi prinţesa Turkhan era o femeie puternică. Ori sclavul nu avea drepturi.

El putea fi omorât de către stăpânul lui numai pentru că asta-l distra pe acesta. Pentru o clipă se gândi să fugă din această cameră şi să-l roage pe Osman să oprească imediat această şaradă înainte să fie prea târziu. *Dar era deja prea târziu*, realiză ea cu groază.

Ea alunecă încet de pe divan întorcându-se cu spatele la el şi, cu o mişcare graţioasă, Skye îşi lăsă să cadă boleroul pe podea. Tolănit pe divan, Kedar îi admira linia sinuoasă a spatelui. Skye îşi desfăcu încet panglicile şalvarilor şi îi făcu să alunece de-a lungul picioarelor ei lungi. Când se întoarse el îi observă doar o clipă sânii şi pântecele înainte ca ea să îngenuncheze în faţa lui, cu părul negru revărsat pe podea.

— Cum doreşte stăpânul meu, murmură ea.

Ispititoare. Cuvântul îi aprinse creierul. Dorea să sară de pe divan, s-o întindă pe covor şi s-o posede! În loc de asta, inspiră de două ori ca să se calmeze. Nu credea că e bine să te grăbeşti în atingerea plăcerii, dar trebuia să admită că nu dorise niciodată atât de mult o femeie ca pe aceasta.

— Ridică-te, îi ordonă el fascinat şi privi cu plăcere cum ea se ridică graţios din plecăciunea ei.

Skye, în schimb, îl privi pe sub pleoapele lăsate, când el se ridică şi veni spre ea.

— Întoarce-te, Muna, zise el blând şi ea îndeplini comanda, simţindu-i privirea pe umeri, în jos, pe fese şi apoi de-a lungul picioarelor. Întoarce-te din nou, adăugă el.

Ochii de culoarea alunelor se aţintiră pe sexul ei, admirând despicătura fină, lungă şi adâncă — semn, după tradiţia din harem, al unei femei pasionale.

— Ridică-ţi braţele şi aşează-le pe ceafă.

Mişcarea îi ridică sânii, şi el îi fixă cu o privire înfometată. Toată viaţa ei, Skye nu se simţise niciodată atât de înjosită ca acum şi se întrebă în sinea ei dacă îi va cere să deschidă gura ca să-i controleze şi să-i numere dinţii. Până acum nu înţelesese niciodată groaznica şi teribila degradre de a fi sclav. Desigur, legal, fusese sclava lui Khalid el Bey până când acesta o eliberase, înainte de căsătorie, dar Khalid nu o tratase niciodată ca atare. El se îndrăgostise de la început de ea, dar Kedar nu era deloc un bărbat îndrăgostit. Era un bărbat desfrânat, încântat de noua lui jucărie.

Totuşi, Kedar nu era complet insensibil. El vedea roşeaţa care-i colora obrajii în timp ce era constrânsă să se supună dorinţelor lui, bătăile accelerate ale inimii vizibile prin pulsul care bătea neregulat la baza gâtului ei fin. Observă că tremura, deşi se străduia să fie liniştită.

Întinzându-se, el o atinse pentru prima dată. Mâna lui o mângâie de la umăr până la fese, cu o mişcare uşoară şi înceată.

— Nu-ţi fie teamă, frumoasa mea Muna, zise el blând, dar Skye nu putea să-şi potolească tremuratul îngrozitor care o cuprinsese.

Îi cuprinse cu un braţ puternic talia şi o trase spre el, atingându-i uşor buzele cu ale lui. Apoi, spre surpriza ei, o eliberă şi îi luă sânul în mâna cealaltă. Ea îşi ridică instinctiv braţul ca să se apere, dar el o certă cu un ton aspru:

— Nu, Muna, este dreptul meu deoarece acum îmi aparţii. Voi avea răbdare, frumoaso, dar nu eşti virgină ca să te temi.

El trase de banda de mătase şi părul lung şi bogat se desfăcu.

— Nu te cunosc, murmură ea.

Spre surprinderea ei, Skye realiză că îi era cu adevărat frică de acest bărbat şi, ceea ce era mai rău, nu ştia de ce.

— Nu contează, replică el. Eşti a mea, eşti frumoasă şi te doresc.

Degetul lui freca insitent sfârcul întărit şi Skye îşi muşcă buza de jos ca să nu geamă.

— Ai sâni minunaţi, continuă el. Vezi ce bine se potrivesc în palma mea? Cred că ai cei mai perfecţi sâni pe care i-am văzut vreodată. Fetele de la baie au spus că ai copii. Ai fost căsătorită, frumoasa mea?

— Da, stăpâne. Sunt văduvă. Am doi copii care vor rămâne orfani şi lăsaţi în grija familiei fostului meu soţ, rosti ea cu o tristeţe doar pe jumătate prefăcută.

— I-ai alăptat, Muna?

— Numai puţin timp, stăpânul meu. Apoi a venit doica, deoarece femeile din clasa mea trebuie să-şi însoţească soţii la Curte.

Deci este de rang înalt! Kedar era impresionat. Decise repede să aibă copii cu această sclavă deosebită, dar deja pasiunea lui era aşa de mare că nu voia ca ea să-şi piardă timpul alăptând copiii, când putea să-l alăpteze pe el. Gândul să posede trupul splendid al Munei în timp ce îi bea laptele îl excita extraordinar şi, fără rost, îi strivi sânul delicat în mână. Skye strigă de durere şi Kedar, regretând imediat, o mângâie blând.

— Iartă-mă, frumoasă Muna. Dar m-am pierdut în admirația farmecelor tale.

Îi sugea sânul, întrebându-se îngrijorat dacă nu-i crăpase pielea fină.

Doamne, se gândea Skye, *nu simte nimic pentru mine decât nevoia de a mă avea, ca să-și satisfacă desfrânarea.*

Kedar începu să-i exploreze mai de aproape corpul, ducându-și mâna în jos ca să-i frece pântecele care fremăta, trimițând săgeți de foc prin corpul ei. Skye se întrebă dacă Osman știa ce fel de bărbat era nepotul lui. Nu era bărbatul care să fie satisfăcut doar de trupul ei. O voia toată. Îi voia sufletul și mintea la fel de mult ca și corpul. *Voi putea oare să-i rezist?* Corpul ei trădător începea deja să se excite sub atingerea lui.

Degetele lui să mișcară din nou în jos, de data aceasta oprindu-se deasupra despicăturii catifelate, și își mișcă mâna în sus și în jos, atingând-o ușor, dar insistent. *Nu pot să-l las să-mi facă asta*, se gândea ea frenetic, dar îi întrerupse gândurile când ceru:

— Spune-mi cum a fost prima oară, Muna? A fost blând? Ți-a plăcut?

— Stăpâne… șopti ea, rușinată.

— *Spune-mi!* îi murmură el la ureche, lingându-i-o cu limba, mângâind cu degetele tot mai adânc în despicătura ei umedă.

— A fost drăguț, șopti ea, și, da, mi-a plăcut.

— A fost un amant bun, frumoasa mea Muna?

— Stăpâne, eram fecioară când m-am căsătorit. Nu cunoscusem alt bărbat. Cum pot să răspund la această întrebare?

Kedar zâmbi satisfăcut că nu se dovedea a fi o desfrânată, ca multe dintre europencele căsătorite și că soțul ei fusese un amant amabil. Însemna că nu se temea de acest act și, în zori, frumoasa Muna va putea face o comparație.

O ridică în brațe și o culcă cu grijă pe divan, dezbrăcând rapid caftanul alb, în timp ce, pe sub pleoapele lăsate, ea îl evaluă. Era cu vreo șapte centimetri mai înalt decât ea, dar avea o constituție puternică, cu piept lat, talie îngustă și picioare robuste. Pielea era albă și complet fără păr și bărbăția semierectă, lungă și groasă.

Se întinse lângă ea pe divan și îi murmură la ureche:

— Nu te teme, Muna. Îți promit că dulcea ta teacă mă va accepta în întregime și va cere și mai mult!

Apoi începu s-o sărute, buzele lui depunând numeroase sărutări pe faţa ei, arzându-i tâmplele, pleoapele închise, pometii sculpturali, bărbia încăpăţânată şi colţurile tremurânde ale buzelor. Sărutările lui cereau un răspuns pe care ştia că va trebui să-l dea şi singurul mod în care putea s-o facă era să se abandoneze total plăcerii. *Niall!* strigă inima ei torturată. *Iartă-mă, dragul meu, dar trebuie s-o fac ca să te salvez şi să te aduc înapoi la mine şi la copiii noştri!*

Îl sărută pe Kedar mai întâi cu reţinere apoi, suspinând adânc, deschise buzele pentru el şi limba lui se strecură repede printre ele. Respiraţia lui era sacadată când îi lingea partea laterală a feţii şi gâtul în care îşi afundă buzele mârâind. Skye se îngrozi — era ca un animal, posesiv şi foarte sigur de puterea şi vitejia lui. Apoi, brusc, limba lui intră în gura ei, căutând delicat.

Skye gemu. Limba ei se străduia să scape de a lui, dar el o prinse şi începu să sugă această bucăţică delicioasă. Degetele lui îi căutară din nou despicătura şi împingând uşor două degete în ea, îşi mişcă mâna încet înainte şi înapoi până când, cu un strigăt, ea avu primul orgasm. Cu un zâmbet, el îşi scoase degetele şi apăsând unul dintre ele pe buzele ei, zise:

— Gustă, frumoasa mea Muna. Gustă-ţi propria miere.

Ea se supuse, sugând dulceaţa sărată de pe degetul lui, privind apoi înlemnită cum el sugea cel de-al doilea deget. Apoi, cu o mişcare înceată şi excitantă, el puse cele două degete umede între sânii ei, ochii lui ca alunele ţintuind cu o forţă magnetică ochii ei albaştri-verzi.

— Spune-mi ce-ţi face plăcere, ceru el.

— Stăpânul meu, rosti ea încet, femeile din târgul de sclavi mi-au explicat că nu contează ce-mi place mie. Mi s-a spus că este datoria femeii să-i facă plăcere stăpânului ei. Nu-i aşa?

— Pentru unele, poate, răspunse el zâmbind, dar eu cred că un bărbat este în câştig, dacă poate cuceri femeia de sub el. Vor fi momente când îmi va face plăcere să mă călăreşti, frumoasă Muna, dar asta eu hotărăsc. Te voi învăţa felul nostru de a face dragoste. Nu trebuie să te temi, frumoasa mea, că nu-mi vei face plăcere. Noaptea asta vreau să te cunosc. Vreau să aflu ce-ţi face plăcere, ce te excită, cum răspunde corpul tău la senzualitate. Spune-mi ce-ţi făcea ultimul tău stăpân când făceaţi dragoste?

— Făceam... dragoste, răspunse ea neajutorată, gândindu-se că lipsa de sofisticare în acest domeniu putea să-l facă cel mai bucuros.

— Îți atingea corpul?

— Da.

— Sânii? Se urca pe tine?

— D...da.

— Și altceva? întrebă Kedar.

— Cum altceva, stăpânul meu?

Ochii ei erau inocenți, dar se întreba unde ducea această serie de întrebări. Era un bărbat amabil sau era dintre aceia care obțin plăcerea prin durere?

Un zâmbet mulțumit lumină fața lui Kedar.

— Sunt mult mai multe decât mi-ai descris. Te pot duce într-o lume nouă și vreau s-o fac!

Într-un colț al divanului era un coș de formă pătrată, în care erau diverse sticle de diferite culori. Fără să se uite, Kedar se întinse și scoase una cu gâtul îngust și cu dop de plută. O deschise și din ea ieși un miros puternic.

— Mosc, explică el. Este o loțiune specială pentru corp. Culcă-te pe spate și lasă-mă să te masez cu ea.

Ea se rostogoli și așteptă tensionată atingerea lui. Era plăcută, dar puternică. Încălzise loțiunea în mâini și acum îi frământa mușchii cu mișcări sigure. Atingerea lui era ciudat de liniștitoare și Skye începea să se relaxeze. *Ce bărbat ciudat era*, se gândea ea. Observându-i dorința, ea crezuse că o va poseda imediat. În loc de asta, el o masa tandru și fără să se grăbească. *Poate că nu va fi chiar așa de îngrozitor să fiu sclava lui pentru câteva săptămâni, până când îl voi găsi pe Niall și voi face cu tânărul Hamal un plan pentru a fugi împreună din Fez.*

— Îți place, Muna? îi șopti el la ureche.

— Da, stăpânul meu, este cât se poate de plăcut.

— Am avut odată o sclavă din Chitai, spuse el, care mi-a explicat că în talpă este un loc deosebit de sensibil.

Degetele lui îi apăsară talpa și, deodată, Skye se simțit cuprinsă de dorință. Ea gemu, surprinsă, și Kedar râse din nou.

— Da, frumoasa mea Muna, chiar acolo. Întoarce-te acum, frumoaso.

— Ce s-a întâmplat cu sclava ta din Chitai? întrebă Skye.

— Am biciuit-o până a murit, spuse el.

— De ce?!?

— Am prins-o că mă înşela cu unul din paznicii mei. L-am obligat să privească în timp ce o băteam şi, chiar înainte ca ea să-şi piardă cunoştinţa, eunucul-şef l-a decapitat. Nimeni nu atinge ce-mi aparţine!

— Ai ucis-o, murmură Skye. Doamne Dumnezeule!

El luă în mâini o altă sticlă cu o poţiune roz şi începu să-i maseze sânii şi pântecele.

— Asta nu te priveşte, frumoasă Muna. Eu sunt un stăpân bun, dar trebuie să înţelegi că n-am putut să permit ca una dintre femeile mele să nu fie pedeapsită sever pentru o asemenea comportare inconştientă.

— Nu puteai s-o vinzi?

— Cui? Cine ar vrea o femeie necredicioasă? În afară de asta, nu am vrut să-mi fie ruşine că tocmai favorita mea m-a înşelat.

El se aşează călare pe şoldurile ei, întinzând cu mâinile lui suple lichidul roz peste pântecele ei şi peste sânii excitaţi.

— Spune-mi ce simţi acum, Muna?

Skye se forţa să uite de nefericita femeie pe care Kedar o omorâse cu atâta uşurinţă. Deodată începu să-şi simtă corpul ciudat de neliniştit şi de fierbinte sub mâinile lui.

— Mă simt ciudat, murmură ea. Fierbinte. Puţin... puţin cam speriată, încheie, incapabilă să definească prin alt cuvânt starea care o cuprinsese.

— Nu te speria, rosti el liniştitor. Vreau să simţi plăcere. (Se aplecă peste ea şi întinse mâna în coşul auriu de unde scoase o altă sticluţă pe care-o destupă.) Deschide gura, porunci el şi când ea se supuse, el lăsă să picure o cantitate mică de lichid cu gust de caise.

Skye înghiţi şi apoi întrebă blând:

— Ce este, stăpâne?

— Nimic de care să te temi, Muna. Îţi va calma temerile şi te va relaxa, o linişti el şi apoi îşi înfundă un deget lung în sticluţă şi frecă lichidul pe unul din sfârcurile ei, începând să-l sugă.

Tremurul care o cuprinse era tot mai greu de suportat. Tot trupul îi era o flacără, arzând de dorinţa de a iubi şi a fi iubită. Ea gemea, în timp ce-şi arcuia corpul spre gura lui, plimbându-şi mâinile pe spatele lui şi zgâriindu-l uşor cu unghiile. El îi eliberă sfârcul şi-i turnă puţin lichid în

buric. Aplecând din nou capul, linse lichidul cu limba, coborând apoi spre despicătura care se deschise ca o frumoasă scoică roz, pregătită să-i primească limba fierbinte.

Skye se zbuciuma de dorința de a fi posedată și el izbucni în râs.

— Acum, frumoaso, trebuie să-mi faci și tu același lucru. (Întinzându-se pe spate, își turnă puțin lichid pe abdomen.) Hai, Muna, fă-i plăcere stăpânului tău, porunci el.

Skye își simțea tot corpul relaxat, dar disperat să atingă împlinirea sexuală. Începu să-l lingă, mișcându-se din ce în ce mai jos până când întâlni bărbăția lui încordată. Se opri un moment, dar mâna lui îi împinse capul și rosti cu o voce tensionată:

— Ia-mă în gură, frumoasă Muna!

Ea se supuse, în timp ce o mică parte a creierului ei îi trimise mesajul că atât loțiunea cu care o masase cât și lichidul cu gust de caise erau afrodisiace. Apoi, fără să se mai gândească la ce făcea, dorindu-și numai plăcerea, ea începu să sugă vârful întărit al penisului și să-i lingă lungimea cu mișcări lente și blânde, până când simți în gură primele picături de spermă. Atunci el își înfipse mâna în părul ei negru și o ridică, gemând.

Skye protestă pe un ton plângăcios, dar Kedar era dornic să o posede acum. Mai târziu, o va învăța alte rafinamente care să-i crească lui plăcerea și va termina în gura ei catifelată, dar nu acum. Întorcând-o pe spate, o pătrunse cu o mișcare rapidă. Strigătul ei de plăcere amestecat cu geamătul de durere îl excită și mai mult. Începu să se miște ușor și ritmic.

Doamne, cât de total mă umple!

— Daa, daa! îl rugă ea. Nu te opri, stăpâne! Te rog, nu te opri!

Simțea că moare, dar nu îi păsa. Și explodă într-un milion de particule.

Kedar se sprijini pe coate și privi femeia care leșinase. El, totuși, nu terminase. Dar putea să aștepte. Inspiră de câteva ori pentru a-și limpezi capul bucurându-se de palpitația dulce a corpului ei care-i strângea bărbăția. Întinse mâinile ca să-i mângâie sânii rotunzi, bucurându-se de atingerea mătăsoasă a pielii ei. Îi ciupi sfârcurile cu cruzime și ea gemu, dar rămase pierdută.

El cunoștea plăcerea pe care putea s-o producă uneori durerea și se întrebă dacă știa și ea. Dar se îndoia. Era plăcut de inocentă cu toate că nu mai era virgină și era o combinație minunată care-l stimula. *Plăcerea prin durere este un alt rafinament pe care-l vom explora*

împreună, se gândi el zâmbind. Apoi, respiraţia ei regulată îi semnală că-şi revenise.

— Deschide ochii tăi frumoşi, Muna!

Skye, încă sub influenţa drogurilor pe care i le dăduse, se supuse docil vocii lui. Nu avea pic de voinţă, dar era conştientă.

— Eşti încă în mine, stăpâne, murmură ea.

— Abia am început, frumoaso, spuse el şi reîncepu mişcarea voluptoasă care o înnebunise mai înainte.

Ochii i se închiseră, dar vocea lui tăioasă îi făcu să îi deschidă.

— *Nu!* Mă vei privi în ochi în timp ce te posed, Muna.

— Nu pot, murmură ea.

— *O vei face!*

Începu să se mişte mai repede, până când ea înţelese că nu mai vrea să-l oprească, dar când ochii începură să i se închidă, încetă să mai simtă plăcerea.

— Nu, scânci ea, nu te opri, stăpâne!

— Deschide ochii, Muna! Nu mă voi opri dacă ţii deschişi frumoşii tăi ochi, albaştri ca marea.

Era un efort teribil, dar Skye reuşi să deschidă ochii dezvăluindu-i dorinţa din ei, şi Kedar râse scurt, triumfător.

— Te rog, îl rugă ea slab.

Încet, el reîncepu mişcarea erotică şi Skye, ascultătoare, nu încetă să-l privească în ochi. Simţea cum o devorează cu privirea lui înflăcărată şi realiză că sufletul nu-i mai aparţinea în această clipă. Deodată, el opri mişcarea şi ea ceru:

— Nu, nu te opri, stăpânul meu Kedar! *Nu te opri!*

— Imediat, imediat, o alintă el, dar dacă continui să-ţi dau această plăcere, trebuie să faci şi tu ceva pentru mine, frumoasă Muna.

— Orice! suspină ea.

— Repetă după mine, spuse el blând, *sunt sclava stăpânului meu.*

— Sunt sclava stăpânului meu Kedar, aprobă ea repede.

— Şi exist numai pentru plăcerea lui.

— *Nu!* se revoltă ea.

— Spune-o, sau mă retrag din tine!

El împinse uşor de câteva ori pentru a o aţâţa şi ea gemu.

— Spune-o!

— Eu... eu exist... numai pentru... plăcerea lui.

— Foarte bine, frumoasa mea sclavă, aprobă el cu vocea lui profundă şi îi dădu eliberarea pe care ea dorea atât de disperat s-o primească.

Spre surprinderea lui, îl atrase în propriul ei orgasm, făcându-l să se elibereze într-un şuvoi fierbinte. Cu un suspin de iritare, el se rostogoli de pe ea, uimit că-şi pierduse autcontrolul. Ea îl învinsese fără să-şi dea seama şi el chicoti în sinea lui. De mult nu-i mai plăcuse o femeie atât de mult. *Pe Allah, unchiul a ales bine!* Cu o privire foarte mulţumită, Kedar îşi folosi ultimele puteri ca să împingă uşor corpul ei inert pe perna de pe trepte, unde era locul unei cadâne. Se întinse satisfăcut şi adormi imediat.

8

— Muna!

Skye auzi prin somn ordinul din vocea lui Kedar şi se luptă să deschidă ochii, ridicându-şi cu greutate capul.

— Stăpâne?

El stătea culcat pe divan, cu bărbăţia ridicată în aerul răcoros al dimineţii.

— Te doresc. Dăruieşte-mi plăcere! comandă el scurt.

Dumnezeule, gândi ea iritată. *Bărbatul ăsta nu se satură niciodată?* Dar, ascunzându-şi iritarea, se ridică şi se aşeză peste el. El îi cuprinse şoldurile cu mîinile şi o apăsă ferm, străpungând-o. Penetrarea lui rapidă îi smulse un ţipăt de durere, dar el nu observă sau nu-i păsă. Nu conta decât propria lui satisfacţie.

— Călăreşte-mă, frumoasă Muna, murmură el cu o voce aspră şi cu ochii închişi de plăcere. Ştiu că voi, europencele, călăriţi. Ai călărit vreodată?

— Da, stăpâne, răspunse ea.

— Mmm, atunci consideră-mă calul tău, frumoasa mea sclavă. Sunt un armăsar pe care trebuie să-l stăpâneşti, că altfel te arunc jos!

Skye ştia că ceea ce-i făcea ea acum, era diferenţa dintre a merge şi a sta pe loc. Trebuia să-i facă atâta plăcere încât să devină un drog pentru el, un drog la care să nu poată renunţa.

— În ţara mea, stăpâne, am fost călăreaţă fără egal, îi şopti ea provocator şi apoi îl strânse uşor între coapse.

Balansându-se, cu mâinile puse de o parte şi de alta a capului lui, ea se aplecă măturându-i buzele cu sânii, în timp ce şoldurile ei începură un ritm chinuitor. Deodată, Kedar simţi că nu mai era stăpân pe situaţie.

— Apleacă-te înapoi, Muna, îi porunci el.

— Cum doreşte stăpânul meu, răspunse ea blând, dar vocea ei avea un ton glumeţ, pe care el îl sesiză.

Târfă mică! gândi el supărat. *Îndrăzneşte să mă învingă în această bătălie.*

Întinzându-se îi apucă sânii frumoşi şi-i strivi carnea moale până când ea începu să geamă, pierzând ritmul.

Skye se înfurie şi reîncercă să recâştige controlul asupra situaţiei plimbându-şi mâinile pe pieptul lui, dar Kedar mârâi:

— Nu, Muna! Dominarea este dreptul meu!

El o ridică şi o aşeză lângă el.

— N-am vrut decât să-ţi fac plăcere, stăpâne, protestă ea.

— Te iert, zise el blând, deoarece eşti neînvăţată, după cum a spus unchiul meu. Dar îţi voi arăta cum să devii o sclavă ascultătoare, frumoasa mea Muna. Întinde-te acum pe burtă.

Imediat ce ea se întoarse, o umplu complet, mişcându-se ritmic ca să-şi satisfacă dorinţa. Explodă în interiorul ei şi se retrase, lăsând-o nesatisfăcută.

Skye se cutremură, chinuită de dorinţa puternică pe care nu ştia cum să şi-o satisfacă. Înţelesese că era un act deliberat din care trebuia să înveţe că el era stăpânul şi ea sclava. Izbucni în lacrimi, frustrată, incapabilă să se stăpânească.

Observându-i lacrimile, Kedar o întoarse din nou pe spate şi-i mângâie uşor pântecele, dar aceasta, în loc să-i scadă, îi crescu şi mai mult tensiunea sexuală. Cu un zâmbet răutăcios, el se aplecă peste ea şi scoase un obiect din coşul de aur.

— Uite, spuse el, asta îţi va micşora suferinţa, frumoasa mea Muna.

Skye deschise ochii şi oftă şocată.

— Ce este asta? îl întrebă ea, aruncând obiectul.

Kedar îl ridică şi îi explică răbdător.

— Este foarte apreciat de femeile din haremul meu deoarece nu le pot satisface pe toate în acelaşi timp. Este la fel şi ca mărime şi ca formă, Muna. Se numeşte dildo. Ia-l în mâinile tale, frumoasa mea sclavă, şi foloseşte-l. Îţi va uşura suferinţa.

Skye se uită la dildo ca şi cum ar fi fost o viperă. Era un penis normal în erecţie, sculptat din fildeş, la bază având o bucată lucioasă de lemn de care putea fi ţinut.

— la fildeşul, ordonă el blând.

— *Nu!* replică ea îngrozită.

— la fildeşul, Muna, repetă el şi ea simţi ameninţarea din vocea lui. Vreau să te privesc când îl foloseşti.

Mâna i se mişca pe pântecele ei, crescând focul din interior.

Skye se cutremură şi luă obiectul cu degetele tremurânde.

— Nu am văzut niciodată aşa ceva, darmite să-l fi folosit, şopti ea ruşinată. Nu ştiu cum să încep, stăpâne.

Kedar se aşeză în faţa ei, cu picioarele încrucişate şi îi împinse o pernă sub şolduri.

— Desfă picioarele, îi porunci el şi începu să-i frece feminitatea Eşti foarte frumoasă acolo, murmură blând, ochii lui de culoarea alunelor urmărind micul miez vibrant. Am multe femei frumoase în harem, dar nici una nu te poate egala. Aş vrea să te am toată, frumoasa mea Muna.

Skye se cutremură din nou când degetele pricepute o înfierbântară. Instinctul îi spunea să fugă de acest bărbat care voia totul de la ea, chiar şi ceea ce ea nu dăduse niciodată nici unui bărbat. Alesese un joc periculos şi acum nu mai avea cale de întoarcere. Degetele lui atinseră efectul dorit şi ea gemu slab.

— Te rog, stăpâne, ia-mă, se rugă ea, ştiind că o va refuza, că-şi va impune voinţa sa de fier.

— Foloseşte fildeşul! îi porunci el excitat.

— Te rog, stăpâne! Te rog, ia-mă! strigă ea frenetic şi Kedar zâmbi.

— Foloseşte fildeşul, Muna! strigă el amenințător.

Allah! Vederea sexului ei umed îl excită mai mult decât crezuse. Cu toate acestea el o va forţa să i se supună dorinţelor, altfel ea va crede că poate să-l controleze după dorinţă.

Inspirând adânc, Skye împinse fildeşul în ea, gemând în timp ce lungimea netedă şi rece alunecă în interior. Pe sub genele pe jumătate închise, putea să vadă cum Kedar o privea excitat, cu ochii lui de culoarea alunelor fixaţi pe mâinile ei care manevrau obiectul. Fildeşul nu-i uşura dorinţa, dar ea gemea, ştiind că el aştepta un spectacol. Dar Kedar observă că acesta nu avea efectul scontat şi atinse tandru perla roz a feminităţii ei. Era ca şi cum ar fi ars-o. Mâinile îi abandonară fildeşul, încleştându-se pe aşternuturi, iar Kedar continuă, mângâind-o

cu o mână, în timp ce cu cealaltă mânuia obiectul. Ea scoase un țipăt prelung, eliberată, iar el scoase imediat fildeșul.

— Ai fost foarte bună, frumoasă Muna, foarte, foarte bună.

Kedar își alunecă trupul peste al ei și o penetră.

— Așa, răsfățata mea, este mai bine așa? Asta vrei?

Abia-și revenise din extaz și el o lua din nou. Îi despărți buzele și-i supse limba, în timp ce șoldurile lui împingeau din ce în ce mai adânc, iar și iar, până când amândoi atinseră perfecțiunea.

Rămaseră întinși, epuizați amândoi, iar apoi Kedar spuse:

— Allah, m-ai epuizat, Muna! Du-te acum și lasă-mă, frumoasa mea. Mă voi odihni.

Skye reuși să se ridice cu greu de pe divan, se îmbrăcă repede și ieși cu picioarele tremurând. Mergea poticnindu-se spre camerele ei și căzu de-a latul patului, adormind instantaneu după atâta tensiune.

Somnul este cel mai bun remediu, cugetă Osman, care-și vizitase soția și o văzuse pe Skye trecând prin fața camerelor Alimei.

Astrologul se îndreptă spre bibliotecă și, așezându-se confortabil, începu să cântărească întreaga situație. Făcuse horoscopul atât pentru ea cât și pentru Niall Burke. Cel al lordului Burke era simplu, dar al lui Skye era uimitor — reieșea că abia acum începea să-și trăiască viața. Desigur, va întâmpina și greutăți, dar Skye O'Malley va supraviețui și va trece peste toate.

Osman studiase cu grijă și horoscopul nepotului său, deoarece Kedar avea un rol important. Stelele lui erau puternice, dar cele care dominau destinul lui Skye erau mult mai puternice și Osman știa că ea va fi în stare să-și controleze propriul destin, chiar dacă se afla în stăpânirea nepotului său. Un zâmbet îi încreți colțurile ochilor, imaginându-și că epuizata Skye era încă șocată după noaptea petrecută cu Kedar.

Osman trebuia să admită că nepotul lui era cel mai viril bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, patima lui pentru femei fiind legendară. Cu toate acestea, după ce Skye își va reveni din trauma inițială, va redeștepta luptătoarea din ea. Lui Osman aproape că îi părea rău de Kedar. Știa că nepotul său nu fusese niciodată îndrăgostit și spera ca Skye să nu-i trezească acest sentiment. Nu voia ca acesta să sufere.

Osman își goli mintea de toate gândurile și, relaxându-și trupul, începu să mediteze. Mai târziu, Alima îl găsi în această stare și îl scutură ușor. Viața reveni ușor în ochii astrologului și, zâmbind, spuse:

— Kedar s-a trezit şi doreşte să ştie dacă iau prânzul cu el.

Alima izbucni în râs.

— Nu ştiu de ce m-am deranjat să vin până aici. N-ai putea măcar să nu râzi de mine, pretinzând că nu ştii ce vreau să spun?

— Eşti prea uşor de descifrat, o necăji el. Mintea ta este pentru mine ca un cristal. Ştiu totul în legătură cu tine, dragostea mea.

— *Totul!?* întrebă provocator Alima.

Osman chicoti şi apoi întrebă:

— Ce face Muna?

— În acest moment nu are gânduri prea amabile pentru tine. Este la baie. Mi-a spus că va vorbi cu tine înainte ca nepotul tău s-o cheme din nou.

— Bine, când se întoarce în camera ei, anunţă-mă, Alima. Vom sta de vorbă toţi trei. Este mai bine să fii cu noi, ca să dispară orice suspiciune.

Alima încuviinţă cu o înclinare a capului şi ieşi.

Osman se ridică de pe perne şi se îndreptă spre camerele lui Kedar. Era curios să afle ce-i va spune despre noua lui sclavă. Acesta se îmbăiase mai devreme şi acum stătea întins pe canapea în timp ce sclavul lui personal, un uriaş numit Dagan, îl masa. Văzându-şi unchiul, îi făcu semn sclavului să plece şi îşi îmbrăcă caftanul.

Osman observă pieptul puternic şi braţele musculoase ale nepotului. *Este într-o excelentă condiţie fizică*, se gândea Osman, ceea ce era uimitor având în vedere poftele lui. Evident că tinereţea era cauza.

— Unchiule! exclamă Kedar entuziast. Cum pot să-ţi multumesc pentru Muna? Este incredibilă, minunată! De ani de zile nu mi-a plăcut aşa de mult o femeie!

— Mă bucur, nepoate, că ţi-am făcut un cadou aşa plăcut.

— Este cam needucată, dar inteligentă şi va putea fi învăţată în ciuda încăpăţânării. O femeie se conduce cu fermitate şi disciplină. Nu trebuie să-ţi fie niciodată teamă să pedepseşti chiar şi o creatură frumoasă cum este Muna.

— Nu ai pedepsit-o încă? întrebă Osman, încercând să-şi ascundă uimirea.

— Allah, nu! Unchiule, mi-e teamă că am devenit mai moale cu vârsta. Nu aş putea distruge pielea ei minunată. Dacă Muna ar deveni

vreodată recalcitrantă va trebui să mă gândesc cum s-o pedepsesc fără să folosesc biciul. Noaptea trecută a încercat să mă sfideze şi am fost forţat să fiu ferm. A reacţionat bine şi după aceea s-a supus.

— Da, observă Osman, cred că raţiunea va domina orice izbucniri ale Munei. Spune-mi, nepoate, cât vei sta cu mine?

— Probabil că o lună sau poate mai mult. Am numeroase treburi aici şi, acum, că m-ai făcut să mă simt atât de bine, nu mă mai grăbesc să plec.

Cei doi bărbaţi chicotiră şi, după câteva minute de conversaţie tihnită, serviră o masă uşoară. Apoi Osman se scuză şi se grăbi spre camerele femeilor. Skye şi Alima îl aşteptau în dormitorul lui Skye.

— Bună ziua, fiica mea, rosti el calm.

Skye îl privi ameninţător pe Osman şi apoi un zâmbet slab îi apăru pe buze.

— Osman, nu pot să spun că nu m-ai avertizat că este un bărbat viril, spuse ea, dar nu mi-ai specificat că este ca un taur şi insaţiabil. Sunt extenuată, după ce i-am stat la dispoziţie toată noaptea. Dar ştiu că este singurul mod în care pot să ajung la Fez, ca să-mi eliberez soţul. Acum, totuşi, trebuie să vorbim serios.

— Ştiu că ai îndoieli, aprobă Osman.

— Eşti sigur că Hamal mă va ajuta să-l eliberez pe Niall? Dacă o iubeşte cu adevărat pe prinţesă, poate că are acum alte gânduri.

— Muna, sunt permanent în legătură cu Hamal. Şi chiar dacă Hamal şi-ar schimba gândurile, fiica mea, ţi-ai lăsa soţul în haremul prinţesei?

— Nu, Osman. Aş găsi o cale să-l eliberez.

— Ştiu, răspunse el zâmbind. Îţi este scris să călătoreşti la Fez.

— Osman, îmi este scris să mă întorc?

— Îţi vei revedea patria verde, fiica mea, răspunse el liniştitor. Spune-mi acum ce te mai frământă.

— Nepotul tău, Osman. Este un bărbat îngrozitor de posesiv. Îmi va da o oarecare libertate sau mă va încuia în haremul lui?

— Voi vorbi cu el, Muna. Mi-a spus că intenţionează să rămână aici o lună. Îl voi convinge să-ţi permită să te plimbi prin oraş.

— Se gândeşte să stea o lună?! Osman, nu poţi să-l convingi să stea mai puţin? Tu ai spus că fiecare minut este preţios!

— A sosit abia ieri şi cu greu aş putea să-l trimit chiar azi înapoi. Nu ştiu ce afaceri are dar, când voi afla, voi putea să-l grăbesc să le rezolve şi să plece la Fez. Ai răbdare, fiica mea. Trebuie să înveţi că fiecare lucru se petrece la timpul său.

Se auzi un ciocănit la uşă şi o sclavă îşi băgă capul pe uşă.

— Stăpânul Kedar l-a trimis pe sclavul lui, Dagan, s-o aducă pe Muna.

— Voi veni, zise Skye şi se ridică. Este abia ora două, se strâmbă ea, şi nu am reuşit să dorm decât şase ore. Numai Dumnezeu ştie cât voi rezista.

— Probabil că seara asta vei fi liberă, deoarece ia masa cu prietenii şi partenerii lui de afaceri, rosti Osman încurajator.

— Mda, bombăni ea, şi se va întoarce viguros, aşteptându-se ca eu să fiu la cheremul lui.

— Şi tu o vei face, replică Osman calm.

— Da, afirmă Skye. O voi face.

Apoi ieşi din cameră şi Alima îşi privi îngrijorată soţul.

— Va fi bine pentru Skye? Dacă am pune-o în pericol, ar însemna să răsplătim cu răutate amabilitatea lui Khalid el Bey.

— Cu toate că arată delicat, rosti Osman calm, Skye este la fel de fină ca o sabie de Toledo. Nu poate fi ruptă sau îndoită. Nu te teme, căci va supravieţui.

În timp ce Osman îşi liniştea soţia, Skye îl urma pe uriaşul Dagan spre camera lui Kedar. Cele câteva ceasuri de somn combinate cu baia îi dădeau un aer strălucitor. Purta un caftan turcoaz şi părul ei negru era împletit într-o coadă groasă şi împodobit cu perle mici şi panglici de lamé argintiu.

Ochii lui Kedar se aprinseră când o văzu şi Skye îşi ascunse un tremur atunci când se lăsă în genunchi, plecându-se şi atingându-i papucii cu fruntea.

— Ridică-te, Muna, zise el, ridicând-o. Doamne, Allah, cum este posibil să fii atât de luminoasă?

Gura îi coborî repede peste a ei şi Skye îşi lipi de el formele pline. Kedar se cutremură şi se trase înapoi surprins.

— Nici o femeie nu mi-a făcut vreodată *așa ceva*, remarcă el.

— Nu vreau să-ți displac, stăpâne, susură ea pe un ton supus.

— Știu asta, frumoaso. Sunt doar surprins de mine. Nici o femeie nu m-a atins vreodată așa cum ai făcut-o tu și observ că nu m-am săturat.

— Nu trebuie decât să-mi porunceşti, stăpâne, murmură ea.

Kedar rosti către sclavul lui negru cu un chip radios:

— Ei bine, Dagan, nu-i așa că unchiul meu mi-a dăruit un giuvaer perfect?

— Da, stăpâne.

Kedar se întoarse spre Skye.

— Iar tu, frumoasa mea Muna, ce crezi despre Dagan? Este la mine de zece ani și am încredere în el.

— Nu vorbesc unui bărbat, stăpâne, neştiind dacă este permis.

— Dagan este eunuc, frumoasa mea. Nu i-aș permite să stea lângă tine dacă nu ar fi castrat. Dagan, vreau să o învăț pe Muna ceea ce le învăț pe toate femeile pe care le iau în haremul meu.

Negrul zâmbea cu toată fața.

— Da, stăpâne!

Kedar începu să descheie încet micii butoni de perle ai caftanului lui Skye și acesta alunecă pe podea. Ea stătea nemișcată, în timp ce mâinile lui se plimbau pe sânii ei.

— Fiecare femeie trebuie să se teamă de ceva, frumoasa mea. Cele mai multe dintre femeile din haremul meu se tem de bici, dar pielea ta este atât de incredibil de frumoasă încât nu vreau să-i las vreo urmă. De aceea m-am decis la bătaia la tălpi. Și, deoarece nu poți să te temi de ceea ce nu cunoşti, vreau să te învăț acum, frumoasa mea Muna. Vei şti, te vei teme și vei înțelege că, atunci când nu ai să-mi faci pe plac, te voi disciplina. Dagan, o voi ține eu, adăugă el. Muna, vreau să te culci pe spate pe podea și să-ți ridici picioarele pe aceste perne.

— Stăpâne, strigă ea, te rog, nu mă bate!

— Bineînțeles, bijuteria mea, că ți-e frică, dar nu te voi scuti de această lecție. Numai când ai simțit durerea, poate să-ți fie cu adevărat frică. Numai așa voi putea să-ți opresc orice comportare nelegiuită. Vino, Muna, vor fi doar cinci lovituri. Dacă te voi pedepsi, vei primi douăzeci sau mai multe, în funcție de gravitatea greşelii.

O apăsă jos pe covoraş şi, aşezându-se peste şoldurile ei, se aplecă înainte şi îi imobiliză cu putere picioarele suple.

— Începe, Dagan, ordonă el negrului.

Tăria primei lovituri îi smulse un ţipăt. Peste capul aplecat al lui Kedar, Dagan rânji crud spre ea atunci când îi administră a doua lovitură feroce.

— Te rog, stăpâne! Te rog, opreşte! Opreşte!

Bineînţeles că loviturile căzură în continuare pe tălpile care ardeau, durerea fiind aşa de mare, încât Skye leşină.

Când îşi reveni, vocea lui Kedar o întâmpină:

— Acum, bijuteria mea, ştii preţul pe care-l vei plăti dacă mă superi.

— Da, stăpânul meu, reuşi ea să murmure.

— Repetă cuvintele pe care te-am învăţat să le spui noaptea trecută, frumoasă Muna.

Ea se cutremură. Ştia exact ce dorea el să audă şi fiecare fibră a ei se revolta împotriva *acestor* cuvinte. Totuşi, era îngrozită de bătaia la tălpi şi înţelegea că, dacă nu-i va face pe plac, el nu va ezita nici o clipă s-o pedepsească, iar. Se lăsă în genunchi, părul ei negru atingând covorul.

— Sunt sclava stăpânului meu Kedar, şopti ea, şi exist numai pentru plăcerea lui.

Kedar zâmbi satisfăcut şi apoi o ridică.

— Înveţi repede, bijuteria mea, zise el aprobator. Cred că vei deveni favorita mea. (Îi şterse tandru o lacrimă de pe obraz.) Muna, n-ai motiv să plângi pentru asta. Îmi placi foarte mult.

El zâmbi şi o conduse spre o canapea.

— Dagan, adu răcoritoare, porunci el sclavului.

Skye deveni brusc conştientă de goliciunea ei.

— Te rog, stăpâne, pot să mă îmbrac?

— Nu te jena de Dagan, bijuteria mea. (O sărută absent, mângâindu-i sânii.) Eşti aşa de frumoasă şi pielea ta este perfectă.

Erau cuvinte pe care urma să le audă, iar şi iar, în următoarele câteva săptămâni. Ea îl fascina şi îl consuma cu frumuseţea ei. Nu-l interesa altceva.

Toate zilele erau identice. Dormea toată dimineaţa, stătea cu el toată după-masa, făcea baie, lua cina singură sau cu Alima şi uneori cu Osman, apoi, seara târziu, aştepta întoarcerea lui Kedar de la întâlnirile lui de

afaceri şi petrecea toată noaptea cu el, plecând în zori spre camerele ei. Era un amant nesătul şi total diferit de toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse. Nu se gândea decât la propria lui plăcere şi o poseda de cel puţin trei ori pe noapte, uneori chiar şi de şase ori. Nu părea să obosească s-o descopere, s-o mângâie şi s-o sărute.

Skye era de-a dreptul îngrozită de Kedar. Era un bărbat cu un temperament schimbător şi se temea să nu-l supere. Ameninţarea cu bătaia la tălpi era reală şi îngrozitoare.

Totuşi, încerca să-i păstreze viu interesul pentru ea. Observase că schimbările ei rapide de atitudine îl atrăgeau — şi astfel ea era când timidă, când îndrăzneaţă. Ştia că îl interesa, în mod special, reacţiile ei la felul cum făceau dragoste şi, chiar dacă el termina prea repede, ea simula întotdeauna o mare pasiune şi asta îl flata.

— Eşti întruchiparea perfecţiunii, îi murmura el la ureche. Perfecţiune dulce ca mierea!

Şi ea tresărea la vorbele lui mult mai des decât ar fi vrut.

În ziua de dinaintea plecării spre Fez, Osman veni în camerele ei. Privi vinovat cearcănele din jurul ochilor ei, dar ea avea un aer aşa de hotărât, cum nu văzuse până atunci.

— Am primit o veste de la Hamal. Spune că trebuie să continui, deoarece Niall al tău este încă în viaţă.

— Slavă Domnului !

— Skye, sunt îngrijorat de efectul pe care-l ai asupra lui Kedar. Dacă ţi-ai fi propus să-l încânţi – şi ştiu că nu ai gândit-o – nu ai fi putut reuşi mai bine. Când este cu mine nu vorbeşte despre nimic altceva decât despre tine şi frumuseţea ta. Parcă s-a îndrăgostit de tine şi asta, fiica mea, nu trebuie să se întâmple! Îi cunosc reputaţia dar, sincer, până acum n-am bănuit pe de-a-ntregul poftele lui. Mă întreb dacă nu ţi-am dat o sarcină prea grea.

— Tu ai spus că nu avem altă alegere, Osman. Niall trăieşte şi n-am să mă liniştesc până când nu-l eliberez, iar pentru a ajunge la Fez există numai o singură cale... şi sunt deja pe acest drum. De ce te neliniştesti? S-au schimbat planetele mele?

— Nu, nu s-au schimbat. Îţi vei realiza întotdeauna dorinţele inimii, Skye, cu toate că drumul nu este neted, cu toate că uneori nici tu nu ştii ce vrei.

— Deci mâine plec la Fez, zise Skye calm.

— A abuzat de tine?

Osman roşi de propria îndrăzneală, dar era cu adevărat îngrijorat de situaţia pe care o crease. Nu-l văzuse niciodată pe nepotul lui atât de interesat de o femeie. Apoi, Alima îi spusese că Skye avea o vânătaie şi semne pe corp care puteau să indice maltratarea ei de către Kedar.

— M-a amenințat cu bătaia la tălpi dacă mă voi purta rău şi a ilustrat această amenințare cu o mostră, răspunse Skye sincer. Mica lui lecţie a fost o avertizare ca întotdeauna comportarea mea să fie cuviincioasă şi voi admite, Osman, că mă sperie.

— Să-l bată Allah! Voi vorbi astăzi cu el, fiica mea.

Osman era foarte supărat şi ochii lui scotea fulgere aşa cum Skye nu văzuse niciodată, pentru că el fusese întotdeauna foarte blând cu ea.

— Osman! îl avertiză ea. Nu poţi să-i spui cum să-şi trateze propria sclavă şi ştii asta Cu toată cruzimea lui, Kedar mă adoră, dar nu este prost. Dacă intervii, se va întreba care este motivul şi ar putea chiar să devină gelos.

Osman aprobă resemnat:

— Ai dreptate, fiica mea. Am lăsat ca sentimentele să-mi întunece judecata. Dar nu te teme, Skye. Indiferent ce s-ar întâmpla, te voi scoate din Fez, dacă vei vrea să pleci. Nu voi permite să zaci în haremul nepotului meu deoarece, în mod sigur, nu-i asta soarta ta!

— Sper să nu fie nevoie, bunul meu prieten, deşi mă voi bucura să ajung în haremul lui Kedar. Poate că, având atâtea femei pregătite pentru el, nu mă va mai folosi aşa des. Pentru Dumnezeu, am obosit de atâta sex!

Osman încuviinţă din cap cu simpatie.

— A avut prima soţie la vârsta de zece ani. Sora mea a fost şocată, dar soţul ei s-a gândit că este ceva minunat să ai aşa de repede un moştenitor, mai ales că la vremea aceea Kedar era unicul lui copil.

— Kedar are copii? întrebă Skye. Nu vorbeşte niciodată despre femeile lui şi, în rarele ocazii când vorbeşte cu mine, o face numai ca să-mi poruncească dorinţele lui.

Osman decise că ar fi înţelept să nu-i spună că nepotul său dorea să aibă copii cu Muna.

— Ai poţiunea ta specială? o întrebă el îngrijorat. Ai destul pentru câteva luni, fiica mea?

— Tocmai mi-am făcut o rezervă. Kedar mi-a permis să mă duc cu Alima la piaţă şi am putut să-mi cumpăr ingredientele de care aveam nevoie. L-a amuzat ideea că nimeni nu va şti ce „bucăţică delicioasă" sunt, fiind îmbrăcată tradiţional şi acoperită de văl. Şi mi-a spus că pieţele din Fez sunt legendare.

— Îţi vor plăcea, fiica mea. Comerciantul din tine va fi încântat de varietatea de bunuri. Aminteşte-ţi să cumperi din belşug, fiindcă eşti favorita şi Kedar va fi generos cu tine. Cumpără mereu cadouri pentru celelalte femei şi pentru copiii din harem şi-ţi vei face repede prieteni.

— Nu mă duc la Fez ca să-mi fac prieteni, Osman.

— Cu atât mai mult nu va trebui să dai ocazia să te duşmănească cineva. Femeile devin rele când sunt geloase, fiica mea. Ai uitat aşa repede de Yasmin? Fii drăguţă şi prietenoasă şi, mai mult decât orice, generoasă. Nu ştii când vei avea nevoie de un prieten, chiar în haremul lui Kedar.

— Nici una dintre femei nu va îndrăzni să-l trădeze, Osman. Este un om care pedepseşte cu uşurinţă o jignire reală sau imaginară. Şi nimeni nu vrea să rişte să fie biciuit pentru mine, chiar dacă sunt generoasă. Totuşi, voi ţine cont de sfatul tău.

— Voi fi mai liniştit să ştiu că o vei face, Skye, replică blând Osman. Allah să fie cu tine, fiica mea! El te va ajuta, pentru că misiunea ta este dreaptă, dar gândeşte-te de două ori înainte de a acţiona. Să nu laşi ca teama sau entuziasmul să te împingă la imprudenţă. Vei supravieţui!

Ea privi în ochii lui minunaţi şi misterioşi şi, pentru un moment, simţi că pluteşte iar inima i se umplu de siguranţa că va reuşi să-l elibereze pe Niall.

Ne vom întoarce în Irlanda şi ne vom creşte fericiţi copiii, îmbătrânind împreună.

— Mulţumesc, Osman, bunul meu prieten. Mulţumesc!

Îmbrăţişându-l, îl sărută pe obraz.

Astrologul se înroşi, dar o îmbrăţişă şi el. Apoi o părăsi repede.

— Adio, prietene, strigă ea după el şi Osman se întoarse.

Ochii lui era tandri.

— Adio, fiica mea, răspunse el zâmbind.

Privindu-l cum se îndepărtează, Skye se întrebă dacă-l va mai revedea vreodată, după ce va părăsi Algerul.

Cu toate că urmau să plece spre Fez dis-de-dimineaţă, Kedar nu-şi modifică obiceiurile în noaptea aceea. Stătea gol pe pernele multicolore, cu picioarele desfăcute, în timp ce ea, aplecată între picioarele lui, cu fundul sprijinit pe călcâie, cu braţele în echilibru, cu părul lung şi negru desfăcut, îi iubea bărbăţia întărită. El îşi încleştă mâna în părul ei şi Skye se întinse ascultătoare pe spate, desfăcându-şi picioarele larg. O penetră dintr-o singură mişcare şi, după a treia oară, ea îndrăzni să-l roage:

— Destul, stăpâne, altfel nu mă voi putea trezi să plecăm la Fez.

Îi răspunse printr-un hohot de râs, dar o lăsă să doarmă pe perna de lângă patul lui până în zori, când o trezi împingând-o cu piciorul. O surprinse atenţia lui, atunci când o îi spuse prevăzător:

— Dacă vrei să faci baie, Muna, du-te acum, fiindcă în următoarea lună nu vei avea ocazia.

Skye se ridică repede în picioare.

— Mulţumesc, stăpânul meu, zise ea, îmbrăcându-şi caftanul, în timp ce se grăbea să iasă din cameră.

— Aşteaptă! Am un mic cadou pentru tine, să-l pui după ce te îmbăiezi, rosti el întinzându-i un obiect.

— Mulţumesc, zise ea blând şi-l luă. O brăţară. Ce frumoasă este!

— Este pentru gleznă şi am comandat-o special pentru tine. Odată pusă, nu poate fi îndepărtată decât dacă se taie. Du-te acum!

Skye părăsi camera pipăind cercul din aur pe care erau gravate câteva litere arabe şi un delicat desen compus din figuri geometrice, fiecare figură având montat câte un safir în centru. Era minunată.

Intrând în camera ei, o trezi pe Zada, sclava ei, şi o trimise s-o înştiinţeze pe Nigera să pregătească baia. Zada fusese primul cadou de la Kedar, care o însoţise la târgul de sclavi ca să-i cumpere o servitoare. El se gândise să-i cumpere o europeancă ca să nu fie singură şi gestul frumos o impresionase, dar Skye preferase o fată arabă. Dacă ar fi luat o europeancă, s-ar fi simţit vinovată s-o lase la Fez atunci când ea şi Niall ar fi fugit. Fata arabă urma să fie dată unei alte femei din Fez şi nu ar fi păţit nimic rău.

— Vă aşteaptă baia, stăpână, spuse Zada reîntorcându-se.

Skye încuviinţă şi plecă să se îmbăieze. Când se întoarse, îmbrăcă hainele pregătite de Zada.

— Du-te la stăpânul Kedar, comandă Skye, şi spune-i că-i cer permisiunea ca, din cauza căldurii, să nu folosesc iaşmacul[1].

Zada urmă ascultătoare instrucţiunile stăpânei ei şi se întoarse în câteva minute cu răspunsul:

— Stăpânul spune că trebuie să purtaţi iaşmacul până la şaretă. Puteţi să-l scoateţi după ce vă instalaţi, dar nu înainte.

— Bine, încuviinţă Skye. Cheam-o pe stăpâna Alima. Vreau să-mi iau rămas-bun.

Zada se grăbi din nou să iasă din cameră şi se întoarse după câteva clipe cu Alima. Skye o expedie pe fată, trimiţând-o să-şi pregătească bagajele.

— Cred că spionează pentru Dagan care-i raportează totul lui Kedar, rosti Skye amuzată, în franceză.

— Este atât de îngrozitor de posesiv în ceea ce te priveşte, constată şi Alima tot în franceză. Chiar trebuie să pleci?

— Nu am altă cale, Alima. Dacă Osman ar fi în aceeaşi situaţie ca soţul meu, nu ai încerca să-l ajuţi? Cum aş putea să mă întorc acasă ştiind că Niall trăieşte? Cum să-mi privesc copiii cu aşa ceva pe conştiinţă? Mai bine să ne piardă pe amândoi, decât să mă întorc la ei lăsându-l pe tatăl lor prizonier.

— Îl iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

— Da, Alima. Îl iubesc pe Niall cu fiecare fibră a fiinţei mele! Şi nu voi avea linişte până când nu vom fi împreună, în siguranţă.

— Ai grijă, dragă Skye, o rugă Alima. Să nu faci nici o mişcare, până când nu eşti absolut sigură că nu te va descoperi Kedar. Este un om foarte crud, după cum ştii deja.

— Da, aprobă Skye, tremurând la amintirea bătăii la tălpi. Este foarte crud dar poate fi şi amabil. Vezi ce brăţară minunată a comandat pentru mine? (Skye îi întinse Alimei cercul de aur.) Tu ştii să citeşti în arabă. Ce scrie pe ea?

---

[1] iaşmac: voal care ascunde faţa cu excepţia ochilor, purtat de unele femei musulmane – nota trad.

Alima studie atent brăţara şi faţa i se întunecă.

— Ce fiară! bombăni ea. Face un gest frumos şi apoi îl distruge cu egoismul lui! Scrie: „Muna — proprietatea lui Kedar."

— Nu o voi purta! izbucni Skye furioasă.

— Nu ai de ales, replică Alima trist. Este brăţara unui sclav privilegiat. Odată prinsă în jurul gleznei, singura posibilitate ca să scapi de ea este s-o taie un bijutier.

Dorea să arunce brăţara în prima grămadă de gunoi întâlnită în cale. În schimb, fixă brăţara pe glezna dreaptă. Ştia pedeapsa care o aştepta dacă-l supăra pe Kedar şi nu voia să mai simtă o dată bătaia la tălpi.

Privind în sus, întâlni ochii plini de simpatie ai Alimei.

— Eşti mult mai curajoasă decât aş putea eu să fiu, constată aceasta.

— Nu am de ales.

— Stăpână, trebuie să plecăm, rosti Zada intrând grăbită în cameră.

— Dă-mi iaşmacul, Zada. Şi grăbeşte-te! Nu trebuie să-l lăsăm pe stăpân să aştepte.

O privi pe Alima chicotind răutăcios.

— Nu vorbeşte franceza, nu?

Alima izbucni în râs.

— Nici gând. Este una dintre numeroasele fiice ale unei familii berbere care a vândut-o. (Alima redeveni serioasă şi o îmbrăţişă puternic pe Skye.) Allah să aibă grijă de tine! îi ură ea.

Skye o îmbrăţişă afectuos pe soţia lui Osman.

— Să sperăm că o va face, Alima. Îţi mulţumesc pentru ospitalitate şi continuă să te rogi pentru mine. Voi avea nevoie!

Apoi Zada începu să se agite în jurul ei, trăgându-i plină de importanţă gluga robei de călătorie până deasupra sprâncenelor şi prinzându-i iaşmacul de mătase neagră până sub ochi.

— Mă vei sufoca, protestă Skye.

— Dagan spune că stăpânul insistă să fiţi acoperită cuviincios, veni răspunsul prompt.

Skye bombăni în sinea ei. Nu putea să comenteze nimic deoarece, cu toate că era concubina favorită a lui Kedar, era o sclavă la fel ca Zada şi Dagan, care nu-l putea contrazice pe *stăpân*. Rămase liniştită cât timp o înfofoli Zada şi, când aceasta termină, îşi îndreptă privirea amuzată de stupiditatea situaţiei spre Alima.

— Nu știu cine crede el că mă va admira de aici și până la poartă ca să fiu ambalată ca într-o cutie, zise Skye în franceză.

— Este doar un alt prilej să-și impună voința, observă Alima.

— Nu trebuie să-l lăsăm pe stăpân să aștepte, atenționă Zada.

Skye și Alima se îmbrățișară pentru ultima dată și apoi Skye traversă casa, care odată fusese a ei, până în curte unde marea caravană a lui Kedar era deja formată. Kedar adusese în Alger o încărcătură bogată și acum se întorcea la Fez cu alta la fel de importantă. Măgarii și cămilele încărcate cu bunuri erau escortate de un grup mare de slujitori călări înarmați.

Caravana urma să meargă fără oprire până la căderea serii, când se făcea popas ca să mănânce și să se odihnească animalele și oamenii. Urmau să călătorească aproape douăzeci de mile pe zi parcurgând un traseu îngust, mărginit de Munții Atlas. Drumul era periculos din pricina hoților care atacau caravanele, dar Kedar nu pierduse decât o cămilă de când preluase afacerea, deoarece cheltuia mulți bani, angajând destui oameni care să-l protejeze pe el și bunurile sale.

Skye călătorea într-o șaretă acoperită, al cărei interior era capitonat cu mătase roșie și prevăzut cu două saltele. Dagan conducea cei doi măgari puternici care trăgeau șareta, în timp ce Skye era obligată să rămână cu Zada înăuntru. Singura alternativă ca să nu moară de plictiseală, era să privească peisajul muntos și să doarmă. Nu avea ce să discute cu Zada și, oricum, acesteia îi plăcea să stea în față cu Dagan, vorbind ceasuri întregi despre casa stăpânului din Fez.

În timpul zilei, Kedar călărea în fruntea caravanei privind vigilent, cu ochii lui de culoarea alunelor, dealurile din jur și drumul din fața lor, fără să-i scape nimic. Prânzul îl lua cu bărbații, cu toate că venea uneori să vadă dacă era totul în regulă cu frumoasa lui sclavă, iar cina o lua singur. Atunci când popasul era liniștit, focurile ardeau în toată splendoarea și străjile treze, Kedar își permitea să se abandoneze propriei plăceri.

În cortul lui Kedar, după ce mânca singură și se spăla într-o cadă mică de lemn, Skye trebuia să-și aștepte stăpânul. Când sosea, o poseda de două ori și apoi cădea într-un somn adânc. Pentru Skye era o ușurare, deoarece Kedar nu voia decât să-și satisfacă necesitățile normale în aceste întâlniri scurte. Putea să fie ea sau oricine altcineva și atitudinea

lui îi dădea speranţa că dorinţa lui pentru ea se atenua cu cât se apropiau de Fez şi de marele lui harem.

Mai aveau o săptămână de mers până la destinaţie, când întâlniră o altă caravană care venea din Fez şi mergea spre ţărmul mării. Kedar îi cunoştea pe cei mai mulţi şi hotărâră să cineze împreună, tăind câţiva miei şi perpelindu-i la foc. Skye obţinuse permisiunea să se scalde în râu şi îşi spălă încântată părul lung, după aceea Zada periindu-l cu apă de trandafir.

Reveniră la cort unde-l găsiră pe Kedar aşteptându-le. Ochii lui o priveau, iluminaţi de plăcerea revărsării de păr parfumat.

— Vreau să dansezi la noapte pentru prietenii mei, îi ceru el. Ştii dansul vălurilor?

— Da, stăpâne, răspunse Skye extrem de surprinsă.

El, întotdeauna aşa de strict ca s-o ferească de privirile altor bărbaţi, îi cerea acum să danseze în faţa prietenilor.

— Atunci vei dansa, bijuteria mea, şi să ai părul desfăcut ca acum.

— Stăpânul meu, crezi că este înţelept să mă arăţi altora?

— Mă interoghezi, Muna? întrebă el ameninţător.

— M-am gândit numai... începu ea.

— *Te-ai gândit?!* Sclavii nu gândesc, Muna. Ei ascultă şi, cu toate că ţi-am dat un ordin, încerci să mă sfidezi.

— Nu, nu, stăpâne! Voi asculta, ţi-o jur!

Pe Skye o cuprinse frica şi încerca disperată să-l împace.

— Cred, bijuteria mea, că ai nevoie de o lecţie. (O mângîie încet pe obraz, dar ochii lui erau reci de furie.) M-ai necăjit, Muna.

Skye tresări la atingerea lui şi o auzi pe Zada respirând agitat.

— Te rog, stăpânul meu! scânci ea cu lacrimi în ochi.

— Dagan, adu beţele!

Inima lui Skye începu să bată sălbatic şi ea se lăsă în genunchi, încercând să-i îmbrăţişeze picioarele.

— Te rog, stăpâne, nu mă bate la tălpi! Sunt sclava stăpânului Kedar şi exist numai pentru plăcerea lui! *Te rog*, stăpânul meu!

Vocea ei era umilă dar, în sufletul ei, Skye îl ura pe Kedar cu fiecare fibră a fiinţei ei şi i-ar fi înfipt un cuţit în inimă. O îngrozea faptul că o

tortura așa de crud, atât mental cât și fizic. *Niall!* Ea-l strigă fără să se audă. *Niall!*

Kedar o împinse de la picioarele lui și caftanul ei se rupse, expunându-i goliciunea. Apoi chemă doi sclavi ca să-i țină brațele, alți doi ca să-i țină picioarele și Zadei îi porunci să se așeze pe șoldurile ei ca s-o țină la pământ. Skye plângea de groază, iar faptul că era atât de tare imobilizată o speria și mai mult.

— Vă r-rog, stă-stăpânul meu! se rugă ea pentru ultima dată.

— Dagan începe pedeapsa, se auzi vocea rece a lui Kedar.

— Douăzeci de lovituri? întrebă Dagan.

— Cincisprezece. Am de gând să fiu blând și este prima ei greșeală.

— Vă rog, nu, stăpânul meu!

Skye devenea isterică. Kedar îi făcu lui Dagan un semn cu capul și acesta lovi cu forță. Răsună un țipăt sfâșietor, urmat de altele într-o succesiune rapidă. Când leșină, loviturile se opriră până când își reveni, reîncepând apoi cu mai multă forță și Skye resimți durerea din tălpile torturate până aproape de șolduri.

Stând călare pe șoldurile ei, Zada număra loviturile cu un ton plângăcios:

— Unsprezece. Douăsprezece. Curaj, stăpână! Paisprezece. Cincisprezece!

O eliberară și suspinând, Skye se ghemui pe covor, cu obrajii uzi de lacrimi. Deodată, observă cu groază că era liniște în jurul ei. Ridică încet capul și observă că Dagan, Zada și ceilalți sclavi plecaseră. Rămăsese numai Kedar și lumina din ochii lui era grăitoare.

Dumnezeule, se gândi ea îngrozită!

— Ce mult te doresc, Muna, murmură el răgușit. Allah, cât te doresc!

El îngenunche lângă ea, împingând-o pe spate și bâjbâind după sânii ei plini, iar ea știu că nu trebuie să-l refuze. O penetră cu putere, spunându-i cât de mult îl excita și apoi se eliberă gâfâind. Rămaseră culcați câteva minute și apoi Kedar își reveni. Ridicându-se în picioare, o privi și spuse:

— Vei dansa la noapte pentru musafirii mei, Muna. Pregătește-te!

Ea încuviință cu frumoșii ei ochi albaștri încă umezi de durere și de rușine, pe când el ieșea din cort și Zada veni s-o ajute.

— Am ceva care vă va alina durerea, stăpână. Mi-a dat-o Dagan, care vă cere iertare.

— I-a făcut plăcere, bruta! îl acuză Skye.

— Nu, stăpână! Dagan vrea să vă fie prieten, o asigură Zada.

Bineînţeles că vrea să fie prietenul favoritei lui Kedar! Ei bine, cel puţin intenţia lui de a fi prietenos o convinse pe Skye de poziţia ei putemică faţă de Kedar.

— Cât vă iubeşte stăpânul! se entuziasmă Zada.

— În ţara mea, femeile iubite nu sunt bătute, mârâi Skye iritată.

— Aici se întâmplă! rânji Zada. Şi să se culce cu dumneavoastră după aceea! Ce bărbat! Cum mi-aş fi dorit aşa un bărbat înainte ca familia mea să mă vândă, dar eu nu sunt aşa frumoasă ca dumneavoastră, stăpână. Culcaţi-vă acum pe spate şi lăsaţi-mă să vă ung picioarele cu alifia dată de Dagan.

— Va uşura durerea? Stăpânul Kedar a poruncit să dansez în seara asta.

— Veţi dansa. Stăpânul a poruncit să vă odihniţi şi să fiţi hrănită cu cele mai bune bucăţi de friptură şi alte delicatese.

— Caută vălurile negre cu auriu, Zada.

Zada încuviinţă şi începu să-i ungă picioarele înroşite cu alifia dată de Dagan. După ce termină, o acoperi pe Skye cu o pătură uşoară de lână şi se grăbi să găsească vălurile. Epuizată, Skye adormi imediat.

Peste o oră Zada o trezi cu blândeţe, aducându-i un platou cu bucăţi suculente de friptură de miel, ceapă prăjită, ardei iute, pâine fierbinte şi o cupă cu apă de izvor aromată cu sirop de portocale. Skye mâncă tot, fericită că durerea din tălpi trecuse şi la final Zada îi aduse o farfurie mică cu dulciuri.

— Dagan le-a pregătit special pentru dumneavoastră, stăpână.

Skye se uită la caisele mari umplute cu un amestec de nuci tăiate amestecate cu miere şi la jeleurile colorate care miroseau a vanilie, scorţişoară şi migdale. Skye bagă în gură un jeleu roşu şi exclamă:

— Este delicios! Spune-i lui Dagan că-i mulţumesc pentru aceste delicatese.

— Mă duc să vă pregătesc baia, spuse Zada, în timp ce Skye mai îndesă în gură un jeleu şi două caise.

Ce drăguţ din partea lui Dagan să se agite atât şi să prepare asemenea lucruri delicioase pentru mine!

Se simţea relaxată şi plină de bunăvoinţă când se întoarse Zada.

— V-am pregătit baia, rosti Zada, şi stăpânul a poruncit ca după aceea, Dagan să vă maseze trupul.

— Dacă mă şi masează, voi adormi, observă Skye.

— Din cauza jeleurilor, stăpână.

— Ce este în jeleuri? întrebă Skye alarmată.

— Haşiş, stăpână. Este o plantă care la noi se foloseşte de mulţi ani, ca să te facă să te simţi bine.

— Mănâncă una, porunci Skye bănuitoare.

— Ah, se poate? (Ochii cafenii ai Zadei se rotunjiră de plăcere şi ea luă repede în gură un jeleu verde, înainte ca Skye să se poată răzgândi.) Mulţumesc, stăpână!

Skye se ridică în picioare simţindu-se puţin ameţită, dar mintea ei confuză îi spuse că, dacă Zada le mănâncă, nu sunt otrăvite.

— Destul, stăpână, o certă Zada.

Zada o ajută pe Skye să intre în cada mică de lemn şi Skye observă că apa avea miros de trandafiri şi mosc. Se cufundă liniştită în apă, în timp ce sclava îi prindea în ace părul lung şi o spăla. O uscă apoi repede şi o instrui, în timp ce Skye se întinse pe aşternuturi:

— Culcaţi-vă pe burtă, pentru ca Dagan să înceapă să vă maseze.

Nu vreau ca Dagan să mă maseze, gândi Skye cu mintea ameţită, dar nu reuşi s-o spună cu voce tare.

Degetele pricepute ale lui Dagan îi netezeau pielea cu o atingere fermă, dar plăcută. În sus şi în jos pe spate, de la picioare până la fese, umerii şi braţele, picioarele. Împreună cu Zada o întoarse pe spate şi îi masă pântecele şi sânii.

După ce termină, o lăsă să se odihnească câteva minute şi să savureze senzaţia de relaxare si senzualitate care o invadă.

— Trebuie să vă îmbrăcaţi, stăpână.

Zada o ajută să se ridice în picioare şi îi prinse un lanţ delicat de aur pe şolduri de care îi agăţă trei văluri subţiri de mătase, un văl mai mare peste fese şi unul de aceleaşi dimensiuni care atârna în faţă până la glezne. Apoi, îi sublinie ochii cu albastru şi îi vopsi sfârcurile cu carmin. Tot corpul o furnica şi emana un miros de trandafiri şi mosc. Pe când Zada îi pieptăna părul cu o perie umezită cu mosc, o întrebă:

— Aţi mai vrea un jeleu, stăpână?

Skye îşi înfundă în gură câteva dulciuri, lingându-şi degetele. Euforia îi revenea şi realiză că, indiferent ce-i puseseră în dulciuri, acel ceva era răspunzător de tot.

Zada îi prinse şi în jurul gâtului un lanţ subţire, de care ataşă un văl care îi cădea peste sâni până în talie şi altul care-i acoperea umerii şi spatele.

— Sunteţi aşa de frumoasă, stăpână, murmură ea. Fiecare bărbat care vă va admira dansând vă va dori. Asta vrea şi stăpânul — să fiţi dorită de prietenii lui.

Zada mângâie sânii, pântecele şi fesele lui Skye mişcându-şi uşor mâinile şi ea simţi o furnicătură între picioare şi cum i se întăresc sfârcurile. Afară începu să se audă muzica şi Zada îi potrivi patru inele de argint pe degete.

— Duceţi-vă, murmură ea. Duceţi-vă şi înnebuniţi-i cu frumuseţea şi senzualitatea dumneavoastră. Stăpânul Kedar va fi bucuros.

Skye ieşi din cort şi se prosternă în faţa lui Kedar.

— Ridică-te, Muna, porunci el, ochii lui admirând vălurile negre cu stele mici de aur prin care pielea ei albă strălucea ispititor. Această frumuseţe, prietenii mei, am primit-o cadou de la unchiul meu, celebrul astrolog Osman, la sosirea mea în Alger. A devenit favorita mea, cu toate că are o urmă de încăpăţânare pe care trebuie s-o fac să dispară.

— Nişte condimente nu strică niciodată un fel de mâncare, observă unul dintre bărbaţi şi ceilalţi izbucniră în râs.

— În acest caz, Hamid, sunt norocos pentru că îmi plac mâncărurile condimentate, replică Kedar zâmbind.

Skye îşi plimbă ochii înceţoşaţi peste grupul care mânca în jurul unei mese joase şi auzi ca de la mare depărtare porunca lui Kedar:

— Dansează, Muna! Dansează pentru noi, bijuteria mea!

Trei muzicanţi loviră tobele şi suflară în fluiere, iar Skye începu să danseze încet, unduindu-şi corpul lasciv, în ritmul muzicii. Apoi, când muzica s-a accelerat, a început să-şi scoată vălurile, iar Kedar şi musafirii săi se aplecară înainte, fascinaţi. Cu braţele întinse, acoperită doar de părul ei lung, Skye dansa, împingându-şi sânii înainte şi mişcându-şi şoldurile într-un mod sugestiv, rotindu-se continuu, iar unii dintre bărbaţi îşi strecuraseră mâinile sub caftane, ca să-şi potolească discret poftele trezite de dansul erotic.

Skye îşi scutura sânii plini aproape de chipurile lor, pierdută într-o lume proprie, confuză şi când muzica a atins un crescendo sălbatic, Skye s-a învârtit într-o ultimă mişcare pasională ca apoi să cadă la picioarele lui Kedar, cu trupul frumos, într-un gest de totală supunere faţă de stăpânul ei.

Musafirii lui Kedar şi-au manifestat încântarea bătând din palme şi fluierând, aruncându-i monede de aur şi mici bijuterii. Skye îl privea cu ochii larg deschişi pe Kedar, care iradia de încântare.

— Ia-ţi tributul, bijuteria mea. L-ai câştigat în noaptea asta.

— Nu sunt nici pe jumătate atât de valoroase ca ea, Kedar, rosti Hamid. Nu cred că vrei s-o vinzi dar, dacă te vei plictisi vreodată de ea, îţi voi plăti oricât vei cere. Este cu adevărat minunată.

Skye culese bijuteriile şi monedele şi zbură spre cort, simţind o depresie, ca şi cum i-ar fi venit să plângă. Dagan şi Zada o aşteptau, primul rânjind, cealaltă flecărind bucuroasă. Le dădu fiecăruia câte o monedă de aur, dar Zada observă faţa ei tristă şi-l privi repede pe Dagan.

— Stăpânul va veni curând ca s-o aibă şi nu va fi bucuros s-o vadă plângând, îi aruncă ea eunucului.

— Veniţi, stăpână, murmură Dagan alintător şi o împinse uşor pe salteaua de catifea. Lăsaţi-mă să vă masez picioarele.) Adu dulciurile, prostuţo! o apostrofă pe Zada. Nu avem mult timp până va sosi stăpânul Kedar.

— Oh, ce minunată aţi fost când aţi dansat! Am putut vedea amândoi ce fericit era stăpânul.

Zada îi oferi două jeleuri şi începu să-i mângâie sânii şi pântecele, iar Skye simţi cum îi creşte dorinţa, în timp ce afară se auzea vocea lui Kedar, care le ura jovial musafirilor săi o noapte bună.

— Încă o clipă, stăpâna mea, murmură Zada sugestiv la urechea lui Skye, şi stăpânul va veni şi vă va umple cu bărbăţia lui. Plăcerea va fi minunată, nu-i aşa? Allah, cât aş dori să stau culcată sub el şi să-i primesc p... întărită în mine! Ce fericită sunteţi, stăpână!

— Da, rosti sacadat Skye, ah, da! Repede, Zada, îndepărtează-mi vopseaua de pe sfârcuri. Stăpânului îi place să-mi sugă sânii şi n-aş vrea să-l otrăvesc.

Skye se simţea chinuită de dorinţa de a fi posedată de Kedar. *Doamne, cât de mult vreau să mă umple cu p... lui mare şi o vreau acum!*

Cu un zâmbet de satisfacţie, Zada îi şterse sfârcurile de vopseaua roşie şi nici unul dintre ei nu auziră când Kedar intră în cort.

— Duceţi-vă în paturile voastre, porunci el şi dezbrăcându-se, se culcă lângă Skye.

— Domnul meu, spuse Skye dulce şi se întoarse spre el.

Kedar o trase în braţele lui şi ea se lipi sugestiv de el, mişcându-şi şoldurile sugestiv, ispitindu-l. O penetră rapid şi, spre plăcerea lui, ea ţipă când atinse punctul culminant.

— Ce târfă fierbinte şi desfrânată eşti, bijuteria mea, murmură el. Ţi-a plăcut în seara asta să-ţi arăţi farmecele prietenilor mei?

— Nu, stăpâne, gâfâi ea de sub el. *Nu!*

— Ah, tună el, dacă aş crede că mă minţi, frumoasa mea Muna, te-aş ucide acum, dar ştiu că spui adevărul.

Trupul lui se mişca înfometat şi insistent deasupra ei, iar Skye realiză că nu se poate sătura şi se comportă în continuare într-un mod neruşinat şi îndrăzneţ până când, cu un geamăt satisfăcut, el îşi vărsă sămânţa în ea şi apoi se rostogoli de pe ea, adormind imediat.

Skye oftă uşurată şi, întinzându-se mulţumită pe saltea, adormi repede.

De dimineaţă, pe când mâncau curmale şi beau cafea fierbinte şi amară, Skye zise:

— Sunt bucuroasă că nu te-ai supărat pe Dagan şi pe Zada, stăpâne. Au făcut-o numai din dorinţa de a-ţi fi pe plac.

— Ce au făcut, bijuteria mea?

— Mi-au dat haşiş încercând să-mi stimuleze simţurile, ca şi cum aş avea nevoie de alt stimul decât de atingerea ta, stăpâne. (Îşi linse delicat degetele.) Merg să mă îmbrac, stăpâne, ca să nu mă las aşteptată.

Cu un zâmbet dulce, Skye se ridică şi începu să-şi pună hainele.

— Dagan!

Vocea lui Kedar era tăioasă şi Skye zâmbi.

— Da, stăpâne, zise Dagan apărând imediat în cort.

— I-ai dat aseară haşiş Munei?

— Da, stăpâne. I-am pregătit jeleurile atât de dragi femeilor din harem. Deoarece v-a sfidat, am vrut s-o fac mai dornică să danseze. Nu voi accepta să vă facă de ruşine, stăpâne.

— Intenţia ta a fost bună, Dagan dar, dacă îi dai droguri, înseamnă că nu sunt destul de viril ca s-o inspir. Nu ai crezut asta, nu-i aşa? încheie Kedar cu voce ameninţătoare.

— Nu, nu, stăpâne! aprobă repede Dagan. Iertaţi-mă, stăpâne! Nu am vrut decât să vă fiu pe plac!

— Numai faptul că nu putem să întârziem aici vă salvează pe amândoi de bătaie. Fii recunoscător pentru iertarea mea şi să nu mă mai superi.

— Mulţumesc, stăpâne, mulţumesc! bâlbâi Dagan ieşind cu spatele.

Kedar se întoarse spre Skye, a cărei expresie era amabilă şi total indiferentă. Îi ridică faţa spre el şi rosti calm:

— Dagan nu-ţi va mai da niciodată din gustările lui, frumoasa mea, dar dacă mi-ai fi cerut-o direct, aş fi privit cererea ta cu simpatie. Nu era necesar să sugerezi nimic legat de virilitatea mea. Eşti frumoasă şi descopăr că eşti inteligentă, dar nu încerca să mă păcăleşti. Vei ţine minte asta, bijuteria mea, nu-i aşa?

— Da, stăpâne, încuviinţă ea, refuzând să se eschiveze sau să-şi plece ochii în faţa lui.

Kedar izbucni în râs.

— Allah, ce femeie! Pune-ţi iaşmacul şi du-te la şaretă.

— Da, stăpâne.

O privi cum se îndepărtează şi zâmbi.

Afară se auzea activitatea celor care plecau şi ieşi din cort ca să poată fi strâns. Se urcă în şaretă şi ochii lui Skye se lărgiră de surpriză.

Aşezându-se lângă ea, Kedar îi desprinse vălul de pe faţă şi o sărută arzător.

— Vezi ca spectacolul tău de diseară să-l depăşească pe cel de noaptea trecută, bijuteria mea, spuse el blând în timp ce îi prindea vălul la loc.

Apoi sări din şaretă, iar draperiile fluturară uşor în urma lui.

9

Oraşul Fez, cuibărit parcă într-o vale de forma unei ceşti, cobora de la Fez Eldjid, oraşul nou de pe înălţimile dealurilor, până la zonele dens populate, care formau cetatea veche de pe malul unui râu. La prima vedere Skye observă doar un lung şir de turnuri înalte şi de ziduri care înconjurau oraşul ce părea invizibil în spatele meterezelor. Şi se cutremură, întrebându-se dacă va putea scăpa, o dată ajunsă în spatele acestei bariere ce părea de nepătruns.

În timp ce intrau în oraş pe sub poarta uriaşă în formă de potcoavă, Skye sesiză aspectul sever ale clădirilor de culoare alb-murdară cu acoperişuri verzi de ţiglă. Nu se vedeau nicăieri ferestre şi lipsa lor dădea caselor un aer înfricoşător. Grupuri de arbori – chiparoşi, stejari de apă, palmieri şi diferiţi pomi fructiferi – formau insule verzi pe povârnişurile dealurilor ce coborau spre oraşul vechi.

Skye descoperi că, deşi niciuna din casele din Fez nu avea ferestre spre stradă, frumuseţea şi luxul interioarelor erau uimitoare. Casele negustorilor bogaţi erau construite în Fez Eldjid pentru a scăpa de aglomerarea oraşului vechi unde se aflau minunata moschee „Qarawiyin", universitatea unde studiase Osman şi toate bazarele şi pieţele principale inclusiv faimoasa „Quaisarya", piaţa de mătăsuri.

Oricum, singurul lucru ce conta era prezenţa ei în Fez şi faptul că undeva în oraş era ţinut prizonier Niall Burke. Se întrebă cât va dura până când o va contacta Hamal, fratele mai mic al lui Kedar.

Casa lui Kedar era o minune formată din câteva corpuri legate între ele, construite în jurul unor curţi cu flori, fântâni şi grădini luxuriante. Dinspre stradă părea la fel de anonimă ca şi celelalte clădiri din jur, dar înăuntru era un paradis de o frumuseţe incredibilă. Podelele erau pavate cu dale mici albe şi negre, acoperite de covoare groase. Pereţii erau acoperiţi cu plăci de faianţă galbene, albe şi negre până la o anumită înălţime şi deasupra erau albi. În toate camerele, tavanele erau pictate minunat în culori diferite, cu modele geometrice şi desene delicate.

Dagan le însoți pe Skye și pe Zada în clădirea rezervată femeilor, o aripă separată cu băi, bucătării, grădini și terase, saloane și dormitoare.

— Dagan, câte femei sunt în harem? întrebă Skye în timp ce mergea repede în urma lui.

— Nu știu numărul exact, stăpână, dar peste patruzeci.

Eunucul deschise o ușă aurită, conducându-le în salonul principal unde, la această oră, cele mai multe femei discutau între ele, coseau, cântau la instrumente muzicale sau citeau. La intrarea lor se lăsă imediat o liniște apăsătoare, în timp ce priviri ostile zburară spre Skye, evaluându-i frumusețea și clasificând-o instantaneu ca dușman.

Dagan rânji încântat de neplăcerea lor și rosti protocolar:

— Stăpânul vă trimite salutări cu prilejul revenirii lui. Această ființă minunată de lângă mine este favorita Muna.

— Poate pe durata călătoriei, când singura opțiune sunt târfele nomade bolnave, oile și cămilele, replică obraznic o blondă voluptuoasă cu ochi negri.

O privi sfidător pe Skye și mușcă dintr-o caisă.

— Cum de-ți faci părul în *această* culoare, draga mea? întrebă Skye într-o arabă fluentă. În țara mea am avut o haită de câini de vânătoare cu blana de aceeași nuanță.

Privirea ei curajoasă înfruntă zecii de ochi dușmănoși, știind că într-un harem așa de mare supraviețuia numai cel mai puternic.

Blonda bătu nervoasă din picior și apoi se îndreptă cu pumnii strânși spre Skye.

— Cum îndrăznești!?

Skye atacă prima și, înfigându-și degetele în părul blondei, trase cu putere și o aruncă în cealaltă parte a camerei.

— Cum îndrăznești tu! replică Skye. În țara mea sunt o femeie importantă. Iar aici am câștigat favoarea stăpânului. Nu trebuie să fim prietene, dar trebuie să mă tratezi cu respectul dat de situația mea. Nu sunt ca tine o târfă de la țară care a nimerit într-o situație mai bună. Să-ți amintești de asta în viitor!

Blonda căzuse pe niște perne, cu gura deschisă de uimire. În cameră era o liniște mormântală și apoi se auzi un hohot de râs, în timp ce o femeie înaltă, foarte elegantă, se desprinse dintr-un grup de femei.

— Bine ai venit la Fez, zise ea prietenos. Sunt Talitha, slavă lui Allah, numai ocazional în graţiile stăpânului nostru Kedar.

Pielea Talithei avea culoarea aurului topit şi părul negru tuns scurt îi înconjura capul cu bucle creţe, iar ochii aveau o nuanţă minunată de verde deschis. Se întoarse cu un zâmbet spre Dagan.

— Va avea o cameră proprie?

— Da, stăpână, şi cine o va atinge şi-i va răni pielea va fi pedepsită.

— Nu te îngrijora, Dagan, voi avea grijă de ea ca şi cum ar fi propriul meu copil. Aţi auzit, se adresă apoi pe un ton aspru femeilor. Oricine o va atinge pe Muna va avea de-a face mai întâi cu mine şi apoi cu stăpânul. Sincer, nu cred că vreuna dintre voi, târfe moi şi răscoapte, să fie capabilă să-i facă faţă, dar cu toate acestea vă avertizez.

— Vei fi păzită, chicoti Dagan şi apoi părăsi încăperea.

— Vino cu mine, o invită Talitha şi ieşiră şi ele din salon. Camera ta este o încăpere frumoasă, cu vedere spre munţii de dincolo de zidurile oraşului.

— Eşti şefa haremului? întrebă Skye.

— Da, răspunse sec Talitha, deoarece am fost prima femeie pe care a cumpărat-o. Am două fete cu el dar, în timp ce pofta lui a crescut, interesul pentru mine a scăzut.

— Îl iubeşti?

— Nu, dar îi sunt recunoscătoare. M-am născut într-un bordel din Rabat, acolo am crescut şi Kedar m-a cumpărat de la proprietarul bordelului care a considerat că, la douăzeci de ani, eram prea rea de gură şi iritam clienţii. De aceea îi sunt recunoscătoare stăpânului. Am o casă bună, copiii mei sunt în siguranţă şi eu sunt respectată. Ah, am ajuns!

Deschise o uşă şi intrară într-o cameră luminoasă.

— Dar tu, Muna? Cum ai ajuns aici?

— Domnul Osman m-a cumpărat ca să mă dăruiască lui Kedar.

— Vorbeşti foarte bine limba noastră, observă Talitha.

— Am fost educată câteva luni şi, din fericire, am talent pentru alte limbi.

— Presupun că nu ai fost înclinată să-ţi accepţi situaţia.

Skye izbucni în râs.

— A fost nevoie să fiu convinsă, admise ea. Sunt o văduvă respectabilă cu copii şi gândul că nu-i voi revedea niciodată, că nu mă voi

întoarce niciodată în țara mea, nu numai că m-a îngrozit, dar mi-a sfărâmat inima.

— Și acum îți accepți soarta? întrebă Talitha neîncrezătoare.

— Am altă alternativă?

— Și stăpânul Kedar cum ți se pare?

— Este diferit față de toți bărbații pe care i-am cunoscut vreodată, rosti Skye încet, nefiind sigură ce ar fi vrut Talitha să audă.

— Este un bărbat dur, Muna, dar crede-mă, există stăpâni și mai răi. Tot ceea ce vrea Kedar este supunere totală în pat și pesemne că vei fi scutită un timp de compania lui, deoarece te-a avut numai pe tine în ultimele două luni. Kedar are nevoie de variație și, ca o albină, va începe acum să zboare din floare în floare, până când se va sătura din nou. Îmi imaginez, Muna, că ai nevoie de odihnă. Stăpânul nostru poate fi foarte obositor și nu cred să fi cunoscut vreodată pe cineva care să-l distreze timp de două luni. Este chiar posibil ca tu să fii prima femeie care ai fost atâta timp cu el.

— Voi face tot ce-mi va porunci stăpânul meu, susură Skye dulce.

— *Chiar* că ești favorita lui Kedar, zise Talitha amuzată. Ei bine, vom vedea! Acum te voi lăsa să te odihnești, încheie ea, părăsind camera.

Abia se închise ușa și Zada începu să sporovăiască:

— Ce cameră frumoasă! Ce priveliște și ce covoare! Îmi imaginez că stăpânul vă va vizita aici. Ce fericite suntem să avem un stăpân atât de bogat! Putem să fim foarte fericite aici, dar ar fi, desigur, foarte înțelept, să rămâneți însărcinată cât de repede posibil. Dagan spune că stăpânul se va căsători cu dumneavoastră. Ce onoare!

— Taci, meliță! se răsti Skye. Nu înțelegi că pereții au urechi!? Stăpânul probabil s-a plictisit de mine și, așa cum a spus Talitha, va încerca să se consoleze cu celelalte femei. Nu trebuie să aștepți nimic, Zada.

— Dacă ar fi fost plictisit nu v-ar fi dat această cameră frumoasă, replică prompt Zada.

Skye ignoră trăncăneala servitoarei sale și, schimbă subiectul:

— Află unde sunt băile și dacă pot să mă îmbăiez oricând vreau. Doresc să fac baie cât de repede posibil.

— Desigur, trebuie să fiți perfectă când stăpânul va veni la noapte la dumneavoastră.

Skye ignoră comentariul Zadei şi aceasta ieşi repede din cameră, plină de importanţă şi de siguranţă. Skye spera ca observaţia Talithei să fie corectă şi să nu va fi deranjată de Kedar o perioadă.

Se plimbă gânditoare prin cameră, până când Zada se întoarse însoţită de câţiva eunuci care aduceau cuferele lui Skye şi le aranjară în cameră după instrucţiunile Zadei.

Apoi eunucii plecară, cu excepţia unuia pe care Zada îl prezentă:

— Acesta este Min'da, eunucul dumneavoastră. I-am spus că sunteţi foarte importantă pentru stăpânul Kedar, încheie mândră.

Skye o bătu uşor pe Zada cu palma pe obraz.

— Eşti prea încrezută, Zada. Sunt binecuvântată de Allah că mă bucur de atenţia stăpânului nostru dar, dacă Allah va vrea altfel, atunci voi accepta aşa cum accept acum ceea ce mi-a dat. Ar trebui să ţii cont de asta.

— Sunteţi cu adevărat înţeleaptă, stăpână Muna, rosti eunucul zâmbind. Dagan spune că veţi ajunge departe şi cred că are dreptate.

Privirea lui Skye îl analiză pe negru. Era omul lui Kedar, stăpânul lui; şi Zada îi era, de asemenea, loială lui Kedar. *Sunt singură. Ce se va în-tâmpla dacă Hamal nu mă va ajuta? Ce se va întâmpla dacă Niall o fi fost omorât între timp? Cum aş putea trimite un cuvânt lui Osman şi, chiar dacă aş reuşi, cum ar putea el să mă ajute?* Skye era obosită, murdară şi stresată. Ochii i se umplură de lacrimi, ameninţând să-i cadă pe obraji.

— Tu, Zada! o apostrofă Min'da. Ajută-mă s-o duc pe stăpână la baie. Este extenuată şi are nevoie să facă baie şi apoi să se odihnească.

El o cuprinse pe Skye cu un braţ puternic.

— Veniţi, stăpână Muna, lăsaţi-mă să vă ajut.

Skye se sprijini de eunuc, uşurată pentru moment că are o scuză să-şi scoată din minte grijile. Avea nevoie de o baie şi de odihnă. De când îl cunoscuse pe Kedar, cu două luni în urmă, nu fusese o noapte în care să nu servească capriciilor lui, cu excepţia celor câteva zile ale menstruaţiei.

Min'da era evident respectat de femeile de la baie, pentru că nu păreau să se supere de prezenţa sau de ordinele lui scurte privind confortul ei.

— Care este parfumul dumneavoastră? o întrebă el calm.

— Trandafirul de Damasc.

— Este un parfum perfect pentru dumneavoastră. Puţine femei pot folosi o asemenea aromă sofisticată şi inocentă.

Femeile de la baie admirară cu veneraţie pielea lui Skye, mult mai albă decât a oricărei femei din harem, şi părul negru şi lung până la şolduri, pe care-l spălară cu grijă folosind săpun cu un minunat miros de trandafiri. Îi spălară părul de două ori, ca să îndepărteze praful adunat în decursul călătoriei, şi după aceea îl uscară cu grijă, clătindu-l în final cu un amestc de apă şi oţet de plante ca să strălucească.

După baia relaxantă, Skye savură masajul care-i picură o plăcută moleşeală în trup, fiind pe jumătate adormită atunci când Min'da o îmbrăcă cu un caftan alb de mătase şi o purtă în braţe până în camera ei, unde o întinse uşor pe pat.

— A fost minunat, îi murmură ea şi el îi zâmbi.

— Au dispărut lacrimile, stăpână Muna?

— Da, aprobă ea, cu ochii închişi deja.

Eunucul părăsi mulţumit camera, dându-i instrucţiuni Zadei.

— Las-o să doarmă exact şase ore. Atunci voi fi gata cu masa, iar stăpânul va veni la noapte la ora unsprezece. Ai înţeles?

— Stăpânul o va vizita în noaptea asta?! *Într-adevăr?*

— Aşa am spus, femeie, o repezi eunucul. Nu vorbesc ceea ce nu ştiu, ţine minte pe viitor. Dacă vom lucra împreună pentru triumful stăpânei Muna asupra celorlalte femei, atunci trebuie să asculţi de instrucţiunile mele. Sunt de şapte ani în haremul stăpânului Kedar şi ştiu tot ce trebuie, ba chiar mai mult.

— Dacă eşti aşa de important, i-o întoarse Zada, atunci de ce ai dat greş?

— Aproape reuşisem acum doi ani, dar târfa nerecunoscătoare a scăpat de vigilenţa mea şi l-a înşelat pe stăpânul Kedar cu unul dintre paznici. Dacă nu ar fi fost intervenţia lui Dagan, aş fi fost şi eu omorât. Am căzut în dizgraţie, fiind pus la tot felul de munci umilitoare, dar acum mi s-a dat o a doua şansă cu stăpâna Muna. Vreau să reuşesc şi dacă mă vei asculta, Zada, vei ajunge la mare cinste ca servitoare personală a singurei soţii a stăpânului Kedar. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

Zada încuviinţă, cu respect de data asta, şi întrebă curioasă:

— De ce este Dagan aşa bun cu tine? De ce îi pasă dacă reuşeşti sau nu?

— Este fratele meu, zise Min'da şi apoi ieşi repede din cameră.

Skye auzise întreaga discuţie şi căzuse iar într-o adâncă deznădejde. Min'da fusese eunucul personal al nefericitei pe care Kedar o bătuse până când murise. Dându-i-se o a doua şansă ar fi fost practic imposibil să fie păcălit şi dacă ea nu putea să scape de supravegherea lui, atunci cum putea să-l ajute pe iubitul ei Niall? Oftând, Skye îşi îngropă faţa în pernă şi începu să plângă încet. *Niall!* striga inima ei. *Dragul meu soţ, unde eşti? Niall!*

Căzu într-un somn agitat şi, în timp ce se lupta cu visele care o torturau, Niall Burke se lupta cu un alt fel de coşmar.

Cu un cap mai înalt decât soţia lui, lunile petrecute pe galere întăriseră musculatura lui Niall. Totuşi, era mult prea slab.

Era întins gol pe o canapea, cu braţele şi picioarele încătuşate ca să nu poată fugi. Părul negru era mai lung şi ochii de argint erau lipsiţi de strălucire. Cotoroanţa care-l păzea tocmai îi dăduse băutura condimentată care îi era servită întotdeauna înaintea întâlnirilor cu Turkhan. La început refuzase s-o bea şi o scuipase, când îi fusese turnată cu forţa pe gât. Nu fusese pedepsit pentru comportarea lui, dar data următoare îi fusese introdus până în stomac un intestin de oaie, prin care-i turnaseră lichidul. A treia oară îi fusese întinsă din nou cana şi Niall Burke băuse lichidul, convins că ei vor folosi forţa, dacă ar fi fost nevoie.

Simţea o stare de euforie imediat ce lichidul i se împrăştia în corp şi, spre nemulţumirea sa, neliniştile începeau să dispară pe măsură ce respiraţia se accentua. Părea că-şi pierde controlul de sine de fiecare dată când bea licoarea şi el nu înţelegea de ce; dar imediat ce-i dispărea inhibiţia, îi cerea iritat bătrânei:

— Rabi, unde sunt dulciurile mele?!

— Aşa nerăbdătorule, viteazule, chicotea aceasta fericită. Deschide gura, Ashur. În seara asta sunt din cele care-ţi plac cel mai mult — cu vanilie.

Niall deschise ascultător gura şi Rabi îi dădu jeleurile viu colorate care-l fascinau. Aveau un gust aşa de bun, dulce şi cu aromă puternică de vanilie. Nu avuseseră niciodată ceva asemănător acasă, în Irlanda.

Irlanda! Doamne, voi supravieţui oare ca să mă întorc acasă? Trebuie să supravieţuiesc! De aceea acceptase aşa de docil băutura condimentată şi dulciurile cu care-l hrăneau de fiecare dată când prinţesa Turkhan dorea să se distreze cu el.

Se bucurase că scăpase de pe galera turcească, unde fusese încarcerat după ce-şi revenise din atacul lui Darragh. Dar când înţelesese că fusese vândut ca să fie armăsarul unei prinţese orientale, devenise de-a dreptul sălbatic. Încercase să-i explice lui Turkhan, care vorbea fluent franceza, că în ţara lui el era un nobil, că era dispus să-i plătească orice ca răscumpărare, că avea o soţie foarte frumoasă şi doi copii care-l aşteptau să se întoarcă în Irlanda, că era lordul Niall Burke.

— Te vei numi Ashur, îi răspunsese ea. Asta înseamnă *războinicul*, şi pot să-ţi spun, adăugase ea, plimbându-şi mâna mică peste bicepşii lui, că eşti cu adevărat un luptător fioros.

Părea că nimic din ce-i spusese el nu-i intrase în cap şi începu să-i explice din nou. Turkhan dăduse iritată din mână spunând:

— Te-am auzit de prima dată, Ashur, dar nu mă interesează să vând prizonieri pentru răscumpărări. Sunt o femeie bogată ce colecţionează lucruri frumoase; şi tu eşti un lucru foarte frumos. Nu am văzut niciodată nişte ochi aşa de albaştri. Bănuiesc că eşti un amant bun şi te voi învăţa, îţi promit, să devii unul şi mai grozav.

— *Niciodată!* îi aruncă el.

Turkhan râse — râsul unei femei care obişnuia să obţină ce voia.

— Ştii, Ashur, cui îi spui asta? Fiicei lui Selim al II-lea, sultanul Imperiului Otoman, apărătorul dreptei credinţe şi stăpânul acestui oraş.

— Nu-mi pasă cine este tatăl tău, strigase Niall. Sunt un nobil irlandez, nu un armăsar premiat!

— Oricine ai fi fost, frumosul meu Ashur, acum *nu mai eşti*. Singura realitate este aceea că eşti Ashur, un sclav din haremul prinţesei Turkhan. Datoria ta este să oferi plăcere stăpânei tale şi o vei face, ţi-o promit.

Faptul că nu-i oferise plăcere până acum îi adusese o mică satisfacţie lui Niall Burke, cu toate că trebuia să admită că era frumoasă.

Ar fi fost considerată o frumuseţe după standardele oricărei culturi. Nu era o femeie înaltă, abia atingând un metru şaizeci, dar părea mai înaltă deoarece avea o ţinută regală şi picioare lungi. Avea o faţă ovală

cu un nas aristocratic, o gură cărnoasă şi ochi de culoarea alunelor mărginiţi de gene dese şi lungi, iar părul de culoarea flăcării era tăiat cu breton şi ajungea puţin dincolo de umeri. Corpul era suplu şi subţire ca al unui băiat, în afară de sânii mari şi plini, cu sfârcuri cafenii.

De un an de când se afla închis în palatul ei, aflase că era o femeie educată şi inteligentă dar, de asemenea, mândră şi încăpăţânată. În ciuda permanentului refuz şi a comportării lui oribile, în ciuda faptului că de fiecare dată când făceau dragoste ea trebuia să-l forţeze, îl făcuse favoritul ei asemenea băiatului acela, Hamal, care era sincer îndrăgostit de ea.

Este o situaţie interesantă, se gândea Niall pe când aştepta venirea lui Turkhan. Hamal îi spusese că şi el se născuse în libertate, dar că fratele lui mai mare, un comerciant bogat, îl vânduse prinţesei. Lui Hamal nu părea să-i pese deloc deoarece ţinea la stăpâna lui şi ea ţinea evident la el. Niall zâmbi. Indiferent dacă Turkhan realiza sau nu, băiatul o manipula în aşa fel încât să rămână însărcinată cu el; la polul opus, Niall hotărâse ca ea să nu aibă un copil de la el. Nici un fiu al lui nu o va avea ca mamă şi nu va fi crescut de ea. În toată viaţa lui Niall apelase rareori la rugăciune, dar acum se ruga ca târfa cu părul ca flacăra care-l ţinea captiv să nu rămână însărcinată cu el. Până acum rugăciunile lui fuseseră ascultate.

Numai de la Skye avusese copii, pe Deirdre, draga lui fetiţă, şi pe singurul său fiu, Padraic. *Doamne Dumnezeule, abia se născuse atunci când am plecat călare de la castelul Burke. Cum arată acum băiatul?* se întreba Niall. *Şi cum arată Deirdre? Ţinuse Skye doliu? Se recăsătorise? Nu a fost niciodată o femeie care să rămână mult timp fără un bărbat.* Se întreba cu cine se măritase. Gândul de a o şti cu orice alt bărbat îl înnebunea peste măsură. *Dragă Doamne, Claire O'Flaherty s-a răzbunat cu vârf şi îndesat!*

— Arăţi aşa de fioros, frumosul meu Ashur, murmură Turkhan strecurându-se în pat lângă el. (Mâinile ei mici începură să-i mângâie corpul, căutând locurile sensibile.) La ce te gândeşti, frumosul meu?

— Mă gândesc la înşelăciune şi la răzbunare, prinţesa mea, răspunse ferm Niall, cu ochii scăpărând.

Turkhan se cutremură, văzând ura din ochii lui.

— Îţi poruncesc să te gândeşti la pasiune.

— Voi fi, desigur, la ordinele dumneavoastră, prințesa mea, replică el cu un ton amar.

— Oh, Ashur, oftă Turkhan, permițându-și să-și arate numai o clipă vulnerabilitatea, este chiar așa de greu să mă iubești?

Își culcă ușor capul pe pieptul lui și Niall știu că va trece greu prin aceste clipe.

De luni de zile se luptase cu ea și nu îi servise la nimic. *Ce prost! Dacă aș fi cedat dorințelor ei de la început, i-aș fi câștigat încrederea și aș fi fugit acum câteva luni. În loc de asta m-am comportat ca o virgină violată. Ce idiot!* Skye îl acuzase întotdeauna că nu avea o privire de ansamblu, că era prea impulsiv și nu observa dezastrul provocat de acțiunile lui pripite.

Gândurile lui reveniră în prezent. Turkhan, care-i provocase erecția, se pregătea să-l călărească, așa cum făcea de obicei.

— Dezleagă-mă, prințesă, rosti el calm. Cred că este momentul să-ți arăt cum face un irlandez dragoste cu femeia lui.

Ea îl privi cu suspiciune.

— Ce joc joci cu mine, Ashur?

— Ți-e frică, prințesa mea?

În loc de răspuns, se linse pe buze. De luni de zile fusese obligată să-l umple cu opiu, haşiş și alte afrodisiace, ca să reușească să obțină un cât de mic rezultat. Poate că secretul consta doar în acceptul lui.

— Nu vrei să simți îmbrățișarea mea, Turkhan? murmură el amabil. Dezleagă-mă, fetițo.

Tonul vocii lui o făcu să se înfioare și Niall știu că a câștigat. Turkhan se ridică încet de pe patul larg, traversă camera și deschise o cutie mică de abanos. Luă o cheie și descuie cătușele care-l țineau pe prizonier. În timp ce ea punea la loc cheia, Niall Burke se ridică în șezut și își frecă încheieturile, realizând că se simțea invadat de dorință. Penisul lui era încordat la maxim și vârful satinat pulsa nerăbdător.

Întinzându-se, o trase spre el și se aplecă spre gura ei ispititoare.

— Ce târfă mică și incredibil de frumoasă ești, zise el cu gura lipită de buzele ei, sărutând-o sălbatic.

Niall o ridică în brațe și o întinse cu grijă pe pernele moi.

— Oh, iubește-mă, frumosul meu Ashur! murmură ea frenetic.

— Te voi iubi, prinţesă, dar nu trebuie să ne grăbim. Îţi promit că îţi voi arăta cum iubesc bărbaţii din ţara mea. Mă doreşti, Turkhan? o întrebă el blând, pieptănându-i părul cu degetele.

Gestul lui blând o distrugea şi Turkhan răspunse oftând:

— Da, Ashur! Allah, cât te vreau!

Îi simţi privirea de argint cum o examinează şi închise ochii. Niall îşi trecu degetele peste pielea ca trandafirii albi ce creşteau în grădina ei, peste pântecele plat şi cuprinse în palmă sânul mare, strângând între două degete sfârcul întărit.

Turkhan gemu, învinsă de frisoanele de plăcere care o invadau şi, prinzându-i capul în mâinile ei mici, îl trase spre pieptul ei. El râse de nerăbdarea ei şi îi luă sfârcul în gură, sugându-l şi ronţăindu-l uşor.

Turkhan nu putea să creadă că el îi provoca asemenea plăcere. Nu permisese nici unui bărbat, atunci când făcea dragoste, să preia iniţiativa. Dar pe Ashur îl va lăsa să facă ce va dori, pentru că nu mai simţise cu nimeni ceea ce simţea acum, sub atingerea lui.

El îşi îndreptase acum atenţia spre celălalt sân şi apoi începu s-o sărute şi s-o lingă pe tot corpul. Turkhan crezu că moare când el îşi înfundă capul între picioarele ei şi începu să-i lingă mica perlă a feminităţii. Nu ştia când şi cum a ajuns sub el şi în momentul când o umplu cu bărbăţia lui mare, Turkhan aproape că leşină de plăcere, fiindcă nu fusese niciodată sub un bărbat. I se spusese că o femeie încăleca bărbatul şi că era singurul mod de a obţine plăcere. Iar acum era o experienţă incredibilă şi minunată. El se împingea repede şi adânc în trupul ei şi ea începu să geamă, arcuindu-se ca să vină în întâmpinarea lui. Unghiile ei lungi îl zgâriară pe spate, lăsând urme însângerate, în timp ce el o muşcă sălbatic de buze, ultimul lucru de care-şi aminti înainte să se piardă în lumea senzaţiilor.

Revenindu-şi, începu să râdă ironic. Afirmase plină de mândrie că va face din el un amant mai bun, dar el o posedase cum n-o făcuse nici un bărbat până atunci şi ea realiză că în toţi aceşti ani fusese femeie numai pe jumătate, că toţi dinaintea lui Ashur o înşelaseră.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă el.

— Pentru că până cu foarte puţin timp în urmă, frumosul meu Ashur, nu mă cunoşteam, îi răspunse ea candid.

— Ai crescut într-un harem, mârâi el neîncrezător. Cum să nu ştii de plăcerea care poate exista între un bărbat şi o femeie?

— Am plecat din casa tatălui meu la vârsta de zece ani, explică ea calm. Mama mea a fost o dansatoare albă din haremul tatălui meu şi a reuşit să-i atragă atenţia o dată. Această singură dată a fost destul ca să rămână însărcinată, dar mama mea nu a fost deloc interesată să rămână în graţiile tatălui meu. El n-a mai chemat-o niciodată la el şi ea a murit născându-mă pe mine. Am fost alăptată de altă femeie şi, când nu a mai fost nevoie să beau lapte ca să supravieţuiesc, am fost lăsată de capul meu. Eram copilul nimănui, Ashur. Bunica mea, Khurrem, s-a interesat un timp de mine, dar când am început să cresc mi-a spus că am început să semăn cu Cyra Hafise, bunica tatălui meu care fusese duşmanca ei de moarte. Pe când aveam aproape zece ani tatăl meu a avut nevoie de bani pentru flota lui şi a trimis soli în toate oraşele mari ale imperiului. Oraşul Fez a contribuit cu generozitate, ceea ce a stârnit curiozitatea tatălui meu. I s-a spus că cea mai mare sumă, trei sferturi din contribuţia oraşului, fusese dată de Ali ibn Achmet, era cel mai bogat comerciant din oraş, un bătrân care nu se căsătorise niciodată, dar era extrem de devotat şi de loial. La îndemnurile bunicii mele, tatăl meu a decis să-i recompenseze generozitatea şi loialitatea trimiţându-i o prinţesă ca soţie. Decizia a fost a bunicii mele şi ea m-a ales pe mine, spunându-mi: *„Cu toate că semeni cu blestemata Cyra Hafise eşti nepoata mea şi semeni cu mine în acţiunile tale mai mult decât toţi ceilalţi. Asta este şansa ta, mică Turkhan, şi-ţi dau un singur sfat. Fii blândă la vorbă, prefă-te supusă, dar să nu devii niciodată proprietatea cuiva. Asta-l include şi pe soţul tău, copila mea. Nu lăsa nici un bărbat să te stăpânească cu adevărat. Acumulează cât de multă bogăţie poţi şi, când va muri bătrânul la care te trimitem, asigură-te că eşti singura moştenitoare. Bogăţia este singura garanţie a puterii, micuţă Turkhan. Bogăţia şi poziţia ta de neatins de prinţesă otomană."* Ăsta, dragul meu Ashur, este singurul lucru pe care l-am învăţat în haremul tatălui meu. Nu am aflat nimic despre dragoste, dar consider că ceea ce m-a învăţat bunica mea este cea mai valoroasă lecţie pe care am primit-o vreodată în viaţă. Nu am cunoscut până acum plăcerea care poate fi între un bărbat şi o femeie. Tu m-ai învăţat asta şi, chiar dacă nu se va mai întâmpla, voi fi mulţumită că am cunoscut-o măcar o dată.

Doamne, se gândea Niall, *ce femeie complexă şi tristă este!*

— Se mai poate întâmpla, Turkhan, şi se va întâmpla, îi promise el. Să fac să se mai întâmple, prinţesa mea?

Aplecându-se peste ea îi atinse buzele cu ale lui, gândindu-se mulţumit că găsise un mijloc sigur ca să aibă controlul asupra ei. Câteva nopţi de plăcere şi ea va deveni sclava lui. Întinzându-se, strânse uşor un sân în mână în timp ce îi murmura la ureche:

— Răspunde-mi, Turkhan! Vrei să simţi din nou plăcere?

— Da, dragul meu Ashur! Vreau!

Cu toată poziţia, bogăţia şi puterea ei, Turkhan era doar o femeie îndrăgostită.

Niall ştia că va trebui să acţioneze cu multă grijă, altfel ar fi trezit suspiciuni. Tânărul Hamal întrebase deja de motivele lui.

— Nu înţeleg această schimbare bruscă, observase Hamal. De luni de zile te-ai bătut cu Turkhan ca să-ţi recâştigi independenţa...

— În timp ce tu, drăguţa noastră stăpână şi toţi cei de aici mi-au spus că este o imposibilitate să-mi recapăt libertatea. Sunt un irlandez încăpăţânat, Hamal, dar acum vă cred. Şi dacă viaţa mea trebuie să se desfăşoare aici atunci este mai bine să cooperez, nu-i aşa? În afară de asta, Turkhan este o femeie frumoasă, iar eu sunt un bărbat sănătos. Nu mai pot să-i rezist.

— Şi cu soţia ta cum rămâne? Nu te mai gândeşti la ea, Ashur?

Niall ridică fatalist din umeri.

— Pesemne că mă crede mort şi s-a recăsătorit. Au trecut aproape doi ani şi ea va avea nevoie de un bărbat puternic care să protejeze pământurile Burke şi moştenirea unicului meu fiu. Tatăl meu este un om bătrân şi nu ar putea s-o ajute.

În timp ce rostea cuvintele, simţi o strângere de inimă, deoarece puteau descrie o situaţie adevărată. Pesemnea că Skye se recăsătorise şi el nu se va mai reîntoarce niciodată în Irlanda. Dar inima lui nu bătea decât pentru Skye. *Skye îmi aparţine numai mie!*

— Tu îmi aparţii mie şi numai mie, murmura Kedar pe când Skye era întinsă sub el, aproape inconştientă.

Îşi împingea în vaginul ei umed penisul enorm şi ea tremura de o plăcere ruşinată.

Skye sperase să scape un timp de poftele lui Kedar odată ajunși la Fez, dar pasiunea lui părea să crească. Devenise subiectul multor speculații din harem, multe femei invidiind-o, și mai multe temându-se de influența ei asupra stăpânului. Skye ar fi râs dacă situația nu ar fi fost atât de absurdă și s-ar fi simțit teribil de singură dacă nu ar fi fost Talitha. Frumoasa șefă a haremului simțise că pe Muna nu o bucura să fie obiectul pasiunii carnale a stăpânului. Skye era nervoasă și pentru că Hamal n-o contactase încă, deși fusese înștiințat de sosirea ei.

— Deschide ochii, bijuteria mea, și bucură-mă cu privirea ta albastră, îi ordonă Kedar.

Skye se întoarse în prezent.

— Ești un amant minunat, stăpânul meu, afirmă ea sincer.

Și se simți iritată de faptul că el era un amant incredibil și că, în ultimul timp, îi răspundea cu pasiune. Dar pur și simplu nu putea să facă altfel. Skye avea destulă experiență la treizeci de ani ca să știe diferența dintre dragoste și dorință carnală, dar o deranja să-i dea acestui bărbat ceva din ființa ei. Ca să-l elibereze pe Niall se prostitua, adevărat, dar era rău că-i făcea plăcere. Ea oftă profund și el înțelese greșit motivele ei, așa cum o făcea de obicei.

— Vom mai face dragoste în noaptea asta, frumoasa mea Muna, spuse el cu un ton amuzat și indulgent. Îmi place că-ți pierzi din timiditate și începi să nu te saturi de mine, așa cum nici eu nu mă satur de tine.

— Este imposibil să nu te doresc, stăpânul meu, rosti Skye, râzând ușor, și îi mângâie obrazul cu o mână tremurândă.

— Îmi oferi o imensă plăcere, bijuteria mea, și te voi răsplăti pentru comportarea ta. Spune-mi, ce-ai vrea?

Skye rămase un timp pe gânduri și apoi întrebă dulce:

— Mi-ai permite, mie și Talithei, să vizităm bazarul din partea veche a orașului? Nu mi-am cheltuit banii de când am sosit, deoarece vânzătorii care vin în harem nu aduc o mare varietate de lucruri și nu aveau nimic din ce-mi doream.

Ce plăcută este! gândi Kedar tolerant, amuzat din nou de simplitatea cererii ei. El se simțea mulțumit de modul în care o stăpânea pe frumoasa lui sclavă. Ea se comportase perfect zilele acestea și meritase orice clipă pe care o petrecuse cu ea. Cât de feminină era, vrând să facă cumpărături în bazar, și cât de inteligentă să nu-și cheltuiască banii pe fleacurile pe care vânzătorii le aduceau în harem. Se gândea, din

ce în ce mai serios s-o facă soţia lui. Numai dacă ar face un copil. El îşi întoarse spre ea ochii căprui.

— Deci vrei să vizitezi bazarul, Muna? Foarte bine, bijuteria mea, dar să fiţi bine acoperite şi bine păzite. Nu vreau ca cineva să-şi permită vreo libertate cu una dintre voi. Puteţi să mergeţi mâine.

— O, mulţumesc, stăpânul meu!

Skye se lipi de el, presându-şi sânii de pieptul lui. Buzele ei roşii invitau la sărutări şi, în timp ce el îi gusta gura, ea îi mângâia cu pricepere bărbăţia până când se întări şi deveni iar îndrăzneaţă. Fără să-şi slăbească îmbrăţişarea ea se mişcă peste el, ghidându-i lungimea în căldura ei primitoare. Kedar îşi retrase gura de pe buzele ei şi gemu de plăcere, în timp ce ea se mişca într-un ritm pătimaş. Nerăbdătoare, Skye îi înlănţui mijlocul cu picioarele şi, la invitaţia ei mută, Kedar împinse mai adânc, accelerând şi el ritmul.

Plăcerea creştea întruna, până când Skye crezu că va exploda de fericirea arzătoare care-i curgea prin vene. El îi porunci să-i spună cât de mult dorea pasiunea lor şi, îngrozită că el ar putea să se oprească, ea rosti cuvintele pe care ştia că el dorea să le audă, apoi se simţi mai ruşinată ca oricând şi, parcă în afara timpului, auzi strigătul lui satisfăcut, când şuvoiul fierbinte de spermă o umplu. *Niall, trebuie să te găsesc până nu e prea târziu!*

După aceea, stând culcaţi unul lângă altul, el şopti:

— Nici o femeie nu mi s-a dăruit vreodată aşa cum o faci tu, bijuteria mea, şi nu mă pot sătura de tine. N-am simţit niciodată pentru altă femeie, ceea ce simt pentru tine.

— Mă onorezi, stăpâne, replică blând Skye, dar mintea ei înnebuni de spaimă, la gândul că el se îndrăgostea de ea, că ar putea încerca s-o facă soţia lui.

Putea s-o facă fără să o întrebe dacă e de acord, deoarece pentru o căsătorie islamică era de ajuns consimţământul tatălui sau tutorelui miresei. În cazul unei sclave, stăpânul trebuia doar să-i comunice imamului[1] din localitate. Ea încercă să se liniştească cu gândul că Osman prevăzuse aşa ceva şi că nu o pusese într-o asemenea situaţie. *Ce*

[1] imam – preot musulman (n. trad.)

dezastru ar fi dacă m-aș căsători cu Kedar, în special pentru că am un soț în viață! Nu, Osman prevăzuse asta, se reasigură Skye înainte de a adormi.

Când se trezi în dimineața următoare era singură și doar urma capului lui pe pernă arăta că fusese acolo. Nu i se mai ceruse să doarmă pe perna de lângă patul lui și asta, îi spusese Talitha, era o onoare. Nici unei femei din harem, în afară de Muna și Talitha, nu i se acordase această onoare. Skye se întinse leneș, dar mintea îi țesea deja sute de gânduri. Astăzi va vizita orașul vechi cu bazarele lui și, spera ea, va avea posibilitatea să afle unde este reședința prințesei Turkhan.

Ușa camerei se deschise larg.

— Așa, deșteapta mea Muna, rosti Talitha, chicotind fericită, ai obținut pentru noi o plimbare la bazare. Stăpânul Kedar a venit în zori în camera mea, zâmbind și torcând ca o panteră bine hrănită, să-mi spună că te voi însoți. Spune-mi, Muna, ce-i faci? În toți acești ani de când îl cunosc, Kedar nu a fost niciodată atât de vesel și de generos. (Îi arătă o pungă foarte plină pe care o avea în mână.) Dinari de aur, Muna! O pungă plină de dinari de aur de la stăpânul nostru, pe care să-i folosim după pofta inimii. *Ce-i faci?*

Skye se ridică, cu obrajii roșii pentru că Talitha îi admira frumusețea nudă. Ajungând la un șal roz subțire, Skye susură:

— Nu sunt decât sclava lui ascultătoare, Talitha.

Gura acesteia se strâmbă de amuzament, când Skye își acoperi cu modestie trupul.

— Ești ciudată, Muna. În jurul tău plutește un aer de mister și asta, pesemne, îl fascinează pe stăpân așa de mult. Oricum, îți mulțumesc că m-ai inclus în mica ta aventură. Tot haremul ne va invidia. Grăbește-te! Nu vreau să pierdem nici un minut din ziua asta. De mult nu am mai părăsit casa asta și îmi doresc s-o fac.

În timp ce Talitha ieșea, Zada intră repede cu o tavă cu mâncare.

— Chiar sunt flămândă, recunoscu Skye.

— Nu mă mir, replică Zada pe un ton atotștiutor. Femeile din harem spun că stăpânul face dragoste toată noaptea, fără să se oprească. Mă întreb dacă puteți să vă ridicați capul de pe pernă în dimineața asta. Oh, toate sunt așa de geloase, pentru că veți deveni soția lui! Toate vorbesc numai de asta. Iar eu am știut că veți reuși!

Skye nu se deranjă să-i răspundă Zadei deoarece ştia că aceasta ar fi denaturat sensul cuvintelor ei şi se concentră asupra bolurilor cu smochine şi miere şi a bucăţilor de pâine fierbinte. Skye mâncă înfometată, bău o cupă de apă cu lămâie şi apoi se îndreptă spre baie, cu Zada în urma ei, ducând săpunurile speciale şi parfumurile stăpânei.

La acea oră matinală băile erau populate doar de servitorii care fuseseră anunţaţi că Muna va face baie şi care se întreceau în a o servi pe favorita stăpânului. Skye îi lăsă tăcută să-şi facă treaba şi, atunci când terminară, mulţumi fiecăruia cu un zâmbet, apoi se întoarse cu Zada în camera ei, să se îmbrace.

— Nu mă decora ca pe un idol, o repezi pe Zada, care voia să-i pună o grămadă de brăţări pe braţe, inele pe toate degetele şi o panglică subţire bătută cu diamante pe frunte.

— Sunteţi aleasa stăpânului Kedar, protestă Zada.

— Nu sunt decât sclava umilă a stăpânului Kedar, insistă Skye. Dacă mă vei acoperi cu toate bijuteriile pe care mi le-a dat, voi atrage atenţia asupra mea, ceea ce-i va displăcea stăpânului. Vederea atâtor bogăţii va încuraja, de asemenea, pe vânzători să-mi ceară preţuri duble, Zada. Vreau să fiu o femeie ca oricare, ce merge la piaţă.

Zada o privi dezaprobator, dar o îmbrăcă aşa cum voia, fără să mai comenteze. După ce termină, Skye era la fel de anonimă ca orice figură îmbrăcată în negru de pe străzile din Fez. Vălul pe care-l purta pe stradă era bine fixat până deasupra sprâncenelor, iar iaşmacul tras până sub ochi. Putea să aibă douăzeci sau patruzeci de ani, să fie cea mai frumoasă sau cea mai urâtă femeie — nimeni de pe stradă nu putea afla.

— Eşti gata, Muna?

Vocea Talithei răzbătea dintr-o figură la fel de înfăşurată.

Kedar ordonase ca ele să călătorească într-o litieră cu perdele, pentru că era de neconceput ca femeile lui să meargă pe jos la bazar. Skye nu rezistă tentaţiei să nu privească oraşul de după un colţ al perdelei, în timp ce străbăteau străzile înguste şi sinuoase şi admiră încântată podurile graţioase care treceau peste râu, o contribuţie a maurilor care veniseră din Spania şi se stabiliseră în Fez. Skye observă cum casele deveneau din ce în ce mai înghesuite, pe măsură ce coborau în partea cea mai veche a oraşului. Aici era şi mai întunecat, deoarece părea aproape imposibil pentru soare să găsească un loc prin care să se strecoare şi

să strălucească. În sfârşit, Skye lăsă perdeaua să cadă şi revenind la locul ei, cu ajutorul Talithei, îşi desfăcu vălul.

— De ce ai vrut să vizitezi bazarele? întrebă Talitha.

— Nu-mi place să stau închisă, răspunse Skye. În ţara mea femeile se mişcă liber şi chiar călăresc. Nu pot să stau tot timpul în casă pentru că voi înnebuni. Când stăpânul m-a întrebat noaptea trecută ce cadou să-mi facă, l-am rugat să mă lase să mă plimb o zi prin bazare. Asta înseamnă pentru mine mai mult decât orice bijuterie.

— Nu mă mir că îl fascinezi, Muna. Eşti foarte deosebită pentru o femeie.

— Mai sunt şi alte europence în haremul stăpânului, observă Skye.

— Da, admise Talitha. Avem fete din Provence, Languedoc, Castilia, Neapole şi Genova, dar nici una dintre ele nu provine dintr-o familie nobilă ca tine. Două sunt fete de comercianţi, dar celelalte sunt ţărănci şi toate sunt obişnuite să asculte de o autoritate superioară. Şi tu, Muna, aparţii totuşi de această autoritate superioară.

— Trebuia să răspund în faţa reginei, aprobă Skye.

— Nu faţă de rege?

— Anglia nu are rege. Regina este o virgină care domneşte singură.

— De necrezut! exclamă Talitha. Aici, aşa ceva nu s-ar permite niciodată. O femeie are nevoie de un bărbat care să o conducă.

Skye izbucni în râs la vehemenţa din tonul Talithei. Înainte să poată comenta însă, litiera se opri şi perdelele se traseră la o parte. Femeile îşi prinseră repede vălurile şi Min'da le ajută cu grijă să coboare.

— Vă voi însoţi şi litiera ne va urma, spuse el.

Skye şi Talitha începură să străbată bazarul aglomerat şi zgomotos, începând cu Quaisarya, minunata piaţă de mătăsuri. Era un loc incredibil şi Skye nu ştia unde să se uite mai întâi. Tejghelele erau arhipline cu o mulţime de mătăsuri în toate culorile strălucitoare ale curcubeului şi în numeroase combinaţii de nuanţe. A trebuit să treacă puţin timp ca să-şi revină din şoc, înainte de a putea alege în mod inteligent şi să se decidă la o mătase roz brodată cu fir de argint şi o alta albastră-verde, care se asorta cu ochii ei.

Părăsind Quaisarya, coborâră pe o stradă îngustă, vizitând diferitele prăvălii ale giuvaergiilor. În timp ce admirau nişte brăţări, intră un tânăr

frumos, subţire ca o trestie, de înălţime medie, cu piele albă, păr negru ondulat şi ochi blânzi castanii.

— Stăpânul meu Hamal, rosti giuvaergiul grăbindu-se în întâmpinarea lui. Aduc imediat cerceii pe care i-aţi comandat.

— Bună ziua, Hamal, spuse Talitha.

Bătăile inimii lui Skye se accelerară. Talitha nu putea să aibă două cunoştinţe cu numele de Hamal şi deci acesta trebuia să fie fratele mai mic al lui Kedar. Ar fi vrut să ţipe că era soţia lui Niall, să întrebe dacă soţul ei mai trăia, dar nu îndrăzni.

— Talitha, ce faci aici? Nu ştiam că fratele meu are obiceiul să permită femeilor lui să viziteze bazarele sau a avut loc o revoltă şi femeile din harem l-au strangulat în sfârşit?

Talitha izbucni în râs.

— Hamal, te faci, pe zi ce trece, mai rău. Spune-mi dacă eşti cu adevărat fericit cu prinţesa.

— Sunt fericit, Talitha, cu toate că fratele meu nu se aştepta la asta, atunci când m-a vândut prinţesei. Cine te însoţeşte?

— Muna, noua favorită a fratelui tău, despre care se zvoneşte că va deveni curând soţia lui. Ne aflăm aici datorită faptului că ea îl face fericit şi a obţinut o ieşire din harem.

— Deci Kedar s-a hotărât în sfârşit să-şi ia o soţie! Nu pot să mi-l imaginez pe fratele meu în mrejele pasiunii dar, dacă spui tu, te cred. Care este secretul tău, Muna? Cum ai cucerit inima rea a fratelui meu?

— Nu-i da atenţie Talithei, stăpâne, zise blând Skye. Nu sunt decât o umilă sclavă, nimic mai mult.

— Din ce ţară eşti? Vorbeşti ca şi prietenul meu Ashur, care este favoritul prinţesei.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta în ţara mea.

— Ashur este numele pe care i l-a dat prinţesa, explică Hamal. Înseamnă războinic puternic. Numele pe care-l purta în ţara lui este Niall Burke.

— Atunci, da, suntem din aceeaşi ţară. Numele pe care-l purtam în ţara mea este Skye.

— Scuzaţi-mă, stăpâne, îi întrerupse meşterul, vă plac cerceii?

— Ca de obicei, Yusef, zise Hamal cu graţie în timp ce-i examina, munca ta este genială. Cerceii sunt perfecţi şi îi vor plăcea prinţesei Turkhan.

Plăti cerceii şi apoi se adresă celor două femei:

— Ne vom întâlni în curând. Allah fie cu voi!

Skye se abţinu să nu alerge după el şi să-i ceară veşti despre Niall. În schimb, observă:

— Este foarte diferit de fratele lui.

— Da, concluzionă Talitha. Au aceeaşi mamă dar, deşi Kedar este fioros şi puternic, Hamal este amabil şi tandru. Cu toate acestea, sunt fraţi.

— Hamal este căsătorit cu prinţesa? întrebă Skye cu inocenţă.

— Nu, protestă Talitha. Kedar l-a vândut pe fratele său prinţesei când era un băiat de cincisprezece ani. Este o situaţie ciudată, Muna. Prinţesa este fiica sultanului din Istanbul şi, aşa cum bărbaţii au haremuri cu femei, ea are unul cu bărbaţi.

— Talitha, ce-mi spui este la fel de ciudat pentru mine, cum este regina mea pentru tine! spuse ea.

— Presupun că totul depinde de cel care priveşte, observă Talitha bine dispusă. Ai găsit ceva să-ţi placă?

— Da, răspunse Skye, alegând un ornament din aur bătut cu safire mici, împodobit cu trei pene albe de egretă. Pentru stăpânul Kedar, în semn de mulţumire.

Se opriră la tarabele cu diferite feluri de papuci, hotărându-se fiecare, în final, la câteva perechi, iar când auziră vocea muezinului din minaretul moscheei Qarawiyin ştiură că s-a făcut amiază şi, ca toţi locuitorii din Fez, căzură în genunchi cu faţa îndreptată spre Mecca, pentru o scurtă rugăciune. După ce se ridicară, Skye şi Talitha recunoscură că li se făcuse foame şi Min'da le cumpără kebab de miel de la un vânzător ambulant. Mâncară kebabul cu lăcomie, în timp ce Min'da le cumpără apă şi gogoşi prăjite şi înmuiate în miere şi migdale pisate.

Mai rătăciră vesele încă o oră prin bazar, Skye fiind fascinată de copertinele cu dungi viu colorate sub care vânzătorii îşi etalaseră mărfurile în faţa lor ca să poată fi admirate.

Diferite fructe şi legume aranjate în grămezi înalte erau aliniate lângă cuştile cu animale şi păsări vii, intercalându-se cu tarabele vânzătorilor de covoare, meşteşugarilor care lucrau din aramă tăvi, vase şi lămpi, tăbăcarilor care împleteau şi croiau diverse obiecte din piele. Te

împiedicai la tot pasul de negustorii de cai şi de sclavi, în jurul cărora se formau grupuri de cumpărători şi privitori curioşi. Skye urmări îngrozită şi tristă vânzarea unei fete cu pielea albă şi păr lung blond unui bărbat gras cu ochi mici de porc mistreţ care o ciupea fără milă şi o înţepa cu vârful unui băţ înainte să încheie afacerea. Fata îşi urmă noul stăpân cu obrajii inundaţi de lacrimi.

— Hai să ne întoarcem, oftă Skye, bucuria acestei scurte zile de libertate fiindu-i complet distrusă.

— Scena asta ar trebui să-ţi amintească ce fericită eşti, zise Talitha, deoarece facem parte dintre sclavele privilegiate. Acestă sărmană tânără tocmai a fost cumpărată de un proprietar de bordel.

— De unde ştii?

Skye se întristă şi mai mult pentru fata cea blondă.

— Recunosc specia... din timpul tinereţii mele.

— Nu mai pot suporta, zise Skye şi, întorcându-se, se urcă repede în lectică.

— Deci acesta este punctul tău slab, observă Talitha când se aşeză lângă ea şi trase perdelele. Să nu laşi pe cineva din harem să afle că eşti atât de miloasă, Muna, deoarece vor folosi asta împotriva ta. Nimic nu le va face mai multă plăcere decât să te distrugă.

— Dar tu, Talitha, nu vrei să mă distrugi.

— Fiindcă eu nu încerc să câştig atenţia lui Kedar. Am avut parte de perioada mea de glorie în tinereţe şi acum sunt fericită să conduc haremul şi să mă bucur de fiicele mele.

Când se întorceau spre casă, Skye întrebă unde locuia prinţesa. Se părea că Turkhan nu se deosebea prea mult de ceilalţi bogătaşi din Fez, având un palat mare de culoare roz în partea nouă a oraşului, la oarecare distanţă de Kedar. Intrară în casă şi Min'da le conduse până în salonul în care se găseau doar servitoarele şi copiii.

— Ha! pufni Talitha. Pariez că este pe pajiştea iepelor, Muna. Repede, să mergem în camera ta şi vom vedea.

Uimită, Skye o urmă pe Talitha în camera ei, unde o găsiră pe Zada privind atent prin dantela perdelei.

— Ce este? La ce te uiţi? îşi întrebă Skye servitoarea.

Zada răspunse fără să-şi poată dezlipi privirea de la scena de pe pajişte:

— Stăpânul şi femeile lui... pe pajişte...

— Ai fi putut să te duci, zise Talitha amuzată. Nu este interzis, Zada, ca servitoarele frumoase să se alăture la jocul acesta.

— Nu m-aş fi dus fără permisiunea stăpânei mele.

— Ce fată loială, observă ironic Talitha. Hai, Muna, priveşte ce jocuri practică astăzi stăpânul nostru.

Ajungând la fereastră şi privind în jos, spre pajişte, Skye rămase fără respiraţie din cauza şocului. Toate femeile din haremul lui Kedar, goale, stăteau în patru labe. Fiecare femeie avea pe cap câte o piesă de aramă lustruită din care cădea o coamă ca de cal, iar o curea subţire le înconjura mai jos de pântece susţinând, în partea de jos a spatelui, un suport tot de aramă lustruită din care ieşea o coadă de cal. Kedar purta acelaşi echipament dar, în timp ce femeile stăteau pe loc ca nişte iepe care păşteau, el, în rolul armăsarului, trecea de la una la alta penetrându-le pe la spate. Femeile chicoteau atunci când, după ce termina, el sforăia ca un armăsar adevărat. Apoi se deplasa la alta dintre „iepele" lui, în stare de erecţie.

Skye îşi întoarse privirea, ruşinată, iar Talitha râse.

— Nu-ţi plac aceste jocuri, Muna? Eunucii pariază care dintre femei va primi sămânţa stăpânului.

Înainte ca Skye să poată răspunde, în cameră intră Dagan spunând:

— Stăpânul Kedar a poruncit să coborâţi amândouă în pajiştea iepelor. V-am adus lucrurile, încheie el, aşezând pe masă două coame şi două cozi de cal.

— Du-te şi adu un al treilea set pentru Zada, porunci Talitha şi Dagan părăsi camera rânjind.

— Eu nu pot, protestă Skye.

— Dacă-l refuzi, Muna, vei fi biciuită şi apoi va inventa o plăcere bestială ca să te umilească în faţa femeilor. Să nu crezi că va fi mai indulgent cu tine, chiar dacă te va lua de soţie. Kedar nu acceptă să nu fie ascultat şi cunoşti asta.

— Mă va poseda în faţa tuturor, murmură Skye, începând să tremure.

— Da, rosti sec Talitha, nevrând s-o cocoloşească. Te va poseda în faţa tuturor şi, dacă vei plânge şi te vei opune, le vei oferi celorlalte femei o armă pe care o vor folosi cu plăcere împotriva ta. Ca tuturor

bărbaţilor virili, lui Kedar îi plac perversiunile. Arată-ţi dispreţul pentru jocul acesta şi acele femei care-i păstrează interesul numai prin asemenea perversiuni, vor inventa plăceri care te vor face să strigi în somn în lunile ce vor urma.

Skye inspiră adânc şi spuse:

— Voi încerca să nu-mi arăt repulsia faţă de această situaţie.

— Bine, o încurajă Talitha. Aminteşte-ţi că ai tot ce aceste târfe ar vrea să aibă. Cred că, dacă ar fi în stare să iubească, Kedar te-ar iubi pe tine. Fă-l să fie mândru şi arată-le tuturor că tu eşti adevărata lui pereche!

Adevărata lui pereche. Cuvintele îi aduceau aminte de Osman care crezuse odată că Niall era adevărata ei pereche. *Oare şi Niall se supunea la asemenea degradare ca favorit al prinţesei Turkhan?* Skye îşi alungă din minte gândurile care o agitau. Cel puţin îl întâlnise pe Hamal şi era încrezătoare că el o va contacta cât de repede şi va plănui evadarea ei şi a lui Niall.

Se dezbrăcă calmă şi rămase tăcută cât timp Zada le ajută să-şi pună monturile pe cap. O privi pe Talitha în timp ce-şi fixa cureaua cu coada de cal şi o imită, punându-şi-o pe a ei. Coama şi coada erau de un negru lucios ca abanosul, contrastând cu piele albă ca gardenia.

— Toţi eunucii care vor paria contra ta vor pierde, observă Talitha, şi mă întreb dacă Kedar îşi poate potoli pofta până când nu te va poseda.

— Sst! o dojeni Skye.

Văzând deodată partea caraghioasă a lucrurilor începu să chicotească, iar Talitha izbucni şi ea în râs.

— Ştiu exact ce gândeşti, Muna. Eşti convinsă că bărbaţii pot fi proşti, nu-i aşa?

— Da, răspunse Skye, încercând să redevină serioasă.

Dagan se întoarse cu o coamă şi o coadă de cal pentru Zada care se şi dezbrăcase, nerăbdătoare. Aşteptară câteva minute până când aceasta se echipă şi apoi coborâră după Dagan şi ieşiră pe pajiştea iepelor.

— Mergeţi în mijlocul pajiştei, iar eu îi voi spune stăpânului că aţi venit, murmură Dagan.

Cele trei femei îşi făcură loc printre celelalte şi, ajungând în mijlocul pajiştei, se lăsară în patru labe pe iarba moale. Skye auzi lângă ea nechezatul unui cal şi apoi gemetele Zadei. Skye nu avu curajul să

întoarcă capul, dar zări cu coada ochiului cum Kedar o încăleca pe servitoarea ei, împingându-se tare în ea. Faţa Zadei era ca un studiu de beatitudine şi, cu un geamăt de încântare, aceasta se întinse pe iarbă, în timp ce Kedar se îndreptă spre Talitha şi o penetră dintr-o mişcare, accelerând apoi ritmul până când şi aceasta se întinse cu un strigăt pe iarbă.

Fără pic de răgaz, Kedar îşi aruncă ochii spre Skye, iar ea se pregăti pentru asaltul lui.

Kedar scoase un nechezat scurt ca s-o atenţioneze şi se apropie, mâinile lui mari strângând-o de şolduri, în timp ce-şi poziţionă bărbăţia între fesele ei. Skye se încordă, amintindu-şi de primul soţ care o forţa să facă dragoste într-o asemenea poziţie, dar pe Kedar nu-l interesa s-o iubească aşa cum putea s-o facă cu un băiat. Cu o deosebită abilitate găsi accesul ei feminin şi pătrunse adânc în ea. Începu încet o mişcare de du-te-vino, devenind din ce în ce mai excitat. Ea ştia că nu putea să rămână pasivă şi, ca să-i facă plăcere, îşi strânse uşor muşchii vaginali. Cu un geamăt prelung el o trânti pe iarbă şi o muşcă de gât.

— Târfă fierbinte, murmură el, în timp ce pasiunea i se revărsa în ea.

Când îşi reveni, îi şopti la ureche:

— Am aşteptat toată după-amiaza să te întorci şi să te am, bijuteria mea. Celelalte nu au reuşit să mă satisfacă.

Inima ei încă mai bătea sălbatic, dar ştia că el aştepta să răspundă acestei înflăcărări.

— Ce zi minunată mi-ai dăruit, stăpânul meu. La început bazarurile şi acum să fac dragoste cu tine. Sunt cea mai fericită dintre femei!

— Nu te-a deranjat că te-am posedat de faţă cu celelalte?

— Prefer ca dragostea noastră să se consume în intimitate, stăpâne, dar nu mi-e ruşine s-o arăt şi celorlalţi. Îi vei face să mă invidieze şi mai mult.

Kedar se ridică şi o trase lângă el.

— Ziua încă nu s-a terminat, bijuteria mea, murmură el, sărutând-o tandru. Te ador, frumoasa mea Muna. Jocurile s-au terminat, se adresă el celorlalte. Înapoi în harem toate, în afară de Talitha şi Muna.

Femeile se îndreptară spre casă, iar Dagan şi Min'da se grăbiră să îndepărteze echipamentele de pe Talitha şi Muna. Kedar le cuprinse de talie pe cele două favorite şi porniră împreună spre camerele lui.

— Amândouă mi-aţi dăruit multă plăcere, zise el expansiv, aşa că vă voi trata în mod deosebit. Astăzi când aţi fost în bazar la cumpărături am primit vizita fratelui meu Hamal care a adus o invitaţie la cină în palatul prinţesei Turkhan. Se pare că prinţesa este interesată să-şi dezvolte imperiul comercial şi Hamal a convins-o că ar putea să economisească mulţi bani dacă ar avea propriile ei caravane. Nu aş fi crezut că fratele meu are cap pentru afaceri, dar se pare că are şi i-a spus chiar că eu sunt cel mai potrivit om cu care să se sfătuiască. Peste două zile sunt invitat şi mi s-a permis să aduc două dintre favoritele mele. V-am ales pe voi, Talitha şi Muna.

— Stăpânul meu, ce generos eşti! exclamă repede Talitha.

Inima lui Skye bătea sălbatic, dar ea se controlă ca să-şi poată exprima de asemenea recunoştinţa.

— Stăpâne, nu meritâm asemenea favoare. Cum putem să-ţi mulţumim?

El zâmbi şi spuse indiferent:

— Tu şi Talitha vă potriviţi perfect cu pielea voastră albă şi aurie. Îmi va face mare plăcere să vă privesc făcând dragoste, înainte să vă posed pe amândouă.

Un moment, Skye crezu că nu l-a auzit bine şi mintea ei o purtă imediat cu ani în urmă când Claire, sora soţului ei, o violase. Durase luni de zile ca să poată suporta atingerea cămeristei, iar acum dădea piept cu lucrul de care se temea cel mai mult pe lumea asta.

Talitha văzu cum se albise la faţă şi simţi imediat că era vorba de ceva foarte rău.

— Stăpâne, rosti ea dulce, ştii că nu ţi-aş strica pentru nimic în lume plăcerea, dar eu nu cred că Muna a făcut vreodată dragoste cu altă femeie şi se va crispa. Ar fi bine dacă mi-ai permite două zile să o instruiesc. Va merita să aştepţi, îl tentă ea, privindu-l pe sub pleoape. Ţi-a plăcut fata pe care ai avut-o înaintea mea în această după-amiază? Este camerista Munei şi este nebună după tine, stăpâne. Ar muri de fericire dacă ai poseda-o noaptea asta.

— Bine, mormăi el, dar s-o înveţi bine pe Muna. (Le dădu fiecăreia câte o palmă peste fese.) Mergeţi în camerele voastre şi trimiteţi-mi-o pe berberă.

— Desigur, stăpâne, murmură Talitha şi, strângând puternic mâna lui Skye, se grăbi să iasă până când Kedar nu-şi schimba ideile.

— Nu pot s-o fac, protestă Skye când rămaseră singure. Pur şi simplu nu pot!

— Nu ai de ales, Muna. Am văzut ce îngrozită ai fost şi de aceea am riscat înainte să faci nebunia să-l refuzi pe Kedar. Ştii că are putere de viaţă şi de moarte asupra ta şi că este un om dificil. Dacă doreşte să facem dragoste împreună ca să se distreze, atunci nu putem decât să-l ascultăm. Nu te îngrijora. Îţi voi arăta ce e de făcut şi îţi promit că nu va fi aşa de teribil.

— Nu, replică Skye. Prefer să mor.

Ajunseră în camera lui Skye şi Talitha îi porunci Zadei:

— Stăpânul îţi doreşte compania, norocoaso. Grăbeşte-te, nu-i place să aştepte!

Cu un strigăt de fericire, Zada ieşi alergând din cameră şi Talitha se întoarse spre Skye.

— Ai înnebunit? o repezi ea. Dacă lui Kedar îi va face plăcere să te omoare, o va face astfel încât ultimele ceasuri ale vieţii ţi se vor părea ani. Merită aceste scrupule copilăreşti, Muna?

— Cândva, rosti Skye cu o voce slabă, dar tensionată, o femeie m-a forţat şi era să mor de ruşine.

Talitha oftă. *Deci Muna a fost violată de o femeie.*

— Muna, vom fi două prietene care-şi vor dărui plăcere una alteia. Suntem prietene, nu-i aşa?

— Nu pot s-o fac, murmură Skye.

— Trebuie, replică Talitha dur. Să începem.

Talitha o îmbrăţişă pe Skye care îngheţă alarmată.

— Trebuie să-ţi depăşeşti frica, cel puţin de ochii lui Kedar. Ceea ce facem nu înseamnă nimic, Muna. Te rog, încearcă. Nu vor fi decât nişte săruturi şi mângâieri, Muna. Nu este aşa de îngrozitor. Hai să ne aşezăm şi îţi voi arăta ce se aşteaptă de la noi.

O trase pe Skye pe divan şi se aşezară amândouă printre pernele viu colorate. Talitha începu s-o mângâie blând pe Skye şi aceasta nu reuşi să-şi oprească strigătul de repulsie, izbucnind apoi în lacrimi. Talitha i le şterse cu săruturi şi rosti blând:

— Hai, draga mea prietenă, nu mai plânge. Nu e aşa de groaznic, Muna, femeile sunt amante mult mai atente decât bărbaţii.

Continuă să-i vorbească amabil lui Skye câteva minute, sărutând-o şi mângâind-o şi Skye trebui să admită, în final, că nu era altă cale. Numai atunci când Talitha îşi coborî capul ca să-i sărute muntele lui Venus, Skye izbucni iar:

— O, nu, Talitha! Te rog, nu acolo!

Talitha îi împinse mâinile la o parte şi, oftând, Skye se abţinu să mai ţipe, încercând să se gândească la Niall Burke.

În sfârşit, Talitha concluzionă:

— Dacă ai să te contolezi, ai să joci bine rolul şi o să scăpăm şi de asta, Muna. Mâine vom mai exersa puţin şi va trebui să participi şi tu.

— Talitha, pot să mă forţez să stau liniştită când mă săruţi şi mă atingi dar nu voi face niciodată acelaşi lucru unei femei. Nu pot deoarece cred că dragostea dintre femei este anormală.

— Este preferată de unele femei, Muna. Îl preferi pe Kedar?

— Prefer atingerea unui bărbat.

Talitha râse de modul în care Skye evitase întrebarea, dar o lăsă în pace.

— Hai să cinăm împreună după ce facem baie, zise ea. După privirea lui Kedar, Zada nu va veni decât dimineaţă şi pot să pariez că va trimite şi după altele.

Era o uşurare pentru Skye că, după o lecţie de iniţiere, Talitha revenise la normalitate. Oricât de greu i-ar fi fost, credea că şederea ei în Fez se apropia de sfârşit. Atunci ea şi Niall vor fi liberi şi se vor întoarce în Irlanda, la copiii lor şi la o viaţă normală. *Oare îl voi vedea pe Niall când vom vizita palatul prinţesei Turkhan sau el va rămâne închis după zidurile haremului şi eu voi fi izolată cu Talitha într-un apartament pentru musafiri. Vom fi separaţi?!*

— Oricum, nu pentru mult timp, dragostea mea, şopti Skye.

— Ce spui, Muna? o întrebă Taslitha.

— Ce?

Skye reveni brusc la realitate.

— Ai spus ceva chiar acum, repetă Talitha.

— Am spus ceva?! Nu, nu pot să-mi amintesc, zise Skye, clătinând din cap, şi evident că n-a fost important.

10

Hamal îl conduse pe Niall Burke în grădinile mari, singurul loc unde puteau discuta fără să fie ascultaţi. Nimeni nu-i urma deoarece Hamal era cel mai credincios dintre sclavii prinţesei şi, de departe, tovarăşul său era uşor de controlat. Ei se plimbau pe o potecă pavată cu dale de marmură, mărginită de un şir de cedri. Mai sus era o grădină de trandafiri plină de flori şi vederea lor îi aminti lui Niall de Skye, gând pe care şi-l scoase din minte. Nu putea să-şi permită să fie slab.

— Ţi-a vorbit vreodată soţia ta despre prietenul ei din Alger, Osman astrologul? întrebă Hamal şi Niall se opri la mijlocul pasului.

— Da, răspunse el ezitând. De ce mă întrebi?

— Osman este unchiul meu. Anul trecut a venit la Fez, oraşul său natal, ca să ţină timp de câteva luni nişte cursuri la universitate. Am vorbit despre tine şi unchiul meu şi-a dat imediat seama cine eşti. Am hotărât că trebuie să te ajutăm să scapi. Să nu strigi, dar soţia ta este în oraş. Este o femeie curajoasă şi, de când a aflat că eşti în viaţă, ar face orice să te elibereze.

— *Unde este?!*

Pulsul lui Niall bătea nebuneşte.

— În casa fratelui meu Kedar, răspunse Hamal.

— A adus o răscumpărare suficient de mare, ca s-o tenteze pe prinţesă?

— Nu ai înţeles nimic până acum, Ashur? *Nu trebuie o răscumpărare.*

— Atunci nu înţeleg, replică Niall.

— Soţia ta a venit la Fez ca să te ajute să evadezi. Nu putea intra în Fez decât ca membru al unei familii originare de aici, aşa că Osman a plănuit ca ea să pretindă că e sclavă şi a dăruit-o fratelui meu Kedar. Numai aşa soţia ta a putut intra în Fez, drept sclava Muna din haremul fratelui meu Kedar.

— Pentru Dumnezeu! explodă Niall şi Hamal privi nervos în jurul lui.

— Fii calm, Ashur! îl rugă el. Nu înţelegi pericolul în care suntem cu toţii din cauza acestui complot? Dacă află Turkhan ce am făcut, vom muri amândoi indiferent că ne iubeşte. Gândeşte-te de asemenea la soţia ta.

— Tocmai la asta mă gândesc, Hamal, deoarece nu sunt nebun să cred că un bărbat care şi-a vândut propriul frate o aduce pe soţia mea la Fez, ca să facă o faptă bună. Kedar nu este amestecat în acest joc, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Hamal încet. El crede că ea este o sclavă şi o tratează ca atare. A devenit favorita lui şi se vorbeşte că vrea s-o facă soţia lui. Am sperat că se va plictisi repede de ea, dar el devine pe zi ce trece mai îndrăgostit şi nu ne mai putem permite să aşteptăm.

— Nebuna mea mică, murmură Niall, zâmbind blând. Aşteaptă s-o vezi, Hamal. Este cea mai frumoasă femeie care a fost creată şi are o minte şi mai grozavă. Este o adevărată luptătoare, Skye a mea!

— Bănuiesc că are un spirit puternic dacă a supravieţuit cu fratele meu deoarece Kedar nu este un om uşor de suportat, replică Hamal. Am vorbit acum două zile cu Skye a ta în prăvălia lui Yusef giuvaergiul. Dar nu aş putea să spun cât este de frumoasă fiindcă era complet acoperită de un iaşmac negru. Diseară, Ashur, o vom vedea pe ea şi pe fratele meu.

— *Ce?!*

— Turkhan a hotărât să-şi extindă imperiul comercial şi i-a cerut fratelui meu să vină la cină. I-a permis să aducă cu el două femei şi eu mă aştept ca soţia ta să fie una dintre ele. Vor rămâne peste noapte şi, dimineaţa, Kedar şi prinţesa vor discuta afaceri.

— Este vreo posibilitate ca să pot vorbi cu ea?

— Nu, Ashur, prietene. Turkhan ar fi furioasă dacă o femeie frumoasă ar vorbi cu tine şi Kedar este îngrozitor de gelos. Va trebui să fii foarte curajos, prietene. Nu va fi uşor să stai calm făcându-i curte lui Turkhan, în timp ce Kedar se va ocupa de soţia ta. Dar gândeşte-te la copiii tăi, prietene. Vrei să rămână orfani de amândoi părinţii? Soţia ta te iubeşte foarte mult, dacă a făcut toate acestea pentru tine. De câte ori mi-ai vorbit despre obstacolele pe care le-aţi depăşiţi ca să fiţi împreună? Înainte să distrugi slaba şansă pe care o aveţi, gândeşte-te, Ashur, la ce a suportat ea şi nu lăsa ca sacrificiul ei să fie în van.

— De ce ne ajuți, Hamal? Ca s-o ai numai tu pe Turkhan?

— Tu, Ashur, răspunse acesta zâmbind, ești primul rival serios pe care l-am avut la dragostea lui Turkhan. Ceilalți sunt doar niște jucării, simple distracții. Nu mi-e frică de tine pentru că știu că inima ta este altundeva, chiar dacă ești forțat să-ți petreci zilele cu noi. O iubesc pe Turkhan și o voi iubi mereu. Cu toate că fratele meu nu știe, am încercat timp de trei ani să-i atrag atenția cu scopul de a deveni favoritul ei și a-mi câștiga un loc în lumea asta. Kedar nu ar fi împărțit niciodată cu mine averea tatălui nostru și, dacă l-aș fi lăsat să vadă că eram inteligent, m-ar fi ținut sub călcâiul lui tot restul zilelor. Nu aș fi fost niciodată cu adevărat liber. Dar când am ajuns în patul lui Turkhan eram virgin, un băiat de cincisprezece ani care, în ciuda unei figuri demne de încredere, era speriat de moarte. Ce se întâmpla dacă greșeam și mă trimitea pentru totdeauna de lângă ea? Pe atunci ea avea nouăsprezece ani și multă experiență. Destulă, ca să știe că eu eram neinstruit. A fost amabilă, Ashur, m-a învățat să fac dragoste și eu am câștigat îndemânare și încredere în mine. Și m-am îndrăgostit cu adevărat de Turkhan. Se apropie vremea mea, Ashur, deoarece, când o vei părăsi, ea va fi distrusă și se va întoarce la mine. Atunci voi acționa și voi redeveni un bărbat liber, care va face din Turkhan soția lui și îi va conduce imperiul comercial. Nu vreau altă femeie, fiindcă ea este femeia pe care mi-am dorit-o întotdeauna, dar eu trebuie să devin bărbatul pe care-l dorește ea.

Niall îl privea pe Hamal cu un mult respect. Până atunci îl considerase numai un băiat blând și cu o inimă de copil. Acum era surprins.

— Cum ne vei ajuta să evadăm? întrebă el direct.

— Va dura mai multe săptămâni pentru a termina aranjamentele, dar eu îi voi sugera prințesei să insiste ca fratele meu s-o însoțească în Alger, așa încât Turkhan să poată vedea ea singură drumul și să viziteze portul. Atunci veți evada amândoi, tu și soția ta, deoarece sunt sigur că nici prințesa nici Kedar nu vor călători fără favoriții lor.

Niall simțea că tremură de emoție. Hamal făcea ca totul să pară atât de simplu și ușor. *Cum să mai aștept atâtea săptămâni?* Inima îi bătea nebunește și inspiră adânc de câteva ori ca să se calmeze.

— Cred că am nevoie de băutura pe care o face Rabi, observă Niall. Sunt la fel de dornic ca o virgină în fața mirelui.

— Da, zise Hamal, izbucnind în râs. Nu trebuie să ne trădezi, Ashur, prin vreo manifestare de entuziasm. Hai s-o găsim pe Rabi şi şerbeturile ei care te vor calma şi te vor ajuta să-ţi controlezi nervozitatea. Vom mai discuta şi-ţi voi spune toate detaliile pe care trebuie să le cunoşti.

Revenit în camera lui, Niall luă cu mâini tremurânde cupa şi bău cu înghiţituri mari din şerbetul pe care bătrâna Rabi îl făcuse pentru el. *Skye! La noapte o voi vedea pe Skye! Fata mea curajoasă ştie că trăiesc şi a venit să mă ajute. Doamne, cât o iubesc!*

Rabi îi observă starea de spirit şi comentă:

— Eşti nervos astăzi, Ashur. Ce s-a întâmplat?

— Hamal mi-a spus că fratele lui va veni la noapte la prinţesă şi că ne va fi permis să cinăm cu ei. Mă emoţionează că stăpâna Turkhan îmi face o asemenea onoare.

Rabi îl mângâie matern pe părul întunecat.

— Într-adevăr, frumosul meu, ţi se va acorda un privilegiu special. Nu numai că va veni fratele lui Hamal, dar vor fi şi cele două favorite ale lui.

— Ele nu pot să concureze cu frumuseţea prinţesei mele, rosti Niall repede.

Rabi chicoti fericită.

— Te îndrăgosteşti de ea, Ashur! Este bine! Da, da, e foarte bine! (Bătrâna se aplecă spre el, conspirativ.) Fă-i un copil şi vei fi stăpânul haremului! şopti ea. Vei fi bogat, Ashur, şi nici Hamal nu te va depăşi ca putere! Odihneşte-te acum, uriaşul meu, şi te voi trezi la timp.

El o ascultă, dormind câteva ceasuri înainte ca Rabi să-l trezească şi să-l grăbească să meargă la baie, unde trebui să îndure privirile ostile ale celorlalţi bărbaţi din harem. Turkhan avea aproape douăzeci de masculi în afară de Hamal şi de el. Cei mai mulţi erau de origine din Asia Mică, dar prinţesa avea şi un veneţian, doi greci, un suedez blond şi tot atât de musculos ca Niall, un rus neprietenos şi doi negri svelţi. Erau evident geloşi deoarece, de când sosise Niall, prinţesa petrecuse mai tot timpul cu el. Se reţineau de la orice acţiune deschisă împotriva lui deoarece încercaseră odată să-l înveţe că este un parvenit, dar fuseseră bătuţi rău de furiosul Niall. Fuseseră de asemenea biciuiţi de furioasa lor stăpână şi ameninţaţi că vor fi vânduţi. Şi mai subtil îi blocase Hamal care, la o nouă încercare de a-l otrăvi pe Niall, îi ameninţase că-i va spune prinţesei dacă se mai întâmplă. Asta însemna chiar pedeapsa cu moartea

şi nici unul nu voia să rişte. Aşa că bărbaţii din haremul prinţesei îşi revărsau ura prin vorbele tăioase adresate lui Niall:

— Cum face dragoste un irlandez?

— Ca un porc, răspunse cineva.

— Nu, prietene. Porcul este interzis unui credincios şi frumoasa noastră prinţesă este o adevărată credincioasă.

— Atunci probabil o face ca un câine ce este, şuieră un egiptean cu ochii negri.

Niall zâmbi sfidător grupului de bărbaţi.

— Credeam că numai turcii o fac între ei aşa cum o fac câinii, replică el. Cât despre ceilalţi dintre voi, nu aveţi cu ce s-o faceţi, eunuci neputincioşi ce sunteţi. Nu mă mir că Turkhan îl preferă pe Hamal şi pe mine. Pe naiba, băieţelul meu o are mai mare decât oricare dintre voi!

— Dacă n-ar fi licoarea pe care ţi-o dă bătrâna vrăjitoare, Ashur, n-ai fi în stare nici măcar s-o ridici, îşi arătă colţii veneţianul.

— Licoarea de la Rabi îmi dă mai multă vigoare ca s-o fericesc pe prinţesă, Ibrahim. Păcat că tu nu vei mai avea şansa asta niciodată.

Apoi ieşi din baie râzând în hohote, lăsându-i pe ceilalţi să spumege de o furie neputincioasă.

Rabi îl aştepta şi-i masă pielea bronzată cu ulei de mosc, făcând-o să strălucească. Lui Niall îi plăcea să stea la soare în grădini şi bronzul făcea ca ochii lui să pară mai argintii. Făcea plimbări lungi şi înota în mod regulat ceea ce-l ferise să se îngraşe ca unii dintre bărbaţii din harem care se mulţumeau să stea tolăniţi, dar trupul lui musculos şi zvelt devenise în ultima vreme mai slab pentru că-i scăzuse pofta de mâncare.

Rabi îi întinse şalvarii de mătase roşie, strânşi pe glezne cu o bandă lată brodată cu fir de aur, perle mici şi rubine, iar pe talie îi fixă o centură de piele lată închisă cu o pafta dreptunghiulară bătută cu rubine. Era încălţat cu papuci cu vârfurile întoarse din piele aurită şi la gât avea un lanţ greu de aur cu un medalion dintr-un rubin mare sculptat ca o inimă care-i cădea pe pieptul gol. Niall se simţea ridicol aşa de înzorzonat, dar ştia că aceasta era vestimentaţia arăbească.

Savurând şerbetul de struguri pe care i-l preparase Rabi, se întreba dacă Skye va râde când îl va vedea, iar apoi se gândi ce va purta ea şi simţi că furia îl cuprinde doar o clipă, ca să dispară apoi de tot. Nu putea face nimic. *Curând. Curând vom fi împreună şi totul va fi ca odinioară.*

— Eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată, zise Rabi admirativ, după ce-i perie părul ondulat.

— Amândoi sunt frumoşi, observă Selwa, bătrâna care îl servea pe Hamal. Uită-te la băiatul meu, Rabi. Nu arată minunat în seara asta?

Hamal rânji şi făcu o piruetă. Era îmbrăcat la fel de elegant ca şi Niall, dar şalvarii lui erau din mătase albastră ca noaptea, benzile de la glezne erau brodate cu argint şi bătute cu diamante mici şi cu safire. În jurul gâtului avea un lanţ de argint cu un medalion incredibil de bogat, un sfert de lună tăiat dintr-un diamant enorm cu o stea mare de safir deasupra, iar centura şi papucii erau din piele argintie, ambele bătute cu safire şi diamante. Hamal avea pielea tot atât de albă pe cât de bronzat era Niall, deoarece bărbaţii din nobilime evitau soarele, crezând că pielea bronzată era potrivită pentru ţărani.

— Vino, Ashur, zise Hamal. Nu trebuie să întârziem. Kedar este întotdeauna punctual.

În timp ce ieşeau din cameră, rânji răutăcios celor două bătrâne.

— Vă doresc o seară plăcută în care să-i torturaţi pe ceilalţi pentru greşelile pe care le-au făcut, le necăji el şi acestea chicotiră vesele, arătând că exact asta intenţionau să facă.

— Ea este aici? îl întrebă Niall nervos pe Hamal.

— Da, răspunse acesta scurt, dar aminteşte-ţi, Ashur, că nu trebuie să arăţi că o recunoşti pe soţia ta. Orice s-ar întâmpla, tu trebuie să-ţi demonstrezi devotamentul pentru Turkhan. Fratele meu este foarte posesiv cu Muna şi dacă ar surprinde numai o privire, te-ar distruge cu mâna lui. Dacă unul dintre voi îl trădează pe celălalt, eu nu voi putea face nimic. Gândeşte-te la asta!

— Înţeleg, prietene, oftă Niall, dar promite-mi că nu vei fi gelos în noaptea asta. Mă voi dedica prinţesei şi o voi face femeia cea mai fericită.

— Să n-o faci să sufere, Ashur!

Ochii castanii şi blânzi ai lui Hamal erau plini de îngrijorare.

— Cum pot evita s-o rănesc, Hamal? Dacă vreau să reuşesc în planul nostru trebuie să par total îndrăgostit de ea. Trebuie să fie total sigură de mine, Hamal. Nu te îngrijora, tânărul meu prieten. Ştiu din experienţă că inimile femeilor pot fi zdrobite, dar se sparg rareori. Te va aprecia şi mai mult dacă va fi trădată de mine.

Hamal oftă cu regret, chiar dacă ştia că prietenul lui spunea adevărul.

Turkhan va fi extrem de furioasă, dar venise vremea ca el să facă mutarea şi prinţesa lui trebuia să înceapă să se comporte ca femeia care era şi nu ca un despot. Cu toate că era o prinţesă otomană şi avea mai multă libertate decât orice altă femeie, cu excepţia mamei sultanului, ea rămânea femeie şi sultanul greşise când îi permisese lui Turkhan să rămână necăsătorită. Hamal zâmbi pentru sine. *Voi schimba cât de curând asta!*

Ajunseră la sala unde se servea cina şi unde fuseseră pregătite două mese joase de abanos, lângă care se aflau perne viu colorate. Camera era luminată de torţe mari de perete, care erau prinse în suporţi de aur şi în fiecare colţ al camerei se găseau cădelniţe de aur în care se ardea tămâie cu miros pătrunzător, iar în mijlocul fiecărei mese erau boluri de cristal cu crini parfumaţi.

Turkhan sosise în cameră numai cu un moment înaintea celor doi bărbaţi şi, întorcându-se, exclamă încântată:

— Sunteţi amândoi minunaţi!

— Iar tu, prinţesa mea, murmură Niall, mi-ai umplut ochii cu frumuseţea ta incredibilă şi perfectă încât am orbit.

Turkhan se îmbujoră de surpriză.

— Ashur, ai început să vorbeşti ca un poet persan.

Hamal se foi nervos, gândindu-se că Turkhan se comporta ca o virgină. Apoi realiză că era gelos şi îşi aminti că Ashur îl prevenise.

Turkhan nu observă starea neliniştită a favoritului ei tânăr şi spuse:

— Haideţi să ne aşezăm până soseşte oaspetele meu şi femeile lui.

Îmbrăcată într-un caftan din mătase argintie, cu decolteu adânc şi mâneci largi brodate cu mici perle negre şi safire roz, arăta minunat. Părul roşcat îi era pudrat cu praf de aur şi îi cădea liber pe spate, iar în urechi îi sclipeau safire roz montate în argint.

— Femeile fratelui meu vor sta cu noi? întrebă Hamal curios.

— Nu mi s-a părut cinstit să-i refuz compania lor atâta timp cât eu vă am pe voi, dragul meu, răspunse Turkhan.

— Le-ai văzut?

— Le-am privit prin vizorul camerei lor, Hamal, răspunse prinţesa râzând. Amândouă sunt drăgălaşe. La noapte, dacă sunteţi cuminţi, dragii mei, vom privi cum face Kedar dragoste cu femeile lui. Mi s-a spus

că este considerat un amant forte talentat. Poate că amândoi veţi învăţa ceva de la el, glumi ea.

Niall simţi un fior rece pe spate.

— Ai un vizor secret prin care priveşti în camera oaspeţilor?

— Bineînţeles. Bunica mea spunea că asemena lucruri sunt de nepreţuit dacă vrei să afli despre oaspetele tău mai mult decât vrea să arate, răspunse Turkhan.

Discuţia se întrerupse, atunci când eunucul-majordom anunţă:

— Kedar ibn Omar.

Turkhan privea leneşă intrarea lui Kedar şi a femeilor lui în cameră.

— Bine ai venit în casa mea, Kedar ibn Omar, spuse ea. Te rog să te aşezi ca să putem servi masa.

— Sunt onorat de invitaţie, Înălţimea Ta, şi sper să-ţi pot fi de ajutor.

Kedar se aşeză şi le făcu semn lui Skye şi Talithei să se aşeze şi ele.

Cu o privire rapidă Skye îl privi pe Niall şi apoi îşi plecă repede ochii ca nimeni să nu observe durerea ei, văzând cât de posesiv îl mângâia Turkhan pe Niall.

— Nu ai fi azi în casa mea, Kedar, dacă nu aş fi sigură că îmi poţi fi de ajutor, replică Turkhan. Fratele tău m-a asigurat că eşti cel mai priceput comerciant din Fez, iar eu am întotdeauna încredere în vorbele lui Hamal.

Kedar simţi un val de furie neputincioasă la cuvintele ei îndrăzneţe. Îl enerva că o femeie putea să-i vorbească astfel. Prinţesă otomană sau nu, dacă ar fi avut-o măcar o singură noapte ar fi domesticit-o şi ar fi făcut-o să-şi ceară iertare. În loc de asta era obligat să dea un răspuns elegant, dar Hamal şi Turkhan văzură fulgerul de supărare ce se aprinsese o clipă în ochii lui.

— Mă simt onorat că fratele meu mai tânăr este o bucurie pentru tine, Înălţimea Ta, fiindcă eu l-am crescut.

Turkhan zâmbi dulce, dar în ochii ei apăru o privire triumfătoare care nu-i scăpă lui Kedar şi el scrâşni din dinţi de frustrare. Văzând că stăpânul ei era mânios Talitha se aplecă înainte, luă cupa care era pusă în faţa lui şi i-o ridică la buze.

— Beţi, stăpâne, susură ea. Nu puteţi să o ofensaţi pe prinţesă; calmaţi-vă, vă rog, îl atenţionă extrem de încet, aproape fără să mişte buzele.

Kedar dădu din cap aprobator şi luă o înghiţitură mare din apa cu gheaţă şi lămâie.

— Eşti înţeleaptă, Talitha, şopti el, înţelepciune care se potriveşte cu frumuseţea ta.

O privi şi furia i se risipi. Era foarte frumoasă în seara asta şi costumul ei o avantaja şi-i plăcea. Era îmbrăcată cu şalvari de mătase aurie, strânşi pe glezne cu o bandă brodată cu mici topaze care se regăseau şi pe eşarfa aurie de pe şolduri şi pe boleroul de satin, iar pe deasupra purta o bluză cu mâneci lungi, dintr-un voal auriu transparent. Aranjamentul de păr din lanţuri de aur şi topaze îi acoperea buclele scurte şi Kedar era încântat de ea pentru că simţea că îi făcea cinste.

Servitori tăcuţi au adus tăvile cu mâncare aşezând pe mese pulpă de miel la frigare, orez cu şofran, anghinare în ulei de măsline şi oţet de pelin, pulpă de gazelă în sos de struguri, plăcintă cu carne de porumbel, clapon cu lămâie, mazăre nouă şi arpagic, kebab de pui şi boluri cu iaurt şi măsline negre şi verzi.

— Să scuzi simplitatea mesei, îl rugă Turkhan.

— O masă simplă poate deveni un adevărat ospăţ, dacă bucătarul este priceput, răspunse Kedar. Şi este, într-adevăr, foarte priceput.

El deschise gura ca să ia bucata de miel cu care-l hrănea Muna. Acum se simţea expansiv şi, înconjurat de atenţia permanentă a celor două femei ale lui, avantajat. O privi încântat pe Muna. Îmbrăcămintea ei – sau lipsa acesteia – era la fel de plăcută pentru el ca şi eleganţa Talithei. Muna purta şalvari diafani roz brodaţi cu perle la glezne, şalul de pe şolduri avea dungi roz şi argintii, iar sânii ei mici şi perfecţi, cu sfârcurile colorate cu carmin, erau neacoperiţi. O clipă Kedar se uită cu jind la sânii Munei şi se gândi la plăcerea pe care i-o dăruise în ultimele luni, la plăcerea pe care i-o va dărui iar la noapte.

Ochii lui Skye se furişară din nou spre Niall, ştiind cât de caraghios se simţea el în hainele orientale şi dorindu-şi să poată să-i spună cât de minunat arăta cu pieptul bronzat. Părea mai slab şi se întrebă dacă primea destulă mâncare, certându-se apoi singură că era nebună. *Ah, Niall, uită-te la mine, în loc să-i acorzi atâta atenţie prinţesei roşcovane! Soţul meu drag, o atingi, oare pe prinţesă şi în alt mod mai intim?* se întrebă ea, simţind că e gata s-o strângă de gât pe târfa aceasta încrezută. Vocea răguşită de dorinţă a lui Kedar o făcu să-şi revină.

— Prinţesa a oferit o masă bogată, dar abia aştept să mă delectez cu carnea ta, bijuteria mea.

Ea ridică spre el ochii de safir şi-i zâmbi seducător.

— M-ai face de ruşine faţă de *această* femeie, stăpâne? întrebă ea abia şoptit. Sunt numai pentru plăcerea ta şi nu pentru ochii altora, stăpânul meu.

Buzele ei pline se strânseră într-un botic adorabil şi Kedar o dori cu disperare, gândindu-se ce simţea când era înfipt adânc în ea.

Niall Burke scrâşni din dinţi când Kedar îi mângâie soţia cu un gest familiar. În mintea lui acceptase ceea ce făcuse Skye ca să ajungă la el, dar era o mare diferenţă în a accepta faptele şi a le vedea în realitate. Fratele lui Hamal era un bărbat atrăgător şi evident unul extrem de potent. El o privea pe Skye cu dorinţa unui bărbat care este îndrăgostit de favorita lui, iar ei părea să-i placă, deoarece îi zâmbea seducător şi murmura, cu o voce melodioasă estompată, cuvinte care nu puteau fi înţelese.

Niall voia să micşoreze distanţa dintre el şi Kedar ca să-i poată înfige un cuţit în gâtlejul blestemat.

— Eşti foarte îngândurat, Ashur, îl readuse la realitate vocea prinţesei.

— Visez la noaptea care urmează, dacă pot să îndrăznesc, prinţesa mea.

— La noapte, murmură ea conspirativ, îi vom spiona pe musafirii noştri şi apoi ne vom juca toţi trei. Îţi voi depăşi visele, Ashur, iubitul meu.

Prostit, Niall se aplecă înainte şi sărută repede gura care i se oferea.

— Iertare, prinţesa mea, dar nu aş putea să rezist!

Turkhan râse şi îi lovi uşor obrazul cu o unghie lungă şi ascuţită, pedepsindu-l în glumă. Apoi i se adresă lui Kedar:

— Care dintre aceste femei este cea primită de la unchiul din Alger?

— Trebuie să te prezinţi prinţesei, îi spuse Kedar lui Skye.

Ea se ridică cu graţie, traversă camera şi căzu ascultătoare la picioarele ei.

— Înălţimea Ta, eu sunt Muna, spuse ea, cu fruntea la pământ.

— Ridică-te! Ai reputaţia că eşti frumoasă şi vreau să văd dacă este adevărat.

Skye se ridică şi se îndreptă înaltă şi mândră în faţa prinţesei. Avea bărbia ridicată, iar părul îi flutura în jur ca o mantie întunecată. Ochii ei minunaţi, totuşi, erau plecaţi ca să n-o ofenseze pe gazdă.

Turkhan pirvi cu ochi critic frumuseţea extravagantă din faţa ei.

— Unde a câştigat unchiul vostru un asemenea premiu?

— Într-un târg de sclavi din Alger, Înălţimea Ta, răspunse el. A văzut-o şi mi-a dăruit-o, ştiind că-mi va plăcea. Şi aşa este.

— Ai instruit-o aşa repede?

— Este de origine nobilă în ţara ei şi inteligentă, răspunse Kedar.

Vorbeau despre ea ca şi cum n-ar fi fost în aceeaşi cameră sau, mai rău, ca şi cum ar fi fost un obiect neînsufleţit. Skye îşi îndreptă ochii încă o dată spre Niall.

Inima ei se opri când o privi şi el cu ochii argintii plini de dor şi Skye îşi simţi ochii plini de lacrimi. Clipi repede ca să-şi oprească lacrimile şi strigă fără sunet numele lui. *Niall!*

Doamne, cum poate să fie aşa de minunat de frumoasă în ciuda a tot ce se întâmplă? Oh, iubito, te doresc aşa de mult! Dacă am putea evada chiar acum! În loc de asta, va fi forţat să privească cum un alt bărbat va face dragoste cu soţia lui. Dacă nu va înnebuni acum, nu va înnebuni niciodată. *Te iubesc, Skye*, oftă el.

— Fiecare dintre femeile mele are o slăbiciune, Înălţimea Ta, îşi continua Kedar dizertaţia. Este întotdeauna util să afli ce fel de pedeapsă o înfricoşează. Nu aş atinge-o niciodată pe Muna deoarece chiar şi o lovitură dată cu grijă ar lăsa urme pe pielea ei perfectă. Întoarce-te, bijuteria mea, şi las-o pe prinţesă să vadă!

Skye se mişcă ascultătoare, retrăgându-şi privirea de la Niall.

— Vedeţi, pielea este imaculată. Ar fi un păcat în faţa lui Allah să distrug asemenea frumuseţe şi totuşi este nevoie de o pedeapsă. În cazul Munei, bătaia la tălpi.

— Ai folosit-o? se interesă Turkhan.

— Bineînţeles; trebuie să admit că Muna a avut nevoie de unele corecţii de comportament, dar acum am renunţat la ele.

— Eu prefer să folosesc opiumul şi haşişul, remarcă Turkhan. Dacă foloseşti forţa cu un sclav recunoşti că ai pierdut controlul. Nici cu frumosul meu Ashur nu a fost uşor deloc – nu-i aşa, dragul meu? Până de curând mi s-a împotrivit dar, în sfârşit, şi-a acceptat soarta. De atunci a fost bucuria vieţii mele.

— Un bărbat atât de puternic poate fi periculos, Înălţimea Ta, observă Kedar. Ar fi mai nimerit să lucreze în mină sau să vâslească pe galeră. Mă mir că păstraţi o asemenea creatură.

— Ashur îmi demonstrează perfect punctul de vedere, Kedar. Nu l-am maltratat niciodată fizic. Nu a trebuit, deoarece şerbetul şi bomboanele cu droguri îl ţin permanent sub control. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Hamal.

— Nu mai sunt necesare argumente, interveni Hamal. Amândoi aveţi metodele voastre şi ele funcţionează pentru fiecare caz. Tu eşti mulţumit cu Muna şi tu, cu Ashur, prinţesa mea. Kedar, continuă el, ai vrea să-i vorbeşti prinţesei despre drumurile comerciale pe care le foloseşti?

Servitorii începură să cureţe cele două mese scunde de resturile de mâncare şi să aducă boluri mari cu fructe proaspete — ciorchini de struguri albi şi negri, caise aurii, smochine şi curmale dulci. Mai aşezară pe masă platouri cu prăjituri cu fistic şi migdale, iar un bătrân sfrijit se instală într-un colţ al camerei ca să prepare cafeaua, servind-o apoi, incredibil de fierbinte şi foarte concentrată, în ceşti micuţe de porţelan.

— Trebuie să bei cel puţin două ceşti, zise Talitha în timp ce punea mult zahăr în ambele ceşti. Kedar aşteaptă o adevărată performanţă de la noi în noaptea asta şi nu trebuie să-l dezamăgim, Muna.

Skye bău cafeaua cu aerul unui condamnat. De două zile încerca să facă dragoste cu Talitha, dar tot nu reuşea să se împace cu ideea. Îi era groază de ce va urma şi se gândise cum ar putea să scape de sarcina oneroasă fără a-l ofensa pe Kedar. Nu fusese, totuşi, capabilă să găsească o scuză pe care el s-o accepte.

Prinţesa nu pregătise distracţii aşa că, după ce terminară masa, mai discutară un timp înainte ca Turkhan să se ridice în picioare, punând capăt serii.

— Mâine, Kedar, vom vorbi mai pe îndelete. Fratele tău te va conduce la mine. Noapte bună!

Şi părăsi camera urmată de cei doi favoriţi.

Kedar ar fi trebuit să fie iritat că a fost concediat cu atâta indierenţă, dar mâncarea bună şi cele două femei ale lui îl ameţiseră. Se simţea foarte relaxat şi era gata să înceapă o serie de aventuri senzuale. Urmat

de Talitha şi de Muna el se grăbi spre camerele lui. Cum intrară, Dagan şi Zada se grăbiră să îi servească.

— Baia, repede, le porunci Kedar. Şi tu, Zada.

Când se aflară în baia femeilor, Talitha remarcă:

— Este într-o formă grozavă în noaptea asta dacă ne vrea pe toate trei. La cei mai mulţi bărbaţi pasiunea scade cu cât avansează în vârstă, dar la Kedar, creşte. Imaginează-ţi cum va fi la şaizeci de ani, cu toate că nu mă aştept să fim aici ca să-l vedem.

Ea şi Zada izbucniră în râs, dar Skye nu găsi că era ceva prea vesel.

— Tăceţi, stăpânul face baie de cealaltă parte a peretelui. Ce se întâmplă dacă aude şi se supără?

— Ai dreptate, încuviinţă Talitha şi continuară să se spele în linişte.

După ce au terminat şi-au frecat dinţii cu sare, au mestecat câteva frunze de mentă ca să-şi îndulcească respiraţia şi şi-au pieptănat părul cu perii umezite în mosc şi parfum de trandafiri. Apoi, fără să se mai deranjeze să se îmbrace, s-au întors în dormitor unde Kedar, împrospătat şi el de către Dagan, le aştepta tolănit confortabil pe canapea, fumând haşiş dintr-o narghilea.

Pulsul lui Kedar se acceleră şi când privirea lui căzu asupra celor trei femei simţi cum i se întăreşte penisul. Intenţia lui fusese să le privească pe Talitha şi pe Muna făcând dragoste în timp ce el se amuza cu Zada, dar îi trecu prin minte cât de mult semăna trupul zvelt al Talithei cu al unui băiat tânăr şi cât de feminină era Zada cu sânii şi şoldurile ei pline. *Am să le pun să facă dragoste amândouă*, se gândi el, *în timp ce eu o voi poseda pe delicioasa mea Muna*.

— M-am răzgândit, Talitha. Tu vei face pereche cu Zada. Muna, bijuteria mea, vino lângă mine să le privim.

Skye se aşeză recunoscătoare pe perna de lângă el şi Kedar lăsă să-i alunece un braţ în jurul taliei ei şi o muşcă de ureche.

— Sunt prea gelos ca să permit altcuiva, chiar şi credincioasei mele Talitha, să te atingă, murmură el. Începeţi! Ie repezi el pe celelalte femei. Talitha va juca rolul băiatului.

— Cum porunceşte stăpânul meu, murmură Talitha zâmbind şi apoi o îmbrăţişă pe Zada, sărutând-o pe gură.

Zada îi răspunse destul de dornică, aruncându-şi braţele în jurul gâtului Talithei şi presându-şi formele pline de cele zvelte ale partenerei.

În timp ce femeile se mângâiau reciproc, Kedar cuprinse sânii lui Skye în palme şi ea îşi mută repede privirea de la scena dezgustătoare, concentrându-se asupra lui Kedar. El, totuşi, continua să le privească cu ochi arzători pe cele două.

— Uită-te cum se ling, bijuteria mea! Uită-te!

Kedar observase că nu le privea pe cele două femei şi-i întoarse capul cu forţa.

Cele două se sărutaseră şi se mângâiaseră, îşi supseseră una alteia sânii şi îşi linseseră sexurile, frecându-se una de alta dar, spre surpriza lui Skye, Talitha se ridică şi Dagan apăru în grabă ca să-i prindă de şolduri un ham de piele roşie de care atârna un penis de fildeş. Cu obiectul bine fixat, Talitha îngenunche peste Zada care gâfâia şi-i desfăcu coapsele. Jucându-şi rolul de băiat, ea se mişcă înainte, împingând obiectul în trupul Zadei, care gemu de plăcere, înfăşurându-şi picioarele în mijlocul şoldurilor Talithei. Aceasta se balansa înainte şi înapoi, iar Kedar, cu respiraţia agitată, se aplecă să vadă mai bine. Privind în jos, Skye constată că şi bărbăţia lui era îndreptată ferm înainte.

— Stăpâne, mă doare, scânci ea atunci când mâinile lui îi strânseră sânii.

Strânsoarea lui slăbi, dar câteva momente nu-şi întoarse privirea de la cele două femei din faţa lui aflate pe covorul gros. Când, în sfârşit, Talitha se prăbuşi peste Zada, Kedar scoase un oftat de satisfacţie şi se întoarse spre Skye, O întinse pe pernele canapelei şi începu să sugă un sfârc, în timp ce cu mâna i-l strângea pe celălalt. Automat mâna ei se răsuci în părul lui negru şi apoi îi mângâie ceafa, ştiind că-i făcea plăcere. Îi simţea bărbăţia dură lipită de piciorul ei, dar ştia că n-o va poseda aşa repede. Cele două femei îl excitaseră grozav, dar lui Kedar îi plăcea preludiul la fel ca şi actul în sine.

Capul lui se mută la celălalt sân, pe care-l muşcă destul de tare şi ea ţipă slab ca să protesteze şi, ca răspuns, el se rostogoli cu ea de pe canapea pe covor. Skye stătea întinsă pe spate, iar Kedar îşi freca uşor bărbăţia umflată de faţa ei, oprindu-se sugestiv la buze. Ea sărută lungimea care pulsa, ceea ce el considera că este o mare pasiune şi mârâi către celelalte două femei:

— Desfăceţi-i picioarele şi ţineţi-le larg deschise.

Skye își simți picioarele trase în două direcții, în timp ce Kedar, stând în genunchi de o parte a ei, continua să-și frece penisul de sânii pântece. Brațele îi erau întinse deasupra capului și, pentru moment, ea nu simțea nimic. Jumătate din mintea ei era la Niall, cealaltă jumătate fiind atentă la ce urma să i se întâmple și începu să geamă cu prefăcută pasiune.

Kedar se aplecă între picioarele ei și, rămânând sprijinit pe coate, îi desfăcu buzele inferioare cu degetele și apoi gura lui fierbinte începu să se delecteze cu miezul ei sensibil.

— Allah! murmură Turkhan scrutând scena din fața ei. Fratele tău este foarte inventiv, Hamal.

— Așteaptă, prințesa mea, replică acesta, Kedar abia își încălzește frumosul subiect.

— Crezi că este foarte frumoasă? întrebă Turkhan tăios.

— Da, răspunse Hamal calm. Nu este ca tine, minunata mea prințesă, dar este frumoasă în felul ei. A vă compara ar fi ca și cum am face o comparație între un trandafir și un crin. Este imposibil!

Pe Turkhan o încântă declarația lui Hamal și întinzând mâna îl mângâie pe obraz, fără să-și ia ochii de la scena care se desfășura în apartamentul musafirului. Sclava se zvârcolea și gemea acum cu adevărat, șoldurile ei arcuindu-se ca să întâlnească gura stăpânului ei. Kedar sugea agresiv mica perlă rozalie a lui Skye și limba lui lingea insistent până când ea se deschise pentru el și Kedar își împinse limba în ea cu o mișcare chinuitoare de du-te-vino, până când nu mai reuși să-și abțină propria poftă și, oprindu-se brusc, o penetră dintr-o singură mișcare.

— Allah! exclamă din nou Turkhan. Este ca un taur!

— Poate că, glumi Hamal, fratele meu ar fi trebuit să ți se vândă și să-mi lase mie afacerea tatălui meu.

Turkhan râse, dar ochii îi rămaseră lipiți de vizor.

— Ești foarte tăcut, Ashur, observă prințesa. Nu ești impresionat de performanța incredibilă a lui Kedar cu sclava lui?

— Este un amant mult prea greoi pentru gustul meu, prințesa mea, replică sec Niall, neputând să-și ia ochii de la vizorul lui.

Furia îi înghețase întreg trupul. *Ciudat,* se gândea el, *în acest moment aș putea să-l strâng de gât pe acest diavol care o călărește*

atât de posesiv pe soţia mea şi totuşi sunt amorţit. Abia-mi simt inima şi sunt aşa de rece. Atât de blestemat de rece! El o privi atent pe Skye. Cu capul dat pe spate, gemea tare apropiindu-se de extaz, iar el putea să vadă chiar cum se umflau delicatele ei vene albastre de pe gâtul alb şi subţire. *Îi plăceau atenţiile pofticioase ale lui Kedar? Erau şi femeile ca bărbaţii, ca să atingă extazul chiar dacă nu era vorba de dragoste?*

— Acum devine plictisitor, decise Turkhan. Hai să începem să ne jucăm şi noi, dragii mei. Am auzit că bărbaţii atunci când nu au femei cu care să se amuze se penetrează reciproc. În seara asta tu şi Hamal mă veţi distra astfel, înainte de a mă poseda. Veniţi! Kedar nu mai poate face nimic interesant după ce şi-a satisfăcut pasiunea.

Hamal îşi ascunse un zâmbet. Cu toată puterea ei, Turkhan era incredibil de ignorantă în materie de amor. Kedar abia începea dar, de dragul lui Ashur, Hamal nu se deranjă să-i spună asta prinţesei. El nu putea să-şi imagineze ce simţea Ashur cu adevărat, dar ştia că ceea ce tocmai văzuseră nu avea cum să-i placă prietenului său. Bărbaţii europeni aveau idei foarte ciudate despre femeile lor.

Între timp el şi Ashur trebuiau s-o convingă pe prinţesă să nu-i forţeze la perversiunea pe care le-o sugerase cu inocenţă. Hamal ştia că Ashur era de acord cu el, cu toate că mulţi dintre tinerii din haremul lui Turkhan se distrau astfel, în special acum, când stăpâna lor era aşa de ocupată cu Ashur.

Kedar era de asemenea ocupat cu Skye în acest moment, pofta lui fiind foarte mare în noaptea aceasta. Îi produsese Munei trei orgasme devastatoare, dar el nu era încă satisfăcut. Observă că era inconştientă şi se rostogoli de pe ea, întinzându-se pe spate. Îndată Zada se aruncă peste el cu mult entuziasm. Sprijinită pe mâini, cu capul aruncat pe spate, îl călări dornică în timp ce Talitha se poziţionă deasupra gurii lui şi îi oferi despicătura ei umedă. În cele din urmă cele două femei schimbară locurile şi, în sfârşit, Kedar se eliberă în vaginul Talithei.

Câteva minute, cei trei rămaseră întinşi pe covoarele moi, gâfâind de extenuare. Zada se ridică prima şi, cu ajutorul lui Dagan, îşi spălă sexul cu apă răcoroasă de trandafiri, apoi pe al Talithei, al lui Kedar şi al inconştientei Muna. Kedar îi porunci blând:

— Ajut-o pe Talitha s-o trezească pe Muna din leşin, mica mea berberă condimentată.

Zada simţi că ia foc de plăcere la acest alint. Ar fi făcut orice dorea el pentru că-l iubea. Atunci când Talitha începu să sugă un sân al Munei, Zada se aşeză de cealaltă parte şi o imită. Chinuindu-se să-şi revină din străfundurile leşinului, Skye se întrebă dacă va supravieţui acestei orgii. Nu-l văzuse niciodată pe Kedar atât de excitat şi acum îi era frică. *Dar trebuie să supravieţuiesc! Trebuie! Sunt aşa de aproape de succes!*

Noaptea se tranformă într-o adevărată orgie de sexualitate unde corpurile se amestecară între ele, fiecare act sexual fiind urmat de altul atât de repede încât deveni confuză, neştiind cine ce făcea şi cui. În cele din urmă, se cufundară într-un somn profund, cu trupurile amestecate. Când se trezi în sfârşit, în cameră bătea soarele şi, pe când se întindea, privirea ei o întâlni pe cea a Talithei, care se amuza.

— Aşa, somnoroaso, te-ai trezit în sfârşit, o întâmpină aceasta.

— Unde este Kedar?

— La întâlnirea cu prinţesa. Au trecut aproape două ceasuri după prânz.

— Ultimul lucru de care îmi amintesc sunt zorile, replică Skye.

— Ne-am trezit la timp ca să vedem că stăpânul a fost hrănit şi proaspăt îmbăiat, rosti Zada plină de ea. Pe tine nu am reuşit să te trezim.

— Eşti aşa de mult în graţiile stăpânului, Zada, replică Skye tăios, încât îndrăzneşti să mă jigneşti?

— Stăpânul *este* satisfăcut de mine, răspunse Zada cu obrăznicie.

— Nu asta te-am întrebat! Şi adu-mi imediat ceva de mâncare!

Zada ezită o clipă, uitându-se la Talitha pentru sprijin, dar aceasta tocmai îşi studia foarte atent unghiile. Înfrântă, servitoarea se grăbi să îndeplinească ordinele lui Skye.

— Eşti mai dură decât laşi impresia, observă calm Talitha.

— Ştii că în ţara mea fac parte din nobilime. Sunt obişnuită să poruncesc servitorilor.

— Totuşi, nu te-am văzut niciodată acţionând aşa de autoritar, replică Talitha. Deci este adevărat că stăpânul vrea să te facă soţia lui.

— Nu ştiu, răspunse Skye sincer, dar va fi aşa cum doreşte. El este stăpânul. (Skye se ridică.) Mă duc să fac baie.

— Vin şi eu cu tine, zise Talitha. Până acum am avut doar puţin timp ca să ne permitem altceva, decât poftele variate ale lui Kedar.

— Ştie Kedar ce limbă ascuţită ai? întrebă Skye amuzată.

— La fel cum ştie ce puternică eşti tu, prietena mea. Să ne grăbim ca nu cumva Zada să ne ajungă din urmă. Nu-i mai pot suporta trăncăneala. Nu tace niciodată?

— Nu, veni răspunsul scurt, şi cele două femei se îndreptară repede spre băi.

Se spălară şi apoi reveniră în apartament unde mâncară ce le adusese Zada. Kedar încă mai era cu prinţesa şi Talitha şi Zada se culcară, dar Skye folosi prilejul ca să se plimbe prin grădini. Ziua era senină şi se bucură de linişte şi singurătate. Rătăcea încet pe potecile cu pietriş greblat cu grijă, în jurul cărora înfloreau o mulţime de flori într-un mod exotic şi dezordonat, parfumurile lor înmiresmând aerul cald.

— Muna.

Auzi vocea lui Hamal, dar nu-l văzu.

— Sunt de cealaltă parte a gardului viu, sosi explicaţia. Este mai bine să nu fim văzuţi discutând. Continuă să mergi. Voi ţine pasul cu tine.

— În ce direcţie? întrebă Skye.

— Spre fântâni.

— Ai noutăţi pentru mine, Hamal?

— Am reuşit să-i conving pe fratele meu şi pe prinţesă să plece împreună spre Alger. I-am explicat lui Turkhan că nu poate să-şi încredinţeze bunurile oamenilor care conduc caravana, până când nu cunoaşte riscurile drumului. Deoarece Kedar nu a pierdut în toţi aceşti ani nici o singură încărcătură, am sugerat ca el să meargă cu ea s-o ajute. De asemenea, guvernatorul din Alger este un vechi prieten al sultanului Selim al II-lea. El o va ajuta în acţiunile ei din Alger şi Kedar va putea beneficia şi el, prin intermediul lui Turkhan. Toţi vor avea numai de câştigat. Prinţesa ne va lua cu ea pe amândoi, iar Kedar mi-a mărturisit că este aşa de îndrăgostit de tine încât, dacă tu nu ai putea să mergi, nici el nu s-ar duce.

— Oh, Doamne! Nu voi scăpa niciodată de el.

— Curaj, Muna! Trebuie să te mai descurci cu fratele meu câteva luni. Am trimis deja un porumbel unchiului Osman. Corăbiile tale te vor

aştepta în Alger. Nu-ţi fie teamă! N-a spus unchiul meu că soarta ta nu este să rămâi în această parte a lumii?

— Nu putem să-l compromitem pe Osman, afirmă Skye ferm.

— Crezi că sunt aşa de nebun ca să-l pun în pericol?

— Nu-mi place să mă întorc în Alger, se tulbură Skye. Sunt în pericol acolo.

— Ce pericol? întrebă Hamal curios.

— Cel de al doilea soţ al meu a fost Khalid el Bey şi a fost omorât de cel mai bun prieten al lui, căpitanul Jamil, comandantul fortăreţei Casbah, pentru că acesta mă dorea, împreună cu averea soţului meu. Unchiul tău, Hamal, m-a ajutat să scap. Când Osman a trimis după mine acum câteva luni, Jamil a fost trimis la Istanbul. Acum, însă, presupun că s-a întors. Dacă bănuieşte numai o clipă că eu sunt acolo, va încerca să se răzbune.

— Chiar dacă Jamil este acolo, nu poate să-ţi facă nici un rău, o linişti Hamal. Kedar nu te va lăsa să umbli singură prin oraş şi este puţin probabil ca Jamil să-l întâlnească pe fratele meu şi să descopere că amândoi râvnesc la aceeaşi femeie. În afară de asta, toate acestea s-au întâmplat cu mulţi ani în urmă, continuă Hamal încrezător. În mod sigur căpitanul Jamil te-a uitat. Nu pentru că ai fi o femeie care poate fi uitată, adăugă el galant.

Lui Skye îi veni să râdă.

— Opreşte-te! îl rugă ea. Nu am decât treizeci de ani şi tu faci să mă simt o femeie bătrână.

— Ai *treizeci* de ani?!

Vocea lui uluită o făcu pe Skye să chicotească şi deodată se simţi mai sigură decât fusese de zile întregi. Fusese îngrijorată de evadarea cu Niall de aici, din Fez şi de faptul că ar fi trebuit să parcurgă singuri drumul lung şi greu până la malul mării. Acum se simţea din nou cu inima uşoară şi îşi dorea să poată împărtăşi cu Niall acest sentiment pozitiv.

— Când crezi că vom pleca, Hamal?

— Va dura mult ca să pregătim o caravană şi, oricum, numai călătoria durează o lună.

— Va trebui să se facă o diversiune în Alger ca să putem evada, observă Skye. Şi am mare nevoie de oamenii mei. I-a anunţat Osman de sosirea mea?

— Unchiul meu are dreptate, declară Hamal admirativ. Eşti o femeie uimitoare care ştie atâtea despre lumea asta. Te invidiez pentru că eu am trăit toată viaţa mea doar în Fez. Nu m-am îndepărtat niciodată mai mult de câţiva kilometri de oraş şi nu am văzut niciodată marea.

— Roagă-l pe Niall să-ţi povestească despre patria noastră, despre Anglia şi despre regină şi Curtea ei. Acum trebuie să-mi spui cum îi merge soţului meu. Am vorbit cu tine despre toate, dar nu despre ce mi-e mai drag inimii mele.

Skye ajunsese la o fântână mare, placată cu faianţă azurie, în care înotau peşti aurii. Hamal încă nu se vedea, dar Skye ştia că nu o părăsise.

— Faptul că eşti aici îl însufleţeşte, cu toate că este profund întristat văzându-te cu fratele meu.

— Iar eu am fost profund întristată văzându-l cu prinţesa, replică Skye sarcastic. Osman mi-a spus că el rezistă avansurilor ei, dar noaptea trecută nu am văzut asta.

— Ashur a decis cu puţin timp în urmă că nu era o tactică bună să se lupte cu Turkhan, explică Hamal, după ce reuşi să se oprească din râs. Aşa că a început s-o curteze şi, crede-mă, Muna, atunci când va pleca, Turkhan va turba de furie. Îmi imaginez că fratele meu va simţi acelaşi lucru la fuga ta.

Skye ocoli încet fântâna, oprindu-se o clipă să-şi afunde mâna în apa rece.

— Din respect pentru dragul meu prieten Osman, nu-ţi voi spune despre fratele tău decât că voi fi fericită să scap din ghearele lui.

Se auzi din nou hohotul lui de râs din umbra verde a gardului viu.

— Dacă te-ar cunoaşte, dacă ar şti ce femeie puternică şi disciplinată eşti, Kedar ar fi speriat de moarte. Dacă ai putea să fii tu însăţi, ce uşor l-ai învinge! Allah, cât aş dori să pot vedea asta, pentru că l-ar distruge.

Skye zâmbi auzind adevărul.

— Îl urăşti, nu-i aşa, Hamal? În ciuda manierelor amabile şi aspectului blând eşti la fel de nemilos ca şi el şi, cred, mult mai inteligent.

— Jumătate din averea tatălui meu era a mea şi, cu toate astea, fratele meu m-a vândut prinţesei.

— Dar Osman mi-a spus că o iubeşti pe Turkhan.

— Da, Muna, o iubesc, dar asta nu şterge fapta lui Kedar. Atâta timp cât sunt un sclav, nu pot să moştenesc nimic. Aştept ziua în care Turkhan mă va elibera şi atunci mă voi căsători cu ea, voi cere de la Kedar averea tatălui meu şi, împreună cu averea lui Turkhan, voi fi mai puternic decât fratele meu. Îl voi face să regrete amarnic că a încercat să mă dezmoştenească.

— Nu ţi-e teamă că te voi demasca?

— Cui să-i spui vorbele mele, Muna? Lui Kedar? Nu ai face-o, pentru că nu-ţi pasă de el. Unchiului meu? El ar înţelege, te asigur. Nu te teme şi crede-mă că vă voi ajuta pe tine şi pe Ashur să evadaţi după ce vom ajunge în Alger. Acum trebuie să mă întorc la palat. Nu te speria dacă nu voi încerca să-ţi vorbesc în timpul călătoriei. Nu e nevoie.

— Hamal! îl strigă Skye încet. Spune-i lui Niall că-l iubesc.

— Îi voi spune, răspunse acesta înţelegător.

Skye rămase din nou singură şi mai ocoli o dată fântâna, cu mintea plină de gânduri. Inima îi spunea că vor scăpa şi, oricât de mult detesta asta, trebuia să mai petreacă un timp cu Kedar — un preţ mic pentru ceea ce urma să obţină. Terminând cea de-a doua tură în jurul fântânii, se îndreptă spre palat.

— Unde ai fost? izbucni Kedar, înfigându-şi degetele adânc în carnea braţului ei.

În ochii lui Skye fulgeră, un moment, furia şi apoi, o privire de atenţionare a Talithei îi reaminti situaţia ei.

— M-am plimbat în grădina prinţesei, stăpâne. Nu aveam voie? Am încălcat regulile bunelor maniere? întrebă ea cu o voce neliniştită.

Strânsoarea lui Kedar slăbi puţin.

— Ar fi fost mai bine să le iei cu tine pe Talitha sau pe Zada, bijuteria mea. Nu-mi place să te plimbi singură.

— Poate că s-a întâlnit cu un amant, rosti Zada duşmănoasă.

Cu un urlet, Kedar îi dădu drumul lui Skye şi se întoarse spre Zada, lovind-o cu răutate peste cap şi umeri.

— Stăpânul meu, stăpâne! protestă Skye. Nu a fost decât gestul greşit al unei femei geloase!

Chiar Talitha, care în mod normal nu s-ar fi implicat, se alătură rugăminţii lui Skye, în încercarea de a-l opri pe Kedar.

— Stăpâne, dacă o omori, vei pierde o sclavă valoroasă. De câte ori nu ne-ai certat să nu ne pierdem cu firea?

— Auu! Au! Iertare, stăpâne! Iertare! ţipă nefericita Zada.

— Târfă nenorocită! Cum îndrăzneşti să sugerezi o asemenea perfidie la adresa favoritei mele, a stăpânei tale? Crezi că eşti la fel de bună ca ea pentru că mi-am uşurat poftele cu trupul tău de nimic? Când ne întoarcem, vei primi douăzeci de lovituri de bici, nenorocito!

Spunând asta, Kedar o împinse furios pe Zada de lângă el.

Ignorând-o pe femeia căzută pe jos, Talitha şi Skye încercară să-l calmeze pe Kedar. În timp ce Talitha se grăbi să-i aducă o băutură rece şi răcoritoare, Skye îi şterse fruntea cu un şervet udat cu apă de trandafiri.

— Nu trebuie să te superi pe Zada, stăpâne, îl imploră ea. Nu este decât o berberă ignorantă şi i s-a urcat la cap cinstea pe care i-ai făcut-o.

Talitha îi aduse la buze o cupă de şerbet de lămâie, spunând:

— S-a mai întâmplat până acum aşa ceva, stăpâne? Se va întâmpla în continuare dacă nu te vei limita la haremul tău.

— Femeile din gospodăria mea trebuie să-mi ofere plăcere, bombăni Kedar. *Toate!*

— Desigur că este dreptul tău, stăpâne, încuviinţă Talitha, dar dacă nu este nici o distincţie între stăpâne şi servitoare, atunci acestea din urmă vor crede că sunt la fel de bune ca stăpânele lor şi se vor întâmpla mereu astfel de fapte.

Kedar luă cupa de la Talitha şi o goli.

— Eşti de mult timp cu mine, Talitha, şi nu m-ai sfătuit niciodată de rău. Mă voi gândi la ce mi-ai spus.

Skye nu se putu abţine să nu ridice o sprânceană. Era surprinzătoare o concesie aşa de înţeleaptă din partea lui Kedar. Talitha zâmbi şi spuse calm:

— Tu vei decide ce este mai bine, stăpâne.

Skye nu-l mai revăzu pe Niall. Într-o după-amiază părăsiră palatul prinţesei ca să se întoarcă la casa lui Kedar. Într-un colţ al litierei se smiorcăia Zada şi, plictisită, Talitha o mustră aspru:

— Taci, fată! Tu ai adus nefericirea asupra ta.

— Muna *s-a întâlnit* cu un amant, insistă Zada. Am văzut în grădină un bărbat care mergea în aceeaşi direcţie cu ea.

— Tânărul frate al stăpânului, Hamal, era de cealaltă parte a gardului viu, Talitha. M-a salutat şi s-a întors la palat ca să nu mă compromită. Trebuie să-i spun stăpânului?

— Desigur că nu trebuie, Muna, izbucni aceasta în râs. Mai mult ca sigur că Hamal s-a temut să nu-l compromiţi tu faţă de prinţesa Turkhan, în special acum când ea şi-a îndreptat favorurile spre Ashur, uriaşul acela arătos.

Ea îşi întoarse privirea inexpresivă spre Zada.

— Spune-i un cuvânt stăpânului şi te voi otrăvi, nebuno.

Zada dădu repede din cap în semn că a înţeles, fără să se îndoiască că Talitha s-ar fi ţinut de cuvânt.

— Mi se vor da cu adevărat douăzeci de lovituri de bici? se smiorcăi ea.

— Da.

— Talitha, vorbeşte cu Kedar, interveni Skye. Zada a fost deja destul de aspru pedepsită.

— Nu o voi face, replică Talitha. Merită să fie bătută, dar voi încerca să reduc pedeapsa la doar zece lovituri de bici.

Pentru Skye, următoarele câteva săptămâni trecură repede, într-o monotonie apăsătoare. Aproape în fiecare seară, Kedar o supunea la adevărate orgii, iar în timpul zilei ea dormea adânc ca să contracareze efectele oboselii din noaptea care trecuse şi ca să se pregătească pentru cea care urma. Nu înţelegea cum reuşea Kedar să fie atât de vivace; părea că-şi trage puterea din desele raporturi sexuale. După cinci ore de somn se trezea odihnit şi relaxat, ocupându-se cu pregătirile călătoriei la Alger. Încă nu spusese că o va lua pe Skye şi ea se frământa de incertitudine deoarece el îşi lăsa întotdeauna acasă femeile atunci când conducea o caravană.

Cu o săptămână înainte să înceapă călătoria Skye nu mai suportă tensiunea. În seara aceea Kedar era binevoitor şi privea relaxat dansul graţios a zece fete. Ea-şi presă sugestiv sânii de braţul lui şi îi şopti la ureche:

— Cât îmi vei lipsi, stăpâne, când vei fi în Alger! Nu sunt sigură că voi putea suporta despărţirea şi voi tânji după tine în fiecare noapte.

Îşi plimbă limba în urechea lui şi-l muşcă uşor.

Kedar îşi întoarse capul şi privi în minunaţii ochi de safir care erau plini de dorinţă pentru el. Gura ei era la numai câţiva centimetri de a lui şi el nu se putu abţine să nu o sărute. Buzele ei se deschiseră dornice şi limba ei dulce o mângâie pe a lui. Kedar simţea cum se aprinde de poftă şi înţelese că nu dorea şi nici nu putea să stea fără ea trei sau patru luni lungi.

O voi lua cu mine! Şi mă voi căsători cu ea în Alger, în casa unchiului, unde am văzut-o pentru prima oară. Osman, ca un nebun romantic ce este, se va bucura foarte mult.

— Nu ţi-am spus, bijuteria mea, că vei merge cu mine? Prinţesa îi ia pe cei doi favoriţi şi eu nu pot să plec fără tine.

Skye se simţi extrem de uşurată, aproape slăbită, la un pas de leşin. Văzând starea ei, Kedar se simţi flatat. Interesul ei pentru el era evident neprefăcut şi se gândi că ea s-a îndrăgostit de el dar nu îndrăzneşte să-i spună de teamă să nu-l ofenseze. Ispitit de atitudinea ei, Kedar considera că Muna era prima femeie care-l iubea cu adevărat şi el era recunoscător. Fusese înţelept că aşteaptase atâţia ani. Ea va fi soţia ideală — discretă, ascultătoare şi incredibil de senzuală. *Ce-ar putea să ceară mai mult un bărbat?* se întrebă el.

— Sunt aşa de fericită că nu mă laşi aici, stăpâne drag, murmură ea, cu o voce dulce.

Kedar zâmbi cu faţa în părul ei parfumat.

— N-aş fi făcut asta, bijuteria mea. Dacă aş fi fost plecat numai pentru o lună, nu te-aş fi expus rigorii vieţii dintr-o caravană. Dacă eşti însărcinată?

— Nu sunt, stăpânul meu.

— Singura mea neplăcere în ceea ce te priveşte, răspunse el încruntându-se puţin.

— Ce contează? îl linguşi ea. Ai fii şi fiice de la celelalte femei, stăpâne. Dacă o să am burta mare nu voi putea să-ţi înfrumuseţez divanul aşa cum o fac acum. Nu vreau ca alta să-mi ia locul, se bosumflă ea.

— Nimeni, jură el, nimeni, frumoasa mea Muna, adorabila mea bijuterie preţioasă, n-ar putea să-ţi ia locul lângă mine!

Skye îi zâmbi şi Kedar era deja atât de dependent de ea încât nu observă cruzimea din zâmbetul ei. *Pentru Dumnezeu,* cugetă ea, *cât*

te dispreţuiesc! Nu. Este mai mult decât dispreţ. Te urăsc, Kedar! Când voi fugi de la tine împreună cu iubitul meu Niall, sper să suferi toate torturile unui condamnat, pentru că asta am suferit eu de la tine. Niciodată nu m-ai atins cu dragoste ci numai cu poftă. Eşti cel mai depravat bărbat pe care-l cunosc şi mă întreb dacă voi mai fi vreodată curată şi ferită de atingerea ta. Totuşi, dacă-l voi putea ajuta pe dragul meu Niall să ajungă sănătos acasă, poate ne vom putea elibera împreună de amintirile îngrozitoare pe care ni le-a dat această ţară blestemată şi ne vom reconstrui vieţile alături de copiii noştri.

Kedar începu să facă dragoste cu ea şi Skye era atât de cufundată în gândurile ei, încât răspunse automat. El, însă, era aşa de fascinat de ea încât nici măcar nu observă. Îl copleşea mândria proprietăţii şi aproape că îşi urlă triumful de a o poseda revărsându-şi repede sămânţa în pântecele ei. Ea se trezi din visare când el căzu pe pieptul ei, gâfâind de extenuare, şi buzele i se strânseră de dezgust, întrebându-se dacă va putea să scoată vreodată din trupul ei duhoarea şi pasiunea lui neînfrânată. Se cutremură şi Kedar interpretă greşit reacţia ei, presupunând că era un fior de satisfacţie.

— Suntem atât de minunat de potriviţi, bijuteria mea, spuse el.

— Într-adevăr, stăpânul meu, răspunse Skye. Într-adevăr.

11

ALGER! Skye se întrebase atunci când părăsise oraşul, cu câteva luni în urmă, dacă îl va mai revedea. Nu se gândise că-l va reîntâlni pe Osman vreodată, iar acum el o îmbrăţişa, cu ochii plini de lacrimi.

— Allah să fie lăudat, fiica mea, că eşti sănătoasă! (Făcu un pas înapoi şi o privi cu ochi critici.) Ai slăbit.

— Nu a fost uşor, replică Skye calm. L-ai văzut pe Hamal, prietenul meu?

— După cum ştii, el a călărit în fruntea caravanei acum trei zile ca să putem fi avertizaţi de sosirea voastră. Bătrânul guvernator al Algerului tremură la perspectiva întâlnirii cu fiica sultanului. Voia chiar să-l invite pe Kedar să stea la palat, dar Hamal i-a explicat că nepotul meu va dori să stea cu mine. Va fi foarte greu să-l scoatem din palat pe soţul tău.

— Corăbiile mele?

— Câteva sunt în port, câteva pe mare.

Osman făcu o pauză şi apoi zise calm:

— Skye, fata mea, Jamil s-a întors în oraş.

— *Am ştiut!* Într-un fel am simţit că va fi aici la întoarcerea mea. Osman, caută-mi un asasin!

— Vrei să-l ai pe conştiinţă, fiica mea? întrebă Osman şocat.

— Khalid trebuie răzbunat! Îl vreau pe Jamil mort! Merită!

— Poate, aprobă Osman, dar nu te voi lăsa să faci această mare greşeală, Skye. Soarta a vrut să moară Khalid, iar eu l-am prevenit, dar n-a vrut să asculte. Alegerea lui a fost limpede şi la fel a ta. Jamil va fi judecat de către Allah, dar tu nu vei ridica sabia judecăţii asupra lui.

— Skye, alungă gândurile de răzbunare care nu te lasă să vezi că ai putea fi tu însăţi în pericol.

— Osman, ştiu că nu sunt în pericol. Din Alger a dispărut de mult amintirea despre Muna el Khalid şi, dintre puţinii care o cunosc pe Muna, sclava lui Kedar, cine ar face o legătură între cele două? Sunt pur şi

simplu o femeie anonimă ca toate femeile respectabile din acest oraş. Dacă Jamil ar veni la noapte în casa asta, nu ar şti că am fost aici pentru că în mod sigur nu i s-ar permite să intre în apartamentele femeilor tale. Mă gândesc mai mult la momentul când am să-l văd pe Robbie, spuse ea.

— Nu înainte să evadezi, Skye, o preveni Osman. Este prea periculos pentru el să apară în casa mea şi eu nu pot să risc să fie văzut cu tine.

— Cine va vorbi, Osman? Am făcut astfel încât să nu aduc pe nimeni din casa nepotului tău pe motiv că eram foarte dornică să-l servesc personal şi pot să am grijă de mine. Ca recompensă pentru devotamentul meu, a promis să-mi cumpere o jumătate de duzină de fete care să mă servească aici. Talitha a fost nemaipomenit de uşurată că nu a fost nevoită să vină şi, spre nemulţumirea lui Kedar, moara aceea stricată, Zada, s-a trezit însărcinată şi a trebuit să rămână acasă.

— Micuţa berberă pe care a cumpărat-o Kedar ca să te slujească este însărcinată? Cine este tatăl?

— Kedar! râse Skye. S-a ferit el vreodată să-şi bage lingura într-un vas cu miere?

Osman oftă profund.

— Kedar nu a învăţat niciodată să-şi aleagă plăcerile, remarcă el.

— Vorbeam de Robbie, îi aminti Skye lui Osman.

— Da, fiica mea, da! Nu te nelinişti. Hamal şi cu mine am discutat şi am elaborat deja o parte a planului pentru evadarea ta. Mâine începe postul Ramadanului. În următoarele treizeci de zile nici un credincios nu va mânca sau bea ceva din zori şi până la apusul soarelui. Imediat după apusul soarelui, încep bairamele până dimineaţa la ora două când toţi, ghiftuiţi de mâncare şi băutură, se culcă până a doua zi la prânz. Afacerile se fac doar în puţinele ceasuri care rămân până la apusul soarelui. Hamal şi cu mine credem că cel mai potrivit moment pentru evadare este înainte de apariţia zorilor. Va fi uşor să turnăm un somnifer în cupa lui Kedar, ca să te poţi strecura afară.

— Şi Niall, Osman?

— Hamal şi cu mine nu credem că va putea evada în acelaşi timp cu tine. Ar fi o coincidenţă mult prea mare şi familia mea este prea mult implicată şi ar putea lesne deveni ţinta răzbunării prinţesei. Tu vei fi în siguranţă pe corabia ta, unde Kedar nici măcar nu va încerca să te caute.

— Eliberaţi-l mai întâi pe Niall, Osman, se rugă Skye. La Fez mi s-a părut că nu arată prea bine şi, de fiecare dată când am reuşit să-i arunc o privire, părea bolnav. Ca să fiu sinceră, mă tem pentru el, Osman. Pare că încercarea prin care a trecut el a fost mai grea decât a mea, indiferent cât am suferit în Alger sau la Fez.

— Bine, dacă aşa doreşti, fiica mea, promise Osman. Spune-mi acum data de naştere a soţului tău ca să-i fac horoscopul.

Skye îi spuse, fără să-şi dea seama că Osman era îngrijorat pentru ea. El studiase horoscopul ei şi îl actualizase. Pentru Skye stelele arătau durere şi o tragedie personală; o tragedie care ar fi putut s-o afecteze emoţional pentru tot restul vieţii. Totuşi în mijlocul întunericului era o lumină puternică, dominată de un Leu, singurul care putea s-o salveze de ea însăşi. Ştiind că lordul Burke era născut sub semnul Scorpionului, Osman înţelese că nu era el acel bărbat. Clătinând capul cu tristeţe şi suspinând, astrologul începu să facă horoscopul pentru Niall, ştiind de la început care va fi rezultatul.

Postul Ramadanului începuse şi era păstrat cu stricteţe în tot oraşul, atât de cei bogaţi cât şi de cei săraci. Oraşul era liniştit în timpul zilei, dar, după apusul soarelui, se puteau simţi peste tot aromele delicioase ale mâncărurilor şi se spunea că cei care mureau de foame se îngrăşau numai de la miros.

Undeva în oraş un croitor cosea un costum pe care bătrânii lui ochi obosiţi aproape că nu-l mai vedeau. Cu toate acestea, împunsăturile şi cusăturile erau frumoase din cauza anilor îndelungaţi de practică şi atunci când îl termină, primi o sumă frumoasă. Costumul, al unui căpitan de ieniceri, ajunse pe furiş în palatul guvernatorului şi ascuns cu grijă de către Hamal. Evadarea lui Niall era plănuită pentru cea de-a noua noapte a Ramadanului.

Întorcându-se de la bairamul minunat dat de guvernator, Turkhan îi chemă imediat pe cei doi favoriţi. Cu toate că veniseră cu ea la Alger şi guvernatorul ştia de prezenţa lor în palat, Turkhan hotărâse cu înţelepciune să nu se laude în faţa autorităţilor cu haremul ei de bărbaţi. Acum veniseră dezbrăcaţi în faţa ei, aşa cum îi plăcea, dar înainte ca ea să conducă jocul lor erotic, Hamal îi oferi o cupă cu limonadă şi Niall o întinse uşor pe perne ca să-i maseze cu mâini puternice trupul înfierbântat.

Turkhan bău cu poftă şi apoi şopti:

— Am să adorm, Ashur.

— Dacă o faci, îi murmură el fierbinte la ureche, nu te voi lăsa să dormi mult, prinţesă. Numai atât cât să capeţi puteri pentru o lungă noapte de dragoste. Trimite-l pe Hamal de aici, frumoasa mea.

Pe Turkhan o trecu un fior, anticipând plăcerea. Se prefăcu că se gândeşte la cererea lui Niall în timp ce goli cupa. Apoi porunci:

— Hamal, du-te la culcare.

Acesta o sărută tandru pe gură şi apoi părăsi încăperea. Niall se întoarse la ocupaţia lui cu formele voluptuoase ale prinţesei şi aceasta începu, în scurt timp, să sforăie uşor.

— Prinţesa mea, murmură el. Prinţesă? Eşti trează? Întrebă apoi cu voce răspicată.

Turkhan dormea şi, mulţumit că masajul lui şi opiumul din limonadă îşi făcuseră efectul, Niall părăsi camera.

Se îndreptă grăbit spre apartamentul lui, fericit că nu întâlneşte pe nimeni. Hamal îl aşteptă cu costumul căpitanului de ieniceri şi îl ajută pe Niall să se îmbrace repede. În timp ce Hamal îi aranja centura în jurul taliei, Niall înghiţea nervos jeleurile favorite. *Voi reuşi! Ştiu că voi reuşi. În câteva minute voi fi în afara palatului guvernatorului, în port, unde mă aşteaptă Robbie.*

— Acum aminteşte-ţi, Ashur, îl preveni Hamal, dacă vei fi oprit trebuie să răspunzi în turceşte. Nu ai fi putut să ajungi la gradul de ofiţer fără să vorbeşti turceşte. Întoarce-te în camera lui Turkhan şi de acolo ia-o drept prin grădini spre zidul de vest. La jumătatea lui vei găsi o uşă ascunsă de viţă. Este deschisă şi balamalele au fost unse ca să se deschidă fără zgomot. Mergi pe unde este umbră. N-ar trebui să ai probleme deoarece grădina nu este luminată, dar fii prudent. Poate că bătrânul guvernator nu are somn sau vreuna dintre femeile lui. Un om de-al tău te va aştepta de cealaltă parte a zidului.

— Hamal! (Niall strânse cu recunoştinţă mâinile tânărului.) Cum pot să-ţi mulţumesc?

— Ashur, prietenul meu, n-aş fi făcut asta dacă aş fi considerat că eşti ceva bun pentru Turkhan. Este îndrăgostită de tine şi fuga ta o va face să sufere. Eu voi fi aici, desigur, ca să alin această suferinţă. Înţeleg sentimentele tale pentru frumoasa ta soţie şi vreau ca amândoi

să fim fericiţi — tu cu doamna ta, eu cu a mea. Du-te acum! încheie el, dându-i o cutiuţă.

— O mică amintire. Aceste blestemate jeleuri care-ţi plac aşa de mult, pregătite de bătrâna Rabi special pentru tine.

Spunând acestea, Hamal ieşi din cameră, răsuflând uşurat. Peste câteva minute Ashur nu va mai exista în viaţa lor şi Turkhan va fi numai a lui! Va fi furioasă şi tristă şi-i va cere guvernatorului să-i găsească favoritul, dar într-o oră Niall va fi în siguranţă pe mare. Turkhan nu va face altceva decât să revină la el. La credinciosul Hamal. Pe buze îi apăru un zâmbet. Credinciosul Hamal care va fi în curând un om liber, un om care putea cere oficial averea de la fratele său cât şi mâna prinţesei. Chicoti. *Kedar va fi surprins să descopere că sunt la fel de nemilos ca şi el. Şi de ce nu? Nu am învăţat de la el înainte să mă vândă ca sclav?* Hamal se strecură în liniştе în apartamentul lui şi, culcându-se, se afundă într-un somn nevinovat şi plin de vise frumoase.

Între timp Niall intră din nou în camera lui Turkhan şi, o clipă, privi această femeie îndrăzneaţă care se îndrăgostise de el. Apoi, ieşi în noaptea întunecată şi caldă din grădinile guvernatorului. Se opri în umbră să asculte şi, neauzind decât sunetul insectelor, traversă grădina spre peretele vestic. Se mişcă repede şi fără zgomot, oprindu-se din când în când să asculte şi să se uite în jurul lui. Pe zidurile palatului oamenii guvernatorului făceau de pază, dar nu erau foarte atenţi, fiind îndopaţi cu mâncare şi cu sucuri fermentate de fructe. Numai un atac direct asupra lor ar fi putut să-i mobilizeze.

Ajunse, în sfârşit, la zidul vestic şi pipăi cu grijă zidul acoperit de viţă. Îi veni să plângă când simţi sub degete zăvorul dar se abţinu şi, apăsând încet, cu grijă, deschise fără zgomot portiţa. Privi surprins strada, apoi aproape că sări pe pavaj, lovindu-se la cap. Înjură încet şi, închizând iute portiţa, o luă aproape zburând în josul străzii.

Dintr-o curte ieşi o umbră care i se alătură şi îşi simţi ochii plini de lacrimi când auzi vocea cu accent de Devon care mormăi:

— Să grăbim pasul! N-ar fi bine să ne prindă turcii tocmai acum, nu-i aşa?

— *Robbie?!*

Inima îi tresălta de bucurie şi chiar şi blestemata limbă engleză îi mângâia plăcut urechile după atâtea luni de vorbit franţuzeşte, arăbeşte şi turceşte.

— Ei, *my lord* Burke, şi eu sunt fericit să vă văd! Nu avem mult de mers dar ar fi mai bine dacă nu am vorbi ca să nu atragem atenţia. Urmaţi-mă!

Niall îl urmă în tăcere pe Robbie printre străduţele întortocheate până ajunseră în port, unde Niall recunoscu însemnele lui Skye pe o corabie. Cu picioarele tremurând, reuşi să se urce pe pasarelă, aşteptându-se în fiecare clipă ca o voce din spate să-l oprească. Nu se întâmplă nimic şi ajunse cu bine pe punte, urmându-l pe Robbie în cabina principală.

— Ia loc, băiete, zise Robbie, oferindu-i un pahar în care turnase o cantitate mare de whiskey irlandez. Mă duc să dau ordinul de plecare.

— Robbie, unde este Skye?

— Va sosi peste câteva nopţi.

— Nu! Nu plec fără ea, Robbie! protestă Niall, ridicându-se de pe scaun.

— Băiete, se forţă Robbie să-i explice calm, nu avem timp de pierdut pentru că suntem încă în pericol. Dar promit să mă întorc, de îndată ce ajungem în larg. Dacă ai de gând să faci vreo prostie, aminteşte-ţi de toate vieţile implicate în evadarea voastră.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din cabină.

Înfrânt, Niall se lăsă să cadă pe scaun şi clătină lichidul de culoarea ambrei din pahar. Nu ştia restul planului şi se temea pentru Skye. Băgând mâna în buzunar, scoase cutia pe care i-o dăduse Hamal, o deschise şi devoră trei jeleuri. Dintr-un motiv oarecare ele păreau să-i folosească când era nervos.

Auzi scârţâitul ancorei care era ridicată şi simţi legănarea care-l anunţă că părăseau portul. Privi prin fereastra cabinei şi văzu palatul unde Turkhan dormea liniştită, nebănuind că el, în sfârşit, reuşise să scape de plasa ei. Mai erau câteva ceasuri până să apară zorii şi atunci ei vor fi în siguranţă pe mare.

Uşa cabinei se deschis şi Robert Small reintră în cameră.

— De ce nu este şi Skye la bord? întrebă Niall iar, neliniştit.

Robbie îşi turnă şi el nişte whisky şi se aşeză lângă lordul Burke.

— S-au gândit că, dacă evadaţi amândoi în acelaşi timp, s-ar putea stabili o legătură care ar fi dus până la Osman şi familia lui şi ar fi fost puşi în pericol.

— Când va sosi şi ea, Robbie? Când?

Niall îşi înfundă în gură un alt jeleu.

— După câteva zile. Noi vom sta cuminţi lângă coastă, iar Brian Kelly şi echipajul lui o vor aştepta şi aduce la noi.

— Este un om de încredere, Brian. S-a căsătorit cu Daisy?

— Anul trecut, băiete, şi după nouă luni de la căsătorie i-a dăruit o fiică roşcată, care ţipă groaznic. Vă aşteaptă la Devon.

— Nu Anglia! se opuse vehement Niall. Vreau să văd din nou Irlanda! Vreau să mă duc acasă.

— Copiii sunt la Wren Court cu Cecily.

— Copiii mei? întrebă Niall surprins. De ce?

— Skye i-a crezut mai în siguranţă la Devon.

— Mai în siguranţă decât cu tatăl meu la castelul Burke?

Robbie ezită un moment şi apoi începu să-i povestească.

Când mărunţelul căpitan termină de vorbit, Niall încuviinţă din cap. Skye procedase bine, uimindu-l iar cât de bine se descurca cu treburile bărbăteşti. Îl irita faptul că supravieţuise fără el, cu toate că ştia că o mai făcuse şi altă dată. Era o femeie neobişnuită şi el o iubea.

— Atunci aşteptăm, îi spuse el liniştit lui Robbie şi acesta oftă uşurat.

Niall izbucni într-un hohot de râs.

— Ce este, Robbie? Ai crezut că voi comanda imediat un atac asupra oraşului ca să-mi salvez soţia?

— Pe vremuri erai obişuit să acţionezi nesăbuit, băiete, veni răspunsul franc.

— Aşa este, Robbie. O greşeală de care m-a acuzat adesea şi Skye dar cred că perioada petrecută în captivitate m-a învăţat ce este răbdarea. (Râni ştrengăreşte.) Cu toate acestea nu voi garanta că, odată ajuns acasă, nu mă voi întoarce la obiceiurile mele vechi.

Robbie chicoti.

— Nu-ţi voi cere socoteală pentru comportarea din Irlanda, băiete, dar aici trebuie s-o recuperăm pe Skye. Găsesc cabina confortabilă şi, dacă ai nevoie de ceva, să ceri. Aşa cum ai spus, aşteptăm.

În zori, Skye o întâlni la baie pe Alima, care-i şopti de îndată ce rămaseră singure:

— Soţul tău a evadat în dimineaţa asta şi este în siguranţă pe mare.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! suspină Skye ușurată.

— Osman spune că prințesa este, pe rând, isterică și furioasă. Guvernatorul este stânjenit că un sclav prețios a putut ieși ușor din palatul lui bine păzit și că nimeni nu l-a văzut. Au fost dublate, bineînțeles, și patrulele din oraș. Va fi foarte greu pentru tine să pleci în următoarele câteva zile și Osman îți recomandă răbdare.

Skye zâmbi cu tristețe.

— Din clipa în care am fost prezentată lui Kedar am avut răbdare, dar următoarele zile vor fi groaznice, Alima. Totuși, știind că Niall al meu este în siguranță, mi s-a ridicat o greutate de pe inimă!

— Hai să ne plimbăm în grădini după ce facem baie, sugeră Alima, și să-mi povestești despre viața de la Curtea fabuloasei voastre regine.

— Desigur! acceptă Skye cu recunoștință.

Știa ce mult se bucura Alima auzind istorisirile despre Curtea Angliei și, deoarece ea era franțuzoaică prin naștere, despre minunatele haine pe care le purtau bărbații și femeile. Skye îi povestise de multe ori în detaliu despre toaletele pe care le avea ea și, pe când se plimbau, se gândea dacă nu s-au demodat. Îi împărtăși gândul și Alimei care bătu fericită din palme și exclamă:

— Ce bine ar fi! Ți-ai putea face altele noi! Ce minunat!

Skye râse și sunetul fericit atrase atenția femeii blonde care se plimba nervoasă prin biblioteca lui Osman. Aceasta privi prin dantela care acoperea fereastrele dinspre grădină și respirația i se acceleră de emoție.

— Cine sunt femeile? întrebă ea pe un ton destul de nepoliticos.

Osman se ridică de la masa unde studia încruntat un horoscop neliniștitor și privi în grădină.

— Este soția mea și favorita nepotului meu, Muna, care este cea mai dragă prietenă a ei. De ce mă întrebați?

— Bruneta îmi amintește de cineva pe care-o cunosc. Dar să lăsăm asta. Ei bine? Ai reputația că ești cel mai faimos astrolog din Alger, ba chiar unul dintre cei mai cunoscuți din lume. Ce spun stelele pentru mine?

— Îmi spun că ați făcut mult rău și că nu vă căiți pentru răul făcut. Vă determinați propria soartă la fel de mult ca și stelele.

Femeia blondă, pe numele cunoscut în Alger, Nilak, râse aspru.

— Nu mă interesează trecutul, astrologule. Spune-mi despre prezent! Se va căsători Jamil cu mine? Spune-mi de viitor! Îl va face sultanul

guvernator? Vom stăpâni împreună în Alger? Acestea sunt lucrurile care mă interesează! Spune-mi ce vezi!

— Văd moartea, rosti direct Osman.

Îngrozită, femeia se dădu un pas înapoi, ducându-şi mâna la gât.

— *Minţi!* şuieră ea. Nu eşti decât un escroc! Nu ştii nimic! *Nimic!*

— Văd moartea dumneavoastră, repetă Osman, dar, înainte să muriţi, veţi pricinui moartea a cel puţin încă două persoane.

Cu un strigăt de furie şi de oroare Nilak se întoarse şi ieşi din cameră. Osman nu se deranjă s-o urmeze, fiind mult prea emoţionat de ceea ce aflase. Luă repede din raft hărţile făcute pentru Skye şi Kedar, apoi un alt sul de pergament, aparţinând lui Jamil. Întinzând cele trei hărţi alături de harta proaspăt întocmită pentru Nilak le studie atent, cu un interes din ce în ce mai mare. Nu era nici o greşeală. Cei patru erau sortiţi să se întâlnească, iar această întâlnire se va termina cu moartea a trei dintre ei. Osman închise ochii pentru o clipă, oftând. De cele mai multe ori se bucura de *darul* clarviziunii, dar erau momente, ca acesta, când vedea lucruri care-i produceau durere. Atunci nu se bucura de calităţile lui. Dar poate că tocmai acum ar fi putut preîntâmpina o tragedie, deoarece fiecărui suflet i se ofereau două căi de urmat. Se aşeză ameţit şi încercă să se gândească ce soluţie putea găsi.

În timp ce Osman medita, Nilak coborî în grabă scările şi se urcă în lectica ei drapată cu mătase, poruncind sclavilor să se întoarcă repede la casa ei. *Femeia din grădină era sora geamănă a lui Skye O'Malley şi Jamil fusese îndrăgostit de aceasta atunci când fusese în Alger. Dacă aş putea s-o cumpăr pe vrăjitoare de la nepotul lui Osman, atunci Jamil mi-ar fi veşnic recunoscător! Nu înţelege odată că îl iubesc şi că mă ocup de interesele lui? Nu mi-ar păsa nici dacă Jamil ar poseda-o pe Skye de douăzeci de ori pe zi, atâta timp cât eu, Claire O'Flaherty, cunoscută acum ca Nilak, aş fi soţia noului guvernator.*

Zâmbi mulţumită. Îl va face fericit pe Jamil şi apoi va fi şi ea fericită ca soţia noului guvernator al Algerului. Era sigură că Jamil va ajunge să guverneze Algerul de îndată ce se va pensiona bâtrânul care domnea acum în numele sultanului Selim, deoarece Claire fusese cu Jamil la Istanbul şi, în timp ce medicul îi tratase cu success disfuncţia, ea se împrietenise cu favorita sultanului, Nur-Banu, o veneţiană nobilă prin

naştere. Claire îi spusese că şi ea era o nobilă din vest şi cele două se împrieteniseră. Nur-Banu comparase ochii albaştri ai lui Claire cu liliacul ce creştea în grădinile sultanului şi astfel aceasta devenise Nilak, ceea ce însemna floare de liliac persan.

Jamil fusese extrem de încântat că favorita sultanului o onorase pe femeia cu care voia să se căsătorească.

Claire zâmbi din nou gândindu-se cum i se schimbase norocul din ziua în care Niall Burke o alungase din Londra, goală şi săracă. O clipă faţa i se întunecă, când îşi aminti privirile dispreţuitoare, înjurăturile şi noroiul cu care se aruncase asupra ei, murdărind-o. Uneori putea să simtă limpede durerea ascuţită a cravaşei pe umeri şi pe spate şi atunci îl ura pe Niall Burke cu o asemenea furie, încât nu putea să mai doarmă noaptea.

După ce Londra rămăsese departe, Niall mai lovise cu furie trupul ei lipsit de apărare şi îl aruncase un sac.

— Este mai mult decât meriţi, târfă! o repezise el. Să nu-mi mai arăţi niciodată faţa ta blestemată. Data viitoare te voi omorî!

Claire chicoti la această amintire. Data viitoare ea fusese cât pe ce să-l omoare *pe el*. Dar nu asta dorea. O moarte rapidă ar fi fost prea puţin şi voia ca Niall Burke să sufere pentru că distrusese afacerea plină de succes a lui Claro, cel mai corupt şi faimos bordel din Londra lui Bess Tudor. *Pe Dumnezeu, cât îl urăsc pe Niall Burke!*

Dar diavolul nu o părăsise. Claire se deplasase cu greutate şi în prima noapte dormise lângă un gard de pe marginea drumului, unde o găsise a doua zi de dimineaţă un negustor bătrân care mergea spre Londra. El, suflet bun, nu ştia nimic despre Claro şi scandalul pe care-l provocase la Curte.

Adney Darton era un bătrân bun şi amabil care nu avea avea pe nimeni şi acceptase povestea lui Claire, cum că era o orfană dintr-o familie nobilă care sărăcise. O adusese generos în casa lui, iar Claire jucase rolul gospodinei perfecte, încercând să intre în viaţa lui. Când îl anunţase că pleacă, Adney fusese distrus şi, cu toate că era destul de bătrân ca să-i fie bunic, o ceruse de nevastă, aşa cum se aşteptase ea. Claire refuzase şi Adney îi căzuse la picioare, rugând-o să accepte propunerea şi să nu-l lase singur. Acceptase, bineînţeles, nevenindu-i să

creadă ce noroc avea. Bătrânul nu putea să mai trăiască mult şi, în scurt timp, ea urma să fie o văduvă bogată.

Într-o lună, Claire devenise doamna Darton. Când singura rudă în viaţă a soţului ei sosise să împiedice căsătoria, era prea târziu, dar ajunsese la timp ca să participe la funeraliile lui Adney Darton, care murise în timp ce-şi îndeplinea datoria de soţ. Isham Darton era furios pentru că vărul lui îşi rescrisese testamentul înainte de căsătorie, iar acesta era perfect legal. Claire Darton era acum o femeie bogată, iar Isham Darton pierduse moştenirea.

Vărul mult mai tânăr era tentat de Claire şi aceasta nu rezistă mult timp fără bărbat. Isham Darton era un amant viguros, aproape la fel de venal şi plin de pofte ca şi Claire, care-şi propuse să-l facă să se căsătorească cu ea. Isham sugerase să-l însoţească în Alger, unde se ducea să înfiinţeze o societate de comerţ şi Claire îi spusese cu îndrăzneală că va merge numai în calitate de soţie a lui. Spre încântarea ei, el acceptase fără să ezite, hotărându-se să scape de ea în Alger ca, în calitate de soţ, să moştenească averea ei. Plănuiseră să se căsătorească la o zi după încheierea anului de doliu şi, între timp, Claire dorise să viziteze pentru ultima dată mormintele celor dragi, al tatălui şi al fratelui său. Plecase singură spre Irlanda pe una din corăbiile fostului ei soţ ca să-şi pună în aplicare planul drăcesc: îi plătise căpitanului o sumă mare ca să-l ia la bord pe Niall Burke care era rănit şi să-l vândă la galere.

Întorcându-se în Anglia se căsători cu Isham Darton şi plecaseră împreună în Alger. În timp ce traversau golful Biscaia, Isham Darton a fost aruncat peste bord în timpul unei furtuni puternice. Văduva şi-a continuat drumul spre destinaţie unde s-a instalat ca o văduvă foarte bogată din Europa, atrăgând foarte repede atenţia căpitanului Jamil.

Claire ştia că trebuie să păstreze aerul de femeie respectabilă sau nu va putea să se asocieze cu oameni potriviţi. Intenţiona, de asemenea, să-şi mărească averea continuând comerţul. *Dacă poate s-o facă blestemata de Skye O'Malley, atunci pot şi eu!* îşi spusese.

Curând conducea o afacere prosperă şi nu exista vreun bărbat în Alger care să o egaleze pe Claire Darton. Ducea o viaţă retrasă şi aceasta constituia o provocare pentru bărbaţii din Alger. Doreau să se întâlnească cu femeia frumoasă cu ochi albaştri ca liliacul, dar marea problemă era cum s-o facă.

Căpitanul Jamil reuşise acolo unde toţi ceilalţi eşuaseră. În curând urma să se pensioneze şi femeia bogată pe care şi-o dorise cu mulţi ani în urmă, Muna el Khalid, îi scăpase, pe deasupra nenorocindu-l căci, după ce consumase dulciurile trimise de ea, rămăsese impotent. Timp de cinci ani se chinuise, apoi bărbăţia începuse să-i revină, dar foarte încet. Aflase de un doctor din Istanbul care putea să-l vindece dar nu avea banii necesari. În schimb, văduva cea bogată şi necredincioasă, avea.

Jamil pusese la cale un plan şi aşteptase până când zilele se micşoraseră, odată cu apropierea iernii. Aranjase ca lectica lui Claire să fie atacată atunci când trecea printr-o zonă întunecoasă şi pustie şi apoi el, cu o trupă mică de ieniceri călări, îi sărise în ajutor. După ce se liniştise tumultul, îşi prezentase complimentele doamnei şi o escortase personal până la casa ei, cerând permisiunea s-o mai caute. Claire răspunsese că se va mai gândi dar, când a doua zi, sosise cadoul lui, o brăţară de jad sculptată, învelită într-o batistă ţesută din fir de aur, Claire înţelesese cine era salvatorul şi că îi putea fi de folos. În consecinţă, căpitanul Jamil fusese invitat să ia cafeaua cu ea.

Relaţia înflorise repede — Jamil era impresionat atât de frumuseţea blondă a lui Claire cât şi de marea ei avere, iar Claire, pentru prima dată de când murise fratele ei, iubea un alt bărbat. În mod ciudat, el reuşise să desăvârşească relaţia lor cu primul prilej şi fusese foarte sincer cu privire la situaţia lui, vorbindu-i de doctorul din Istanbul care putea să-l vindece. Răzbunarea ei împotriva familiei Burke reuşise şi ea era îndrăgostită. După o serie de propuneri din partea ei şi refuzuri din partea lui, Jamil acceptase ca ea să-l ajute cu banii necesari vindecării.

În timp ce erau la Istanbul, Claire aflase de relaţia lui cu Skye O'Malley. *Ce ciudat*, se gândise ea, *că situaţia se repetă şi iubesc un bărbat pe care-l disprețuieşte cea mai mare duşmancă a mea şi pe care l-a distrus, lăsându-l aproape eunuc. Voi încheia eu socotelile cu Skye atunci când voi fi căsătorită cu Jamil! Îi voi distruge afacerile folosindu-l pe corsarul Reises!* Îşi alungase gândurile, savurând senzaţia de bucurie că renumitul medic îl vindecase pe Jamil, amantul ei devenind un adevărat taur în dormitor.

Înainte de a se întoarce în Alger, Jamil o ceruse de nevastă şi ea acceptase înroşindu-se, în ciuda faptului că el o prevenise că dorea un

harem. Lui Claire, acum doamna Nilak, nu-i păsa deloc dacă se culca şi cu altele atâta timp cât o iubea şi ea devenea soţia unui guvernator. Jamil zâmbise în faţa acceptării ei sincere, gândindu-se cât de mult se potriveau, şi hotărâse să se căsătorească imediat după luna Ramadanului.

Iar Claire se simţea mulţumită acum că descoperise o femeie care semăna leit cu Skye. *Ce fericit va fi Jamil şi voi insista să-i plătesc nepotului lui Osman oricât pentru sclavă. Va fi unul dintre cadourile mele de nuntă.*

Ajungând acasă, se grăbi să-l caute pe Jamil. El fusese masat de către două negrese tinere, dar când o văzu intrând în cameră, se ridică întinzând braţele spre ea. Claire se repezi în îmbrăţişare şi îl răsplăti cu o sărutare, o sărutare care aprinse în amândoi dorinţa.

— Afară! se răsti Claire.

Acestea fugiră din cameră şi Jamil se dezbrăcă rapid, sfâşiindu-i hainele de pe ea. Fiind deja pregătit, o întinse uşor pe canapea şi, desfăcându-i coapsele, îşi înfipse penisul lung şi gros în despicătura ei umedă.

— Ahhhhh, Nilak, dragostea mea, murmură el, mişcându-se adânc, şi Claire suspină de plăcere.

După aceea, rămânând întinşi unul lângă altul, el o muşcă uşor de umăr, iar ea rosti emoţionată:

— Tocmai vin de la Osman astrologul, dragul meu, şi ce crezi că am văzut? O sclavă care se plimba prin grădină, favorita nepotului său. Este copia lui Skye! Aceeaşi piele ca de gardenie, acelaşi păr negru minunat şi, cu toate că n-am fost prea aproape, aş putea să pariez că avea aceiaşi ochi albaştri! Vreau s-o cumpăr pentru tine de la nepotul lui Osman.

— Pesemne că ţi s-a părut, replică Jamil. În lumea întreagă nu poate să existe încă o femeie care să semene cu Skye Muna el Khalid.

— Ba da! insistă Claire. O ştiu la fel de bine ca şi tine, Jamil. Sclava ar putea să fie sora ei geamănă!

— Eşti sigură? întrebă el tăios.

— Sunt sigură.

— Poate că este chiar Skye, murmură el. Allah, s-o am în mâinile mele!

— Nu poate fi Skye, Jamil. Ea îl jeleşte în Irlanda pe soţul ei şi, în afară de asta, Osman o cunoştea, de asemenea. Cum putea Skye să

devină favorita nepotului său fără ca ea să știe? Vrăjitoarea asta seamănă foarte mult cu ea, dar este mult mai tânără.

— Hai să mergem la Osman! spuse Jamil cu îndrăzneală. Este aproape de apusul soarelui și el este un om ospitalier. Sunt sigur că pot arunca o privire asupra fetei dacă familia este adunată la cină și, dacă este adevărat ce spui, o vom cumpăra pe loc.

Sări în picioare.

— Ajută-mă să mă îmbrac și apoi ai grijă să mi se pregătească calul.

Claire simți un fior de neliniște în timp ce-l îmbrăca pe iubitul ei. Poate că greșise vorbid despre favorita nepotului lui Osman și despre asemănarea ei izbitoare cu Skye O'Malley. *Jamil este mult prea dornic și ce se va întâmpla dacă această sclavă mă va înlocui în inima lui? Niciodată!* se liniști singură. *Lasă-l pe Jamil să-și satisfacă poftele cu fata asta. Eu voi fi peste puțin timp soția lui legală și, apoi, dacă fata va face probleme, va dispărea pur și simplu. În afară de asta, Jamil se va sătura repede de ea așa cum a făcut cu toate femeile, în afară de mine.* Zâmbi încrezătoare și plecă să comande un cal și o lectică.

Era o masă simplă, dar îndestulătoare care se servea în casa lui Osman în seara aceea. Un chefal fript așezat pe un pat de verdețuri, înconjurat de bucăți de lămâie tăiate în formă de scoici; un clapon umplut cu piersici uscate, caise și prune înconjurat de boluri cu orez și anghinare; un vas mare cu paste cu nenumărate legume, chebab cu ardei roșu și verde și ceapă coaptă pe grătar; iar lângă fiecare tacâm un vas cu iaurt și unul cu măsline verzi și negre.

După ce mesenii se îndestulară și trimiseră complimente bucătarului care aștepta neliniștit în bucătărie, se aduseră portocale, struguri, pere și smochine împreună cu fursecuri și boluri cu fistic. Un bătrân tocmai împărțea cești delicate de porțelan cu cafea fierbinte, atunci când Jamil intră cu îndrăzneală în cameră.

Osman aproape că se înecă cu o boabă de strugure pe care tocmai o băgase în gură și Alima scoase un oftat. Jamil nu observă, însă, ochii lui țintuind-o pe Skye care se întreba ce soartă potrivnică îl adusese din nou în viața ei tocmai în noaptea în care trebuia să evadeze. Skye știa că singura ei speranță era să o considere Muna, sclava lui Kedar. Apoi

privirea i se îndreptă spre femeia care-l însoţea pe Jamil şi simţi cum se înecă de furie. *Claire O'Flaherty! Blestemata Claire!*

Traversând camera cu paşi repezi, Jamil ajunse la Skye şi o trase în sus.

— Pe barba Profetului, murmură el emoţionat, eşti cu adevărat sora geamănă a lui Skye Muna el Khalid! *Vreau şi trebuie să te am!*

Mâna lui plină de ură o strângea de bărbie.

Skye îşi scutură furioasă capul şi Kedar, revenindu-şi din şoc, sări în picioare cu un strigăt plin de furie, ducând mâna la pumnal.

— Eşti un om mort! şuieră el. Nimeni nu poate atinge ce este al meu, fără permisiunea mea! M-ai ofensat, indiferent cine eşti, şi-mi vei da socoteală!

Jamil se întoarse sfidător spre Osman.

— Acest nebun zgomotos este nepotul tău, Osman?

— Nepotul meu, încuviinţă calm astrologul, Kedar ibn Omar.

— Îl voi ierta de dragul tău. Spune-i nebunului cine sunt.

— Kedar, acesta este aga Jamil, comandant al fortăreţei Casbah şi, se zvoneşte, în curând noul guvernator al Algerului.

— Rangul lui nu îi dă dreptul să-mi atingă proprietatea fără permisiunea mea şi, în ceea ce o priveşte pe Muna, tu cunoşti sentimentele mele, unchiule.

Kedar se întoarse spre Jamil.

— Această femeie este viitoarea mea soţie şi m-aţi insultat grav prin această acţiune. Dacă, totuşi, vreţi să-mi cereţi scuze, de dragul unchiului meu, voi considera afacerea încheiată. Ar fi neplăcut să intervin între unchiul meu şi un prieten al lui.

— Vreau să cumpăr această femeie, rosti obraznic Jamil.

— *Ce?!*

— Vreau să-ţi cumpăr sclava, repetă Jamil. Priveşte-o, Osman! Nu este copia soţiei lui Khalid el Bey? *Trebuie s-o am!*

— Are părul negru şi ochii albaştri ca ai soţiei lui Khalid, Jamil, dar în afară de asta eu nu văd nici o asemănare.

— *Trebuie!* Nilak, apropie-te, dragostea mea! Osman, o cunoşti pe viitoarea mea soţie? Ea este din aceeaşi ţară de unde era Skye şi a cunoscut-o pe aceasta. Nilak, pisicuţa mea, nu este această femeie întocmai ca Skye?

— Întocmai, dragul meu, răspunse Claire încet, simțind că sclava lui Kedar o fixează cu o privire ucigătoare. Dacă nu aș ști că Skye O'Malley este în clipa aceasta în Irlanda sau în Anglia, aș jura că este ea.

— Eu nu reușesc să văd o asemănare prea mare, replică Osman cu încăpățânare.

— O vreau! se răsti Jamil nerăbdător. Spune prețul, Kedar ibn Omar! Voi plăti oricât pentru că trebuie s-o am!

— Nu este de vânzare! răspunse Kedar rece. Va deveni soția mea.

— Spune prețul, Kedar ibn Omar! Totul pe lumea asta are un preț.

— Nu este de vânzare, nu poți să înțelegi? După ce trece Ramadanul mă voi căsători cu această femeie pe care am ales-o să-mi nască moștenitorii. *Nu este de vânzare!*

Gura lui Kedar era ca o linie și ochii-i străluceau fioros. Instinctul îi spunea că acest Jamil reprezenta un mare pericol pentru el și toate simțurile îi erau în alertă.

— Trebuie să fie a mea, repetă Jamil ca hipnotizat. *Trebuie!* Dacă nu vrei să mi-o vinzi atunci o voi lua cu forța. Sunt ienicer și, după legea sultanului, ceea ce doresc este al meu. Nu mă voi certa cu tine, Kedar ibn Omar, așa că te întreb pentru ultima oară prețul. Dacă n-o faci, atunci pur și simplu îți confisc sclava pentru mine.

Kedar simți cum îl cuprinde o mânie arzătoare. Sângele îi bubuia năvalnic în urechi și în cap și văzu ca prin ceață fața satisfăcută a lui Jamil. Aproape că putea să audă cuvintele nerostite ale dușmanului său — *Femeia este acum a mea. Nu poți să faci nimic ca să mă împiedici s-o iau!* Cu ochiul minții Kedar vedea goliciunea Munei zvârlindu-se sub celălalt bărbat, oferindu-i plăcerea care i se cuvenea numai lui. Își pierdu controlul și, ca un animal înfuriat, ridică mâna, se repezi la Jamil și înfipse adânc pumnalul în gâtul bărbatului.

Jamil muri pe loc, cu ochii larg deschiși, prăbușindu-se într-un lac de sânge pe covor. Osman îi privi pe amândoi șocat, în timp ce Alima și Skye se strânseră una în alta îngrozite, toți trei privind cum Nilak completa tragedia, înfigând propriul ei pumnal în pieptul lui Kedar, căzând peste el pe podea țipând și plângând, lovindu-l neîncetat, până când Osman o trase de pe corpul mort al nepotului său și o dezarmă.

— Servitorii să cheme paza, îi porunci Osman soției lui care tremura și Alima ieși în fugă din camera morții.

Nilak ridică încet capul şi o fixă pe Skye cu o privire plină de ură.

— *Tu eşti, nu-i aşa?* întrebă disperată.

Skye se întoarse cu spatele, nefiind sigură ce să-i răspundă vechii ei duşmance.

— Skye O'Malley! şuieră Claire. Ştiu că tu eşti! Spune-mi cel puţin că nu sunt nebună.

— Întotdeauna ai fost nebună, Claire, strigă Skye, şi ai distrus tot ce ai atins. Eşti răspunzătoare de distrugerea fratelui tău, a Constanzei Burke şi acum a lui Jamil şi Kedar.

— Nu-l aminteşti pe Niall Burke, iubitul tău soţ, o ironiză Claire cu răutate. Poate că nu ştii că eu am fost responsabilă...

— Ştiu, Claire! Ştiu că ai împins-o pe biata soră Mary să ucidă. Ştiu că ai văzut cum soţul meu a fost luat pe galere, dar acum el este liber, Claire! Este în siguranţă pe una din corăbiile mele şi-l voi întâlni la noapte! Aici ai greşit, Claire!

— Te urăsc! o repezi Claire veninos. Te-am urât mereu!

În clipa aceea, uşile s-au deschis şi a intrat căpitanul de ieniceri însoţit de câţiva oameni. Osman a păşit repede în faţă şi Skye, cu un instinct incredibil, s-a retras în umbră, alunecând în spatele unei draperii.

— Allah, ce s-a întâmplat aici?!

— Slavă lui Allah, căpitane Ahmet! S-a petrecut o tragedie teribilă. Nepotul meu şi Jamil s-au bătut pentru această femeie şi atunci când Kedar l-a ucis pe Jamil, ea l-a ucis pe nepotul meu!

— Nu este adevărat! strigă Claire. Minte! A mai fost o femeie pe care iubitul meu Jamil a vrut s-o cumpere şi acest Kedar a scos pumnalul şi l-a omorât pe Jamil!

Osman clătină din cap.

— După cum puteţi vedea, zise el calm, nu sunt decât patru locuri la masa mea. Nepotul meu, eu, această femeie şi Jamil. Jamil era logodit cu această femeie, dar ea a flirtat evident cu nepotul meu, care este, după cum ştiţi, un admirator al femeilor frumoase. A fost ispitit de farmecele ei, de faţa ei neruşinată şi neacoperită de văl şi de frumuseţea ei blondă. Ea este cauza tuturor acestor rele! (Vocea lui Osman deveni isterică.) Este o femeie rea şi necredincioasă care a pricinuit moartea bunului meu prieten şi a iubitului meu nepot! Cer ca guvernatorul să facă dreptate!

Apoi izbucni în suspine pe care încercă să le reţină, evident ruşinat să se arate aşa de slab în faţa altor bărbaţi.

Ienicerii priviră cu consideraţie în altă parte, pentru ca Osman să se poată linişti, apoi căpitanul Ahmet zise:

— Vom duce femeia chiar acum în faţa guvernatorului, prietenul meu Osman. Vrei să ne însoţeşti ca să-i povesteşti ce s-a întâmplat?

— Minte! ţipă Claire din nou, dar o lovitură puternică în cap o reduse la tăcere.

— Taci, târfă necredincioasă! Cum îndrăzneşti să pui la îndoială cuvântul cinstitului Osman? Ţineţi-o şi făceţi-o să tacă, porunci oamenilor.

— Este târziu, rosti Osman, părând că începe să-şi revină cu greu. Guvernatorul este bătrân şi eu nu îndrăznesc să-l trezesc la o oră atât de târzie. Luaţi-o cu voi. După prima rugăciune din zori, voi apărea în faţa guvernatorului ca să-i cer să facă dreptate.

Căpitanul Ahmet îşi plimbă privirea peste pieptul plin al lui Claire.

— Oamenii mei ar putea să se ocupe de ea înainte de a reîncepe postul, zise el cu subînţeles. Ne vom vedea la palat mâine în zori, prietene.

Apoi căpitanul Ahmet le făcu semn oamenilor lui şi ieşiră din cameră, luând-o pe sus pe Claire.

— Distracţie plăcută, căpitane, zise Osman cu înţelegere.

Osman aşteptă până când auzi închizându-se uşa de la intrarea principală a casei şi apoi spuse:

— Poţi să ieşi acum, Skye.

— Ar putea s-o omoare cu atenţiile lor, zise Skye ieşind de după draperie. Sau poate că nu, deoarece Claire a fost o curvă faimoasă la Londra.

— Mai bine să moară în noaptea asta din cauza ienicerilor, fiica mea, deoarece, dacă trăieşte, nu va supravieţui cârligelor.

Pe Skye o trecură fiorii. Ştia totul despre vestitele cârlige care erau bătute în zidul oraşului şi unde nefericiţii condamnaţi erau atârnaţi şi lăsaţi să putrezească. Moartea ei avea să fie foarte dureroasă, deoarece călăii prindeau trupul de cârlige astfel încât condamnaţii să agonizeze mult timp – un avertisment pentru unii, o distracţie pentru alţii.

— Domnul să aibă milă de ea, murmură Skye.

— Te rogi pentru un asemenea duşman, fiica mea?

— Este o moarte oribilă, Osman, chiar şi pentru Claire.

El o luă părinteşte de după umeri.

— Trebuie să te odihneşti acum, fiica mea. Voi trimite un mesaj la corabia ta că vei întârzia până mâine.

— Nu, nu, voi pleca acum, se opuse Skye.

— Dimineaţă, fiica mea, repetă el amabil. Ai încredere în mine, Skye. Te-am dezamăgit eu vreodată?

— Nu, recunoscu ea, simţindu-se deodată extenuată.

Osman o conduse afară din cameră şi o predă soţiei sale. Împreună, cele două se îndreptară spre apartamentele femeilor, unde sclavele, fără să îndrăznească să spună nimic, o ajutară pe Alima s-o culce pe Skye.

— Nu voi dormi, se încăpăţână Skye, deşi îşi simţea ochii grei.

— Bea asta, insistă Alima, oferindu-i o ceaşcă mică de suc de fructe. Are un strop de opiu, care te va purta repede în plăcuta ţară a viselor, scumpă prietenă. Gândeşte-te că ai scăpat de Kedar! Soţul tău iubit te aşteaptă şi, în curând, veţi fi împreună. În curând veţi fi acasă, cu copiii voştri.

Vocea Alimei răsuna plăcut în subconştientul lui Skye şi ea adormi.

Când se trezi, se simţi un pic ameţită, dar baia o revigoră.

— Unde este Osman? întrebă ea când reveniră în cameră.

— S-a dus la palatul guvernatorului ca să depună mărturie împotriva lui Nilak, răspunse Alima.

— Dacă a supravieţuit nopţii ăsteia, observă Skye.

— Cred că da, pentru că altfel Osman trebuia să se fi întors deja. Va fi aici să te conducă până la corabie, Skye. Nu te teme.

Osman se întoarse aproape de prânz, cu un zâmbet răutăcios pe faţă şi cele două femei se grăbiră spre bibliotecă, amândouă curioase.

— A fost executată pe cârlige, le înştiinţă astrologul, cu toate că probabil va mai trăi câteva ore. Bunurile şi averea ei au fost împărţite între trezoreria guvernatorului şi căpitanul Ahmet. S-a terminat, Skye, fiica mea. S-a închis o uşă şi se deschide din nou alta. Eşti gata de plecare?

— Sunt gata, răspunse Skye calm.

O îmbrăţişă călduros pe Alima şi apoi, însoţită de Osman, Skye se urcă în lectică iar purtătorii acesteia o ridicară şi începură să coboare cu uşurinţă dealul. Când se apropiară de port, Osman îi atrase atenţia:

— Priveşte o clipă înapoi, fiica mea.

Skye întoarse capul și scena care îi apăru în fața ochilor o făcu să scoată un suspin de oroare și de milă. Pe zidul cetății, Claire O'Flaherty, cunoscută în timpul vieții și sub numele de Claro și Nilak, se zvârcolea de durere, cu un cârlig înfipt în mijlocul trupului și cu altul trecut prin umăr.

— Răutatea ei nu te va mai chinui vreodată, fiica mea. Va muri în curând și corpul ei va rămâne în cârlige, ca hrană pentru păsări până când nu va mai rămâne nimic din el. Un sfârșit potrivit pentru o ființă diabolică. S-a terminat.

— Este o imagine de care-mi voi aminti mereu, Osman, zise Skye și nu-și mai putu opri lacrimile.

— Vei uita, afirmă el. Nu ți-am arătat priveliștea ca să te întristez, ci ca să te asigur de moartea dușmancei tale. Nu-ți va mai face rău ție sau familiei tale, Skye, și voiam să fii sigură de asta.

Întinse mâna și atinse cu vârful degetelor o lacrimă cristalină.

— Ce suflet minunat este cuibărit în acest trup frumos, fiica mea! Mă impresionează că poți să plângi pentru un dușman atât de crud. Ea nu ar fi plâns pentru tine.

— Poate că nu, Osman, dar ultimele ei ceasuri au compensat toate răutățile pe care le-a făcut. Mă întristează încă și acum că ne-a fost sortit să fim dușmance.

— A fost voia lui Allah, fiica mea. Nu putem niciodată să-l întrebăm de ce.

Lectica se opri și Osman trase draperiile și ieși, ajutând-o pe Skye să coboare. Erau în dreptul pasarelei și Skye urcă grăbită, fără să spună un cuvânt, astrologul urmând-o. Fiind în siguranță în cabina principală ea își scoase vălul și, cu ochii strălucind încă de lacrimi, ridică mâinile lui Osman la buze și le sărute.

— Mulțumesc, dragul meu prieten, rosti cu voce emoționată. În larg mă așteaptă iubitul meu soț și nu l-aș fi regăsit dacă n-ai fi fost tu, Osman, și familia ta. Vă suntem datori pentru totdeauna! Copiii mei și cu mine te vom pomeni în rugăciunile noastre în fiecare noapte cât vom trăi, pentru că ne-ai ajutat să recăpătăm ce aveam mai prețios, un soț și un tată.

Osman o îmbrățișă cu afecțiune, încercând să-și ascundă temerile.

— Amintește-ți, fiica mea, că tot ce se întâmplă este din voia lui Allah și a destinului nostru. Vei încerca să nu te împotrivești destinului,

indiferent care va fi? Vei avea încredere în Creator, indiferent de situaţie? Cu toate că uneori furtunile par întunecate şi fără de sfârşit, va birui lumina. Atât pot să-ţi promit.

Ea îi zâmbi — primul zâmbet fericit după foarte mult timp.

— Învăţ, Osman. Încet, recunosc, dar învăţ. Voi încerca să accept şi să cred, indiferent ce se va întâmpla. Pentru moment, totuşi, nu văd decât fericire în faţa mea. Niall şi cu mine ne întoarcem în Irlanda şi eu cred că nu voi mai hoinări niciodată.

Osman îi zâmbi.

— Să fii fericită, fiica meal Numai Allah ştie că nimeni nu o merită mai mult decât tine.

— Ne vom mai întâlni, Osman? întrebă ea plină de curiozitate.

— Poate, răspunse el şi ridicând mâna la piept şi apoi la frunte, Osman se întoarse şi părăsi corabia.

Marinarii desfăcură legăturile care-i prindeau de doc, aruncându-le înapoi pe chei şi, când corabia a început să se legene uşor, Skye a închis uşa cabinei şi a început să se dezbrace. A privit gânditoare fiecare piesă din voal, netezindu-le, în timp ce o năpădeau amintirile. Apoi, cu un oftat şi scuturând capul, împături hotărâtă hainele orientale şi începu să îmbrace veşmintele pe care le purta când era pe mare. Un timp s-a simţit ciudat în aceste haine, pentru că se obişnuise cu cele de mătase dar, râzând, începu să-şi perie părul şi să-l împletească într-o coadă. O privire aruncată în oglinda din cabină îi confirmă că Skye O'Malley revenise şi deschise fericită uşa, urcând pe punte.

— Bine v-aţi întors! exclamă vesel Brian Kelly.

— Bine te-am regăsit, Brian. Ce face Daisy?

— Bine, şi la fel şi fetiţa noastră.

— Felicitări! Înţeleg că va trebui să educ altă fată ca să-mi fie cameristă, dar nu-mi pasă atâta timp cât Daisy este fericită.

— Mă îndoiesc că Daisy vă va părăsi, dar vom avea timp să discutăm cu ea când ajungem acasă, chicoti Brian.

— Cât durează, Brian, până ajungem la corabia lordului Burke?

— Dacă se menţine briza, în câteva ore.

Skye rămase pe punte cu faţa în bătaia vântului, fără să privească spre oraş. Da, Algerul i se părea acum un loc diferit, nu mai semăna cu locul magic, plin de dragoste, pe care-l adorase ca soţie a lui Khalid. De

data aceasta îi văzuse duritatea şi cruzimea. Amintirea lui Claire O'Flaherty agonizând în cârlige o va urmări mult, mult timp. Skye trase în piept aerul sărat ca să-şi spele mintea de amintiri privind încăpăţânată drept înainte. Înainte era soţul ei şi abia aştepta să-l întâlnească. Dacă ar fi crezut că poate înota mai repede decât corabia, ar fi sărit în mare.

Niall! Niall! îl chema inima ei.

— Skye! Skye! (Niall Burke se zvârcolea agitat pe patul din cabina căpitanului.) Robbie? Robbie, unde eşti?

— Aici, băiete.

Robbie aşeză o mână liniştitoare pe fruntea înfierbântată a lui Niall Burke şi îl privi îngrijorat.

— Unde este Skye, Robbie? Unde este soţia mea? plângea Niall.

— Vine, băiete, îl alină Robbie pe bolnav. Este chiar acum pe drum.

— Mi-e sete, Robbie. Atât de sete!

— Poftim, bea asta!

Robert Small ţinea o cupă cu vin la buzele lordului Burke şi Niall goli cupa, dar după câteva secunde vomită lichidul într-un vas.

— Unde sunt jeleurile mele, Robbie? Bomboanele mă ajută atunci când mă simt slăbit.

— Le-ai mâncat pe toate acum câteva zile. Dacă ai şti ce conţineau, le-am putea prepara.

— Nu ştiu, Robbie. Ţi-am spus spus că nu ştiu! Bătrâna Rabi le făcea pentru mine şi Hamal mi-a dat o cutie chiar înainte să evadez, dar nu am idee ce conţineau.

Vocea lui Niall era în acelaşi timp plină de reproş şi iritată. Apoi, aţipi. Robbie oftă. Era clar pentru el că Niall fusese otrăvit cu o anumită substanţă. Poate că sosirea lui Skye îl va ajuta să-şi revină. Robert Small se ridică şi se duse la uşa cabinei.

— Ai grijă de el, îi spuse el unui băiat de pe coridor. Dacă ai nevoie de mine, sunt pe punte.

— Da, domnule! răspunse acesta ascultător.

Robbie urcă pe punte, fericit să iasă din cabina înăbuşitoare. Uşurat, îşi umplu plămânii cu aerul sărat de mare.

— Nici un semn? îl întrebă pe MacGuire.

— Acum câteva minute, postul de observaţie a semnalat o corabie care părăsea portul Alger. Se poate vedea la orizont. Cum se simte?

— Nu prea bine. Cred că moare, Sean, şi nu ştiu ce dracu' îl omoară!

— Da de unde, căpitane! Niall Burke este puternic. Îl cunosc de când era tânăr. Nu poate să moară!

— Moare, îţi spun eu, repetă Robbie îngrijorat. Îi este mereu sete, dar nu poate păstra în stomac nimic, nici lichid, nici solid, şi de două zile măruntaiele îi sângerează. Somnul îi este întrerupt de coşmaruri, are ochii roşii, iar pielea şi gura îi sunt aşa de uscate că buzele şi coatele i se cojesc. N-am mai văzut aşa ceva!

— Poate că ar trebui să-i punem ventuze, sugeră MacGuire cu jumătate de gură.

— Să-i punem ventuze?! Dumnezeule, omule! Îl omori sigur! La naiba, sper ca vântul să se menţină! Poate că vederea ei îl va învia.

— Dacă moare, asta o va ucide, afirmă MacGuire îngrijorat. A fost rău să-l piardă o dată, dar să-l mai piardă şi acum după tot ce a pătimit...

Îşi făcu nervos cruce.

Robert Small privi marea, având acelaşi gând în minte, dar el anticipase un sfârşit nefast al întregii aventuri şi era pregătit pentru asta. El n-o va lăsa să moară şi nici Adam de Marisco. De Marisco înnebunise când Robbie se întorsese în Anglia şi-i povestise ce făcuse Skye. Acum, acesta o aştepta nerăbdător în cabina lui Robbie ca s-o ajute dacă avea nevoie.

Robert Small privi cu ochii mijiţi, presimţind că se apropia din ce în ce mai mult corabia lui Brian Kelly.

— Căpitane! Lordul Burke s-a trezit şi vă cheamă, strigă neliniştit băiatul.

— Spune-i lordului Burke că soţia lui este aproape de noi şi că stau pe punte ca s-o salut. Vom veni amândoi la el deîndată.

— Da, domnule, zise băiatul, intrând iar în cabină.

Brian Kelly aduse corabia lui lângă cealaltă, se aşeză o scândură între cele două punţi şi Skye se aruncă în braţele lui Robbie. El o îmbrăţişă mormăind de uşurare, inspirând aroma de trandafiri ce o învăluia întotdeauna.

— Doamne, Skye, fetiţo, slavă cerului că te-ai întors sănătoasă!

— Robbie, şopti ea fericită. Dragul meu Robbie! Unde este Niall?

— Niall este în cabina căpitanului, Skye, fetiţo, dar de câteva zile nu se simte bine, răspunse căpitanul plecându-şi ochii.

— Nu se simte bine?!

— Nu ştiu ce are, fetiţo. A avut hemoragie şi vomită. Nu sunt medic, încheie el neajutorat.

Ea se răsuci pe călcâie şi traversă în fugă puntea până la cabina căpitanului. Împinse uşa oprindu-se puţin, când îl văzu pe Niall luptându-se să se dea jos din pat ca s-o întâlnească, nereuşind, şi căzând slăbit înapoi pe cuvertură.

— Niall!

Ajunse într-o clipă lângă el, cu ochii măriţi de groază pe faţa palidă, văzând starea în care era el şi ştiind că nu era bine.

— Niall! repetă ea.

Este atât de slab! Îngenunche lângă pat şi îi apucă mâinile.

Niall Burke deschise ochii argintii şi privirea lor era tristă, dar plină de dragoste. Cu mâna tremurândă a încercat să-i atingă obrajii şi apoi a oftat:

— Am uitat ce moale este pielea ta, Skye, dragostea mea, rosti el încet.

— Ah, Niall, dragul meu. Acum va fi în regulă, îţi promit. Suntem din nou în drum spre casă. În câteva săptămâni vom vedea din nou Irlanda şi copiii care ne aşteaptă.

Skye nu-şi dădea seama că plângea, lacrimile fierbinţi curgându-i pe obraji.

— Pentru Dumnezeu, Niall! Copiii nu ne vor recunoaşte. Tu ai plecat chiar după naşterea lui Padraic şi Deirdre era încă un bebeluş. El are acum trei ani şi jumătate, iar ea, aproape cinci, dragul meu. Este timpul să ne întoarcem la copiii noştri, Niall! Este timpul să le mai dăruim nişte fraţi şi surori!

— Mor, Skye, zise el blând.

— *Nuuu!* hohoti Skye.

— Nu vreau, draga mea, murmură el, şi nu ştiu de ce, dar mor.

Skye simţea că nu poate să mai respire.

— Eşti foarte bolnav, Niall, dragostea mea, zise ea, încercând să se calmeze. Dar asta nu înseamnă că o să mori. Nu te las să mori! Corabia este bine aprovizionată cu mâncare şi apă proaspătă şi eu voi

găti pentru tine. Îţi aminteşti că mi-ai spus ce bolnav ai fost atunci când Constanza a avut grijă de tine? Este numai o revenire a vechii tale suferinţe. Vei vedea, încheie ea surâzătoare. Te voi face iar bine.

El zâmbi trist văzând încăpăţânarea şi hotărârea ei.

— Skye, mor. Când m-a îngrijit Constanza, sufeream de pe urma unei răni păcătoase şi din cauza şocului. Acum nu ştiu ce este, dar nu mai durează mult.

Căzu din nou pe pat, sfârşit de efortul de a o face să înţeleagă.

— Să nu mori, Niall. Nu poţi să mori! Nu, după tot ce am suferit ca să te ajut să evadezi! *Nu poţi să mori!*

Privirea lui argintie o mângâie plină de iubire.

— Ştiu prin ce ai trecut, dragostea mea. Eşti aşa de curajoasă, Skye, draga mea. Ai o inimă de leu, dragostea mea, şi suflet de înger. Îmi vei lipsi, dar sunt recunoscător că nu am murit de mâna lui Darragh. Mă bucur că această conspiraţie a lui Claire nu a reuşit să ne împiedice să ne luăm rămas bun. Acum, Skye, ştiu că există un Dumnezeu în cer, pentru că a ascultat rugăciunile mele fierbinţi. M-a lăsat să te privesc pentru ultima oară, viaţa mea.

Ea-l fixă cu ochii ei de safir plini de lacrimi şi înţelese că el spunea un adevăr pe care ea nu voia să-l recunoască.

— Nu mă părăsi, Niall, se rugă ea.

— Nu este alegerea mea, iubito. Sărută-mă! O ultimă amintire pe care s-o iau cu mine la drum.

Privirea lui era liniştită, pentru că el ştia că ei îi era cu mult mai greu decât lui. Skye voia să scape de acest coşmar. În mintea ei nu exista decât un gând. *Pentru asta s-au întâmplat toate?*

— Skye!

Ea-şi aplecă încet capul, închizând ochii atunci când buzele li se contopiră. O clipă a simţit o bucurie incredibilă dar apoi presiunea sărutului lui a slăbit şi, când şi-a ridicat capul, Skye a văzut că ochii de argint erau fără expresie — Niall Burke murise. Skye rămase lângă el ca o stană de piatră fără să simtă nimic — nici căldură, nici frig, în mod sigur nici bătăile inimii ei. Nu a ştiut după cât timp s-a ridicat încet şi, întinzând mâna, i-a închis cu blândeţe pleoapele.

— Adio, prima şi ultima mea iubire. Acum te-ai întors acasă în Irlanda, Niall. După mult, mult timp, eşti în siguranţă!

Uşa cabinei se deschise şi Robert Small intră în încăpere.

— A murit, Robbie, rosti ea cu o voce inexpresivă.

— Skye...

El se apropie de ea ca s-o aline.

— Schimbaţi direcţia spre Beaumont de Jaspre, Robbie. Nu vreau să dau mării trupul soţului meu. Voi cere permisiunea lui Nicolas să-l înmormântez pe Niall în catedrala din Villerose. Peste ani, când vor rămâne numai oasele, îl vom duce acasă în Irlanda. Aşa ar fi vrut şi el. Ca şi bătrânul MacWilliam.

— Skye, spui prostii. Îl înmormântăm acum.

— Dacă-l aruncaţi în apă, Robbie, atunci îl urmez şi eu. Mă înţelegi?

Vocea ei era dură, cu un ton pe care Robbie nu-l auzise până atunci.

Robert Small înţelese instinctiv că nu trebuia să o contrazică sau s-o supere. Era la limita nebuniei şi cea mai mică atingere ar fi făcut-o să cadă pe veci în întuneric.

— Bine, fetiţo, aprobă el calm. Vrei să luăm corpul acum din cabină sau să-l lăsăm aici?

— Cala este goală de balast?

— Da.

— Atunci puneţi-l acolo, Robbie, dar nu în întuneric. Puneţi lumânări în jurul lui şi o bucată de catifea pe catafalc. Îl voi veghea tot timpul şi mă voi ruga lângă el, până când ajungem în port.

— Lasă-l pe băiat să-ţi aducă ceva de mâncare înainte să-ţi începi veghea, sugeră diplomat Robbie.

— Nişte vin, răspunse ea. Nimic mai mult. N-aş putea să mănânc acum.

— Nişte vin, acceptă el, ieşind din cabină.

Rămase tăcută şi împietrită.

Uşa se deschise din nou şi auzi o voce care spuse timid:

— Doamnă, vinul pe care l-aţi cerut este aici.

Uitându-se în jos, Skye întâlni privirea curioasă a unui băiat de vreo nouă ani cu părul roşu ca flacăra.

— Vinul, doamnă.

Îi întinse o tavă mică pe care era o cupă.

— Cum te cheamă, băiete?

— Michael, doamnă.

— Michael şi mai cum?

— Nu ştiu, doamnă. Căpitanul Small m-a găsit pe o alee cu capul plin de sânge. Nu-mi amintesc de nimic decât că mă cheamă Michael.

— Am un frate care se numeşte ca tine, Michael. Este preot. Ai vrea să fii şi tu preot?

— Nu, doamnă! Vreau să fiu cum este căpitanul Small!

Ea-l privi pe băiat şi, atingându-i părul cu un gest blând, spuse:

— Poate că vei fi ca el într-o zi, Michael. Este un exemplu bun de urmat.

— Da, doamnă, încuviinţă băiatul şi apoi ieşi repede din cameră.

Uşa se umplu instantaneu de trupul uriaş al lui Adam de Marisco.

— Skye.

Rămase în prag, privind-o îngrijorat.

— Intră, Adam, spuse ea.

— Nu eşti surprinsă că mă vezi, fată mică, observă el şovăitor, neştiind foarte bine care era starea ei de spirit.

— Nu ai fost întotdeauna cu mine când am avut nevoie de tine, Adam?

El intră şi închise uşa după el.

— Nu trebuia să te las să pleci de lângă mine, Skye.

— Alegerea nu a fost a noastră, Adam. Suntem amândoi servitorii lui Elizabeth Tudor. În afară de asta, Osman ştia unde se află Niall şi m-ar fi găsit oriunde. Nu ţi-am provocat destulă durere, Adam?

— Sufăr numai pentru că tu suferi, Skye.

Fără să mai adauge vreun cuvânt, Adam o ridică în braţe, ieşi din cabină, traversă puntea şi se aşeză cu ea în braţe pe o bancă. O legăna tandru ca şi cum ar fi legănat un copil şi ea-şi presă faţa o clipă, oftând, de pieptul lui. Mirosul lui familiar îi făcu bine.

— Nu poţi să plângi, Skye?

Ea dădu din cap că nu.

— Parcă nu mai am lacrimi, Adam. Am plâns de atâtea ori pentru Niall Burke, că acum nu mai am în mine decât un gol uriaş şi rece.

— Sunt aici, Skye, şi nu te voi mai părăsi niciodată, declară el ferm.

— Ştiu, Adam, răspunse ea şi apoi amândoi se cufundară în tăcere.

Nu-l surprinse că ea adormise în braţele lui protectoare. O privi cum alunecă din realitatea dureroasă într-un somn adânc, în timp ce câţiva

marinari intrară în cabină şi scoaseră cu grijă trupul lordului Burke. Apoi Michael schimbă aşternuturile şi cuvertura, iar Adam o aşeză pe Skye cu grijă pe pat, scoţându-i cizmele, pantalonii, centura şi fusta şi, învelind-o, se strecură apoi din cabină ştiind că ea va dormi mai multe ceasuri pentru că Robbie îi pusese un somnifer în vin.

Skye dormise aproape două zile şi, când s-au trezit, ajunseseră deja la Beaumont de Jaspre. Somnul ştersese cearcănele întunecate de sub frumoşii ei ochi, dar era la fel de inertă ca atunci când adormise. Şedea sprijinită de câteva perne, dând ordine din pat. Pe măsuţa de lângă ea se aflau rămăşiţele unui ou care fusese amestecat cu vin ca să-i facă poftă de mâncare. Skye îl mâncase, dar nu simţise nici un gust. Mânca să supravieţuiască, nimic mai mult.

— Vrei să te duci la Edmond de Beaumont, Robbie, şi să ceri un loc în catedrală pentru trupul lui Niall? Spune-i că voi suporta toate cheltuielile şi, bineînţeles, voi face o donaţie generoasă episcopului pentru amabilitatea sa. Apoi du-te la cel care face coşciuge. Îl vreau pe cel mai bun.

Robbie schiţă o plecăciune formală.

— Cum doriţi, *lady* Burke, zise el scurt şi ieşi repede din cameră.

— Ce ai de gând să faci, Skye, după înmormântarea lui Niall? întrebă Adam de Marisco.

— Nu ştiu, Adam. Să mă întorc acasă, dar care este de fapt casa mea? Castelul Burke? Nu mi-a plăcut niciodată, dar am trăit acolo numai pentru că era casa lui Niall. Innisfana este casa clanului O'Malley, dar aparţine acum mamei mele vitrege şi fiilor ei. Ballyhennessey este proprietatea lui Ewan şi Lynmouth a lui Robin. Numai Greenwood, casa mea din Londra, este cu adevărat a mea şi, pentru moment, nu am de gând să locuiesc la Londra. Nu ştiu unde mi-e locul, Adam.

— Skye O'Malley, chicoti el, cea bogată şi atotputernică, nu are un loc unde să-şi pună capul. Vino cu mine, o rugă el. Am de gând să-mi vizitez mama. Ți-am spus că s-a recăsătorit când aveam doisprezece ani. Tatăl meu vitreg este contele de Cher şi are un castel pe râul Cher, Archambault, aproape de Blois. Aş vrea să-l vezi, Skye. Mi-ar plăcea să-mi cunoşti familia. Cu toate că am părăsit Franţa acum douăzeci de ani ca să mă stabilesc la Lundy, am mai fost uneori s-o văd pe mama şi familia ei. Dar acum nu i-am văzut de şapte ani. Ştii că am două surori

bune, o soră vitregă şi doi fraţi vitregi? Toţi sunt adulţi şi căsătoriţi, dar am o familie, dulcea mea Skye. Am o familie la fel de mare ca a ta. Vino cu mine la ei!

— De ce nu?! se întrebă Skye. Nu am altceva de făcut. Copiii mei oricum nu au nevoie de mine. În afară de ultimii doi, sunt aproape adulţi, iar cei mici s-au descurcat fără mine doi ani de zile. Nu le-ar păsa nici dacă nu m-aş mai întoarce. Nu am un soţ şi nimeni nu are nevoie de mine. Clanul O'Malley pare că s-a descurcat bine în lipsa mea, deci ce mă poate opri să merg cu tine la Archambault? încheie ea obosită, aţipind iar.

El n-o auzise niciodată vorbind cu atâta lipsă de entuziasm, cu atâta lehamite de viaţă. Ar fi preferat să strige şi să se înfurie pentru moartea lui Niall, să suspine şi să plângă. Această detaşare rece îl speria şi Adam se rugă în gând să dispară în timp.

Greşeşte, se gândi el. *Copiii au nevoie de ea şi, ce este mai important, eu, Adam de Marisco, am nevoie de ea. Am pierdut-o cândva şi apoi am lăsat-o să plece cu bună ştiinţă. Acum n-o mai părăsesc. Ea încă nu ştie, dar nu îi voi mai permite vreodată reginei să se folosească de Skye. Skye nu se va reîntoarce în Anglia fără să fie soţia mea. M-a acuzat că n-o iubesc destul ca să lupt pentru ea. De data aceasta voi lupta împotriva tuturor celor care ar încerca s-o îndepărteze de mine! Skye este a mea acum şi pentru totdeauna!*

Partea a patra

Franța

12

Edmond de Beaumont oftă compătimitor.

— Bineînțeles că Skye poate să-și înmormânteze soțul în catedrală, căpitane Small. Biata Skye! Cum se simte?

— Este îndoliată, dar nu arată. Comportarea ei este ciudată și distantă dar, pentru că o cunosc de atâta timp, știu că este șocată de moartea bruscă a lordului Burke.

— Vrea să mă vadă? întrebă Edmond.

— Desigur, răspunse Robbie, dar refuză să vină la castel.

— Eu înțeleg, dar mă îndoiesc că va înțelege și ducele.

— Are o soție?

Robbie se rugă repede în gând ca răspunsul să fie poztiv.

— Desigur! Nu am riscat ca francezii să pretindă Beaumont de Jaspre. La trei luni după ce Skye l-a părăsit, Nicolas s-a căsătorit cu Madelaine de Monaco. Primul lor copil se va naște peste câteva săptămâni.

— Edmond, oftă Robbie încurcat, mă bucur că Nicolas e fericit, dar Skye e cam șubredă cu sănătatea și nu va fi în stare să țină piept prostiilor pasionale pe care, probabil, i le va spune tânărul duce.

Edmond dădu aprobator din cap, dar nu spuse nimic. Era mai bine ca Robert Small să nu știe că lui Nicolas îi era foame de Skye. Își făcuse datoria față de ducat, căsătorindu-se cu fiica mai mică a prințului Honoré de Monaco. Ducesa Madelaine era o copilă drăguță de șaisprezece ani cu părul auriu și ochii cafenii. În timp ce Skye era înaltă și zveltă, Madelaine era mignonă și plinuță.

Cele două femei se asemănau numai ca sensibilitate și inteligență. Edmond alesese cu grijă mireasa pentru unchiul lui, căutând pe cineva care înțelegea deziluzia lui Nicolas și era dispusă să aștepte ca să-i treacă. Găsise candidata perfectă în persoana lui Madelaine de Monaco, care-l

adorase din primul moment pe tânărul duce şi, simţind durerea lui, încercase să-l aline.

— Sper, pentru binele vostru, să fie un băiat, glumi Robbie.

— Toţi ne rugăm pentru asta, răspunse Edmond zâmbind. Oricum, Nicolas şi Madelaine sunt tineri şi sănătoşi. Ar putea să populeze repede grădiniţa castelului.

Uşa bibliotecii se deschise şi o fată blondă drăguţă intră în cameră.

— *Petit ami*, am aflat că avem un musafir.

— Da, Madelaine. Este un nobil din Anglia, prietenul meu Robert Small. Robert permite-mi să ţi-o prezint pe Madelaine, ducesa de Beaumont de Jaspre.

Robbie se înclină politicos.

— *Madame*, sunt onorat.

— *Merçi*, *monsieur* Robert. Sper ca sejurul dumneavoastră în Beaumont să fie plăcut.

— Vai, *madame*, misiunea mea este tristă, dar nu trebuie să afecteze o făptură aşa de frumoasă.

— Robert a cerut permisiunea să înmormânteze pe unul dintre pasageri, un nobil irlandez, care a murit la bordul corăbiei lui. Văduva acestui nobil a preferat să fie înmormântat aici decât în mare, explică Edmond.

— Biata lady! exclamă Madelaine. Pot să fac ceva pentru ea?

— *Merçi*, *madame*, răspunse Robbie, impresionat. Lady Burke nu are pentru moment nevoie decât de puţină linişte.

— Madelaine, voi pleca cu Robert, rosti Edmond sărind jos de pe scaun. Unde este Nicolas?

— Este ziua în care este la Cours des Aides, Edmond. Cred că se termină repede. Mai devreme am aruncat o privire şi astăzi nu erau multe cazuri de audiat sau de judecat.

— Madelaine, vrei să-i spui să vină la mine când va termina?

Ea dădu din cap şi apoi zâmbi dulce spre Robbie.

— Rămâneţi să luaţi masa cu noi, *monsieur* Robert?

— Vai, *madame*, mulţumirile mele, dar nu pot.

El se înclină politicos şi tânăra ducesă părăsi cmera.

— Este foarte drăguţă, îi spuse el lui Edmond. Ar trebui să fie foarte fericit cu ea!

— Ea îl iubeşte, veni răspunsul simplu.

— Ştie despre Skye?

— Numai că aici a fost o altă femeie şi că Nicolas nu a putut să se căsătorească cu ea, răspunse Edmond. Nimeni din Beaumont de Jaspre nu ar vrea s-o rănească pe Madelaine.

— Bine! Atunci cu puţin noroc ea nu va afla cine este Skye.

— Numai dacă nu înnebuneşte, Robert. Încă nu s-a consolat că a pierdut-o.

— În mod sigur nu va risca s-o necăjească pe fată acum, când este pe punctul să-i dăruiască un moştenitor...

— Nu, bineînţeles, încuviinţă Edmond şi se rugă ca Nicolas să fie sensibil.

El se duse la masă, se ridică pe vârfuri ca să poată ajunge la o carafă şi turnă pentru fiecare câte o cupă cu vin de Beaumont. Apoi îi oferi lui Robbie cupa şi, ridicând-o pe-a lui, toastă:

— Pentru zile mai bune, *mon ami!*

— Pentru zile mai bune, aprobă Robbie.

În timp ce savurau lichidul parfumat, uşa bibliotecii se deschise larg şi Nicolas St. Adrian, duce de Beaumont, păşi în cameră.

— Unde este? întrebă el cu ochii lui verzi strălucind de nerăbdare.

— Stai jos, Nicolas, îl preveni Edmond, şi ţi se va spune ce trebuie să ştii.

Nicolas se lăsă să cadă pe un scaun şi îşi trecu mâna prin părul castaniu cu un gest de frustrare.

— Te rog, i se adresă el lui Robert Small, unde este? E bine?

— Lady Burke nu a părăsit corabia, *monseniore*, răspunse Robbie. S-a abătut pe la Beaumont de Jaspre ca să vă ceară permisiunea să-şi înmormânteze soţul în catedrală, de unde să-i ia osemintele, peste cîţiva ani, să le ducă în Irlanda.

— *Ma pauvre doucette*, rosti Nicolas cu blândeţe. Trebuie să o văd!

Se ridică şi ieşi din cameră înainte ca micul Edmond să-l poată opri.

— Nicolas! strigă piticul după unchiul lui.

— Nu te agita, rânji Robbie. Ţi-l aminteşti pe lordul de Marisco?

— Uriaşul cu părul negru? Îmi aduc aminte! răspunse Edmond.

— Este cu ea pe corabie şi nu-i va permite lui Nicolas s-o rănească sau să-l lase pe el să facă ceva nebunesc. E mai bine aşa, prietene.

Tânăra ducesă nu va lua parte la ce se va întâmpla între cei trei şi Nicolas va înţelege odată pentru totdeauna că Skye nu este pentru el.

Edmond se reaşează relaxat în scaun.

— Ai dreptate, Robert! E mai bine aşa. Mai vrei vin?

Degustară în continuare vinul rosé, în timp ce Nicolas St. Adrian galopa îndrăcit prin micuţa capitală spre port. Cum a pus piciorul pe pasarelă, l-a întâmpinat Brian Kelly.

— *My lord*, îl salută acesta făcând politicos o plecăciune. Mă bucur să vă revăd!

— Şi eu pe tine, căpitane Kelly. Sper că Daisy se simte bine.

— Da, *my lord*.

— Anunţă-mă stăpânei tale, căpitane.

— Cum doriţi, *my lord*. Vă rog să mă urmaţi!

Brian îl conduse până la cabina lui Skye, bătu la uşă şi, intrând, o anunţă:

— Ducele Nicolas a venit să vă vadă.

— Să intre, zise Skye, dar Nicolas, dându-l la o parte pe Brian, era deja în cabină.

— *Doucette!*

— *My lord*.

Vocea ei, la fel ca şi privirea, avea ceva impersonal.

Nicolas St. Adrian simţi că se pierde cu firea. Femeia palidă şi frumoasă, îmbrăcată în negru, nu avea nimic din fiinţa senzuală a cărei fiecare gest, fiecare cuvânt era plin de viaţă şi de dragoste. Doamna distantă şi rece din faţa lui avea acelaşi chip şi forme voluptuoase, dar în rest...

— Îţi urez bun venit la Beaumont de Jaspre, *my lady*, şopti el.

— Mulţumesc, Nicolas. Îmi pare atât de rău să-ţi pricinuiesc durere, dar n-a fost nimeni altcineva la care să pot să mă duc. Înţelegi?

El dădu încet din cap şi apoi spuse repede:

— Nu am încetat niciodată să te iubesc, *doucette*! Niciodată!

Şi o îmbrăţişă, strângând-o la piept.

— Eu am încetat să te iubesc din clipa în care am aflat că iubitul meu Niall trăieşte! rosti Skye dur, împingându-l la o parte, eliberându-se din îmbrăţişarea nedorită. Să-ţi fie ruşine, Nicolas! Crezi că vin alergând

la tine pentru că soţul meu este mort? Nu te gândeşti la mireasa ta? La copilul pe care-l aşteaptă?

— Ei nu înseamnă nimic pentru mine, *doucette*! declară el nesăbuit. Numai tu eşti importantă pentru mine. Doamne Dumnezeule, am stat în genunchi şi m-am rugat să te întorci la mine! Nu m-am rugat aşa din copilărie!

— Eşti încă un copil, Nicolas! Un băieţel egoist! Te auzi ce spui? Vrei să-ţi abandonezi pentru mine soţia şi moştenitorul. Unde-ţi este simţul răspunderii, Nicolas? Nu te-am învăţat nimic? Ai o datorie pentru Beaumont de Jaspre, pentru poporul tău, faţă de soţia şi copilul care se va naşte în curând. Eu nu te vreau. Nu mai vreau niciodată nici un bărbat. Nu te rog decât să-mi permiţi să-mi înmormântez soţul aici. Dacă nu vrei să-mi îndeplineşti această rugăminte, atunci spune-mi-o acum, şi am plecat.

— *Doucette*, te implor, spuse el, şi ea resimţi pentru el doar milă.

— Nicolas, îl rugă Skye cu o voce tristă, dar calmă. Eu te implor pe tine. Te implor să renunţi la această obsesie pentru mine. Te-am iubit. Nu pot nega, dar te-am părăsit fără regrete, Nicolas. Şi nu m-aş fi întors niciodată la Beaumont de Jaspre dacă n-ar fi fost vorba de Niall. Chiar dacă nu l-aş fi găsit, Nicolas, m-aş fi întors în Irlanda sau în Anglia dar în nici un caz la tine. Cred că ai simţit asta şi ai făcut ce trebuia. Te-ai căsătorit şi ai procreat un moştenitor.

Ea întinse mâna şi-i atinse uşor faţa.

— În după-amiaza asta am părăsit *Pescăruşul* şi m-am plimbat prin piaţa portului, cu o glugă pe cap pentru a nu fi recunoscută. Nicolas, nu se vorbeşte decât despre mica ducesă Madelaine şi copilul pe care-l va avea. Se spune că este ca o madonă şi că Dumnezeu i-a binecuvântat atunci când ducele Fabron te-a făcut moştenitorul său şi tu te-ai căsătorit cu Madelaine de Monaco. Ai făcut ce trebuia, Nicolas. De ce nu înţelegi? De ce încerci să-ţi distrugi fericirea? Poţi să-mi spui sincer că nu-ţi iubeşti soţia?

— Sigur că o iubesc! exclamă el. Cine o cunoaşte pe Madelaine nu poate să n-o iubească. Este drăgălăşenia întruchipată, dar cu tine a fost altfel. Ea este mierea, iar tu esti focul, *doucette*! Cât râvnesc căldura ta!

Skye îşi permise un zâmbet. Nicolas va fi mereu un francez romantic.

— Focul te poate distruge, observă ea. Ascultă-mă bine, Nicolas. Când Niall a murit, am murit şi eu. Desigur că mintea şi trupul meu funcţionează încă, dar, crede-mă, sunt o femeie moartă, care nu mai are decât un gol în partea stângă a pieptului. Du-te acasă la nevasta ta, Nicolas, şi lasă-mă!

El o privi năucit şi Skye observă lacrimile din ochii lui verzi ca pădurea. Apoi, din colţul cabinei se ridică o umbră şi Nicolas privi uluit bărbatul uriaş cu părul negru şi ochi albaştri.

— Tinere, ai auzit-o pe lady Burke. Acum du-te!

Pe Nicolas îl cuprinse de o furie iraţională şi trase sabia, repezindu-se spre Adam şi strigând:

— Cine este acest bărbat? Este amantul tău! Ştiu că este amantul tău!

Adam de Marisco făcu un pas lateral şi, cu o mişcare rapidă, îl dezarmă.

— Sunt Adam de Marisco, lordul din Lundy Island, *monseniore*. Proprietatea mea este mai mare decât această palmă de pământ pe care-o numeşti ducat. O cunosc pe Skye de mulţi ani şi intenţionez să mă căsătoresc cu ea când se termină perioada de doliu. Este o ofertă cinstită pe care eu pot să i-o fac, iar dumneavoastră nu. Acum părăsiţi această corabie din proprie iniţiativă sau, dacă doriţi, vă voi arunca peste bord, încheie el zâmbind.

— Adam! îl admonestă Skye. (Apoi se întoarse spre Nicolas.) Te rog du-te, Nicolas. Ceea ce a fost odată între noi este acum doar o simplă amintire.

— Dar o amintire pe care o voi păstra toată viaţa, *doucette*.

Furia îi dispăruse după ce discursul inteligent al lui Adam îi pătrunsese în minte. Îi luă galant mâna şi i-o sărută înflăcărat.

— Eşti binevenită în Beaumont de Jaspre atâta timp cât vrei să stai şi nu te voi mai deranja, Skye. Iartă-mi comportamentul impetuos, *doucette*. Am încercat să fiu aşa cum m-ai sfătuit tu şi chiar am reuşit... până când am aflat despre sosirea ta.

— Ai voinţă, Nicolas şi ştiu că nu vei reveni la o patimă veche. Acum du-te acasă la soţia ta! După funeraliile lui Niall nu mai vreau să te văd.

El încuviință și, aruncând o privire amenințătoare spre Adam, spuse:

— Voi afla dacă nu te porți frumos cu ea, lord de Marisco.

Apoi se întoarse și ieși repede din cabină.

— Dacă râzi, nu ți-o voi ierta niciodată! îl repezi Skye pe Adam, care făcea eforturi disperate să se abțină.

— Nu pot să nu mă întreb cum se va răzbuna cocoșelul tău francez, dacă mă voi purta urât cu tine.

— Nu aveai nici un drept să spui că mă voi căsători cu tine, replică ea cu un ton binecunoscut și Adam mulțumi în gând cerului că spiritul ei reînviase.

— Dar te vei căsători cu mine, Skye. Nu vreau să mai las pe nimeni să se folosească de tine.

Skye îl privi perplexă, rămânând fără replică.

Lordul Burke fusese așezat într-un sicriu sub o boltă de marmură în capela din catedrala ducală. Père Henri, acum episcop de Beaumont de Jaspre, binecuvântă mormântul și apoi ținu leturghia. El sperase ca slujba s-o aline pe Skye și, ca să-i facă plăcere, ea declară că se simte mai ușurată dar adevărul era că se simțea golită de orice emoție. Niall era mort și ea era obsedată de gândul că tot sacrificiul ei fusese degeaba.

Își luă rămas bun de la Brian Kelly și de la Robbie.

— Nu pot să mă întorc, Robbie. Nu sunt încă pregătită să-mi văd familia, copiii și în special nu pot să-i văd pe regină și pe lordul Burghley. Numai Dumnezeu poate ști ce planuri au cu mine de data asta și nu sunt destul de puternică să mă lupt cu ei.

— Unde vei fi? întrebă el.

— Mă duc cu Adam s-o vizitez pe mama lui la Archambault, în Valea Loarei.

Robert Small încuviință. N-o văzuse niciodată atât de dărâmată. Va fi în siguranță cu Adam de Marisco și asta era tot ce conta acum.

— Să-i spun reginei unde ești dacă mă întreabă?

— Poți s-o refuzi pe Elizabeth Tudor, Robbie?

— Da, răspunse el fără să ezite, pentru tine pot orice, fetițo. Dacă mă întreabă, îi voi spune că ești în Franța, dar că nu știu unde anume.

— Mulțumesc, Robbie, răspunse ea, îmbrățișându-l puternic.

Nicolas St. Adrian insistă să-i aprovizioneze pentru lunga călătorie.

— Aminteşte-ţi că eşti, fie că-ţi place sau nu, ducesa văduvă a acestui mic regat, spuse el ferm. Aş fi nerecunoscător faţă de fratele meu dacă n-aş avea grijă ca tu să ai un echipaj complet.

— Eşti generos, Nicolas. Şi-ţi mulţumesc.

— Îţi vei găsi şi toate hainele împachetate în caleaşcă, *doucette*. Daisy nu a vrut să le ia cu ea în Anglia spunând că nu vei avea nevoie acolo de „pene franţuzeşti". Aceste pene, însă, îţi vor fi de folos în Franţa.

— Îţi mulţumesc încă o dată.

El încuviinţă scurt.

— Domnul să fie cu tine, *doucette*, zise el ridicându-i mâna la buze şi sărutând-o tandru.

— Şi cu tine, Nicolas, spuse ea blând, şi sper ca micuţa ta ducesă să aibă un băiat sănătos.

Apoi Skye se întoarse şi, strecurându-şi mâna sub braţul lui Adam, părăsi catedrala.

La scară se afla o caleaşcă cu blazonul casei de Beaumont de Jaspre pe ambele uşi. Pe capră şedeau vizitiul şi ajutorul său, patru însoţitori înarmaţi aşteptau în faţa caleştii, patru în spatele ei şi alţi doi pe fiecare latură. Ajutorul vizitiului sări de pe capră ca să deschidă uşa şi o ajută pe Skye să urce.

— Spătarul scaunului din faţa dumneavoastră se poate trage în jos, doamnă, rosti ajutorul vizitiului. Dacă veţi avea nevoie, este şi o cuvertură şi un coş cu fructe, brânză, pâine şi vin.

Ea îi mulţumi cu un zâmbet şi acesta se urcă la loc pe capră, în timp ce Adam intră şi el în caleaşcă. Vizitiul pocni din bici şi caii porniră la trap vioi prin piaţa catedralei, străbătură străzile înguste şi ieşiră în drumul care ducea spre Franţa şi spre Valea Loarei.

Skye nu privi în urmă. Făcuse ceea ce-i dictase instinctul, chiar dacă prin asta ea îl înşelase pe Mannanan MacLir şi nu-l încredinţase trupul lui Niall. Cândva, acesta se va întoarce acasă şi va fi înmormântat în pământul irlandez, lângă tatăl lui, unde îi era locul. Aproape că simţea aprobarea bătrânului MacWilliam pentru ceea ce făcuse.

Călătoriră în linişte toată ziua şi, când sosi seara, caleaşca se opri la un han. În ciuda eleganţei echipajului lor, nu făcură rost decât de o

cameră, deoarece hanul era aglomerat. Adam se oferi să doarmă în grajduri, cu însoțitorii lor, dar Skye nici nu voi să audă.

— Cred că putem împărți în mod platonic un pat, observă ea.

— Cred că mă lași în camera ta ca să ai pe cineva care să te servească, glumi el.

Skye refuzase să ia o fată de la Beaumont de Jaspre ca servitoare. „Nu sunt într-atât de neajutorată, încât să nu pot avea grijă de mine în perioada scurtă a călătoriei. Odată ajunși la Archambault, mama lui Adam îmi va da pe cineva să mă ajute", declarase ea.

Serviră o masă simplă, cu friptură de rață, anghinare și cireșe, alăturând un vin tare de Burgundia. Apoi priviră o trupă de țigani care dansau în curte.

Când țiganii dispărură în corturile lor, sunându-și fericiți banii câștigați, Adam și Skye urcară scările spre camera lor. Era o cameră plăcută, aerisită, care dădea spre câmpiile scăldate de lumina lunii. Avea un cămin în care ardea un foc mic care să îndepărteze frigul serii, un scaun și un pat mare, confortabil, cu perdele albe și albastre din pânză. Patul fusese desfăcut de cameristă și îi ademenea. Vizitiul îi aduse lui Skye un cufăr mic care conținea lucrurile de care avea nevoie pe drum.

— Acestea le-a împachetat ducesa Madelaine special pentru dumneavoastră, doamnă.

— O cunoști pe ducesă? îl întrebă Skye, curioasă.

— Da, doamnă. Soția mea este camerista ei și am urmat-o din Monaco.

— Stăpâna ta știe că eu am fost ultima ducesă de Beaumont?

— Da, doamnă.

— Să-i mulțumești când te vei întoarce la Beaumont de Jaspre. Apreciez amabilitatea ei.

Skye se gândi la micuța soție a lui Nicolas în timp ce desfăcu cufărul și scoase o cămașă simplă din mătase albă. Ea era mult mai înțeleaptă și mult mai matură decât o bănuia Nicolas. Skye zâmbi. Nicolas, chiar fără s-o știe, era în mâini foarte bune și Beaumont de Jaspre va prospera.

— Ce te face să zâmbești, fată mică?

— Nimicuri, Adam. Gânduri de femeie. Vrei să-mi desfaci rochia?

Ea simțea cum mâinile mari desfăceau ușor copcile.

— Gata, zise el într-un final.

Skye nu ştia ce efort de voinţă făcuse el pentru a nu o atinge. Dumnezeule, se rugă, ajută-mă să pot desface rochia fără să doresc să fac dragoste cu ea! O iubesc atât de mult! Voia s-o ia în braţe şi s-o alinte. Voia să alunge toate momentele rele din viaţa ei şi s-o facă să-şi amintească numai de cele bune. Se întoarse încet şi începu să se dezbrace, scoţând din sacul lui de călărie o cămaşă de noapte de mătase albă pe care o purta rar. În noaptea asta, însă, era mai bine să aibă cât mai multe lucruri între el şi Skye. Când se întoarse, ea era aşezată pe marginea patului şi îşi peria părul negru şi lung cu o perie deasă.

— Ai prefera să dorm pe podea? întrebă el cu o voce pe care o dorea impersonală. Pot să mă învelesc cu o pătură şi, cu o pernă sub cap, va fi chiar confortabil.

— Podeaua este umedă, observă ea şi, când ridică privirea spre el, izbucni în râs.

— Ce este? întrebă el mirat.

— Porţi o cămaşă de noapte! exclamă ea amuzată.

— Şi tu porţi o cămaşă de noapte, contră el.

— Nu te-am văzut niciodată într-o cămaşă de noapte, răspunse ea.

— Nu am simţit niciodată nevoia să port vreuna când am dormit cu tine, spuse el sincer.

Ea rămase pe gânduri şi Adam concluzionă:

— Voi dormi pe podea.

— Nu, Adam, poţi să te îmbolnăveşti. Iar patul este destul de mare şi confortabil... şi dacă nu sunt pregătită sau capabilă să... să... ştii ce vreau să spun — suntem doi oameni maturi care putem să ne stăpânim pasiunile. Ştiu că nu sunt corectă, dar am nevoie de tine alături! Înţelegi ce vreau să spun?

— Bagă-te în pat, Skye. Ai nevoie de somn şi mâine plecăm devreme.

Ea se întinse ascultătoare în patul mare şi se ghemui sub plapuma groasă. Adam stinse singura lumânare şi se urcă şi el în pat. Câteva minute rămaseră întinşi pe spate, în tăcere, şi apoi Adam întinse mâna şi o prinse pe a ei în pumnul său mare.

— Nu spui nimic şi totuşi pot să aud cum strigi de durere, Skye. Spune-mi ce-i în mintea şi inima ta. Spune-mi înainte să te distrugă.

— Totul a fost de pomană, șopti ea cu o voce tremurătoare. Totul a fost în zadar, Adam. Niall este la fel de mort cum a fost pentru mine cu doi ani în urmă dar atunci mă obișnuisem cu ideea. Știi ce am făcut, Adam? M-am prostituat ca o femeie din bordelurile din porturi. Mi-am folosit trupul și am fost folosită. Când am acceptat propunerea lui Osman, nu m-am gândit că va fi așa de greu și, dacă Niall ar fi supraviețuit, nu aș fi simțit asta; dar acum Niall a murit și eu nu pot să mă împac cu gândul că totul a fost degeaba.

— L-ai ajutat să evadeze, Skye. A murit ca un om liber.

Ea continuă, ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Kedar, zise ea, cutremurându-se de repulsie. Dumnezeule, Adam, cât urăsc acest nume! Era nepotul lui Osman și bărbatul a cărui sclavă am fost. Uită-te la glezna mea. Știi ce este scris pe brățară? Muna, proprietatea lui Kedar. Nu am avut încă timp să găsesc un fierar să mi-o scoată. Proprietatea lui Kedar, Adam, asta am fost. Viața mea depindea de bunăvoința lui. Mă poseda cu o ferocitate pe care nu am cunoscut-o niciodată, Adam. Mi-am petrecut aceste luni ca proprietate a lui, îngrozită că-mi va devora și trupul și sufletul cu pasiunea lui, cu nevoia lui teribilă să mă stăpânească. Mi-a făcut lucruri, Adam, pe care nu mi-am putut imagina că le poate face un bărbat unei femei și niciodată nu era destul! O, Doamne! Nu mă voi elibera niciodată de el! Amintirile cu el mă vor urmări toată viața și, de asemenea, amintirile cu iubitul meu Niall. Acum înțeleg că ar fi fost mai bine să-l las să-și găsească sfârșitul în Alger decât să trădez jurămintele pe care le-am făcut atunci când ne-am căsătorit. Vai, Adam! Sunt pierdută!

Cu un mârâit furios, Adam dădu la o parte plapuma, îi ridică grijuliu glezna și rupse brățara ca pe o panglică. Îndreptându-se spre fereastră, deschise obloanele și aruncă brățara cât mai departe. Apoi le închise din nou și se urcă liniștit în pat.

Skye se răsuci și, apăsându-și capul pe umărul lui, începu să plângă. Adam o strânse în brațe și o lăsă să plângă, știind că lacrimile erau o ușurare. Nu putea face altceva, deoarece nu putea să șteargă amintirile teribile pe care le avea din lunile petrecute la Kedar. Încetul cu încetul, suspinele ei se liniștiră, respirația îi deveni regulată și adormi cuibărită lângă el. Într-un târziu adormi și Adam, dar se trezi curând auzind țipetele groaznice ale lui Skye, care retrăia în vis aventurile din ultima vreme.

„Mi-a făcut nişte lucruri, Adam, lucruri pe care nu mi-am imaginat că un bărbat le poate face unei femei", spusese ea. Se simţea îngrozit şi ruşinat de ce putuse să-i facă un membru al sexului său. Skye era o femeie care trebuia alintată şi adorată, o tovarăşă bună şi curajoasă. Era făcută să fie iubită şi era cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată. Îl durea că suferise atâta şi lăsă lacrimile să-i curgă în voie pe obraji.

Călătoriră opt zile până ajunseră la Archambault şi în cele opt nopţi Adam află în detaliu aventurile lui Skye din Alger. După prima noapte el insistase ca ea să-i povestească totul şi, cu cât scotea la suprafaţă mai multe evenimente din agonia ei, cu atât mai puţin violente deveneau coşmarurile. Ascultând, el înţelese cât de mult o iubea. De data aceasta nu o va mai lăsa să-l părăsească şi, în timp ce se apropiau de castelul mamei lui şi al tatălui său vitreg, trecând prin frumoasa zonă înverzită a văii râului Loire, el decise:

— Te vei căsători cu mine, Skye.

— Nu vreau să mă mai căsătoresc niciodată, Adam. Am avut de toate din faptul că am aparţinut unui bărbat. Vreau să fiu propriul meu stăpân. Până la moarte. Te rog să înţelegi, dragul meu.

— Înţeleg, fată mică, că ai avut o experienţă teribilă, dar eu sunt hotărât să te fac soţia mea. Prin căsătoria cu mine nu vreau să te fac proprietatea mea. Vei fi întotdeauna propria ta stăpână dar şi soţia mea adorată. Te iubesc de atâta timp, fată mică. Cele mai mari comori ale mele sunt numele cinstit şi onoarea. Îţi voi oferi numele meu.

— Cât de crudă mă faci să mă simt ca să refuz un asemenea minunat cadou, Adam, dar nu. Trebuie să fiu liberă! Te rog, încearcă să înţelegi.

— Ai nevoie de timp, Skye, oftă el, şi îţi voi da atâta timp cât doreşti.

— Eşti imposibil! îl dojeni ea.

— Sunt un bărbat îndrăgostit, răspunse el. Şi, după douăzeci de ani, Skye, eşti prima femeie pe care am cerut-o de soţie.

— Oh, nu, Adam de Marisco! strigă ea, exasperată. N-o să mă faci să mă simt vinovată pentru că fiica unui conte obscur ţi-a refuzat cândva cererea!

— Te vei căsători cu mine! râse el, trăgând-o în braţele lui şi lipindu-şi buzele de ceafa ei. La naiba, fată mică, îmi place mirosul tău!

Fără tragere de inimă, ea îl lovi în piept.

— Nu vreau! se opuse ea încăpăţânată.

Totuşi, Skye se simţea cu inima mai uşoară decât fusese de luni de zile. Adam de Marisco era atât de bun cu ea şi recunoştea asta.

El redeveni deodată serios şi, apucându-i faţa cu două degete, o privi lung. Ochii lui albaştri păreau s-o cuprindă în întregime şi ea se gândi o clipă că va leşina, dar n-o făcu. Dimpotrivă, inima îi bătea nebuneşte şi roşi când el murmură cu o voce joasă:

— Te ador, vrăjitoare celtă cu ochi de safir!

Şi apoi gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut tandru care o topi, lăsând-o fără răsuflare şi cu ochii în lacrimi.

— Vezi, glumi el după ce-şi ridică buzele de pe gura ei, eşti totuşi în viaţă şi încă foarte femeie, fată mică.

Ea era surprinsă. Când murise Niall, fusese convinsă că nu va mai suporta vreodată atingerea unui bărbat. Niciodată după Kedar şi excesele lui. Totuşi, acesta era Adam, cel mai drag şi cel mai iubit dintre prietenii ei dar, adânc în sufletul ei, Skye ştia că nu acesta era adevărul. Adevărul era că îl iubise mereu pe Adam în felul ei şi bănuia că dragostea devenea acum mai profundă, într-un alt mod. *Dar nu vreau să renunţ la libertatea mea*, se gândi ea furioasă. *Nu vreau!*

Văzând zâmbetul atotştiutor al lui Adam, îl lovi cu pumnul în piept.

— Vreau să fiu propria mea stăpână! Nu vreau să mai aparţin nimănui decât mie! Nu mai zâmbi, Adam! Ah, te urăsc când eşti prost!

El izbucni în hohote de râs şi râsul lui îi încălzi sufletul, spre uimirea ei.

— Până la urmă, fată mică, te vei căsători cu mine, afirmă el cu o voce plină de dragoste pentru ea. Îţi voi da timpul necesar, Skye, indiferent cât de lung va fi, ca să vezi ce e în inima ta. Numai Dumnezeu ştie că am fost un bărbat răbdător în ceea ce te priveşte.

— Ha! îl repezi ea. De câte ori m-ai respins, Adam de Marisco? De două ori, din câte ştiu eu, şi acum eu sunt cea care te refuz, nu? Îţi jur că nu mă voi mai căsători! Voi învăţa să folosesc bărbaţii aşa cum fac ei cu femeile. Mă întreb, Adam, cât de calm vei fi atunci când mă vei vedea flirtând cu alt bărbat.

Se înfurie şi mai tare când îi văzu rânjetul strâmb, atunci când rosti:

— Scoate-ţi asta din minte şi, dacă vei fi din nou sensibilă, te voi aştepta calm, aşa cum am făcut-o întotdeauna.

— Ahhh!

O trata ca şi cum ar fi fost un copil şi nu o femeie de treizeci şi unu de ani care tocmai trăise o experienţă teribilă. Skye inspiră adânc ca să-l certe în continuare, dar el îi zădărnici planul, spunând dulce:

— Uită-te, am ajuns la Archambault!

Incapabilă să reziste, Skye privi pe fereastra caleştii. Pe un deal care se ridica lângă râul Cher, văzu un castel mic, fermecător, cu acoperişul de ţiglă roşie şi cu turnuri rotunde în cele patru colţuri. De la picioarele lui, începeau viile şi, după ele, câmpiile mărginite de păduri. Era o zi perfectă de vară, cu un cer albastru fără nori şi un soare de aur. Râul alerga printre viile verzi şi câmpiile plantate cu porumb şi grâu, pădurea foşnea ispititor şi pe pajişti păşteau vite şi oi. Totul îi apărea lui Skye ca cea mai paşnică imagine pe care o văzuse vreodată. Nu credea că pe Pământ putea exista un loc atât de liniştitor.

Caleaşca hurui pe drumul care urca spre castel şi se opri în faţa unor trepte care duceau la o uşă dublă de stejar. Uşile castelului se deschiseră şi apăru un majordom îmbrăcat în livrea, iar câţiva oameni coborâră treptele în fugă, urmaţi de o femeie frumoasă, într-o toaletă de tafta trandafirie, cu părul strâns la spate într-un coc împodobit cu perle.

— Adam!

— *Maman*!

El sări din caleaşcă şi o ridică într-o îmbrăţişare puternică, sărutând-o sonor pe ambii obraji.

— Lasă-mă jos, uriaş nemanierat ce eşti! îl certă ea râzând. Îmi strici coafura şi ce va spune drăgălaşa ta Skye despre asta!?

— Va spune ce cred eu. Că eşti cea mai frumoasă şi cea mai minunată mamă din lume!

O lăsă cu grijă jos şi privirea Gabriellei de Saville îl admiră cu dragoste pe primul ei născut, apoi întrebă repede:

— Ei bine, fiule, unde este diamantul despre care mi-ai scris?

Skye simţi cum îi ard obrajii auzind cuvintele mamei lui Adam. Coborând din caleaşcă, cu mâna ei mică în mâna mare a lui Adam, nu avea idee ce frumoasă era. Purta o rochie simplă de călătorie din mătase verde ca frunzele, puţin decoltată şi cu mâneci largi, iar la gât avea numai un şirag de perle şi cercei asortaţi. Arăta proaspătă şi foarte frumoasă.

— Mamă, ţi-o prezint pe Skye, lady Burke. Skye, mama mea, contesa de Cher.

— Să-mi spui Gaby, draga mea, zise graţios mama lui Adam, iar eu îţi voi spune Skye. Eşti la fel de frumoasă cum mi te-a descris Adam în scrisori. Bine ai venit la Archambault! Sper să stai cât mai mult timp la noi.

Skye clipi ca să-şi reţină lacrimile.

— *Madame*... Gaby... primirea este foarte amabilă. Sunt atât de recunoscătoare pentru ospitalitatea voastră.

Gaby de Saville puse un braţ matern în jurul lui Skye.

— Aici, draga mea, eşti în siguranţă şi nu te va necăji nimic. Adam mi-a scris despre curajul tău şi cum ai încercat să-ţi salvezi bietul soţ din Alger. Îmi pare rău că a murit. Vino, continuă contesa vesel, familia s-a adunat să te întâmpine.

În timp ce urcau treptele şi intrau în castel, Skye o privea admirativ pe mama lui Adam. Îl născuse pe fiul ei cel mare la cincisprezece ani. Acum avea cincizeci şi şapte, dar părul ei bogat, blond închis, lumina încă auriu şi ochii, la fel de albaştri ca ai fiului ei, erau luminoşi şi inteligenţi. Era aproape la fel de înaltă şi de zveltă ca Skye, cu un piept bogat. Adam, decise Skye, nu avea de la mama lui decât culoarea ochilor şi nasul. Faţa contesei era ca a unei pisicuţe, având totuşi o bărbie fermă şi o gură provocatoare ca un boboc de trandafir. Urmând-o într-un salon intim cu ferestre înalte care erau deschise spre o grădină plină de flori, Skye îşi dorea ca această franţuzoaică fermecătoare să fie prietena ei.

Salonul era plin de oameni care vorbeau între ei şi care se opriră în mijlocul discuţiilor, când intrară în cameră. În tăcerea care se lăsase, un bărbat cu aspect de profesor s-a desprins din grup şi s-a grăbit să vină să-şi pună braţul în jurul contesei.

— Skye, draga mea, acesta este soţul meu, Antoine de Saville, conte de Cher.

— *Monsieur*, vă mulţumesc pentru ospitalitate, susură Skye, întinzându-i mâna ca să fie sărutată.

Îi plăcea de acest bărbat cu început de chelie şi cu puţină burtă, ai cărui ochi castanii emanau simpatie şi căldură.

— *Madame*, cum aş putea să refuz o asemenea frumuseţe, rosti contele sărutând gentil mâna lui Skye.

Salutul lui reprezentă un semnal pentru cei prezenţi.

— Adam! strigară trei femei, încercuindu-l.

Cu un mârâit de plăcere Adam de Marisco le strânse pe toate trei în braţe.

— Copiii! Copiii! Strigă Gaby. Trebuie să aşteptaţi până când vă prezint oaspetelui nostru.

— Scuză-ne, *maman,* spuseră cele trei şi se îndepărtară de Adam.

— Skye, draga mea, aceste trei fiinţe prost crescute sunt fiicele mele: Isabeau, Clarice şi Musette.

Cele trei se înclinară graţios şi Skye le răspunse. Ştia că Isabeau Rochouart şi Clarice St. Justine erau surorile bune ale lui Adam, din prima căsătorie a lui Gaby cu John de Marisco.

Cele două surori semănau cu mama lor dar aveau părul negru al tatălui lor. Musette de Saville Sancerre era sora vitregă a lui Adam şi ea, o miniatură a mamei ei, de doar douăzeci şi doi de ani, era cea mai mică dintre copiii lui Gaby.

Apărură şi ceilalţi ca să fie prezentaţi. Alexandre de Saville, cel mai mare copil al contesei din a doua căsătorie, văduv cu trei copii mici. Yves de Saville şi soţia lui, Marie-Jeanne, cu copiii lor. Robert Sancerre, soţul lui Musette, cu cei trei copii ai lor. Apoi era soţul lui Isabeau, Louis, şi fiica lor Matilde, care avea şaisprezece ani. Ultimul prezentat era Henri St. Justine. El şi Clarice erau părinţii a patru copii cu vârste între nouăsprezece şi unsprezece ani şi toţi veniseră să-l vadă pe unchiul Adam.

Skye era încântată şi mirată de mărimea familiei lui Adam de Marisco. Pentru ea, Adam fusese întotdeauna stăpânul singuratic al unei insule, a cărui mamă se recăsătorise şi trăia în Franţa. El amintise în trecere de surorile lui, Isabeau şi Clarice, dar ea nu înţelesese niciodată că această mamă avea o a doua familie şi că Adam era în mod atât de evident iubit de ei, chiar şi de fraţii vitregi. Rămase intimidată, înconjurată de o mare de capete care o sărutau şi braţe care o îmbrăţişau, în timp ce toţi îi adresau deodată întrebări şi îi povesteau noutăţi.

Apoi ea simţi o mână pe braţul ei şi contele o conduse să se aşeze confortabil pe un scaun.

— Ei îl vor năuci în următoarele zece minute, până când vor înţelege că intenţionează să rămână un timp, zise Antoine de Saville zâmbindu-i.

— Nu am ştiut că această familie este aşa de numeroasă, spuse Skye.

— Nu vorbeşte despre ei?

— Nu, răspunse ea încet, dar bănuiesc că păstrează pentru el ca să poată trăi singur la Lundy. Nu şi-ar neglija mica lui insulă.

— Poate acum, spuse contele, dar asta sigur se va schimba.

— Desigur că se va schimba, dragul meu, zise Gaby, aşezându-se lângă ei. Adam îmi spune că are de gând să se căsătorească cu drăgălaşa Skye.

— Nu!

Cuvântul explodă dintre buzele ei în timp ce Skye se înroşi, încurcată.

— Vai, draga mea! murmură Gaby, nedumerită.

— Nu înţelegi, Gaby, rosti Skye făcând un efort ca să explice. Îl iubesc pe Adam, dar nu vreau să mă mai căsătoresc. Toţi soţii mei au murit. Sunt o piază rea! În afară de asta, acum vreau să fiu propria mea stăpână, şi nu proprietatea cuiva. V-a spus Adam că am trăit aproape un an în haremul unui negustor bogat din Alger în efortul meu de a-mi elibera soţul? Pentru arabi femeia este o proprietate ca o sabie, un şoim sau o pereche de papuci; şi eu am fost tratată exact în maniera aceasta. Am suportat un tratament ce nu se poate descrie prin cuvinte şi am fost foarte sinceră cu Adam despre asta. Cu toate acestea el insistă!

— Spui că îl iubeşti, draga mea, spuse Gaby.

— Da! Este o iubire care a crescut pe parcursul timpului de când ne cunoaştem. Vreau fericirea lui, Gaby, dar nu sunt eu aceea care pot să i-o dau. El trebuie să înţeleagă!

— Desigur, draga mea, desigur, şopti mama lui Adam. Bărbaţii pot să fie aşa de încăpăţânaţi când este vorba de femei. Pur şi simplu nu ne înţeleg.

Ea îi zâmbi lui Skye gândindu-se ce noră drăguţă ar fi. Irlandeza era foarte frumoasă, inteligentă şi caldă. Pentru Gaby de Saville era foarte evident că ea nu ştia ce vrea. Când va depăşi starea de şoc, atunci va vedea limpede că Adam de Marisco era singurul bărbat potrivit pentru ea.

— Plecăm la Paris peste câteva săptămâni, îi spuse ea fericită lui Skye. Regele Henri de Navarra se căsătoreşte cu prinţesa Marguerite de Valois pe optsprezece august şi nu accept să nu ne însoţeşti.

— Mi-ar plăcea! exclamă Skye încântată. Nu am fost niciodată la Paris.

— Deci am stabilit, zise Gaby. Hai, draga mea, să te conduc la apartamentele tale. Trebuie să fii extenuată după opt zile de călătorie.

— Sunt, admise Skye.

Gaby de Saville îşi conduse musafira afară din salon, lăsându-l pe Adam în mijlocul familiei. Prinzând o privire a lui Skye pe când trecea pe lângă el, rânji şi ridică neajutorat din umeri, iar ea zâmbi. El îi aruncă o sărutare din vârful degetelor.

— Este un fiu bun, spuse contesa în timp ce urcau scara principală spre etajul unde erau dormitoarele. N-ai idee cât de rănit şi de ruşinat a fost când l-a refuzat această mizerabilă Athenais Boussac care a făcut şi publică afecţiunea lui. Ţi-a povestit, desigur, despre ea.

— Mi-a spus povestea, răspunse Skye, dar nu a menţionat niciodată numele ei.

— Aşa este Adam! Un gentleman chiar faţă de una ca ea!

— A fost nebună, Gaby! Faptul că nu putea avea un copil, nu avea nimic de-a face cu calităţile lui de bărbat. (Skye se opri o clipă când ajunseră la o uşă sculptată.) Ştii că eu şi Adam am fost amanţi.

— Dar desigur, draga mea! râse contesa.

— Nu te şochează?

— Sunteţi amândoi singuri şi, la o anumită vârstă, draga mea Skye, dacă mă vei ierta că am amintit asta, vă este permis să vă alegeţi singuri modul de viaţă. Tu şi fiul meu vă potriviţi şi, în ciuda a ceea ce spui, eu am bănuiala că într-o bună zi te voi saluta ca nora mea. Nu! (Gaby puse două degete pe buzele lui Skye pentru a înăbuşi protestul ei.) Lasă-mă să sper! Mi-aş dori să fie aşa!

Lui Skye îi veni să râdă. Atitudinea lui Gaby era aşa de asemănătoare cu a lui Adam.

— Acum, zise ea, ştiu de unde are Adam încăpăţânarea.

Gaby chicoti în timp ce deschidea uşa şi o pofti pe Skye într-un salon mic.

— Şi tatăl lui a fost încăpăţânat, afirmă ea. O, cât ne certam! Răsunau vechile ziduri ale castelului Lundy. A murit de peste treizeci de ani, draga mea, şi tot îmi lipseşte! Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără dragul şi amabilul meu Antoine.

— Deci Lundy a fost încă întreg când era Adam tânăr?

— Da, răspunse contesa. Din nefericire, John de Marisco s-a certat cu Henri Tudor pentru favorurile unei doamne fermecătoare de la Curte. Ea era mai mult decât dornică să-i aibă şi pe rege şi pe curtean, dar regele nu avea de gând să împartă cu nimeni nici măcar o amantă ocazională. Furios, a trimis o corăbie la Bideford şi a tras spre castel până la făcut fărâme. S-a întâmplat ca soţul meu şi doamna în chestiune să fie în castel. Au fost omorâţi.

— Ce teribil pentru dumneavoastră! exclamă Skye cu simpatie.

— Pierderea castelului sau pierderea soţului?

— Amândouă, spuse Skye.

Gaby de Saville râse.

— Da, răspunse ea, a fost teribil. John mai călca pe alături şi eu ştiam, dar sunt franţuzoaică şi ignorăm astfel de lucruri. Totuşi, această nebunie a costat căminul copiilor mei şi moştenirea lui Adam. Regele a fost extrem de furios şi şi-a vărsat furia asupra tuturor membrilor familiei de Marisco. Când Adam, pe vremea aceea de treisprezece ani, l-a acuzat pe rege că i-a omorât tatăl, soarta noastră în Anglia a fost pecetluită. Am fost îndepărtaţi de la Curte şi, nevând alt loc unde să ne ducem, ne-am înapoiat în Franţa. Am fost bine primiţi la Curtea regelui Francisc, deoarece tatăl meu fusese unul dintre cei mai de încredere consilieri ai lui din tinereţe. Regele ne-a dat o pensie mică, l-a luat pe Adam ca paj pentru regina Eleanor şi apoi a aranjat căsătoria mea cu dragul meu Antoine. Uneori, încheie ea zâmbind, lucrurile se aranjează cel mai bine chiar dacă pare imposibil.

— Uneori, admise Skye, dar alteori nu.

Contesa, ignorând ultima parte a remarcii lui Skye, rosti vesselă:

— Sper să te simţi confortabil aici, draga mea. Dormitorul tău este lângă al lui Adam. Văd că nu ai călătorit cu o servitoare aşa că voi alege o femeie pricepută pentru tine.

— Te rog, Gaby. Nu am luat-o pe Daisy a mea cu mine în Alger pentru că era mult prea periculos. Ea s-a întors în Anglia şi nu am vrut să aduc o fată de la Beaumont de Jaspre numai ca s-o trimit înapoi. Iar Adam a fost cea mai grijulie cameristă în aceste zile.

— Un rol în care nu credeam să reuşească fiul meu, chicoti Gaby. Mai ai nevoie de ceva acum?

— Aş dori să fac baie! A fost imposibil de-a lungul drumului şi părul meu şi fiecare por al pielii sunt pline de praf.

— Mă ocup imediat de asta, draga mea. Acum te voi lăsa singură. Şi-ţi voi trimite o cameristă.

Apoi, zâmbind, Gaby ieşi, închizând uşa în urma ei. Skye privi mai atent salonul. Podelele erau curate şi lustruite şi la ferestre erau perdele de pânză albă cu un desen roz-verde. Lângă un perete era o masă lungă de stejar flancată de scaune pe ambele părţi şi, de fiecare parte a căminului, se găseau scaune înalte de lemn, cu spătarele şi pernele cu o tapiserie roz şi crem. În faţa căminului era o bancă frumoasă de lemn cu perne de culoare verde închis. Pe celălalt perete erau rafturi montate în zid, pline de volume legate în piele.

Pe peretele cu rafturile de cărţi era o uşă şi, deschizând-o, Skye intră într-o cameră mică fără ferestre, mobilată cu un pat îngust şi cu un cufăr mic. Părea camera pentru o servitoare. Mergând la capătul ei, deschise uşa despre care Gaby spusese că dădea în camera lui Adam. Era o cameră cu un cămin, un pat şi un sfeşnic. Lângă sfeşnic era o altă uşă şi Skye trecu prin ea şi se găsi în dormitorul ei. Acesta era mobilat cu un pat larg, două sfeşnice şi un balansoar confortabil lângă cămin. Avea încă două uşi, una prin care te întorceai în salon, şi cealaltă deschizându-se spre un dulap mare. Skye privea cu plăcere cearşafurile şi perdelele de catifea roz. Căminul avea de o parte şi de alta statui de piatră reprezentând fete cu sânii ridicaţi şi, la mijloc, pe placa de deasupra, era un vas cu trandafiri roz care parfumau camera. Prin ferestre se vedeau grădinile înconjurate de pădure. Camera primitoare o atrăgea pe Skye şi ea ştiu că va fi forte fericită aici.

— *Bonjour, madame!*

Vocea venea din salon şi Skye se grăbi să se întoarcă în camera principală a apartamentului ca să se afle faţă în faţă cu o femeie micuţă de vârstă mijlocie, cu ochi negri.

— Eu sunt Mignon, adăugă femeia zâmbind. Doamna contesă m-a trimis să vă îngrijesc. (Se întoarse repede auzind uşa deschizându-se.) Sunt băieţii cu baia dumneavoastră, *madame*. În dormitor, *mes amis! Vite! Vite!*

Ea îi grăbea lăsând-o pe Skye să privească amuzată.

Oamenii care se luptau cu cada de stejar erau urmaţi de o procesiune a colegilor lor, fiecare dintre ei cărând câte două găleţi cu apă clocotită, până când umplură cada. Mignon stătea în uşa dormitorului şi spuse:

— Veniţi, *madame!*

Skye încuviinţă şi intră în dormitor, în timp ce Mignon deschise larg ferestrele şi aerul plăcut şi cald de vară risipi repede aburul din cameră şi amestecă parfumul trandafirilor tăiaţi din vază cu cel al florilor care înfloreau în grădinile de jos.

Mignon o dezbrăcă repede pe noua ei stăpână, sporovăind:

— Vreau să vă spăl mai întâi părul, *madame*. *Mon Dieu!* N-am văzut niciodată atâta praf! V-aţi rostogolit în praf ca un căţeluş neascultător?

— Chiar am făcut-o, răspunse Skye pe un ton jalnic. A fost o călătorie de opt zile şi nici un strop de ploaie care să spele praful din aer.

— Nu avem acum nevoie de ploi, răspunse Mignon. Cu cât este mai mult soare, cu atât sunt mai dulci strugurii şi mai bun vinul.

Skye se lăsă în genunchi, astfel încât părul ei lung să ajungă în cadă, iar Mignon se apucă de treabă cu mişcări iuţi.

Skye mirosi fără să-i vină să creadă.

— Trandafiri de Damasc! exclamă ea.

— Desigur, veni răspunsul calm. Nu este parfumul dumneavoastră?

— Ba da, dar de unde ai ştiut?

— Mi-a spus doamna contesă.

Mignon îi clăti părul şi începu să-l mai spele o dată.

Cât îi povestise Adam mamei lui? se întrebă Skye impresionată. Mă iubeşte cu adevărat, reflectă ea, şi înţelese abia acum că, atunci când el o refuzase, spunându-i că avea nevoie de un soţ mai important, mai puternic decât era el, o făcuse din dragoste. Khalid, Geoffrey, Niall — toţi o iubiseră profund; dar nu o iubiseră aşa de mult ca Adam de Marisco. Comparaţia era necinstită în această situaţie, Skye o ştia; totuşi era impresionată de devotamentul lui pentru ea şi era tristă că nu putea să accepte propunerea lui. *Adam merită să fie fericit, dar mă pot eu căsători din nou? Nu acum. Poate*, şi gândul i se infiltră spontan în minte, spre supărarea ei, poate mai târziu. El spusese că va aştepta, dar o va face? Acum Adam vrea să se căsătorească, dar şi el ar putea

obosi din cauza unei femei care nu se poate hotărî. *Ei bine, dacă se plictiseşte,* se decise Skye revoltată, *atunci aşa să fie!*

Mignon stoarse părul negru şi lung al lui Skye, după ce îi turnase pe cap ultimul vas cu apă pentru clătit. Şterse viguros părul stăpânei şi apoi spuse politicos:

— Dacă vă aşezaţi, *madame*, câteva minute aici, pe scaunul de lângă fereastră, la soare, cu părul desfăcut, am să vă pregătesc baia.

Skye se întinse astfel încât să poată sta culcată cu capul pe marginea ferestrei în timp ce părul era bătut de briză. Era minunat să ai părul curat şi Skye închise pentru o clipă ochii în lumina puternică a soarelui, fredonând încet în timp ce Mignon turna uleiul de baie în cadă şi îl amesteca cu o paletă de lemn. După câteva minute, franţuzoaica se declară mulţumită de aromă şi coama lui Skye era deja aproape uscată.

— Ridicaţi-vă, *madame*, spuse Mignon cu un ton satisfăcut. (Îi prinse repede părul cu ace pe vârful capului.) Veţi găsi baia perfectă, continuă ea şi o ajută pe Skye să urce pe un scăunel de lemn şi apoi să coboare în cadă.

— Ah, da, murmură Skye când apa fierbinte şi parfumată îi relaxă muşchii obosiţi. Aş vrea să mă înmoi câteva minute, o rugă Skye şi Mignon zâmbi.

— Desigur, *madame!* Voi începe să vă despachetez lucrurile. Am cerut nişte fructe, brânză, pâine şi vin pentru dumneavoastră deoarece bănuiesc că vă este foame.

Apoi se îndreptă spre garderobă în timp ce Skye oftă şi se scufundă adânc în apa caldă. Cât de proaste sunt femeile care cred că baia este nesănătoasă, şi-şi acoperă corpul cu straturi de parfum. Este minunat să faci baie şi nimic nu curăţă trupul mai bine ca săpunul şi apa.

— Ai nevoie de companie?

Skye nici măcar nu se deranjă să deschidă ochii.

— Nu acum, Adam, îl refuză ea amabil. Nu ştiu de când n-am mai savurat o baie.

Râsul lui răsună în cameră, văzând încântarea care-i era înscrisă pe faţă. Pur şi simplu nu dorea să împartă cada cu nimeni.

— Bătrânul Guillaume mi-a pregătit şi mie cada mea. Mă întorc după ce fac baie.

Când ea deschise ochii, el plecase deja. De ce se va întoarce? Apoi își răspunse singură. De aproape două săptămâni ai dormit în același pat cu el și n-a făcut nici un gest în afară de a te ține în brațe în timpul nopții. Totuși, Adam este bărbat și are nevoile lui, la fel ca și tine. Te dorește și știi asta. Adam va fi singurul bărbat pe care nu-l voi folosi, decise serios Skye. Dacă el dorește să facem dragoste, vom face. Zâmbi și apoi se încruntă ridicând o sprânceană pentru că își aminti că, după Kedar, nu făcuse dragoste cu nimeni.

— Pot să vă spăl, *madame*?

Skye tresări la sunetul vocii lui Mignon.

— D-da, reuși să spună deschizând ochii.

— Îmi pare rău, *madame*, se scuză Mignon. Nu am vrut să vă deranjez.

— E-n regulă, o asigură Skye pe cameristă. Visam.

— La *monsieur* Adam? întrebă Mignon. Îl cunosc de când era un băiat. Un bărbat pasional! Este iubitul dumneavoastră?

— Va fi soția mea, curioaso, chicoti Adam din pragul ușii care comunica între cele două camere. Acum poartă doliu după ultimul ei soț, dar noi ne cunoaștem de mult, Mignon, și Skye se va căsători cu mine cândva, anul viitor.

— *Monsieur* Adam!

Mignon scăpă buretele cu care-i spăla spatele lui Skye și bătu din palme bucuroasă. Apoi alergă spre el, îi luă fața în amândouă mâinile și îl sărută pe amândoi obrajii.

— *Bonne chance*, *monsieur* Adam! exclamă ea. Sunt așa de fericită pentru dumneavoastră! Nu am spus eu cu mulți ani în urmă, când nemernica aceea de Athenais v-a refuzat, că se va găsi și pentru dumneavoastră o soție? *Madame* Skye este cu mult mai frumoasă decât cealaltă!

— Are și o inimă bună, Mignon, afirmă Adam serios.

— Ești imposibil! explodă Skye. Du-te și spală-te, uriaș zăpăcit! Miroși groaznic! Mignon, apa asta începe să se răcească!

Chicotind din nou, Adam dispăru în camera lui. Mignon, realizând că plângerea lui Skye era întemeiată, începu s-o spele repede pe stăpâna ei, apoi o ajută să iasă din cadă ca s-o usuce.

— Doamna contesă spune că vom merge la Paris pentru nunta regală, trăncăni ea, dar nu cred că mă ia și pe mine. Ce-aș mai avea de povestit nepoților mei!

— Eşti căsătorită? întrebă surprinsă Skye.

— Cu Guillaume, care este valetul lu' *monsieur* Adam. Este mult mai bătrân decât mine, dar suntem căsătoriţi de mulţi ani. Am avut doi copii înainte să devin cameristă. Când s-a căsătorit doamna contesă şi a adus copiii la castel, Guillaume a fost numit valetul tânărului Adam. Acum soţul meu s-a pensionat, dar când a aflat că *monsieur* Adam va veni în vizită, a vrut neapărat să-l servească. Avem câţiva nepoţi, şi ei se vor bucura de poveştile despre căsătoria regală de la Paris.

Skye zâmbea, amintindu-şi cât de mult se bucura Daisy de petrecerile de la Curte.

— O căsătorie este o căsătorie, spuse ea. Cred că aceasta va fi doar mai fastuoasă, nimic mai mult. Totuşi, poate vom putea aduce nişte bunătăţi micuţilor.

— *Madame*! Sunteţi prea bună!

— Şi eu am copii, Mignon, şi ştiu că şi cele mai mărunte cadouri le fac plăcere.

Mignon murmură aprobator şi o ajută pe Skye să îmbrace caftanul de mătase roz cu nasturi mici de perle, începând apoi să-i perie părul. Încă puţin umed,-părul avea luciri albastre şi mirosea a trandafiri. Până la urmă camerista se declară mulţumită de rezultat.

— Gata, *madame*. Serviţi masa acum? Aici sau în salon?

— Nu, răspunse Skye. Adu-mi o bucată de pâine cu puţină brânză şi vin. Voi mânca lângă fereastră şi apoi mă voi odihni.

Mignon se conformă şi, după ce aşeză tava şi cupa lângă Skye, spuse:

— Rochiile dumneavoastră sunt îngrozitor de şifonate după această călătorie. Cât vă odihniţi, voi încerca să aduc una într-o stare decentă, ca s-o puteţi îmbrăca diseară.

— *Merçi*, Mignon, răspunse Skye, în timp ce femeia ieşea din cameră.

Mestecă încet, savurând pâinea crocantă şi brânza. Vinul auriu era dulce şi foarte aromat. Privi pe fereastră în grădini, unde câţiva copii se jucau sub supravgherea atentă a trei bone. O clipă Skye se întrebă cum o duceau copii ei. Apoi clătină iritată capul. Erau toţi în siguranţă, bine hrăniţi şi îmbrăcaţi. Trăiau chiar foarte bine fără ea. Apoi începu să plângă, realizând că era nedreaptă cu copiii. Supravieţuiau fără ea pentru

că trebuia, şi era conştientă că nu le plăcea să fie separaţi de mama lor, cum nici ei nu-i plăcea să fie departe de ei. Cu toate acestea, încă nu era pregătită să se întoarcă în Anglia; nu era pregătită să fie din nou mamă, să se lupte cu Elizabeth Tudor. Ultimii doi ani fuseseră foarte duri şi avea nevoie de timp ca să-şi recâştige forţele. Mătură firimiturile din poală, goli ultima picătură de vin din cupă şi, ridicându-se, se băgă în pat şi se culcă.

N-avea idee cât timp a dormit, dar când s-a trezit camera era cuprinsă de umbre şi Adam sforăia uşor lângă ea. Îl privi o clipă şi zâmbi. Este atât de mare! Avea fire argintii în părul lui negru şi se întrebă câte i le scosese ea. *Ciudat*, se gândea, *nu am observat niciodată cât de frumoase îi sunt trăsăturile feţei. Este un bărbat foarte arătos!*

— Ai de gând să mă mănânci sau să mă pictezi? întrebă el cu umor deschizând ochii şi privind-o.

— Tocmai mă gândeam ce bărbat frumos eşti, răspunse ea sincer.

— Vrei să spui că n-ai observat până acum? întrebă el mâhnit.

— M-am gândit întotdeauna că erai frumos, dar, la o inspecţie mai atentă, am hotărât că eşti foarte frumos.

Ea se sprijinea într-un cot uitându-se la el şi braţul lui se ridică şi o trase spre el.

— Vino aici, fată mică, spuse el cu o voce profundă şi apoi gura lui îi găsi buzele, o sărută tandru, căutând o reacţie care el ştia că există, în ciuda protestelor ei.

O clipă Skye rămase surprinsă, cu toate că se aşteptase ca el să-i ceară să facă dragoste. Apoi realiză că, pentru prima dată de mai multe luni, fusese sărutată cu dragoste şi nu dintr-o poftă carnală. Acesta nu era Kedar, cu pasiunea lui bolnavă de a o poseda total. Acesta era Adam — dragul ei uriaş care o iubea de atâta timp. Simţi cum îi curg lacrimile pe obraji, în timp ce o cuprindea un amestec de bucurie şi uşurare. El începu să-i şteargă lacrimile cu sărutări şi Skye se cutremură de senzualitatea acestui gest simplu, ştiind, în acelaşi timp, că îl voia nu numai acum, ci pentru totdeauna.

Îi venea să râdă cât de nebună fusese în mâhnirea ei pentru moartea lui Niall. Dar Adam înţelesese, fie binecuvântat. Înţelesese durerea, dezamăgirea, furia care tâşnea din ea şi, cu toate astea, o iubise şi spusese că

va aştepta. Bărbaţii muriseră pentru că aşa le fusese destinul. „Nu te lupta aşa de tare cu soarta ta", o prevenise întotdeauna Osman. Într-un moment de luciditate, Skye înţelese că Adam de Marisco îi era sortit.

— Ah, Adam, murmură ea, te iubesc!

El se ridică puţin şi, cu un rânjet răutăcios, răspunse:

— Ştiu, fată mică! De ce crezi că am fost atât de al dracului de pregătit să aştept? Tu ai avut, pur şi simplu, nevoie de timp ca să-ţi revii.

Ea îl lovi uşor cu pumnul.

— Cum ai fi putut să ştii dacă nici eu nu ştiam? întrebă ea.

— Ba ştiai, Skye O'Malley. Numai că nu ai vrut să admiţi.

Cu o mişcare lină, el o întinse pe spate şi se culcă peste ea.

— Te iubesc vrăjitoarea mea celtă. Te-am iubit de la început, dar atunci tu nu erai pregătită să mă iubeşti. În prostia mea am crezut că trebuie să te căsătoreşti cu un bărbat mai puternic, mai important, dar greşeam. Sunt singurul bărbat potrivit pentru tine, Skye!

El îşi coborî capul şi-i atinse gura cu a lui, transmiţându-i un fior de plăcere care o furnică.

— Da, sunt singurul bărbat potrivit pentru tine, draga mea, şi tu eşti singura femeie pentru mine!

— Nu sunt încă sigură că vreau să mă căsătoresc cu tine, zise ea blând.

— Acest sentiment va trece, declară el cu atâta certitudine încât ea izbucni în râs.

— Adam!

— Ei bine, va trece! Chiar dacă vom aştepta un an.

— Un an întreg? glumi ea.

— Ei, se răzgândi el, poate nu chiar un an. La urma urmei, acum trei ani când se bănuia că Niall a murit, regina nu te-a lăsat să porţi doliu.

— De aceea am nevoie acum de puţin timp, Adam, replică Skye. Am fost obligată să accept căsătoria cu ducele de Beaumont la trei luni după presupusa asasinare a lui Niall. A fost indecent din partea lui Elizabeth Tudor, dar aveam nevoie de ajutorul ei. Dă-mi puţin timp, dragul meu. Vom pleca la Paris cu familia ta să ne distrăm. Nu trebuie să fim căsătoriţi ca să ne simţim bine, dragul meu Adam! N-a fost niciodată nevoie să fim căsătoriţi ca să ne simţim bine, lordul meu de Lundy!

— Eşti o ştrengăriţă, oftă el.

Apoi începu să desfacă nasturii mici de perle ai caftanului roz.

— Îţi aminteşti de ultima dată când te-ai îmbrăcat aşa pentru mine?

Skye negă clătinând din cap.

— Când am venit la Londra înainte de plecarea ta la Beaumont de Jaspre. Mi-ai spus că vrei să ne iubim aşa încât să avem amintiri plăcute. Îţi aminteşti?

El dezgoli un sân rotund şi îl sărută tandru.

— Da, Adam, îmi amintesc, murmură ea.

— Te-a iubit ducele tău?

Limba lui înconjură sfârcul sensibil şi ea tresări.

— Fabron nu ştia cum să iubească, oftă ea în timp ce el îi dezvelea celălalt sân. La naiba, Adam! Ai să mă înnebuneşti! Opreşte-te!

— Ador să te înnebunesc! chicoti el.

Ca replică ea îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui de mătase ca să-i mângâie spatele lat, simţind sub palme muşchii puternici, încordaţi. Şi-a plimbat repede, răutăcios, unghiile ascuţite pe pielea lui şi a auzit cu multă satisfacţie respiraţia lui precipitată, iar apoi l-a muşcat uşor de lobul urechii.

— Răutate, mârâi el cu o furie prefăcută, vei plăti pentru asta!

— Cum ai să mă pedepseşti? întrebă ea obraznic şi apoi ţipă când el sfâşie brusc caftanul, dezgolind-o sub privitoarea lui arzătoare.

Mâinile lui îi mângâiară trupul şi Skye începu să geamă de plăcere.

— Răsfăţato!

— Nu înţelegi, Adam. Ultima dată când un bărbat a făcut dragoste cu mine nu a făcut-o din iubire. O făcea pentru că îi aparţineam şi el încerca să-şi potolească poftele. Tu mă atingi cu dragoste. Ah, dragul meu Adam, vreau să mă atingi cu dragoste! Vreau să mă iubeşti! Am atâta nevoie să fiu iar iubită ca o femeie şi nu ca o proprietate!

— Nu este o sarcină prea grea pe care mi-o dai, Skye, rosti el blând.

— Iubeşte-mă, repetă ea la fel de blând.

Braţele ei îl traseră mai aproape, lipindu-l de pieptul ei. El n-o sărutase niciodată cu atâta pasiune, gura lui senzuală făcând să-i treacă pe rând prin corp fiori reci şi valuri de căldură. El pretindea mai mult şi ea i se oferi, iar el murmură:

— Te iubesc! Te iubesc, dulcea mea Skye!

Apoi se auzi o bătaie insistentă la uşa dormitorului. Înjurând, Adam se dezlipi de ea, strigând:

— Ce naiba se petrece?

Uşa se deschise.

— Este timpul să vă pregătiţi pentru cină, copiii, zise calm Mignon.

— Pleacă, Mignon!

— Nici gând, *monsieur* Adam! Mama dumneavoastră pregăteşte de câteva zile bucatele şi ar fi foarte necăjită dacă nu aţi onora în seara asta masa.

Ochii ei negri sclipeau amuzaţi.

— Cel mai bun lucru ar fi să mănânci, *mon chou!* Bănuiesc că mai târziu o să ai nevoie de putere. Haide, Guillaume te aşteaptă cu hainele!

Mormăind ceva despre dreptul la viaţa particulară şi că era tratat ca un mucos, Adam de Marisco se sculă, cu o privire plină de regret adresată lui Skye şi părăsi camera. Roşind, Skye se acoperi cu un cearşaf.

— Ai putut salva vreuna din rochiile mele? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul şi să-şi apere demnitatea.

— Da, *madame*, veni răspunsul vesel, şi nu trebuie să vă jenaţi. Francezii înţeleg dragostea şi este cât se poate de evident că dumneavoastră şi *monsieur* Adam vă iubiţi. Şi, oricum, sunteţi logodiţi. Veniţi, acum, *madame*. Am reuşit să refac rochia de mătase de culoare albastru-verde ca marea. Lăsaţi-mă să vă aduc caseta cu bijuterii ca să hotărâţi ce asortaţi la ea.

— Nu am nici o casetă de bijuterii, replică Skye. Bijuteriile le-a dus camerista mea înapoi în Anglia.

— Poate că aţi uitat, *madame*, pentru că este o cutie mică de fildeş printre celelalte lucruri, răspunse Mignon.

Skye înclină uimită din cap. Nu-şi amintea de cutia de fildeş şi Daisy nu putea să fi uitat bijuteriile.

— Adu-mi-o! ceru ea.

Mignon dispăru o clipă şi reveni repede cu o cutie dreptunghiulară din fildeş sculptat.

— Poftiţi, *madame*! spuse ea întinzându-i cutia.

Skye roti cheiţa de aur care era în broască, deschise cutia şi îşi ţinu respiraţia când văzu conţinutul. În cutie se afla un pergament pe

care scria: *„Doucette*, le-am pregătit pentru tine, gândindu-mă că ţi le voi dărui când vei reveni la mine. Deoarece nu vreau să ofer soţiei mele bijuteriile pregătite pentru altă femeie, te rog să accepţi acest mic cadou. Nicolas." Skye puse încet la o parte pergamentul şi se concentră asupra bijuteriilor — o garnitură minunată de perle roz, un colier uluitor de diamante cu cercei asortaţi, o altă garnitură complicată de diamante, perle şi rubine montate în aur, brăţări şi cercei cu safire, smaralde şi rubine. Era o mică comoară şi, pentru un moment, nu ştiu ce să facă.

Este nemaipomenit de amabil din partea lui Nicolas să-mi ofere bijuterii, dar pot oare să le păstrez? Sunt pe punctul să mă căsătoresc cu un alt bărbat. Dar Nicolas comandase bijuteriile înainte de a se căsători cu Madelaine şi înainte ca ea să accepte să se căsătorească cu Adam. Le va considera un cadou de nuntă şi-i va spune lui Adam doar cât trebuia să ştie.

— Voi purta perlele, se decise ea. Păstrez diamantele pentru Paris.

— Foarte bine, *madame*, aprobă camerista când intră din nou în cameră aducând rochia.

Skye se ridică în picioare şi-şi îmbrăcă desuurile de mătase, dar când îşi puse corsajul şi rochia, atât ea cât şi Mignon scoaseră un strigăt de surpriză pentru că acestea erau mult prea largi.

— Am ştiut că am slăbit, exclamă Skye, dar nu m-am gândit că atât de mult, încât nu mi se vor mai potrivi rochiile.

— Nu vă neliniştiţi, *madame*. Pentru diseară vă voi prinde rochia în ace şi mâine va veni croitoreasa să modifice toate rochiile pentru Paris. Decolteurile trebuie mărite pentru că acum aşa se poartă.

Mignon lucră cu mişcări repezi şi apoi îi perie părul înainte să-l strângă într-un coc simplu, care o avantaja pe Skye.

— Când vom merge la Paris, *madame*, spuse ea, voi încerca să obţin buclele lungi care sunt la modă. Stilul este foarte provocator şi lui *monsieur* Adam îi va plăcea foarte mult. (Îi prinse doi trandafiri albi în păr.) Gata, *madame*, spuse ea încântată. Acum, rochia.

După ce Mignon termină, Skye se ridică în picioare ca să se privească în oglindă.

— Sunteţi foarte frumoasă, *madame!* declară Mignon calm, în timp ce picura esenţă de trandafiri de Damasc pe încheieturile lui Skye.

— De ce la femei, fată mică, dureză atât de al naibii de mult să vă îmbrăcaţi? întrebă Adam din uşă.

Ea făcu o piruetă şi schiţă apoi o reverenţă graţioasă.

— Nu merită, Adam? îl necăji ea.

Nu-l văzuse niciodată îmbrăcat atât de frumos ca acum, într-o haină elegantă de catifea albastră brodată cu fir de aur şi mici diamante. Vesta fără mâneci era garnisită cu hermină, tot din catifea albastră, cum erau şi pantalonii.

El o admiră îndelung şi Skye simţi cum roşeşte. Inima îi bătea mai repede şi ea realiză că regreta foarte mult amestecul inoportun al lui Mignon. Ridicându-şi privirea spre el, citi în ochii lui acelaşi regret.

— Cum este posibil, fată mică, să te faci în fiecare an mai frumoasă? întrebă el uimit.

— Adam...! începu ea şi apoi vocea i se stinse.

Dragostea lui profundă şi statornică era atât de evidentă încât Skye nu ştia, efectiv, ce-ar putea spune.

În tăcere o escortă pe scări în jos spre sufragerie. Era o cameră frumoasă cu un cămin uriaş de marmură albă în care ardeau bușteni întregi. Deasupra căminului era o tapiserie mare în albastru ca cerul, verde, roşu, argint şi auriu, prezentând în detaliu un castel asediat, o tânără castelană, un rege echipat de luptă şi un balaur feroce.

Antoine de Saville, observând că Skye admiră tapiseria, se apropie, spunând:

— Trei generaţii de femei din familia mea au lucrat patru ani la această tapiserie. Are o vechime de o sută de ani.

— Este deosebită! exclamă Skye.

— Nu mai mult decât tine, draga mea, veni răspunsul galant.

— *Beau-père*, te avertizez, îl atenţionă Adam glumind, că te voi provoca la duel pentru această femeie.

— Nu mă îndoiesc, Adam, că merită mai mult decât atât, răspunse contele. Sunt un bărbat foarte norocos pentru ca am o soţie frumoasă, trei fete frumoase, o noră frumoasă, şapte nepoţele minunate şi acum tu aduci în familia noastră o altă frumuseţe. Te alături familiei, *ma chérie*, nu-i aşa?

Deodată, în încăperea plină de tot clanul de Saville, se făcu linişte şi toţi ochii se fixară asupra ei.

— Presupun că trebuie, răspunse ea. Adam refuză să-mi ofere altă variantă şi eu îl iubesc. Ce altceva aş putea face, decât să-mi ascult sufletul?

Zgomotul vesel care erupse atunci când toată familia încercă să îi felicite în acelaşi timp o copleşi. Ea se simţi sărutată pe ambii obraji mai întâi de contele Antoine şi de Gaby, apoi urmară surorile lui Adam şi soţii şi copiii lor, fraţii şi surorile vitregi şi familiile acestora. Niciodată în toată viaţa ei Skye nu se simţise atât de alintată de familie. Era adevărat că familia ei o iubea dar ei depindeau toţi de ea, aşteptându-se ca ea să aibă grijă de ei. Familia de Saville nu aştepta nimic de la ea. Pentru ei ea era femeia care urma să se căsătorească cu cel mai mare fiu al lui Gaby, o altă noră care trebuia iubită. În acest moment Skye realiză că asta era mai mult decât destul pentru ea. Era aşa de obosită să fie responsabilă de toate şi dorea să fie tratată ca o femeie, doar ca o femeie.

Braţul lui îi strângea umărul şi ea se uită la el.

— Înţelegi, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da, răspunse el simplu.

Deodată Gaby de Saville strigă.

— Adam, inelul! I-ai dat lui Skye inelul?

— Nu, mamă, nu i l-am dat, răspunse Adam. M-am gândit să fac asta când mă va accepta, dar ea m-a surprins acceptând propunerea socrilor!

Toţi izbucniră în râs şi Adam scoase din buzunar un inel cu un safir imens. Pe faţa safirului era un mic şoim de aur roşu cu aripile întinse în zbor.

— Acest inel, îi spuse el calm, a fost dăruit de Geoffroi de Sudbois lui Matilde de Marisco, ca semn al dragostei lor. De atunci el a fost inelul de logodnă al bărbaţilor din familia mea. Tatăl meu l-a dăruit mamei mele şi acum ţi-l dăruiesc ţie, Skye O'Malley. Nu trebuie să-ţi spun că odată cu el îţi ofer dragostea mea veşnică şi fidelitatea pentru toată viaţa.

Cu eleganţă, Adam îi trecu inelul pe inelarul stâng în timp ce, în jurul lor, familia de Saville îşi arăta încă o dată încântarea.

Skye aproape că nu-i auzea.

Sunt iubită. Doamne Dumnezeule, te rog din suflet, nu mi-l lua pe Adam cum i-ai luat pe ceilalţi. Nu aş mai putea suporta! Lasă-ne, te rog, să îmbătrânim împreună.

Din nou, ca şi cum ar fi rostit cu voce tare aceste vorbe, Adam de Marisco se aplecă şi îi atinse tandru gura cu buzele lui, murmurând blând:

— Voi fi întotdeauna lângă tine, fată mică. Întotdeauna!

Privind în ochii lui, Skye avu deodată premoniţia că, în sfârşit, era în siguranţă. De data aceasta nu vor mai fi despărţiri şi durere. Ea îşi aminti că Osman îi spusese că fericirea ei va fi asigurată de influenţa puternică a unui leu.

— Când este ziua ta de naştere, Adam? îl întrebă ea. Ne căsătorim şi realizez că nu ştiu data ta de naştere.

— Ziua lui de naştere este peste două săptămâni, draga mea, zise Gaby. Pe nouă august. Cel mai mare fiu al meu este născut sub semnul Leului. Are vreo importanţă pentru tine? Eşti compatibilă?

Skye îl privi din nou pe Adam şi uşurarea din ochii ei îl uimi.

— Da, Gaby, îi răspunse ea contesei. Suntem compatibili deoarece suntem două semne de foc, eu fiind născută sub semnul Săgetătorului.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el în şoaptă.

— Osman, îi explică ea veselă, mi-a spus că fericirea mea va fi asigurată de un bărbat născut sub semnul Leului. Acum mi-am amintit de asta.

Adam îi zâmbea, pe jumătate uşurat, pe jumătate amuzat.

— Cu mine vei fi întotdeauna în siguranţă, fată mică, promise el. Întotdeauna!

13

Dineul de bun venit pregătit pentru Skye s-a transformat în dineul de logodnă, începând cu felii de somon, decorate cu creson şi felii de lămâie tăiate artistic. Peştele a fost urmat de un curcan umplut cu trufe, şuncă, friptură de căprioară în vin de Burgundia, plăcintă cu carne de iepure, potârnichi umplute cu orez şi fructe uscate, boluri cu cremă de ceapă, morcovi glasaţi cu miere, orez cu şofran şi salată, praz şi ridichi. Ultimul fel era compus din diferite brânzeturi şi coşuri cu cireşe negre şi piersici aurii, iar ca desert, o prăjitură minunată aromată cu coniac şi decoraţiuni de marţipan. Tot timpul mesei cupele fuseseră mereu umplute cu vinuri fine albe şi roşii din viile din Archambault.

Familia savura bunătăţile, apreciind talentul bucătarului, numai Skye şi Adam ciuguleau din mâncare, aruncând priviri lungi la fiecare nou fel de mâncare. *Mă simt din nou ca o fată inocentă*, se gândi Skye. Se spuneau toasturi după toasturi pentru logodnici şi inima lui Skye bătu nebuneşte când Adam îi ridică mâna la buze şi începu să-i sărute pe rând fiecare deget. Ochii lui se înecară în privirea ei albastră şi ea se abandonă fascinată pasiunii pe care o zări în adâncul ochilor lui. Simţi că se înroşeşte, realizând că abia aştepta să fie singură cu el şi chicoti uşor.

— Şi eu, de asemenea, rosti el încet citindu-i gândurile.

Se făcu şi mai roşie.

— Cum pot să simt aşa când abia l-am înmormântat pe Niall?

— În acest an ai avut o perioadă proastă în încercarea de a-l salva şi acum ai nevoie de mângâierea mea, o linişti Adam.

În jurul lor familia de Saville îi privea pe îndrăgostiţi cu un amuzament tolerant. Erau francezi şi înţelegeau mai bine decât orice naţie din lume privirile care se schimbau între Skye O'Malley şi Adam de Marisco. Antoine îşi ascunse un căscat atunci când servitorii curăţară masa lungă de rămăşiţele festinului.

— *Mon Dieu*, murmură el. Încep să îmbătrânesc pentru că nu mai pot să-mi ţin ochii deschişi. Crezi, *mon amour*, că aş fi considerată o gazdă nepoliticoasă dacă aş propune să încheiem această zi?

— Bineînţeles că nu, *chéri*, observă contesa. Cred că Adam şi Skye sunt extenuaţi după lunga lor călătorie, nu-i aşa, copii?

— Da, mamă, răspunse Adam solemn. Suntem destul de obosiţi.

Skye se abţinu să nu râdă. Obosiţi! Adam se exprima cu atâta delicateţe. Era acelaşi tip care, după prima lor întâlnire, îi ceruse direct să se culce cu el în schimbul ajutorului său? Veselia ei se amplifică atunci când Adam începu să-şi agite sprâncenele groase, atenţionând-o în timp ce se ridica de la masă.

Luând-o de mână, Adam se înclină în faţa mamei şi a tatălui său vitreg.

— Noapte bună, *maman*, *beau-père!* zise el calm, temându-se ca Skye să nu râdă.

— Noapte bună, Adam! murmură Gaby şi, privind-o atent, Skye văzu că aceasta era gata să izbucnească în râs.

Evident că-l cunoştea foarte bine pe fiul ei cel mare.

— Noapte bună, Adam! spuse contele. Noapte bună, frumoasă noră!

Skye le dori cu blândeţe noapte bună la toţi şi părăsiră încăperea. El o conduse în linişte pe scara şi holul spre apartamentul lor. Acolo îi aşteptau Mignon şi bătrânul Guillaume şi ei se despărţiră, intrând fiecare în camera sa.

În dormitor Skye ascultă trăncăneala încântată a lui Mignon pentru că femeia aflase deja despre logodna oficială. Toţi servitorii castelului erau cât se poate de încântaţi că *monsieur* Adam şi-a găsit, în sfârşit, fericirea. Skye se surprinse zâmbind atunci când Mignon o întrebă:

— Le va plăcea copiilor dumneavoastră ca *monsieur* Adam să le fie *beau-père*?

— Copiii mei îl adoră pe Adam, Mignon.

La acest răspuns Mignon se declară încântată şi admiră în tăcere inelul lui Skye.

— Este un om bun, declară ea. Am aprins lumânări de mulţumire atunci când l-a batjocorit căţeaua. Nu m-a prostit nici o clipă cu aerele ei de virgină şi vocea blândă. Voia doar bogăţie şi putere! L-ar fi distrus aşa cum l-a distrus şi pe bătrânul duce cu care s-a căsătorit.

Mignon îi întinse lui Skye o cămașă de noapte de mătase, dar ea refuză.

— Nu voi avea nevoie. Numai acest șal tricotat de pus pe umeri.

— *Bon!* exclamă Mignon. Atunci vă voi lăsa să dormiți, încheie ea grăbindu-se să iasă, lăsând-o singură pe Skye în camera luminată de un foc slab care ardea în cămin și o lumânare care ardea lângă pat.

Ea stătea liniștită bucurându-se de tihna camerei și de mirosul de lavandă al așternuturilor. Ușa se deschise și Adam intră în cameră, îndreptându-se spre pat. Suflă în lumânare și apoi se urcă în pat, luând-o în brațe. Capul lui Skye se odihnea pe umărul lui și degetele ei se jucau în părul negru de pe pieptul musculos.

— Câte inimi ai sfărâmat de când am fost ultima dată împreună?

— Nu am numărat niciodată, răspunse el serios, dar m-am străduit să te uit. Să uit albastrul ochilor și dulceața sărutărilor tale.

Mâna lui o mângâie tandru și Skye tresări de plăcere. Vocea lui Adam devenea mai profundă odată cu dorința care îl invada.

— N-aș putea să te uit, vrăjitoarea mea celtă! Mi-ai intrat în sânge și nu te voi lăsa niciodată să pleci, Skye! Voi apăra, iubito, ce este al meu împotriva tuturor, incluzând-o pe regină dacă e nevoie!

— Nu mă mai tem, Adam, pentru că știu că ne este destinat să fim împreună. Ce pereche perfectă vom fi, dragule! O vom stresa pe Bess Tudor!

— Putem rămâne în Franța, Skye, afirmă el calm. Mă voi căsători cu tine cu sau fără permisiunea reginei. Dar, dacă această căsătorie îi va încurca socotelile, va încerca să ne separe, așa cum a făcut cu alții. Atunci, singurul nostru refugiu va fi Franța. Și, dacă vom fi obligați să rămânem în Franța, atunci copiii tăi vor veni aici. Ewan este aproape un bărbat matur cu propriile lui proprietăți și acestea sunt așa de neînsemnate pentru Anglia, încât îl vor lăsa în pace. Murrough poate studia la Paris, așa cum a făcut-o și tatăl lui și logodnica lui va locui cu noi până la căsătorie. Robin nu-i poate fi lăsat Elizabethei Tudor în ciuda faptului că este favoritul ei. Proprietățile lui vor fi în siguranță în mâinile lui de Grenville până când este pregătit să se căsătorească cu Alison de Grenville. Willow trebuie să fie, de asemenea, cu noi. Micuții Burke au cel mai mult de pierdut, o știu, dar englezii vor înșfăca pământurile familiei Burke, așa cum vor face cu toată Irlanda. Poate că familia ta

O'Malley va putea păstra pământurile fiului tău până ajunge la vârsta maturităţii dar, până aunci, nu este drept ca Deirdre şi Padraic să fie despărţiţi de tine. Vreau să fii fericită, iubito!

— Şi cu responsabilităţile pe care le am faţă de familia O'Malley? Nu pot să plec pur şi simplu. I-am promis tatălui meu! A fost o promisiune făcută lângă patul de moarte!

— O promisiune făcută acum paisprezece ani, Skye, când fraţii tăi erau copii dar acum ei sunt oameni maturi şi Brian are şi el deja copii. Este timpul ca ei să preia responsabilităţile. Brian O'Malley a condus afacerile în ultimii doi ani cât ai lipsit tu, deoarece unchiul tău n-ar putea să facă asta şi să apere în acelaşi timp pământurile Burke. El îmbătrâneşte şi, cu toate acestea, m-ar trânti la pământ dacă ar auzi ce spun. Eu, iubito, nu iau nimic de la tine şi nici fraţii tăi n-o vor face. Noi te adorăm dar, dacă va trebui să trăim în Franţa, atunci va trebui să-ţi laşi familia să-şi poarte singură de grijă.

— Dar am avut întotdeauna grijă de ei, oftă ea.

Mâna lui mare cuprinse unul din sânii ei perfecţi.

— De acum eu voi avea grijă de tine, Skye O'Malley, şi este o răspundere foarte mare, rosti el în timp ce, cu o mişcare lină, o întinse pe spate ca să-i prindă un sfârc în gură.

— Ohhh! gemu ea, dorindu-l cu disperare.

Adam îşi ridică faţa, gemând, şi ea putu să vadă foamea din ochii lui.

— Iartă-mă, murmură el, dar de data aceasta nu am timp pentru toate subtilităţile. Trebuie să te am, Skye! Mor după tine!

— Oh, Doamne, da, Adam! îi răspunse ea, spre marea lui plăcere. Nici eu nu pot să mai aştept! Voi muri dacă nu mă iei acum!

Adam îi acoperi frumosul trup cu al lui şi o pătrunse dintr-o mişcare lină. Braţele ei i-au înlănţuit gâtul şi gurile lor s-au întâlnit într-un sărut arzător. Sărutul părea să nu aibă sfârşit, în timp ce şoldurile lui puternice o apăsau pe saltea. Nu se sătura de ea şi nici ea de el. Skye îl îndemna cu mici ţipete de plăcere să nu se oprească şi el continua cu evidentă plăcere. Ea a simţit începutul unei minunate explozii şi în acelaşi moment bărbăţia lui a umplut-o cu sămânţa fierbinte. Unghiile ei ascuţite s-au înfipt adânc în spatele lui şi el şi-a dezlipit gura de a ei ca să poată respira.

— Fiinţă dulce şi fierbinte, m-ai terminat!

Skye simți suflul cald al dragostei lui care o invada și murmură blând:

— Te iubesc, soțul meu!

— Căsătorește-te cu mine când ne vom întoarce de la Paris, o rugă.

— Am nevoie de timp ca să-mi fac un trusou, spuse Skye, și aș vrea să aduc copiii aici.

— Prevăd că o să am probleme dacă mă căsătoresc cu o femeie bătrână. Vei împlini treizeci și doi de ani în decembrie, socoti el începând să râdă.

— Nu ești un gentleman, Adam de Marisco, dacă amintești asemenea lucru în gura mare! zise ea, prefăcându-se supărată, și începu să-l gâdile. Ești de zece ani cavalerul meu, moșneagule! Aș putea avea un bărbat tânăr de douăzeci de ani dacă aș vrea, îl tachină ea stând peste el.

— Oprește-te, vrăjitoareo! o rugă.

Doamne, cât o iubesc! Un vis a devenit realitate.

— Nu, până nu-ți ceri scuze!

— Că vreau să mă căsătoresc cu tine sau pentru că am spus că vei împlini treizeci și doi de ani? o înțepă el.

— Ah, monstrule!

Ea se aplecă înainte și se revanșă trăgându-l tare de păr.

— Auuu! Iertare, vrăjitoareo!

Apucând-o de talie, o întoarse repede sub el.

— Te iubesc, Skye O'Malley! murmură el. Te iubesc, fată mică!

S-au iubit fără încetare în noptea aceea și în zilele care au urmat. Noaptea dinaintea plecării la Paris, Skye s-a culcat sătulă de dragoste și întrebându-se cum vor începe ziua următoare. Era încă obosită când a trebuit să se smulgă din pat la revărsatul zorilor. Adam plecase și Mignon se agita în jurul ei.

— V-am împachetat deja lucrurile, *madame*, dar trebuie să vă grăbiți. Doamna contesă a aranjat cu père Jean ca ceremonia de logodnă să aibă loc în capelă înainte de plecarea la Paris! *Vite, vite, madame!*

Baia era pregătită și Mignon o spălă, uscă, pudră și parfumă cu o viteză năucitoare, ajutând-o apoi să se îmbrace și aranjându-i părul, în timp ce Skye încălță pantofii cu tocuri subțiri și-și prinse în urechi și la gât perlele de la Nicolas.

— Dacă *madame* îmi permite, o conduc până la capelă, rosti Mignon. *Père* Jean va face liturghia pentru familie şi apoi, *monsieur* Adam şi dumneavoastră vă veţi repeta jurămintele în faţa lui Dumnezeu.

Skye încuviinţă şi Mignon o urmă fericită.

Când intrară în capelă, preotul în veşminte verzi cu auriu le salută cu căldură. Mignon s-a dat cu respect un pas înapoi şi a făcut o plecăciune.

— *Bonjour, mon père!*

— *Bonjour*, fiica mea! răspunse blând preotul şi apoi i se adresă lui Skye.

— Contesa mi-a povestit despre dumneavoastră, *madame* Burke. Sunteţi irlandeză şi, cred, o adevărată fiică a adevăratei biserici.

— *Oui, mon père*. Unchiul meu este episcop.

— Şi când te-ai spovedit ultima dată, fiica mea?

— Am fost mai mult de un an într-o ţară musulmană, *mon père*. Nu a fost posibil.

— Desigur, murmură preotul înţelegător, dar vrei să te spovedeşti înainte de liturghie?

— *Oui, mon père!*

Skye era încremenită, dar ştia că nu are încotro. Se întreba aproape isteric ce va crede preotul despre ce îi va povesti. Ar fi putut paria că nu auzise niciodată o confesiune ca cea pe care urma să o facă ea. Îl urmă supusă în confesional, unde îngenunche şi rosti:

— Iartă-mă, Doamne, pentru că am păcătuit!

După vreo douăzeci de minute, ieşi împreună cu *père* Jean din confesional, preotul arătând şocat.

— Niciodată, declară blând preotul, niciodată nu am auzit o asemenea spovedanie, fiica mea. Sunt îngrozit că în lumea noastră se pot întâmpla astfel de lucruri.

— Totuşi nu mi-aţi dat nici o penitenţă, *mon père*.

Preotul se opri şi, privind-o pe Skye, îi luă mâna într-a lui.

— Ce penitenţă să-ţi dau, fiica mea, când ai fost atât de greu încercată? Ai pierdut de două ori soţul pe care-l iubeai, ai suferit o captivitate ruşinoasă şi degradantă, în efortul tău curajos şi nebunesc de a-ţi salva bărbatul dintr-o captivitate asemănătoare. Ai fost lipsită de copiii tăi, tratată cu răutate de regină şi, totuşi, ai supravieţuit. Poate că sunt numai un preot nesofisticat de ţară, fiica mea, dar pot să recunosc

sacrificiul. Dumnezeu ţi-a dat deja o penitenţă grea şi cu siguranţă că este de ajuns. Eşti o fiică bună a Bisericii şi acum urmezi poruncile sfinte căsătorindu-te încă o dată. Mă voi ruga ca Domnul să binecuvânteze această legătură cu mulţi copii. Haide să începem, familia este adunată şi gata pentru liturghie.

Preotul o însoţi galant până la strana unde o aştepta Adam şi apoi începu slujba. Rugându-se în genunchi în timpul serviciului divin, Skye se gândea cu tristeţe că rugăciunile lui *père* Jean vor fi zadarnice pentru copilul ei şi al lui Adam. Îi părea rău pentru Adam. Era un bărbat care iubea copiii şi ea i-ar fi dăruit bucuroasă fii. La sfârşitul liturghiei şi-a făcut cruce şi apoi, împreună cu Adam, îngenunche în faţa lui *père* Jean şi repetă jurămintele de logodnă, emoţionată ca o fetişcană când auzi vocea lui profundă, spunând că se leagă de ea până la moarte.

După aceea au luat o gustare în sufrageria familiei şi apoi s-au îngrămădit cu servitori şi bagaje în câteva caleşti ca să pornească spre Paris. Erau douăzeci şi unu de persoane, adulţi şi copii, cei mai mici rămânând acasă. Şi urma să călătorească cinci zile ca să ajungă la Paris, dacă se deplasau cu o viteză rezonabilă.

Caleştile familiei de Saville goneau spre Paris, femeile discutând aprins despre cum se vor îmbrăca la balul care avea loc la Luvru în noaptea dinaintea căsătoriei ignorând peisajul de vară idilic: lanurile aurii erau în pârg, iar viile grele de rod. Era foarte diferit de cel din Irlanda sau Anglia, dar Skye decise că, dacă nu se va putea întoarce acasă, nu ar fi fost aşa de greu să trăiască în această Franţă frumoasă.

În sfârşit, ajunseră. Paris! Skye sărea dintr-o parte a caleştii în cealaltă, privind, privind, privind. Cu toate că era puţin dezamăgită, pentru că îi amintea de Londra cu străzile sale ei înguste şi aglomerate.

Familia de Saville nu era atât de bogată ca Skye şi Adam. Casa mică pe care o aveau la Paris pur şi simplu nu-i putea adăposti pe toţi şi lordul de Lundy sugerase ca imobilul să fie vândut, iar ei să închirieze momentan o altă reşedinţă, insistând discret să plătească cea mai mare parte din chirie.

Imobilul era proaspăt şi primitor — ferestrele străluceau, draperiile şi tapiseriile erau curăţate şi periate şi în fiecare cameră erau vase cu flori.

Însă nu aveau timp să se odihnească după lunga călătorie. Balul se ţinea seara următoare şi servitorii petrecură toată noaptea şi ziua următoare pregătind hainele stăpânilor.

Skye alesese o rochie minunată din mătase albastră, cu corsajul şocant de decoltat, brodat cu mici cristale albastre şi perle argintii, ca să se asorteze cu fusta de dedesubt din ţesătură de argint. Adam chicoti de plăcere la ceea ce vedea în timp ce-i prindea colierul în jurul gâtului.

— Nu-mi amintesc de acest colier, observă el, dar de fapt tu ai foarte multe bijuterii.

— Nicolas mi l-a făcut cadou la plecarea din Beaumont, explică ea. A fost prevăzător, deoarece ştia că Daisy plecase în Anglia cu bijuteriile.

Skye aşteptă în linişte, întrebându-se cum va reacţiona Adam.

— Sunt bijuterii ducale?

— Nu. Le-a comandat special pentru mine, crezând că mă voi întoarce. Înainte de a se logodi cu mica lui ducesă. Adam, nu le-aş fi acceptat în alte condiţii.

— Mă miră că le-ai acceptat.

Skye sesiză gelozia din vocea lui profundă, cu toate că lupta s-o ascundă. *Ce ciudat*, se gândea Adam, *nu am fost niciodată un bărbat gelos*. Apoi îşi zâmbi. *Dar nici nu am fost logodit până acum cu Skye O'Malley*.

— Nu pot să trimit înapoi aceste bijuterii fără să-l ofensez pe Nicolas dar, dacă nu-ţi face plăcere, le voi păstra pentru fiicele mele şi nu le voi mai purta, spuse Skye blând. Te iubesc, lordul meu de Lundy! (Se ridică pe vârfuri şi-l sărută dulce.) Blestematele astea de bijuterii nu înseamnă nimic pentru mine şi, tu o ştii, Adam de Marisco!

— Nu poţi merge fără bijuterii la cea mai elegantă Curte a creştinătăţii! admise el, punând punct discuţiei.

Caleştile aşteptau în faţa uşii şi, când ieşiră din casă, Skye observă că şi vecinii se pregăteau să plece la Luvru.

— Ducele de Guise! îi şuieră lui Skye sora cea mai mare a lui Adam, Isabeau de Rochouart. Este iubitul prinţesei Marguerite.

— Ţine-ţi gura! o repezi Gaby pe fiica ei. La fel ca şi tatăl tău, nu ştii când trebuie să taci!

— Dar toţi ştiu asta, sări Clarice St. Justine în apărarea surorii ei.

— Ce se ştie şi ce se spune sunt două lucruri diferite, răspunse Gaby, şi sunteţi destul de bătrâne ca să înţelegeţi asta!

Cele două surori roşiră la mustrarea mamei lor şi urcară în caleaşcă. Împărţeau caleaşca cu soţii lor, cu Matilde, fiica lui Isabeau

şi Marie-Gabrielle, fiica cea mai mare a lui Clarice. În prima caleaşcă Skye stătea între Adam şi fratele lui vitreg cel mai în vârstă, Alexandre, care era văduv, în timp ce în faţa lor stătea contele Antoine, între soţia şi nepoata lui, Catherine-Henriette St. Justine care nu avea decât unsprezece ani. Era primul ei bal şi fetiţa era aproape bolnavă de emoţie. În a treia caleaşcă erau înghesuiţi Yves şi Marie-Jeanne de Saville, Musette şi Robert Sancerre şi cei doi nepoţi ai lor, Henri St. Justine şi fratele lui, Jean-Antoine. Cei trei copii mai mici, care rămâneau acasă, priveau trişti plecarea echipajelor.

Odată ieşite din curte, caleştile se deplasară cu viteză pe străzile cartierului Marais, până la strada St. Honoré, de unde ajungeau direct la Luvru. Se adăugară unui lung şir de caleşti care mergeau în aceeaşi direcţie şi încetiniră considerabil.

— Sunt cu adevărat orbit, mamă, văzând atâta frumuseţe, remarcă Alexandre. Toate sunteţi strălucitoare în seara asta.

— Ai grijă, frăţioare, îl preveni Adam în glumă. Tocmai în seara asta am aflat cât de gelos sunt.

— Dacă aş fi logodit cu o asemenea creatură minunată cum este Skye, aş fi şi eu gelos, Adam, dar nu te teme. Nu cred că aş putea s-o răpesc de lângă tine. Şi, oricum, când se termină perioada de doliu după Hélène va trebui să găsesc o moştenitoare tânără ca soţie. Micul Adam, finul tău, este un băieţel sănătos dar un fiu nu este suficient pentru Archambault.

— Priviţi! Luvrul! exclamă Gaby. De mai bine de zece ani nu l-am văzut. Ultima dată am fost la Curte în timpul domniei micului Francisc al II-lea şi a frumoasei lui mame, Marie de Scoţia. Cred că regina Catherine a fost fericită că fiul ei a murit, ca să poată scăpa de frumoasa Marie. Cât de mult s-au urât aceste două femei. Am înţeles că lui Marie nu i-a mers bine după ce s-a întors în Scoţia.

— Scoţienii sunt un popor dificil, Gaby, afirmă Skye. Conducătorii lor au avut întotdeauna probleme cu ei.

Caleştile familiei de Saville intrau acum în marea curte a palatului Luvru care era iluminat feeric. Valeţii în livrele elegante alergau cu torţe în întâmpinarea oaspeţilor, luminând drumul. Coborând din caleaşcă, contele Antoine remarcă:

— Să rămânem grupaţi, copii. Ne vom prezenta mai întâi regelui şi apoi seara este a noastră. Urmaţi-mă, pentru că mai ţin minte drumul!

Toate curţile sunt la fel, se gândi Skye grăbindu-se la braţul lui Adam. Ea studia feţele celorlalţi musafiri care se mişcau spre palat, deosebindu-i pe cei care veniseră la Paris pentru nuntă de curtenii importanţi permanenţi sau de profitorii care sperau să reuşească să intre în acest cerc ireal.

La uşile duble ale sălii de recepţie şi-au spus numele majordomului şi, după ce au fost anunţaţi, au intrat în încăpere apropiindu-se de tronul unde casa regală a Franţei îşi aştepta musafirii.

Antoine de Saville s-a plecat adânc.

— Majestatea Voastră, sunt onorat că am fost invitat cu familia mea cu acest prilej festiv.

— Mulţumesc, domnule conte, răspunse Charles al IX-lea cu o voce plictisită, fără să aibă habar cine erau aceşti provinciali.

— Ar trebui să-ţi aminteşti, fiule, de contele de Cher, se auzi vocea aspră a mamei lui, Catherine de Medici. Eu nu l-am uitat niciodată pentru că a sprijinit de la început căsătoria mea cu tatăl tău. Bine v-aţi întors la Paris, Antoine de Saville. Suntem bucuroşi să vă vedem, împreună cu încântătoarea contesă Gabrielle.

Skye era fascinată. Puteau în Anglia să afirme tot ce voiau despre Catherine de Medici dar, pe Dumnezeu, avea stofă de politician. Pe la spate era numită *Madame le Serpent*, şi Skye înţelegea acum de ce. Era o femeie mai degrabă urâtă — bondoacă, cu pielea măslinie şi părul negru înspicat, strâns sub o bonetă de dantelă. Dar ochii erau incredibili. Negri ca strugurii, inteligenţi şi tăioşi, plini de secrete. Vedeau tot şi transmiteau tot minţii ei care categorisea şi folosea fiecare informaţie obţinută. Are o putere pe care trebuie s-o apreciezi, concluzionă Skye.

Antoine de Saville îşi prezentă familia numeroasă regelui şi Skye îl auzi spunând:

— Iar acesta este fiul meu vitreg, Adam de Marisco, lord de Lundy şi logodnica lui, lady Burke.

Se înclinară amândoi graţios.

— Sunteţi englez? îl întrebă Catherine de Medici pe Adam.

— Da, Majestate. Tatăl meu a fost englez şi proprietăţile şi titlul meu sunt englezeşti.

— Şi logodnica este englezoaică?

— Sunt irlandeză, Majestate, răspunse Skye mândră.

— Ah, irlandezii! Care-i fac mereu probleme bietei Elizabeth Tudor.

— Nu mai multe decât ne face ea nouă, Majestate.

Catherine îi aruncă o privire aspră şi apoi izbucni în râs.

— Depinde de care parte a baricadei eşti. Sunteţi catolică, *madame*?

— Da, Majestate.

— Şi dumneavoastră, lord de Marisco?

— Am fost crescut în credinţa catolică, Majestate, răspunse Adam şi regina dădu din cap satisfăcută.

— Prinţesa Marguerite, îi prezentă ea, şi logodnicul ei, regele de Navarra.

Skye şi Adam se înclinară în faţa mirilor. Prinţesa semăna cu rudele ei din familia de Valois şi era drăguţă şi Henri de Navarra era un tânăr foarte înalt, cu o constituţie puternică, păr negru şi minunaţi ochi de culoarea ambrei. O fixa prosteşte pe Skye, cu privirea admirativă căzută în decolteul mare. Îşi ridică ochii de pe sânii ei ca să-i întâlnească privirea albastră într-o înfruntare îndrăzneaţă. Din fericire, Adam nu observă dar Skye simţi un fior de stinghereală.

— *Monsieur!* îl mustră ea în şoaptă pe regele de Navarra, hotărâtă să-l descurajeze.

— *Madame* nu mă poate condamna, răspunse el. Sunt un cunoscător al frumuseţii şi dumneavoastră sunteţi cea mai frumoasă fiinţă pe care am avut vreodată fericirea s-o întâlnesc! Vreau să vă iubesc!

— *Monsieur!* Mâine urmează să vă căsătoriţi. Ce-ar zice logodnica dumneavoastră numai dacă ar auzi ce-aţi spus?

— Margot? Nu-i pasă.

— Sunt o femeie logodită!

— Atunci avem ceva în comun.

Skye era exasperată. Trebuia să descurajeze acest bărbat impetuos. Inspirând adânc, spuse:

— Nu sunteţi decât un băiat de nouăsprezece ani, iar eu o femeie trecută de treizeci.

— Deci aveţi experienţă şi eu ador femeile cu experienţă, replică el zâmbind fermecător.

În timp ce Skye încerca să iasă din această situaţie dificilă, Catherine de Medici privea pe sub pleoapele lăsate. Cum discuţia fiicei ei cu de Marisco era plictisitoare, asculta ce vorbeau Skye şi de Navarra.

Deci hughenotul cu apetitul lui uriaş pentru femei era interesat de această irlandeză. Era o situaţie pe care o putea folosi în avantajul ei. Henri de Navarra trebuia să fie distrat cât de repede şi frumoasa irlandeză părea că poate s-o facă, dacă ar fi vrut.

Totuşi, Skye nu voia, şi Catherine cunoştea destul de bine firea omenească încât să înţeleagă că doamna nu făcea pe timida. Păcat, se gândi regina, dar am câteva fiinţe drăguţe în „escadronul zburător" care vor reuşi să-l distreze pe regele de Navarra când va veni momentul.

Dar Henri de Navarra nu era deloc descurajat de refuzul categoric al lui Skye. Descoperise că toate femeile puteau fi curtate şi câştigate. Unele mai greu decât altele, dar ştia din proprie experienţă că acelea erau cele mai dulci cuceriri şi hotărî ca, mai devreme sau mai târziu, să o facă pe frumoasa irlandeză să leşine de plăcere la sărutările lui tandre ca şi toate celelalte.

— Eşti supărată, observă Adam când se îndepărtară de familia regală. Trebuie să recunosc, iubito, că tânărul rege de Navarra ţi-a făcut nişte propuneri indecente. (Luă două cupe cu vin rece de pe tava unui servitor şi îi oferi ei una.) Nici nu-mi imaginam ca regele de Navarra să fi fost imun la frumuseţea ta.

— Este exagerat! se înfurie Skye. Se va căsători mâine şi face propuneri femeilor în noaptea din ajun! Săraca prinţesă!

— La naiba, să nu-ţi pară rău de Marguerite de Valois, această târfă temperamentală! Este amanta ducelui de Guise. De fapt, trebuia să se căsătorească cu el dar, din nefericire, Catherine de Medici a decis că uniunea cu Navarra este mai avantajoasă pentru ea şi de Guise s-a căsătorit rapid cu prinţesa de Porcienne ca să scape de un posibil asasinat. Regina nu ar fi ezitat să exercite *la morte italienne* asupra lui de Guise. Familia de Guise este prea ambiţioasă şi Catherine o consideră o ameninţare pentru fiii ei şi, oricum, nu le-a iertat niciodată comportarea pe care au avut-o atunci când fiul el cel mai mare, Francisc al II-lea, s-a căsătorit cu micuţa lor nepoată, regina Scoţiei.

— Ce familie! pufni Skye. La fel de rea ca şi Tudorii!

Muzicanții începură să cânte și musafirii începură să danseze. Skye se mișca grațios, zâmbindu-i fericită lui Adam. Îi fură un sărut și ea râse. Ce fericită sunt! Într-un fel, totul s-a terminat cu bine. În mai puțin de două luni mă voi căsători cu Adam. Bess Tudor se va supăra, dar știu că ne va ierta, ne vom putea întoarce acasă și vom reconstrui castelul lui Adam de pe Lundy. Este locul perfect pentru noi — o insulă între cele două țări ale noastre. Îmi voi aduna copiii și vom îmbătrâni împreună.

— Ce te face așa de fericită, iubito?

— Mă gândeam, Adam, răspunse ea radioasă, cum vom îmbătrâni împreună.

— Crezi că vom putea fi tineri încă un timp, Skye? Cu tine ca soție, viața mea abia începe!

— Ah, dragul meu! Ce lucru minunat mi-ai spus!

— Adam! Adam de Marisco, ești chiar tu?

Dansul se terminase și între ei se interpuse vocea emoționată a unei femei. O frumusețe zveltă, cu un piept plin și o talie subțire, îmbrăcată în mătase verde ca mărul și auriu, care-i evidenția minunatul păr blond-roșcat, se îndreptă spre ei.

— *Merde!* înjură Adam printre dinți.

Femeia se opri în fața lor, o privi puțin pe Skye, îi făcu un semn jignitor să plece și se aruncă la pieptul lui Adam.

— Adam, *mon chéri!* Nu pot să cred că ești tu cu adevărat! *Mon Dieu!* Ești de o sută de ori mai frumos decât ultima oară când ne-am întâlnit!

Adam o respinse politicos și o prezentă cu un ton glacial:

— Skye, aceasta este Athenais Boussac.

— *Non, mon chéri!* (Frumoasa nu era deloc deranjată de tonul ostil.) Amintește-ți că m-am căsătorit cu de Montoire. Sunt ducesa de Beuvron.

— Și unde este soțul dumneavoastră, *madame*?

— A murit, *chéri,* și sper să fie în iad. A fost cel mai rău bărbat.

— Dar presupun că un bărbat adevărat, *madame*. Câți fii v-a făcut?

Acum Skye realiză cine era femeia. Cea care batjocorise dragostea lui Adam când aflase că el nu putea avea copii. Își așeză tandru mâna pe brațul lui Adam.

— Vino, iubirea mea. O văd pe mama ta care ne face semne din partea cealaltă a sălii.

— Cine-i femela, Adam? Spune-i să plece! Avem multe de discutat, *cheri!*

— Athenais, ca de obicei, manierele tale sunt deplorabile. Această femelă este logodnica mea, lady Burke. Scuză-ne acum...

— A-dam! (Athenais de Montoire îl trăgea de mânecă.) Adam, trebuie să discutăm!

— Nu avem despre ce să discutăm, *madame*, şi, luând braţul lui Skye, Adam îndreptă spre mama şi tatăl lui vitreg.

— *Mon Dieu!* exclamă Gaby, care observase scena. Această creatură nu are ruşine! Ce a vrut, Adam?

— Să vorbim, spunea ea.

— Ha! pufni Gaby. Athenais de Montoire nu s-a făcut niciodată remarcată pentru abilitatea ei de a conversa. Mai mult ca sigur a hotărât că are nevoie de un alt soţ şi acum, că este bogată şi are un titlu, fuge iar după tine! Ce căţea!

— Aminteşte-ţi, mamă, că motivul pentru care Athenais a rupt logodna a fost că nu puteam avea copii. Mă îndoiesc că şi-a schimbat părerile în ultimii douăzeci de ani şi, în orice caz, târfa asta nu mă interesează.

— Adam, spuse Gaby de Saville, bărbaţii pot fi adesea prostiţi. Lui Athenais nu i-a păsat niciodată de copii. Acum douăzeci de ani a invocat acel motiv pentru că ducele de Beuvron îi făcuse tatălui ei o ofertă mai bună şi baronul de Boussac era avantajat să-şi căsătorească fiica cu un duce bătrân şi bogat decât cu un lord englez care pe vremea aceea nu avea nici un ban. Bătrânul duce nu avea copii şi poftise la virgina Athenais care a folosit din plin această calitate ca să-l ruineze pe de Beuvron! Ducele a reuşit după cinci ani de căsnicie să aibă de la ea un fiu. Naşterea aproape că a omorât-o, pentru că băiatul a ieşit cu picioarele înainte şi nu a mai putut să aibă alt copil, dar nu i-a păsat. Bătrânul duce a murit acum doi ani, iar băiatul are acum cincisprezece ani, este leit tatăl lui, cam prostănac şi se spune că o iubeşte la nebunie pe maică-sa. Athenais de Montoire a devenit principalul subiect de bârfă, Adam. După ce i s-a născut fiul, orice bărbat care se uita la ea îi ajungea repede în pat. A avut o mulţime de iubiţi dar, după moartea

lui de Beuvron, şi-a petrecut o mare parte din timp la Curte şi i-am pierdut urma.

— Este foarte frumoasă! observă Skye gânditoare.

— *Oui,* răspunse Gaby, dar este acelaşi fel de frumuseţe pe care-l are un crin putred. Când priveşti, totul este perfect, dar dedesubt găseşti un vierme.

— Tu eşti cu mult mai frumoasă, îi şopti Adam lui Skye.

— Nu frumuseţea ei mă deranjează, spuse Skye. Emană răutate. O văd în ochii ei.

Privi în cealaltă parte a încăperii, acolo unde o lăsaseră pe ducesa de Beuvron. Athenais de Montoire o cerceta cu obrăznicie, dar Skye nu se lăsă intimidată şi-i răspunse cu aceeaşi privire îndrăzneaţă. Dispreţuind moda, ducesa îşi purta desfăcut minunatul păr blond-roşcat care îi cădea în valuri pe spate ca o mantie strălucitoare. Faţa era ca a unei pisicuţe, cu o frunte înaltă şi lată, şi se îngusta spre bărbie. Ochii chihlimbarii erau mari şi rotunzi, iar gura lungă şi subţire era vopsită roşu. Numai nasul nu putea fi considerat perfect, pentru că, cu toate că era lung şi elegant, se încovoia la vârf, stricând perfecţiunea. Era încă o femeie frumoasă cu toate că, îmbătrânind, se farda ca să atragă atenţia.

Gaby aşează o mână pe braţul lui Skye, distrăgându-i atenţia de la ducesă.

— Am aflat că Athenais face parte din „escadronul zburător" al reginei.

— „Escadronul zburător"? Ce, Dumnezeu, mai este şi asta?

— Regina foloseşte femei frumoase ca să seducă bărbaţii pe care vrea să-i folosească sau să-i influenţeze. Aceste femei formează „escadronul zburător" şi au nenorocit mulţi bărbaţi.

Skye îşi aruncă privirea în colţul unde stătuse Athenais de Montoire, dar ducesa plecase. Adam o conduse înapoi pe parchetul de dans şi, uitând de ducesa de Beuvron, Skye reîncepu să se simtă minunat. Dansă cu toţi bărbaţii din familie şi apoi se îndreptară spre bufetul aranjat în camerele din jurul sălii de bal; un bufet atât de incredibil încât Skye se gândi că n-o să-i mai fie niciodată foame numai privind la bunătăţile expuse în faţa ochilor ei uimiţi.

Pateuri, fructe de mare, peşte, potârnichi umplute, claponi şi gâşte în sos de ghimbir, limbă fiartă, friptură de porc, cerb, căprioară, vită şi

miel. Plăcintă cu carne de iepure şi raţe împănate, boluri mari cu anghinare în ulei de măsline, lăptuci proaspete, praz şi ridichi; pâine şi chifle proaspete, vase cu unt, cât şi o jumătate de duzină de diferite brânzeturi şi tăvi cu ouă fierte şi condimentate. Pe o altă masă se găsea tortul uriaş din marţipan, înconjurat de prăjituri de toate felurile şi fructe proaspete: pere, cireşe negre, piersici aurii şi caise aromate. Iar vinul, atât roşu cât şi alb, nu lipsea din cupa nici unui invitat.

După ce mâncară şi Skye jură că Adam gustase din toate bunătăţile, ceea ce el negase vehement, s-a dansat din nou. Iar când regele de Navarra a apărut în faţa familiei de Saville, care a rămas uimită, şi i-a cerut lui Skye să-i acorde un dans, le-a fermecat pe doamne. Apoi, cu o plecăciune politicoasă şi cu un zâmbet adresat domnilor, Henri de Navarra s-a îndepărtat împreună cu Skye.

— Ţi-a fost dor de mine, *chérie?* i-a spus el râzând.

— Cum putea să-mi fie dor, *monsieur?* Nici nu vă cunosc, răspunse ea glacial.

Braţul lui o strânse mai tare de talie.

— Trebuie să îndreptăm această greşeală, *madame*, pentru că m-ai vrăjit cu frumuseţea ta celtică.

— Aţi face mai bine să contemplaţi frumuseţea propriei miresei, *monsieur*.

Henri râse de tonul sever al refuzului ei şi, apropiindu-şi faţa, murmură:

— Ai o gură făcută pentru sărutări, *chérie*. Cum poţi să fii aşa de rece cu mine când eu ard de dorinţa să te ating?

Skye întoarse capul spre stânga, după cum cerea dansul, şi apoi îl călcă intenţionat pe picior pe partenerul ei.

— Fiţi atent cum vă purtaţi, *monsieur!*

El s-a crispat atunci când tocul ei ascuţit i s-a înfipt în picior, dar tot a chicotit.

— Răceala ta mă aprinde, *chérie,* a spus el deranjant de tare, pentru că ştiu că ascunde o femeie pasională. Dulceaţa buzelor te trădează, la fel ca şi pulsul care bate frenetic pe gâtul tău adorabil.

— Pulsul îmi bate pentru că ritmul dansului este rapid, *monsieur*, replică ea prompt.

— Ai o minte ageră, *chérie*. Îmi place femeia care poate oferi unui bărbat şi altceva decât frumuseţea.

— Nu v-am oferit nimic, *monsieur*, şi nici nu am de gând. Iminenta mea căsătorie este din dragoste. Nu l-aş trăda niciodată pe Adam de Marisco în nici un fel. Acum, dacă înţelegeţi asta, *mon roi*, ştiu că veţi înceta să vă preocupaţi zadarnic de mine.

— O preocupare pentru dragoste şi frumuseţe nu este niciodată zadarnică, *cherie*.

Skye începuse să se plictisească.

— *Monsieur*, nu mă îndoiesc că această sală este, în seara asta, plină de femei care ar ucide pentru onoarea de a ajunge în patul dumneavoastră. Eu, totuşi, nu sunt una dintre acestea!

Dansul se terminase şi, spre uşurarea ei, Adam venise lângă ea. Skye se înclină adânc în faţa regelui de Navarra şi se îndepărtă la braţul logodnicului ei. Adam chicoti.

— După chipul regelui, iubito, aş zice că l-ai pus la punct.

— Ce băiat imposibil! tună Skye. Se crede irezistibil!

— Asta îi este reputaţia, Skye!

— Nu poate să înţeleagă cuvântul nu, Adam.

— Iubito, nu este un cuvânt cu care este alintat de obicei.

Ea se opri şi, privindu-l, întrebă:

— Nu eşti deloc gelos, Adam? Regele de Navarra vrea să mă seducă.

— De fapt, iubito, sunt furios, dar trebuie să mă gândesc la viitorul nostru. Dacă Elizabeth Tudor nu recunoaşte căsătoria noastră şi nu vom putea să ne întoarcem în Anglia, Franţa este refugiul nostru. Totuşi nu putem rămâne în siguranţă în Franţa dacă omor sau rănesc în duel un prinţ. De aceea trebuie să rămân deosebit de calm, Skye. Dar, privindu-l pe Henri de Navarra cu mâinile pe tine, dezbrăcându-te în gând cu ochii lui obraznici, evaluând locurile tale cele mai frumoase, m-aş fi bucurat dacă aş fi putut să-mi strâng mâinile în jurul gâtului elegant al acestei paiaţe şi să storc viaţa din el.

Skye îl privi mulţumită.

— Crezi că mama ta se va supăra dacă mergem acum acasă? Am putea să le trimitem caleaşca înapoi. Nu este departe.

— De ce, iubito, să părăsim acum o adunare aşa de veselă? o necăji el.

— Pentru că gura mea, despre care regele de Navarra m-a asigurat că a fost făcută pentru sărutări, tânjeşte după a ta. Pentru că, *mon mari,* tânjesc să-ţi simt mâinile pe trupul meu. Pentru că sunt o creatură total neruşinată, Adam de Marisco, şi sunt dornică să te iubesc!

El simţi cum îl cuprinde dorinţa la cuvintele ei provocatoare, la privirea ei sugestivă. O împinse uşor într-un alcov al sălii de bal şi o strânse în braţe în timp ce o privea cu ochi strălucitori.

— Cu ce m-ai fermecat, vrăjitoare celtă?

Buzele lui erau periculos de aproape de ale ei şi Skye simţi că începe să tremure.

Dragoste. Nu a spus cuvântul cu voce tare, ci mai degrabă l-a mimat cu buzele şi el, incapabil să reziste, pentru că erau atât de tentante, le-a sărutat cu pasiune. Skye îi încolăci gâtul cu braţele, presându-şi sânii aproape goi de pieptul lui.

— Du-mă acasă, Adam! murmură ea.

El inspiră adânc şi spuse:

— Lasă-mă o clipă, iubito, ca să mă adun şi încearcă să stai liniştită.

Ochii ei albaştri sclipiră amuzaţi când se îndepărtă de el şi, împreunându-şi mâinile cu un aer de mironosiţă, aşteptă ca el să-şi revină.

Cât de mult îl iubesc! Îmi aminteşte — ochii lui Skye se deschiseră larg când realiză — *de Geoffrey! Nu seamănă deloc fizic, dar sunt identici ca spirit.*

— Ce e, iubito?

— Geoffrey. În acest moment, dintr-un anumit motiv, îmi aminteşti de Geoffrey Southwood.

— Am fost veri, îi aminti el.

— Da, aşa este. Îmi amintesc că mi-ai spus că familia Southwood era ramura legitimă a clanului şi familia de Marisco, cea nelegitimă.

Adam oftă.

— Nu vor mai fi moştentori la Lundy, spuse el trist, şi ramura de Marisco va muri odată cu mine.

— Du-mă acasă, *mon mari*. Cea mai mare tristeţe a mea va fi că nu-ţi voi putea dărui un moştenitor dar mărturisesc în faţa Fecioarei Maria că te voi iubi până la moarte şi chiar dincolo de ea!

— Atunci, Skye, eu voi fi cel mai norocos dintre toţi bărbaţii de Marisco din ultimele cinci secole, zise el galant şi, luându-i braţul, o conduse afară din sala de bal spre caleaşca care îi aştepta.

14

Căsătoria Margueritei de Valois, prinţesă a Franţei, cu vărul ei îndepărtat Henri, regele de Navarra, un hughenot, era controversată. Fusese pusă la cale de mamă, Catherine de Medici, cu toate protestele Sfintei Biserici Catolice. Papa refuzase să acorde o dispensă, dar asta nu se va afla decât după căsătorie, pentru că regina ştia că arhiepiscopul de Paris nu ar fi căsătorit-o pe fiica ei cu Henri de Navarra fără acordul Sfântului Părinte.

Catherine de Medici sosise la Paris ca logodnica lui Henri, cel de-al doilea fiu al lui François I. Odată cu moartea cumnatului ei patru ani mai târziu, se trezise regina Franţei. Soţul ei o dispreţuia găsind-o neatrăgătoare fizic, nefiind atât de inteligent ca să descopere că faţa banală ascundea o minte sclipitoare. Catherine de Medici aşteptă momentul potrivit, ignorând insultele batjocoritoare ale curtenilor. Amanta soţului ei era o femeie uimitor de frumoasă, cu vreo douăzeci de ani mai bătrână decât el, şi cea mai mare ofensă pentru Catherine, era că Diane de Poitiers îi arăta simpatie, străduindu-se să fie amabilă cu micuţa florentină şi să o apere de bârfele nefondate. Acesta era pentru regină lucrul cel mai neplăcut pentru că dorea s-o urască pe această femeie care furase inima soţului ei, încă înainte ca Henri să fi auzit de Catherine de Medici, fiica ducelui de Urbino.

Timp de şase ani, Diane încercase să-şi convingă amantul să consume căsătoria încheiată pentru Franţa şi el începuse să vină numai din obligaţie în patul soţiei sale. Cu unsprezece ani în urmă, Catherine născuse primul ei copil, viitorul François al II-lea; urmaseră două fiice.

Un băiat bolnăvicios nu era de ajuns şi Henri al II-lea începuse să viziteze mai des patul soţiei lui. Aceste vizite conjugale deveniseră deranjante şi chinuitoare pentru Catherine, deoarece, cu toate că nu cunoscuse intim nici un bărbat în afară de soţul ei, simţea că ar fi trebuit să se întâmple altceva decât ceea ce se întâmpla. De fiecare dată era la fel.

Henri îşi anunţa sosirea în dormitorul ei şi nu îi adresa decât trei fraze, mereu aceleaşi. Când sosea o saluta *„Bon soir, madame"*, începea asaltul asupra corpului ei, strigând „Pentru Franţa!" şi, la scurt timp după aceea, când pleca, rostea *„Adieu, madame"*. Catherine fusese însărcinată de unsprezece ori şi născuse şapte copii vii, dintre care patru băieţi.

Când Henri al II-lea murise, în urma unui accident la un turnir, prima acţiune a văduvei lui fusese s-o îndepărteze de la Curte pe Diane de Poitiers, cu toate că acum regina Franţei era o puştoaică frumoasă, Mary de Scoţia. Mary era dirijată în toate acţiunile de rudele mamei ei, puternica familie Guise-Lorraine, care îi conducea şi pe rege, deoarece François al II-lea era complet prostit de micuţa lui soţie.

Din fericire, François al II-lea murise după un an şi Mary de Scoţia fusese trimisă pachet în ţara ei. Charles al IX-lea, cel de-al doilea fiu al Catherinei nu avea decât zece ani şi ea deveni regentă, domnind efectiv, în numele lui. Asta aşteptase în toţi aceşti ani — puterea. Era un afrodisiac incredibil. Timp de douăzeci şi şapte ani aşteptase în umbra altora, dar acum Catherine ieşise la lumină.

Surprinzător, era o femeie tolerantă care se străduia să facă pace între taberele ce ameninţau să sfâşie Franţa. Catherine se născuse catolică dar, când familia de Guise se pusese în fruntea taberii catolice majoritare, Catherine susţinuse în mod subtil cealaltă tabără. Pentru ea, religia nu însemna nimic, deşi urma dogmele credinţei ei, atât cât să nu fie cenzurată de Biserică. Preocuparea cea mai importantă era Franţa şi familia ei domnitoare. Trebuiau să supravieţuiască şi ar fi făcut orice pentru asta.

Catherine de Medici învăţase mult din pasiunea soţului ei pentru Diane de Poitiers. O femeie frumoasă putea obţine foarte mult de la un bărbat. În consecinţă, ea se străduise să adune un mic grup format din cele mai frumoase femei de la Curte, femei care doreau de la regină anumite favoruri. Unele aveau nevoie de bani ca să-şi menţină stilul de viaţă extravagant, altele doreau favoruri pentru ele, pentru membrii familiei sau chiar pentru iubiţi. Catherine lăsase să se împrăştie vestea că ea ajuta dar, odată îndatorată reginei, trebuia să plăteşti prin a o ajuta să manipuleze bărbaţii puternici ai regatului. „Escadronul zburător" devenise renumit şi extrem de eficient.

Catherine nu se amăgea. Pentru că fusese prea bolnav, căsătoria lui François al II-lea cu Mary de Scoţia nu fusese consumată. Actualul rege,

fiul ei Charles al IX-lea avea doar o fetiţă de la soţia lui, Elizabeth de Austria, şi un fiu bastard de la amanta lui, Marie Touchet. Charles era bolnăvicios şi nu mai putea avea copii pentru că ultima boală îl făcuse impotent. Ceilalţi doi fii ai lui Catherine nu erau nici ei mai promiţători. Ducele d'Anjou era îngrozitor de efeminat, purta un cercel în ureche şi convieţuia cu o bandă de tineri de acelaşi fel. Cel mai tânăr Valois, Hercule, rebotezat François după moartea fratelui mai mare, nu avea nici el un fizic puternic.

Următorul moştenitor al tronului Franţei era deci Henri, fiul lui Antoine, duce de Vendôme şi Bourbon şi soţia lui Jeanne, regina Navarrei. Henri de Bourbon, prinţ de Navarra, era un băiat sănătos, ignorant, care fusese învăţat să călărească bine, să alerge desculţ pe dealurile pietroase din Navarra, să se lupte, să bea şi să facă dragoste. Era mândria bunicului său şi o sursă permanentă de îngrijorare pentru mama lui, deoarece Jeanne de Navarra era o protestantă severă şi militantă. La cincispre-zece ani, Henri s-a dovedit a fi, împreună cu vărul lui mai tânăr, prinţul de Conde, salvatorul forţelor protestante, demonstrând că era un excelent conducător militar.

Văzând toate acestea, Catherine de Medici hotărâse că avea o singură alternativă. Îl întâlnise pe Henri în diferite ocazii şi fusese limpede pentru ea că nu era un fanatic religios. Era realist şi, la momentul potrivit, ar fi făcut ce trebuia pentru a câştiga tronul Franţei. Şi putea paria că aceasta nu va însemna încercarea de a-i forţa pe francezi să treacă la credinţa protestantă. După fiii ei neînsemnaţi, el era speranţa Franţei şi, în adâncul sufletului ei, ea ştia că el va fi rege, întrucât casa de Valois va muri odată cu fiii ei. Acest fapt îi fusese prezis de un astrolog şi, deoarece credea în asemenea lucruri, Catherine se hotărâse să-şi căsătorească fiica cea mai mică cu Henri de Navarra.

Regele de Navarra era încântat şi vedea avantajele situaţiei. Marguerite de Valois, însă, nu era deloc încântată. Era îndrăgostită de Henri de Guise şi chiar îi permisese să-i ia fecioria în ideea copilăroasă că ar putea s-o forţeze pe mama ei să consimtă la această căsătorie. Catherine râsese de tactica fiicei ei şi sugerase familiei de Guise că, indiferent dacă ducele Henri ar lua-o de soţie, tot ar putea ajunge cu un picior în groapă. Spre furia şi frustrarea Margueritei, ducele Henri se căsătorise repede cu prinţesa de Porcien şi acum, pe 18 august 1572, ea urma să se căsătorească cu acest necioplit de Navarra.

Credinciosul Paris catolic fusese insultat că adorabila lor Margot, care era foarte îndrăgostită de frumosul duce de Guise era sacrificată în acest fel, dar Catherine de Medici dorea pace între catolici şi protestanţi ca nu cumva Spania şi Anglia să se amestece în treburile Franţei. Acum, totuşi, în noaptea dinaintea căsătoriei aranjată cu atâta grijă, regina întrevedea o altă oportunitate.

Parisul era plin de invitaţi hughenoţi. În majoritatea cazurilor aceştia erau extrem de ofensivi, lăudându-se în taverne cu ceea ce le vor face catolicilor atunci când Henri de Navarra va deveni regele Franţei. Apoi, de asemenea, era influenţa puternică a amiralului Coligny, mare nobil hughenot, asupra regelui. De două ori în ziua aceea Charles nu ascultase de sfatul mamei sale în favoarea celui al lui Coligny şi asta nu se întâmpla pentru prima oară. Catherine de Medici hotărâse că amiralul trebuia schimbat. Era convinsă că, odată făcut acest lucru, regele i-ar fi acceptat din nou sfatul şi protestanţii s-ar fi calmat.

18 august a început ca o zi frumoasă şi caldă. Deoarece mirele nu era catolic, ceremonia căsătoriei urma să aibă loc pe scările catedralei Notre-Dame şi mireasa urma să intre apoi în catedrală ca să asculte liturghia în timp ce proaspătul ei soţ aştepta afară. Piaţeta din faţa catedralei era plină de invitaţii care priveau curioşi mireasa îmbrăcată în mătase azurie, cu jupa brodată cu crinii de aur ai Franţei. Câţiva paji, dintre copii înaltei nobilimi, îi ţineau mantia din ţesătură de aur, împodobită cu hermină, care cădea de pe umerii miresei, în timp ce se îndrepta spre locul care-i era destinat. Toate documentele fuseseră semnate înaintea balului de la Luvru din noaptea trecută şi acum căsătoria urma să fie îndeplinită repede.

Dar Margeurite de Valois le pregătise o surpriză. Când bătrânul episcop al Parisului o întrebă cu vocea lui tremurată dacă îl vrea ca soţ pe Henri de Navarra, prinţesa rămase tăcută. Trecu aproape un minut şi episcopul, evident nervos, repetă întrebarea. Pe chipul lui Margot se lăţi un zâmbet răutăcios, simţindu-se victorioasă. Dacă nu răspund, nu mă pot forţa să închei această căsătorie. Totul este atât de simplu! De ce nu m-am gândit mai devreme la asta? Deodată, regele Charles se aplecă în faţă şi, înfigându-şi degetele în părul surorii sale rebele, îi trase capul în sus şi în jos. Cu un oftat de uşurare, episcopul îl întrebă pe Henri de Navarra dacă vrea s-o ia de soţie pe Marguerite de Valois. Henri rosti

un „Da" răsunător cu o voce sigură şi Margot îi aruncă o privire ucigătoare, dar el nu se intimidă şi rânji obraznic spre furioasa lui mireasă.

Împreună cu familia de Saville, Skye şi Adam intrară în catedrală pentru liturghie şi apoi, pe când se întorceau la Luvru pentru festinul de nuntă, auziră oamenii de pe stradă aclamându-l pe ducele de Guise care se făcea că nu observă. Skye ridică o sprânceană şi concluzionă:

— Ei bine, asta l-ar putea coborî pe Henri de Navarra.

Adam izbucni în râs. Henri de Navarra o plictisise pe frumoasa lui Skye, ignorând refuzul ei. Skye primise flori în dimineaţa aceasta, aduse de un puşti cu faţa murdară care rostise repede:

— Pentru *madame* Burke de la Navarra.

Skye aruncase buchetul pe geam cu un gest violent.

— De Guise va pierde în faţa lui Navarra în lupta pentru Franţa, spuse Adam. Bănuiesc că nu am văzut încă ultimul război civil din Franţa.

— Ce nebunie din partea francezilor să se lupte pentru semantică, observă Skye.

— Nu am înţeles niciodată, cum nişte oameni sănătoşi se pot certa pentru modul în care se închină.

— Şi eu m-am gândit adesea, rosti Adam trist, că dacă Dumnezeu s-ar întoarce pe Pământ, ar vărsa lacrimi amare pentru cruzimile pe care le săvârşesc oamenii în numele Lui.

Ea-l aprobă şi îl luă de mână.

— Hai să ne gândim la ceva mai plăcut, dragul meu, ca de exemplu la nunta noastră.

— Am trimis deja un mesager în Anglia după copii, răspunse Adam. În afară de Robin vor fi uşor de adunat, dar i-am scris lui Robbie rugându-l să-l aducă de la Curte sub motivul că sora lui este bolnavă şi vrea să-l vadă. Nu-i voi scrie reginei decât după căsătoria noastră, de teamă să nu o interzică. Nu vreau să mă opun direct lui Bess Tudor.

— E mai bine aşa, aprobă Skye.

Toată săptămâna care urmă, Parisul sărbători căsătoria regală. Erau bâlciuri şi bucate minunate distribuite de rege în onoarea surorii sale; iar pentru nobilime, festinul şi dansul nu se mai opreau la Luvru. Nici intrigile. Puterea hughenotului creştea, iar cea a Catherinei de Medici pălea.

— Ei bine, *madame*, priveşte ce ţi-a adus această căsătorie, îi şuieră ducele de Guise într-o seară lui Catherine.

— Recunosc că nu este bine, replică regina. Dar îl voi egala pe Coligny şi poate că Navarra îşi va reveni.

— Amiralul Coligny trece în drum spre casă, pe lângă reşedinţa unui vechi prieten al meu, *madame*. Mi-aţi face o onoare dacă mi-aţi permite să vă ajut într-un moment dificil. Amândoi suntem, la urma urmei, de partea Franţei.

– Veţi acţiona desigur, cum vă va dicta conştiinţa, murmură regina depărtându-se.

Amiralul Coligny a fost împuşcat pe 22 august, în timp ce parcurgea drumul scurt dintre palatul Luvru şi casa lui din Paris. Din nefericire, au existat martori care au afirmat că s-a tras dintr-o casă care era proprietatea ducelui de Guise. Totuşi, niciodată nu s-a aflat cine a tras.

Hughenoţii sosiţi la Paris pentru nuntă fuseseră insultaţi şi oamenii regelui abia reuşeau să păstreze ordinea pentru că oraşul clocotea de furie atunci când cele două tabere se întâlneau în locurile publice, tratându-se cu insulte, ameninţări şi uneori cu focuri de armă. Prinţesa de Navarra şi Condé încercau din răsputeri să-şi ţină oamenii sub control.

La Luvru, Charles al IX-lea fusese pe rând ofensat, furios şi temător, ajungând până la isterie, ajutat de mama sa şi ducele de Guise. Încă raţional, Charles ceruse ca asasinul şi complicii săi să fie deferiţi justiţiei.

— Coligny era prietenul meu! strigă. Gândurile lui cele mai de seamă eram eu şi Franţa. El ar fi pus capăt acestui război civil dintre hughenoţi şi Liga catolică. Războiul civil nu este bun pentru ţară! Şi tu ai spus asta, mamă! Mi-ai spus de sute, nu, de mii de ori, că regele care nu poate menţine ordinea este un tâmpit! (Charles se plimba nervos prin apartamentul său.) Un glonte împotriva lui Coligny este un glonte împotriva mea, împotriva Franţei! Vreau să fie găsit imediat acest asasin laş!

Catherine de Medici stătea calmă în scaunul ei. Mâinile îi erau împreunate în poală, iar ochii negri lipsiţi de expresie.

— Te superi fără motiv, Charles, şi trăncăneşti aiurea. Nimeni n-a tras asupra ta sau împotriva Franţei. Amiralul Coligny ţi-a uzurpat în ultimul timp autoritatea şi este evident că cineva care a văzut asta a încercat să îndrepte situaţia. Este regretabil că mijloacele alese nu au

fost deloc paşnice. Totuşi, trebuie să vedem de ce Coligy şi hughenoţii lui n-au fost, în ultimul timp, deloc înţelegători.

— Sire, murmura de Guise, aţi fost mai mult decât generos cu aceşti eretici şi acum ei încearcă să vă înjunghie pe la spate.

— Ce vrei să spui? întrebă regele îngrozit.

— Hai, Charlot, răspunse ducele d'Anjou, fratele mai mic al regelui, nu este evident?

— Ce să fie evident, Henri? Nu înţeleg, bolborosi Charles.

D'Anjou îl cuprinse pe fratele lui mai mare cu braţul şi-i şopti pe un ton confidenţial:

— Coligny a fost împuşcat şi martorii, toţi hughenoţi, spun că s-a tras dintr-o casă care este proprietatea duşmanului lui de moarte, de Guise, aici de faţă. De unde ştim dacă nu cumva Coligny a plănuit totul şi că pretinsul asasin nu este un hughenot?

— Dar de ce ar face aşa ceva, Henri?

— Deoarece, dragul meu Charlot, dacă amiralul Coligny ar putea să-i convingă pe toţi susţinătorii lui că tu, iubitul nostru rege, şi de Guise, loialul tău servitor, aţi fost responsabili de tentativa de omor, ar putea să-i incite să se răscoale chiar aici, în Paris. Hughenoţii i-ar ucide pe toţi membrii familiei Valois şi l-ar înscăuna pe tronul tău pe regele lor hughenot de Navarra. Pretenţia lui, după ce noi nu am mai fi, este chiar legitimă şi, cu Margot ca regină, cine i-ar nega dreptul asupra Franţei? Frate, asta nu este o conspiraţie împotriva lui Coligny, ci este un complot împotriva ta! Împotriva Franţei!

— Prostii!

Toţi, inclusiv regele îngrozit, îşi întoarseră privirea spre fratele vitreg mai tânăr al lui Charles, ducele d'Alençon.

— Într-adevăr, Charles, rosti tărăgănat d'Alençon, le permiţi lui de Guise şi d'Anjou să te sperie ca să-ţi pierzi minţile. Indiferent care ar fi adevărul, nici Coligny, nici hughenoţii nu vor să te distrugă. Dacă aş căuta un mişel, frate, aş căuta mai aproape de casă!

— Şi ce vrei să spui cu asta, d'Alençon? întrebă ducele de Guise ducând mâna la sabie.

— *Mon Dieu*, de Guise, eşti curajos şi sigur de tine, îl ironiză cel mai tânăr prinţ Valois. Vei îndrăzni să ridici sabia în prezenţa regelui?

— La naiba, d'Alençon! interveni regina. Ne îndepărtăm de miezul problemei. De ce se ciorovăiesc cele mai mari familii ale Franţei, Valois şi Guise-Lorraine, legate nu numai prin legături de sânge, dar şi prin religie? Să mă ierte Dumnezeu pentru că am încercat să fac pace între eretici şi Biserica mamă. Am greşit şi am produs suferinţe inutile. (Catherine de Medici se ridică de pe scaun şi îngenunche în faţa fiului său.) Iartă-mă, Charles! Am greşit şi nu te-am sfătuit bine! Mă voi retrage la mănăstire şi am să-mi petrec zilele ispăşind acest păcat teribil.

Şi d'Anjou şi de Guise îşi ridicară ochii spre cer în încercarea de a părea pioşi, dar bietul duce d'Alençon abia se abţinu să nu izbucnească în râs la gestul teatral al mamei sale. El ştia, la fel ca şi ceilalţi, că nu avea nici o intenţie să se călugărească.

Totuşi, regele era total afectat şi confuz. Mama lui îi fusese întotdeauna un punct de sprijin în viaţă. Şi nu-l părăsise niciodată.

— Nu, mamă! Nu mă părăsi! Vom rezolva împreună şi această problemă! se rugă el, ajutând-o pe Catherine să se ridice.

— Există numai o cale, sire, rosti de Guise ferm. Trebuie să-i omorâm pe hughenoţi.

— Dar să ucizi este un păcat, murmură regele.

— Nu, frate, şopti d'Anjou, Biserica nu ne va condamna pentru că i-am distrus pe eretici. Ne va aduce laude.

Charles o privi pe mama lui. Catherine de Medici nu spunea nimic, dar clătina afirmativ din cap.

— Nu pot.

— *Trebuie!* tună de Guise.

— Nu ai de ales, rosti d'Anjou. Sau ei, sau noi, dragul meu frate! Şi nu putem să te pierdem! Tu reprezinţi Franţa!

— Pe toţi?

— *Pe toţi!* sublinie de Guise cu o strălucire fanatică în ochi.

— Nu pe Navarra sau pe Conde, declară regina cu o voce hotărâtă.

Dacă Margot ar scăpa de Navarra, nu ar fi decât o chestiune de timp ca prinţesa de Porcien să fie părăsită de soţul său, ducele de Guise, fiii mei să fie ucişi fără milă, şi, Navarra fiind mort, de Guise s-ar căsători cu o prinţesă din familia Valois şi ar pretinde apoi cu obrăznicie tronul. O, nu, vicleanul meu prieten, cugetă regina, *sunt mai deşteaptă decât tine!*

— Trebuie să fie toţi, fără excepţie, insistă de Guise.

— Navarra şi Condé se vor converti la catolicism când nu vor avea de ales. Fără lideri, hughenoţii rămaşi nu vor avea altă şansă decât să se întoarcă la Biserica-mamă. Avem nevoie de aceşti oameni, Charles. Sunt întreprinzători şi deştepţi şi au multe de oferit. Navarra şi Condé trebuie păstraţi.

— Da, mamă, înţeleg, dar pe ceilalţi omorâţi-i pe toţi! Nu vreau să rămână nici unul în viaţă! Nici unul!

Charles începu să tremure de frică.

— Marie, scânci el. O vreau pe Marie!

— Du-te după *mademoiselle* Touchet! îl repezi regina pe d'Alençon.

Schiţând o plecăciune cu un zâmbet prefăcut de felicitare, ducele d'Alençon rosti sfidător:

— Deîndată, mamă.

Şi părăsi dormitorul regal.

Mademoiselle Touchet, amanta regelui, veni repede din apartamentele învecinate. Văzându-i mâhnirea, Marie alergă spre rege şi începu să-i aline temerile, liniştindu-l cu vocea ei blândă şi melodioasă. Regina înclină aprobator din cap şi apoi le făcu semn celorlalţi să iasă împreună cu ea din cameră. Regele, îngrozit, nici măcar nu observă.

Odată ieşită din încăperile regelui, Catherine de Medici i se adresă fiului ei şi ducelui de Guise:

— Vă avertizez la modul cel mai serios, domnilor: dacă Navarra sau Condé păţesc ceva, nu le veţi supravieţui decât până aflu, şi ştiţi că nu spun vorbe în vânt!

— Când trebuie organizat totul? întrebă d'Anjou.

— Vino în apartamentele mele şi vom discuta despre asta, rosti mama lui, îndepărtându-se rapid de apartamentele regelui.

Intrând în salon, le îndepărtă cu o mişcare a mâinii pe doamnele ei de onoare şi apoi, întorcându-se spre de Guise şi spre fiul ei, decise:

— În noaptea asta.

— Nu este timp, replică de Guise.

— Nu avem de ales. În momentul acesta, Coligny încă este rănit, dar mâine sau în zilele următoare se va simţi destul de bine ca să vină la rege cu acuzaţii. Atunci totul va fi pierdut pentru noi. Trebuie să fie la noapte! Înainte ca amiralul să aibă prilejul să-l vadă din nou pe Charles.

— Încă nu s-a înserat, mormăi de Guise. Dar, dacă ne mişcăm repede şi îi anunţăm pe oamenii noştri... Odată ce începem, tot Parisul se va uni pentru a-i distruge pe hughenoţi Da, se poate face! Vom începe când va bate de două dimineaţa. Este destul de repede, *madame*?

— Da. Este ora potrivită pentru că pioşii hughenoţi vor dormi. Toţi, în afară de bunul meu *beau-frère*, care va participa la ultimul bal dat în onoarea căsătoriei lui cu fiica mea. Mâine, Margot şi Navarra vor pleca la Chenonceaux în luna miere.

— Eu încă susţin ca Navarra să fie omorât, bombăni de Guise.

— Pentru ca legătura ta adulteră cu fiica mea să devină legală după, bineînţeles, îndepărtarea soţiei tale? Nu cred, de Guise. Fii recunoscător că nu te-am gonit în aceste ultime trei seri din patul fiicei mele, unde ţi-ai făcut de cap în timp ce Henri de Navarra juca tenis cu d'Alençon pe terenurile de lângă râu.

— *Madame*! începu ducele cu intenţia de a nega.

— Nu te deranja să negi. Nu este important. Acum contează doar să-i distrăm la noapte pe dragii noştri Navarra şi Condé. Pentru Condé, distracţia va fi *mademoiselle* de Grenier.

— Mamă, nu poţi să-l ademeneşti pe Condé cu o femeie! Este şi el proaspăt căsătorit şi, în afară de asta, este îngrozitor de prudent, interveni d'Anjou.

— Mă subestimezi, fiule, replică Catherine izbucnind în râs. Pasiunea lui Condé este şahul, iar *mademoiselle* de Grenier este cea mai bună jucătoare de şah de la curte. Ea îl va ţine ocupat, în timp ce pe soţia lui o va distra d'Alençon, pe care-l iubeşte ca pe un frate.

— Şi Navarra? întrebă ducele de Guise.

— Pentru Navarra am un tratament special. Din noaptea dinaintea căsătoriei, a urmărit-o insistent pe cea care va fi în curând nora contelui de Cher. Este o irlandeză logodită cu fiul contesei din prima căsătorie, *monsieur* de Marisco. L-a refuzat fervent pe Henri, ceea ce, desigur, l-a înfierbântat şi mai mult.

— Şi ce se întâmplă cu logodnicul? întrebă d'Anjou.

— El se amuză, răspunse regina, şi nu-l consideră pe Navarra o ameninţare serioasă pentru logodnica lui. Dacă nu l-aş ajuta, Navarra nu ar avea nici o şansă. Ducesa de Beuvron era pe punctul să se căsătorească odată cu de Marisco. Acum că este văduvă, i-ar plăcea să-i

recâştige favorurile. Voi avea grijă să aibă prilejul să-şi pledeze cauza în noaptea asta, în timp ce tu, d'Anjou, o vei conduce pe *madame* Burke într-un loc izolat unde să-l întâlnească pe Navarra. Ea va crede că mă va întâlni pe mine deoarece doresc să-i transmit un mesaj pentru Elizabeth Tudor.

— Şi dacă face apel la simţul onoarei lui Navarra? întrebă de Guise. Ce se va întâmpla atunci?

Catherine de Medici pufni iritată.

— Trebuie să-ţi explic chiar totul? D'Anjou, ştii camera mea secretă.

— Cea cu patul din alcov, mamă?

— Da! O vei duce acolo pe *madame* Burke. Leagă-i mâinile şi ai grijă să fie pe pat mai mult dezbrăcată. Are sâni minunaţi şi am observat că Navarra este fascinat de ei. Gentileţea lui va dispărea în faţa dorinţei. Te poţi bizui pe reacţiile lui Navarra atunci când este vorba de o femeie frumoasă. D'Anjou, aşteaptă până după ora unu dimineaţa ca s-o atragi pe irlandeză. Vrem ca Navarra să fie foarte ocupat când orologiul va bate ora două.

Ultimul bal era un adevărat spectacol ce se întindea din sălile palatului Luvru până în grădinile pline de flori care mărgineau Sena. Neţinând cont de atenţiile supărătoare şi permanente ale lui de Navarra, Skye se bucura de timpul petrecut la Paris. Totuşi, decise că prefera Curtea Tudorilor. Aici erau prea multe intrigi, iar membrii ei erau prea răi pentru gustul ei.

— Nu am crezut niciodată, i se destăinui ea lui Adam, că voi spune că îi prefer pe englezi şi modul lor direct dar, în comparaţie cu francezii, sunt mai puţin complicaţi.

— Crezi, irlandeză imposibilă, că vei înceta vreodată să lupţi împotriva noastră?

Ea îi aruncă o privire de safir plină de inocenţă.

— Englezii luptă împotriva irlandezilor, Adam, nu invers.

— Dar nu acest englez, murmură el, aplecându-se să-i atingă buzele cu ale lui.

— Dacă nu încetezi cu această comportare provocatoare, voi face cu siguranţă o scenă.

— Copii, îi întrerupse Gaby. Îmi pare rău să vă deranjez, dar regina a cerut ca fiul meu să-i acorde o audienţă ducesei de Beuvron.

— Niciodată, mamă!

— Adam, nu o poţi refuza pe regină. Athenais este una dintre favoritele ei. Ştiu că nimic din ce spune ducesa nu-ţi poate schimba simţămintele dar, deoarece regina s-a implicat, trebuie s-o asculţi pe Athenais.

— Adam, interveni Skye blând, de câte ori nu am vrut eu s-o refuz pe Bess Tudor şi tu cu Robbie nu m-aţi lăsat s-o fac. Du-te şi vorbeşte cu nemernica aia, ca să n-o ofensezi pe regină.

— Ai dreptate, draga mea, mă voi duce şi voi asculta trăncăneala lui Athenais şi îţi promit, mamă, că n-o să-i sucesc gâtul delicat!

Traversă apăsat sala de bal spre locul unde, lângă regină, aştepta ducesa de Beuvron, ascunzându-şi un zâmbet.

— Eşti aşa de potrivită pentru el, draga mea, rosti blând Gaby. Nu l-am văzut de ani de zile atât de fericit pe fiul meu şi îţi voi rămâne veşnic recunoscătoare pentru asta.

— Nu este greu să-l fac fericit pe Adam, Gaby. Îl iubesc şi nu voi mai lăsa nimic să intervină între noi.

— *Madame* Burke?

Cele două femei se întoarseră şi, recunoscându-l pe ducele d'Anjou, schiţară câte o reverenţă graţioasă.

— Înălţimea Voastră.

— *Madame* Burke, mama mea ar dori să vorbească în particular cu dumneavoastră dacă veţi fi amabilă să mă urmaţi.

— Regina doreşte să mă vadă?

— Cred, *madame*, că mama mea doreşte să trimită prin dumneavoastră un mesaj pentru regina Elizabeth.

— Du-te, draga mea, zise Gaby. Eşti onorată că regina Catherine îţi va vorbi personal. (Gaby netezi părul şi rochia lui Skye cu un gest matern.) Hai, *ma belle*, eşti gata. *Allez! Allez!*

Ducele d'Anjou zâmbi plăcut şi o conduse pe Skye.

— Nu pot să nu observ, *madame*, spuse el galant în timp ce părăseau sala de bal, că toaleta dumneavoastră este punctul de atracţie al serii. Această nuanţă luminează claritatea pielii şi nu am crezut vreodată că se poate folosi combinaţia de argintiu cu perle roz pentru jupon. Croitoreasa este evident o franţuzoaică.

— Mă daţi de gol, *monsieur*, replică Skye zâmbind. Trebuie să recunosc că rochia a fost făcută de croitoreasa de la Archambault.

— Ea a ales culorile?

— Nu, îmi aleg întotdeauna culorile şi materialele.

— Aveţi mult gust, *madame*.

— Unde mergem? îl întrebă Skye pe d'Anjou, observând că se îndepărtează din ce în ce mai mult de sala de bal.

— Mama are un birou într-o aripă mai izolată a palatului, care îi conferă o anumită intimitate.

Skye se mulţumi cu explicaţia primită şi-l urmă pe duce dintr-un coridor în altul, încercând să ţină minte pe unde treceau. Ducele o conduse pe o scară îngustă, urcă două etaje şi deschise o uşă lambrisată.

— Vă rog să intraţi, *madame* Burke. Mama mea va sosi în câteva minute.

— *Merçi,* spuse ea politicos trecând pe lângă el şi apoi mintea îi explodă de durere şi o cuprinse un întuneric adânc.

Instinctul de conservare o ajută să se concentreze şi să realizeze că se afla pe un pat cu baldachin. Am căzut? Am suferit vreun atac, de mă doare atât de rău capul? Încercă să se ridice cu grijă şi descoperi că braţele îi erau legate la spate. Încercă să-şi dea seama unde se găsea şi, încet, începu să i se limpezească gândirea. Ducele d'Anjou îi spusese că mama lui dorea să-i vorbească în particular şi o condusese spre biroul privat al reginei Catherine. Şi, când am intrat în birou am... leşinat? Dar de ce am braţele legate?

Skye reuşi cu greu să se ridice.

— *Monsieur*, strigă ea. Sunteţi aici, *monsieur* d'Anjou?

Îi răspunse numai liniştea. Se simţea prea slăbită ca să se scoale de pe pat, dar observă corsajul şi fusta toaletei de bal aşezate pe un scaun.

Se privi uluită şi constată că purta doar cămaşa de mătase. Restul lenjeriei, inclusiv ciorapii şi jartierele, erau aranjate lângă toaletă. Skye auzi deschizându-se uşa şi paşii fermi ai unui bărbat care se îndreptau spre ea.

Perdeaua se trase la o parte şi apăru de Navarra cu faţa numai zâmbet, atunci când spuse cu o voce încântată:

— Ah, *chérie,* toată seara am fost bolnav de grija că te vei răzgândi.

În clipa aceea Skye realiză că fusese condusă și pregătită pentru a fi sedusă. Dar de cine și de ce? Sunt doar un musafir la Curtea Franței. Nu sunt amestecată în intrigi sau în politică. Și, în mod evident, de Navarra nu face parte din complot sau, cel puțin, nu în mod conștient. A fost folosit la fel ca și mine.

— *Monsieur*, zise cu o voce care spera să pară calmă și sigură, nu știu despre ce vorbiți. Nu vedeți? Mâinile îmi sunt strâns legate la spate. Nu am venit de bunăvoie.

Henri se așează pe pat lângă ea și afirmă nedumerit:

— Dar, *chérie,* ai răspuns la una din scrisorile mele de dragoste sugerând să te întâlnesc, în timpul balului, în cabinetul secret al soacrei mele, la ora două noaptea.

— *Monsieur*, sunt pentru prima dată la Luvru. Cum puteam să știu de această cameră? Vă rog, desfăceți-mi legăturile. Adam de Marisco și familia lui se vor îngrijora și se vor întreba unde sunt; și chiar nu știu cum să mă întorc în sala de bal. Vreți să mă ajutați?

— Adică nu ai răspuns la scrisoarea mea de dragoste, *chérie?* întrebă de Navarra perplex.

— Nici nu am primit-o, protestă Skye.

— Totuși ești aici, insistă el.

— Ducele d'Anjou m-a adus. A spus că regina dorește să transmită prin mine un mesaj pentru regina Angliei.

Catherine de Medici își cunoștea bine oponenții. Prevăzuse că priveliștea oferită de Skye, pe jumătate dezbrăcată, îl va atrage pe Navarra și avusese dreptate. El aproape că nu auzea cuvintele ei pentru că era cu mult mai interesat de sânii ei frumoși, care se umflau provocator în decolteul bluzei de mătase. Frumoasa irlandeză îi aprinsese simțurile din clipa în care o văzuse și acum, aici, ea era la discreția lui, cu fiecare bucățică a corpului delicios — mai mult decât își imaginase vreodată în visele sale indecente.

— Dar suntem aici și ar trebui să fim nebuni să nu profităm de această oportunitate!

Întinzând mâna desfăcu panglicile bluzei, lăsând-o pe Skye complet goală până la talie. Navarra îi atinse sânii plin de admirație, deoarece avea cel mai perfect piept pe care-l văzuse vreodată.

— *Monsieur*, îl rugă Skye. Sunt logodită cu un bărbat pe care-l iubesc. Cum mă voi putea întoarce la el dacă am fost dezbrăcată de altul?

Navarra îi mângâie carnea mătăsoasă cu mişcări circulare.

— *Chèrie*, pot paria că, văzând aceste mici fructe frumoase pe care le ai, nici un sfânt nu s-ar putea abţine. Şi, în afară de asta nu eşti virgină, *madame*.

— Dar trebuie să-mi păstrez onoarea! strigă Skye.

— Onoarea unei femei se restabileşte uşor, *chèrie*, rosti blând regele Navarrei. Dacă-i dăruieşti un colier de diamante sau un mic castel, totul este în regulă.

— Ai acumulat multă experienţă în cei nouăsprezece ani de viaţă, *monsieur*, replică Skye sec.

El râse, amuzându-se de spiritul ei.

— Am avut prima femeie la treisprezece ani, *madame*. Şi nu cred că de atunci a trecut o noapte fără să am o femeie pe care să o fericesc.

Henri de Navarra se ridică şi începu să se dezbrace.

— Poate că n-ai venit de bunăvoie în acest pat, *madame*, dar eşti aici şi, dacă te-aş lăsa să pleci, aş regreta toată viaţa.

— Voi ţipa, îl ameninţă ea.

— Nimeni nu va auzi, *chèrie*, replică el izbucnind în râs. Regina şi-a ales biroul în cel mai îndepărtat colţ al Luvrului din mai multe motive şi unul dintre cele importante a fost acela să nu se audă nimic atunci când interoghează un prizonier. Dacă ţipi, nu-ţi va veni nici un suflet în ajutor şi te va durea gâtul. (Îi scoase acele din păr cu grijă şi, punându-le pe o noptieră mică, îi despleti buclele negre ca noaptea.) Nu te teme, *chèrie*, îi şopti el încet cu o voce plină de pasiune. Îţi va plăcea ce vom face împreună. Sunt un amant priceput, ţi-o promit, şi-ţi voi oferi plăcere, *chèrie*. Nu-ţi fac nici un rău, jur!

Skye privi în ochii de culoarea ambrei şi înţelese că nimic din ce va spune nu-l va abate pe tânărul rege de la dorinţa de a seduce. Era lipsită de apărare în faţa pasiunii lui şi cel mai bun lucru pe care-l putea face era să creadă că spunea adevărul şi că nu-i va face nici un rău. Totuşi, nu va obţine nimic de la ea. Va sta liniştită şi se va ruga ca el să termine repede. Va pleca mâine de la Curte şi din Paris şi nu-l va mai revedea vreodată. Adam nu va afla niciodată! Skye se ruşina de ultimul

ei gând, dar nu-l va face să sufere cu această poveste pe bărbatul pe care-l iubea, dacă nu era nevoie.

— Vrei să-mi dezlegi mâinile, *monsieur?* Mă dor braţele şi nu mă simt confortabil. Promit să nu mă lupt cu tine.

Henri dezlegă panglica de mătase cu care era imobilizată şi, în timp ce Skye îşi frecă braţele, el îi îndepărtă de tot bluza. Apoi, spre surprinderea ei, o împinse uşor pe perne, îi aduse braţele deasupra capului şi le legă repede de tăblia patului.

— Îmi pare rău, *chérie,* rosti el cu o voce plină de regrete, dar în ciuda jurămintelor tale, ştiu că moralitatea te va face să-ţi aperi virtutea. Am ceva mult mai bun de făcut cu mâinile decât să mă feresc de răbufnirile tale.

Ridicându-se din nou, regele se dezbrăcă de tot.

Skye îl urmărea pe sub pleoapele pe jumătate lăsate. Era un bărbat înalt, aproape cât Adam, cu oase mari. Mai degrabă slab, avea un aspect stângaci şi, când se urcă lângă ea în pat, observă că avea picioare lungi. Când îi scoase juponul şi îi mângâie şoldul, remarcă că avea mâini subţiri şi foarte elegante.

— Ce frumoasă eşti! zise el admirativ. Pielea ta este ca cea mai fină mătase, dar bănuiesc că nu sunt primul bărbat care face această comparaţie. Totuşi, n-am cunoscut niciodată o femeie cu o piele atât de fină, *chérie.* Are asupra mea efectul unui drog.

El se aplecă şi începu să-i sărute pieptul, înfierbântându-i sfârcurile cu atingerea buzelor.

— *Mon Dieu, chérie,* eşti perfectă!

La naiba, se gândi Skye furioasă când simţi că se înfioară. Este un amant priceput şi nu mă devorează ca pe o bucată de brânză, mizerabilul, ci încetul cu încetul, până când n-o să mai pot suporta! Regele strânse ferm cu gura sfârcul stâng şi sugea înfometat, făcând-o să-i scape un ţipăt uşor.

Într-o clipă, îşi ridică capul.

— Îţi place, *chérie?* Trebuie să-mi spui ce-ţi face plăcere.

— Nu-mi pasă ce faci, răspunse ea rece. Nu contează.

— Ce mincinoasă mică eşti, *chérie.* Crezi că poţi să-ţi ascunzi pasiunea? Eşti o femeie prea cinstită, râse el uşor. Imediat, *ma belle,*

imediat, îi murmură el în ureche, imediat vei sta sub mine gemând de plăcere. Eşti una dintre acele creaturi delicioase care sunt făcute să fie posedate, iar eu sunt bărbatul care s-a născut să iubească femeile! Vom face ceva incredibil împreună!

Apoi o muşcă uşor de gât, înainte de a-i captura buzele. O sărută cu pricepere, limba lui gustând-o, lăsând, peste tot unde ajungea, o aromă de mentă. Skye simţi trezindu-se în ea primele semne ale dorinţei şi se dispreţui profund pentru această slăbiciune. Cu un strigăt furios, îşi întoarse faţa într-o parte, şuierând:

— Nemernicule! Ia-mă şi termină odată!

— Aşa, *chérie,* începi să simţi şi tu, murmură el satisfăcut.

— Nu simt nimic, îl repezi ea.

— Simt cum tremuri de plăcere, târfă fierbinte.

— Nu ştiu dacă imaginaţia sau părerea bună pe care o aveţi despre dumneavoastră este mai mare! rosti ea caustic.

— Nici una, nici alta, *chérie.* Am altceva mai mare căreia îi este foame de trupul tău minunat.

Încălecând-o cu grijă, se aplecă şi începu să se joace cu sfârcurile ei, muşcându-le uşor, lingându-le şi sugându-le, până când ea crezu că va muri de plăcerea care o cuprinsese.

— Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc!

Skye murmură această litanie în timp ce îşi înjura corpul care o trăda, care începea să răspundă fără ruşine la cererea lui fierbinte. Ştia că ceea ce simţea era doar reacţia trupului, dar era supărată că nu putea să oprească pofta delicioasă pe care o simţea.

Ochii lui de ambră o priveau amuzaţi şi, cu un oftat, Skye îşi întoarse faţa, urându-l şi mai mult pentru tonul blând cu care-i alina mâhnirea.

— Nu, *ma belle,* nu trebuie să te urăşti. Cedează-mi şi-ţi voi oferi o plăcere imensă.

— Niciodată!

Cu un suspin de regret tânărul rege îi părăsi sânii frumoşi şi începu s-o sărute pe tot corpul cu buzele lui flămânde. Încet, torturând-o, gura lui se mişcă în jos, despărţindu-i ferm coapsele ca să-şi îngroape faţa în despicătura ei umedă deja de dorinţă. Limba lui începu un ritm chinuitor, continuu, până când ea nu mai reuşi să nege plăcere pe care o simţea şi gemu slab.

El ridică capul şi o privi cu ochii plini de dorinţă. Apoi, cu o mişcare rapidă, intră în corpul ei cald, mişcându-se încet şi ritmic. După un timp care lui Skye i se păru infinit, regele întrebă:

— Îţi place, *chérie?* Vrei să recunoşti acum că sunt cel mai bun amant pe care l-ai avut vreodată?

— Asta nu este dragoste, *monsieur*, murmură Skye. Este viol! Nu cunoaşteţi diferenţa?

— Ce încăpăţânată eşti, *ma belle,* mormăi el, dar nu voi reuşa. Am reputaţia că pot regula o femeie o noapte întreagă.

Se auzi bătaia surdă a orologiului care indica ora două şi Henri de Navarra îşi ascunse faţa în bogăţia parfumată a părului lui Skye, inhalând aroma de trandafiri. Nici una din femeile pe care le avusese nu-i plăcuse atât de mult ca *madame* Burke şi bănuia că, dacă ar fi acceptat în loc să se opună, ea l-ar fi terminat deja de vreo câteva ori.

Skye se întrebă când se va termina. Lipsea deja de o oră din sala de bal şi poate că Adam începuse s-o caute. Cum îi va explica o absenţă mai îndelungată? Cine ştie ce-i va spune d'Anjou ca să-l inducă în eroare. Pasiunea pe care Navarra reuşise s-o trezească în ea, dispăru din cauza îngrijorării. Va trebui să-l forţez să termine mai repede. Închizând ochii, pentru ca el să nu poată vedea cum îl păcălea, Skye gemu convingător şi începu să-şi mişte corpul în ritm cu al lui. Folosind vechiul truc pe care-l învăţase în harem, îşi strânse muşchii vaginali în jurul bărbăţiei lui.

— Ah, *chéri!* gemu el la urechea ei, ce delicios mă torturezi. Te rog, nu te opri!

Dar Skye descoperi că nu era un bărbat pe care să-l termini repede şi aproape că nu mai putea să continue de oboseală când, cu un strigăt puternic de triumf, el o inundă cu tributul cremos. Skye exclamă şi ea, dar de uşurare. Poate că acum va fi mulţumit şi ea va putea să se întoarcă la Adam înainte ca el să afle de ruşinea ce i se întâmplase. Câteva momente, regele rămase culcat pe pieptul ei, încercând să-şi recapete respiraţia.

— *Mon Dieu, chérie,* eşti minunată, dar pariez că ţi s-a mai spus.

— Acum, *monsieur*, că sunteţi satisfăcut, pot să plec?

— *Chérie,* abia am început. Nu am de gând să te las până în zori.

Încă culcat pe ea, se aplecă s-o sărute duios.

— Haide, *ma belle,* chiar nu ţi-a plăcut deloc? întrebă el cu un zâmbet cald.

— Ce-i voi spune logodnicului meu dacă mă veţi ţine până în zori? Va trebui să-i spun adevărul. Că ducele d'Anjou m-a răpit din sala de bal sub un pretext şi m-a pregătit pentru viol. Mama logodnicului meu a fost cu mine atunci când a venit d'Anjou şi va confirma spusele mele. Gândiţi-vă la scandalul ce va urma. Sunteţi căsătorit de mai puţin de o săptămână cu o prinţesă de sânge regal şi deja o înşelaţi cu o altă femeie, şi pe deasupra una care se opune. Lăsaţi-mă să plec acum şi voi putea ajunge în sala de bal fără să afle nimeni!

— Judeci inteligent, *ma belle,* dar faptul că mă culc cu altă femeie nu va stârni nici un scandal. Este felul meu de a fi şi toţi se aşteaptă la asta, indiferent dacă sunt mire sau nu. Scumpa mea soţie m-a înşelat deja cu amantul ei, de Guise, primindu-l în patul ei în după-amiezile petrecute cu cumnatul meu d'Alençon. Şi, deoarece eu sunt hughenot şi Margot, o bună catolică, acest fapt nu este considerat un păcat de bunul popor al Franţei. Margot consideră că este datoria ei regală să mă înşele şi, de aceea, aventura noastră nu va provoca nici un scandal.

— *Monsieur,* unde vă este onoarea? Găsiţi cu adevărat satisfacţie şi plăcere să forţaţi o femeie legată care nu vă doreşte? Să vă fie ruşine!

— Eşti cu adevărat adorabilă, *chérie,* când eşti supărată, glumi el, dar, înainte ca Skye să poată replica, uşa biroului se deschise brusc şi prinţul de Condé năvăli înăuntru.

— Henri! Slavă Domnului că nu ţi s-a întâmplat nimic! Îmbracă-te! Suntem pe punctul de a fi omorâţi şi trebuie să fugim!

Navarra îl privea leneş pe vărul lui în timp ce se dădea jos de pe Skye.

— Henri, sincronizarea ta este deplorabilă, ca de obicei. Dar, oricum, ce tot trăncăneşti?

— Parisul este în război, vere! Strigă Condé. Oamenii noştri sunt masacraţi în casele lor de către membrii Ligii Catolice! O mulţime care ne caută încearcă să năvălească în Luvru. Soldaţii regelui le ţin piept, dar numai Domnul ştie cât vor putea rezista! Am aflat deja vestea că a murit Coligny. Grăbeşte-te, Henri!

Navarra se îmbrăcase deja. Zâmbetul lui, cu câteva minute mai înainte ca al unui băiat, devenise rânjetul unui om bătrân auzind vorbele vărului său. Se întoarse spre Skye:

— *Madame*, regret că nu am ţinut cont de avertizările dumneavoastră. Slăbiciunea mea dintotdeauna a fost că sexul îmi domină mintea; totuşi, nu regret nimic din interludiul nostru, decât că nu a fost mai lung. Coboară trei etaje. Uşa de jos se deschide spre grădină şi vei găsi uşor drumul până la sala de bal.

Înclinându-se, o sărută repede, cu ochii plini de regret.

— *Adieu, chérie!*

Se întoarse şi plecă.

— *Monsieur!* strigă ea în urma lui. Nu mi-ai dezlegat mâinile.

Regele se aplecă şi desfăcu repede nodurile de mătase.

— Iartă-mă, *ma belle!* rosti el blând.

— Dumnezeu să te apere, de Navarra, răspunse ea calm.

El râmji satisfăcut, spunând, în timp ce ieşea în fugă din cameră:

— Ştiu că ţi-am atins inima, *chérie!*

Apoi, părăsi camera împreună cu Condé.

Pe Skye o umflă râsul. Ticălosul ăsta înfumurat este la un pas să-şi piardă viaţa şi îl preocupă dacă a fost un amant bun.

Deodată auzi afară zgomote de luptă şi ţipete îngrozitoare. Skye se ridică de pe patul răvăşit şi se îmbrăcă în grabă. Trebuia să-l caute pe Adam şi ştia că şi el o căuta cu disperare. Nu era uşor să se aranjeze fără ajutorul lui Mignon, dar Skye reuşi să-şi pună în ordine hainele şi părul. Fără să mai privească înapoi, fugi în jos pe scări, spre grădini.

Ajunsă afară, auzi ţipetele îngrozitoare ale celor care erau omorâţi în diferite locuri din oraş. Oprindu-se o clipă ca să se orienteze, Skye văzu de cealaltă parte a grădinii ferestrele luminate ale sălii de bal şi se îndreptă repede într-acolo. Zgomotul din sala de bal era îngrozitor, deoarece toţi discutau cu aprindere ca să risipească tensiunea nervoasă. Pe estrada regală, Catherine de Medici discuta calmă cu fiul ei, soţia lui, Margot de Navarra, Condé şi soţia lui Condé. Ochii pătrunzători ai Catherinei observară apariţia lui Skye şi, pentru un minut, cele două femei se înfruntară din priviri. Skye susţinu cu o privire plină de ură privirea triumfătoare care străluci o clipă pe faţa grasă a reginei.

— Skye! Doamne, iubito, am înnebunit! Unde ai fost?

Adam o îmbrăţişă strâns şi văzându-l atât de îngrijorat, Skye înţelese pericolul în care fusese şi, neputând să se controleze, izbucni în lacrimi.

— Oh, Adam, mi-a fost aşa de frică!

— Hai, fată mică, murmură el. Vino cu mine, iubito. Trebuie s-o liniştim pe mama. S-a speriat rău.

Cu braţul lui iubitor pe după umeri, traversară camera ajungând lângă Gaby şi întreaga familie de Saville.

— Copila mea, ce s-a întâmplat? întrebă Gaby. Dumnezeule, ce frică m-a cuprins, ţinând cont de atrocităţile care se petrec acum în oraş.

— Nu aici, Gaby, pledă Skye. Mai târziu, vă voi explica mai târziu.

— Acum că suntem toţi, zise contele, trebuie să plecăm, copii. Sunteţi gata?

Bărbaţii înclinară din cap afirmativ şi Adam îi explică repede:

— Antoine este îngrijorat pentru că vila pe care am închiriat-o este a unui hughenot şi mulţimea ar putea s-o atace. Trebuie să mergem să luăm copii şi servitorii înainte să fie atacaţi. Nu va dura mult.

— Va fi în regulă, dragul meu, aprobă ea. Rămân aici cu mama ta.

Contele de Cher, fiii lui, ginerii şi fiul vitreg se îndreptară cu paşi mari spre estrada regală, unde Antoine vorbi cu regina câteva momente. Aceasta dădu aprobator din cap şi bărbaţii ieşiră repede din sala de bal. Skye se întoarse către Gaby, oftând.

— A fost o şmecherie ca să-l ţină pe Navarra ocupat şi în siguranţă, departe de mulţime, Gaby. Ducele d'Anjou m-a dus în cabinetul particular al reginei, m-a lovit, m-a dezbrăcat şi m-a lăsat jumulită ca o gâscă de Crăciun. Navarra a crezut că eu îl voi aştepta pentru o întâlnire amoroasă.

— Dar când a aflat că ai fost păcălită, draga mea?

— Ah, Gaby, cavalerismul nu este o trăsătură a lui Navarra. M-a violat şi Adam nu trebuie să afle. Şi-ar pierde cumpătul şi l-ar omorî! Iar dacă Adam ar omorî un prinţ de sânge şi moştenitor al tronului Franţei nu am putea rămâne în Franţa. Dacă Elizabeth Tudor nu va aproba căsătoria noastră şi ne va interzice accesul în Anglia şi nici aici nu am putea rămâne, ce vom face, Gaby? Unde ne vom duce? Te rog să-mi promiţi că nu-i vei spune lui Adam!

Gaby încuviinţă. Skye era la fel de pragmatică ca ea şi aprecia asta. Nu era nevoie să-i spună lui Adam. Skye avea dreptate că el ar fi fost îngrozitor de furios şi, desigur, ar fi vrut să-şi apere onoarea. Dezavantajele depăşeau de departe avantajele.

— Ai dreptate, copila mea, spuse Gaby, spune-mi un lucru. Este un amant aşa de bun cum se spune? întrebă ea cu o curiozitate adorabilă.

— Este încă tânăr, răspunse Skye, dar se va desăvârși și are talent.

Gaby râse ușor înțelegând total punctul de vedere al lui Skye.

— Cred că ar fi foarte descumpănit de aprecierea ta, șopti ea.

— *Madame* Burke.

Atât Gaby cât și Skye se ridicară repede din respect pentru regină. Aceasta îi zâmbi cu căldură lui Gaby și apoi își întoarse privirea spre Skye.

— Nu voi uita serviciul pe care mi l-ați făcut-o în noaptea asta, *madame*, zise ea. Indiferent ce se spune despre mine, eu nu îi uit niciodată pe cei care m-au ajutat. Catherine de Medici vă este prietenă.

— De ce? întrebă Skye calm.

— Pentru că, *madame*, ați fost singurul mod în care am putut să-l salvez de furia lui de Guise. Nu ați căutat să obțineți atenția lui, ceea ce l-a atras și mai mult, ginerele meu nefiind obișnuit să fie disprețuit și refuzat de o femeie frumoasă. Am aflat că sunteți o femeie inteligentă și, dacă nu ați fi înțeles poziția mea, v-ați fi plâns și ați fi aruncat acuze care să fie auzite de toată Curtea.

— Nu l-aș răni pe logodnicul meu, Majestate, cu dezonoarea suferită în noaptea asta.

— Oricum, veni replica derutantă, este modul de a proceda al celor puternici și o știți. Când are loc nunta dumneavoastră?

— La Archambault, de hramul Sfântului Mihail.

Catherine de Medici se întoarse spre Gaby.

— Voi veni, decise ea calm. În săptămâna aceea sunt la Ussé, dar mă voi opri o noapte la Archambault. Am înțeles de la contele Antoine că plecați din Paris în noaptea, asta așa că vă spun la revedere până la nuntă.

Regina înclină capul și se îndreptă spre estrada regală.

— *Mon Dieu!* suspină Gaby. Nu am primit niciodată la Archambault pe cineva dintre membrii familiei regale! Doamne, Skye, îți dai seama de onoarea care ni se face? Regina va veni la nunta ta!

Lui Skye îi venea să râdă. Membrii familiei regale! Cei mai mizerabili oameni din lume. Ei bine, poate că prezența lui Catherine de Medici la nuntă va constitui un atu în fața lui Bess Tudor.

— Căsătoria cu Geoffrey Southwood, vărul lui Adam, a avut loc în prezența lui Elizabeth Tudor, la palatul din Greenwich, îi spuse ea lui Gaby.

— Adam nu mi-a spus niciodată asta, remarcă Gaby. Căsătoria cu Southwood a fost fericită, nu-i aşa?

— Foarte fericită!

— Deci prezenţa reginei v-a adus noroc. Acum vei fi din nou căsătorită în prezenţa unei regine şi asta-ţi va purta, din nou, noroc, *chérie*.

— Ce idee, Gaby!

Skye se aplecă şi o îmbrăţişă pe soacra ei.

— Ştii, afirmă ea, nu am avut niciodată o soacră. Sunt aşa de fericită că îmi eşti *belle-mère*, Gaby!

Gaby de Saville simţi că îi dau lacrimile. Ar fi făcut un efort s-o iubească pe oricare nevastă a lui Adam, dar cu Skye aceasta era foarte simplu.

— Voi aprinde o sută de lumânări pentru Sfânta Fecioară că Adam te are pe tine, rosti ea cu sensibilitate.

— Şi eu voi îi voi aprinde încă o sută de lumânări pentru că l-am găsit, răspunse Skye. Ah, Gaby! De data asta simt că totul va fi bine!

15

Contele de Cher şi fii săi ajunseră tocmai la timp în cartierul Marais. O ceată furioasă se pregătea să năvălească în casa pe care o închiriaseră, ştiind că proprietarul era un hughenot.

— Omorâţi-i pe eretici! strigau oamenii furioşi.

— Opriţi! strigă Antoine de Saville, dar nu reuşi să se facă auzit din cauza vacarmului.

Adam îl văzu pe unul din oamenii ducelui de Guise care conducea mulţimea şi se îndreptă spre el, strigând cu vocea sa profundă:

— *Monsieur*, cu toate că proprietarul casei este hughenot el nu este la Paris. Casa este închiriată de un bun catolic, contele de Cher. În casă se află familia şi servitorii lui, nu hughenoţii.

— Casa trebuie arsă, răspunse bărbatul, este ordinul ducelui.

— Înţeleg, răspunse Adam, realizând că ducele, care avea casa în apropiere, folosise prilejul ca să confişte această proprietate. Cu toate acestea sper că-i veţi permite tatălui meu vitreg să-şi scoată din casă oamenii şi bunurile. Contele de Cher este în graţiile regelui şi ale reginei Catherine.

Omul ducelui de Guise aprobă.

— Grăbiţi-vă. Cu fiecare clipă, mulţimea înnebuneşte şi devine tot mai avidă de sânge.

Adam îi strigă contelui:

— Avem timp să luăm lucrurile, copiii şi servitorii, *beau-père*. Vor să incendieze casa.

— Alexandre! Yves! strigă contele. Repede la grajduri şi pregătiţi caleştile, chiar şi cele care nu sunt ale noastre! Louis, Henri, Robert! Voi rămâneţi călare în faţa intrării. Adam, hai cu mine înăuntru!

Servitorii împachetaseră toată noaptea, pregătindu-se pentru plecarea de a doua zi a stăpânilor şi încărcară caleştile în câteva minute, în timp ce gloata urla afară ameninţătoare. Se îndreptară spre Luvru în timp ce

în urma lor, mulţimea Parisului năvăli în casă, jefuind şi distrugând totul înainte de a-i da foc.

Când ajunseră la palat, femeile îi aşteptau neliniştite şi nerăbdătoare să părăsească Parisul. Din cauza agitaţiei, Skye se trezi singură cu Adam într-o caleaşcă care nu aparţinea familiei. S-a cuibărit în braţele lui şi, apăsându-şi obrazul de umărul lui puternic, adormi. Toată seara fusese pentru ea o experienţă dureroasă şi, ca întotdeauna după o perioadă de criză, era extenuată. Când se trezi, se aflau departe de capitală, dar întâlniră, din loc în loc, aceleaşi urme de violenţă pe care le lăsaseră în urma lor. În câteva locuri, de-a lungul drumului, se ridicaseră spânzurători de care atârnau bărbaţi şi femei, dar şi copii, legănându-se în dimineaţa clară de vară.

Skye izbucni în lacrimi.

— Nu pot să cred că Dumnezeu trece cu vederea asemenea cruzime, rosti ea cu tristeţe.

— Nici hughenoţii nu sunt mai buni, replică el. Fanaticii religioşi nu ascultă decât dogma lor. Nu te uita, iubito. Nu poţi să faci nimic pentru aceste biete suflete.

Nu opriseră decât ca să schimbe caii şi pentru gustări frugale. Antoine de Saville dorea să ajungă la Archambault cât mai repede. Se pregătea un război civil şi, în astfel de momente, cel mai bine era să te afli în propriul castel. Călătoria spre Paris durase cinci zile, dar întoarcerea numai trei. Ajunseră la Archambault după ce se întunecase, obosiţi şi emoţionaţi de ceea ce văzuseră şi trăiseră în ultimele două săptămâni.

În regiunea din jurul castelului Archambault hughenoţii nu fuseseră aproape deloc atacaţi, cu toate că pastorul lor împreună cu câţiva credincioşi fugiseră la La Rochelle. Cei mai mulţi aşteptau, ştiind că contele îi va proteja, pentru că erau cei mai buni culegători, dogari şi cultivatori. Şi avuseseră noroc că preotul satului era un bătrân plăcut, cu o inimă bună, care-şi implorase enoriaşii să nu imite excesele petrecute la Paris.

Deoarece erau departe de Paris, şocul masacrului din noaptea Sf. Bartolomeu nu fusese prea tare resimţit de cei din Archambault. Viaţa reveni repede la normal odată cu sosirea familiei de Saville şi începerea pregătirilor pentru nunta lui Adam de Marisco cu Skye O'Malley. La început se plănuise ca ceremonia să fie restrânsă, în familie; dar acum, după ce

regina îşi anunţase participarea, planurile se schimbară. Urma să fie o mare sărbătoare.

La sfârşitul lunii august, Skye număra zilele rămase până la nuntă şi până când va avea lângă ea pe toţi copiii ei. Căsătoria se stabilise pentru douăzeci şi nouă septembrie, sărbătoarea St. Michael şi copiii sosiră pe douăzeci, sărind emoţionaţi din caleaşca care-i adusese de la Nantes, unde ancorase corabia lui Skye.

Erau toţi, chiar şi fiul ei cel mai mare, Ewan, care-şi părăsise proprietatea din Irlanda ca să participe la nunta mamei lui.

— Nu te teme, mamă, spuse el rânjind. Unchii Shamus şi Conn O'Malley au grijă de Ballyhennessey în locul meu.

— Unde este soţia ta?

— Eu şi Gwyn am hotărât să aşteptăm până când vei putea să vii la nunta noastră. Şi este încă foarte tânără, mamă. Eşti nerăbdătoare să devii bunică? glumi el.

— Eşti aşa de sigur că poţi fi tată, Ewan? îl contră ea.

El chicoti şi apoi roşi când Murrough spuse:

— Mamă, are deja doi bastarzi!

— Ewan! se şocă Skye dar Adam şi bărbaţii familiei de Saville hohotiră din toată inima aprobând, evident, realizările lui Ewan.

— *Mon Dieu*, Skye, chicoti contele, făcând cu ochiul, ce nepoţi grozavi îmi aduci! Deci, îţi plac doamnele, aşa-i, flăcăule? Da, desigur, eu sunt prea bătrân pentru aşa ceva, dar fiii mei sunt sigur că pot să-ţi arate cele mai drăguţe fete din zonă.

— *Beau-père*, îl certă Skye, nu trebuie să-l încurajezi.

— De ce nu, *chérie?* Este un bărbat adult! Să fii mândră de el!

Skye se uită neajutorată spre Gaby care-şi ridicase spre cer ochii plini de simpatie, dar nu spuse nimic. Toţi cei din familia de Saville îi salutau pe copiii lui Skye ca şi cum ar fi fost rude de sânge, iar copiii care nu avuseseră niciodată cu adevărat nişte bunici se lipiră de cuplul francez şi de nepoţii acestora. Ewan şi Murrough se împrieteniră repede cu Henri şi Jean St. Justine care erau apropiaţi de vârsta lor, petrecându-şi timpul împreună călărind şi mergând la vânătoare şi, după cum bănuia Skye din cauza zâmbetelor satisfăcute, umblând şi după femei. Catherine-Henriette St. Justine era cu un an mai tânără decât Willow, care o admira mult pentru că fetiţa de unsprezece ani participase la un bal la

Luvru, în timp ce ei încă nu i se permisese să meargă la Curtea Tudorilor. Charles Sancerre devenit repede prietenul lui Robin, iar micuţa Deirdre Burke, care urma să împlinească cinci ani în ianuarie, fusese dusă la grădiniţa castelului cu Antoinette de Saville care avea deja cinci ani. Nici măcar Padraic nu rămase fără companie, avându-l pe Michel Sancerre.

Cei mai mari erau, evident, bucuroşi să-şi revadă mama, dar cei doi micuţi Burke nu-şi aduceau aminte de Skye şi erau prudenţi în relaţia cu ea. Deirdre, totuşi, îşi amintea de Adam care fusese cu ea o bună bucată de timp cât lipsise Skye şi era sigură că este „tatăl" ei, iar Padraic, care o imita în orice pe sora lui mai mare, îl striga şi el la fel.

— Lasă-i, zise Adam calm atunci când Skye încercă să-i corecteze. Cu vremea vor afla despre Niall dar, pentru moment, au nevoie de un tată. Spre marea surprindere a lui Skye şi cei patru copii mai mari începuseră să-i spună „tată" lui Adam. Robin nu-i spusese aşa decât lui Geoffrey, iar băieţii O'Flaherty, care nu şi-l aminteau pe Dom, în mândria lor irlandeză, nu-i strigaseră pe Geoffrey şi Niall decât după titlu.

Doar Willow îi spusese „tată" lui Niall, dar chiar şi ea cedase farmecului lui Adam de Marisco.

— Ce magie exerciţi asupra copiilor mei? glumi ea.

— Nici o magie, iubito, le dăruiesc doar ceea ce le lipseşte.

— Ah, Adam, sunt aşa de fericită cu tine!

Cu trei zile înainte de nuntă, croitoreasa, care făcea ultimele modificări la rochia de nuntă a lui Skye, remarcă, cu gura plină de ace:

— *Madame*, v-aţi îngrăşat! Înseamnă că sunteţi foarte fericită deoarece cele mai multe mirese slăbesc înaintea nunţii. Trebuie să modific talia din nou.

Skye rămase nemişcată până ce croitoreasa îşi termină treaba, dar Gaby observă cum pălise.

După ce femeia plecă cu toaleta, Gaby de Saville o privi pe Skye şi întrebă îngrijorată:

— Ce este, draga mea?

— Sunt însărcinată, Gaby. Doamne Dumnezeule, ce mă fac?!

O clipă, contesa de Cher se pierdu cu firea şi îşi duse instinctiv mâna la gură ca să-şi înăbuşe un strigăt de durere.

— Este, desigur, copilul lui Navarra. Blestemat să fie! De ce nu a putut să te lase în pace?

— O singură dată, Gaby, m-a avut numai o singură dată. Cum de s-a putut întâmpla?

— Uneori, este de ajuns, observă trist contesa.

— Gaby, ce mă fac? Cum să mă căsătoresc cu bărbatul pe care-l iubesc, purtând în pântece bastardul altui bărbat? Doamne Dumnezeule, ce să fac?

— Nu ai de ales, draga mea. Trebuie să i se spună lui Adam.

— Nu!

— Ascultă-mă, Skye. Tu şi Adam vă iubiţi. Aţi parcurs un drum lung şi greu ca să fiţi împreună şi l-ai făcut pe fiul meu mai fericit decât l-am văzut vreodată în toată viaţa lui. Tu eşti cea care l-ai completat şi, dacă-l părăseşti, mi-e groază să mă gândesc cum va reacţiona. Îi vom spune adevărul lui Adam. Ştii că nu te va părăsi sau blama, ci din contră, se va gândi la tine şi la ce ai suferit din cauza lui Navarra. Al doilea lui gând va fi de răzbunare şi va trebui să-l oprim de la această nebunie. Cunosc o bătrână vrăjitoare care trăieşte în pădure şi ale cărei poţiuni te vor face să scapi de acest copil nedorit sau, dacă nu poţi să faci asta, naşte copilul şi vom găsi o ţărancă să-l crească.

— Nu pot să distrug un copil care nu s-a născut, Gaby. Şi ştiu că Adam mă va ierta, dar pare atât de nedrept să-l rog s-o facă. Dacă el va hotărî să mă repudieze, am să înţeleg, rosti ea şi lacrimi mari începură să-i curgă pe obraji.

— Cheamă-l pe Adam, i se adresă Gaby lui Mignon.

Camerista ieşi repede, în timp ce femeile rămaseră fiecare cu gândurile lor, aşteptându-l. Gaby observă cât se frământa Skye, învârtind şi trăgând de batista de dantelă.

Intrând în dormitor, Adam se grăbi şi îngenunche lângă Skye, văzându-i chipul palid.

— Despre ce este vorba?

Skye nu reuşi decât să-l privească fără să spună nimic, în timp ce lacrimile îi curgeau pe faţă. Înainte ca fiul ei să înnebunească de grijă, Gaby îi explică toată întâmplarea.

— La naiba, izbucni Adam supărat. Ai lăsat-o să poarte singură această sarcină după ce a păţit în Maroc, mamă? Am crezut că eşti mai sensibilă!

— Nu vorbi aşa cu mama ta, Adam de Marisco! S-a purtat minunat cu mine!

— Îl voi omorî! mârâi el.

— De aceea nu am vrut să-ţi spunem, nebunule! îi repezi Gaby. Mult bine ne-ai face tuturor, inclusiv lui Skye, dacă l-ai omorî pe moştenitorul tronului Franţei. Crezi că ar exista un loc pe lumea asta unde să te poţi ascunde? Este îngrozitor că Skye este însărcinată, dar acum este prea târziu ca să mai putem schimba situaţia.

— Voi înţelege dacă nu vei vrea să te mai căsătoreşti cu mine.

— Ce blestemată de prostie mai este şi asta, femeie?! De şase ani aştept să mă căsătoresc cu tine! Nopţi în şir am suspinat de dorul tău şi m-am blestemat pentru prostia de a te fi lăsat să pleci! Aş putea să-l omor pe Henri de Navarra că te-a violat, dar copilul pe care-l porţi este pe jumătate al tău şi voi avea grijă de el! Nu voi fi atât de nebun ca să-l dau unei ţărănci. Acum nu mai plânge ca o prostuţă şi sărută-mă!

Şi îi atinse tandru buzele.

— Oh, Adam, te iubesc atât de mult, dar fiecare membru al familiei va afla că nu este copilul tău. Nu pot să te fac de ruşine!

— Nu-ţi face griji! interveni Gaby. Când Athenais a rupt logodna cu Adam şi a împrăştiat minciunile, copiii din familia de Saville erau prea tineri ca să înţeleagă sau ca să-şi aducă aminte. Numai surorile bune ale lui Adam şi Antoine ştiu adevărul. Le voi povesti ce ţi s-a întâmplat şi vor păstra secretul, deoarece te iubesc la fel ca şi mine pentru fericirea pe care ai dăruit-o fratelui lor.

— Vezi, fată mică, nu poţi să-mi scapi de data asta. Este scris să fii soţia mea.

Îşi simţi fiinţa cuprinsă de o mare bucurie şi îi zâmbi fericită printre lacrimi.

Iar când îmbrăcă toaleta de nuntă, deveni o mireasă încântătoare în mătasea verde ca mărul ce acoperea doar parţial juponul de catifea verde, cu corsajul decoltat brodat cu fir de aur şi perle mici. Lenjeria era de mătase, evident cu ciorapi de culoare verde deschis cu modele de viţă de vie şi pantofi delicaţi cusuţi cu perle.

Mignon îi împodobise părul cu trandafiri de mătase aurii, la care Skye asortă perle de culoare crem, ce-i evidenţiau gâtul frumos. Cu o

prevedere neobişnuită, Willow îi adusese din Anglia casetele cu bijuterii şi Skye renunţase la piesele pe care le primise de la Nicolas.

Deoarece ceremonia se tranformase, prin participarea Catherinei de Medici, într-o sărbătoare a întregii regiuni, renunţară la capela castelului şi decorară biserica din sat cu trandafiri şi alte flori de toamnă. Toţi sătenii se îmbrăcaseră cu haine de sărbătoare şi îşi decoraseră casele în cinstea mirilor.

Îngenunchind lângă Adam în timpul ceremoniei, Skye avea sentimentul ciudat că în spatele lor erau musafiri sufletele foştilor ei soţi şi, în mintea ei, toţi aprobau zâmbind. Dom, desigur, nu era prezent, dar putea să-l vadă pe Khalid el Bey, pe Geoffrey Southwood şi Niall Burke şi chiar pe Fabron de Beaumont, acel suflet chinuit a cărui soţie fusese un timp scurt. Iar când Adam îi puse pe deget inelul de aur, imaginea lor dispăru, inima ei umplându-se de fericirea prezentului.

Ieşiră din biserică în urările invitaţilor şi ale ţăranilor şi Adam îşi ridică în braţe frumoasa soţie, îmbrăţişând-o cu pasiune şi sărutând-o zgomotos. Apoi, conducând procesiunea, reveniră la castel pentru festinul de nuntă.

— Eşti la fel de fericită ca şi mine, lady de Marisco? întrebă el şi zâmbetul ei constitui cel mai elocvent răspuns.

Pe pajiştile castelului se aşezaseră mesele şi atât invitaţii cât şi ţăranii admirau fericita pereche, ca şi pe Catherine de Medici şi pe prinţesa Margot, care sosise singură şi neanunţată de dimineaţă de la Chenonceaux. Apoi apăruse şi de Guise, de asemenea în mod misterios fără soţie.

Înainte de a se aduce bucatele, contele de Cher toastă:

— Adam de Marisco nu-mi poartă numele şi nici nu-mi va moşteni pământurile, dar acest fiu al iubitei mele soţii îmi este la fel de drag ca şi fiii mei. Mă bucur că şi-a găsit o femeie care i-a cucerit inima şi le urez la mulţi ani împreună!

— *Vive! Vive!* strigară musafirii, ridicându-şi toţi cupele.

Felurile de mâncare savuroase şi diverse, însoţite tot mai des de vinul bun încinseră spiritele şi sătenii începură să danseze. Spre deliciul acestora, Skye şi Adam li se alăturară, încurajându-i şi pe ceilalţi meseni să facă la fel. Se înnoptase şi se aprinseră torţele, deoarece nimeni nu voia să plece acasă. Până la urmă, singurul mod de a-i trimite la culcare

a fost să plece mirele şi mireasa. Soacra şi cumnatele, împreună cu mama Cecily care venise cu copiii, o întâmpinară pe Skye în uşa dormitorului.

Mama Cecily rosti emoţionată şi fericită:

— Sunt sigură, draga mea, că nunta asta este făcută în rai. Nu mi-a plăcut că tânăra Bess te-a trimis ultima dată atât de departe.

— Regina nu ştie încă nimic despre această căsătorie, mamă Cecily. Robbie va merge săptămâna viitoare la Curte ca să obţină acordul reginei.

— Ar fi bine, murmură mama Cecily, să trimiţi un cadou bogat cu fratele meu, deoarece se zvoneşte că aceste negocieri de căsătorie o irită. Nu-i place să vadă oameni fericiţi, asta el

Înainte ca Skye să poată replica, se auziră exclamaţiile de admiraţie ale femeilor familiei de Saville când Mignon aduse şi desfăcu cămaşa de noapte din mătase roz cu decolteul indecent de adânc. Skye se dezbrăcă repede, ajutată de femei, şi îmbrăcă cămaşa de noapte.

Clarice spuse cu voce tare ceea ce gândeau toate:

— *Mon Dieu!* De ce ne-am obosit să te îmbrăcăm? Cămaşa ţi se potriveşte ca a doua piele şi, deoarece îl cunosc pe fratele meu, cred că n-o s-o porţi prea mult timp. Ai grijă să nu o rupă în graba lui, încheie ea într-un hohot general de râs.

— Vine soţul, anunţă Musette din cadrul uşii.

— Repede, strigă Gaby, în pat, copila mea! Nu cred că Adam ar accepta ca alţii să vadă ceea ce este numai pentru el.

Skye se băgă în pat şi, cu mâini pricepute, scoase acele şi florile de mătase din păr, întinzându-le mamei Cecily. Mignon se repezi să-i perie părul desfăcut şi, exact când termină, bărbaţii familiei şi ceilalţi invitaţi îl împinseră pe Adam, într-o cămaşă de noapte din mătase, în cameră.

— Este pregătit pentru dumneavoastră, *madame* de Marisco, aşa cum va fi toată viaţa, rosti Alexandre de Saville, râzând.

— Dacă aş avea şi eu asemenea frumuseţe să mă aştepte, chicoti Yves.

— Afară! mormăi Adam. Ieşiţi cu toţii!

Gaby îl sărută pe fiul ei, urându-le:

— Să fiţi mereu fericiţi, copii!

Dormitorul se goli şi, în fine, Adam închise ferm uşa, băgându-se repede în pat.

După un moment nespus de lung de tăcere, Skye zise blând:

— Doamne, suntem căsătoriţi, Adam!

— Te iubesc, Skye de Marisco, declară el calm. Te iubesc foarte mult!

— Nu trebuie să te culci cu mine dacă nu vrei, zise ea deodată. Voi înţelege.

— Unde să dorm, Skye?

— Ştii la ce mă refer, Adam!

— Îl va afecta pe copil?

— Nu.

— Până când, Skye? Trebuie să-mi spui lucrurile astea, pentru că n-am mai fost tată.

Nu eşti tată, ar fi vrut ea să-i strige. Nu voi putea să-ţi dăruiesc niciodată un copil, ţie, bărbatului pe care-l ador. Acesta este un bastard şi o ştim amândoi!

În loc de asta, îi explică:

— Depinde de copil, Adam. Când voi fi foarte mare şi copilul se va situa jos nu trebuie să mai încercăm, dar acum nu este nici un pericol.

— Bine, spuse el, aruncându-şi cămaşa de noapte. După cum vezi, Skye, am de gând să-mi folosesc din plin drepturile maritale.

Skye se ridică în picioare şi-l întrebă, rotindu-se:

— Îţi place cămaşa mea de noapte, *mon mari?*

— Dacă vrei s-o păstrezi întreagă, *madame*, ar trebui s-o scoţi înainte s-o rup de pe tine.

Skye lăsă să-i cadă încet cămaşa şi, la fel de goală ca şi el, îşi plimbă privirea pe bărbăţia lui întărită.

— Cred că-ţi place ce vezi, *madame*, glumi el.

— Mi-a plăcut întotdeauna, *mon mari,* răspunse ea obraznic. Ţie-ţi place ce vezi?

Dintotdeauna, chicoti el, trăgând-o jos lângă el şi lipindu-i trupul fierbinte de cel încins al lui.

— Te iubesc, dragul meu Adam!

Se sărutară flămânzi, simţind focul care-i cuprindea şi începură să se mângâie reciproc, dorindu-se unul pe altul din ce în ce mai mult.

— *Ma femme,* eşti cea mai senzuală fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată. Şi mă bucur că după căsătorie nu ai devenit pudică.

Se jucă pe îndelete cu sânii ei, sărutându-i şi iubindu-i cu o înflăcărare din ce în ce mai mare, iar Skye simţi pe piciorul ei bărbăţia fierbinte şi dură, dorind-o cât mai repede şi cât mai adânc în ea.

În noaptea aceea se iubiră ca şi cum abia atunci s-ar fi cunoscut.

— Minunata mea mireasă! exclamă el, înnebunit de dorinţă.

Îşi strecură mâna între coapsele ei, mângâindu-i buzele catifelate şi excitând-o cu degetul cu care freca tandru profunzimea feminităţii ei, până când ea începu să geamă şi să palpite.

— Oh, Adam, vreau să te ating şi eu!

— Nu încă, iubito, dar cât de repede, promise el şi apoi o întoarse pe burtă.

Îi linse spatele şi îşi frecă bărbăţia de fesele ei, aprinzându-i şi mai mult pasiunea.

— Adam, te rog! Sunt atât de fierbinte pentru tine în noaptea asta, *mon mari!*

El se întinse pe spate şi rosti blând, eliberând-o:

— Acum, fată mică, sunt al tău.

Skye scoase un mic ţipăt de plăcere şi cuprinse repede în palmă penisul întărit şi fierbinte. Dădu frâu liber pasiunii şi Adam se crispă uluit în momentul în care simţi pe toată lungimea limba ei mătăsoasă. Îl luă în gură şi-i supse flămândă capătul vibrant, sugându-l şi lingându-l până când el gemu, nemaiputându-se abţine. Dar Skye nu se opri din dulcele chin — se ghemui între coapsele lui şi-i luă bărbăţia între sânii ei plini, mângâindu-l cu sfârcurile întărite şi presându-l uşor între globurile catifelate.

Închise ochii, savurând propria-i excitare provocată de excitarea lui, gândind că nimic nu putea fi mai minunat decât clipa de faţă. Adam îi întrerupse gândurile, răsturnând-o rapid sub el, iar Skye îşi depărtă coapsele, expunând despicătura roză şi suculentă. El gemu adânc şi se înfipse în ea dintr-o singură mişcare, iar Skye îşi contractă rapid muşchii, prinzându-l captiv în dulceaţa ei fierbinte.

— Simt ca şi cum aş fi intrat în miere fierbinte, şopti el pierdut, rămânând nemişcat şi savurând senzaţia dată de muşchii ei care se relaxau, făcând să curgă, de-a lungul penisului, sucul ei perlat.

Ieşi pentru o secundă din ea şi Skye protestă printr-un ţipăt, scoţând apoi un geamăt profund de plăcere când îi simţi limba lingându-i miezul umed, pentru ca în secunda următoare să intre iar în ea, începând un ritm frenetic.

— Oh, da, Adam, da, ia-mă, iubeşte-mă!

Se pierdură amândoi într-un orgasm care-i uni printr-o legătură ce nu putea fi desfăcută — dragoste. O legătură călită de întâmplările vieţii, de durere şi de pasiune.

În mod surprinzător, atât Murrough cât şi Ewan plecară bucuroşi la Universitatea din Paris. Ewan hotârâse că, dacă tot era aici, să primească o educaţie franceză, ca şi tatăl lui. Nu era un elev strălucit ca Murrough, dar era destul de bun şi, dată fiind situaţia din Irlanda, nu putea să-i strice să aibă relaţii în Franţa.

Lui Willow, Skye îi lipsise foarte mult şi era extrem de fericită că erau împreună, mai ales că-i plăcea foarte mult şi această familie franceză, atât de gălăgioasă şi de volubilă. Willow se ataşase şi de noua ei bunică şi începuse să înveţe de la Gaby toate secretele unei castelane. Iar când nu se ţinea scai de contesă era cu noile ei verişoare, fiind prima oară în viaţa ei când avea prietene de acelaşi rang cu ea şi de vârstă apropiată.

Antoine de Saville şi vărul lui, Charles Sancerre, deveniră umbrele lui Robin, conte de Lynmouth, cei trei băieţi călărind împreună, prinzând păsări şi visând cu ochii deschişi la fapte eroice.

În grădiniţa de la Archambault micuţa Deirdre Burke împreună cu buna ei prietenă, Antoinette de Saville, învăţase să facă primele împunsături de broderie în timp ce micul lord Padraic Burke se juca cu soldaţii de lemn împreună cu noii săi veri, Jean-Pierre, Claude şi Michel, toţi patru supravegheţi de nişte fete cu obrajii îmbujoraţi, cu pieptul ca nişte perne şi care îi răsfăţau fără ruşine.

Era o situaţie care-i permitea lui Skye să se concentreze asupra sarcinii care nu era deloc uşoară. Spre amuzamentul şi, în acelaşi timp, spre supărarea ei, Adam descoperi starea în care se afla şi îi ţinea bucuros ligheanul când se trezea dimineaţa, îi oferea gentil orice delicatesă la care bănuia că poftea şi îi masa gleznele.

Uneori asta o făcea să se simtă vinovată când îşi amintea că nu era copilul lui, ci rezultatul unui viol regal. Ea încerca, de dragul lui, să menţină o atitudine plăcută dar, uneori, o umbră de nefericire i se aşternea pe faţă şi patru persoane înţelegeau motivul. Atunci când erau împreună, surorile lui Adam, Isabeau şi Clarice, încercau s-o consoleze pe frumoasa lor cumnată.

— Nu trebuie să urăşti copilul, Skye, zise Isabeau. Este o victimă, ca şi tine.

— Mă rog zi şi noapte să nu semene cu tatăl lui, replică Skye.

— Gândeşte-te la Adam, rosti Clarice, cu ochii ei albaştri plini de căldură. Vai, Skye, nu ştii cum a fost atunci când Athenais a rupt logodna! Adam era atât de tânăr şi atât de îndrăgostit şi avea mare nevoie de înţelegerea ei sau, cel puţin, de discreţie. În loc de asta ea l-a făcut de râs. Bineînţeles că nimeni nu a crezut-o deoarece s-a căsătorit imediat cu bătrânul duce de Beuvron şi toţi au crezut că ea încerca să se scuze pentru a alege o ofertă mai bună, dar lui Adam, care ştia adevărul, i-a fost ruşine. Îşi dorise întotdeauna un copil. Lasă-l să considere că acesta este copilul lui, Skye, te rog!

Skye îşi aminti cum îi povestise Adam că mai multe fete din Lundy pretinseseră că el este tatăl copiilor lor şi el nu negase, acceptând paternitatea şi având grijă să nu le lipsească nimic. Aprecia cât era de bun cu copiii ei, mai ales că trimisese la Paris băieţilor O'Flaherty scrisori cu noutăţi şi cu sfaturi, şi atât Ewan cât şi Murrough îi răspunseseră cu entuziasm tatălui lor vitreg, iar atunci când veniseră acasă de Crăciun, Skye observase că îl îmbrăţişaseră cu afecţiune.

Mai descoperise că Willow exersa pe Adam şiretlicuri femeieşti, cerându-i constant părerea în diverse probleme, iar când, de Anul Nou, el îi dăruise nişte perle aurii care să-i pună în valoare pielea întunecată, ea îşi aruncase braţele în jurul gâtului lui Adam, strigând:

— O, tată! Te iubesc aşa de mult şi sunt aşa de fericită că eşti tatăl meu!

Robin îl idolatriza în mod deschis pe Adam de Marisco deoarece constituise infuenţa masculină cea mai lungă asupra vieţii lui şi i se părea că o avea din totdeauna. Lui Robin i se părea foarte natural că lordul din Lundy se căsătorea cu mama lui, iar Adam îl iubea pe băiatul blond al vărului său aşa cum şi-ar fi iubit propriul copil.

În fiecare dimineaţă călăreau împreună, Robin făcându-i confidenţe, iar în fiecare seară Adam invada grădiniţa castelului ca să se joace cu Deirdre şi Padraic în timp ce dădacele bârfeau fericite — ştiau că bebeluşul se va naşte prematur, dar ce conta dacă *monsieur* şi frumoasa lui soţie petrecuseră noaptea de nuntă mai devreme? Copilul era norocos să fie conceput de asemenea doi iubiţi!

De Anul Nou, familia de Saville invită toată nobilimea din vecinătate, inclusiv pe ducesa de Beuvron, la o petrecere. Nu se aşteptau ca ea să vină deoarece prefera să locuiască la Paris dar, spre surprinderea tuturor, Athenais de Montoire venise însoţită de fiul ei Renaud, un tânăr slăbănog şi ciupit de vărsat care îi acorda atenţie mamei lui ca un câine dresat.

Renaud nu este încă logodit, se fandosi Athenais vorbind cu Henri St. Justine. Marie-Gabrielle a voastră este cu un an mai tânără decât fiul meu şi ar fi o realizare să-ţi măriţi fata cu un duce.

Henri se cutremură în sinea sa la gândul de a-şi mărita fiica cu Renaud de Montoire. Renaud avea obrazul plin de găuri deoarece fusese bolnav de sifilis. Lăsat singur pe moşie, în timp ce mama lui era la Paris, petrecuse într-o desfrânare sălbatică şi, având apetitul mamei lui, nu pierduse timpul să-şi aleagă partenerele.

— *Madame*, fetele mele sunt deja promise, replică Henri St. Justine şi, cu o plecăciune, o părăsi.

În acest moment, Skye şi Adam intrară în sala de recepţie şi pentru toţi deveni evident că doamna de Marisco era însărcinată.

Cum era evident că ea şi soţul ei erau profund îndrăgostiţi unul de altul. Ochi verzi ai lui Athenais se îngustară răutăcios. Tocmai suferise un refuz dur din partea baronului St. Justine şi simţea nevoia să se răzbune. Iar acesta era prilejul perfect. Se apropie zâmbind de cuplu şi exclamă surprinsă:

— *Madame*, sunteţi însărcinată! declară Athenais destul de tare ca să poată fi auzită de toată lumea. Am crezut că v-aţi îngrăşat, dar sunteţi cu adevărat însărcinată. *Mon Dieu!* Cum se poate?

Skye replică dulce:

— A trecut atâta vreme de când nu mai puteţi să atrageţi nici un bărbat în patul dumneavoastră că aţi şi uitat cum se întâmplă asemenea lucruri? Nu cred că este un subiect de discutat în societate dar, dacă doriţi, aş putea să vă explic în particular.

Toată lumea chicoti la cuvintele lui Skye, mai ales că se apropiase foarte mult de adevăr. Lui Athenais de Montoire, la patruzeci de ani, îi era din ce în ce mai greu să-şi găsească amanţi şi bârfa de la Curte susţinea că plătea bărbaţi tineri pentru a-şi satisface dorinţele.

— Ceea ce am vrut să spun, şuieră ducesa, dar, pesemne, *madame*, că nu ştiţi, este că logodna mea cu soţul dumneavoastră s-a desfăcut acum douăzeci de ani din cauza incapacităţii lui de a avea copii.

Un şoc străbătu mulţimea musafirilor şi acum toată lumea asculta cu aviditate.

— Pe domeniul din Anglia al soţului meu, *madame!* replică Skye, netezindu-şi cu mâna pântecele îmbrăcat în catifea de culoarea vinului roşu, sunt câteva mame care nu ar fi de acord cu părerea dumneavoastră. Am putea acuza o ţărancă de memorie proastă, dar nu aş putea fi acuzată şi eu de aşa ceva.

Urmă o tăcere tensionată, în timpul căreia ochii albaştri ai lui Skye priviră sfidător în cei verzi ai lui Athenais de Montoire.

— Eu ştiu numai ce mi s-a spus atunci, *madame*, replică ducesa.

— Ei, se repezi contesa de Cher venind în ajutorul fiului ei, l-ai respins pe fiul meu, Athenais, şi acum îi mulţumesc lui Dumnezeu, pentru că doreai să te căsătoreşti cu bătrânul duce de Beuvron! Toată regiunea ştie cum tatăl tău i-a oferit virginitatea ta în schimbul titlului de ducesă! Nu-l face repsonsabil pe fiul meu! Eşti supărată pentru că acum, când ai încercat să recâştigi afecţiunea lui, el te-a refuzat pentru că este îndrăgostit de *ma belle* Skye! Toată Curtea ştie cum ai rugat-o pe regină să intervină pentru tine şi că Adam nici măcar nu ar fi stat de vorbă cu tine dacă nu i-ar fi cerut-o Majestatea Sa.

Athenais de Montoire respiră convulsiv şi apoi se înroşi de furie.

— Cum îndrăzneşti! strigă ea. Cum îndrăzneşti să mă insulţi! Mă voi plânge reginei! Şi voi părăsi această petrecere ţărănească care, fără strălucirea dată de prezenţa mea şi a fiului meu, ar fi semănat cu un priveghi. Vino, Renaud!

Şi foşnind din rochia de catifea albă brodată cu fir de aur ieşi ca o furtună din încăpere.

— Călătorie sprâncenată! şuieră Gaby şi făcu semn muzicanţilor.

Aceştia atacară o piesă veselă şi, neputând să reziste, musafirii începură să danseze.

— Aş fi putut s-o omor pe târfa asta! mârâi Skye.

— Mai bine că ai pus-o la punct, pentru că doamna ducesă este dracu' gol şi şi-a făcut mulţi duşmani. Nu trebuie să te sperii, totuşi, deoarece nu te poate atinge.

Remarcile dure ale lui Skye adresate ducesei primiseră instantaneu aprobarea nobililor din regiune care suferiseră de superioritatea lui Athenais.

Şi astfel seara s-a catalogat a fi una de succes.

Skye se îngrăşă în timpul celor patruzeci de zile ale postului deoarece, preotul castelului o absolvise de un post strict, permiţându-i să mănânce carne în zilele de duminică, marţi şi joi. În celelalte zile postea împreună cu celalţi şi se simţea vinovată atunci când bucătarul pregătea carne pentru ea, în timp ce ei erau obligaţi să mănânce peşte.

Spre bucuria lui Skye, devotamentul lui Adam nu slăbi nici acum, când i se apropia termenul. Nici unul dintre soţii ei nu fuseseră aşa de încântaţi de sarcina ei ca el.

Îi plăcea foarte mult să stea în pat cu ea şi să-i mângâie pântecele şi sânii grei.

— Doamne, murmură el într-o dimineaţă, cât de mult tânjesc să-l văd pe bebeluş sugând la minunatul tău sân!

— M-am gândit că aş putea să-l dau la doică, răspunse ea.

— Poate mai târziu, dar un timp aş vrea să-l hrăneşti pe copilul nostru.

El ridică cu grijă unul din sânii ei şi concluzionă:

— După cum arată, iubito, vei avea mult lapte.

Faţa lui tristă contrazicea totuşi cuvintele pline de încântare. Evita de câteva zile să-i spună ceva pentru că nu găsea momentul potrivit.

— Ai veşti de la Robbie? întrebă ea devenind circumspectă.

— Da. Regina, fie-i blestemat sufletul acru de fată bătrână, nu vrea să recunoască căsătoria. Spune că am pierdut bunăvoinţa ei prin înşelătoria noastră. Ce înşelătorie, aş vrea să ştiu? Vrăjitoarea este pur şi simplu geloasă pe fericirea noastră! Nu a fost niciodată destul de femeie ca să renunţe la tot pentru dragoste şi îi invidiază pe cei care sunt curajoşi să o facă.

— Regina poate să se ducă la dracu'! mârâi Skye iritată.

Adam râse, dar apoi redeveni serios.

— Nu este doar asta, iubirea mea.

— Mă aştept ca Bess Tudor să nu se mulţumească cu vorbe goale.

— A luat pământurile Burke.

— Târfa nenorocită! Mi-a jurat că moştenirea lui Padraic este în siguranţă dacă mă căsătoresc cu ducele de Beaumont de Jaspre. Eu mi-am ţinut promisiunea, Adam. Fie blestemaţi toţi Tudoriii pentru că sunt nişte câini trădători! Să fie blestemată! În vecii vecilor!

Apoi Skye se întrerupse brusc şi-l întrebă pe soţul ei:

— Dar unchiul Seamus? Ce s-a întâmplat cu unchiul meu?

— Nu a cedat uşor, Skye, chicoti Adam. Mai întâi a încercat să fie diplomat, amintindu-i reginei de promisiunea pe care ţi-a făcut-o şi că tu te-ai ţinut de cuvânt. Când asta nu a dat rezultat, acest cleric bătrân şi plin de personalitate a umplut castelul Burke cu pulbere şi l-a aruncat în aer în noaptea dinaintea sosirii noului proprietar englez. Toţi fermierii de pe moşie au făcut la fel cu casele şi fermele lor şi englezul a devenit proprietarul unui morman de pietre şi a unor pământuri arse.

— Dar oamenii, se îngrijoră Skye. Ce s-a întâmplat cu oamenii clanului Burke?

— Au părăsit locurile, Skye. Unii s-au dus la O'Malley, alţii la Ballyhennessey, care a scăpat pentru moment de atenţia reginei.

— Ballyhennessey este un domeniu mic, care abia poate să-şi hrănească proprii locuitori, darmite refugiaţii de pe pământurile Burke. Unde s-a dus unchiul meu?

— La familia O'Malley, desigur, având o recompensă mare pe capul lui pentru că a distrus proprietatea coroanei.

— Fraţii mei îl vor proteja, Adam, dar el este prea bătrân ca să suporte o astfel de schimbare. Are şaptezeci şi unu de ani.

— Ai vrea să-l aduc în Franţa, Skye?

— Nu ar veni, Adam, pentru că are, ca episcop de Connaught, obligaţii faţă de poporul lui, în special acum.

El observă privirea ei tristă şi n-ar fi vrut s-o mai necăjească, dar nu avea de ales.

— Skye, regina a luat şi Lundy.

— Vai, Adam! Îmi pare atât de rău, dragul meu! Şi toate astea numai din vina mea!

— Skye, nu vreau să te mint. Am iubit Lundy, chiar şi acel blestemat de turn prăbuşit. Îmi vor lipsi camerele unde ne-am întâlnit şi am făcut dragoste prima oară dar, dacă aş fi avut o mie de proprietăţi, le-aş fi dat bucuros ca să fii soţia mea. În afară de asta regina n-a luat decât insula deoarece, înainte să vin după tine am vândut tot ce aveam şi am transferat banii la bancherii mei din Paris. Dacă nu o voi putea convinge pe regină să mi le dea înapoi, voi cumpăra pământuri şi ne vom stabili aici. Regina nu a luat nici Lynmouth, nici proprietăţile lui Robert Small care vor reveni într-o zi lui Willow. Nu a acţionat decât împotriva copiilor Burke şi cred, Skye, că din cauza situaţiei actuale din Irlanda, englezii ar fi furat oricum aceste proprietăţi.

— Ce s-a întâmplat cu familia O'Malley? Cu Innifsana, cu fraţii mei, cu Anne, cu cele două fiice ale lui Geoffrey?

— Pentru moment se pare că sunt în siguranţă. Sper să nu fii supărată pe mine, Skye, dar l-am rugat pe Robbie să ia cele şase corăbii care îţi aparţin şi să le separe de cele O'Malley. Fraţii tăi şi-au unit forţele cu ruda ta, Grace O'Malley, şi ea a devenit în Irlanda duşmanul de moarte al reginei. Am vrut în felul acesta să-ţi protejez averea personală.

— Fraţii mei sunt nişte nebuni înfierbântaţi, remarcă ea trist, care vor strica tot ce am construit eu pentru familia O'Malley şi vor lăsa oamenii noştri săraci, dar n-am cum să-i ajut. Sunt adulţi şi nu mă vor asculta. Ei nu văd decât gloria rebeliunii împotriva englezilor, nu şi distrugerea pe care o va provoca acţiunile lor. Trimite după Gwyneth şi Joan şi roag-o şi pe Anne să vină cu ele.

— Nu ştiu, Skye, dacă Anne O'Malley se va despărţi de fii ei.

— Poate că nu, dar eu îi ofer posibilitatea.

— Skye, sunt sigur că, în timp, regina va renunţa la hotărârea ei.

— Te înşeli, Adam, reginei îi place să-şi controleze Curtea. Nu este în stare să iubească sau să ofere iubire. Odată mi-a spus că nu vrea să devină proprietatea unui bărbat. Se teme, Adam, dar în acelaşi timp tânjeşte după asta. Va trăi şi va muri ca o regină virgină.

— Şi ce se va întâmpla cu Anglia?

— Mary Stuart are un fiu, observă Skye, şi cred că acest băieţel va fi următorul rege.

Adam o asculta pe soţia lui dar, în sufletul lui se jură că va reveni în Anglia. Iubea Franţa, dar era englez. Şi cu toate că nu-i spuse nimic lui Skye, intenţiona s-o câştige pe regină.

Cele două gemene ale lui Geoffrey Southwood, Gwyneth şi Joan, sosiră din Irlanda la mijlocul lunii aprilie. Se opriseră în Cornwall ca să participe la nunta surorii lor mai mari, Susan. Aceasta, la cei cincisprezece ani, îi scrisese mamei vitrege ca să-şi ofere responsabilitatea pentru cele două surori acum, că era femeie căsătorită. Skye fusese impresionată dar refuzase elegant, iar Gwyn şi Joan ciripeau acum bucuroase:

— Mamă, când îi vom vedea pe Ewan şi Murrough şi când ne putem căsători?

— Nu aveţi decât paisprezece ani, răspunse Skye. Vara veţi sta cu noi la Archambault şi la toamnă poate voi obţine pentru voi şi Willow aprobarea să fiţi primite ca domnişoare de onoare ale reginei Franţei. V-ar plăcea câteva luni la Curte?

Plăcerea evidentă de pe feţele fetelor era un răspuns elocvent.

— Îmi pare rău că Anne nu a venit cu voi! observă Skye.

— Nu-şi va părăsi băieţii, mamă, zise Joan, cu toate că ei vor ruina clanul O'Malley.

— De aceea am trimis după voi. Nu vreau să vă ştiu prinse într-o asemenea afacere.

Joan şi Gwyneth s-au reîntâlnit bucuroase cu Willow şi s-au împrietenit repede cu francezii, alăturându-se studiilor şi jocurilor acestora. Pe douăzeci şi nouă aprilie pe Skye o apucară durerile naşterii.

— Cam devreme, observă Gaby, dar înseamnă că pruncul este mare şi precis că este pregătit să se nască. Natura nu prea greşeşte.

— Aşa este, aprobă Eibhlin O'Malley, călugăriţa care le însoţise din Irlanda pe cele două nepoate şi rămăsese să o asiste la naştere pe sora ei favorită.

Salonul fusese transformat în sală de naştere şi toate femeile din familie erau pregătite să ajute, cu toate că lui Eibhlin nu i se părea necesar. Urma să fie al optulea copil al lui Skye. Totuşi, se părea că nu va fi o naştere uşoară. Durerile începură, apoi se opriră, iar începură şi iar se opriră. Skye începu să simtă cum o transpiraţie rece îi curgea de-a lungul spatelui.

— Poate că sunt dureri false, zise Skye. Nu este ca altădată.

— În ce fel, surioară? murmură Eibhlin forţându-se să rămână calmă. Nu voia ca Skye să observe că era îngrijorată.

— De data asta m-am simţit foarte rău la începutul sarcinii şi copilul nu a fost atât de activ ca ceilalţi.

— Skye, nu trebuie să te îngrijorezi că micuţul apare atât de încet. Va fi bine.

Dar în dimineaţa zilei de 30 aprilie Skye se trezi cu dureri puternice şi, înainte să se poată da jos din pat, i se rupse apa. Mârâi furioasă:

— Acest bastard regal îmi face deja probleme. Mi-aş fi dorit să nu se fi născut niciodată!

— Să-ţi fie ruşine, surioară! o certă Eibhlin. Bebeluşul nu este vinovat. Şi fii recunoscătoare că soţul tău te iubeşte atât de mult încât vrea să-l crească ca pe propriul său copil.

Skye îşi privi sora cu minunaţii ei ochi albaştri plini de durere.

— Dar nu vreau ca el să crească acest copil, Eibhlin, murmură ea. Tânărul rege de Navarra m-a folosit ca pe o târfă şi nu voi putea să uit asta, atâta timp cât va trebui să fiu o mamă iubitoare pentru copilul său. Nu este cinstit, Eibhlin! Adam, care este cel mai bun bărbat de pe lumea asta, nu trebuie să fie tatăl unui copil conceput dintr-o ejaculare de adolescent. Vreau copilul lui, nu bastardul viitorului rege al Franţei!

Eibhlin o îmbrăţişă cu afecţiune.

— Surioară, nu poţi să schimbi ceea ce s-a întâmplat deja. Se va naşte în curând copilul lui Henri de Navarra, iar soţul tău, pe care spui că-l iubeşti mai presus de orice, vrea copilul pentru el. Pentru binele lui Adam trebuie să-l accepţi pe micuţ cu toată bunătatea de care eşti în stare. Este singurul lucru, Skye, pe care ţi l-a cerut vreodată şi Adam de Marisco ţi-a dăruit totul. Nu-ţi cere decât acest copil care va pune capăt bârfelor urâte care au fost răspândite de ducesa de Beuvron. Acest bebeluş îi va reda simţul virilităţii. Îi datorezi asta, surioară.

Skye izbucni în lacrimi la cuvintele surorii sale şi se aruncă suspinând la pieptul călugăriţei.

— Ştiu că tot ce spui este adevărat, Eibhlin, dar în inima mea nu mă pot resemna. Ştiu că sunt egoistă, dar nu pot! Nu pot!

— Vei putea, afirmă Eibhlin. Am încredere în tine, Skye, ca întotdeauna.

Skye suspină iar câteva momente la pieptul surorii sale, apoi, brusc, se simţi cuprinsă în îmbrăţişarea ca de urs a soţului ei.

— Nu plânge, iubito! o rugă Adam.

Lacrimi de frustrare îi curgeau pe faţă, dar întâlnind privirea iubitoare a soţului ei, Skye rosti cu o voce normală:

— La naiba, Adam, te doare când naşti un copil şi toate femeile plâng! Ai vrea să mă comport altfel cu copilul nostru decât am făcut-o cu toţi ceilalţi?

— Este într-adevăr în regulă, iubito?

— Este în regulă, zăpăcit mare ce eşti, îl necăji ea. Nu e de mirare că Dumnezeu a dat femeilor sarcina să nască copiii.

— Trebuie să recunosc că aş prefera să fiu înconjurat de duşmani într-o luptă decât să trec prin ceea ce treci tu acum, fată mică. Cu toate astea voi sta lângă tine, dacă vrei.

— Mi-ar plăcea, îi răspunse Skye fericită.

Eibhlin scoase un oftat de uşurare. O parte din dificultatea prin care trecea Skye se datora faptului că nu voia acest copil şi mintea îi controla puternic întregul corp. Acum, când Skye se împăcase cu ea însăşi, Eibhlin ştia că naşterea va progresa şi, într-adevăr aşa se întâmplă, dar mai încet decât se aştepta călugăriţa. Eibhlin decise că trebuie să-şi examineze mai atent sora şi Adam şi Gaby o ajutară s-o întindă pe o masă acoperită cu cearşafuri curate. Eibhlin îşi spălă mâinile şi apoi începu s-o examineze. Skye nu avea decât un început de dilataţie când călugăriţa îşi introduse mâna în corpul surorii sale. Eibhlin înjură în limba celtă şi îşi retrase mâna.

— Copilul este aşezat invers, afirmă ea, în timp ce se spăla iar pe mâini.

— Se va întoarce singur?

— Poate. Situaţia nu este încă gravă şi cred că mai putem aştepta puţin.

O ajutară să coboare de pe masă şi Skye, susţinută de Adam, începu să se plimbe încet prin cameră. Ştiind ce va urma, Gaby şi Eibhlin se aşezară ca să se odihnească.

Durerile deveniră mai regulate şi după câteva ceasuri, când Eibhlin o examină încă o dată pe sora ei, observă uşurată că Skye era dilatată

dar copilul încă nu se întorsese în poziția corectă. Trecuse de miezul nopții și era deja 1 mai.

— Trebuie să încerc să întorc copilul, îi spuse Eibhlin surorii sale.

— Poți s-o faci? întrebă Skye.

— Am făcut-o de multe ori cu succes, veni răspunsul. Nu te teme, Skye. Va fi bine!

Acum când copilul era în pericol, în Skye se treziră sentimentele materne și începu să se roage ca totul să fie bine.

— Gata! exclamă Eibhlin triumfătoare. Acum, surioară, hai să aducem repede pe lume acest copil! Privește! Poți să-i vezi capul.

O durere puternică o străbătu pe Skye făcând să-i scape un țipăt. Instinctiv împinse tare ca să scoată copilul din corpul ei. Adam îi ștergea fruntea transpirată și înfierbântată cu o batistă răcoroasă și ea observă că el avea buzele albe.

O străbătu o nouă durere și o auzi pe Gaby strigând:

— Ah, draga mea, se naște copilul!

— Au ieșit capul și umerii, surioară, spuse Eibhlin blând. Mai împinge puțin, draga mea!

Adam rosti plin de entuziasm:

— Vreau să văd copilul ieșind din corpul tău, iubito.

— Da! Da! zise ea printre dinții încleștați și el se duse repede lângă Eibhlin.

A împins iar cât a putut și a simțit cum copilul alunecă din corpul ei. Mai întâi se auzi un scâncet slab și apoi un țipăt violent.

— Este o fetiță, zise Eibhlin zâmbind. O fetiță perfectă!

— Dă-mi-o, te rog, ceru bunica nerăbdătoare, întinzând mâinile după copil. O voi spăla ca s-o pot prezenta curată mamei și tatălui ei.

O luă pe fetiță de la Eibhlin și Skye chicoti încântată când ochii lui Adam se măriră de plăcere la vederea fetiței. Voi iubi copilul, se hotărî ea, deoarece este evident că Adam îl va adora.

Skye scoase un geamăt de durere și Eibhlin se grăbi să cureță urmele nașterii.

— Te-a rupt puțin, observă ea, deoarece este o fetiță mare. Mestecă iarba asta, surioară, pentru că trebuie să te cos și-ți va alina durerile.

Îi dădu lui Skye niște fire verzi și începu să le mestece, strâmbându-se pentru că erau amare.

Gaby, urmărită cu curiozitate de Adam, pregătea copilul. Deodată, aceasta scoase un ţipăt.

— *Mon Dieu!* Nu se poate şi, totuşi, este adevărat! Adam, adu-le imediat pe Isabeau şi pe Clarice! Repede!

— Mamă, este miezul nopţii, protestă el, şi oricât de mândru sunt de copil, pot să aştept să le anunţ mâine.

— Fă ce ţi-am spus! Te rog Adam, nu mă contrazice! Repede!

Adam nu mai spuse nimic şi ieşi din apartament. Străbătu cu paşi mari coridoarele castelului şi bătu tare la fiecare uşă, iar cele două cameriste somnoroase îl priviră îngrozitor când Adam le porunci să-şi trezească stăpânele.

— Ce s-a întâmplat, Adam?

Isabeau ieşi din dormitor, trăgându-şi pe ea un halat de catifea.

— S-a născut copilul şi mama insistă ca tu şi Clarice să veniţi imediat.

— Skye se simte bine? întrebă şi Clarice din uşa dormitorului ei.

— Cred că şi Skye şi fetiţa mea sunt bine, dar am impresia că mama a înnebunit.

Cele două surori se priviră lung şi o luară la fugă spre camera lui Skye, cu Adam urmându-le cu paşii lui uriaşi.

— Mamă, ce este? strigă Isabeau îngrijorată.

— Mamă, este totul bine? întrebă şi Clarice ca un ecou.

— Da, fetelor, totul este bine, dar vreau să fiţi martore la un miracol.

Gaby luă copilul abia născut pe care-l învelise într-un prosop moale şi, aşezându-l lângă Skye, afirmă cu convingere:

— Draga mea Skye, acesta este copilul tău şi al lui Adam. Şi pot să ţi-o dovedesc.

Îşi ridică fustele şi trase la o parte lenjeria ca să-şi dezvelească şoldul.

— Vezi acest mic semn în formă de inimă? Toate femeile St. Denis au acest semn. Isabeau, Clarice, arătaţi-i lui Skye.

Cele două surori îşi ridicară cămăşile de noapte, prezentându-i lui Skye inimioara întunecată de pe şoldul stâng, chiar deasupra osului, identică cu a mamei lor.

— Şi fiicele noastre au acest semn, Skye, afirmă Isabeau.

— Numele meu de fată este St. Denis, explică Gaby şi acest semn este prezent în familia mea de cel puţin zece generaţii. Şi Musette are

acest semn, ca şi fiica ei, Aimée. Aşa că, draga mea, acest copil este sânge din sângele neamului St. Denise, este copilul lui Adam deoarece are, pe şoldul stâng, semnul!

Skye îşi privi fata şi apoi o întrebă cu voce tremurătoare pe călugăriţă:

— Eibhlin, se poate aşa ceva? Poate acest copil să fie fiica lui Adam?

Eibhlin privi atentă micuţa inimă care se vedea clar. Apoi, întorcându-se spre Adam, îl întrebă:

— Cine ţi-a spus că nu poţi avea copii?

— O bătrână. Am avut temperatură foarte mare şi ea a susţinut că febra a ars viaţa din sămânţa mea.

— Este un diagnostic pe jumătate adevărat. Sămânţa ta a fost numai un timp fără viaţă, dar natura are uneori căi de regenerare şi este foarte posibil ca acum, după mulţi ani, să redevină viguroasă. Fetiţa are nasul mamei tale şi nu este nici o îndoială că acest copil este carne din carnea ta, dar nu te bucura prea mult, pentru că sunt şanse slabe să mai faci un copil. Ai fost norocos şi Domnul a ascultat rugăciunile surorii mele dar, aşa cum a spus şi mama ta, acesta este un miracol!

Adam de Marisco se aşeză lângă Skye şi amândoi o priviră cu dragoste pe fiica lor.

— Cum să-ţi mulţumesc, iubito? întrebă el cu ochii plini de lacrimi.

— Nici nu pot să cred, Adam, rosti ea emoţionată. Iubirea ta este prea de-ajuns, dragul meu.

Sora ei şi celelalte femei din cameră aveau ochii înlăcrimaţi.

Eibhlin îşi reveni prima şi, luând fetiţa de lângă părinţii ei, observă:

— Este momentul să ne odihnim. Leagănul este în dormitor?

— Da, *ma soeur*, răspunse Gaby. Dă-mi-o mie, te rog, pe mult aşteptata mea nepoată să o pun în leagăn, în timp ce tu şi Adam o veţi ajuta pe Skye.

Se întoarse spre fiicele ei.

— Ei, voi două, nu staţi aşa! Mergeţi şi desfaceţi patul pentru Skye! Trebuie să vă spun chiar fiecare lucru?

Isabeau şi Clarice chicotiră neluând în seamă dojana mamei lor. Erau ameţite de fericirea care venise peste iubitul lor frate şi frumoasa lui soţie. Intrând grăbite în dormitor traseră la o parte cuvertura patului proaspăt aranjat cu cearşafuri care miroseau a levănţică.

Adam de Marisco o ridică cu grijă pe soţia lui şi o aşeză în pat, acoperind-o tandru cu pătura călduroasă. Ochii lui Skye începeau să se închidă din cauza tensiunii din ultimele luni şi a naşterii solicitante. Adormise deja, când buzele lui o sărutară dulce.

— Se simte bine? o întrebă pe Eibhlin.

— Da, încuviinţă Eibhlin zâmbind, dar este foarte obosită. Hai acum, du-te şi tu la culcare!

— Şi voi la fel, fetelor, le spuse Gaby fiicelor ei. Mă duc şi eu să mă culc, iar tu, *ma soeur*, meriţi un somn bun. Am să trimit bona să supravegheze copilul cât dormim noi.

Clarice şi Isabeau îşi îmbrăţişară fratele şi părăsiră camera, urmate imediat de Eibhlin şi de Gaby care îşi sărută fiul cu lacrimi în ochi şi afirmă încă o dată:

— Este o minune!

Rămas singur, Adam de Marisco se strecură în vârful picioarelor în dormitorul lui Skye şi rămase mult mult timp lângă leagăn, admirând feţişoara adormită. Fetiţa mea! Am o fiică! Nu un bastard regal pe care trebuie să-l accept de dragul lui Skye, ci propriul meu copil. Doamne, îţi mulţumesc! Voia să ia copilul ca să-l examineze atent, dar îi era teamă s-o facă. Toţi spuseseră că era o fată frumoasă şi mare, dar lui i se părea groaznic de mică. Mâine. Mâine voi avea timp destul să fac cunoştinţă cu fetiţa mea. Se duse la patul mare unde dormea Skye şi inima lui se revărsă de dragoste pentru ea. O iubea de atâta timp şi ea îi dăruise, în afara inimii ei, un lucru pe care nu crezuse vreodată că-l va primi. Va încerca să-i ducă înapoi în Anglia. Ştia că Irlanda ieşea din discuţie şi Skye o ştia şi ea. Dacă şi înainte avuseseră avut loc tulburări în Irlanda, ele aveau să se dubleze în următorii ani. Aplecându-se, o sărută încă o dată şi apoi intră în dormitorul lui, trântindu-se pe pat şi adormind imediat.

Prin somn Adam auzi bebeluşul plângând şi se trezi brusc, intrând în camera lui Skye cu paşi împiedicaţi şi ochi somnoroşi. Spre surprinderea lui, doica era deja acolo. Îi zâmbi şi spuse:

— Este în ordine, *monsieur*. Duceţi-vă să dormiţi.

El îi mulţumi recunoscător şi, când se trezi, soarele strălucea deasupra castelului Archambault. Adam se uită pe furiş în dormitorul lui Skye şi, văzând-o sprijinită pe perne în pat mâncând un ou, îl strigă

pe Guillaume ca să-i aducă apă de spălat. În timp ce el făcea baie şi îşi aranja barba şi mustaţa, bătrânul valet îi pregăti haine curate pe care Adam le îmbrăcă repede.

Ochii ei albaştri străluciră, când el intră în cameră şi-şi întinse spre el braţele.

— *Bonjour, mon mari!* îl întâmpină ea veselă.

Adam se aşeză pe marginea patului şi o îmbrăţişă, sărutând-o cu pasiune.

— Te iubesc, murmură el blând. Eşti cea mai minunată femeie din lumea asta, *madame* de Marisco!

— Ce te-a făcut azi atât de elegant şi de fericit? glumi ea.

Apoi Skye nu mai reuşi să se mai prefacă şi o strigă pe doică:

— Ila, adu fetiţa. Oh, Adam, trebuie s-o vezi! Este aşa de perfectă!

Ochii ei străluceau de bucurie şi fericire şi el îi luă mâna şi, ducând-o la buze, o sărută.

— Mii de mulţumiri, draga mea!

Ila aduse fetiţa şi o aşeză cu grijă pe pat, retrăgându-se apoi.

— Priveşte, Adam. Nu este perfectă?

El privi grămăjoara de scutece din care nu se vedea decât o faţă micuţă, de forma unei inimi.

— Putem s-o dezbrăcăm?

Skye defăşă copilul şi îi scoase cu grijă bluziţa minusculă şi scutecele. Apoi uitându-se la soţul ei, întrebă:

— Ei, ce spui?

Adam de Marisco îşi privi uluit fiica. Era într-adevăr perfectă. Avea braţe şi picioare mici şi durdulii şi o burtică grasă. Era roză cu capul acoperit de bucle întunecate şi acum, când deschise ochii, el văzu că erau de un albastru minunat. Adam atinse bebeluşul temător cu degetul. Pielea ei era mai moale decât orice ştia el.

— Este făcută din petale de trandafiri şi catifea albă.

Skye zâmbi de cât era el de mândru şi o îmbrăcă cu grijă şi o înfăşă la loc. Copila scânci şi Skye îşi dezgoli sânul, punând copilul la piept. Adam o privi şi se simţi cuprins de o linişte cum nu mai simţise vreodată în viaţă.

— Ce nume o să-i dăm? întrebă el.

— Ai vrea s-o cheme ca pe mama ta şi al doilea nume să fie Marie?

— Mi-ar plăcea, observă el, dar Clarice o are pe Marie-Gabrielle, iar Alexandre pe Gabrielle-Marie. Fiica noastră ar putea să poarte aceste două nume, dar cred că ar trebui să mai aibă un nume, prin care să se deosebească de celelalte verişoare.

Îşi privi din nou fetiţa care sugea înfometată la pieptul mamei ei. Simţi din nou nevoia s-o atingă şi o făcu extrem de blând, frecându-i uşor obrăjorul cu vârful degetului. Din nou îi reveni în minte cuvântul „velvet"[1] şi ochii lui Adam străluciră.

— *Velvet!* exclamă el. Mi-ar plăcea s-o numim Velvet!

— Este perfect! Velvet Gabrielle-Marie. Velvet de Marisco!

Velvet de Marisco alese exact acest moment ca să sughită, spre amuzamentul părinţilor ei; şi apoi copilul, deloc impresionat de importanţa momentului care o transformase dintr-o copilă fără nume în Velvet de Marisco, adormi. Peste capul fiicei ei, Skye îşi privea cu drag soţul şi Adam de Marisco îi răspunse cu un zâmbet strălucitor. Nu mai era nevoie de nici un cuvânt.

[1] velvet – catifea (n. trad.)

16

Când a împlinit trei zile, Velvet de Marisco a fost botezată în capela familiei de preotul castelului. Spre surpriza tuturor, regina Catherine şi fiica ei Marguerite sosiră de la Chenonceaux, iar prinţesa insistă să fie naşa fetiţei.

— Nu este copilul lui de Navarra, rosti Skye cu îndrăzneală. N-aş vrea să persiste vreo neînţelegere, *madame*.

— Este prea frumoasă ca să fie copilul lui Henri, râse prinţesa. Vreau să fiu naşa acestei fetiţe deoarece o voi trata ca pe propria mea fiică.

Skye se înclină politicos.

— Sunt onorată de cinstea pe care i-o faceţi fiicei mele.

— Cine va fi cealaltă naşă? întrebă Catherine de Medici.

— Elizabeth Tudor, răspunse Skye calm.

— Ha, ha! râse admirativ regina. Vă jucaţi bine cărţile, *madame*. Ei bine, nu poate să-i dăuneze micuţei să aibă de partea ei atât pe regina Angliei cât şi o prinţesă franceză. Cine ştie unde va ajunge cândva! Şi naşii?

— Bunicul ei, contele Antoine, răspunse Skye, şi fratele ei vitreg, ducele de Lynmouth.

— Cum spuneam, repetă regina. Încercaţi să împăcaţi ambele părţi ale canalului.

Războaiele religioase făcură ca vara să fie agitată pentru toţi. Un negustor hughenot înstărit hotărâse să se mute în fortăreaţa protestantă La Rochelle şi fusese foarte bucuros că Adam de Marisco îi cumpărase castelul cochet, Belle Fleurs. Belle Fleurs se afla la numai patru mile depărtare de Archambault, un castel ca din poveşti, aşezat pe malul unui lac, a cărui grădină enormă era înconjurată de pădure.

Sfârşitul verii şi-l petrecură aranjându-şi căminul, surprinzător de izolat de frământările care agitau ţara. Erau părinţii fericiţi a nouă copii şi Skye nu putea să-şi amintească de o perioadă mai fericită şi mai

casnică în viaţa ei. Ewan şi Murrough se întorseseră pentru câteva luni de la Universitatea din Paris şi, împreună cu Robin şi tatăl lor vitreg petreceau ziua întreagă la vânătoare sau pescuind tolăniţi leneş pe marginea lacului.

Skye se bucura de atracţia evidentă dintre băieţii mai mari şi gemenele Southwood, cu care erau logodiţi încă din copilărie. Făcuse aranjamentele gândindu-se la binele copiilor, dar acum se bucura că ei se plăceau cu adevărat.

Şi, împreună cu gemenele şi Willow, Skye călărea şi se plimba cu barca, organizând picnicuri vesele la marginea pădurii.

Era o perioadă frumoasă când, după toate activităţile de peste zi, seara, familia se aduna în marele hol pentru cină şi, după aceea, Adam şi Skye jucau şah, iar Murrough şi Robin cântau la lăută în timp ce domnişoarele cântau din voce.

Skye îşi privea mândră copiii şi strălucea văzându-le fericirea. În Franţa, erau departe de situaţia anglo-irlandeză şi de intrigile de la Curtea Angliei.

Toamna, Willow, Gwyneth şi Joan plecară la Paris însoţite de Ewan urmând ca, în câteva luni, să se instaleze în casa tinerei regine franceze, Elizabeth de Austria. Murrough hotărâse că studiase destul şi plecase pe mare cu bătrânul Sean MacGuire, iar Robin Southwood deveni neliniştit odată cu plecarea fraţilor mai mari şi cu concentrarea lui Adam asupra exploatării proprietăţii.

— Vrei să te întorci în Anglia, observă Skye înţelegător.

Robin îşi privi trist mama.

— Sunt englez, mamă. Ştiu că nu sunt încă matur, dar contele de Lynmouth aparţine de Curtea unde şi-a petrecut tatăl meu tinereţea şi trebuie să fiu prezent pe domeniile mele. Lord de Grenville nu poate acţiona cu adevărat în locul meu.

— Dacă pleci, îl atenţionă ea, s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată. Nici eu, nici Adam nu îndrăznim să punem piciorul în Anglia de teama răzbunării reginei. Ea nu vrea să recunoască căsătoria noastră şi a declarat-o nelegitimă pe Velvet.

— Nu este o femeie fericită, replică Robin cu înţelepciune. Tânjeşte după asta şi invidiază toate femeile fericite. Nu este atât de supărată pe tine, mamă, cât este pe ea.

Skye era uluită de aprecierea tânărului ei fiu.

— Îi voi scrie lui Robbie şi lui Dickon de Grenville ca să aflu dacă întoarcerea ta este binevenită, rosti ea cu lacrimi în ochi.

— N-ai grijă, mamă! spuse el liniştitor. Bess Tudor nu mă poate ţine departe dacă eu vreau să fiu cu tine. Sunt un Southwood, conte al Angliei!

Ea-l privi cu admiraţie. Crescuse mai înalt în vara asta şi înţelese dintr-o dată că, prin ţinuta arogantă a capului, mândria din vocea lui şi întreaga lui atitudine, semăna leit cu tatăl său.

— Da, Robin, eşti cu adevărat un Southwood.

Skye le scrise chiar în acea zi lui Robbie şi lui de Grenville şi câteva săptămâni apoi, corespondenţa curse pe ambele sensuri între Franţa şi Anglia. Skye insistase să primească promisiunea reginei ca lui Robin să i se permită să vină la mama şi la tatăl lui vitreg oricând va dori. Regina răspunsese că lui Robin i se va permite în mod sigur să-şi viziteze, când va dori, mama şi pe amantul acesteia. Elizabeth Tudor scrisese într-o manieră elegantă că, din proprie experienţă, cunoştea durerea separării de părinţi şi nu o va experimenta pe copilul ultimului drag prieten, contele de Lynmouth. Nota, totuşi, că nu credea că modul de viaţă ales de lady Burke cât şi prezenţa fiicei ei bastarde favorizau o educaţie morală şi orice tânăr putea fi influenţat atât de uşor.

— Ah, căţea geloasă! izbucni Skye mânioasă. Dacă ar putea să petreacă o noapte fierbinte fără să-şi piardă fecioria, ar face-o! Ipocrita! Nu-l voi lăsa pe Robin să plece!

Adam murea de râs văzându-i furia, dar apoi redeveni serios.

— Nu trebuie să-l reţii, Skye. Şi eu m-aş duce acasă şi, dacă Robin doreşte, trebuie să-l laşi. Este stăpânul unui domeniu întins şi oamenii lui au nevoie să-l ştie acolo. În plus, are locul lui la Curte, Skye, chiar dacă noi nu-l avem. Este dreptul lui.

Tânărul conte Southwood părăsise călare Belle Fleurs într-o zi de noiembrie, însoţit de tatăl său vitreg, spre Nantes unde urma să se îmbarce pe una din corăbiile lui Skye.

— O voi îmblânzi pe regină ca să recunoască căsătoria, mamă, promisese el galant. Nu este drept să n-o facă şi nu vreau să fie compromisă onoarea micuţei Velvet.

Skye îl îmbrăţişase, dădăcindu-l matern să doarmă suficient, să mănânce bine şi să nu se lase sedus nici de bărbaţi, nici de femei,

pentru că pajii erau întotdeauna victimele acestor vicii, în special când erau aşa de frumoşi ca Robin.

Băiatul roşise la cuvintele mamei lui şi Adam exclamase exasperat:

— Gata, iubito, altfel vom pierde fluxul şi bătrânul MacGuire ne va bombăni.

Skye înţelese mesajul şi, sărutându-l pe Robin pe amândoi obrajii spusese:

— Dumnezeu să fie cu tine, dragul meu! Să ţii minte că te iubesc.

Îi privi cum dispar pe drumul din pădure şi, apoi, Skye trecu calmă prin castel şi se închise în dormitor, plângând.

După un timp se linişti şi începu să brodeze, ca să-şi omoare timpul până la reîntoarcerea lui Adam.

Nu mai rămăseseră la castel decât cei doi Burke şi micuţa Velvet. Deoarece toţi trei erau supravegheaţi şi răsfăţaţi de bone, Skye putea să se ocupe de rezolvarea problemelor iminente.

Ultima iarnă fusese extrem de rece şi nici primăvara şi vara nu erau altfel. În Franţa izbucnise cel de-al patrulea război religios dar, din fericire, se concentra la La Rochelle şi Sancerre. Totuşi, iarna următoare avea să fie guvernată de foamete şi, ca atare, Skye cumpără grâne de pe coasta berberă şi le aduse la Nantes cu corăbiile ei. Grânele le duse la Archambault şi morarul de acolo se ocupă de trasformarea lor în făină, pe care o depozitară într-un hambar de piatră din pădure. În timpul iernii făina avea să fie distribuită ţăranilor ca să poată supravieţui.

Contele de Cher permise vânătoarea în pădurile şi pe câmpiile de la Archambault, de două ori pe lună în anumite zile, iar Adam nu descurajă pescuitul discret în lacul de la Belle Fleurs.

— Antoine a făcut o mişcare inteligentă, remarcă Skye către Gaby, când aceasta veni în vizită. Lăsându-i pe ţărani să pună capcane pentru iepuri se feresc grădinile, ceea ce înseamnă că legumele au timp să se coacă. Vom avea nevoie de varză şi de morcovi, de praz şi de ceapă pentru iarnă. Este vorba doar de planificare.

— Ai mai administrat un domeniu mai înainte? întrebă Gaby cu admiraţie.

— Nu ţi-a povestit Adam despre proprietăţile mele? Am avut impresia că ţi-a spus totul despre mine, râse Skye.

— Mi-a povestit despre averea pe care ai moştenit-o de la soţii tăi, dar nu am ştiut că o administrezi singură. Nu este ceva cu ce se ocupă de obicei o femeie.

— N-am fost niciodată o femeie obişnuită, Gaby. Încă eram o fetiţă când tatăl meu le-a determinat pe cele cinci surori mai mari şi pe soţii lor să-şi lase averea în mâinile mele. Am urmat învăţătura tatălui meu şi am mărit considerabil proprietăţile şi averea clanului O'Malley din Innisfana. În acelaşi timp am condus domeniile fiului meu Ewan, iar mai târziu, averea rămasă de la cel de-al doilea soţ pentru Willow şi apoi proprietăţile Lynmouth şi Burke. Din păcate, cu proprietăţile Burke nu am prea avut succes.

— Irlandezii! Iartă-mă, draga mea, sunt un popor fermecător, dar complet nebun!

Skye izbucni în râs.

— Într-adevăr aşa suntem, admise ea. Regret că irlandezii se vor distruge mai degrabă decât să accepte un compromis şi să supravieţuiască. Până şi eu m-am răsculat împotriva englezilor. Dacă m-aş fi întors în Anglia în loc să mă căsătoresc cu Adam, Padraic ar mai fi avut proprietăţile Burke şi Adam insula.

— Lundy?! Pagubă-n ciuperci! exclamă Gaby. O grămadă de pietre pe o stâncă dar, înainte ca tatăl lui Adam să-l stăpânească şi să-şi permită să-l înfrunte şi să-l insulte pe regele Henri Tudor, da, *ma belle,* Lundy şi castelul său arătau fantastic. Prima imagine o am de când am ajuns acolo ca mireasă, acum peste patruzeci de ani. John de Marisco a venit la Paris să se căsătorească cu mine şi apoi m-a dus în Anglia. Ne-am oprit la Lynmouth ca să-i prezentăm respectul nostru suzeranului lui John, bunicului lui Robin al tău, şi apoi am ajuns la Lundy. Era o zi ceţoasă şi în curând n-am putut să mai zăresc Lynmouth, dar nu vedeam nici Lundy. Apoi brusc s-a pornit vântul şi a început să plouă groaznic. Lundy a apăut ca un castel din basme, parcă plutind pe ape, cu fâşii de ceaţă plutind în jurul turnurilor. Avea un aspect glorios! Apoi, acest idiot minunat cu care m-am căsătorit a reuşit să distrugă moştenirea fiului meu şi m-a lăsat fără nimic încât a trebuit să-mi aduc copiii în Franţa! Sunteţi cu mult mai bine aici, la Belle Fleurs!

— Scuzaţi-mă, *madame*, dar este timpul să fie hrănită *mademoiselle* Velvet, le întrerupse bona aducându-i mamei copilul.

Skye o luă pe fetiţa care avea deja şase luni şi care semăna din ce în ce mai mult cu tatăl ei. Buclele negre erau dese, iar ochii albaştri curioşi.

— Ah, *ma petite bébé!* susură Gaby. Îi zâmbeşti bunicii?

Ochii lui Velvet o priviră tolerant şi apoi se agăţă de pieptul mamei sale, luând sfârcul în gură. Cu un oftat, începu să sugă cu satisfacţie. Skye chicoti.

— La fel ca mama şi tatăl ei, nu vrea să fie oprită de la plăceri.

— O mai alăptezi încă? De ce? întrebă Gaby. Îţi pot găsi o doică.

— Adam preferă s-o hrănesc eu şi îmi face şi mie plăcere, Gaby. Este pentru prima oară în viaţa mea când am putut să mă bucur că sunt mamă. De fiecare dată a fost ceva care să-mi umbrească această bucurie. De data asta nu este nimic!

— Vrei să rămâi în Franţa, Skye?

— Nu ştiu, Gaby. Nu mai am nimic în Irlanda şi aş prefera să nu mai trăiesc sub călcâiul lui Elizabeth Tudor. Totuşi, Adam tânjeşte după Anglia şi spune că este vorba de moştenirea lui Velvet. Poate că într-o zi regina ne va ierta şi ştiu că atunci Adam se va întoarce. Suntem familia lui şi îl vom însoţi, dar vom păstra Belle Fleurs deoarece aici am fost fericiţi.

Adam se întoarse de la Nantes şi la scurt timp primiră vestea că tânărul conte de Lynmouth ajunsese cu bine. Crăciunul, Anul Nou şi Boboteaza trecură şi Willow le scrisese că regele nu se simţea bine şi că toţi se aşteptau să moară curând.

Despre Curte, ea scria: „Seamănă foarte mult cu ce mi-a povestit Robin despre Curtea Angliei. Sunt multe intrigi atât serioase cât şi prosteşti. Cei mai mulţi sunt impresionaţi de titlul cuiva şi/sau de cartea lui de vizită. Tinerii se joacă numărând cine a sedus cele mai multe doamne nobile dar ce nu ştiu, este că şi ele joacă acelaşi joc. Nu trebuie să te îngrijorezi, mamă, deoarece surorile mele vitrege şi cu mine n-am şocat printr-un comportament nepotrivit. Gwyneth şi Joan sunt relativ în siguranţă deoarece ele sunt deja promise, cât despre mine, am ceata mea de admiratori, dar nu le voi permite să rămână singuri cu mine, ca să apară cine ştie ce bârfă care să-mi distrugă bunul nume."

Skye zâmbi citind scrisoarea lui Willow.

Willow era mica ei domnișoară pragmatică care avea ambiția să se căsătorească cu cineva cu un titlu important. De fapt, Willow nu mai poate fi considerată mică. Va împlini paisprezece ani în aprilie și trebuie să caut un soț pentru ea. Amintindu-și de Dom O'Flaherty, Skye se rugă ca fiica ei să se îndrăgostească de un tânăr potrivit și astfel să evite o durere ca cea prin care trecuse ea. Nu-mi voi forța copilul să se căsătorească cu cineva anume, așa cum am fost eu forțată de tatăl meu bine intenționat.

Primăvara a fost mai promițătoare și Velvet de Marisco împlini un an. Mergea deja împiedicându-se în jurul castelului cu atâta zel încât Skye îi interzisese doicii s-o lase vreo clipă singură, pentru că se temea ca fiica ei să nu cadă în șanț. De asemenea Velvet vorbea, punând întruna întrebări numeroase și constante, într-un amestec de engleză și franceză.

Adam era un tată îngrozitor de entuziasmat dar Skye se așteptase la asta. Se temea, totuși, când uriașul ei soț o lua pe cal pe micuță și călărea cu ea prin pădure, iar Skye nu putea să-l dojenească deoarece marea lui dragoste și plăcere pentru fiica lui erau atât de evidente. Nu putea să-i strice lui plăcerea, așa că sarcina de a-și disciplina copilul rămânea pe umerii ei.

— Nu, micuța mea! își certă Skye într-o seară copilul care încerca să-și înfunde gura cu o bomboană și îi dădu o palmă ușoară peste mânuță.

Ochii mari ai lui Velvet se măriră și mai mult și alergă cu piciorușele ei grăsuțe la Adam, îi îmbrățișă genunchii și, aruncând o privire furioasă spre mama ei, rostise clar:

— Tata iubește!

Adam avu intenția să râdă și să-și ia prețiosul copil în brațe ca să-l sărute dar, văzând privirea lui Skye care-l atenționa, spuse blând:

— Și mama te iubește, Velvet, dar trebuie s-o asculți mereu.

Mirată de întorsătura neplăcută a lucrurilor, Velvet fugi să-și caute bona.

— Ce ștrengăriță! oftă Skye. Îți dai seama că vom avea probleme cu ea? De ce n-a putut bunul Dumnezeu să ne dea un copil cuminte?

— Este fiica noastră, iubito, chicoti Adam.

— Te asigur că nu vei fi la fel de indulgent când se va face mare şi vor începe să roiască bărbaţii în jurul ei, îl necăji ea.

— Mai este până atunci, observă Adam. Abia a împlinit un an.

— Timpul trece repede, dragul meu. Ewan are deja optsprezece ani.

— *Madame*, hai mai bine să ne culcăm acum, cât încă nu suntem foarte bătrâni. Ce poţi să-mi arăţi din experienţa vârstei tale înaintate?

— Vino în dormitor şi-ţi voi explica în detaliu, promise Skye privindu-şi ispititor soţul când ieşeau din hol.

Charles al IX-lea murise şi fratele lui, d'Anjou, care fusese încoronat cu un an în urmă rege al Poloniei, fugise din ţara adoptivă ca un hoţ ca să se întoarcă în Franţa lui iubită. Totuşi, d'Anjou se oprise la Viena şi la Veneţia ca să fie întâmpinat ca un rege înainte să ajungă la graniţele patriei lui, unde mama sa îl aştepta enervată. Elizabeth de Austria se retrăsese de la Curte şi, deoarece avea acum un venit mai mic, fetele lui Skye reveniră în vara aceea la Belle Fleurs. Ewan se întorsese de la Universitatea din Paris, iar Murrough din prima lui călătorie, bronzat şi mai înalt. Chiar şi Robin apăruse într-o zi, spre surprinderea tuturor.

Se agitară toţi în jurul bebeluşului, cu toate că Skye îi rugă să n-o răsfeţe.

— Este deja imposibilă, afirma mama lor cu un zâmbet indulgent.

— Mamă, ar trebui să mă laşi să-l iau cu mine pe Padraic la toamnă, îi spuse el lui Skye. Va avea aproape şase ani şi şi-ar începe educaţia la Curtea Tudorilor. Poate că regina i-a luat pământurile, dar fratele meu rămâne lord Burke.

— Nu! replică Skye. Atâta timp cât eu şi Adam nu suntem bineveniţi în Anglia, nu se va merge acolo nici unul dintre copiii mei, cu excepţia ta. Un nobil fără pământ este un nimeni şi, până când regina nu va reda pământurile familiei Burke nu vreau să am de-a face cu regina sau cu Anglia. În afară de asta, Padraic este încă un bebeluş.

— Nu sunt!

Padraic Burke, copia fidelă a tatălui său, se aprinse.

Skye privi în jos la fiul lui Niall şi zâmbi.

— Ba încă mai eşti, dragul meu. Ai răbdare. Mă bucur atât de mult să vă am din nou pe toţi aici. Aşa-mi place cel mai mult, cu copiii mei în jur şi cu Adam alături.

— Nu pot să stau decât o lună, atenţionă Robin. I-am promis reginei că voi veni vara asta la Hardwick Hall. Mi-am dat cuvântul.

— Iar eu mă voi întoarce în Irlanda când pleacă Robin, adăugă Ewan.

— Poftim?! Este o decizie cam neaşteptată, Ewan, nu crezi?

— Unchiul Michael a făcut tot ce a putut, mamă, dar a fost uns preot. Ceilalţi unchi O'Malley nu sunt interesaţi de Ballyhennessey de când s-au alăturat lui Grace O'Malley ca să lupte împotriva reginei, iar oamenii mei au nevoie de mine, încheie el. Şi vreau s-o iau pe Gwyneth cu mine, mamă. Este timpul să ne căsătorim.

— Dar are abia cincisprezece ani! protestă Skye.

— Iar tu aveai cincisprezece când te-ai căsătorit cu tata, replică Ewan calm.

— Am fost prea tânără!

— Haide, mamă, nu ai fost prea tânără! Te-ai căsătorit doar cu bărbatul nepotrivit. Nu este cazul la noi.

— Nu voi putea suporta dacă pleacă Ewan, mamă, interveni şi Gwyneth calmă. Sunt pregătită să-i devin soţie.

— Şi eu lui Murrough, adăugă Joan.

— Dar Murrough abia a început să înveţe să devină marinar. Dacă va face asta în viaţă, nu va putea să stea acasă cu tine, Joan.

— MacGuire nu mai pleacă decât peste două luni, mamă, spuse Murrough, deoarece corabia are nevoie de reparaţii. Joan şi cu mine ne putem căsători şi va trebui să se obişnuiască să aibă ca soţ un marinar. Vreau să ne cumpărăm o casă în Devon, lângă Lynmouth.

Robin tuşi ca să atragă, elegant, atenţia.

— Ei bine, Robin Southwood, îl repezi Skye. Ce mai este?

— Am adus o invitaţie pentru Willow. Regina o invită să fie domnişoară de onoare la Curte.

— Ohhh! Mi-ai promis că voi putea cândva! Ai promis, mamă!

— Ai fost la Curte, Willow.

— La Curtea Franţei, o înfruntă Willow pe mama sa.

— Nu!

— Te rog, mamă! În curând voi fi prea bătrână ca să mă mai duc! Te rog!

Skye îşi privea copiii care păreau aliaţi împotriva ei. Joan, Ewan, Murrough, Gwyneth, Willow, Robin şi Padraic. Toţi voiau să plece. Îşi duse mâna la gură şi strigă:

— Dar v-am avut atât de puţin timp lângă mine!

Apoi ieşi în fugă din încăpere.

Adam o urmări cu o privire tristă şi apoi spuse, încurajator:

— Desigur că voi trebuie să vă urmaţi propriul destin, copii. Acum sunteţi destul de mari dar pentru mama voastră este foarte greu să înţeleagă. Aveţi un pic răbdare şi voi rezolva problema fiecăruia.

Adam o găsi ghemuită pe pat, plângând îngrozitor, şi o luă calm în braţe.

— Va fi monoton fără ei, ştiu, spuse el alinând-o.

— De ce trebuie să intervină mereu ceva când, în sfârşit, este aşa cum mi-am dorit?

— Pentru că anii au zburat, fată mică, şi ei sunt aproape maturi. Seamănă cu tine deoarece vor să lupte singuri şi de ce n-ar face-o? Ştiu că este greu pentru o mamă să admită că i-au crescut copiii, Skye, dar băieţii O'Flaherty au devenit bărbaţi, draga mea. Dacă ai fi privit mai atent, ai fi văzut cel puţin trei dintre bastarzii lor pe domeniul nostru. A venit timpul să se căsătorească!

— Dar Willow...

— Skye, toţi copiii tăi se trag din familii nobile. Willow este o moştenitoare bogată, dar nu are un nume nobil. Trebuie să meargă la Curte dacă vrea să-şi găsească un soţ potrivit.

— Tatăl lui Willow a fost un nobil spaniol, rosti Skye înfierbântată.

— A cărui familie nu ştie de existenţa ei şi oricum n-ar recunoaşte-o ca moştenitoare, deoarece v-aţi căsătorit după legea musulmană. Trebuie să-şi aranjeze o căsătorie şi, ca soră a contelui de Lynmouth, va avea această posibilitate la Curte. Numai dacă, desigur, nu-i propui o căsătorie cu un francez. Jean-Antoine St. Justine caută o moştenitoare şi ar fi foarte bun pentru ea.

— Şi foarte francez, răspunse Skye. Nu, Adam, este englezoaică până în vârful degetelor şi are nevoie de un soţ englez.

— Atunci, las-o să se ducă la Curtea Tudorilor.

— Mi se pare ceva ciudat, Adam. Noi nu suntem bineveniţi acolo, dar regina personal îi invită pe copiii noştri.

— Eşti prea suspicioasă, Skye.

— Nu este rău niciodată să fii suspicios când ai de-a face cu familia Tudor, *mon mari!* îl avertiză Skye.

— Poate acesta este modul prin care regina vrea să fie prietenoasă şi să ne ierte.

— Hm! pufni ea neîncrezătoare. Hai să mergem să le spunem copiilor că pot să plece înainte să ne acuze că le-am sfărâmat inimile; bineînţeles, înainte să-mi schimb părerea.

Ewan şi Murrough O'Flaherty se căsătoriră cu gemenele Southwood pe 26 iulie. Cu toate că fetele nu semănau perfect, purtară toalete identice din satin albastru brodat cu fir de argint şi diamante. Părul lor frumos era desfăcut şi le cădea liber până la şolduri, iar pe cap aveau cununi de trandafiri albi. Tânărul conte de Lynmouth le conduse mândru pe cele două surori vitrege în biserica din Archambault unde se ţinu ceremonia restrânsă. Mesele se întinseră pe pajişte şi, după dans, cuplurile tinere se îndreptară spre dormitoare însoţite de glumele nuntaşilor. A doua zi de dimineaţă două cearşafuri însângerate atârnau la ferestrele camerelor nupţiale, fâlfâind în briza de vară, în timp ce cuplurile, însoţite de Robin şi Willow plecară călare la Nantes ca să se îmbarce pe o corabie O'Malley spre Bideford şi Irlanda.

Skye nu reuşi să se abţină să nu-i dea sfaturi fiicei ei, cu toate că avea deplină încredere în personalitatea ei.

— Trebuie să te păzeşti de tinerii de la Curte. Crede-mă că-ţi vor testa virtutea şi aceasta, împreună cu averea, sunt singurele tale atuuri ca să găseşti un soţ cu titlu. A fost foarte bine ce ai făcut anul trecut la Paris, draga mea. Să nu fii niciodată singură cu un tânăr ca să nu-ţi compromiţi numele. Bârfa poate fi un lucru atât de rău, Willow şi, chiar dacă nu este adevărată, ridică un semn de întrebare.

— Da, mamă.

— Să-ţi aduci aminte că regina preferă ca domnişoarele ei de onoare să fie virtuoase şi să nu împrumuţi nimănui bani. Se va afla repede că eşti o moştenitoare bogată şi vor veni toţi să te roage. Spune că ai o alocaţie mică care abia îţi ajunge. Mama Cecily va avea grijă de fondurile tale, Willow, şi-ţi va da numai cât vei avea nevoie.

— Da, mamă.

— Şi să asculţi de fratele tău.

— De Robin?! Este cu trei ani mai mic decât mine!

— Cu toate acestea şi-a petrecut o mare parte din viaţă la Curtea Tudorilor, ştie ce trebuie să facă şi ştie ce înseamnă bârfa. Acordă-i atenţie, Willow, pentru că nu te va sfătui de rău.

— Da, mamă.

— Încă un cuvânt despre bărbaţi, Willow.

— Of, mamă!

— Domnişoară, am experienţă în asta şi ai face bine să mă asculţi. Bărbaţii pot fi fiinţe extrem de fermecătoare când încearcă să câştige o fată. Când eşti tentată să asculţi un tânăr galant, Willow, întreabă-te dacă se va mai căsători cu tine dacă intri în jocul lui. Dacă el doreşte să se căsătorească cu tine. Şi dacă da, de ce atenteză la virtutea ta înainte de noaptea nunţii. Vei afla, Willow, că un tânăr decent care te doreşte se va apropia de tine prin fratele tău, prin Robbie sau prin regină. Nu trebuie să accepţi o relaţie cu sărutări furate prin colţuri.

— Ce te face să crezi asta, mamă? întrebă Willow cu ochii îngustaţi.

— Ai fost întotdeauna o micuţă pragmatică, draga mea, replică Skye, dar nu ai experienţă. Încerc numai să-ţi împărtăşesc din experienţa mea ca să nu suferi.

Willow se repezi la Skye şi o îmbrăţişă cu dragoste.

— Oh, mamă! Te voi face să fii mândră de mine, îţi promit! Voi obţine cel mai nobil dintre soţi şi o voi face pe regină să se răzgândească şi să vă permită să veniţi acasă.

Skye zâmbi printre lacrimi şi o sărută tandru.

— Îmi va fi dor de tine, spuse ea. Of, Doamne, cât îmi va fi de dor!

— Lasă-ne să plecăm, mamă! interveni nerăbdător contele de Lynmouth. Willow a fost întotdeauna inteligentă şi se va descurca.

Apoi Skye îl sfătui pe băiatul ei cel mai mare să rămână neutru în lupta continuă dintre englezi şi irlandezi.

— Nu va fi uşor, zise ea, dar gândeşte-te la viitor. Acum ai o soţie, Ewan, şi în curând vor apărea copiii. Tot ce poţi să-i oferi este Ballyhennessey, de peste trei sute de ani pământul familiei O'Flaherty. Să nu te laşi influenţat de capete înfierbântate sau de către Biserică şi să-ţi pierzi moştenirea.

— În final va rămâne doar aspectul religios, mamă.

— Ştiu asta, Ewan, dar ce diferenţă este cum te rogi lui Dumnezeu atâta timp cât te închini Lui? Întreabă-te de ce trebuie să-ţi periclitezi pământurile şi familia pentru că un papă italian şi un monarh englez nu pot să decidă şi se ceartă pentru nişte probleme de dogmă?

— De aceea, mamă, nu ai fost niciodată de partea cuiva?

— Bunicul tău, Dubhdara O'Malley, fie-i sufletul binecuvântat, m-a învăţat că în primul rând contează familia, Ewan. Aşa am procedat întotdeauna. Nu am avut prilejul să mă ocup de creşterea ta cât aş fi dorit, dar eşti fiul meu şi vei face ce vei crede de cuviinţă şi îţi va dicta conştiinţa. Nu te invidiez, Ewan. Irlanda este o ţară sfâşiată şi furioasă. Vânt la pupă, dragul meu! încheie Skye.

Apoi îi îmbrăţişă şi sărută pe ceilalţi, în timp ce tânărul conte bătea nerăbdător în podea cu o gheată elegantă. În sfârşit, cele trei tinere se urcară în caleaşcă, iar bărbaţii încălecară şi porniră în trap vioi.

Când dispărură din vedere, Adam rosti:

— Hai să mergem acasă, Skye! spuse el, ajutând-o să urce în trăsura care-i aştepta.

Skye se lăsă să cadă pe canapele cu un oftat. Copiii ei mai mari plecaseră şi cei trei mai mici rămâneau la Archambault încă câteva zile, în vizită la verii lor.

— Sunt bătrână, declară ea cu o voce tristă, în timp ce trăsura începu să coboare pe drumul din pădure spre Belle Fleurs.

Adam îi privi faţa frumoasă şi începu să chicotească.

— Te-am domesticit într-atât, iubito, încât eşti pierdută fără puii tăi?

— Of, Adam, nu înţelegi!? Cei doi fii ai mei mai mari s-au căsătorit şi, în urma nopţii trecute, soţiile lor pot fi deja însărcinate, iar fiica mea cea mai mare a plecat la Curte să-şi caute un soţ. Într-un an aş putea fi bunică! Sunt bătrână!

El izbucni într-un puternic hohot de râs şi, luând-o în braţe, îi desfăcu cu îndemânare dantela corsajului eliberându-i sânii grei.

— Doamne, ce frumoasă eşti! a mormăit el, ascunzându-şi faţa între globurile mătăsoase şi acoperindu-i trupul, care începuse să tremure, cu sărutări fierbinţi. Şi n-ai decât treizeci şi patru de ani!

Skye simţi cum o invadează dorinţa, mai ales când mâna lui se strecură pe sub fuste şi începu să urce uşor.

— Adam! Oh, dragul meu!

— Ce neruşinată eşti, bătrânico! glumi el.

— Nu sunt bătrână! ripostă ea, realizând ce prostie spusese şi înţelegând că se simţea de douăzeci de ani.

Îşi coborî şi ea mâna şi începu să-i mângâie dornică bărbăţia, simţind-o cum creşte sub mâna ei.

— Nu voi fi bătrână atâta timp cât pot să-ţi fac asta, dragul meu, îi murmură ea la ureche când el îi desfăcu lenjeria de corp.

Adam o luă în poală, ridicându-i fustele, şi se înfipse în ea avid. Cu un geamăt de plăcere, Skye îi simţi în trup lungimea, până la rădăcină. Se lipi de el şi începu să se frece de penisul întărit, în timp ce el îi sugea sânii şi o muşca uşor de sfârcuri.

Senzaţia de extaz total o făcu pe Skye să ţipe când simţi exploziile orgasmului.

— Ahhhh, Adam! Ah, Doamne, ce bine este!

Răsuflarea le deveni neregulată şi, după ce se eliberă şi el, rămaseră îmbrăţişaţi. Apoi, Adam chicoti:

— Ei, *madame*, te mai simţi bătrână şi obosită?

— Mă simt minunat! se entuziasmă ea.

— Cât de repede crezi că poţi redeveni prezentabilă?

— De ce? întrebă ea obraznic, lipindu-se încă dornică de el.

— Pentru că ne apropiem de Belle Fleurs şi nu mi-ar plăcea să-l şochez pe valetul care va deschide uşa caleştii peste câteva momente.

Bosumflată, Skye se depărtă de el şi îşi încheie corsajul, îşi netezi fustele şi îşi aranjă părul.

— Cât timp lipsesc copiii, iubito?

— Două săptămâni, răspunse ea.

— Mmm, toarse el. Vreau să petrec tot acest timp în pat cu tine, dragostea mea.

— Credeam că vrei să călărim şi să facem picnicuri în pădure.

— Numai dacă pot să te am sub stejarii solemni.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, *mon mari!* replică Skye tocmai când caleaşca intră în curtea castelului.

Adam de Marisco era om de cuvânt şi în săptămâna următoare îşi petrecu împreună cu Skye aproape fiecare clipă din zi şi din noapte. Li se părea că erau mai profund şi mai puternic îndrăgostiţi ca niciodată. Când cei trei copii mai mici reveniră acasă Adam începu să-l instruiască pe micul Padraic cum se conduce o proprietate în timp ce Deirdre o însoţea pe mama ei, învăţând tot ce era necesar ca să conducă o gospodărie.

Dintre toţi copiii ei, Skye observă că Deirdre era cea mai liniştită. Învăţa uşor tot ce i se preda, indiferent că era modul de a pregăti săpun şi parfum sau limba latină. Era un copil drăguţ care semăna mult cu mama ei, dar Skye presupuse că timiditatea îi provenea din perioada pe care o petrecuse departe de mama ei, în primii ani de viaţă. Acum Skye se străduia s-o facă pe fiica ei să uite acei ani. Totuşi, Deirdre se ducea întotdeauna la Adam ca să-şi spună succesele şi problemele.

— Nu cred că-i plac, i se destăinui Skye lui Adam într-o zi.

— Te venerează, replică el, dar se teme puţin de tine cu toate că te iubeşte.

— Mă iubeşte pentru că sunt mama ei, răspunse Skye cu intuiţie, dar nu este apropiată de mine şi nu înţeleg de ce.

— Dacă simţi asta de ce nu o întrebi, iubito?

— O voi face, dacă vei fi lângă mine.

— Nu, fată mică. Dacă vom fi amândoi, ea va crede că ne-am aliat împotriva ei, nu va spune nimic şi va nega totul.

Nu îi era deloc uşor, dar Skye îşi făcu până la urmă curaj într-o dimineaţă de vară târzie când stătea cu Deirdre pe malul lacului împletind margarete.

— De ce nu-ţi plac, Deirdre? o întrebă ea direct.

Un moment Deirdre Burke rămase înlemnită şi roşi. Apoi, la fel de direct cum vorbise şi mama ei, răspunse:

— Pentru că m-ai părăsit pe mine şi pe Padraic când te-ai dus să te căsătoreşti. Pentru că atunci când, în sfârşit, ne-ai luat la tine, ne-ai trimis din nou înapoi cu promisiunea că ne vei aduce tatăl adevărat. Nu ai făcut-o, mamă. Înainte de a te căsători cu Adam noi nu am avut o viaţă fericită şi nu am putut să fac nimic, ci numai să mă întreb cât va dura până când vei fugi din nou de noi cu o scuză sau alta.

Skye era şocată de răutatea din vocea fetiţei.

— Şi fratele tău crede la fel? întrebă ea.

— Padraic spune că ne iubeşti. Şi se pare că asta-i destul pentru el.

— Dar nu şi pentru tine, draga mea, după câte văd. Să ştii că fratele tău are dreptate. Vă iubesc şi, dacă m-ai fi întrebat atunci când au început să te chinuie aceste probleme, ţi-aş fi spus tot ceea ce ai fi vrut să ştii.

Skye îmbrăţişă micul corpul încordat.

— Deirdre, spuse ea uitându-se în ochii reci ai copilului, te iubesc. Eşti un copil născut din dragostea pe care Niall Burke şi eu am simţit-o unul pentru celălalt. Voi încerca să nu te mai părăsesc niciodată, cu toate că va veni o zi când vei pleca de lângă mine, ca să te căsătoreşti.

— Spui că vei încerca să nu pleci de lângă mine, dar nu promiţi că nu vei pleca!

— Deirdre, nu pot, spuse Skye. Nu te-am minţit niciodată şi nu o voi face nici acum. Am spus că voi încerca!

Deodată fetiţa izbucni în lacrimi, cu faţa lipită de pieptul ei.

— Nu mă părăsi, mamă! Te iubesc, nu mă părăsi! îşi ruga mama printre suspine.

Fără să spună nimic, Skye o luă în poală şi o legănă alinând-o.

Toţi ceilalţi au supravieţuit călătoriilor mele dar, în ciuda fondului puternic, Deirdre este o fiinţă pe care viaţa ar putea s-o distrugă uşor. Într-un fel, se gândea Skye, este ca Niall, cu toate că fizic îmi seamănă mie.

— Nu am de gând să plec nicăieri, Deirdre, spuse ea calm. Nu plânge, copilul meu. Nu te voi părăsi, comoara mea.

De Sfântul Mihail, doica care avea grijă de Velvet de la naşterea ei rămase însărcinată cu un valet şi aduseră altă fată, o ţărancă blândă din Archambault de care Velvet se ataşă imediat. Dar la mai puţin de o săptămână de la angajarea fetei, şi ea şi copilul dispărură fără urmă.

Skye şi Adam înnebuniră de grijă, speriaţi că au căzut în şanţul castelului, dar renunţară repede la această idee deoarece paznicul castelului le văzuse pe Margerie şi pe fetiţă trecând peste pod şi luând-o pe drumul spre pădure. Răscoliră toată pădurea de teamă ca nu cumva un animal sălbatic să le fi atacat, dar nu găsiră nici o urmă. Căutarea s-a extins la Archambault, în speranţa că Margerie a dus-o pe Velvet, pur şi simplu fără să ceară voie, în vizită dar familia fetei nu le văzuse. Cea mai bună prietenă a ei din sat veni, totuşi, să spună timid că Margerie îi spusese că în curând va avea destul aur pentru o zestre bună şi că nu va mai trebui să trudească la Belle Fleurs.

Contele Antoine observă că uriaşul lui fiu vitreg era dornic să o strângă de gât pe cea care le dăduse informaţiile. Luând fata de mână, el zise amabil:

— Jeanne, încearcă să-ţi aminteşti exact ce ţi-a spus Margerie. Ţi-a spus de unde va căpăta aurul pentru zestrea ei?

— Desigur, *monsieur* conte! Margerie a spus că a întâlnit un bărbat care, cu toate că vorbea limba noastră, avea un accent îngrozitor, fiind sigur străin. El i-a spus că a auzit că micuţa Velvet era cel mai frumos copil din creştinătate şi că, dacă Margerie i-ar aduce să vadă copilul, i-ar da şase monede de aur! încheie Jeanne triumfătoare.

— Unde trebuia Margerie să ducă copilul?

— La un han din Tours, veni răspunsul.

— Ştii numele hanului, Jeanne?

— Nu, *monsieur* conte, dar Gilet căruţaşul trebuie să ştie. El a plimbat-o ieri.

— Găsiţi-l pe căruţaş! porunci contele. Eşti o fată bună, Jeanne, îi spuse el şi îi dărui câţiva arginţi.

Căruţaşul apăru repede în faţa contelui şi recunoscu imediat că o dusese pe Margerie până aproape de Tours. Da, era cu fetiţa surorii ei, pe care voia s-o plimbe, spusese ea. O lăsase la hanul „Cocoşul de Aur" din partea vestică a oraşului. Adam, contele şi doi fii ai acestuia plecară imediat spre Tours. Când reveniră la Belle Fleurs câteva ceasuri mai târziu, Adam îi întinse un pergament sigilat lui Skye.

Skye rupse sigiliul şi, pentru un moment, nu reuşi să respire iar vederea i se împăienjeni la vederea scrisului cunoscut. Mesajul era scurt: *„Doamnă, am nevoie de serviciile voastre. Elizabeth."*

— Mă aştepta la han, rosti Adam. A fost lăsat de doi domni care au venit singuri şi au plecat cu o doică cu un copil. Hangiul a spus că au luat-o spre Nantes şi au lăsat pergamentul pentru oricine ar fi venit după femeie şi copil.

— Această blestemată căţea de Elizabeth Tudor o are pe Velvet! scrâşni Skye, întinzându-i pergamentul lui Adam. Ne-a răpit copilul pentru Dumnezeu cine ştie ce scop, dar trebuie să fii sigur că scopul este numai în favoarea reginei!

— Plec în Anglia! decise Adam.

— Plecăm amândoi în Anglia, îl corectă Skye. Ea mă vrea pe mine, dragul meu dar de data asta, pe Dumnezeu, nu voi mai fi intimidată de această scorpie! O ţine prizonieră pe Velvet în schimbul ajutorului meu

dar, înainte să-şi atingă ea scopul, vom recupera Lundy, pământurile Burke şi va recunoaşte mariajul nostru şi legitimitatea lui Velvet!

— Skye! strigă Adam, avertizând-o. Are în mână viaţa fiicei mele. Nu te juca cu viaţa lui Velvet!

— Este fiica noastră, Adam, şi crede-mă că nu voi accepta să i se întâmple nici un rău lui Velvet. Regina are nevoie disperată de mine şi s-a asigurat că o voi ajuta. A răpit-o pe Velvet ştiind că voi veni după ea dar Bess Tudor nu omoară inocenţi. Nu-i va lua capul lui Velvet, Adam şi de data asta voi negocia serios! Plecăm la noapte!

— Am ştiut că mă vei părăsi mai devreme sau mai târziu! strigă Deirdre care intrase în încăpere şi auzise ultimele cuvinte ale lui Skye.

— Nu, iubita mea, tu şi Padraic veniţi cu noi! Vom apărea în faţa reginei Angliei ca o familie unită, Deirdre!

— Nu ştiu dacă eşti minunată sau nebună, oftă Adam îmbrăţişându-le.

— Pesemne că un amestec din amândouă, dragul meu, pentru că nici nu ştiu ce vrea regina. Poate că va trebui să lupt pentru nimic.

— Nu, Skye, de data aceasta nu te vei lupta singură cu regina. De data asta soţul tău îţi va sta alături.

În noaptea aceea părăsiră Belle Fleurs şi Skye îşi părăsi căminul cu mare tristeţe. În timp ce Deirdre şi tânărul lord Burke călătoreau în caleaşcă, părinţii lor călăreau alături în noaptea de toamnă. Ajunseră la Nantes după două zile şi acolo se îmbarcară pe o corabie O'Malley. Ajungând în portul Londrei, Skye observă gărzile reginei.

— Doamne, deci ne aşteaptă?! se miră Adam.

— Da, ne aşteaptă, rosti Skye cu un zâmbet crud pe chipul ei frumos.

— Zâmbetul de bătălie, chicoti el. Nu te-am mai văzut aşa de când... Nu pot să-mi amintesc de când, pentru că a fost acum mult timp.

— Când am zâmbit aşa a fost şi prima dată când am luptat cu regina. Atunci am învins-o pe Elizabeth Tudor, Adam, şi vreau s-o fac din nou. Roagă-te lui Dumnezeu ca acum să fie ultima dată!

Partea a cincea

Anglia și Irlanda

17

— Joci un joc periculos, *my lady*, o preveni William Cecil.

— Nu, Cecil, replică Elizabeth Tudor, nu joc nici un joc.

— Puteai să-i ierţi şi apoi să le ceri ajutorul. Răpindu-le copilul, nu faci decât să aţâţi fiara din *lady* de Marisco şi îţi aminteşti ce s-a întâmplat ultima dată când ai înfuriat-o, nu-i aşa?

— Spre satisfacţia noastră nu s-a dovedit niciodată că *lady* O'Malley era în spatele acelor piraterii, Cecil!

— Ha! pufni consilierul reginei şi, strângând buzele, nu mai spuse nimic.

Nu puteai să mai discuţi cu Elizabeth Tudor odată ce-i intra ceva în cap dar, în adâncul sufletului, nu era sigur că ea nu avea dreptate. Era puţin probabil ca Skye O'Malley să ajute de bună voie coroana Angliei împotriva propriei familii. Trebuiau să aibă un argument puternic ca s-o convingă şi ce era mai tare ca dragostea de mamă?

— Copila este bine, Cecil. Se află la Hampton cu doica ei şi este o adevărată sălbăticiune, mi s-a spus. Este copia lui de Marisco şi nu mă îndoiesc că el o iubeşte. O carte bună pe care trebuie s-o joc, Cecil!

— În după-amiaza asta a fost văzut *Pescăruşul* la Capul Margate. Am trimis câţiva oameni să-i escorteze până la Greenwich.

— Eşti prea silitor, bătrânul meu prieten, îl mustră regina. Vom spune că oamenii reprezintă o gardă de onoare şi Skye O'Malley va aprecia asta, Cecil! Este deşteaptă, femeia aceasta blestemată! Foarte deşteaptă!

În timp ce regina se bucura de jocul ei, Sir Christopher Hatton, căpitan al gărzii, se afla la bordul *Pescăruşului* în faţa unei femei pe care o cunoştea numai după reputaţie. O reputaţie contradictorie deoarece regina admira această femeie şi vorbea despre ea cu respect, în timp ce Robert Dudley, conte de Leicester, spunea că doamna în chestiune era o târfă fierbinte care nu se sătura de dragostea lui. Hatton era înclinat să ignore lăudăroşeniile lui Dudley pentru că regina

cu greu ar fi simpatizat sau ar fi acceptat la Curte o femeie care l-ar fi atras pe conte.

— *Sir?*

Skye se uită întrebător la Hatton.

— Sunt Sir Christopher Hatton, *my lady*, căpitan al gărzii. Trebuie să vă escortez la Greenwich.

— Şi din ce motive, Sir Christopher, trebuie să mă escortezi? Nu văd nici caleaşcă, nici cai. Trebuie să merg, poate, în spatele calului tău ca o captivă romană?

Hatton roşi, realizând că a uitat să asigure transportul, iar Skye chicoti.

— Staţi liniştit, Sir Christopher. Am intenţia să mă duc singură la Greenwich cât de repede posibil, dar abia am sosit şi aş dori să mă îmbăiez şi să-mi schimb hainele înainte s-o văd pe Majestatea Sa. Nu mă voi prezenta în faţa reginei până atunci, numai dacă, desigur, nu aveţi ordine să mă duceţi imediat la palat.

Nu avea astfel de ordine şi Hatton era complet zăpăcit de această femeie frumoasă care părea să domine situaţia.

— Desigur, *lady* Burke...

— *Lady* de Marisco, *Sir!*

— Am înţeles că sunteţi văduva lordului Niall Burke, *my lady*.

Sir Cristopher era total confuz.

— Într-adevăr, *Sir,* dar lordul Burke a murit cu câtva timp în urmă şi eu m-am recăsătorit. Lordul de Marisco este soţul meu de doi ani şi jumătate. (Skye zâmbi dulce.) Vreţi să veniţi cu noi la Greenwood, *Sir?* Dacă regina v-a ordonat să ne escortaţi la palat, cel mai bine ar fi să nu apăreţi în faţa ei fără noi.

Uşa cabinei principale se deschise şi apăru Adam.

— A venit barca, iubito.

— Ei, bine, *Sir* Christopher? Veniţi cu noi?

— Dacă-mi spuneţi unde se află Greenwood, *my lady*, voi veni cu oamenii mei acolo.

— Este pe marginea râului, lângă casa contelui de Lynmouth.

— Vă întâlnesc acolo, spuse grăbit *Sir* Christopher şi se retrase.

Adam aşteptă până când se asigură că *Sir* Christopher părăsise corabia şi începu să chicotească.

— L-ai îngrozit, Skye.

— Văd că, deşi regina se bucură încă de starea de virginitate, nu şi-a schimbat gustul pentru bărbaţi tineri şi arătoşi, mârâi Skye.

— Se zvoneşte că dansează divin, spuse Adam.

— Poate, spuse Skye, dar aş paria că în spatele ochilor lui frumoşi se ascunde o minte ascuţită. Bess Tudor nu acceptă proşti în cercul ei. Hai să mergem, Adam. Cu toate că sunt sigură că Velvet este în siguranţă, vreau să ştiu despre ce este vorba. Unde sunt copiii?

— Au plecat cu prima barcă, îi răspunse el luând-o în braţe şi sărutând-o pe obraz. Nu te necăji, iubito. În curând o vom avea pe micuţa noastră.

Barca îi purtă încet pe râu până la Greenwood. *Deoarece Mignon a rămas în Franţa, va trebui să educ o nouă cameristă,* se gândi Skye iritată când ajunseră la mal, *dar cine aleargă şi ne face semn cu mâna?*

— *My lady! My lady!* Oh, dragă *lady* Skye, bine aţi venit acasă!

Skye îşi simţi ochii plini de lacrimi când Daisy se opri din fugă lângă ea. O clipă cele două femei se priviră îndelung şi apoi se îmbrăţişară cu căldură.

— Ce naiba faci aici, Daisy?

— Când mama Cecily mi-a spus că veniţi acasă am ştiut că veţi avea nevoie de mine, *my lady*. Mama lui Brian a venit să stea cu noi de aproape un an, de când a murit soţul ei şi un nobil englez le-a luat casa. Bebeluşii mei i-au dat un nou scop în viaţă şi a insistat ca eu să vin la Londra. Veniţi, pentru că aţi fost atâtea zile pe mare şi ştiu că aveţi nevoie de o baie. (Ea-i zâmbi larg lui de Marisco.) L-am adus cu mine piratul de Kipp, care v-a servit întotdeuna la Lundy, *my lord*. Ştiţi că i-au luat pe toţi de pe insulă?

— Doamne, nu credeam că se vor atinge de oamenii mei! Ce li s-a întâmplat, Daisy?

— *My lord*, administratorul de la Lundy a făcut ordine.

Ajunseră acasă şi, în timp ce urcau scările, Skye spuse:

— Trebuie să mă grăbesc puţin, Daisy, regina ne aşteaptă.

— Ah! zâmbi Daisy, am ştiut că veţi intra iar repede în graţiile ei.

Ajungând în apartamentele ei, Skye zâmbi ironic:

— Nu sunt deloc în graţiile reginei, Daisy, şi n-aş fi în Anglia dacă nu mi-ar fi răpit fiica. Oh, Daisy, aşteaptă până o vei vedea pe Velvet de Marisco! Este o minune de fetiţă!

— Dar de ce v-ar răpi copilul, *my lady?*

Daisy începu s-o dezbrace pe Skye.

— Se pare că vrea s-o ajut la ceva, Daisy, şi a bănuit că n-aş face-o decât dacă m-ar forţa. Nu vrea să recunoască nici căsătoria mea cu lordul de Marisco, dar asta nu ne-a afectat. Avem o casă frumoasă, Belle Fleurs, în Franţa. Nu am crezut că regina ne putea atinge cu ceva.

— Bănuiesc că... mormăi Daisy încruntată.

— Că ce? zise Skye, urcându-se în cada parfumată şi scufundându-se în apa fierbinte.

— Bănuiesc că ar putea fi vorba despre fraţii dumneavoastră.

— Daisy, spune-mi ce ştii.

— Sunt sălbatici, *my lady*. L-am auzit pe Brian spunând asta de zeci de ori. Când aţi condus afacerile familiei O'Malley, ei au prosperat şi au fost liniştiţi; dar acum au irosit aproape tot ce aţi făcut pentru ei şi îi jefuiesc pe englezi cu orice prilej. Îi hărţuiesc în mod deliberat, *my lady*, şi îi aţâţă cu înverşunare şi ştiţi că sunt destul de multe dificultăţi în Irlanda şi fără asta. Mama lor, *lady* Anne, a încercat să-i controleze, dar nu are forţa necesară. Râd de sfaturile ei şi apoi îi aduc cadouri din jafuri şi îi spun să nu se neliniştească.

Skye înţelese imediat despre ce era vorba. Fraţii ei erau nişte irlandezi mândri, încăpăţânaţi şi proşti. Lăsase creşterea lor în seama lui Anne, deoarece era responsabilitatea ei, dar Anne O'Malley era o femeie cu inima bună şi fără nici un fel de putere.

— Daisy, ce au făcut fraţii mei de-au iritat-o pe regină? Au redevenit piraţi?

— Brian spune că s-au aliat cu Grace O'Malley, ruda dumneavoastră, ca să lupte împotriva englezilor.

— Nebuni proşti! mârâi Skye.

— Este o femeie fermecătoare, spune Brian.

— Aşa este, aprobă Skye. Face parte din ramura mai nobilă şi mai puternică a familiei mele, O'Malley din Clare Island. A fost chiar căsătorită cu un lord Burke, ca şi mine, soţul ei fiind un văr îndepărtat

al lui Niall. Totuşi este o femeie periculoasă, Daisy. Se crede o mare patrioată. A luptat din tinereţe împotriva englezilor şi nu mă îndoiesc ca o va face până la moarte. Într-un fel, o admir pentru curajul şi hotărârea ei, dar eu ştiu că nu poate să îi învingă pe englezi chiar dacă luptă pentru o cauză dreaptă. Ea nu înţelege asta şi, dacă ar fi numai viaţa ei în joc, nu aş comenta dar îi atrage şi pe alţii în schemele ei. Dacă regina doreşte ajutorul meu pentru a-i împiedica pe fraţii mei să se alieze cu Grace O'Malley, atunci o voi face, Daisy. Nu voi permite ca ei să distrugă tot ce am făcut eu cu sacrificii de când tatăl meu, Domnul să-l odihnească, mi-a lăsat mie răspunderea pentru Innisfana!

Daisy nu spuse nimic, dar zări strălucirea bătăioasă din ochii stăpânei ei. Zâmbi pe ascuns şi începu să spele părul lui Skye, gândindu-se ce bine era să fie iar împreună cu stăpâna ei. Îşi iubea copiii, dar să le şteargă nasul care curgea şi fundul care se umezea era o prostie în comparaţie cu a o servi pe Skye O'Malley.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră o fată care o înştiinţă:

— A sosit Sir Christopher Hatton, *my lady*.

— Spune-i lui Sir Christopher că sunt în baie, replică Skye răutăcios, şi că pot să-l primesc, dacă doreşte. Apoi vezi ca el şi oamenii lui să aibă mult vin, carne de vită şi pâine.

— Da, *my lady*!

Camerista făcu o plecăciune şi ieşi repede.

— Veţi fi gata abia peste două ore, observă Daisy.

— Cred că mai degrabă trei, replică Skye calm şi camerista chicoti.

— Veţi mânca în timp ce vi se usucă părul.

— Da, dar cu măsură. Atât cât stomacul să nu-mi chiorăie în timp ce sunt la regină şi ca să nu refuz dacă vom fi invitaţi la cină.

— Pâine, brânză şi nişte cidru bun de Devon.

— Ei, şi puţină şuncă, Daisy. Adu pentru două persoane pentru că şi domnul meu va fi flămând.

Daisy o ajută pe Skye să iasă din cadă şi o uscă cu grijă înainte s-o îmbrace într-un halat lung de catifea ca s-o ferească de răcoarea serii de toamnă. Apoi îi şterse cu un prosop părul şi o lăsă pe stăpâna ei lângă cămin ca să-şi perie singură buclele până se uscau în timp ce ea fugi la bucătărie să pregătească mâncarea. Când Adam intră prin uşa de legătură dintre camere, Skye nici măcar nu-şi ridică privirea.

— Eşti fericit să fii din nou în Anglia, observă ea.

— Da, iubito, recunoscu el aşezându-se pe pat.

Îi plăcea s-o vadă făcând lucruri simple, femeieşti.

— Am trimis-o pe Daisy după mâncare. Hatton şi oamenii lui aşteaptă jos, dar nu pot să cobor până nu mă spăl şi nu mănânc. Daisy crede că este vorba de fraţii mei care au reuşit să cheltuie averea pe care am făcut-o în ani de zile pentru familia O'Malley şi acum şi-au unit forţele cu ruda noastră înfierbântată, Grace O'Malley, ca să-i jefuiască pe englezi.

— Nu au înţelepciunea surorii lor mai mari, rosti Adam calm.

— Ah, Adam, şi eu i-aş scoate pe englezi din Irlanda, dar ştiu că trebuie să se facă mai mult decât fac O'Malley. Asta este problema irlandezilor. Nu se pot uni pentru că Irlanda este o ţară unde fiecare om este rege. Nu sunt făcută din aluat de eroină sau martiră şi nu voi sacrifica tot ce am obţinut cu atâta efort pentru independenţa Irlandei. Chiar dacă s-ar obţine acest lucru, nu s-ar putea păstra deoarece nu există un bărbat care să fie uns rege. Iar acum irlandezii luptă de dragul luptei, fără să le pese de văduve sau orfani. Nu contează dezastrul pe care-l produc, foametea, copiii care mor din cauza lipsei unui adăpost. Toate acestea nu înseamnă nimic în faţa bătăliei glorioase alături de cei care conduc din când în când rebeliunile. Nişte lovituri asemănătoare unei târfe care-şi distrează cu regularitate clienţii; fiecare încearcă să obţină de fiecare dată o poziţie mai bună faţă de vecinul său şi se aliază cu duşmanii vecinului dacă poate astfel să-şi păstreze superioritatea. Este un cerc vicios, Adam, în care eu nu voi intra!

— Dar dacă tu te aliezi în mod deschis cu englezii, propriul tău popor te va considera o trădătoare. Sunt prea simpli ca să înţeleagă complexitatea situaţiei. Înţelegi asta, iubito?

— Nu intenţionez să mă aliez cu englezii, Adam. Sunt O'Malley din Innisfana, nu contează fraţii mei vitregi. Ei nu pot să-mi ia ceea ce mi-a lăsat tatăl meu. Trebuie să mă asculte sau se vor situa singuri în afara legii şi nu cred că suportă să fie alungaţi de proprii lor oameni. Ce voi face nu va avea de-a face cu politica, indiferent dacă e vorba de englezi sau irlandezi. Ceea ce voi face va fi pentru supravieţuirea familiei mele.

— Îi vei spune asta reginei? întrebă el amuzat.

— O voi lăsa pe Bess Tudor să creadă ce vrea. Dacă ea crede că-i voi face un serviciu, cu atât mai bine pentru noi, Adam.

— Nu ai intenţia să te căieşti deloc în ceea ce ne priveşte, nu-i aşa?

— Ce contează pentru ea căsătoria noastră? întrebă Skye iritată. Nici unul nu avem vreo importanţă dinastică pentru coroană şi nu am fost niciodată membri permanenţi ai Curţii. Poate să spună ce vrea, dar nu are nici un motiv să nege căsătoria noastră şi s-o numească bastardă pe Velvet. Am fost căsătoriţi de un preot al Sfintei Biserici Catolice şi nu are cum să nege asta.

— Ce păcat, concluzionă Adam, că tu şi regina nu puteţi fi prietene. Ai o ascuţime a minţii pe care Bess Tudor ar trebui s-o folosească.

— Are prea multă nevoie să fie linguşită, Adam, şi eu nu am răbdare. Nici tu, de fapt. În plus, nu ne-ar lăsa o clipă pentru noi, Adam, şi eu n-aş suporta asta.

Skye îşi mai trecu o dată peria prin păr şi apoi se aşeză mulţumită pe băncuţa din faţa căminului.

— Aşa, am terminat şi o aud pe Daisy. Deschide-i uşa, dragul meu!

Cu obrajii îmbujoraţi, Daisy intră în dormitor purtând o tavă grea cu mâncare.

— Oh, *my lord*, vă mulţumesc!

— Pentru puţin, Daisy, şi-mi pare bine să-ţi văd din nou pistruii.

Daisy roşi de plăcere şi spuse:

— V-am adus cidru, *my lady*, dar m-am gândit că *my lord* n-a mai băut de mult timp o bere.

Puse tava pe măsuţa de lângă cămin şi ei se aşezară repede.

— Daisy, ai un suflet de înger! exclamă Adam. Poate că tatăl meu vitreg are câteva dintre cele mai fine vinuri din Franţa, dar eu prefer adevărata bere englezească! Mulţumesc, fată! spuse el şi, aplecându-se cât era de mare, o sărută pe obraz.

— Ohh, *my lord!*

Daisy se făcu şi mai roşie şi apoi făcu repede o plecăciune şi părăsi camera.

Pe tavă erau bucăţi groase de pâine cu felii de şuncă şi de brânză, care fuseseră încălzite în cuptor. Brânza era moale şi fierbinte şi mâncarea delicioasă la gust, cu toată simplitatea ei. După ce mâncară şi băură cidrul şi berea, rămaseră câteva clipe în scaune zâmbindu-şi unul

altuia peste masa mică. O nouă bătaie în uşă îi înştiinţă că Sir Christopher şi oamenii săi deveneau neliniştiţi.

— Cred că trebuie să ne îmbrăcăm, observă Skye.

— Aşa e, fată mică, aprobă Adam, ridicându-se de la masă şi traversă camera ca să intre în propriul dormitor.

— Daisy, mai este modernă toaleta mea de culoarea safirului?

— Da, *my lady*. O pregătesc imediat.

Dură aproape o oră până când Skye termină cu îmbrăcatul şi se declară mulţumită de rezultat. Catifeaua albastră a toaletei era superbă, iar rochia avea un decolteu mare, pătrat, mărginit de două şiruri de perle care erau cusute astfel încât să-i sublinieze pieptul. Fusta era amplă, iar juponul împodobit cu perle, mărgele aurii şi fir de aur cu care erau cusute modele florale şi fluturi.

Părul lui Skye era aranjat graţios de Daisy într-un coc elegant şi împodobit cu panglici albastre, iar la gât purta un şirag gros de perle de care era prins un safir uriaş ca o lacrimă care se cuibărea între sâni. Avea perle în urechi şi până şi batista îi era brodată cu perle.

Zâmbind, Skye făcu o piruetă în faţa soţului ei când acesta intră în dormitor.

— Ce spui, *my lord?* Sunt destul de minunată ca s-o derutez pe regină?

— Ei, fată mică, o s-o faci şi geloasă. Dar despre mine ce spui? Îţi place costumul meu? Sunt potrivit ca să te însoţesc?

— Da, *my lord!* răspunse ea cu sinceră admiraţie, privirea fiindu-i atrasă de pandantivul de Marisco — un medalion mare şi rotund de aur cu un pescăruş în zbor, cu aripile întinse, cu ochi de rubine.

— Eşti gata, *my lady?* întrebă el, observând că, deşi era acoperită de bijuterii, purta pe deget numai inelul de logodnă şi verigheta.

Subtilitatea ei îl încânta şi era convins că regina va observa.

Privindu-i cum coboară scările, lui Sir Christopher i se opri respiraţia. Erau o pereche splendidă şi căpitanul nu putea decât să se întrebe de ce nu-i văzuse niciodată la Curte. El luă galant mâna lui Skye şi, ridicând-o la buze, afirmă sincer:

— *My lady*, sunteţi mai mult decât minunată şi a meritat să aştept dacă, *my lord* de Marisco, îmi permiteţi să fac un compliment soţiei dumneavoastră.

— Acceptăm complimentul, rosti Adam cu gentilețe.

Valetul se grăbi să le aducă capele căptușite cu blană și apoi, urmați de Hatton, ieșiră în vântul rece de seară târzie și urcară în caleașca ce aștepta. Ușa se închise imediat în urma lor și porniră escortați de oamenii reginei pe drumul spre Greenwich.

— Unde dracu' este? înjura Elizabeth Tudor pentru a suta oară. Blestemata de corabie a acostat acum câteva ore! Unde este Hatton? Asta este intolerabil, Cecil!

— Răbdare, Majestate, o sfătui Cecil. Va sosi în curând.

El aflase deja că Skye O'Malley, femeia aceea minunată și imposibilă, se dusese acasă și el nu avea nici o intenție să o informeze pe regină pentru că Bess nu ar fi făcut altceva decât să se enerveze și supărarea ei ar fi putut strica totul. *Lady de Marisco este la fel de încăpățânată ca și regina.* Cecil zâmbi. *M-am gândit la Skye O'Malley ca la lady de Marisco și, într-adevăr, ea chiar este. Asta va fi prima problemă între ele și va fi o seară interesantă,* își zise Cecil și îi scăpă un chicotit.

— Ce ți se pare așa de amuzant? îl repezi Elizabeth dar, înainte ca el să fie obligat să răspundă, se auzi o bătaie în ușă.

Intră una din doamnele de onoare și anunță:

— Majestate, au sosit *lord* și *lady* de Marisco.

— Vrei să spui *lady* Burke și *lord* de Marisco, replică regina.

— D-da, Majestate, scuzați-mă, murmură cu voce tremurândă doamna de onoare.

Era foarte speriată ca regina să nu afle despre legătura ei cu lord Dudley mai ales că Lettice Knollys, căței, îi văzuse împreună și o amenința că îi va spune reginei.

— Să intre, adăugă Elizabeth și se așeză repede pe un jilț cu spătar înalt, ridicându-se la fel de repede când și-a amintit de înălțimea musafirilor, nedorind să fie dezavantajată în vreun fel.

Cecil își ascunse zâmbetul tocmai când Skye și Adam intrară mândri în cameră. *Pentru Dumnezeu,* se gândi el privindu-i, *de data asta și-a găsit cu adevărat perechea! N-o vom putea învinge.*

Privirea lui Skye o întâlni pe cea a lui Elizabeth Tudor și nici una nu clipi. Apoi Skye făcu o reverență frumoasă în timp ce, lângă ea, soțul

ei se pleca cu o incredibilă eleganţă; o eleganţă care nu-i scăpă reginei ce aprecia bunele maniere.

— Am spus de mai multe ori, *lord* de Marisco, că te pierzi pe insula aceea. Eşti un om făcut pentru a sta la Curte.

Adam zâmbi cu căldură.

— Vă mulţumesc, Majestate, dar prefer stâncile mele. Sunt un om simplu şi o asemenea strălucire mă copleşeşte. Prefer o viaţă liniştită.

— Dar tovarăşa pe care v-aţi ales-o, *my lord*, nu este deloc întruchiparea unei vieţi liniştite, remarcă regina, privind-o sfidător pe Skye.

— După cum am spus, Majestate, sunt un om simplu. Iar oamenii simpli aleg cu inima şi ea am ascultat-o pe a mea. Presupun că şi dumneavoastră v-aţi asculta inima dacă nu aţi purta pe umerii firavi povara Angliei. Cât de fericit este poporul englez că are o asemenea regină!

— Şi, *lord* de Marisco, aveţi să-i reproşaţi ceva reginei dumneavoastră?

— Majestate, aveţi loialitatea mea până la moarte.

— Dar nu inima?

— Nu, Majestate, pentru că nu pot să dau ceea ce nu posed. De mult mi-am dăruit inima lui Skye.

— Aş putea să vă închid în Turn pentru această remarcă, *lord* de Marisco. De fapt, aş putea să vă trimit pe amândoi dar bănuiesc că nu va fi nici o diferenţă nici pentru tine, nici pentru curtezana celtă cu care te-ai căsătorit în Franţa.

— Majestate, trebuie să mă declar vinovat şi trebuie să vă cer iertare şi indulgenţă atât pentru soţia mea cât şi pentru mine; dar, sincer, nici Skye, nici eu nu vom schimba ceea ce am făcut.

Elizabeth Tudor izbucni în râs şi îl lovi prieteneşte pe Adam pe braţ.

— Asta-mi place la tine, *my lord!* exclamă ea. Eşti sincer! Foarte bine, vă iert căsătoria, pentru că trebuie să recunosc, uitându-mă la voi, că vă potriviţi. (Se întoarse spre Skye.) Cât despre tine, *my lady*, avem de discutat treburi mult mai presante.

— În primul rând îmi vreau fiica înapoi, ceru Skye.

— Ce?! Negociezi cu mine?

— Dacă nu vreţi să negociaţi cu mine atunci de ce mi-aţi luat fiica?

— Copila este în siguranţă la Hampton Court, *my lady*. Vă va fi dată înapoi.

— Când?

Regina o privi atent pe Skye şi, oftând, spuse:

— Voi trimite un mesager în seara asta.

— Cuvântul dumneavoastră nu este suficient, Majestate, veni replica şocantă.

Adam puse o mână pe braţul soţiei lui ca s-o prevină în timp ce Cecil crezu că i se opreşte inima. Era o insultă îngrozitoare şi ochii cenuşii ai reginei se micşorară de furie. În acest moment semăna izbitor cu tatăl ei.

— *My lady*, trebuie să-ţi amintesc că eşti supusa mea şi eu îţi sunt regină?

— Sunteţi regina Angliei, Majestate, dar eu sunt irlandeză. Ca să-mi apăr domeniile Burke, v-am făcut o mare favoare. Mi-am părăsit patria şi copiii ca să mă căsătoresc pentru interesele Angliei. Soţul pe care mi l-aţi ales era un om crud şi nefericit, dar nu m-am plâns, deoarece mi-aţi promis că veţi apăra pământurile lui Padraic şi drepturile lui. Aţi oferit aceste pământuri unui englez iar fiul meu este lipsit de moştenirea lui, în ciuda promisiunii pe care mi-aţi făcut-o. (Skye o privi sfidător.) Eu mi-am ţinut cuvântul, Majestate. Ar fi trebuit să faceţi la fel!

— Ai fost şi eşti ca un spin în carnea mea, Skye O'Malley, replică regina, dar acum am nevoie de ajutorul tău şi mi-l vei da!

— Daţi-mi înapoi tot ce-mi aparţine şi vă voi ajuta. Vreau copilul, pământurile Burke şi insula Lundy.

— Copilul ţi-l trimit în noaptea asta. Pământurile Burke nu pot să ţi le dau înapoi de teamă să nu ofensez un nobil englez loial, dar îi voi da fiului tău proprietăţi în Anglia. Cât despre insula Lundy, v-o dau înapoi cu condiţia să nu locuiţi pe ea. Nu vă voi da o insulă de unde să vă răsculaţi iar împotriva mea! Totuşi, lord de Marisco, îţi voi da pământuri şi un castel, pentru că bănuiesc că prin căsătoria cu această scorpie mi-ai făcut cu adevărat un serviciu.

— Fiul meu este irlandez! strigă Skye, pentru că, deşi regina fusese deosebit de generoasă, o durea pierderea moştenirii lui Padraic.

— Exact, doamnă, şi mutându-l în Anglia pe copil, voi avea un rebel mai puţin cu care să mă lupt la bătrâneţe!

Elizabeth Tudor zâmbi, fericită de ironia victoriei ei asupra lui Skye.

— Renunţă, fată mică, îi şopti Adam blând. Nu o vei învinge. A fost generoasă când putea să fie dură.

Skye îl privi şi el observă tristeţea din ochii ei care erau plini de lacrimi ca diamantele, pe care încerca să şi le reţină.

— Nu poţi să câştigi întotdeauna, observă el, şi ea aprobă din cap.

— Foarte bine, Majestate, zise Skye, dar acordul ei părea mai degrabă o provocare, cu ce pot să vă ajut?

— Fraţii tăi s-au aliat cu Grace O'Malley şi mi-au declarat război. Jefuiesc corăbiile, ceea ce afectează comerţul naţiunii şi încurajează revoltele din Irlanda. Sunt imposibil de oprit, pentru că sunt, trebuie să admit, nişte marinari destoinici. Acum un an l-am trimis pe Drake în Irlanda şi nici măcar el nu a putut să-i prindă! Doar dumneavoastră aţi putea să vă opriţi fraţii şi astfel să paralizaţi mişcările lui Grace O'Malley. Femeia aceasta este o ameninţare pentru Anglia şi vreau să fie oprită!

— Dacă îmi voi putea opri fraţii, Majestate, vreau să nu fie pedepsiţi. Nu-mi voi trăda familia nici chiar pentru regina Angliei.

— Garantez.

— Atunci voi încerca.

— Trebuie să reuşeşti, *my lady!*

— Nu pot decât să mă străduiesc, Majestate.

— Atunci Dumnezeu să-i apere pe fraţii dumneavoastră! (O scrută atent cu privirea.) Şi a trebuit mult timp ca să ajungi aici, *my lady*. Corabia, mi s-a spus, a ajuns pe la jumătatea dimineţii.

— Nu puteam să apar în faţa reginei în haine de drum. Am fost acasă şi am făcut baie, veni răspunsul calm.

— M-ai făcut să aştept, în timp ce te zbenguiai în baie?

— Ar fi fost o lipsă de respect faţă de Majestatea Voastră dacă nu aş fi făcut baie şi nu m-aş fi îmbrăcat cu haine curate. Nu sunt atât de prost crescută încât să apar mirosind a sudoare şi mare.

— Pretinzi că-mi acorzi respect, *my lady*, şi totuşi simt că mă sfidezi, mârâi Elizabeth. Dar să încheiem această discuţie! Veţi rămâne la cină şi-mi veţi povesti despre ducele d'Alençon care doreşte să se căsătorească cu mine.

— În Franţa nu se vorbeşte despre nimic altceva, observă Skye.

Elizabeth Tudor îşi potrivi coafura şi apoi, cu un entuziasm de fetiţă, întrebă:

— Cum arată? Se spune că este foarte ciupit de vărsat.

— Este spiritual, Majestate, atât cât poate fi un fiu al Catherinei de Medici şi poartă barbă ca să-şi ascundă defectul fizic. Este un bărbat atrăgător şi un mare amator de femei.

Cecil o asculta pe Skye şi se minuna de inteligenţa ei. Cu o mână oferea ceva reginei, cu cealaltă lua înapoi. Ducele era fermecător, dar era fiul mamei sale. Era ciupit de vărsat, dar arătos. Tânjea să fie cu Elizabeth, dar doamnele de la Curtea Franţei ar fi fost dezolate dacă le-ar fi părăsit. *Această femeie este în mod clar egala reginei, dar voi păstra această concluzie pentru mine.*

Părăsind cabinetul reginei, intrară în sala unde se servea masa şi unde Curtea aştepta sosirea lui Elizabeth Tudor. Regina îşi transferase atenţia asupra lui Adam şi Skye rămase singură.

— La fel de frumoasă ca întotdeauna, îi murmură în ureche o voce familiară şi Robert Dudley, conte de Leicester, apăru în faţa ei.

— La fel de imoral ca întotdeauna, nu mă îndoiesc, îi răspunse ea iritată că ochii lui se fixaseră pe sânii ei. Arăţi ca şi cum ai vrea să mă mănânci, *my lord*. Nu este destulă carne în jurul reginei ca să fii satisfăcut?

— Numai tu m-ai putea satisface vreodată, Skye.

— Numai dumneavoastră aţi putea să mă revoltaţi.

— Ah, târfă celtă, ca întotdeauna refuzul tău îmi aprinde poftele, exclamă el, împingând-o cu spatele de perete.

Braţele lui o imobilizară în timp ce îşi coborî capul ca să depună sărutări umede şi fierbinţi pe pieptul ei.

Amintindu-şi de situaţia asemănătoare de acum câţiva ani, Skye, cu un zâmbet crud, împinse brutal genunchiul în vintrele lui. A fost răsplătită de o eliberare imediată şi de privirea speriată şi surprinsă de pe faţa lui. Netezindu-şi calm toaleta, Skye trecu pe lângă el, observând:

— Dudley, nu pot să cred că nu-ţi aminteşti de ultima noastră întâlnire de acelaşi fel. Şi-aş aminti, de asemenea, că ultima dată când m-ai acostat ai fost îndepărtat destul de violent din casa mea de domnul de Marisco. Atunci nu-mi era decât prieten. Acum este soţul meu şi încă unul foarte entuziast. Aş vrea să te gândeşti la asta înainte să te mai apropii din nou de mine.

Apoi, cu o plecăciune în bătaie de joc, se îndreptă spre masa reginei.

Robert Dudley o înjură pe Skye şi apoi înjură din nou, când auzi pe cineva râzând alături.

— Hatton, numai să spui un cuvânt despre ce ai văzut şi jur că te distrug! şuieră printre dinţii strânşi.

— Nu aş fi crezut asta, *my lord*. Nu mi-aţi spus că este o târfă înfierbântată în ceea ce vă priveşte? Pentru Dumnezeu, Dudley, nu mi-ar plăcea să văd o femeie care nu te simpatizează!

Plecă hohotind de râs, lăsându-l pe conte stânjenit.

După masă s-a dansat şi, cu toate că Skye ar fi preferat să părăsească Greenwich şi să se întoarcă acasă, nu putea să plece până când nu se retrăgea regina şi se părea că Bess Tudor era plină de energie şi deosebit de fericită. Ea dansă plină de vervă, cu Sir Christopher mai mult decât cu oricare bărbat din încăpere. Amintindu-şi despre gluma lui Adam că Hatton dansa divin, Skye trebui să admită că era cel mai bun dansator pe care-l văzuse vreodată şi îi făcu mare plăcere să-l vadă pe Dudley stând îmbufnat pe margine.

— Bună seara, mamă, auzi vocea lui Robin lângă ea.

Skye se întoarse şi-l sărută repede pe fiul ei zâmbind încântată.

— Nu eşti surprins să mă vezi? întrebă ea.

— Regina ne-a spus acum câteva săptămâni că te vei întoarce la Curte, mamă.

— Ţi-a spus şi modul în care ne va invita?

— Nu înţeleg, replică el încurcat.

— Oamenii reginei au răpit-o pe Velvet, afirmă Skye calm.

— Pe naiba!

— Nu folosi asemenea expresii, Robin, îl certă mama sa.

— Scuză-mă, mamă, dar nu am putut să mă stăpânesc. Velvet este bine?

— Aşa mă asigură regina, dar am insistat să-mi fie înapoiată imediat. Velvet este la Hampton Court.

— De ce?

— Unchii tăi din Irlanda fac probleme şi regina vrea ajutorul meu ca să-i potolesc.

Robin izbucni în râs.

— Irlandezii fac întotdeauna probleme, rosti el prozaic.

— Acum este destul de serios, şi aş vrea să-ţi reamintesc, contele meu, că eşti pe jumătate irlandez.

— Prin sânge, da, mamă, răspunse Robin calm, dar inima mea îi este loială coroanei.

— Da, Robin, te-am crescut ca să fii urmaşul tatălui tău. Eu, cu toate că sunt irlandeză, nu sunt de acord cu aceste rebeliuni fără sens în care s-au băgat unchii tăi şi va trebui să-i opresc înainte de a aduce pagube serioase familiei.

Tânărul conte înclină din cap. Înţelegea dificultatea poziţiei mamei sale.

— Sunt sigur că regina nu i-a făcut nimic rău lui Velvet, afirmă el.

— Nu i-a făcut, dar a fost îngrozitor pentru noi. Totuşi, eu am stabilit preţul pentru ajutorul meu. Regina a recunoscut căsătoria noastră şi atât lui Adam cât şi fratelui tău Padraic le-au fost redate domeniile.

— Padraic şi-a recăpătat pământurile?

— Nu în Irlanda. Regina îl va împroprietări în Anglia.

Robin văzu tristeţea din ochii mamei lui şi o mângâie tandru pe mână, spunând:

— Îmi pare rău, mamă, dar cel puţin acum nu mai suntem o familie divizată şi mă bucur.

— Unde este Willow? îl întrebă Skye, schimbând subiectul.

— Uită-te după contele de Alcester, mamă, răspunse Robin. Unde este el acolo va fi şi ea.

— La naiba! înjură Skye. N-am prevenit-o să nu se încurce cu un bărbat?!

— Nu Willow s-a încurcat cu Alcester, ci mai degrabă invers, afirmă Robin cu un zâmbet. Este fermecat de ea şi pe punctul de a o cere în căsătorie, mamă.

— Povesteşte-mi.

— James Edwardes, conte de Alcester, începu Robin. Douăzeci şi patru de ani, văduv, cu o fiică. Educat, cu maniere ireproşabile, nu bea şi nu joacă jocuri de noroc excesiv. Îi plac doamnele, dar nu este destrăbălat. Îmi place, mamă, ca şi lui Willow, cu toate că nu l-a încurajat deloc pe bietul om.

— Şi familia lui? Desigur că acest tânăr are o familie, care va avea obiecţii ca el să se căsătorească cu o fată care nu este nobilă.

— Amândoi părinţii lui au murit, mamă. Mi s-a spus că are doar o bunică din partea tatălui.

— Şi din punct financiar cum stă?

— Nu este bogat, mamă, dar nici sărac. Mi s-a spus că domeniul lui este mic, dar bine îngrijit. Iar el nu ştie cât de bogată este Willow. Nimeni de la Curte nu ştie pentru că nu este aici de foarte mult timp şi, în afară de asta, Willow n-a deschis gura şi cheltuieşte foarte puţin din alocaţia ei.

Skye zâmbi satisfăcută. Fiica ei fusese discretă şi era spre binele ei. Privi prin cameră şi o zări pe Willow în mijlocul unui grup de tineri care râdeau. *Ce drăguţ arată în toaleta ei roşie de catifea şi ce încântat ar fi Khalid dacă ar vedea-o!*

— Care este Alcester?

— Tânărul din dreapta ei.

Skye îl privi cercetător pe eventualul pretendent al fiicei sale. Era un bărbat tânăr de înălţime mijlocie, cu părul şaten deschis, bine făcut, ai cărui ochi aveau o privire inteligentă şi amabilă.

— Prezintă-mă, îi ceru ea lui Robin.

Robin îi oferi braţul mamei sale şi o conduse spre colţul unde sora lui stătea cu prietenii ei. Willow o văzu şi ochii i se luminară de bucurie. Rupându-se de grup, alergă în întâmpinarea ei.

— Mamă!

Skye o cuprinse în braţe şi o strânse puternic.

— Mi-ai lipsit săptămânile astea, zise ea, şi ce drăguţ arăţi în seara asta, comoara mea. Văd că porţi perlele de la Adam şi îţi stă foarte bine cu ele.

— Mamă.

Skye se depărtă de Willow şi-l văzu pe Robin împreună cu contele de Alcester.

— Da, Robin.

— Mamă, aş vrea să ţi-l prezint pe lord James Edwardes, conte de Alcester. *My lord*, mama mea, *lady* de Marisco.

Alcester îi luă mâna şi, ridicând-o la buze, o sărută.

— *Lady* de Marisco, este o plăcere pentru mine. Acum ştiu de unde are domnişoara Willow frumuseţea.

— Nu, Alcester, replică Willow, roşind de plăcere, sunt tristă că semăn cu tatăl meu.

— Ai părul negru ca mama ta, protestă sărmanul conte.

— Este adevărat, *my lord*, îi veni Skye în ajutor. Aveţi spirit de observaţie, cât despre tine, Willow, în mod sigur că te-am învăţat maniere mai bune. Contele ţi-a făcut un compliment. Mulţumeşte-i şi acceptă-l cu graţie.

Skye îi zâmbi mai întâi fiicei ei şi apoi contelui.

— Acum, scuzaţi-mă deoarece trebuie să-mi caut soţul. Willow, stăm câteva zile la Greenwood şi apoi plecăm în Irlanda. Să vii în vizită!

Skye o sărută pe fiica ei, se înclină cu un zâmbet fermecător spre conte şi se îndepărtă.

Găsindu-l pe Adam, mai rămaseră un timp până se retrase regina şi apoi plecară acasă. În timp ce se îndreptau spre Greenwood, ea îi povesti despre pretendentul lui Willow.

— Cred că vom fi abordaţi de conte înainte de a pleca în Irlanda. Află tot ce poţi despre acest tânăr. Informaţiile date de Robin sunt încurajatoare.

— Ce spune Willow despre el? întrebă Adam.

— Nu am avut prilejul să aflu, dar, din ce am văzut, bănuiesc că nu este dezinteresată. Vom vedea. N-o voi forţa niciodată să accepte un soţ.

Adam o îmbrăţişă.

— Vom afla ce vrea Willow, iubito.

Nu au mai avut timp să afle mai multe despre contele de Alcester, deoarece, în seara următoare, el a venit neanunţat la Greenwood.

— Sper că mă veţi ierta pentru ceea ce pare o lipsă de bune maniere din partea mea, se scuză el, dar înţeleg că nu rămâneţi mult timp în Londra şi am dorit să vorbesc cu dumneavoastră despre Willow.

— Luaţi loc, *my lord*, îl invită Adam pe conte, care se aşeză pe marginea unui scaun. Ce doriţi să vorbim?

— Doresc să mă căsătoresc cu fiica dumneavoastră, *my lord*, spuse contele.

— Willow este fiica mea vitregă, *my lord*.

— De ce doriţi să vă căsătoriţi cu fiica mea, *my lord?* interveni Skye.

Alcester roşi şi apoi spuse calm:

— Pentru că o iubesc, *my lady*.

— Nu înţeleg cum puteţi s-o iubiţi, *my lord*, cu toate că nu pun la îndoială bunele dumneavoastră intenţii. N-o cunoaşteţi pe Willow decât de puţin timp. Fiica mea şi cu mine suntem foarte apropiate şi ea nu mi-a scris nimic de dumneavoastră sau despre dorinţa ei de a se logodi.

— *My lady*, Willow este foarte discretă. Din momentul în care a apărut la Curte am văzut că era diferită. Este castă, ceea ce celelalte nu mai sunt. Este amabilă şi, pe deasupra, inteligentă. Eu ador şi pământul pe care calcă şi doresc s-o fac soţia mea.

— Dacă, *my lord*, observă Adam, vom aproba cererea dumneavoastră şi, înţelegeţi, o vom face doar dacă Willow va fi de acord, ce zestre aţi cere?

— Nu sunt un om bogat, *my lord*, răspunse contele, dar nici lovit de sărăcie. Pot să asigur confort unei soţii.

— Atunci nu ştiţi că fiica mea are o moştenire, *my lord?* întrebă Skye privindu-l atent pe James Edwardes.

— O moştenire?! Nu, nu am ştiut, *my lady*.

Studiind faţa tânărului, Skye hotărî că era sincer.

— Tatăl lui Willow a fost un om foarte bogat, *my lord*, şi este şi moştenitoarea naşului ei, Sir Robert Small. Dacă va fi de acord să accepte cererea dumneavoastră, vă va aduce o zestre generoasă, dar restul averii fiicei mele trebuie să rămână în mâinile ei. Dacă veţi accepta asta, atunci vom vorbi cu Willow.

— Dumneavoastră vă controlaţi singură averea, *my lady?* Am auzit zvonul că aşa este.

— Da, *my lord*, şi aşa a fost de la prima mea căsătorie. Un bărbat are dreptul la zestrea soţiei, dar şi femeia are dreptul să aibă banii ei, ca să nu depindă de nimeni. Willow este o destul de inteligentă ca să ştie cum să-şi investească capitalul, pentru că şi eu şi Sir Robert am învăţat-o. Dacă veţi avea încredere în ea, îşi va spori averea.

— Cu toate că este neobişnuit, *my lady*, voi fi de acord cu condiţiile dumneavoastră, pentru că o iubesc cu adevărat pe Willow. Şi

Bess de Hardwick își controlează singură averea și dacă Shrewsbury poate trăi cu asta, atunci în mod sigur o pot face și eu.

El zâmbi și, văzându-i zâmbetul pentru prima oară, Skye gândi că acest conte era un tânăr foarte frumos.

— În afară de asta, Willow este cu mult mai drăguță decât Bess de Hardwick.

— Așa sper! exclamă Willow intrând în cameră. Bună ziua mamă, tată. Alcester, ce faci aici?

— A venit să-ți ceară mâna, Willow, răspunse Skye, gândindu-se că fiica ei era puțin cam prea îndrăzneață. Cu toate că nu sunt sigură că ai vârsta potrivită.

— Mamă! strigă Willow și, roșind, se uită spre James Edwardes. Nu cumva mama glumește? Vrei cu adevărat să te căsătorești cu mine?

Contele o privi pe Willow cu o expresie tandră în ochii lui căprui.

— Draga mea, am dorit să mă căsătoresc cu tine din prima clipă în care te-am văzut. Mă vrei, Willow? Voi face tot ce pot ca să te fac fericită.

— Oh, James, nu am îndrăznit să sper. Da! Oh, da! Voi fi atât de fericită să fiu soția ta!

Contele se aplecă s-o sărute pe Willow și Skye simți cum Adam o apucă de mână. Ea își întoarse privirea și el îi văzu lacrimile din ochi.

— Ar fi mândru de ea, spuse Adam blând, ghicindu-i gândurile.

— Da, răspunse ea zâmbind, ar fi mândru de ea.

Willow strălucea, roșie toată, iar contele devenise deodată foarte sigur pe el. Skye și Adam zâmbiră tânărului cuplu, iar apoi Skye spuse:

— Nu vă puteți căsători decât în primăvara viitoare, doar după ce Willow împlinește cincisprezece ani; trebuie să aveți permisiunea reginei. Știu că ea devine deosebit de iritată, dacă nu este informată despre viața curtenilor ei.

Contele aprobă dând din cap și se întoarse spre Adam.

— Când ați dori să semnați acordul de logodnă, *my lord?*

— Nu înainte să aprobe regina, Alcester. Nu-i vom oferi prilejul să vă strice fericirea, spunând că nu a fost informată de la început.

Reginei i s-a comunicat chiar în acea seară că Alcester, care era văduv, dorea să se căsătorească cu domnișoara Willow Small. Privind perechea, Elizabeth Tudor era impresionată. De obicei, plecarea uneia

dintre domnişoarele ei de onoare se datora unui temperament cu toane; şi în timpul scurt pe care Willow îl petrecuse la Curte, începuse să-i placă fata. Inocenţa fetei era de neatacat şi Alcester era cunoscut ca un om de onoare.

— Dacă aprob, când va avea loc căsătoria, *my lady?* întrebă regina.

— După aniversarea lui Willow din aprilie, Majestate, răspunse aceasta calm.

— Sunt bucuroasă să permit fiicei tale să se căsătorească cu contele de Alcester, *lady* de Marisco. Aştept să fiu invitată la nuntă, dacă veţi fi rezolvat până atunci problemele din Irlanda.

— Voi face tot ce pot, rosti Skye grav. Pentru nimic în lume nu aş distruge fericirea lui Willow.

Se auzi o bătaie în uşă şi Elizabeth strigă permisiunea de a intra. Apăru Sir Christopher Hatton, care purta ceva în braţe.

— Aţi cerut să vă aduc asta, Majestate.

— Este pentru *lady* de Marisco.

Hatton îi dădu lui Skye legătura şi, cu inima bătând, ea o luă şi de sub mantaua de lână apăru căpşorul lui Velvet, care dormea.

— Ah, bebeluşul meu, murmură Adam îngenunchind lângă Skye ca să-şi privească fiica.

Cu un gest blând atinse cu un deget obrazul rozaliu al lui Velvet şi aceasta deschise ochii ei albaştri şi murmură somnoroasă:

— Tată.

— Acum, *my lady*, observă Elizabeth, o aveţi din nou pe fiica voastră. Când plecaţi în Irlanda?

— Deîndată ce-mi aranjez copiii, Majestate!

Regina, îşi mângâie fina pe obraz şi remarcă:

— Curtea nu este un loc potrivit pentru Velvet. Presupun că o veţi trimite la Devon, dar ce se întâmplă cu tânăra domnişoară Burke şi fratele ei? Lordul Burke ar putea să intre în corpul meu de paji şi sora lui ar fi în siguranţă în casa contesei de Lincoln.

Skye ştia că Elizabeth Tudor îi cerea ca ostatici pe copiii ei pentru succesul din Irlanda.

— Lordul Burke, spuse ea, ar fi emoţionat să fie unul dintre pajii dumneavoastră, Majestate şi, supravegheat de fratele lui, contele, ar

fi în siguranţă. Deirdre, totuşi, este altă fire şi se teme să fie din nou separată de mine. Putem s-o lăsăm pe ea să decidă?

Faţa reginei se îmblânzi cu simpatie. Ea înţelegea bine temerile unui copil singuratic, despărţit de mamă de la vârsta de trei ani.

— Desigur, aprobă ea. Dacă domnişoara Deirdre doreşte să vină cu dumneavoastră, eu înţeleg.

Spre marea surpriză a lui Skye, Deirdre dorea să stea cu Geraldine FitzGerald, simpatica contesă de Lincoln. La fel ca sora şi fraţii ei, fetiţa fusese fermecată de Curte. Skye se simţi trădată şi mormăi indignată, în timp ce Adam găsi totul amuzant şi neprevăzut.

— Misiunea ta este serioasă, iubito, şi este mai bine să nu fim stânjeniţi de copii. Nu mă tem de captivitatea reginei, dar în Irlanda ar putea fi periculos pentru ei şi ar putea fi folosiţi ca ostateci.

Skye ştia că el are dreptate aşa că o lăsară pe Velvet la Wren Court cu mama Cecily. Aflând despre logodna lui Willow, mama Cecily izbucni în lacrimi, afirmând printre suspine că era foarte, foarte fericită pentru copilul ei.

— Nu-mi vine să cred că se mărită, plângea de bucurie bătrâna. Parcă ieri îi schimbam scutecele.

Skye zâmbi şi-şi mângâie bătrâna prietenă. *Willow*, se gândi ea amuzată, *ar leşina dacă i s-ar fi amintit aşa ceva*. O asigură din nou pe mama Cecily că James Edwardes era un bărbat minunat şi un soţ perfect pentru Willow.

Apoi Skye folosi prilejul să-i vadă pe cei doi copii ai lui Daisy. Amândoi semănau cu tatăl lor, numai zâmbetele ştirbe erau moştenite de la mama lor.

A doua zi plecară spre Innisfana, pe coasta de vest a Irlandei, casa unde se născuse Skye O'Malley.

Skye trimisese înainte un mesaj prin care-şi chema fraţii la un consiliu de familie. Nu-i mai văzuse de peste cinci ani şi în acest timp ei risipiseră tot ce adunase ea pentru familia O'Malley, de la moartea tatălui ei.

Ştiu că Anne, cu vorba ei blândă nu i-a putut controla dar de ce le-a permis să se alieze cu Grace O'Malley? Nu sunt deloc patrioţi. Presupun că s-au aliat cu Grace numai de dragul scandalului.

Skye se gândea, totuşi, că nu era o distracţie nevinovată şi, dacă propria ei familie nu ar fi fost implicată, şi-ar fi lăsat fraţii vitregi să-şi continue drumul lor destructiv.

Eu nu am nici un viitor în Irlanda şi acum, nici unul dintre copiii mei nu mai este obligat să rămână aici.

Navigară pe canalul St. George, în jurul capului Clear, şi spre nord, către Innisfana.

Skye era însoţită de toate cele opt corăbii ale ei, fiecare bine înarmată, în special acum, când li se puseseră mai multe tunuri pentru că de data aceasta nu transportau marfă.

Cu câteva zile înainte de plecare, Skye adunase toate echipajele şi le spusese deschis de ce se ducea acasă şi despre faptul că s-ar putea trezi implicaţi într-o bătălie. Mai mult de jumătate din oamenii ei erau irlandezi şi le oferi posibilitatea să rămână în port sau să se ducă pe alte corăbii, decât să lupte împotriva propriului popor.

Brian Kelly vorbi în numele irlandezilor:

— Suntem oamenii tăi şi suntem loiali familiei O'Malley. Toţi avem familii în Irlanda, cei mai mulţi la Innisfana sau Ballyhennessey. Dacă fraţii tăi produc tulburări cu englezii, femeile şi copiii noştri vor suporta răzbunarea lor. Sutem alături de tine, *my lady*, încheie Brian şi ceilalţi îşi exprimară acordul.

Skye îşi petrecu timpul plimbându-se neliniştită pe punte, frământată de gânduri. Se întreba cum va reacţiona Anne. *Va fi de acord cu mine sau va ţine orbeşte partea fiilor ei iubiţi?*

— La naiba, de ce nu a putut Anne să fie puternică?

Adam o trase în braţele lui.

— Skye, tu judeci oamenii după tine. Cele mai multe femei nu sunt atât de puternice ca tine. Sunt fiinţe blajine, amabile, dependente de bărbaţii lor. Anne O'Malley este văduvă de şaisprezece ani şi şi-a dedicat toată viaţa memoriei tatălui tău şi băieţilor ei.

— Dragilor mei fraţi care au distrus totul şi, evident, nu au nici un simţ de răspundere, explodă Skye. Risipesc tot ce am strâns eu pentru ei şi se joacă de-a rebeliunea fără să le pese de familia şi de oamenii lor. Pe vremea tatălui meu un bărbat putea să fie pirat fără să-l înfurie pe rege, dar ei sunt prea proşti ca să facă asta.

— Da, iubito, tu înțelegi asta pentru că trăiești într-o altă lume dar fraţii tăi nu au părăsit niciodată Irlanda şi nici nu doresc s-o facă. Schimbările se fac încet în ţara ta verde şi ceţoasă, Skye. Poporul tău este cu o sută de ani în urma Angliei şi tu ştii asta.

Adam avea dreptate, Irlanda era înapoiată. Oftă adânc, cu regret, şi se întrebă dacă putea să-i ferească cu adevărat pe cei patru fraţi vitregi să nu se distrugă, să nu distrugă Innisfana şi pe oamenii lor.

— Crezi că este degeaba? îl întrebă ea pe Adam.

— Nu ştiu, iubito. Poţi doar să încerci.

— La naiba cu Grace O'Malley, spuse Skye vehement. Se joacă de-a puterea la fel ca regina. Dar nu o voi lăsa să ne distrugă. N-o voi lăsa!

18

Grace O'Malley, regina piraţilor din Connaught o privi pe Anne O'Malley şi apoi îi ordonă căpitanului:

— Dă ordin să se tragă asupra oricui încearcă să intre în Innisfana fără permisiunea mea.

— Da, mârâi bărbatul şi plecă să transmită ordinele stăpânei lui.

— Nu poţi să faci asta! protestă Anne. Skye este stăpâna din Innisfana şi poate sosi în orice clipă. Este domeniul ei şi tu nu ai autoritate asupra lui.

— Şi-a pierdut autoritatea atunci când s-a căsătorit cu un englez, şuieră Grace.

— Da, a fost de acord Brian O'Malley. Eu sunt acum stăpânul din Innisfana, mamă.

— Cu toate că Skye ţi-a predat responsabilităţile, Brian, nu eşti, îl repezi Anne, şi nici unul dintre oameni nu te va recunoaşte.

— Taci din gură femeie, ordonă dur Grace şi, cu o privire uimită, Anne tăcu.

Anne ştia că urmau să fie dificultăţi. Skye şi Grace se vor detesta una pe alta, dar ea se ruga ca fiica ei vitregă să poată îndrepta lucrurile. Anne recunoştea că, în cea mai mare parte, era vina ei. Se simţise atât de pierdută după ce murise Dubhdara şi se agăţase de fiii ei, fiind extrem de indulgentă şi răsfăţându-i, ca s-o iubească şi să nu fie singură. Crescuseră şi deveniseră trei imagini ale tatălui lor, dar nu aveau tăria de caracter a acestuia.

Sunt bărbaţi în toată firea care beau fără măsură, admise Anne ruşinată, *au prea mult de-a face cu femei şi se dedau la piraterie împreună cu Grace, verişoara lor îndepărtată, şi oamenii ei. Slavă Domnului că Skye vine acasă! Ea va pune totul la punct chiar dacă este vorba de Grace O'Malley.*

Se auzi un bubuit urmat de încă câteva şi, alergând la fereastră, văzură o flotă de opt corăbii intrând în plină viteză în port. În urma lor,

corabia lui Grace O'Malley se răsturnă pe o latură şi se scufundă în golf. Chiar de la distanţa asta puteau să vadă oamenii care se agăţau de vele.

— Dumnezeule, corabia mea a fost scufundată!

Grace O'Malley înjură violent încât şi Brian se înroşi, iar Anne îşi puse o mână pe gură ca să-şi ascundă râsul când fiul ei cel mai mare rosti pompos:

— Sora mea a venit, în sfârşit, acasă. Acum, vom aranja lucrurile între noi.

— Da, zise Anne blând, Skye va aranja lucrurile, nu mă îndoiesc, Brian, dar mă gândesc că nu pe gustul tău.

— Mamă, trebuie să-mi ţii partea!

— Brian, te-am avertizat că nu ai nici un drept. Tatăl tău, fie ca Domnul să aibă grijă de sufletul lui, şi-a transmis autoritatea surorii tale şi este dreptul ei s-o păstreze sau s-o treacă cuiva pe care-l crede potrivit.

— Nu este drept ca ea să păstreze titlul dacă nu este aici ca să-şi exercite fizic autoritatea, replică Grace O'Malley.

— Skye a avut întotdeauna grijă de Innisfana şi de oamenii ei, chiar de la distanţă, i-o reteză Anne, căpătând brusc curaj. A făcut o treabă bună crescând averea noastră, pe care fiii mei au risipit-o. Poate, dacă unul dintre ei ar fi dovedit maturitate, ea l-ar fi investit ca actual stăpân.

— Femeia asta este în slujba englezilor, rosti Grace cu răutate. Nu este mai bună decât un nobil englez!

— Aşa este! aprobă Brian.

— Mă întreb dacă o să aveţi avea curajul să-i spuneţi asta surorii voastre, fiul meu, murmură Anne.

— Nu mi-e teamă de Skye, se lăudă Brian.

— Ei bine, sunteţi al naibii de îndrăzneţi dacă voi m-aţi împiedicat să intru în propriul *meu* port, îi repezi Skye intrând în holul casei familiei O'Malley, urmată de soţul şi căpitanii ei. Bună ziua, Anne, spuse ea şi apoi privirea ei se opri la femeia care se lăfăia insolent într-un scaun.

— Mi-ai scufundat corabia, vorbi tărăgănat Grace.

— Îmi stătea în cale, răspunse scurt Skye.

— Nu puteai să le ceri să se dea la o parte? întrebă Grace cu umor, în timp ce se ridica.

Skye o privi pe această femeie înaltă de cel puţin un metru optzeci, cu oase mari ca de bărbat, dar frumoasă cu ochii ei albaştri şi buclele scurte, negre. Ştia că Grace este cu mai mult de zece ani mai bătrână decât ea, dar nu se vedea.

— Oricine îmi trimite o salvă de avertizare în proră vrea să se lupte, remarcă Skye. Nimeni nu poate opri intrarea *mea* în portul *meu* pe propriul *meu* domeniu. Vrei să anexezi Innisfana domeniilor tale, *verişoară?*

Adam privea amuzat înfruntarea dintre două vrăjitoare.

Grace O'Malley prinse privirea lui care o studia şi îi zâmbi în timp ce-l analiză şi ea din cap până în picioare.

— Innisfana este prea mică ca să mă încurc cu ea, *verişoară*. Cine este armăsarul acesta frumos? Dacă este unul dintre căpitanii tăi, am intenţia să-l angajez.

Pofta lui Grace O'Malley pentru bărbaţii atrăgători era binecunoscută şi avea un regiment de iubiţi.

— Este ceva ce nu poţi să ai, *verişoară*. Acesta este soţul meu, lord de Marisco.

— Este al doilea englez cu care te-ai căsătorit, Skye, veni replica insultătoare. Primul, mi s-a spus, a fost un filfizon cu părul de aur, dar acesta... (Îl privi din nou cu atenţie, cu o privire îndrăzneaţă, ochii ei întârziind unde nu trebuia.) Ei bine, drăguţo, acesta îmi stârneşte curiozitatea să-l testez.

— Nu cred, observă Skye sec.

— Deci voi, englezii, sunteţi conduşi de femei, *lord* de Marisco?

— Numai când sunt frumoase şi cu sânge fierbinte, răspunse Adam amuzat. O singură O'Malley este destul pentru mine.

Grace râse, apreciind umorul şi constatând cu părere de rău că bărbatul era îndrăgostit. *Verişoara mea a avut întotdeauna un noroc porcesc când a fost vorba de bărbaţi*, se gândi ea cu invidie.

— Am pe cineva care navighează la Clare, verişoară, spuse Skye, şi i-am determinat pe toţi piraţii tăi să pescuiască departe de ţărm. MacGuire! Du-o acasă, omule!

— Da, O'Malley, veni răspunsul. Urmaţi-mă, i se adresă scurt căpitanul lui Grace şi ieşi din cameră.

Grace îşi luă mantia de blană de unde o aruncase şi, cu un salut către Adam, susură:

— La revedere, vărule de Marisco. Ne vom mai întâlni, nu mă îndoiesc.

Apoi, fără să se grăbească, se luă după MacGuire.

Skye se întoarse spre Brian.

— Unde sunt fraţii tăi?

— Pe aici, răspunse el morocănos. Nu te aşteptam aşa de repede.

— Pariez că nu! Să fie aici într-o oră! Du-te!

Brian O'Malley ieşi aproape alergând din cameră. După ce plecă, Skye se întoarse spre mama ei vitregă.

— Anne, îmi pare rău, dar trebuie să-i trag la răspundere. Este destul de rău că au cheltuit fără măsură, dar înţelege că sunt la un pas să piardă totul.

— Nu am putut să mă descurc cu ei, Skye. Michael, fie binecuvântat, nu mi-a făcut niciodată vreun necaz, dar cei patru ai mei aveau nevoie de influenţa unui bărbat. Seamus n-a putut să fie mereu pe aici şi n-a fost nimeni altcineva.

— Ştiu, Anne, o linişti Skye pe mama ei vitregă, cu toate că se gândea că, dacă Anne ar fi fost mai tare, nu ar fi avut ea acum probleme.

Se uită surprinsă prin hol.

— Camera este murdară, observă ea. Tu n-ai ţinut niciodată casa murdară, Anne. Ce s-a întâmplat?

— Nu mai este casa mea, Skye. De când Brian s-a căsătorit cu nepoata mea, Maggie O'Brian, ea este stăpână aici şi nu acceptă de la mine nici ajutor, nici sfaturi.

Skye simţea cum se enervează. Îşi amintea ce frumos era holul când ţîngrijea Anne casa. Mesele frecate cu ceară de albine străluceau, înţesate cu vase uriaşe de porţelan cu flori proaspete sau uscate, depinzând de sezon.

Skye privea încruntată blaturile meselor pătate şi lipsite de strălucire, pernele de pe scaune prăfuite, uzate şi rupte. Uriaşele suporturi pentru buşteni nu erau lustruite şi pereţii groşi ai căminului erau acoperiţi cu funingine neagră. Era praf în toate colţurile şi rogojini pline de oase acopereau podelele. În colţurile tavanului erau păianjeni şi încăperea mirosea groaznic.

— Nu vreau asta! strigă Skye furioasă. Unde naiba sunt servitorii? La naiba, Anne, adu imediat servitorii!

Se întoarse spre căpitanii ei.

— Păziţi portul, comandă ea. Mâine vă aştept pe toţi la cină. Nu îndrăznesc să vă invit în seara asta de teamă că nu este nimic de mâncare în această gospodărie prost condusă!

Căpitanii lui Skye ieşiră repede din cameră, fericiţi că nu vor fi martorii unei bătălii între stăpâna lor şi fraţii şi cumnata ei. Anne fugise deja după servitori. Rămasă singură cu soţul ei, Skye izbucni:

— Este imposibil, Adam! Anne este o femeie dulce, dar este aşa de uşor manevrată nu numai de fraţii mei, dar evident şi de soţia lui Brian! Ce să fac? Nu pot să stau aici şi să le conduc vieţile. Avem viaţa noastră şi, la naiba, îmi doresc această viaţă!

El o luă în braţe şi o ţinu strâns. Ştia cât de mult iubea Skye o casă ordonată şi să-şi găsească casa copilăriei într-o stare de plâns o tulbura, împreună şi cu faptul că trebuia să recâştige controlul asupra fraţilor ei.

— Va fi bine, fetiţo. *Lady* Anne ştie ce trebuie făcut. Deleagă-i ei autoritatea şi, cu ajutorul tău, ea va fi în stare să acţioneze cum trebuie.

— Îhî, murmură afirmativ Skye, dorindu-şi să fie cu Adam oriunde altundeva.

Se strânse lângă el şi, simţind cum îl invadează dorinţa, o certă amabil:

— La naiba, fată mică, nu este nici locul, nici timpul potrivit!

— Nu mă vrei?

Ea se frecă de el în continuare, simţindu-se deodată rea.

— Skye!

El încercă s-o îndepărteze dar ea se lipi mai tare şi, spre groaza lui şi încântarea ei, îşi trecu mâna lin peste tăria evidentă din pantalonii lui.

— Skye, zgripţuroaico, încetează să mă torturezi sau jur că te voi poseda aici şi acum indiferent de urmări!

— Mă vrei, Adam?

— Da! mârâi el printre dinşii strânşi, şi ea se îndepărtă râzând.

— Şi eu te vreau, oftă ea. Pe viaţa mea dacă ştiu de ce n-o luăm pe Velvet înapoi la Belle Fleurs şi lăsăm la dracu' familia O'Malley!

— Deoarece, iubito, eşti fiica tatălui tău. Ai acceptat răspunderea pentru familia ta şi nu eşti femeia care să nu te ţii de cuvânt.

— Aş putea să cedez răspunderea lui Brian, observă ea.

— Ştiind că nu este potrivit? Cred că ai mai multă conştiinţă.

— Da, ghinion!

— Te vei simţi mai bine, zise Adam chicotind, după ce vei lovi câteva capete încăpăţânate O'Malley, îi promise el când în hol intră înghesuindu-se o trupă de femei jerpelite şi câţiva bărbaţi conduşi de Anne şi de încă o femeie mai tânără.

— Aceasta este nora mea, Maggie, o prezentă Anne pe tânără.

— Câţi ani ai? întrebă Skye, prea supărată ca măcar s-o salute pe cumnata ei.

Fata era micuţă, slabă şi cu un păr roşu ca morcovul.

— Şaptesprezece, mormăi ea.

— Nu te-a învăţat mama ta cum să ai grijă de o gospodărie? o întrebă Skye.

— Mama mea a murit când aveam patru ani.

— Atunci, pentru Dumnezeu, cum ai crezut că ai putea să conduci casa asta, fato? De ce ai îndepărtat-o pe Anne?

— Eu sunt soţia lui O'Malley, veni răspunsul obraznic. Surorile mele mai mari mi-au spus că, dacă nu lămuresc de la început că eu sunt stăpâna casei, nu voi fi niciodată.

— Cred că va fi mai bine să stabilesc *eu* câteva lucruri, replică Skye, încercând să se calmeze, cu toate că îşi dorea s-o pocnească pe această fată proastă.

— Brian *nu* este şeful familiei O'Malley, ci *eu*. Asta este casa mea în care trăieşti şi aţi transformat-o într-o cocină! Rogojini pe podele! Sfinte Dumnezeule, casa aceasta nu a avut rogojini pe podele de când tatăl meu era copil! Unde sunt covoarele frumoase pe care le aveam? Acum ascultă-mă, Maggie O'Malley, *lady* Anne va fi stăpână aici până când nu va mai vrea această poziţie. Vei învăţa de la ea astfel încât, atunci când va considera că te pricepi, să-i iei locul. După câte văd aici va dura cel puţin zece ani ca să înveţi! Câţi copii ai?

— Patru.

— Câte fete?

— Una.

— Când va fi destul de mare va învăţa şi ea, şi surorile ei, dacă va avea!

Skye se întoarse şi îi privi sever pe servitori.

— Hărnicia se va recompensa în această casă şi lenea va fi pedepsită. Nu sunt împotrivă să-mi bat servitorii dacă altfel nu obţin rezultate.

Ea le aruncă o privire fioroasă şi micul grup se strânse speriat, în timp ce Adam încerca să nu râdă, pentru că Skye nu bătuse niciodată un servitor.

— Eu sunt stăpâna O'Malley şi eu ordon aici. Veţi asculta de *lady* Anne până când vă spun eu. S-a înţeles asta?

Cu ochi holbaţi, grupul aprobă repede.

— Anne, te rog, în primul rând holul.

Anne O'Malley, cu încrederea recăpătată, începu să dea ordine scurte.

— Maeve, scoate rogojinile! Mab, adu ceara de albine şi să începem cu mesele! Paddy şi Tam curăţaţi căminurile şi suporţii de buşteni! Ceilalţi dintre voi, folosiţi-vă ochii şi măturile! Vreau ca acest hol să strălucească până la căderea serii! (Zâmbind, ea se întoarse spre Skye.) Folosiţi apartametul meu până când se face curat aici. Voi trimite băieţii de îndată ce sosesc.

Skye o sărută pe Anne pe obraz.

— Mulţumirile mele, spuse ea şi, urmată de Adam, se îndreptă spre camerele mamei ei vitrege.

Abia se instalară că şi sosiră fraţii lui Skye, intrând zgomotos în cameră, fără să bată la uşă şi făcând-o pe sora lor să ţipe la ei pentru că-şi târau cizmele murdare pe frumosul covor turcesc al lui Anne. Ca nişte oi, ieşiră din nou, scoţându-şi, la ordinul ei, încălţările înainte de a reintra în cameră. Dormitorul lui Anne era singurul loc curat din întreaga casă şi Skye nu avea intenţia să-i lase pe fraţii ei să-l murdărească.

Ei stăteau rânjind în faţa ei, nişte bărbaţi uriaşi cum fusese şi tatăl lor. Aveau ochi albaştri luminoşi şi bărbi negre, iar părul negru îl purtau lung până aproape de umeri.

— Ei bine, rosti Skye liniştită, toţi semănaţi cu tata, dar nici unul nu vă ridicaţi la valoarea lui, pentru că tatăl nostru nu era prost şi voi patru sunteţi în mod sigur! Nici unul dintre voi nu are creier nici cât o găină!

— Nu eşti corectă, Skye! se tângui Brian.

— *Corectă?!* Mi-am petrecut tinereţea ca să strâng averea acestei familii, pentru că avere, dragii mei fraţi, înseamnă putere! Am fost forţată să mă căsătoresc în străinătate şi de aceea ţi-am lăsat ţie în grijă, Brian, averea O'Malley. Şi ce ai făcut cu ea? Ai risipit-o!

— Banii sunt făcuţi pentru a fi cheltuiţi! replică Brian filozofic.

— Cheltuiţi în mod inteligent, nu risipiţi, prostule! Ce ai făcut ca să creşti averea? De unde crezi că vin alţi bani?

— Tata avea bani.

— Tata avea puţini, răspunse ea. A fost pirat mai mult decât vreau să admit! Când a murit a vrut ceva mai bun pentru voi.

— A murit şi ţi-a lăsat ţie autoritatea, Skye, observă Brian cu amărăciune în timp ce fraţii lui, Shane, Shamus şi Conn îl aprobau.

— Ah, deci asta vă roade, nu-i aşa, Brian? Ce v-ar fi plăcut să fiţi stăpânii O'Malley! Ei bine, frăţioare, nu aveai nici şase ani când a murit tata, iar Michael avea numai opt. Nu era nimeni altcineva de încredere şi ştia că n-am să dau greş. Autoritatea, Brian, revine numai celor care vor să accepte responsabilitatea şi, după câte văd, nici unul dintre voi nu vrea să facă ceva constructiv! Când voi vedea maturitate la vreunul dintre voi, Brian, vă promit că vă voi transfera autoritatea. Până atunci însă, voi continua să-mi ţin promisiunea faţă de tata, Dumnezeu să-l odihnească!

Adam stătea liniştit pe un scaun în umbra unei ferestre. Înţelegea frustrarea pe care o simţeau tinerii, dar trebuia să fie de acord cu judecata soţiei lui. Tinerii O'Malley nu erau în stare să poarte responsabilitatea.

— La naiba, Skye! interveni Shamus O'Malley. Este ruşinos să fii nevoit să asculţi de o femeie!

— Ciudat, vă irită autoritatea mea, dar ascultaţi ca nişte căţei ordinele lui Grace O'Malley. Să nu-mi spuneţi că ruda noastră nu vă dă ordine pentru că ştiu că, atunci când navigaţi cu ea, doar ea comandă, Shamus.

Ea îi privi pătrunzător pe cei patru fraţi şi apoi se aşeză, invitându-i şi pe bărbaţi să ia loc.

— Spune-mi, Brian, ce aţi face dacă aţi fi stăpânii O'Malley din Innisfana?

Un rânjet îi cuprinse întrega faţă şi era evident că Brian se gândise adesea să fie capul familiei.

— Aş face piraterie cu Grace şi aş lupta împotriva blestemaţilor de englezi ca să-i împing peste mare, în propria lor insulă neînsemnată! La naiba, ce bucurie ar fi, aşa-i, fraţilor?!

Ceilalţi trei dădură din cap aprobator spre fratele lor şi fiecare purta cu ostentaţie acelaşi rânjet prostesc pe faţa lui lată. Skye simţea nevoia incredibilă să-i lovească pentru că, în ciuda vârstei lor, erau teribil de copilăroşi.

— Cine ar proteja Innisfana de prietenii voştri care jefuiesc şi de vecini, fără a mai aminti de englezii răzbunători? Neavând nimic, Brian, ce provizii aţi putea face pentru familia voastră şi pentru toţi oamenii pentru care aţi fi responsabili? Am văzut rezultatele atunci când v-am dat cea mai mică responsabilitate.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? strigă Brian.

— Asta înseamnă că aţi risipit tot ce aţi avut şi acum nu mai aveţi nimc! Ai dat grija casei în mâinile soţiei tale, o fată destul de drăguţă fără îndoială, dar proastă când este vorba de treburi gospodăreşti! Nu ai minte, Brian! Nu priveşti în perspectivă. Vrei să pleci cu Grace O'Malley, lăsând neprotejată şi expusă sărăciei Innisfana. În timp ce tu lupţi cu englezii, vecinii tăi ţi-ar lua pământurile! Prima regulă de supravieţuire este să nu te amesteci în politică! A doua este să eviţi o situaţie în care nu poţi să câştigi. Irlanda nu se va elibera de englezi niciodată, până când nu se vor uni sub un conducător şi eu nu văd nici o mişcare în sensul ăsta. De aceea, prima datorie este să supravieţuieşti şi să-ţi ajuţi familia să supravieţuiască! Dacă vrei să fii stăpânul O'Malley atunci arată-mi calităţile care te fac un lider bun, Brian. Dumnezeu ştie că aş fi bucuroasă să-ţi transfer autoritatea! Am obosit să fiu responsabilă pentru voi toţi! Am obosit să răspund în faţa reginei Angliei pentru comportarea voastră şi vreau să-mi trăiesc propria viaţă, liberă de aceste poveri! Totuşi, nu pot să vă părăsesc până nu sunt convinsă că puteţi fi cu adevărat şefi! Până atunci veţi asculta de mine pentru că eu sunt stăpâna O'Malley!

Ei nu îndrăzneau să o contrazică, dar îi evitau privirea şi Skye ştia că aveau resentimente faţă de ea, dar ştia, de asemenea, că avea dreptate.

— Şi ce să facem, Skye? întrebă Shane.

Pentru prima oară în această după-amiază, Skye zâmbi. Întrebarea fratelui ei era ceea ce aştepta. Nu voia să le dea ordine. Dorea ca ei să-i *ceară* părerea şi ajutorul.

— Ei, bine, Shane, tu şi fraţii tăi ar trebui să faceţi ce ştiţi mai bine şi evident că asta este pirateria. Cu toate acestea, nu-i prădaţi pe englezi pentru că nu sunt destul de bogaţi. Spaniolii sunt bogaţi.

— Spaniolii?!

— Da! Vreţi aventuri? Atunci luaţi scrisori de acreditare de la regină şi jefuiţi nobilii de pe ţărmul spaniol. Vă veţi reface averea şi, în timp, şi puterea.

— Nu avem nevoie de scrisoare de la englezi, se lăudă Brian. Putem merge pe cont propriu.

— Cum vrei, Brian, du-te pe cont propriu şi vei fi prins şi spânzurat ca un pirat obişnuit. Dacă ai scrisori de acreditare, eşti protejat de o regină puternică şi vei avea aliaţi puternici pe fiecare corabie care navighează cu binecuvântarea lui Bess Tudor. Dacă ai fi prins de francezi sau de olandezi, ai avea mai multe şanse să fii răscumpărat decât spânzurat. Dar, bineînţeles, este decizia ta, Brian. Acum plecaţi! Vom vedea mai târziu, pentru că voi mai sta pe aici, fraţiorii mei.

Cei patru bărbaţi săriră în picioare şi tropăiră spre uşă, oprindu-se ca să-şi pună cizmele. După ce uşa se închise în urma lor, Skye se aşeză în braţe la Adam.

— Sărută-mă, ceru ea şi el îi făcu fericit pe plac, acoperindu-i gura cu sărutări, lăsând-o fără suflare.

— Mmm!

— Ce vei face dacă nu vor ţine cont de sugestia ta? întrebă Adam, băgându-şi mâna pe sub bluza de mătase şi cuprinzându-i sânul în palmă, mângâindu-i sfârcul deja întărit.

Skye îl muşcă uşor de lobul urechii.

— O vor face, afirmă ea, împingându-şi sânul în palma lui.

— Şi apoi, fetiţo?

Adam simţea cum se întăreşte de dorinţă deoarece Skye se freca provocator de el, sărutându-l pe ceafă şi pe gât.

— Atunci, dragul meu, vom termina cu regina şi cu Curtea! Vom merge acasă, indiferent unde ar fi, şi-mi voi petrece zilele ca o castelană decentă, iar nopţile ca propria ta târfă!

Îi cuprinse faţa în palmele ei mici şi-l sărută cu pasiune.

— La naiba, Skye, te doresc! gemu el. Nu pot să mă satur de tine şi nu este frumos să mă ispiteşti.

Skye râse şi se desprinse din braţele lui. Traversă camera şi încuie uşa, întorcându-se apoi cu un zâmbet poznaş şi începând să se dezbrace în faţa lui. Privind-o, Adam îşi aruncă repede hainele de pe el, eliberând bărbăţia falnică.

Skye se întinsese pe blana de oaie din faţa căminului şi Adam se aşeză lângă ea, lipind-o de trupul lui.

Îi mângâie uşor pielea mătăsoasă şi o întoarse sub el, aplecându-şi capul şi înfruptându-se din sânii ei plini.

— Dulce Skye, cât te iubesc! murmură el cu gura lipită de sfârcurile obraznice.

— Şi eu te iubesc, dragul meu soţ. Ah, Adam! Te iubesc aşa mult!

În timp ce el o umplea încet cu bărbăţia lui ea deschise ochii de safir şi îi cuprinse faţa în mâini. Îi susţinu privirea până când el intră de tot în ea, ochii ei reflectând dragostea pe care o simţea pentru acest bărbat minunat. Nu-şi vorbiră deoarece bătăile inimile comunicau în locul lor. Cu o pasiune tandră, el se mişcă ritmic în ea până când nu mai putu suporta şi ochii i se închiseră, iar ea scoase un strigăt de extaz.

— Ce mult am nevoie de tine, fetiţo! murmură el.

— Ce mult am eu nevoie *de tine!* soţul meu.

Skye se întoarse pe-o parte, cu faţa la el, şi Adam, cu faţa spre ea, o mângâie pe fese şi pe spate, în timp ce-şi umplu gura cu un sân. Ea tresări de plăcere şi îl mângâie pe ceafă, strângându-i apoi fesele tari cu palmele ei catifelate.

— Vrăjitoareo! mârâi el muşcând-o în joacă şi începând să simtă cum îi creşte din nou dorinţa.

Ea îşi plimbă limba prin urechea lui, şoptindu-i fără ruşine ce o făcea să simtă în clipa aceea.

— Ah, dragul meu, iubesc p... ta mare! De ce nu mă pot sătura de tine, Adam? Îmi place când mă iei şi aş vrea s-o fac tot timpul! Doamne, Adam, sunt umedă deja şi p... mea te cere! Ia-mă, Adam, te rog, ia-mă!

Era soţia lui şi, totuşi, cuvintele ei neruşinate îi creşteau pofta nemăsurat.

Îi ridică uşor un picior şi se înfipse în carnea ei dulce, simţind pe toată lungimea lui umezeala ei fierbinte. Skye se lipi şi mai mult de el, oferindu-şi sexul, trăgându-l de şolduri ca să-l simtă mai adânc, tot. Simţindu-l în ea până la rădăcină, îşi îndoi piciorul, încolăcindu-l şi începu să mângâie cu muşchii vaginului bărbăţia care o invadase. Contracţiile ei rapide îi smulseră lui Adam un geamăt prelung:

— Ah, dulce Skye, ai să mă termini! Dumnezeule, ahhhhhhh!

Nemaiputîndu-se abţine, Adam îşi aruncă capul pe spate în timp ce şuvoiul fierbinte de spermă o inundă pe Skye, făcând-o să scoată un scâncet şi să-şi înfigă unghiile în spatele lui, atunci când propriul ei orgasm o lăsă aproape leşinată.

Rămaseră nemişcaţi, încercând să-şi revină.

Când auziră bătăi în uşă, amândoi tresăriră şi apoi izbucniră în râs. Se comportau ca nişte iubiţi tineri şi nu ca nişte adulţi căsătoriţi.

— Dragă Skye, holul este curat şi, dacă tu şi Adam vreţi să coborâţi, servitorii aşteaptă inspecţia, strigă Anne O'Malley.

— Venim într-o clipă, Anne, răspunse Skye printre hohotele de râs. Ajută-mă să mă îmbrac, caraghiosule! îl repezi ea pe Adam.

Amândoi auziră paşii lui Anne care se îndepărtau.

— Permiteţi-mi, *my lady*, toaleta dumneavoastră este complet şifonată şi, Doamne, iartă-mă, s-a rupt corsajul?

Ridicându-se cât era de lung, Adam o imita cu succes pe Daisy.

Skye nu se putea opri din râs.

— Diavole! îl certă ea. Încetează odată!

Începură să se îmbrace repede şi, părăsind dormitorul lui Anne, reveniră în hol. Skye privi încântată încăperea care semăna din nou cu cea pe care şi-o amintea. Un zâmbet îi lumină faţa şi servitorii oftară uşuraţi.

— Anne, ai făcut minuni!

— Nu am făcut nici o minune, doar am curăţat-o şi am adus înapoi nişte lucruri cu care era împodobită pe vremuri.

Intrând pentru cină, fraţii lui Skye se arătară şi ei încântaţi şi chiar Maggie acceptă că nişte covoare peste podeaua de piatră arătau mai bine decât rogojinile. Cina simplă constând în scoici fierte în vin alb, miel cu rozmarin, pâine, unt proaspăt, brânză şi mere, căpătă dimensiuni

de festin deoarece bărbaţii mâncară mult, însoţind bucatele cu multă bere brună.

Eibhlin O'Malley venise de la mănăstirea ei din Innishturk ca să-şi vadă sora şi, după masă, cele patru femei se retraseră să discute în jurul focului, în timp ce bărbaţii rămaseră la masă să bea şi, după râsete, să-şi povestească istorii care nu erau pentru urechile doamnelor.

Skye observă cât de bine se înţelegeau fraţii ei cu Adam şi asta îi făcu mare plăcere. Poate că fraţii O'Malley nu realizau, dar făceau primul pas pe calea toleranţei. Acceptaseră un englez în mijlocul lor fără nici o problemă.

Brian venit la un moment dat şi o trase de-o parte.

— În după-amiaza asta ne-am gândit la ce ai spus. Crezi cu adevărat că regina engleză ne va da scrisorile?

— Da, dar să nu faci greşeli, Brian, pentru binele vostru.

— Spui că ne va lăsa o parte din capturi?

— Da, dar va trebui să vii cu mine în Anglia ca să primeşti acreditarea.

— Niciodată! strigă Brian şi toţi cei din hol întoarseră capul spre ei. Nu voi părăsi binecuvântata Irlandă, ca să pun piciorul în acea ţară blestemată.

— Brian, nu fii un nebun ignorant şi superstiţios! se răţoi Skye. Vei veni cu mine în Anglia şi te voi prezenta reginei. Nu poţi cere lui Elizabeth Tudor o favoare de la distanţă.

— Mai degrabă nu-i cer nimic, mârâi Brian.

— Cât de repede vei deveni un om bogat, Brian! îl linguşi Skye. Atunci vei putea construi o aripă nouă la casă numai pentru tine, Maggie şi copii. Nu ţi-ar plăcea, Maggie?

— Cum să nu! se entuziasmă aceasta.

— Toţi veţi fi bogaţi, le promise Skye şi veţi putea să vă construiţi propriile case şi să vă căsătoriţi cu cine vreţi deoarece, cu bani în buzunar, veţi putea alege şi veţi deveni o partidă dorită de orice părinte. Nu este mai bine decât şansele minime pe care le aveţi cu Grace O'Malley?

— Nu merg în Anglia! se încăpăţână Brian.

— Regina nu-şi va da acceptul fără să te vadă, argumentă Skye.

— Voi merge eu!

Toţi îl priviră pe Conn, fratele cel mai tânăr al lui Skye.

— Vreau să văd Anglia şi pe zgripţuroaica virgină cu părul roşu care o conduce. Eşti de acord, Skye?

El zâmbi fermecător spre sora lui.

Skye îl privi cu ochi critic. Conn era cel mai tânăr, dar cel mai înalt, aproape la fel de înalt ca Adam. Spălat, cu barba aranjată, îmbrăcat cu haine elegante şi învăţat un curs rapid de bune maniere, putea să arate bine. Lui Elizabeth îi plăceau tinerii deştepţi şi atrăgători şi Skye trebuia să admită că el părea să aibă aceste calităţi.

— Da, aprobă ea. Ai să te prezinţi chiar bine. Aveţi vreo obiecţie ca să meargă Conn?

— Nu, răspunseră toţi deodată, uşuraţi că nu trebuie să meargă ei.

— Atunci s-a stabilit.

— Când vei pleca? întrebă Brian.

— Nu aşa de curând. Vreau să-i văd întâi pe Ewan şi pe Gwyneth şi pe unchiul nostru. Totuşi, mâine voi trimite un mesaj ca să solicit reginei o audienţă.

A doua zi, Skye s-a trezit devreme ca să-i scrie reginei.

„Majestate, fraţii mei vă roagă să-i iertaţi pentru spiritul excesiv de aventură care i-a făcut să se alăture lui Grace O'Malley. Le-am sugerat că un mod potrivit de a canaliza exuberanţa lor ar fi să obţină scrisori de acreditare de la Majestatea Voastră, ceea ce le-ar permite să-şi exerseze energiile în ape străine în avantajul coroanei şi al lor propriu. În curând voi veni în Anglia cu fratele meu cel mai tânăr, Conn O'Malley, care vă va cere acreditarea pentru el şi fraţii lui.

Rămân ca întotdeauna prietena Majestăţii Voastre.

Skye de Marisco."

Skye împături hârtia şi o pecetlui, trimiţând-o de urgenţă lui Brian Kelly, care porni imediat spre Anglia.

Se simţea uşurată că încheia această afacere. Se întoarse în dormitor, se băgă la loc sub cuvertură şi oftă.

Adam o trase în braţele lui, mângâind-o.

— Ce este, fetiţo? întrebă el sărutând-o.

— Cred că-mi pierd gustul pentru aventuri, remarcă ea.

— Ai purtat mult timp o răspundere grea, Skye. Nu este de mirare că ai obosit, iubito, dar nu vrei să te sprijini pe mine acum? Lasă-mă să preiau eu o parte din greutate sau, cel puţin, să te ajut!

— Of, Adam, cum pot să te implic în asta? Tu eşti englez.

— Nu contează, Skye. Tu eşti femeie; eu sunt bărbat. Ne iubim şi problemele unuia sunt şi ale celuilalt. E foarte simplu. Naţionalitatea fraţilor tăi nu are nici o legătură cu faptul că sunt nişte catâri. Am cunoscut francezi şi englezi la fel de încăpăţânaţi. Asta-i firea lor, iar noi vom depăşi asta. Şi mă bucur că fratele tău, Conn, doreşte să vadă Curtea Tudorilor.

— Hai să-l ducem mai întâi la Lynmouth, spuse ea. Va trebui să-l aranjăm şi să-l învăţăm cum să se comporte. Nu vreau ca cei de la Curte să râdă de el. Conn ar omorî o duzină de bărbaţi dacă s-ar simţi insultat. Nu-l voi introduce în lumea lui Elizabeth Tudor ca să-l distrug şi să fie luat în zeflemea. Vreau să obţin aceste scrisori pentru familia O'Malley.

— Le vei obţine, Skye.

— Aş vrea să fiu la fel de sigură ca şi tine, Adam.

— Dacă ar fi pe jumătate atât de fermecător pe cât cred că este, Conn o va topi pe regină. În afară de asta, fiind o femeie practică, ea va fi accepta fericită ca fraţii O'Malley din Innisfana să-i jefuiască pe spanioli şi nu pe englezi.

— Atunci nu-mi mai fac griji, soţul meu, şi mă voi lăsa în voia poftelor, murmură ea, strecurându-şi mâna sub cămaşa lui de noapte.

Adam stătea culcat şi numai respiraţia lui accelerată indica un prim succes al ei. El iubea felul în care-l atingea ea cu mâinile ei mici şi fierbinţi. Nu putea să-şi amintească în toată viaţa lui nici o femeie care să-l fi excitat aşa de complet şi de rapid cum o făcea Skye. Când ea se aplecă şi-l luă în gură, el gemu cu o plăcere neruşinată şi încercă să-şi păstreze controlul, pentru că dorea cu disperare să o posede şi să fie posedat.

— Ah, vrăjitoarea mea celtă, călăreşte-mă! o rugă el.

Skye mai linse o dată lungimea întărită a bărbăţiei lui, sărută capul stacojiu catifelat şi apoi, urcându-se peste Adam, îl cuprinse în palmele ei mici şi îl ghidă în despicătura ei fierbinte. Îl absorbi încet înlăuntrul ei, până la rădăcină şi începu să se plimbe pe toată lungimea lui, în timp ce Adam se juca cu sânii ei plini.

Când simți că Skye accelerează ritmul, atrasă în vârtejul senzațiilor, Adam o răsturnă sub el și o pătrunse adânc, stabilind apoi o mișcare chinuitor de înceată.

Primul orgasm trecu cu sălbăticie peste ea și Adam se retrase, cu toate că ea protesta în șoaptă. El râse și murmură:

— Nu chiar acum, târfa mea fierbinte. Ești flămândă, văd, dar vreau să mă joc puțin mai mult cu tine.

În timp ce vorbea, continuă să se miște încet deasupra ei, accelerând apoi brusc, până când ea începu să suspine de plăcere.

A mai simțit doar al doilea, al treilea și al patrulea orgasm, înainte să audă strigătul lui de eliberare și să alunece în lumea viselor.

Când s-au trezit era târziu și Skye s-a smuls vinovată din patul cald.

— La naiba, înjură ea. Familia va crede că sunt o leneșă. Este trecut de nouă, sunt sigură, și am plănuit să-l vizitez azi pe unchiul Seamus. Unde dracu' este Daisy cu baia?

Deschise ușa dormitorului și se repezi în camera de zi.

— Așa, v-ați sculat!

Daisy se uita întrebător la stăpâna ei și Skye observă că era goală.

— Unde este baia mea? întrebă ea străduindu-se să pară indiferentă.

— Dacă aș fi pregătit-o mai devreme acum ar fi fost rece ca gheața. Mă duc acum să văd, *my lady*, și se grăbi să iasă din cameră.

— Ai cel mai frumos posterior pe care l-am văzut vreodată, o necăji Adam.

Skye se întoarse râzând spre el.

— Of, ce obraznic ești! Este mai mult de o oră de mers călare până la unchiul meu și i-am promis că mă duc la el de îndată ce sosesc la Innisfana. Sigur a aflat că am sosit și, nu mă îndoiesc, mă așteaptă din zori. Este un om bătrân, Adam, și fragil. N-aș vrea să-l dezamăgesc.

— Nu-l vom dezamăgi, fetițo. Îi urăște și el pe englezi?

— Nu cred că pe toți, Adam. Numai pe cei care i-au căzut în disgrație pentru că nu au fost de acord cu el, chicoti ea și Adam izbucni în râs.

— Cu alte vorbe, observă el, un O'Malley tipic.

Ea s-a năpustit asupra lui, apucându-l de păr și strigând:

— Fiară! O să te învăț să fii mai respectuos cu membrii familiei O'Malley din Innisfana!

El o răsturnă pe pat şi începură să se lupte în joacă.

Răutăcios, el îi dădu o palmă peste fund, făcând-o să ţipe.

— Te voi învăţa să ai maniere mai frumoase faţă de soţul tău, scorpie! o certă el cu furie prefăcută.

— Soţul meu este un măgar cu urechi blegi, îi aruncă ea, frecându-şi pielea lovită.

Adam o lipi de el într-o îmbrăţişare pasionată.

— Doamna mea este o târfă cu sânge fierbinte care mă aduce la disperare, murmură el blând şi începu să o sărute.

— Să se răcească şi baia asta sau vreţi să vă spălaţi? întrebă Daisy caustic.

— Vin acum, strigă Skye.

— Şi eu, spuse Adam începând să se ridice din pat. Du-te, Daisy, dacă nu cumva eşti interesată de posteriorul meu...

— Cine o spală pe *my lady?*

— Eu, răspunse Adam.

— Mai mult ca sigur că veţi sfârşi înapoi în pat, mârâi Daisy, dar bine, vă dau fiecăruia câte cincisprezece minute şi interesată nu sunt, *my lord*, deoarece tot ce aveţi dumneavoastră am văzut şi eu de mult.

Apoi, cu nasul în vânt, Daisy părăsi camera.

Skye chicoti de chipul perplex al lui Adam, din cauza comentariului lui Daisy.

— Ei, Adam, îl necăji ea, Daisy este acum o femeie măritată şi am auzit că Brian Kelly poate concura cu cei mai buni.

Apoi scoţându-şi limba, Skye fugi din dormitor în camera de zi, unde cada era pusă în faţa focului din cămin. Încreţindu-şi nasul de plăcere, inhală aroma de trandafir care parfumase deja toată camera cu aburii care ieşeau din apa fierbinte. Îşi prinse repede părul în vârful capului dar Adam o prinse în braţe şi începu s-o sărute.

— Nu vom reuşi în veci să ne îmbăiem şi să plecăm la unchiul meu, protestă ea slab cu gura lipită de el, gândindu-se ce bine se simţea în îmbrăţişarea lui.

— Ba da, vom reuşi, spuse el şi, cu ea în braţe, intră în cadă.

— Doamne Dumnezeule! Voi mirosi ca o blestemată de grădină!

— A fost ideea ta să faci baie împreună cu mine, chicoti ea. Haide odată, Adam, spală-mă pe spate!

— Numai dacă te pot spăla şi pe partea din faţă, spuse el.
— Adam!
El oftă şi începu s-o săpunească pe spate.
— Ce va crede, oare, unchiul meu despre tine, Adam de Marisco?

Bătrânul episcop de Mid-Connaught avea o părere foarte bună despre noul soţ al nepoatei sale preferate. Nu se întâlniseră niciodată până atunci, dar lui Seamus O'Malley i se părea că-l cunoaşte de o viaţă deoarece Skye îi povestise despre el de-a lungul anilor şi purtase un timp îndelungat o corespondenţă regulată cu Adam, care îi scrisese veşti despre Skye, atunci când fusese plecată. Seamus O'Malley ştia că Adam o iubea pe nepoata lui şi bătrânul înţelesese că de dragoste avea ea nevoie cel mai mult. Dragostea unui bărbat puternic care să stea neclintit lângă ea şi s-o ferească de orice viitoare cale nesăbuită.

Seamus O'Malley avea vreo şaptezeci de ani şi, de doi ani încoace, nu se simţea bine. Se pusese un preţ pe capul lui după distrugerea castelului Burke şi, deşi, nimeni nu îndrăznise să-l ceară, faptul în sine îi umplea viaţa de o tensiune pe care nu o avusese până atrunci. Sănătatea i se deteriorase rapid în ultimele şase luni, dar nu părăsise Innisfana nici în ruptul capului. Locuia într-o casă mare de piatră pe nişte stânci de la malul mării şi, în ciuda bolii, ţinea liturghia de la slujba de dimineaţă în biserica satului din vecinătate.

Se făcuse amiază când Skye şi Adam ajunseră la el. Uşa casei se deschise şi Maeve, soţia lui Connor Fitzburke, fratele bastard al lui Niall Burke îi întâmpină veselă. Când fuseseră nevoiţi să părăsească pământurile Burke, familia Fitzburke plecase cu bătrânul episcop ca să aibă grijă de el.

Cele două femei se îmbrăţişară călduros şi Maeve se dădu înapoi cu un pas admirând-o pe Skye.

— Cum este posibil? Eşti la fel de frumoasă ca pe vremuri! Nu îmbătrâneşti deloc, Skye O'Malley?

— Uită-te mai atent, Maeve, şi vei vedea ridurile, râse Skye. Acesta este soţul meu, Maeve, lord de Marisco.

Maeve zâmbi cu căldură.

— Am auzit că eşti un bărbat mare, spuse ea. Intraţi, pentru că vă aşteaptă cu nerăbdare, încă de la terminarea liturghiei.

— Unde este Connor? întrebă Skye în timp ce intrau în casă.

— Are grijă de oi şi de vite, răspunse Maeve conducându-i pe scări. Skye, unchiul tău este un om bătrân şi i s-a frânt inima când regina Angliei i-a luat micului Burke moştenirea. În ultimele luni i-a fost foarte rău şi mă îndoiesc că va apuca primăvara.

Skye a simţit că îi dau lacrimile şi s-a oprit o clipă ca să-şi recâştige controlul, iar Maeve o aşteptă în faţa uşii de stejar, cu mâna pe clanţă.

— Mi-e bine acum, spuse Skye oftând, şi Adam o luă de mână.

Maeve deschise uşa, spunând în timp ce intrau în cameră:

— Ei bine, Sfinţia Ta, a venit, în sfârşit!

Bătrânul înfăşurat în pledul de lână de lângă cămin privi spre ei şi Skye alergă spre el. Se lăsă în genunchi, sărută mâna zbârcită şi îşi puse capul pe genunchii lui, aşa cum făcuse de atâtea ori.

— Aşa, fetiţo!

Trupul îi era fragil, dar vocea lui Seamus O'Malley era mai puternică decât oricând.

— Ridică-te, Skye, şi lasă-mă să te privesc! Cel puţin ochii îmi sunt buni. Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna. Mi-amintesc că, la naşterea ta, Dubhdara a fost atât de dezamăgit că erai fată, dar ai fost şi atunci o frumuseţe şi i-ai furat inima imediat. Aşa cum ai furat-o şi pe a mea, fetiţo.

— Dragă unchiule, murmură ea.

— Acum, fetiţo, nu deveni sentimentală cu mine, mârâi el. Prezintă-mă acestui uriaş, care cred că este soţul tău.

— Într-adevăr, unchiule, acesta este Adam de Marisco, soţul meu.

Pe când Adam îi săruta mâna, Seamus O'Malley chicoti încântat:

— Da, este foarte potrivit pentru tine, Skye. Adoră pământul pe care calci, după câte văd, şi te răsfaţă fără ruşine. Totuşi, are destulă putere ca să te ţină în frâu. Aşează-te, nepoate! Eşti înalt cât un pom şi eu prefer să vorbesc cu tine privindu-te în faţă şi nu la prohab! Maeve, adu whisky pentru că mi-e cam frig.

Şi-au aranjat scaunele şi s-au aşezat în faţa bătrânului. Aproape imediat el începu să discute foarte animat cu Adam. Skye era bucuroasă să stea şi să-i privească pe cei doi bărbaţi pe care-i iubea. Ochii ei îl priveau plini de dragoste pe unchiul ei. Îmbătrânise în cei câţiva ani de când nu-l văzuse. Părul lui era acum alb ca zăpada cu toate că odată fusese negru ca al ei dar ochii erau încă intens albaştri şi plini de interes pentru tot ce-l înconjura. Era subţire şi mâinile lui osoase tremurau de

efortul de a ţine paharul. Ea se întreba cum putea el să ţină liturghia zilnic, poate numai folosindu-şi toată puterea pentru asta şi petrecându-şi restul zilei ca să se odihnească după acest efort.

— Skye, îmi pare rău pentru castelul Burke. Îi va da regina pământurile înapoi lui Padraic?

— Nu, unchiule. I-a dat pământuri în Anglia. A spus că va fi crescut ca un bun englez şi aşa va fi un rebel mai puţin de care să se îngrijoreze.

Seamus O'Malley dădu din cap şi zâmbi uşor. Cu toate că vedea partea amuzantă, vedea şi partea raţională.

— Şi-au rămas puţine legături în Irlanda, fetiţo.

— Îi am încă pe O'Malley, unchiule.

— Pentru cât timp? Nu este cinstit să păstrezi autoritatea acum, când fiii lui Dubhdara au devenit adulţi.

— Nişte proşti egoişti, unchiule! se repezi Skye. Le-aş face un deserviciu dacă l-aş pune acum în drepturi pe Brian O'Malley. Nu vrea decât să fie pirat împreună cu verişoara Grace. Nu-i pasă să sporească averea. Tot ceea ce doreşte este s-o risipească!

— Ce ai să faci, fetiţo?

— Le-am sugerat că, dacă tot vor să se joace de-a piraţii, atunci să obţină scrisori de acreditare de la regină şi să jefuiască corăbiile spaniole. În acest fel sunt de partea reginei fără să o slujească cu adevărat şi îşi vor putea umple în acelaşi timp propriile cufere. Brian a fost de acord şi, Conn va veni cu mine în Anglia ca să vorbească cu regina. Dacă nu vor for face probleme anul următor, îi voi transfera autoritatea lui Brian şi consider încheiată datoria mea faţă de familia O'Malley.

— Este corect, aprobă episcopul.

— Nu mai vreau puterea, unchiule. Am avut-o toată viaţa şi am obosit. Copiii mei au crescut aproape fără să mă cunoască, dar nu voi lăsa ca şi cea mai mică, Velvet, să crească fără mine. Am un cămin în Franţa şi regina ne-a promis posesiuni care să compenseze Lundy.

— Gata cu aventurile, fetiţo?

— Da. Tânjesc după linişte, unchiule, şi ştiu că este legată de Adam şi de fiica noastră şi de ceilalţi copii ai mei.

— Tatăl tău, Domnul să-l odihnească, a fost aşa când s-a căsătorit cu Anne. Tu ţi-ai găsit liniştea, Skye, şi nu-ţi voi spune să fii o soţie bună şi credincioasă lui Adam, pentru că văd că eşti. Sunt fericit să văd asta

pentru că, dacă lucrurile merg bine, atunci voi putea să mă odihnesc şi eu şi să-l întâlnesc pe fratele meu cu conştiinţa curată.

Skye se ridică de pe scaun şi, aplecându-se, îşi sărută unchiul, îmbrăţişându-l puternic.

— Seamus O'Malley, te iubesc!

Bătrânul îi zâmbi lui Adam peste umărul ei şi o îmbrăţişă şi el.

Rămaseră împreună toată ziua şi toată noaptea, fiecărind. Spre dimineaţă aţipiră câteva ceasuri şi când se treziră, Skye, cu Adam pe urmele ei, se grăbiră spre camerele bătrânului ca să-şi ia la revedere. Seamus O'Malley stătea tot lângă cămin, cu capul pe pieptul îngust, cu mâinile odihnindu-se în poală. Focul trosnea zgomotos, dar nu părea să-l deranjeze. Skye zâmbi şi spuse încet:

— Unchiule, trebuie să plec. (Tăcere.) Unchiule?

Întinse mâna ca să-l atingă şi simţi că era rece. Îşi duse mâna la gură.

— Adam!

Adam de Marisco se lăsă iute în genunchi. Când se ridică, avea lacrimi în ochi.

— A murit, Skye, şopti el luând-o în braţe în timp ce Skye izbucnea în hohote de plâns.

Îl înmormântară în ziua în care nepoata sa favorită împlinea treizeci şi patru de ani. A fost vegheat timp de cinci zile pentru că atâta a durat până când au fost adunaţi toţi fraţii şi surorile lui Skye şi familiile lor din Innisfana. Privindu-le pe Moire, Peigi, Bride şi Sine, surorile lui Skye, Adam era uimit cât de banale erau în comparaţie cu frumoasa lui soţie. El nu observase niciodată această urâţenie la Eibhlin, deoarece călugăriţa era plină de viaţă şi avea un umor spumos. Celelalte, însă, erau nişte femei sclifosite care o dezaprobau evident pe sora lor mai tânără pentru legătura cu un englez.

Ascultându-le poveştile despre luptele cu englezii, el înţelese, însă, amărăciunea lor. Îmbătrâniseră înainte de vreme de naşteri şi de nesiguranţa şi asprimea vieţii pe care o duceau. Nici una nu atinseseră bogăţia sau rafinamentul pe care le obţinuse sora lor mai mică. Veniseră cu soţii lor, nişte bărbaţi simpli, cu feţe roşii, care nu cunoşteau limba engleză. Adam, din fericire, ştia destul de bine limba galeză ca să poată conversa cu ei. Deciseră, într-un final, că nu putea să fie un tip prea rău dacă ştia limba galeză, bea vârtos whisky şi părea să aibă control asupra soţiei sale emancipate.

Michael O'Malley ţinu slujba pentru unchiul său şi, după aceea, sicriul fu coborât în cavoul familiei.

După aceea, în holul casei O'Malley, Moire rosti cu voce tare ceea ce gândeau toţi.

— A fost ultima legătură cu trecutul. Acum s-a terminat.

— Aşa se întâmplă, spuse calm Eibhlin. Toate familiile se împrăştie la un moment dat. În special fiicele, şi Dumnezeu ştie că tata a avut o mulţime.

— Tata a fost mândru de unele dintre noi, afirmă Moire. Eu am născut optsprezece copii dintre care trăiesc treisprezece. Lui Peigi îi trăiesc doisprezece, lui Bride nouă şi lui Sine unsprezece. Chiar şi tu, cu toate că ai ales să rămâi stearpă, l-ai fi făcut mândru cu cunoştinţele tale medicale şi cu evlavia ta. (Moire privi în jur la fraţii şi surorile ei.) Tata ar fi fost mândru de mulţi dintre noi.

— Tata ar fi fost mândru şi de mine, Moire, zise Skye calm. Este cât se poate de evident că vrei să mă blamezi, dar lasă-mă să-ţi spun că eu am făcut ceea ce mi s-a cerut cu mulţi ani în urmă şi am născut şi eu opt copii. Am avut grijă de trei domenii pentru copiii mei cât şi de o mare avere, şi am făcut-o bine, Moire, pentru familia O'Malley!

— Dar ai pierdut pământurile Burke! o repezi Moire.

— Am pierdut pământurile Burke pentru că regina nu şi-a ţinut promisiunea faţă de mine, cu toate că am făcut un pact pe care eu l-am respectat. Dacă m-aş fi întors în Anglia fără un soţ, regina m-ar fi folosit iar şi eu n-am mai vrut să fiu folosită de nimeni, Moire! Dar ce naiba poţi să ştii tu, care trăieşti într-un conac dintr-un sat uitat de lume din Irlanda?

— Brian mi-a spus că i-ai sfătuit pe el şi pe ceilalţi fraţi ai noştri să intre în slujba reginei Angliei.

— I-am sfătuit să obţină scrisori de acreditare de la regină şi să jefuiască corăbiile spaniole. Englezii vă vor lăsa în pace şi-şi vor umple şi cuferele, Moire.

— Spaniolii ne sunt prieteni, protestă Moire. Avem aceeaşi credinţă!

— Scuteşte-mă cu prostiile tale religioase, Moire, i-o tăie Skye. Spaniolii ne folosesc la fel cum îi folosesc francezii pe scoţieni. Religia nu are aici nici un amestec. Dacă spaniolii dau uneori arme irlandezilor, este numai în interesul Spaniei şi în mod sigur nu al Irlandei. Îi pedepsesc englezii pe spanioli? Nu! Se răzbună pe noi şi sângele irlandez curge

pe străzi şi femeile irlandeze varsă lacrimi de durere şi de ruşine, iar copiii irlandezi suferă de lipsa taţilor care să-i hrănească şi să-i apere. *Prietenii* noştri nu suferă niciodată!

— Tu ai fost totdeauna diferită, pară Moire şi nu mai spuse nimic.

În dimineaţa următoare surorile lui Skye au plecat pe la casele lor, luându-şi un rece rămas bun de la sora lor mai mică. Cu toate acestea, ea le-a sărutat şi le-a binecuvântat.

— Cale bătută! mormăi Eibhlin şi Skye râse, luând-o de braţ pe sora ei favorită în timp ce se întorceau în hol.

— De ce tu înţelegi şi ele nu? întrebă ea.

— Pentru că ele sunt mai izolate decât am fost eu vreodată, în ciuda călugăriei. Preocupările mele medicale mi-au permis să cunosc mai mult firea umană şi lumea decât ele. În afară de asta ele au fost întotdeauna geloase pe frumuseţea ta, Skye, cât şi pe soţii tăi. Pun pariu că de treizeci şi unu de ani Moire a fost vizitată numai de un singur bărbat şi, după faţa ei acră, pariez că el se mai apropie uneori de ea. Şi bănuiesc că întotdeauna când este peste ea, Moire spune rozariul. Aş paria că tu nu spui rozariul când Adam face dragoste cu tine!

— Eibhlin! exclamă Skye roşind şi Adam, auzind remarcile cumnatei sale, izbucni într-un râs puternic.

— Nu, Eibhlin, n-are timp de rozariu pentru că ascultă lucrurile pe care i le spun eu!

— Nu ţi-e ruşine, Adam! Şi ţie la fel, Eibhlin, pentru că mai eşti şi călugăriţă!

Eibhlin chicoti şi apoi schimbă subiectul.

— Ce spuneţi despre Gwyneth!

— Că sunt mult prea tânără ca să devin bunică, râse Skye. Nu este minunat, Eibhlin! Vei merge la ea când îi va veni vremea, nu-i aşa?

— Da, Skye, voi merge, şi crede-mă că Ballyhennessey este astăzi un loc mult mai plăcut ca să naşti un copil decât atunci când i-ai născut tu pe Ewan şi pe Murrough. Nu voi uita cum sufla vântul prin cameră, pe când eu încercam să fac căldură pentru tine şi bebeluşi.

— Nici Ewan, nici Murrough nu seamănă cu tatăl lor, slavă Domnului! Ei sunt fiii *mei,* şi sunt băieţi buni.

— Povesteşte-mi despre ultima mea nepoată! o rugă Eibhlin.

Skye se uită la Adam şi amândoi zâmbiră.

— Velvet este imposibilă, Eibhlin, dar o iubim mult!

— Cu alte cuvinte, chicoti Eibhlin, este copilul părinţilor ei.

— Da! răspunseră amândoi într-un glas.

— Când vă întoarceţi în Anglia, pentru că îmi închipui că abia aşteptaţi să fiţi cu copilul vostru?

— Mâine plecăm, Eibhlin. Brian mi-a promis că se va disocia de Grace O'Malley şi de piraţii ei. Este uşor să facă asta acum pentru că a venit iarna şi până la primăvară nu vor mai fi corăbii care să poată fi atacate. Atunci sper să avem scrisorile de acreditare pentru O'Malley şi vor putea să navigheze spre vest ca să-i jefuiască pe spanioli.

— I-ai salvat pe aceşti patru proşti cu toate că ei habar nu au. Dacă ar fi continuat, ar fi sfârşit în mod sigur la galere şi atunci nu ai mai fi putut scăpa niciodată de clanul O'Malley. Skye, transferă-i lui Brian autoritatea cât se poate de repede. Doar aşa vei putea să ai viaţa ta proprie.

Ziua următoare şi-au luat rămas bun de la Brian, Shane, Shamus şi de la mama lor. Anne era îngrijorată că îi pleca mezinul, dar Adam observă că tânărul era nerăbdător să se despartă atât de mama lui cât şi de cei trei fraţi mai mari.

Ajunseră la Devon după câteva zile, şi se îndreptară spre Lynmouth. Daisy se grăbi spre casa ei, ducând şi un mesaj mamei Cecily la Wren Court şi altul pentru Brian care trebuia să i-l înmâneze reginei. Skye o înştiinţa că s-a întors şi va petrece Crăciunul la Greenwich.

Apoi se dedicară sarcinii de a-l transforma pe Conn într-un gentleman care să uimească Curtea.

Conn urlă când îi tunseră părul şi îi aranjară barba stufoasă. Alergă gol prin toată camera, cu Skye pe urmele lui, până când Adam îi dădu una în cap ameţindu-l şi abia aşa reuşiră să-l bage în cada cu apă fierbinte şi miros de lavandă în timp ce sora lui, cu mânecile suflecate până la coate, mânuia peria.

— Mă omorâţi! ţipă el în galeză când îi spălă părul proaspăt tuns.

— Vorbeşte englezeşte, mitocanule! îl repezi Skye. Va râde de tine toată Curtea dacă n-o faci!

— La naiba cu englezii!

— Şi eu simt la fel, chicoti Skye, dar ai nevoie de aceşti bastarzi, Conn! În afară de asta, la Curte sunt o mulţime de fete frumoase care abia aşteaptă să întâlnească un bărbat frumos ca tine. Dacă nu vorbeşti limba lor cum vei putea comunica cu ele?

— Am cu cine să-mi dau întâlniri, surioară, bombăni el.

— Cu servitoarele? îl necăji ea. Ai aflat măcar care-i diferenţa dintre o doamnă şi o târfă, frăţioare? Cel mai bine ar fi să ai succes la Curte, Conn. Fraţii tăi au nevoie de această scrisoare.

Conn O'Malley jură că avea să devină un gentleman. Avea nouăsprezece ani şi era mai înalt de un metru nouăzeci. Avea părul negru ca noaptea la fel ca şi sora lui şi o buclă recalcitrantă îi cădea peste o sprânceană, dându-i un aspect copilăros şi desfrânat. Dintre toţi fraţii O'Malley era singurul ai cărui ochi nu erau albaştri, ci cenuşii-verzui. Avea nasul drept, fruntea înaltă şi bărbia fermă.

Arăta minunat în hainele elegante, cu picioarele lui lungi, şoldurile înguste, talia subţire, umeri mari şi piept lat. Văzându-l aranjat, Adam fluieră încet, spunând admirativ:

— Pentru Dumnezeu, femeile îşi vor frânge gâtul! Skye, va trebui să ne batem cu fiecare tată şi soţ de la Curte.

Conn îi răspunse cu un rânjet, care-i dezvelea dinţii foarte albi.

— Promit să nu fiu prea dur cu toate aceste persoane drăguţe, Adam.

— Dumnezeu să ne ajute! mormăi Adam.

Conn învăţă foarte repede tot ce-i explică Skye şi Adam. Şi mama Cecily lucră cu el, corectându-i vorbirea, astfel încât atunci când se pregătiră să plece la Greenwich, Conn vorbea fluent engleza, cu toate că avea un slab accent provincial. Acesta, însă, îi sporea farmecul.

Plecară cu câteva zile înainte de Crăciun şi, stând în caleaşcă cu Skye şi Adam, Conn nu putea fi dezlipit de la fereastră. Ochii lui tineri devorau peisajele care se succedau rapid. Niciodată în viaţa lui scurtă nu văzuse ceva asemănător şi era fascinant. Punea neîncetat întrebări şi Skye realiză că el semăna mai mult cu ea şi cu Eibhlin decât oricare dintre fraţi. Putea să şi-l imagineze pe Brian în locul lui Conn, cu faţa încăpăţânată, mârâind tot drumul. Îşi dădu seama că îi plăcea de el.

— Priveşte, Conn! Londra!

Conn O'Malley rămase cu gura căscată când văzu oraşul. Bisericile erau imense, cu turnuri care ajungeau până la cer, la fel de înalte ca munţii din patria lui. Casele erau la un loc cu magazinele şi era mai multă lume decât, credea el, în toată Irlanda. Zgomotul era îngrozitor, dar cel mai mult îl surprinse mirosul groaznic al străzilor.

— Este mai rău decât atunci când nu cureţi balega, observă el.

Adam izbucni în râs.

— Așa este, Conn. Curățenia nu este punctul forte în Londra. Va trebui să fii atent când te plimbi pe străzi altfel te poți trezi cu un vas cu lături turnat pe cap. Trebuie să te ferești când se strigă *„Păzea!"*, flăcăule!

— Unde mergem? o întrebă Conn pe sora lui.

— Am o casă într-un sat mic chiar la marginea orașului, care se numește Chiswick Strand. Casa se află pe malul râului și este foarte aproape de Greenwich. Te vei simți bine în ea, frățioare.

Ochii lui Conn O'Malley se măriră din nou când caleașca trecu prin porțile de la Greenwood. Un bărbat mic de statură care ținea poarta deschisă își flutură chipiul cu respect și o femeie la fel de mică cu o față zâmbitoare făcu o plecăciune din ușa căsuței portarului. Skye le făcu vesel cu mâna celor doi.

— Este Bates și soția lui, îi explică ea fratelui său.

Conn admiră tăcut parcul frumos pe care-l străbăteau și apoi observă casa frumoasă din cărămidă roz, parțial acoperită cu iederă verde.

În fața casei apărură câțiva bărbați în livrele verzi cu alb, care se grăbiră să deschidă ușa caleștii și să-i ajute să coboare. Când intrară în casă, un bărbat cu o livrea și mai elegantă îi întâmpină:

— Bine ați venit, *my lady!*

— Bine te-am găsit, Walters! Acesta este fratele meu mai tânăr, Conn O'Malley. A venit la Curte.

— Bine ați venit, *my lord!* rosti Walters politicos. (Apoi se adresă lui Skye și Adam.) A sosit un mesaj pentru dumneavoastră de la lord Burghley. Trebuie să-l anunțați deîndată ce sosiți la Londra ca s-o informeze pe Majestatea Sa și să stabilească data când veți fi primiți la Greenwich.

— Trimite imediat pe cineva, îl instrui Adam. Nu mă îndoiesc că regina este nerăbdătoare să ne vadă.

— Imediat, *my lord*.

Skye urcă scara spre bibliotecă, urmată de soțul și fratele ei. În urma lor erau aduse bagajele și Daisy începu să dea indicații scurte și precise. Velvet, în brațele dădacei, Nora, o verișoară a lui Daisy, era dusă în camera ei ca să fie pusă în pat. Pentru că Nora se grăbea în urma lui Conn, el se opri ca să-și sărute nepoata pe creștet.

— Noapte bună, pisicuțo, spuse el blând. Vise frumoase!

— O răsfeţi, observă Skye, dar era încântată că fratele ei arăta o afecţiune atât de profundă pentru mica ei fiică, o afecţiune care era reciprocă, deoarece Velvet îl adora pe frumosul ei unchi.

— Zâmbeşti, observă Adam când ea le oferi câte o cupă de vin roşu.

— Mă gândesc că Velvet îşi cunoaşte deja puterea faţă de bărbaţi, răspunse Skye.

— Da, rânji Conn. Velvet este o adevărată ştrengăriţă. Nu are decât nouăsprezece luni, dar nu mă îndoiesc că va trebui să-i alegi un soţ devreme. Cu ceva noroc va putea s-o transforme într-o micuţă doamnă bine educată, dar nu sunt sigur! chicoti el şi apoi se lăsă să cadă într-un scaun, întinzându-şi picioarele lungi.

— Avem lucruri mai importante la care va trebui să ne gândim, spuse Skye. Te-am transformat într-un curtean perfect, Conn, numai să nu-ţi pierzi stăpânirea de sine irlandeză. Sunt o mulţime de irlandezi la Curte care sunt civilizaţi, indiferent ce ar spune nişte snobi înrăiţi. Nu-i lăsa pe aceşti idioţi să-ţi strice reputaţia, frăţioare! Dacă nu-i laşi să se apropie de tine vor obosi repede de glumele lor urâte şi se vor devora între ei.

— Oare ei nu ştiu că în timp ce străbunii lor se pictau în albastru când porneau la luptă şi trăiau în copaci, irlandezii aveau universităţi şi mari poeţi? întrebă Conn iritat.

— Nu, dragă Conn, nu ştiu. Ei cred că soarele răsare şi apune în Anglia şi nimic din ce spui nu le va afecta ignoranţa. Nici să nu încerci, Conn. Nu trebuie decât să ai încredere în tine. Dacă o faci, nu te va atinge nici una din insultele stupide pe care ţi le vor arunca. Aminteşte-ţi ce m-a învăţat tata! Importantă este supravieţuirea familiei, Conn. Nimic altceva nu contează.

— Crezi că regina ne va primi curând?

— Oh, da! Elizabeth Tudor va fi curioasă să te întâlnească şi avem un avantaj! Eşti tânăr, frumos, deştept, manierat şi destul de bine educat. Pe scurt, chiar tipul de tânăr pe care-l adoră regina. Foloseşte acest avantaj. Fă-i curte. Flirtează cu ea. Îţi promit că vei avea succes şi vei obţine scrisoarea de acreditare de care are nevoie familia O'Malley.

— Este atrăgătoare? Ştiu că toate zvonurile o laudă, dar cum este în realitate, Skye?

— Anul acesta va împlini patruzeci de ani, Conn. Este destul de bătrână ca să fie mama ta, dar este o femeie frumoasă. Are o piele albă minunată şi păr blond-roşcat. Ochii ei sunt cenuşii şi văd totul. Este foarte educată şi îi plac replicile inteligente. Îi place să danseze aşa că o vei domina. Îţi va plăcea, dar ai grijă, frăţioare. Poate fi mai puternică şi mai aspră decât orice bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, dacă situaţia o cere.

— Mă faci curios, surioară, răspunse Conn. Sunt mai nerăbdător ca niciodată să întâlnesc această minune de femeie.

Conn O'Malley îşi făcu debutul la Curte cu două zile înaintea Crăciunului din 1574. Purta haine elegante de catifea verde închis şi la gât un lanţ greu de aur pe al cărui medalion era gravat dragonul marin al familiei O'Malley, cu ochi de rubin.

În ultimul moment, Skye reuşi să-l convingă să-şi radă complet mustaţa şi barba şi, aşa cum bănuia, se ivi o faţă frumoasă.

— Pe sângele Domnului! exclamă Adam privindu-l. Ai putea fi fratele geamăn al surorii late!

— Ţinând cont că sunt cu cincisprezece ani mai mare decât el acesta este chiar un compliment, dragul meu, râse Skye, dar am ştiut că sub acest înveliş se ascunde un drac frumos. Femeile îşi vor frânge gâtul după tine, Conn. Vei înnebuni toată Curtea!

— Sărmanele fete, mârâi Conn strâmbându-se. Nu o voi curta decât pe Bess Tudor.

Skye şi Adam părăsiră casa în hohote de râs şi se urcară în barcă, plutind pe râu în jos, spre Greenwich.

Se iviră turnurile de la Greenwich şi barca lor se alinie printre celelalte pentru debarcare.

— Skye! O, Skye!

O femeie drăgălaşă cu părul roşu dintr-o barcă din fruntea convoiului flutura spre ea batista de dantelă.

Skye îi făcu semn cu mâna în timp ce Conn observa:

— O primă bucăţică, surioară. Mă vei prezenta?

— Este Lettice Knollys, contesă de Essex, Conn, şi mult prea bogată pentru tine. În afară de asta, este implicată într-o relaţie cu lord Dudley şi, dacă ar şti, regina i-ar lua capul drăgălaşei sale verişoare.

— Şi bărbatul foarte elegant din spatele nostru?

— Edward de Vere, conte de Oxford. Este ginerele lui Burghley şi un om extrem de rău, mi s-a spus.

Barca lor se apropie de mal şi lacheii reginei acţionară rapid ca ocupanţii acesteia să poată debarca. Rămaseră un moment pe chei şi, în timp ce Skye îşi netezea fustele, Lettice Knollys se apropie de ei.

— Skye, draga mea! Cine sunt aceşti doi domni prezentabili care te însoţesc? întrebă ea în glumă.

— Lettice, soţul meu, Adam, lord de Marisco. (Adam zâmbi şi sărută mâna plină de inele a contesei de Essex în timp ce ea îl privea cu admiraţie.) Şi fratele meu mai tânăr, Conn O'Malley. Conn, ţi-o prezint pe contesa de Essex.

Conn ridică încet mâna lui Lettice la buze în timp ce ochii lui cenuşii-verzi priveau adânc în ochii ei de culoarea ambrei şi depuse un sărut fierbinte pe mâna ei albă ca laptele.

— *My lady*, mi s-a spus că sunteţi doar o imitaţie palidă a verişoarei dumneavoastră, regina, dar frumuseţea pe care o văd mă orbeşte.

Contesa de Essex primi uimită acest compliment incredibil şi, o clipă, rămase fără respiraţie.

Pe chipul lui Conn O'Malley apăru un zâmbet care îi ridică colţurile gurii sale senzuale şi aşeză ferm mâna lui Lettice Knollys pe braţul său.

— Permiteţi-mi să vă conduc, *my lady*, susură el şi se îndreptă spre palat, contesa mişcându-se ca vrăjită.

Skye îşi muşcă buzele să nu izbucnească în râs şi nu îndrăzni să-l privească pe Adam, bănuind că era la fel de amuzat ca şi ea. Porniră încet în urma celor doi şi, când reuşi să se controleze, murmură:

— Conn a făcut o importantă primă cucerire. Mă rog, numai să nu-l vadă Dudley roind în jurul lui Lettice ca o albină pe o floare parfumată.

— Dudley nu va îndrăzni să-şi arate în public interesul pentru Lettice, răspunse Adam. S-ar trezi în Turn dacă ar face-o. Cred că dacă Conn reuşeşte să fie discret, va fi bine.

Abia intrară în palat că secretarul lui Cecil şi apăru lângă ei, invitându-i să-l urmeze. Skye îl desprinse pe fratele ei de lângă Lettice Knollys şi îl urmară pe secretar.

— Sper să aduceţi veşti bune Majestăţii Sale, *my lady!*

— S-ar putea, lord Burghley, răspunse Skye.

— S-ar putea?! *My lady*, nu mă aşteptam decât la reuşită din partea dumneavoastră!

— O puteţi avea, *my lord*, numai în schimbul a ceva de aceeaşi valoare.

— *My lady*, aţi primit deja pământuri pentru fiul dumneavoastră, am recunoscut căsătoria cu lord de Marisco, i-am redat insula Lundy şi i-am făcut cadou pământuri şi un conac în Worcestershire. Regina a aprobat căsătoria fiicei dumneavoastră, Willow Small, cu contele de Alcester. Ce mai vreţi?

— Tot ce aţi spus este adevărat, *my lord*, dar vă rog să observaţi că tot ce mi-a dăruit regina este pentru soţul şi pentru copiii mei, nimic pentru mine. Ceea ce vreau este foarte puţin şi este pentru familia O'Malley. *My lord*, permiteţi-mi să vi-l prezint pe fratele meu cel mai tânăr, Conn O'Malley. Conn, Wiliam Cecil, lord Burghley, consilierul reginei.

Conn făcu o plecăciune respectuoasă, înţelegând instinctiv că acesta era un bărbat cu care nu putea să glumească şi care trebuia să fie câştigat prin altceva decât prin farmec. Cecil îl privi atent şi apoi spuse:

— Este sigur un O'Malley. Ei bine tinere, ce doreşte familia O'Malley de la regină?

— Scrisori de acreditare, *my lord*. Suntem cei mai buni navigatori şi este foarte normal să-i hărţuim pe duşmanii noştri naturali, pe englezi. Totuşi, sora mea ne-a sugerat să ne canalizăm energiile spre Lumea Nouă. Am putea să mergem de capul nostru, dar am fi mai în siguranţă dacă am naviga sub steagul reginei. Şi am asigura-o de loialitatea irlandeză!

Ochii lui Wiliam Cecil nu-i trădau niciodată gândurile dar, încă o dată, o admiră pe Skye. Se întrebase cum îşi va potoli fraţii şi recunoscu că făcuse o mişcare inteligentă. Desigur că vor da fraţilor O'Malley scrisoarea de acreditare, dar era bine să-i fiarbă puţin.

— Voi vorbi cu regina despre asta, lord O'Malley, spuse el. Ceri de la Anglia ceva foarte important.

— Dar ofer Angliei ceva şi mai valoros — pace, răspunse Conn amabil, dar Cecil observă privirea dură care apăruse în ochii lui.

— Vom vedea, vom vedea, murmură Cecil şi apoi se întoarse spre Adam şi Skye.

— Lord de Marisco, am aici actele semnate de regină prin care deveniţi noul proprietar al domeniului Marvern, în Worcester. Majestatea Sa înţelege că nu va compensa iubitul Lundy, dar ştie că înţelegeţi motivele pentru care vă interzice să vă stabiliţi pe insulă.

— Voi mulţumi personal Majestăţii Sale în seara aceasta pentru generozitatea ei!

— Ah, da, sărbătorile de Crăciun, mergeţi şi distraţi-vă. Sunt fericit să vă spun că aici, la Curte, copiii voştri o duc destul de bine. Regina este foarte încântată de domnişoara Willow pe care o dă mereu ca exemplu al virtuţii feminine. O tânără deosebită, *my lady!*

— Vreţi să spuneţi, *my lord*, că vă întrebaţi cum am putut eu să cresc o asemenea fiică supusă, glumi Skye.

Secretarul de stat nu era lipsit de umor şi chicoti.

— Chiar aşa, *my lady*. Chiar aşa!

— Fiţi liniştit, *my lord*, mai am două. Sper ca măcar una să semene cu mama ei, astfel încât să nu vă plictisiţi.

— Nu putem decât să aşteptăm, *my lady*, răspunse el amuzat.

Skye îi făcu lui Cecil o plecăciune generoasă, aplecându-se destul de mult ca să-i ofere o vedere frumoasă a decolteului ei, în schimbul a tot ce spusese despre virtute. *Bărbaţii*, se gândea ea, *sunt toţi la fel.*

— Vă voi păstra un dans, *my lord*, spuse ea răutăcios şi apoi părăsi camera la braţul soţului ei, urmată de Conn.

Regina era deja la masă şi cu toate că era aglomerat, Lettice Knollys le oprise locuri, aşezându-l pe Conn lângă ea.

— Crezi că îl va devora de tot? îi şopti Skye lui Adam.

— Nu, Lettice s-ar putea să fie pofticioasă, dar este înţeleaptă. Îl va mânca pe Conn pe bucăţele, chicoti el.

Holul era decorat cu ghirlande de iederă şi brad care parfumau plăcut încăperea. Mesele avea feţe de masă albe din damasc şi lângă fiecare farfurie se afla acea raritate inventată la Florenţa cu numai câţiva ani în urmă, furculiţa. Era din aur ca şi lingurile şi cuţitele, iar farfuriile erau de argint, la fel ca şi cupele.

Un servitor se grăbi să le umple cupele cu vin roşu şi Conn bău cu delicateţe.

Mâncarea era bogată, cuprinzând crustacee şi tot felul de specii de peşte, păsări de curte şi sălbatice; vită, miel, porc mistreţ, căprioară,

şuncă, plăcinte pufoase, boluri cu morcovi, varză şi anghinare în oţet, pâine şi vase cu unt dulce. El nu putea să reziste la asemenea bunătăţi dar, cu toate că mânca cu poftă, mânca cu eleganţă.

— Îmi place un bărbat care se bucură de mâncare! murmură Lettice cu mâna rătăcind pe sub masă pe coapsa lui.

— O poftă sănătoasă de mâncare indică, de cele mai multe ori, alte plăceri, rânji el leneş.

— Să ne întâlnim după banchet, sugeră Lettice vioaie.

— *My lady*, mă ispitiţi! răspunse Conn, cu un regret sincer în ochii lui cenuşii-verzi, dar trebuie să vă amintesc că am nevoie de favoarea verişoarei dumneavoastre. Dacă am fi descoperiţi, fericirea mea s-ar nărui. Nu-i aşa că nu aţi vrea asta?

Lettice se bosumflă.

— Toţi bărbaţii care vin la Curte în ultima vreme doresc să-i facă pe plac lui Bess.

— Ea este soarele care ne luminează existenţa, frumoasa mea.

— Doamne, cu o vorbă dulce ca a ta, Conn O'Malley, o vei face pe Bess să se comporte ca o şcolăriţă.

— Nu pot decât să sper, murmură Conn, şi Lettice Knollys chicoti.

— Spune-mi, Conn O'Malley, întrebă ea, faci dragoste la fel de bine cum vorbeşti?

— Mai bine! rânji el obraznic.

— Mi se pare că ştii bine cum se comportă un bărbat şi o femeie, Conn O'Malley, dar bănuiesc că trebuie să înveţi să fii mai rafinat. Vino să mă vezi după ce ai obţinut ce vrei de la verişoara mea. Ar fi plăcerea mea să te iniţiez în arta dragostei.

— Nu veţi avea niciodată un elev mai binevoitor, pot să vă asigur, spuse Conn şi apoi ochii îi căzură în corsajul ei.

Se delectă cu priveliştea sânilor care se oferea şi, luându-i apoi mâna, îi sărută palma.

— Diavole! şuieră Lettice, tresărind de plăcere.

— *Conn!* Regina a terminat masa şi este momentul să ne prezentăm.

Elizabeth Tudor terminase de mâncat şi se ridicase de la masă ca să se aşeze confortabil într-un jilţ de unde avea o perspectivă completă asupra încăperii. Într-un colţ, muzicanţii începeau să-şi acordeze instru-

mentele şi mulţi dintre musafiri părăsiseră mesele ca să se plimbe prin încăpere salutându-se unul pe altul în timp ce servitorii curăţau mesele şi le îndepărtau. Adam şi Skye, urmaţi de Conn O'Malley traversară încăperea şi se apropiară de regină. Aceasta încheie repede conversaţia cu un curtean şi le zâmbi, făcându-le semn să se apropie. Privirea ei pătrunzătoare se opri asupra lui Conn şi, plăcându-i evident ce vedea, îl onoră cu un zâmbet.

— Majestate, zise Adam, permiteţi-mi să vi-l prezint pe cumnatul meu, Conn O'Malley.

— Eşti binevenit la Curte, lord O'Malley, spuse ea plăcut.

Privirea lui Conn exprima o vie admiraţie. Îngenunche, apucă tivul rochiei reginei şi-l sărută.

— În Irlanda, rosti el cu vocea lui plăcută, se spune că sunteţi fiica diavolului dar văzându-vă, Majestate, nu pot să fiu de acord. Sunteţi chiar Gloria şi mă închin benevol la picioarele voastre.

Gura lui Elizabeth se crispă la colţuri de veselia pe care şi-o ascundea. Nu era aşa de nebună ca să creadă că aceste complimente erau total sincere, dar era flatată.

— Ridică-te, Conn O'Malley, spuse ea. Vreau să te privesc mai bine.

El se ridică plin de graţie şi regina îl evaluă direct. *Un flăcău foarte frumos. Nu mă îndoiesc că este un spirit irlandez puternic şi are o limbă ascuţită. Ah, cât de mult iubesc asemenea ştrengari!*

— Dansezi, Conn O'Malley?

— Da, Gloriana, răspunse el cu îndrăzneală.

— Atunci vei deschide balul cu mine în seara asta, Conn O'Malley, decise Elizabeth Tudor ridicându-se şi punându-şi mâna albă pe braţul lui.

Sir Cristopher Hatton privea abătut pentru că el sperase să danseze primul dans cu regina. *Flăcăul nu este un mitocan şi ştie să danseze,* observă el.

— Vin şi pleacă, aceşti maeştrii în ale dansului, îi murmură la ureche o voce satisfăcută. Mă întreb cât timp va rămâne pe-aici.

— A fost o vreme când ţi-a dedicat ţie toată atenţia, Dudley, replică Sir Christopher. Reginei, o femeie inteligentă şi rafinată, îi place abundenţa şi varietatea în jurul ei. Cu mult timp în urmă ai plictisit-o de moarte.

— Sunt mai răi decât nişte femei geloase, îi spuse încet Adam lui Skye.

— Ea se joacă cu ei, aţâţându-i pe unul împotriva celuilalt, afirmă Skye.

— O judecată inteligentă, *my lady!* spuse Cecil din spatele lor.

— La naiba, *my lord*, umbli ca o pisică!

Lord Burghley chicoti amuzat.

— Un talent pe care l-am folosit în multe ocazii. Nu trebuie să te temi, *my lady*, atâta timp cât intenţiile tale pentru Anglia sunt oneste. Vreţi să mă însoţiţi? Vreau să vă comunic ceva!

Îl urmară într-un coridor pustiu.

— Ce aveţi să ne spuneţi, *my lord?*

William Cecil se opri şi, uitându-se în jur ca să fie sigur că nu erau ascultaţi, spuse:

— Regina doreşte să ştiţi că, dacă-l găseşte pe fratele dumneavoastră demn de încredere, atunci acreditarea pentru familia lui o va primi în următoarele luni. Pentru moment, însă, doreşte ca tânărul Conn O'Malley să rămână la Curte ca să-i poată aprecia valoarea. De mâine dimineaţă vă puteţi duceţi la noua reşedinţă de la Malvern şi vi se interzice să plecaţi în Franţa în următoarele câteva luni.

— Pot să vorbesc cu fratele meu, *my lord?*

— Nu. Este mai bine ca el să nu ştie toate astea.

Adam se arătă de acord.

— E mai bine, iubito. Dacă va şti că luptă să-şi atingă scopul, Conn va continuia să se comporte bine.

— Da, remarcă Cecil. Majestăţii Sale nu i-ar plăcea ca tânărul Conn O'Malley să-şi îndrepte atenţia asupra contesei de Essex.

— Există ceva ce nu observaţi, *my lord?* întrebă Skye amuzată.

— Foarte puţin, *my lady*, chiar foarte puţin. Aş fi încântat dacă mă veţi onora cu primul dans.

— Dumeavoastră îmi faceţi onoarea, *my lord*, replică dulce Skye.

— Voi, constată Cecil, membrii familiei O'Malley aveţi farmec, *my lady*. Sunt liniştit să vă ştiu din nou în grija unui englez loial. Vom face tot ce trebuie ca să-l câştigăm pe fratele mai tânăr. Mă cutremur când mă gândesc că Anglia vă poate pierde pe oricare dintre voi.

— Voi păstra pacea dacă o face şi Anglia. Nu am trădat niciodată şi o ştiţi bine, *my lord*.

— Veniţi, *my lady*, zise William Cecil ignorând remarca ei. Vreau să dansez cu una dintre cele mai frumoase femei de aici.

Consilierul reginei o conduse pe Skye înapoi în sala de bal. Loialul şi severul servitor al reginei era dansa extrem de rar şi nimeni din încăpere nu-şi amintea să-l fi văzut dansând cu altcineva decât cu soţia lui sau cu regina.

— Cred, lord Burghley, că aţi făcut să fiu invidiată de toţi cei prezenţi, chicoti Skye.

— Eu voi fi invidiat, *my lady*.

— Aţi iscat o mulţime de bârfe prin comportarea dumneavoastră, *my lord*, îl necăji Skye. Vor petrece zile în şir, ca să afle de ce aţi dansat cu mine.

— Da, nu-i aşa? întrebă amuzat Cecil.

— Aţi făcut-o înadins, constată Skye.

— Da, *my lady*, ca să întăresc poziţia dumneavoastră şi a fratelui dumneavoastră în faţa tuturor.

— Şi oricum, de mult nu mi-am permis o asemenea frivolitate.

Cu o plecăciune galantă el o încredinţă soţului ei şi Skye îl privi cum se apropie de regină. Adam îi zâmbi de la înălţimea staturii sale.

— Vei fi invidiată şi temută de fiecare din această cameră tot timpul cât vei mai rămâne la Curte, observă el.

Ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Sunt puţini aici pe care i-aş numi prieteni.

— Atunci ştiu că nu-ţi va displăcea că vom părăsi Curtea.

— Deloc, dragul meu. Vreau ca măcar unul dintre copiii mei să aibă o casă sigură împreună cu ambii părinţi. Acasă, oftă ea. Mă întreb, Adam, cum este oare domeniul?

— Nu am fost decât o dată în Midlands, Skye, dar este o regiune cu multe râuri, văi abrupte şi dealuri verzi. Este, cred, cel mai liniştit loc din Anglia. Cred că regina a fost bună cu noi.

Trei săptămâni mai târziu, Skye îşi aminti de cuvintele lui în timp ce-şi priveau noua casă. Era o zi rece şi limpede de ianuarie cu un cer foarte albastru şi un soare cu dinţi.

Malvern era situat într-o vale mică, între râurile Severn şi Wye. Casa, de forma unui E, era construită acum o sută de ani, în timpul domniei lui Edward al IV-lea şi al soţiei sale, Elizabeth Woodville. În toţi

aceşti ani fusese o proprietate a coroanei, iar acum aparţinea familiei de Marisco, ca un cadou din partea reginei.

Construită din cărămidă roz, cu pereţi acoperiţi de iederă, îşi aştepta în linişte noii proprietari. În timp ce coborau călare dealul spre casă Skye simţi că această casă emana un aer de aşteptare şi se gândi că se datora faptului că nici o familie nu locuise cu adevărat în acest loc. Fusese o reşedinţă vizitată numai dacă proprietarii se aflau în zonă. Cu toate acestea, apropiindu-se, constată că era în stare bună. Geamurile de cristal erau murdare, dar nu erau sparte.

Când ajunseră la intrarea principală, uşa se deschise şi apăru un bărbat mic de statură.

— Sunteţi lord de Marisco? întrebă el politicos.

— Da, sunt Adam de Marisco.

— Eu sunt Peter, administratorul, *my lord*. Bine aţi venit la Malvern. Veţi găsi casa în condiţii bune, dar nu cu prea multă mobilă deoarece, fiind proprietatea coroanei, şi-au luat fiecare lucrurile cu ei. În sat este un tâmplar bun dacă aveţi nevoie.

— Ne-am lăsat familia şi lucrurile în Worcester în timp ce am venit să vedem casa, Peter. Cu toate că avem multe lucruri, sunt sigur că soţia mea îl va folosi pe tâmplar.

— Aşadar, mă pot duce acasă, my lord? Soţia şi cu mine locuim într-o căsuţă de la marginea domeniului. Dacă aveţi nevoie de ceva, suntem acolo.

— Vom avea nevoie de servitori, spuse Skye. Anunţă în sat că cine doreşte să se angajeze, să vină mâine dimineaţă.

— Da, *my lady!* Sunt mulţi care se vor bucura de vestea asta.

Făcu o plecăciune şi dispăru după colţul casei.

Adam descălecă şi legă calul de un copac. Apoi o ajută pe Skye să descalece şi legă şi calul ei. Rămaseră câteva minute privind în tăcere casa, cufundat fiecare în propriile gânduri. Cu toate că iubise mult Lundy, Adam trebuia să admită că acest domeniu frumos era un loc mai potrivit pentru soţia şi fetiţa lui. Se simţea foarte mulţumit privind în jur. Skye privea casa şi se gândea că este prima casă care le aparţinea lor împreună. *Lundy şi Belle Fleurs sunt ale lui Adam, Greenwood a mea, Lynmouth a lui Robin dar aceasta este a noastră şi pentru prima dată sunt liberă de orice răspundere faţă de familia O'Malley.* Zâmbi gândindu-se cum hotărâse regina în locul ei, văzând că ea nu

se decide. Înainte de a părăsi Londra, Elizabeth Tudor îi sugerase să-l numească pe fratele ei bun, Michael O'Malley, şef al clanului.

— Dar este preot, protestase Skye. Adesea m-am gândit că unul din motivele pentru care a devenit preot a fost ca să evite să fie răspunzător de întreaga familie O'Malley.

— Am înţeles de la ambasadorul spaniol că Papa intenţionează să-l facă episcop în locul unchiul tău. Biserica nu numeşte oameni care nu au responsabilităţi, draga mea. Dacă Papa are o părere bună despre fratele tău nu poţi să gândeşti altfel. Din ce mi-a spus Conn, nici unul din fraţii tăi nu sunt potriviţi să ocupe această poziţie. Lasă-l pe viitorul episcop să conducă familia.

— Mă gândeam că poate Conn ar fi potrivit, şopti Skye.

— Ha! pufni amuzată regina.

— Conn O'Malley este un bărbat ambiţios. Vrea să-şi realizeze fericirea în Anglia. În scurt timp îl voi numi în garda mea. Întotdeauna este loc pentru încă un tânăr frumos.

— *Conn?!* suspină ea. Membru al gărzii dumneavoastre personale?

— Da, răspunse Elizabeth. Este adevărat că este un ştrengar, dar m-am convins că are o inimă bună. Şi ca să fim sincere, draga mea, ce reprezintă Conn O'Malley în Irlanda? Nu numai că este cel mai mic dintre fii, dar este cel mai mic dintre copiii tatălui tău. Nu are nici pământ, nici avere. Trebuie să-şi clădească singur viitorul şi unde o poate face cel mai bine decât în serviciul meu?

Skye recunoscu că regina avea dreptate în legătură cu fratele ei şi, după ce discută cu el, decise să-l numească pe Michael O'Malley capul familiei.

Regina lămurise foarte clar că nu o va mai tolera pe Skye într-o asemenea poziţie puternică — putere care putea fi folosită împotriva coroanei.

— Nu-mi pasă că te amesteci în comerţ, *my lady*, dar nu-ţi voi acorda protecţie ca apoi să-ţi foloseşti corăbiile împotriva mea.

Pe vremuri, Skye s-ar fi revoltat împotriva unei asemenea hotărâri. Acum era foarte mulţumită cu Adam şi cu copiii ei şi, în cele din urmă, voia să aibă o viaţă liniştită. Le scrise fraţilor ei din Irlanda, comunicându-le hotărârea de a-l numi pe Michael O'Malley, explicându-le numai lui

Michael şi lui Anne motivele acestei decizii. Odată cu scrisorile, le trimise şi acreditarea reginei.

La câteva zile după Bobotează, Skye şi Adam împreună cu Deirdre şi Velvet părăsiră Londra ca să se mute în noul lor cămin. Brian Kelly voia să navigheze cu Robbie spre Răsărit, o călătorie care îi ţinea departe de casă vreo doi sau trei ani. De aceea Daisy hotărî să rămână cu Skye şi, împachetându-şi copiii şi soacra, veni cu ei. Mama Cecily, care înaintase în vârstă cu toate că nega, părăsi până la urmă Wren Court şi veni să locuiască cu familia de Marisco.

Skye privea zâmbind Malvern şi ştia că a ajuns, în sfârşit, acasă.

— Eşti fericită, constată Adam.

— Da, sunt fericită, Adam, dragul meu. Înţelegi că acesta este primul nostru cămin? După atâtea frământări şi încercări suntem acasă, Adam!

— Da, răspunse el. *Casa noastră!* Casa noastră în care ne vom petrece dulcile dimineţi iubindu-ne!

Adam de Marisco se aplecă şi o sărută cu pasiune pe Skye. Apoi, ridicându-şi soţia în braţe, intră în casă.

Casa unor viitoare dimineţi fericite.